OMUL NEPOTRIVIT

JOHN KATZENBACH

JOHN KATZENBACH

OMUL NEPOTRIVIT

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KATZENBACH, JOHN
Omul nepotrivit / John Katzenbach; trad.: Adania Folea, Lingua Connexion - Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-235-7

I. Folea, Adania (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN KATZENBACH
The Wrong Man
© John Katzenbach, 2006

Traducere din limba engleză
ADANIA FOLEA
Lingua Connexion

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-.606-609-235-7

Pentru suspecții obișnuiți: soția, copiii și câinele.

– Vrei să auzi o poveste interesantă?

– Bineînțeles.

– Bine. Dar mai întâi trebuie să-mi promiți un lucru, și anume că nu vei spune nimănui de unde ai auzit-o. Iar dacă o vei spune vreodată cuiva, indiferent de locul unde te vei afla și indiferent de circumstanțe, va trebui să o redai în așa fel încât să nu furnizezi nici cel mai mic indiciu cu privire la mine ori la persoanele din această povestire. Nimeni nu trebuie să știe că povestea e reală. Nimeni nu trebuie să fie în măsură să-i descopere adevărata sursă. Toți trebuie să fie convinși că e doar o născocire, la fel ca restul poveștilor tale. Pură ficțiune.

– Sună foarte dramatic. Despre ce fel de povestire e vorba?

– E o poveste cu crime. Totul s-a întâmplat cu câțiva ani în urmă. Pe de altă parte, nu uita, poate că nu s-a întâmplat nimic în realitate. Vrei să auzi povestea?

– Da.

– Atunci promite-mi.

– Bine. Îți promit.

Ochii ei aveau o expresie ciudată, trădând îngrijorarea. În glas avea o notă de neliniște profundă, de parcă presimțea ceva rău. Se aplecă în față, trase cu putere aer în piept și zise:

– Se poate spune că totul a început din clipa în care el a găsit scrisoarea de dragoste.

1

Profesorul de istorie şi cele două femei

Încă din prima clipă când şi-a aruncat privirea pe scrisoarea descoperită în sertarul de la biroul fiicei sale, unde zăcuse mototolită şi îndesată printre şosetele de sport, Scott Freeman şi-a dat seama că urma să moară cineva.

Nu era genul de senzaţie pe care s-o poţi defini într-o clipită, dar cu toate acestea sentimentul care îl cuprinse era copleşitor, ca de primejdie iminentă, şi o răceală nefirească i se strecură în suflet. Rămase ţintuit locului, în timp ce privirea îi alerga febril pe foaia de hârtie:

> Nimeni n-ar putea să te iubească aşa cum te iubesc eu. Nimeni, niciodată. Suntem sortiţi unul altuia şi nimic nu va putea să ne despartă. Nimic. Vom fi împreună pe vecie. Într-un fel sau altul.

Scrisoarea nu era semnată.

Fusese tipărită pe o coală de hârtie obişnuită. Literele erau înclinate într-o parte, într-un stil oarecum arhaic. N-a reuşit să găsească plicul în care fusese trimisă, aşa că nu cunoştea adresa expeditorului şi nu exista nici măcar o ştampilă poştală de unde să-şi înceapă investigaţiile. Puse scrisoarea pe birou şi încercă să-i netezească îndoiturile, cutele ce îi dădeau un

aspect grav, amenințător. Citi încă o dată cuvintele de pe foaie și încercă să-și spună că sunt inofensive. O declarație de dragoste demnă de milă, nimic mai mult decât o pasiune trecătoare încolțită în inima vreunui coleg de-al lui Ashley, o orbire de moment pe care ea dorise s-o țină secretă doar așa, dintr-un romantism copilăresc, greșit înțeles. „Fii serios, își spuse, nu faci decât să exagerezi."

Dar nimic din ce și-ar fi spus în momentul acela nu ar fi putut alunga fiorul înghețat din sufletul său.

Scott Freeman nu se considera a fi un om pripit sau iute la mânie, nici ușor influențabil. Obișnuia să ia în considerare toate premisele unei decizii, cântărind fiecare aspect al vieții sale de parcă era vorba de fațetele unui diamant, examinat la microscop. Profesia de dascăl i se potrivea ca o mănușă; avea părul lung și vâlvoi – amintindu-i de tinerețea sa, pe care și-o trăise la sfârșitul anilor 1960 –, îi plăcea să umble în blugi și încălțăminte sport și cu o jachetă uzată de catifea, cu petice de piele la coate. Avea o pereche de ochelari pentru citit și încă una pentru condus și nu mergea nicăieri fără să le aibă la el pe amândouă. Se menținea în formă practicând zilnic exerciții fizice, fie alergând pe-afară atunci când era vreme bună, fie cu ajutorul aparatelor de fitness în timpul iernii, care părea să nu se mai sfârșească în New England. Făcea toate astea, în parte, ca să compenseze momentele în care bea din greu de unul singur, de preferință whisky cu gheață pe care îl „condimenta" cu o țigară de marijuana. Scott se mândrea cu modul său de a preda, care îi permitea să se lanseze zilnic în discursuri bombastice, pe care le revărsa, pe un ton plin de emfază, asupra auditoriului numeros. Era îndrăgostit de materia pe care o preda și aștepta de fiecare dată venirea lunii septembrie cu mare nerăbdare, dar și cu un strop de cinism, la fel ca majoritatea colegilor săi de la facultate. I se părea

că viața sa e teribil de monotonă și se temea că asta îl face să acorde prea mare importanță amănuntelor de natură istorică, drept pentru care din când în când își permitea niște gesturi oarecum bizare, cum ar fi, de pildă, cumpărarea unui Porsche 911, vechi de zece ani. În afară de zilele în care ninsoarea îl împiedica să-l conducă, era nedespărțit de el, iar dinăuntru răsuna mereu muzică rock-and-roll, dată la maximum. Mai avea și o camionetă uzată, pe care o folosea iarna. Din când în când, avea câte o relație, dar numai cu femei de vârsta lui, care nu aveau prea mari așteptări de la el, consacrându-și astfel adevărata pasiune echipelor Red Sox, Celtics și Bruins[1], precum și echipelor sportive din cadrul facultății.

Se considera un om obișnuit, cu o viață banală, și uneori se gândea că în toată viața sa de adult nu avusese parte decât de trei aventuri adevărate: o dată, în timp ce împreună cu niște prieteni făcea expediții în caiac și vâsleau de-a lungul coastei stâncoase, în Maine, un curent puternic îl despărțise de tovarășii săi și se trezise dintr-odată singur, înconjurat de ceață, plutind vreme de mai multe ore într-o lume cenușie a tăcerii. Singurul sunet care se auzea era murmurul valurilor ce se loveau de marginile de plastic ale caiacului și, din când în când, plescăitul unei foci sau al unui delfin care ieșea la suprafața apei. Frigul și umezeala îl învăluiau tot mai tare, încețoșându-i vederea. A înțeles că se afla în pericol și că situația putea să devină extrem de gravă, dar cu toate astea își păstrase calmul și așteptase până când o barcă a Pazei de Coastă își făcuse apariția prin ceața deasă ce-l învăluia. Căpitanul îi spusese că în tot acel răstimp se aflase la doar câțiva metri distanță de un curent extrem de puternic, care, după toate probabilitățile, l-ar

[1] Red Sox, Celtics, Bruins – renumite echipe de baseball, baschet, respectiv de hochei pe gheață care activează în S.U.A. (n.tr.)

fi înhățat, trăgându-l în larg, astfel că, după ce fusese salvat, se simțise mult mai înspăimântat decât în clipele când se aflase efectiv în primejdie.

Aceasta fusese una dintre aventurile sale. Celelalte două au fost mai de durată. La vârsta de optsprezece ani, pe când era proaspăt intrat la facultate, în anul 1968, Scott refuzase să fie scutit de armată pe motiv că era student, căci considera inacceptabil din punct de vedere moral ca alții să se expună unor pericole, în timp ce el ar fi stat la adăpost. Entuziasmul său năvalnic a fost privit cu admirație la vremea respectivă, dar impetuozitatea i-a fost spulberată în clipa în care a primit o scrisoare din partea comisiei de recrutare. Cât ai bate din palme, se trezise recrutat, instruit și trimis pe nepusă masă la o unitate de luptă în Vietnam. Vreme de unsprezece luni servise într-o unitate de sprijin logistic. Sarcina lui era aceea de a transmite coordonatele primite prin radio comandantului bateriei de artilerie, care regla înălțimea și distanța de tragere, după care dădea ordin de tragere, iar șuieratul tunurilor era mai ascuțit și mai puternic decât orice bubuit de tunet pe care îl auzise vreodată. Mai târziu, avusese coșmaruri la gândul că luase parte la uciderea unor ființe umane, chiar dacă nu în mod personal, și, trezindu-se în toiul nopții, se întreba câți or fi murit: zeci, sute sau poate nici unul. Se întoarse acasă după un an de zile, fără să fi împușcat cu mâna sa nici un om.

După ce își încheie serviciul militar, se ținu departe de mașinațiunile politice ce păreau să fi captat atenția întregii națiuni și se cufundă în studiile sale cu o determinare care îl surprindea chiar și pe el. După ce luase parte la război, fie doar și indirect, istoria îi aducea alinare, căci pe tărâmul ei deciziile erau de mult luate, iar pasiunile, de mult apuse. Nu vorbise nimănui despre timpul petrecut în armată, astfel încât acum, ajuns la mijlocul vieții și inspirându-le celor din jur un respect tăcut,

se îndoia că vreunul dintre colegii săi de catedră avea măcar habar că el fusese în război. Într-adevăr, deseori avea impresia că totul fusese doar un vis, un coşmar probabil, şi că anul acela înecat în luptă şi moarte era o amintire vagă, înceţoşată, ireală.

A treia aventură din viaţa sa fusese, ştia prea bine, Ashley.

Scott Freeman luă scrisoarea şi, cu ea în mână, merse şi se aşeză pe marginea patului lui Ashley. Pe pat erau trei perne, şi una dintre ele, decorată cu o inimă, era cea pe care i-o dăruise el de Ziua Îndrăgostiţilor, în urmă cu mai bine de zece ani. Mai erau şi doi ursuleţi de pluş, pe care ea îi botezase Alphonse şi Gaston, precum şi o cuvertură veche, pe care o avea de când se născuse. Scott privi cuvertura şi îşi aduse aminte că, în săptămânile premergătoare naşterii lui Ashley, se petrecuse un lucru amuzant: amândouă viitoarele bunici îi dăruiseră copilului încă nenăscut câte o cuvertură. Cea de-a doua, din câte ştia el, se afla pe un pat similar, într-o cameră asemănătoare, în casa mamei ei.

Privirea sa făcu înconjurul camerei. Un perete întreg cu fotografii înfăţişând-o pe Ashley împreună cu prietenele ei; o mulţime de fleacuri decorative; bileţele acoperite cu scrisul ei cursiv şi ordonat, de adolescentă. Erau tot felul de afişe cu sportivi şi poeţi, un poem înrămat, de William Butler Yeats[1], şi care se sfârşea cu următoarele cuvinte: „Suspin să te sărut, căci tre' să recunosc, ştiu că-ţi voi duce lipsa când vei fi crescut mare". Era poemul pe care el i-l dedicase în ziua când împlinise cinci ani şi pe care i-l şoptise de multe ori la ureche seara, la culcare, în timp ce ea aluneca în lumea viselor. Erau şi fotografii cu diverse echipe de fotbal şi de softball din care făcuse parte de-a lungul timpului, precum şi o poză înrămată înfăţişând-o în ziua

[1] William Butler Yeats – poet şi dramaturg de origine irlandeză, una dintre figurile proeminente ale literaturii secolului XX. (n.tr.)

balului de la sfârşit de an şcolar. Poza surprindea cu o precizie fantastică perfecţiunea acelui trup adolescentin, învăluit în rochia ce acoperea toate curbele acelea apărute peste noapte parcă, cu părul căzându-i într-o simplitate desăvârşită pe umerii goi şi cu pielea strălucind de prospeţime. Scott Freeman realiză că avea în faţa ochilor o adevărată colecţie de amintiri, vârsta copilăriei era acolo prezentă într-o manieră tipică, o cameră asemănătoare, probabil, cu a oricărei alte adolescente, dar în acelaşi timp unică în felul ei. Istoria evoluţiei unei fete de la copilărie la maturitate.

Era acolo şi o fotografie cu toţi trei, făcută pe când Ashley avea şase ani, probabil cu vreo lună înainte ca mama ei să-l părăsească. Fuseseră atunci împreună în vacanţă la mare şi, privind poza, i se păru că zâmbetele de pe chipurile lor erau oarecum nefireşti, nereuşind să mascheze întru totul tensiunea din familia lor. În ziua aceea, Ashley construise un castel de nisip împreună cu mama ei. Fluxul şi valurile mării le năruiseră toate eforturile, culcând la pământ întregul edificiu, în ciuda frenezie cu care săpaseră şanţuri şi ridicaseră ziduri de protecţie.

Cercetă cu privirea pereţii, masa şi biroul, fără să descopere cel mai mic indiciu că ar fi fost ceva în neregulă. Asta îl îngrijoră şi mai mult.

Scott îşi aruncă din nou privirea pe scrisoare.

Nimeni n-ar putea să te iubească aşa cum te iubesc eu.

Scutură din cap. „Asta e o afirmaţie neadevărată", se gândi. Toată lumea o iubea pe Ashley.

Ce-l îngrozea era gândul că o persoană chiar putea să creadă în simţămintele exprimate în scrisoare. Pentru o clipă, încercă din nou să-şi spună că se purta prosteşte din cauza grijii sale excesive faţă de Ashley. Nu mai era o adolescentă,

terminase chiar și facultatea. Era pe punctul de a se înscrie la un curs de istoria artei, în Boston, și avea deja viața ei.

Era nesemnată. Asta însemna că ea știa cine e autorul scrisorii. Anonimatul era în cazul acesta la fel de sugestiv ca o semnătură, oricare ar fi fost ea.

Lângă marginea patului lui Ashley se afla un telefon roz. Ridică receptorul și formă numărul ei de mobil.

Îi răspunse la al doilea țârâit.

– Bună, tată! Ce s-a întâmplat?

Glasul ei deborda de tinerețe, entuziasm și încredere. Asta îl făcu să răsufle ușurat, de parcă i s-ar fi luat brusc o piatră de pe inimă.

– Ce mai faci? o întrebă. Am vrut doar să-ți aud vocea.

Sesiză o ușoară ezitare la celălalt capăt al firului.

Asta nu-i plăcu.

– Nu cine știe ce. La școală e bine. La urma urmelor, munca e tot muncă. Dar știi și tu asta. De fapt, nu pare să se fi schimbat mai nimic de săptămâna trecută, când eram acasă.

Scott trase adânc aer în piept.

– Nu prea am dat cu ochii de tine. Și n-am avut timp să stăm de vorbă. Voiam doar să mă asigur că totul e-n regulă. N-ai probleme cu noul șef sau cu vreunul dintre profesori, nu-i așa? Ai mai primit vreo veste cu privire la cursul la care te-ai înscris?

Din nou, o scurtă pauză.

– Nu. Chiar nici una.

El tuși sec.

– Dar cu băieții cum stai? Cu bărbații, de fapt. Ai ceva să-mi spui în privința asta?

Răspunsul nu veni imediat.

– Ashley?

– Nu, spuse ea pe un ton grăbit. Nimic, chiar nimic. Nimic special. Nimic care să-mi dea bătaie de cap.

Scott aşteptă, dar ea nu mai adăugă nimic.

– Vrei să vorbim despre ceva anume? insistă el.

– Nu. Nu prea. Hei, tată, ce-i cu tot interogatoriul ăsta?

Îi adresă această întrebare cu o lejeritate ce făcea notă discordantă cu îngrijorarea lui.

– Vreau doar să ştiu cum îţi merge. Viaţa ta are un ritm galopant, îi spuse. Aşa că uneori simt pur şi simplu nevoia să alerg să te prind din urmă.

Ea râse, dar râsul sună oarecum fals.

– Ei bine, bătrâna ta maşină e destul de rapidă.

– N-ai nimic să-mi spui în mod special? repetă el şi în clipa următoare se încruntă, dându-şi seama că ea avea să-i remarce insistenţa.

Răspunsul veni prompt.

– Nu. Îţi mai spun o dată. De ce mă întrebi asta? E totul în regulă?

– Da, da, sunt bine.

– Dar mama? Şi Hope? Sunt bine şi ele, nu-i aşa?

Îşi ţinu respiraţia pentru o clipă. Modul familiar în care vorbea despre partenera mamei sale îl descumpănea de fiecare dată, cu toate că ştia că asta n-ar mai trebui să-l surprindă după atâţia ani.

– Mama ta e bine. Amândouă sunt bine, cred.

– Atunci de ce m-ai sunat? E ceva ce te nelinişteşte?

Aruncă o privire la scrisoarea din faţa lui.

– Nu, nici vorbă. N-am nici un motiv special. Te-am sunat doar aşa, să schimbăm două vorbe. Şi, oricum, ştii bine că asta e sarcina unui tată: suntem mereu neliniştiţi. Ne facem griji. Ne imaginăm cele mai cumplite scenarii. Tragedii, disperare, necazuri pândesc la tot pasul, în mintea noastră. De-asta suntem atât de îngrozitor de plicticoşi şi dezagreabili.

O auzi râzând, iar asta îl făcu să se simtă un pic mai bine.

– Uite ce e, sunt pe punctul de a intra în muzeu, aşa că n-o să mai am semnal în curând. Dar mai vorbim, bine?

– Sigur. Te iubesc

– Şi eu te iubesc, tată. Pa!

Aşeză receptorul în furcă gândindu-se că uneori tăcerea e mai grăitoare decât vorbele. Şi, de data aceasta, avea senzaţia că în spatele tăcerii se ascundea un pericol.

Hope Frazier o urmărea cu atenţie pe mijlocaşa echipei adverse. Tânăra jucătoare avea tendinţa să avanseze prea mult în partea sa de teren, lăsând-o descoperită pe apărătoarea din spatele ei. Adversara ei directă, jucătoarea lui Hope, o placa strâns, dar nu îşi dăduse încă seama că ar putea să profite de jocul riscant al acesteia ca să iniţieze un contraatac. Hope făcu câţiva paşi spre marginea terenului – cu intenţia de a cere o schimbare –, dar apoi se răzgândi. Îşi scoase un carneţel din buzunarul de la spate şi un creion minuscul din jachetă şi mâzgăli ceva pe hârtie. Un lucru pe care avea de gând să îl comunice fetelor la antrenament. În spatele său se auzi un murmur venit dinspre banca de rezerve; jucătoarele erau obişnuite să vadă carneţelul cu pricina făcându-şi apariţia din senin. Uneori, notiţele însemnau laude şi aprecieri, alteori, se lăsau cu dojeni aspre la antrenamentul din ziua următoare. Hope se întoarse către fete.

– Mai observă cineva ce văd eu?

Urmă o scurtă ezitare din partea fetelor. „Fete de liceu, gândi ea. Acum sunt ţanţoşe de nu le ajungi cu prăjina la nas, ca în clipa următoare să intre-n pământ de timide". Una dintre fete ridică mâna.

– Da, Molly. Ce ai observat?

Molly se ridică și arătă cu degetul spre mijlocașa echipei adverse.

– Tipa asta ne dă bătăi de cap pe partea dreaptă, dar am putea să profităm de nesăbuința ei...

Hope bătu din palme.

– Categoric!

Le văzu pe celelalte fete zâmbind. Scăpaseră de scandal pe ziua de mâine.

– OK, Molly, treci să te încălzești și intri pe teren. O înlocuiești pe Sarah la centru, preiei controlul mingii și încerci să faci ceva în zona aia.

Hope merse și se așeză pe bancă în locul lui Molly.

– Priviți terenul, doamnelor, spuse ea încet. Urmăriți imaginea de ansamblu. Jocul nu înseamnă doar mingea din fața ochilor, ci și spațiu, timp, răbdare și pasiune. E ca la șah. Trebuie să transformi o vulnerabilitate într-un avantaj.

Auzi murmurul tribunelor crescând în intensitate și își ridică privirea. Avusese loc o ciocnire undeva la capătul celălalt al terenului și observă mai multe persoane gesticulând energic și cerând arbitrului să dea cartonaș galben. Un tată vizibil înfuriat se repezise la marginea terenului, agitându-și brațele vehement. Hope se ridică și făcu vreo doi pași înspre linia de tușă, încercând să priceapă ce se întâmplase.

– Doamnă antrenoare...

Își ridică privirea și-l văzu pe arbitrul de tușă făcându-i semn cu mâna.

– Cred că au nevoie de dumneavoastră...

Îl observă pe antrenorul echipei adverse îndreptându-se aproape în pas alergător spre locul incidentului, așa că o porni

și ea rapid într-acolo, înșfăcând din mers o sticlă de Gatorade[1] și trusa medicală pe care le avea în geantă. Puțin mai încolo se afla Molly.

– Molly... Am pierdut faza. Ce s-a întâmplat?

– S-au ciocnit cap în cap, doamnă. Am impresia că pentru Vicky n-a fost mare lucru, dar cealaltă fată s-a lovit rău.

Pe când ajunse la locul accidentului, jucătoarea ei se ridicase deja în șezut, însă cealaltă zăcea pe jos, și Hope o auzi plângând înfundat. Se îndreptă mai întâi spre eleva sa.

– Vicky, ești teafără?

Fata dădu din cap că da, dar avea o expresie speriată. Încă se căznea să tragă aer în piept.

– Te doare ceva?

Vicky scutură din cap. Câteva jucătoare se strânseseră în jurul lor, dar Hope le trimise să-și reia pozițiile.

– Crezi că ești în stare să te ridici?

Vicky încuviință din nou, iar Hope o luă de braț și o ajută să se ridice în picioare.

– Vino să te așezi un pic pe bancă, îi spuse pe un ton calm.

Vicky dădu să se împotrivească, dar Hope o strânse de braț mai cu putere.

La marginea terenului, în apropiere, părintele cel furios vorbea pe un ton răstit, adresându-i diverse invective antrenorului echipei adverse. Încă nu ajunsese să recurgă la obscenități, dar Hope știa că nu mai avea mult până în punctul acela. Se întoarse spre el.

– Haideți să ne calmăm, îi spuse. Știți care sunt regulile cu privire la limbajul injurios.

---

[1] Gatorade – băutură folosită de sportivi pentru prevenirea deshidratării (n.tr.)

Bărbatul își ridică privirea spre ea. Hope îl observă deschizând gura – ca și cum ar fi vrut să spună ceva –, dar se opri brusc. Pentru o clipă, păru pe punctul de a-și da frâu liber mâniei. Se văzu pe chipul său că face un efort de voință să se stăpânească, astfel încât se mulțumi să-i arunce o privire, după care se întoarse pe călcâie și plecă. Celălalt antrenor ridică din umeri, iar Hope îl auzi mormăind ca pentru sine: „Ce idiot". O luă pe Vicky și, sprijinind-o, porniră încet spre capătul celălalt al terenului. Fata era încă ușor amețită, dar reuși să îngaime:

– Tata își iese din minți.

Cuvintele fură rostite pe un ton atât de simplu și de îndurerat, încât Hope înțelese instantaneu că incidentul de adineauri însemna mult mai mult decât o simplă accidentare pe teren.

– Poate ar fi bine să stăm puțin de vorbă săptămâna asta, cândva după antrenament. Sau poți veni la mine în birou când ai un pic de timp liber.

Vicky scutură din cap.

– Îmi pare rău, doamnă antrenoare. Nu pot. N-o să mă lase.

Asta era problema.

Hope o strânse ușor de braț.

– Găsim noi o soluție până la urmă.

Spera să aibă dreptate. În timp ce Vicky luă loc pe bancă și o altă jucătoare intră în locul ei pe teren, Hope se gândi că nimic nu e drept, nimic nu e echitabil, nimic nu e corect pe lumea asta. Aruncă o privire la marginea cealaltă a terenului, unde ședea tatăl lui Vicky, la o oarecare distanță de restul părinților, cu brațele încrucișate, cu privirea fixă, de parcă număra secundele cât fiica sa stătea pe tușă. Hope înțelese în momentul acela că ea era mai puternică, mai rapidă, mai instruită probabil și în mod cert mai experimentată în privința sportului. Obținuse toate licențele ca să profeseze ca antrenoare, urmase tot felul de cursuri de instruire și, dacă li s-ar

fi dat o minge, l-ar fi făcut de rușine pe individul acela, amețindu-l cu jocul ei de picioare și cu schimbările bruște de ritm. Ar fi putut să-și etaleze toate abilitățile, precum și numeroasele trofee și diplome, dar totuși nimic din toate astea n-ar fi avut nici o însemnătate. Hope se simți năpădită de un val de mânie și de frustrare, pe care și-l înăbuși numaidecât, la fel cum procedase de fiecare dată. În timp ce se gândea la toate astea, una dintre jucătoarele ei reuși să scape de una singură pe partea dreaptă și, cu o mișcare rapidă, de o măiestrie aproape imperceptibilă, șută cu putere dincolo de apărătoarea echipei adverse. Hope își dădu seama că, în timp ce întreaga echipă sărea și țipa frenetic de bucuria golului, victoria era probabil singurul lucru care o menținea pe linia de plutire.

Sally Freeman-Richards rămase la ea în birou, așteptând în lumina palidă de octombrie, după ce secretara sa și cei doi avocați, partenerii săi, își luaseră la revedere și plecaseră spre casele lor, prin traficul ce se aglomera odată cu venirea serii. În anumite perioade ale anului, îndeosebi toamna, soarele asfințea brusc, prăbușindu-se parcă dincolo de clopotnițele albe ale bisericii episcopale aflate la marginea campusului universitar, iar în cădere își revărsa lumina orbitoare în birourile situate pe partea aceasta a clădirii. Era o perioadă capricioasă, neliniștitoare. Lumina aceasta inocentă era primejdioasă; de mai multe ori se întâmplase ca studenții, ieșind de la ultimele cursuri și traversând grăbiți strada, să fie loviți de mașini ai căror șoferi nu văzuseră bine din cauza acestei lumini orbitoare. De-a lungul anilor, ea observase acest fenomen din ambele posturi, o dată ca apărător al unui șofer ghinionist, altă dată dând în judecată compania de asigurări, în numele unui student care fusese victima unui astfel de accident, în urma căruia se alesese cu ambele picioare rupte.

Sally urmări cu privirea razele de soare ce-i invadaseră biroul, alungând orice umbră și proiectând pe pereți siluete stranii, imposibil de identificat. Îi plăceau aceste momente. „E ciudat, se gândi ea, că lumina, care pare atât de inofensivă, poate să ascundă în ea atâta pericol. Totul e să nu te afli în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit."

Oftă și se gândi că această constatare definea, cel puțin într-o oarecare măsură, esența legii. Își plimbă privirea pe suprafața biroului ei și făcu o grimasă la vederea maldărului de dosare și plicuri îngrămădite într-un colț. Avea acolo cel puțin o jumătate de duzină de cazuri, unul mai plictisitor și mai nesuferit ca altul. O casă scoasă la licitație. Despăgubiri pentru un accident de muncă. Un litigiu banal între doi vecini asupra unei parcele de teren. În alt colț al biroului, într-o cutie separată, își ținea dosarele mai interesante, cele care reprezentau, de fapt, fundamentul și motivația profesiei sale. Acestea se refereau la alte lesbiene din zonă. Erau tot felul de cazuri, de la adopție până la desfacerea căsătoriei. Chiar și un caz de ucidere din neglijență, în care ea avea rolul de apărător secund. Se ocupa de cazurile ei cu profesionalism, solicitând onorarii rezonabile și încurajându-și clienții, motiv pentru care se considera, în cel mai bun caz, un fel de avocat al sentimentelor neînfrânate. Era conștientă că era vorba și de un oarecare simț al revanșei sau al datoriei, dar nu îi plăcea să mediteze asupra propriei vieți la fel de profund cum era adesea silită s-o facă în cazul altora.

Luă un creion și deschise unul dintre dosarele nesuferite, dar imediat îl împinse la o parte. Azvârli creionul înapoi în cana pe care scria „CEA MAI BUNĂ MAMĂ DIN LUME". Se îndoia sincer de adevărul acestor cuvinte.

Sally se ridică spunându-și că nu existau motive să mai stea la birou să muncească la o oră atât de târzie și tocmai se

întreba dacă Hope o fi ajuns acasă și s-o fi apucat de pregătit cina, când sună telefonul.

– Sally Freeman-Richards la telefon.

– Bună, Sally, sunt Scott.

Fu ușor surprinsă să audă vocea fostului ei soț.

– Bună, Scott. Tocmai mă pregăteam să plec...

Scott își imagină cum arăta biroul ei. Probabil totul era curat și ordonat, se gândi, nu ca învălmășeala din al lui. Își trecu rapid limba peste buze, gândindu-se cât de mult îi displăcea faptul că ea își păstrase numele lui – argumentul ei fusese acela că lui Ashley avea să-i fie mai ușor așa –, dar își reluase și numele ei de fată.

– Ai un moment liber?

– Pari îngrijorat.

– Nu știu. Poate că ar trebui să fiu. Poate că nu.

– Care e problema?

– Ashley.

Sally Freeman-Richards își ținu respirația. Conversațiile cu fostul ei soț erau de regulă cât se poate de concise și la obiect, gravitând în jurul unor chestiuni minore rămase nerezolvate după divorț. Cu trecerea anilor, după despărțirea lor, Ashley rămăsese singurul lucru care îi mai lega, astfel încât discuțiile lor erau în general legate de deplasarea acesteia dintr-o casă în cealaltă sau de taxele de școlarizare și de asigurarea la mașină. Relația lor se detensionase totuși într-o oarecare măsură de-a lungul timpului, astfel încât aceste chestiuni se rezolvau într-o manieră lejeră și eficientă. Nu discutau mai deloc despre transformările pe care le suferiseră amândoi ori despre motivele acestor transformări; era, se gândea ea câteodată, ca și cum, în amintirea și în percepția fiecăruia dintre ei, viețile lor încremeniseră în momentul divorțului.

– Ce s-a întâmplat?

Scott Freeman ezită. Nu știa exact să pună în cuvinte ceea ce-l deranja.

– Am găsit o scrisoare îngrijorătoare printre lucrurile ei, îi spuse.

Fu rândul lui Sally să ezite.

– Ce căutai prin lucrurile ei?

– Asta n-are nici o importanță. Important e c-am găsit-o.

– Nu sunt sigură că n-are nici o importanță. Ar trebui să-i respecți intimitatea.

Scott simți că se înfurie instantaneu, dar hotărî să se stăpânească.

– Și-a uitat niște șosete și ceva lenjerie și voiam să i le pun la loc în sertar. Am văzut scrisoarea. Am citit-o și m-a tulburat. Nu trebuia să o citesc, probabil, dar am făcut-o. Poți să-mi spui cum vrei, Sally.

Sally nu spuse nimic, deși mai multe replici îi veniră în minte imediat. În schimb, îl întrebă:

– Ce fel de scrisoare era?

Scott își drese glasul, o manevră pe care o folosea în clasă ca să câștige timp, apoi spuse simplu:

– Ascultă, și îi citi scrisoarea.

Când termină de citit, la celălalt capăt al firului se așternu tăcerea.

– Nu pare chiar atât de grav, spuse Sally într-un târziu. Pare să aibă un admirator secret.

– Un admirator secret. Sună așa de demodat, ca din epoca victoriană.

Ea îi ignoră sarcasmul, rămânând tăcută.

Scott așteptă o clipă, apoi o întrebă:

– După toată experiența ta, având în vedere cazurile cu care te-ai confruntat, nu ți se pare că scrisoarea asta e opera

unui nevropat? Poate chiar obsedat? Ce fel de om scrie o astfel de scrisoare?

Sally trase adânc aer în piept și, fără să spună nimic, își puse aceeași întrebare.

– Ție ți-a spus ceva? Ceva, orice, de genul ăsta?

– Nu, insistă Scott. Tu ești mama ei. N-ar veni la tine dacă ar avea probleme cu vreun bărbat?

Cuvintele acestea rămaseră parcă suspendate în mintea ei, stârnind o tensiune electrizantă între ei. Nu voia să-i răspundă.

– Ba da. Cred că da. Dar n-a făcut-o.

– Păi, când a fost acasă, n-a spus nimic? N-ai observat nimic ciudat în comportamentul ei?

– Nu, nici una, nici alta. Dar tu? A stat câteva zile la tine...

– Nu. De-abia am văzut-o. A fost să-și viziteze niște colegi de liceu. Știi cum e, a plecat pe la ora cinei și s-a întors la două noaptea, a dormit până a doua zi la prânz, după care s-a învârtit prin casă până seara, când a luat-o de la capăt.

Sally Freeman-Richards trase adânc aer în piept.

– Ei bine, Scott, spuse ea încet, nu știu dacă merită să îți bați atâta capul pentru treaba asta. Dacă are vreo problemă, mai devreme sau mai târziu o să vină să stea de vorbă cu unul din noi. Poate ar fi bine să o lăsăm în pace până atunci. Și nu știu dacă are rost să presupunem că există vreo problemă înainte să aflăm asta direct de la ea. Cred că exagerezi.

„Ce reacție convenabilă", se gândi Scott. Foarte confortabil. Foarte degajat din partea ei. Și pe deplin în concordanță cu felul lor de-a fi și cu locul unde trăiau. Dar total greșit, după părerea lui.

Ea se ridică și se îndreptă spre bufetul în stil antic aflat într-un colț al sufrageriei ca să îndrepte o farfurie de porțelan expusă pe raft. Făcu apoi un pas în spate ca s-o privească, încruntându-se ușor.

De undeva din depărtare se auzeau niște copii jucându-se gălăgioși. Însă înăuntru, în cameră, discuția noastră continuă pe un ton liniștit, dar încărcat de tensiune.

– De unde anume știa Scott că ceva nu e-n regulă? întrebă ea, repetând ceea ce o întrebasem eu mai devreme.

– Chiar așa. Scrisoarea, așa cum ai spus chiar tu, putea să însemne orice. Fosta lui soție a fost suficient de deșteaptă încât să nu se repeadă să tragă vreo concluzie.

– O abordare tipică pentru un avocat, cu alte cuvinte? continuă ea.

– Dacă vrei să spui prudentă, da.

– Și înțeleaptă, nu crezi? întrebă ea. Își flutură mâna prin aer, ca pentru a-mi alunga neliniștea. Știa, pur și simplu. Poți să-i spui instinct, dacă vrei, dar mi se pare o explicație prea simplistă. E reminiscență a simțului animalic ce sălășluiește în interiorul fiecăruia dintre noi, știi tu, ca atunci când ai senzația că ceva nu e-n regulă.

– Mi se pare cam exagerat.

– Chiar așa? Ai văzut vreunul dintre documentarele alea despre animale realizate în Parcul Național Serengeti, din Africa? Când camera surprinde o gazelă ridicându-și capul, cuprinsă brusc de neliniște? Prădătorul nu se vede nicăieri prin apropiere, și totuși...

– În regulă. Să spunem că îți dau dreptate pentru moment. Dar tot nu știu...

– Ei bine, mă întrerupse ea, poate ai pricepe dacă l-ai cunoaște pe tipul respectiv.

– Da. Presupun că asta m-ar ajuta. La urma urmelor, nu e aceeași problemă cu care s-a confruntat și Scott?

– Ba da. La început, desigur, chiar nu a știut nimic. Nu avea nici numele individului, nici adresa, nici vârsta, nici descrierea, nici permisul de conducere, nici cardul de asigurări sociale, nici informații legate de locul său de muncă. Nimic. Tot ce avea era o

declarație de dragoste așternută pe o coală de hârtie și un sentiment profund de neliniște.

– De teamă.

– Da. De teamă. Și nu era o teamă rațională, după cum ai subliniat. Era singur cu teama lui. Nu-i așa că asta e cea mai cumplită formă de neliniște? Un pericol nedefinit și necunoscut. Se afla într-o situație dificilă, nu-i așa?

– Așa e. Majoritatea oamenilor n-ar face nimic într-o astfel de situație.

– S-ar zice că Scott nu e ca majoritatea.

Am rămas tăcut, iar ea trase adânc aer în piept înainte să continue.

– Dar, dacă el ar fi știut în momentul acela, chiar la început, cu cine avea de-a face, poate că ar fi fost... se opri.

– Cum?

– Pierdut.

2

Un om neobişnuit de furios

Acul artistului în tatuaje bâzâia cu o insistenţă care îl ducea cu gândul la o viespe ce se învârte în jurul capului. Omul cu acul era aplecat asupra sa, un bărbat robust, plin de muşchi, având ambele braţe acoperite, până sus, la umeri, cu tatuaje colorate ce se întrepătrundeau asemenea lujerilor de viţă-de-vie, şi i se încolăceau în jurul gâtului, sfârşindu-se cu doi colţi de şarpe dedesubtul urechii stângi. Se aplecă de mijloc, de parcă ar fi avut de gând să se roage, cu acul în mână. Dădu să se apuce de lucru, dar şovăi şi, ridicându-şi privirea, întrebă:

– Eşti sigur că vrei asta, omule?

– Sunt sigur, răspunse Michael O'Connell.

– N-am mai făcut nimănui un astfel de tatuaj.

– Există un început în toate, spuse O'Connell pe un ton dur.

– Omule, sper că ştii ce faci. O să te doară o bună bucată de vreme.

– Întotdeauna ştiu ce fac, îi răspunse O'Connell.

Scrâşni din dinţi de durere şi se rezemă de spătarul scaunului. Îşi coborî apoi privirea spre individul mătăhălos care începuse să-i execute tatuajul. Michael O'Connell îşi alesese o inimă roşie ca sângele străpunsă de o săgeată neagră, din care picurau nişte lacrimi de sânge. În centrul inimii aveau

să fie inscripționate literele AF. Lucrul cel mai neobișnuit la acest tatuaj era locul unde avea să fie realizat. Îl privi pe artist cum se chinuia. Era mai greu pentru acesta să deseneze inima și inițialele pe talpa dreaptă a lui O'Connell decât îi era lui Michael să-și țină piciorul în aer, nemișcat. În timp ce acul îi străpungea pielea, O'Connell aștepta și se gândea. Era un loc extrem de sensibil. Locul unde gâdili un copil sau unde îți dezmierzi iubita. Sau cu care strivești un gândac. Era locul cel mai potrivit pentru avalanșa de sentimente care îl năpădeau, îi trecu prin minte.

Michael O'Connell era un bărbat fără prea multe legături cu lumea exterioară, însă puternic încătușat într-un univers lăuntric care îl ținea captiv cu frânghii, sârme și lacăte de fier. Avea mai bine de un metru optzeci înălțime și un păr des, negru și cârlionțat. Era lat în umeri și îngust în șolduri, ca urmare a nenumăratelor ore de antrenament. În timpul liceului, practicase luptele libere, așa că se antrena ridicând greutăți. Știa că are o înfățișare atrăgătoare, că e irezistibil când ridică din sprâncene și când umblă agale, cu un aer absent, de hoinar. Afișa un soi de neglijență în vestimentație, care îl făcea să pară familiar și prietenos; prefera hainele sport celor din piele, căci în felul acesta aducea mai mult a student și evita să poarte orice ținută care semăna cu hainele pe care le purtase odinioară, cum erau, de pildă, blugii strâmți sau tricourile cu mâneci mulate pe braț. Mergea pe Boylston Street înspre Fenway, iar vântul de dimineață îl învăluia în adierea sa. Plutea în aer un miros de noiembrie și o mână de frunze căzute se amestecară cu praful străzii, iscând un mic vârtej purtat de vânt. Simțea parcă în aer un gust de New Hampshire, care îi amintea de tinerețea sa.

Piciorul îl durea, dar era o durere plăcută.

Creatorul de tatuaje îi dăduse două pastile de Tylenol şi îi aplicase un bandaj steril peste desen, dar îl avertizase pe O'Connell că avea să-i fie greu să păşească pe tatuaj. Dar nu conta, indiferent cât avea să sufere în următoarele zile.

Se afla destul de aproape de campusul Universităţii Boston şi ştia în zonă un bar care se deschidea dimineaţa devreme. Mergea şchiopătând, aşa că o luă pe o străduţă lăturalnică, puţin încovoiat de spate, încercând să ţină sub control valurile de durere electrizantă ce îi urcau de-a lungul piciorului la fiecare pas. „Este oarecum ca un joc, îşi zise în sinea sa. La pasul ăsta o să simt durerea până la gleznă. La pasul următor, până sus la gambă. Oare o să-mi ajungă până la genunchi sau şi mai sus?" Deschise uşa barului şi rămase pe loc câteva clipe, ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul din încăperea îmbâcsită de fum.

La bar stăteau doi bărbaţi mai în vârstă, care-şi sorbeau băuturile aplecaţi deasupra paharelor. „Clienţi de-ai casei", se gândi el. Oameni ale căror nevoi se reduceau la un dolar şi o duşcă de alcool.

O'Connell se îndreptă spre bar, azvârli nişte mărunţiş pe tejghea şi i se adresă barmanului.

– O bere şi o tărie, spuse.

Barmanul mormăi ceva, îi turnă cu mişcări pricepute un pahar de bere, având grijă ca gulerul de spumă să fie cât mai subţire, şi în alt pahar îi turnă două degete de whisky. O'Connell dădu pe gât dintr-o singură sorbitură tăria care îi arse gâtlejul, apoi luă o înghiţitură de bere. Făcu semn cu mâna către pahar.

– Încă un rând, spuse el.

– Să văd mai întâi banii, îi răspunse barmanul.

O'Connell împunse aerul cu degetul arătător.

– Încă un rând.

Barmanul nu răspunse. Spusese deja ce avea de zis.

Lui O'Connell îi veniră în minte o grămadă de replici pe care ar fi putut să i le dea individului și care ar fi dus, negreșit, la o încăierare. Simțea cum adrenalina începea să-i pulseze în urechi. Era unul dintre momentele acelea în care nici măcar nu-i păsa dacă lua bătaie, era vorba pur și simplu de o modalitate de a-și descărca nervii. Simțea o plăcere îmbătătoare când lovea cu pumnii pe cineva, mai amețitoare chiar decât alcoolul. Știa că asta avea să-l facă să uite complet de durerea ce-i pulsa în picior, umplându-l totodată de energie în următoarele câteva ore. Îl fixă cu privirea pe barman. Individul era mai în vârstă decât el, avea chipul palid și o burtă impresionantă. „N-ar fi cine știe ce provocare", se gândi O'Connell, simțind cum mușchii, deja tensionați, i se contractă, plesnind parcă de energie și cerșind eliberarea. Barmanul îl privi precaut; după atâția ani în spatele tejghelei se pricepea să descifreze expresia feței unui om care îi dădea de înțeles ce avea să urmeze.

– Nu crezi că sunt în stare să-mi plătesc consumația? îl întrebă O'Connell.

– Trebuie să mă asigur, îi răspunse barmanul.

Făcuse un pas în spate, iar O'Connell observă că cei doi bărbați de la bar se făcuseră mici de tot, la capătul tejghelei și priveau, chipurile, la tavanul înnegrit de fum. Și ei trecuseră, nu o dată, prin acest gen de conflicte.

Își mută din nou privirea la barman. Omul era prea în vârstă și asistase în viața lui la prea multe scandaluri prin colțurile întunecoase ale speluncilor mizere, ca să poată fi luat prin surprindere. Și, în clipa aceea, O'Connell își dădu seama că barmanul avea cu siguranță la îndemână un mijloc de

apărare. O bâtă de baseball din aluminiu sau poate un baston dintr-acelea de cauciuc cu mânerul de lemn. Poate ceva chiar și mai periculos, cum ar fi un pistol de nouă milimetri, cu mânerul nichelat sau unul de calibrul .12. „Nu, își zise, de nouă milimetri nu poate fi." Era prea dificil de încărcat. Ceva mai rudimentar, mai de modă veche, cum ar fi unul de calibrul 38, preferat de polițiști, cu piedica de siguranță decuplată, încărcat cu așa-numitele gloanțe de tip *wadcutters*[1], ca efectul să fie și mai distructiv pentru victimă, minimalizând, în același timp, prejudiciile materiale. Ar trebui să și-l țină undeva ascuns, dar totuși la îndemână. Nu credea că ar fi reușit să se repeadă la barman cu vreun cuțit, peste tejghea, înainte ca acesta să apuce să-și ia arma.

Așa că, ținând cont de toate astea, se mulțumi să ridice din umeri. Se răsuci și își ațintì privirea asupra individului care ședea la bar câțiva metri mai încolo.

– La ce te holbezi, bătrân nenorocit? se răsti înfuriat.

Omul evită să-l privească în ochi.

– Mai vrei un rând? îl întrebă barmanul.

O'Connell observă că acesta își ținea mâinile sub tejghea.

Râse.

– Nu într-o speluncă împuțită ca asta.

Se ridică și părăsi barul, în timp ce în urma sa se așternu tăcerea. Își promise să revină cândva aici, iar gândul acesta îl umplu de satisfacție. „Nu există nimic mai plăcut în viață, își zise, decât să stai pe o margine de prăpastie și să te apleci înainte, puțin câte puțin." Furia era ca un drog pentru el; în doze moderate, îl făcea să simtă că plutește. Însă din când în când simțea nevoia să se lase în voia ei; să-i dea frâu liber, ca să simtă

[1] *Wadcutters* – gloanț special concepute pentru obiective de hârtie (n.tr.)

că trăiește din plin. Își privi ceasul de la mână. Era trecut puțin de ora prânzului. Câteodată, Ashley își lua sendvișul cu ea în parc și îl mânca sub un copac, în compania câtorva colegi de cursuri. Era un loc de unde o putea urmări în voie, fără riscul de a fi observat. Se gândi să meargă până acolo să verifice.

Michael O'Connell o cunoscuse pe Ashley din pură întâmplare, cu vreo șase luni în urmă. El lucra pe atunci cu jumătate de normă ca mecanic auto la o benzinărie de pe șoseaua de centură Massachusetts Turnpike. În timpul liber, urma cursuri de tehnologia informației și, la sfârșit de săptămână, lucra ca barman într-un local frecventat de studenți, din apropierea Universității Boston. Ea și colegele ei de cameră tocmai se întorceau cu mașina dintr-o excursie petrecută la schi, când i se sparse cauciucul de pe spate din dreapta, din cauza drumului plin de hârtoape, lucru care se petrecea frecvent în timpul iernii. Colega ei reușise să aducă mașina până la benzinărie, unde O'Connell îi înlocuise cauciucul spart. Când cardul Visa al colegei fusese respins, din cauza cheltuielilor excesive de peste weekend, O'Connell apelase la propriul card pentru a plăti cauciucul, un act de generozitate care îl transformase într-un fel de bun samaritean în ochii celor patru fete din mașină. Acestea nu știau că respectivul card fusese furat, așa că intrase cu ușurință în posesia adreselor și numerelor lor de telefon. Fetele îi promiseseră că aveau să facă rost de bani până la mijlocul săptămânii următoare și, la rugămintea lor, se arătase dispus să meargă după ele. Cauciucul cel nou și manopera de înlocuire costaseră 221 de dolari. Nici una dintre fetele din mașină nu realizase în clipa aceea că era o sumă de-a dreptul infimă primită în schimbul faptului că-i permiseseră lui Michael O'Connell să intre în viețile lor.

Pe lângă o înfățișare atrăgătoare, O'Connell era înzestrat cu o vedere extrem de ascuțită. Nu-i fu greu să recunoască silueta lui Ashley de la mai bine de un cvartal depărtare, așa că se furișă după trunchiul unui stejar bătrân, fără să o scape din ochi. Știa că n-avea să-l observe nimeni; se afla prea departe, zona era foarte aglomerată, mașinile circulau din toate direcțiile, iar lumina soarelui de octombrie era orbitoare. De asemenea, era conștient de faptul că avea abilitatea de a se confunda cu mediul ambiant, asemenea unui cameleon. Chiar se gândea că ar fi trebuit să se facă actor, atât de ușor îi era să se dea drept altcineva.

În baruri prăpădite, printre beți și infractori de cea mai joasă speță, juca rolul de tip dur. Apoi, cu la fel de multă ușurință, în Bostonul înțesat de studenți, putea să treacă drept un student ca oricare altul. Rucsacul pe care îl purta cu el, plin până la refuz cu texte listate pe computer, contribuia la crearea acestei impresii. Michael O'Connell socotea că e în stare să treacă cu măiestrie de la un rol la altul, bazându-se întotdeauna pe neatenția oamenilor, care nu stăteau să-l examineze mai mult de câteva secunde.

„Dacă ar face-o, își spuse, s-ar îngrozi."

Continuă să privească atent, identificând-o pe Ashley cu ușurință după părul ei blond-arămiu. Vreo șase tineri ședeau în cerc și își mâncau prânzul, râzând și povestind între ei. Dacă ar fi fost și el printre ei, n-ar fi scos o vorbă. Se pricepea la minciuni și la inventat povești credibile despre sine, de unde venea și cu ce se ocupa, dar într-un grup îi era mereu teamă ca nu cumva să meargă prea departe, să spună ceva aiurea și să-și piardă credibilitatea la care ținea atât de mult. Cu un singur interlocutor, unul ca Ashley, nu îi era deloc greu să fie seducător și să inspire compasiune.

Michael O'Connell privea de la distanță, iar sentimentul de furie se amplifica încet-încet în sufletul său.

Era o senzație familiară, una pe care o agrea și o detesta deopotrivă. Era diferită de furia pe care o resimțea atunci când se pregătea să intre în arena de lupte sau când intra în conflict cu șeful, peste tot unde lucrase, ori cu administratorul clădirii unde locuia, ori cu bătrâna din apartamentul vecin care îl deranja cu pisicile ei și cu privirile ei iscoditoare. Putea să se ia la harță cu tot felul de oameni, ba chiar să împartă pumni, fără ca asta să însemne câtuși de puțin pentru el. Dar sentimentele sale față de Ashley erau cu totul altceva.

Știa că o iubește.

Privind-o de la distanță, de unde nu exista riscul să fie observat și recunoscut, simți cum sângele începe să-i clocotească în vine. Încercă să se destindă, dar nu reuși. Își mută privirea de la ea, căci era prea dureros să o vadă, dar în clipa imediat următoare și-o întoarse din nou, pentru că durerea de-a nu o vedea era și mai cumplită. De fiecare dată când râdea, dându-și capul pe spate, cu părul unduindu-i-se seducător în jurul umerilor, de fiecare dată când se apleca în față, ca să asculte ce-i spunea vreun coleg, îl arunca într-o stare vecină cu agonia. Ori de câte ori se întindea și își trecea neglijent mâna peste brațul cuiva, gestul ei îi străpungea inima asemenea unui cuțit rece.

Michael O'Connell o privi și preț de aproape un minut avu impresia că o să se sufoce.

Ea îi alunga orice alt gând.

Își duse mâna la buzunarul de la pantaloni, unde își ținea cuțitul. Nu era un briceag din acelea elvețiene multifuncționale pe care le aveau în rucsac toți studenții din Boston. Era un cuțit cu lama pliabilă, lungă de zece centimetri, pe care îl furase dintr-un magazin specializat din Somerset. Era greu, ca de

plumb. Cuprinse cuțitul în palmă și îl strânse cu atâta putere încât, deși lama era pliată înăuntrul mânerului, îi străpunse totuși carnea. „Un pic de durere în plus, își zise, ajută la limpezirea minții."

Lui Michael O'Connell îi plăcea să aibă cuțitul la el, pentru că asta îl făcea să se simtă un tip periculos.

Uneori, avea impresia că trăiește într-o lume aflată într-o permanentă evoluție. Studenții, precum Ashley, treceau cu toții printr-un proces de transformare în persoane noi, altele decât erau în prezent. Facultatea de drept pentru avocații în devenire. Facultatea de medicină pentru cei care doreau să devină medici. Școala de artă. Cursuri de filozofie. Ore de limbi străine. Cursuri de cinematografie. Cu toții erau în drum spre ceva. Pe punctul de a deveni cineva.

Câteodată își dorea să se fi înrolat în armată. Îi plăcea să creadă că abilitățile sale și-ar fi găsit menirea într-o unitate militară, asta dacă superiorii săi ar fi reușit să-i treacă cu vederea incapacitatea de a se supune ordinelor. Poate că ar fi trebuit să încerce să intre în CIA. Ar fi fost un spion excepțional. Sau un asasin plătit. I-ar fi plăcut o astfel de meserie. Un fel de James Bond. I s-ar fi potrivit de minune.

Se părea însă că îi fusese sortit să devină un criminal; își dădea seama de asta. Mai mult ca orice îi plăcea să se joace cu pericolul. De la distanța la care se afla, observă o oarecare agitație în sânul grupului pe care îl urmărea. Aproape la unison, tinerii se ridicară și își neteziră veșmintele, fără nici o altă preocupare decât să râdă și să se distreze.

El porni în urma lor, înaintând încet și, atent să nu se apropie prea mult, se amestecă printre ceilalți trecători și așteptă până când Ashley și ceilalți urcară câteva trepte și intrară într-o clădire.

Ultima ei oră de curs se încheia la patru și jumătate, știa prea bine. Apoi avea să stea încă două ore la muzeu, unde era angajată cu un sfert de normă. Se întrebă dacă avea vreun plan în seara asta.

El, unul, avea. Întotdeauna avea.

– Dar e ceva ce nu înțeleg.

– Ce anume? Tonul ei era plin de răbdare, ca al unei profesoare care are de-a face cu un elev mai încet la minte.

– Dacă tipul ăsta...

– Michael. Michael O'Connell. Un nume frumos, irlandez. Un nume destul de des întâlnit în Boston. Trebuie că sunt vreo mie de oameni cu numele ăsta din Brockton până-n Somerville. Te duce cu gândul la băieții de altar care împrăștie tămâie, la corul bisericii și la artificierii de pe vremuri care suflau în cimpoi îmbrăcați în kilturi. Sau la Ziua Sfântului Patrick[1].

– Dar nu acesta este numele lui adevărat, nu-i așa? E doar o parte a puzzle-ului, corect? Dacă ar fi să fac investigații, n-aș găsi nici un Michael O'Connell, nu-i așa?

– Poate că da. Poate că nu.

– Îmi faci sarcina mai dificilă decât e nevoie.

– Chiar așa? Nu eu trebuie să decid asta? Poate nădăjduiesc că vei ajunge în punctul în care nu-mi vei mai pune întrebări și te vei descurca de unul singur, din dorința de a afla adevărul. Deja știi destul cât să te apuci de treabă, cel puțin. Ar fi bine să începi să pui cap la cap ceea ce ți-am spus eu cu ceea ce descoperi singur. Pentru asta îți spun tot ce-ți spun. Și ca să îți îngreunez un pic sarcina. Ai folosit cuvântul puzzle. E un cuvânt potrivit.

---

[1] Ziua sfântului Patrick – sărbătoare religioasă internațională care se celebrează în data de 17 martie. Sărbătoarea e dedicată sfântului Patrick, Sfântul patron al Irlandei, precum și instaurării religiei creștine în această țară. (n.tr.)

Tonul ei sunase categoric. Dacă voise să fie ironică, vocea ei nu trăda lucrul acesta.

– În regulă, am spus eu, haide să mergem mai departe. Dacă individul ăsta, Michael, ducea o viaţă dubioasă, căţărându-se tot mai sus pe scara infracţionalităţii, care era rolul lui Ashley în toată tărăşenia? Adică mă gândesc că ea ar fi trebuit să-l citească pe tipul ăsta în două secunde, nu-i aşa? Era o tânără bine-crescută şi instruită. Cu siguranţă participase la cursuri sau la prelegeri referitoare la sociopaţi şi alţi indivizi periculoşi. La naiba, doar există o secţiune cu privire la ei chiar şi în manualele de liceu. În ordine alfabetică, ceea ce înseamnă că obsedaţii vin înainte de bolile venerice. Prin urmare, ar fi trebuit să-l identifice cu uşurinţă. Apoi să fi făcut tot ce-i stătea în putinţă ca să scape de el. Tu sugerezi aici o iubire obsesivă. Dar individul ăsta, O'Connell, pare a fi un adevărat psihopat, iar...

– Un psihopat în curs de perfecţionare. În faşă. În devenire.

– Ei da, văd asta, dar de unde vine obsesia lui?

– Bună întrebare, răspunse ea. Întrebare care are nevoie de un răspuns. Dar ar fi nechibzuit din partea ta să crezi că Ashley, în pofida numeroaselor ei calităţi, ar fi echipată cu cele necesare pentru a face faţă problemelor pe care le-ar putea stârni un individ de teapa lui Michael O'Connell.

– Ai dreptate. Dar ea ce părere avea despre relaţia asta?

– Că era ca o piesă de teatru. Doar că nu-şi dădea seama ce fel de piesă.

3

O tânără care nu bănuieşte nimic

La două mese mai încolo de locul unde stătea Ashley Freeman împreună cu alte trei prietene, şase membri ai echipei de baseball a Universităţii Northeastern discutau cu însufleţire despre prestaţia celor de la Yankees şi Red Sox[1], fiecare dintre ei susţinând, într-un limbaj presărat cu trivialităţi, superioritatea echipei favorite. Poate că Ashley ar fi fost deranjată de gălăgia lor asurzitoare, dar în cei patru ani de facultate petrecuse suficient timp în barurile frecventate de studenţi din Boston, încât să fie obişnuită cu astfel de dispute. Câteodată se lăsa cu îmbrânceli sau chiar cu încăierări mai serioase, dar de cele mai multe ori participanţii sfârşeau prin a se lansa în torente de obscenităţi. Deseori se emiteau presupuneri dintre cele mai fanteziste cu privire la practicile sexuale bizare ale jucătorilor de la Yankees sau Red Sox. Animalele de la fermă erau pomenite de multe ori cu prilejul acestor născociri pe teme sexuale.

De cealaltă parte a mesei, prietenele ei se angajaseră într-o conversaţie aprinsă. Vorbeau despre faptul că la Harvard se deschisese o expoziţie cu faimoasele schiţe ale lui Goya având

[1] Yankees şi Red Sox – echipe celebre din campionatul american de baseball (n.tr.)

ca temă ororile războiului. Câțiva dintre ei o porniseră cu trenul spre capătul celălalt al orașului, unde era expoziția, și contemplaseră copleșiți de tulburare desenele alb-negru ce redau suferința, asasinatele, torturile și agonia războiului. Ashley constatase cu surprindere că, deși în desene se observa clar deosebirea dintre soldați și civili, nici unul dintre aceștia nu se putea refugia în brațele anonimatului. Și nici unul nu se afla în siguranță. „Moartea, se gândi ea, are propriul mod de a scoate lucrurile la lumină. Zdrobește spiritul fără să țină cont de vreun criteriu, de vreo clasificare umană. E neînduplecată."

Se foi în scaunul ei oarecum stingheră. Imaginile vizuale și în mod special imaginile violente o tulburau profund încă de când era mică. Acestea persistau neplăcut în amintirea sa, fie că era vorba de Salomeea contemplând capul lui Ioan Botezătorul într-o reprezentare renascentistă dătătoare de fiori, fie de mama lui Bambi încercând să scape de vânătorii aflați pe urmele ei. Până și crimele grotești din filmul *Kill Bill*, al lui Tarantino[1] îi insuflau o stare de neliniște.

Partenerul ei din seara respectivă era Will, un absolvent de psihologie cu părul lung și lățos, care se apleca peste masă în timp ce vorbea, căutând să își lipească umărul de brațul ei. Atingerile subtile jucau un rol important în procesul de curtare, observă în sinea ei.

Senzațiile de genul acesta, dacă erau împărtășite de ambii parteneri, puteau conduce la ceva mai intens. Nu era prea lămurită în legătură cu ceea ce simțea față de el. Era, evident, un tânăr inteligent și părea curtenitor la adresa ei. Mai devreme își făcuse apariția la apartamentul ei cu o jumătate de duzină de trandafiri, care, spusese, reprezentau pe plan psihologic

[1] Quentin Tarantino – cunoscut actor și regizor american (n.tr.)

echivalentul unui card de indulgență; cu alte cuvinte, avea voie să rostească sau să facă orice gest incomod sau stupid, iar ea trebuia să-l ierte cel puțin o dată. O duzină de trandafiri, mai adăugase, ar fi fost prea mulți; ea ar fi descifrat semnificația gestului său, pe când jumătate de duzină implica deopotrivă o promisiune nerostită și un anumit grad de mister. Ea găsise amuzantă toată această explicație și sinceră, probabil, așa că la început fu înclinată să-l placă, dar nu peste multă vreme își dădu seama că era puțin cam plin de el și prefera să vorbească despre sine mai degrabă decât să-l asculte pe cel de lângă el, iar asta o făcu să-și piardă interesul.

Ashley își îndepărtă părul de pe față și încercă să se concentreze la spusele interlocutorului ei.

– Goya urmărea să şocheze. Voia să le arunce în față realitatea războiului politicienilor și aristocraților, care romanțau situația. S-o facă de necontestat...

Ultimele cuvinte din comentariul lui se pierdură, acoperite de zarva izbucnită la o masă învecinată:

– Îți spun eu la ce se pricepe Derek Jeter. Se pricepe să stea îndoit de mijloc...

Ashley zâmbi în sinea sa. Parcă era blocată într-o versiune tipic bostoniană a zonei crepusculare, prinsă la mijloc între plebe, de-o parte, și elită, de cealaltă parte.

Continuă să se foiască pe scaun, păstrând o distanță neutră menită să nu-l descurajeze, dar nici să nu-l încurajeze pe Will, și se gândi că fusese întotdeauna teribil de ghinionistă în dragoste. Se întrebă dacă lucrul acesta avea să se schimbe cu timpul, cum se întâmplase în atâtea alte aspecte ale procesului de maturizare sau era, mai degrabă, o prefigurare a viitorului său. Simțea că urma să i se întâmple ceva, dar nu știa exact ce anume.

– Da, dar problema e că, oricât de mare ar fi șocul provocat de revelarea, prin intermediul artei, a adevăratei naturi a războiului, el nu reușește să pună capăt acestuia, ci duce doar la proslăvirea artei în sine. Dăm năvală să contemplăm *Guernica*[1] și ne minunăm de profunzimea perspectivei redate, dar oare simțim cu adevărat ceva față de țăranii aceia supuși bombardamentelor? Ei sunt persoane reale, care chiar au existat cândva. Moartea lor a fost reală. Dar adevărul lor trece azi în plan secund, e subordonat artei.

Erau cuvintele lui Will, distinsul ei partener. Ashley socoti că era o observație întemeiată, dar, în același timp, una politic corectă pe care ar fi putut-o emite încă un milion de studenți înzestrați cu un anumit standard moral. Ashley aruncă o privire înspre gălăgioșii jucători de baseball. Stimulată de alcool, ciondăneala lor era exuberantă. Simți în inimă un sâmbure de îndoială. Îi plăcea să stea la Fenway cu o sticlă de bere în față. Adora să hoinărească pe coridoarele Muzeului de Arte Frumoase. Pentru câteva clipe, se întrebă căreia din cele două tabere îi aparținea.

Ashley îi aruncă lui Will o privire cu coada ochiului, presupunând că acesta avea impresia că cel mai sigur mod de a o seduce era s-o bombardeze cu remarci pompoase, intelectuale. Era o mentalitate tipică absolvenților de facultate. Se hotărî să-l deruteze un pic.

Ashley își împinse brusc scaunul în spate și se ridică în picioare.

– Hei! strigă ea. Băieți, de unde sunteți? De la colegiu? De la Universitatea din Boston? De la Northeastern?

---

[1] *Guernica* – cunoscut tablou aparținând lui Pablo Picasso, care înfățișează bombardarea orașului cu același nume, în timpul Războiului Civil din Spania, la 6 aprilie 1937. (n.tr.)

Jucătorii de la masa alăturată amuțiră. „Dacă o fată frumoasă se adresează unui grup de bărbați tineri, se gândi Ashley, le captează atenția fără doar și poate."

– Northeastern, răspunse unul dintre ei, ridicându-se pe jumătate și făcând o plecăciune ușoară în direcția ei, un gest de curtoazie din Orientul Îndepărtat, cu totul neobișnuit într-un bar de scandalagii.

– Ei bine, să ții cu Yankees e ca și cum ai ține cu General Motors sau cu IBM, sau cu Partidul Republican. În schimb, să-i susții pe cei de la Red Sox e pură poezie. La un moment dat în viață, fiecare trebuie să își aleagă drumul pe care vrea să meargă. Mă opresc aici.

Băieții de la masa alăturată izbucniră unii în hohote de râs, alții în strigăte, chipurile, de revoltă.

Will se lăsă pe spătarul scaunului, rânjind.

– Asta, spuse el, a mers direct la țintă.

Ashley zâmbi și își spuse că, la urma urmelor, tipul nu era chiar nesuferit.

Pe vremuri, când era o tânără naivă, avea impresia că e mai bine să fie directă. Fetele directe, socotea ea, se pot ascunde.

La începuturile adolescenței sale, trecuse printr-o fază dramatică, când se afla în război cu toată lumea: avea certuri violente cu mama sa, cu tatăl său, cu profesorii, cu prietenele, purta haine largi și lăbărțate, în culori pământii, își vopsea părul negru ca pana corbului, cu șuvițe roșii-sângerii, asculta un rock agresiv, bea cafea neagră, cocheta cu fumatul și visa la tatuaje și piercinguri. Faza aceasta durase doar vreo două luni de zile, suficient încât să-i afecteze rezultatele școlare, atât pe cele din clasă, cât și pe cele de pe terenul de sport. De

asemenea, o făcuse să-şi piardă câţiva prieteni, iar cei care îi rămăseseră alături o priveau cu îngrijorare.

Spre mirarea sa, în perioada aceea tulbure singurul adult cu care putea să stea de vorbă într-o manieră cât de cât civilizată era Hope, partenera de viaţă a mamei sale. Faptul acesta o surprinsese din cauză că, în adâncul inimii, Ashley îi atribuia acesteia o mare parte din vină pentru divorţul părinţilor săi şi de multe ori chiar le spunea prietenelor ei că o urăşte pe Hope din acest motiv. Neadevărul respectiv o deranja, în parte pentru că ştia că făcea astfel de afirmaţii mai mult de bravadă, ca să le facă pe plac prietenelor sale, iar gândul că ar putea să judece la fel ca ele, fie chiar şi în cea mai neînsemnată privinţă, o neliniştea. După hard rock şi stilul gotic, traversă o perioadă de snobism, când era ahtiată după popularitate, după care a urmat faza de sport intensiv şi, mai apoi, vreo două-trei săptămâni de regim vegetarian dus la extrem, timp în care mâncă doar tofu şi legume. Cochetă cu actoria o vreme, jucând acceptabil rolul lui Marian, bibliotecara din *The Music Man,* umplu pagini întregi de jurnal cu cugetări pline de sentimentalism, se identifică, pe rând, cu Emily Dickinson[1], Eleanor Roosevelt[2] şi Carry Nation[3], cu mici accente împrumutate pe ici, pe colo de la Gloria Steinem[4] şi

[1] Emily Dickinson – poetă americană care a trăit între anii 1830 şi 1886, a cărei lirică avea drept teme dragostea, singurătatea, moartea. (n.tr.)

[2] Eleanor Roosevelt (1884–1962) – Prima-Doamnă a Statelor Unite ale Americii, soţia preşedintelui Franklin Delano Roosevelt, una dintre cele mai influente femei din secolul XX. (n.tr.)

[3] Carry Nation – militantă de frunte a mişcării pentru temperanţă (*temperance movement*, lb. engl.), desfăşurate în SUA la începutul secolului XX, în cadrul căreia se susţinea reducerea consumului de alcool. (n.tr.)

[4] Gloria Steinem – jurnalistă americană, reprezentantă energică a mişcării de emancipare a femeilor, desfăşurată între anii 1960 şi1970 (n.tr.)

Mia Hamm[1]. Participă la construirea unei case împreună cu organizația Habitat for Humanity[2] și odată merse, împreună cu cel mai cunoscut traficant de droguri de la ea din liceu, până în orașul vecin ca să aducă o cantitate oarecare de cocaină, fapt surprins de camerele de supraveghere ale poliției, care luă numaidecât legătura cu mama ei. Sally Freeman-Richards se înfurie teribil, o pedepsi pentru mai multe săptămâni, țipă la ea spunându-i că avusese un noroc chior că nu fusese arestată și că avea să-i fie foarte greu să-i recâștige încrederea. Pe de altă parte, Hope și tatăl ei traseră niște concluzii mai blânde, conștienți de faptul că era vorba de răzvrătirea tipică unui adolescent; ba mai mult, el își aduse aminte de unele lucruri de-a dreptul nesăbuite pe care le săvârșise în tinerețe, ceea ce o făcu să râdă și avu darul de a o liniști. Deși nu socotea că era predispusă la a intra în bucluc, Ashley era conștientă de faptul că, din când în când, se aventura pe teritorii riscante, iar faptul că nu pățise nimic până atunci era cu adevărat o binecuvântare. Adesea se gândea la ea ca la lutul de pe roata olarului, învârtindu-se întruna, supusă modelării, așteptând ca suflarea fierbinte a cuptorului să-i dea forma finală.

Simți că plutește în derivă. Nu se dădea în vânt după slujba ei de la muzeu, unde ajuta la catalogarea exponatelor. Era o muncă monotonă, care presupunea să stea tot timpul cu ochii pe calculator, într-o cămăruță înghesuită. Nu știa nimic sigur cu privire la cursul de istoria artei la care se înscrisese și uneori îi trecea prin minte că alesese acest domeniu doar pentru că se pricepea să mânuiască penița, cerneala și pensula. Asta o

[1] Mia Hamm – fostă jucătoare americană de fotbal, a înscris cele mai multe goluri la nivel internațional decât oricare alt jucător, bărbat sau femeie, din istoria fotbalului. (n.tr.)

[2] Organizație internațională care se ocupă cu construirea de locuințe pentru oamenii săraci, cu ajutorul muncii voluntarilor de pretutindeni. (n.tr.)

tulbura profund, căci, asemenea multor tineri, era de părere că trebuie să facă doar ceea ce îi place, lucru cu privire la care nu era încă lămurită pe deplin.

Părăsiră barul, iar Ashley își înfășură haina mai strâns în jurul trupului, înfrigurată de răcoarea serii. Își dădu seama că ar trebui să îi acorde mai multă atenție lui Will. Era un tip arătos, curtenitor și părea să aibă simțul umorului. Mergea alături de ea cu un pas ușor săltat care i se părea ciudat, dar care ar fi trebuit, probabil, să-i trezească interesul. Pe de altă parte, era însă conștientă că mergeau așa de o bucată de vreme și mai aveau doar cincizeci de metri până să ajungă la apartamentul ei, iar el nu-i pusese încă nici o întrebare. Se decise să joace un mic joc. Dacă avea s-o întrebe ceva interesant, era dispusă să se mai întâlnească cu el. Dacă însă avea să-i propună pur și simplu să urce la ea în apartament, era hotărâtă să-i facă vânt.

– Ce crezi, spuse el dintr-odată, când băieții de la bar se înfierbântă așa cu privire la baseball, o fac pentru că le place sportul ăsta sau pentru că le place pur și simplu să se certe? La urma urmelor, nu există un singur răspuns, e vorba doar de loialitatea față de o echipă sau alta. Iar loialitatea necondiționată nu are rost să fie supusă unei polemici, nu-i așa?

Ashley zâmbi. Tipul merita o a doua întâlnire.

– Desigur, adăugă el, dragostea pentru Red Sox ar trebui probabil să fie studiată ca anomalie psihologică în cadrul unor seminarii avansate.

Ea râse. Da, cu siguranță, avea să mai iasă cu el.

– Uite că am ajuns, spuse Ashley. M-am simțit bine în seara asta.

Will o privi.

– Poate că am putea încerca data viitoare să petrecem o seară mai liniștită. Cred că ar fi mai simplu să ne cunoaștem

fără să fim deranjați de gălăgie și de comentarii referitoare la preferințele lui Derek Jeter în materie de sex, cum ar fi biciuri de piele, jucării erotice și tehnici de utilizare a acestora.

– Mi-ar face plăcere, răspunse Ashley. Mă suni tu?

– Cu siguranță am să te sun.

Ea făcu un pas și, urcând prima treaptă spre apartamentul ei, își dădu seama că îl ținea încă de mână. Atunci se întoarse și îl sărută prelung. Fu un sărut cast, căci își trecu aproape imperceptibil limba peste buzele lui preț de-o clipă. Un sărut încărcat de promisiuni, care făgăduia să fie urmat de altele asemenea lui, dar nu în seara aceea. El păru să priceapă mesajul, spre bucuria ei, căci se dădu cu un pas înapoi, făcu o plecăciune adâncă în fața ei și, asemenea unui curtean din secolul al optsprezecelea, îi sărută dosul palmei.

– Noapte bună, spuse ea. Realmente m-am simțit bine.

Ashley se întoarse și intră în clădire. Dincolo de ușa de sticlă, își întoarse capul și aruncă o privire în urma sa. O dâră îngustă de lumină de la becul de deasupra ei se prelungea dincolo de ușa de la intrare, iar Will stătea chiar la marginea cercului luminos de un galben palid, ce se pierdea în spatele său, înghițit numaidecât de noaptea neagră ca smoala, tipică pentru New England. O umbră îi străbătea chipul asemenea unei săgeți de întuneric. Dar fără să ia în seamă această imagine sumbră, ea îi făcu semn cu mâna și o porni către apartamentul ei, mulțumită de faptul că nici măcar pentru o clipă nu se gândise la eventualitatea unei aventuri de-o noapte, practică extrem de răspândită în cercurile studențești din care încă făcea parte și ea. Scutură din cap. Ultima oară când cedase unei astfel de tentații fusese de-a dreptul îngrozitor, iar telefonul tatălui ei de mai devreme îi adusese aminte de asta. Însă, în timp ce-și căuta cheia de la apartament, își alungă rapid toate

amintirile urâte legate de eşecurile din trecut, preferând să se concentreze asupra amintirii acestei seri plăcute.

Se întrebă cât avea să dureze până ce Will avea s-o sune şi să obţină din partea ei promisiunea unei noi întâlniri.

Will Goodwin zăbovi o vreme în întuneric după ce Ashley dispăru în spatele uşilor de sticlă. Se simţi năpădit de un val de entuziasm, de o exaltare neobişnuită la gândul acestei seri, precum şi al celor ce aveau să urmeze.

Era copleşit. Prietena unui prieten de-al său, cea care îi dăduse numărul de telefon al lui Ashley, îl informase că aceasta era frumoasă şi deşteaptă, şi un pic misterioasă, dar realitatea îi întrecea chiar şi cele mai îndrăzneţe fantezii. În ceea ce-l privea, avea senzaţia că reuşise să evite în ultimul moment eticheta de „plictisitor".

Înfiorat de briza răcoroasă, Will îşi afundă mâinile în buzunarele hanoracului şi o porni din loc. În aer plutea un iz de ceva vechi, imuabil, ca şi cum fiecare fior pe care i-l dădea răcoarea serii era neschimbat, iar răcoarea de octombrie era aceeaşi pentru toate generaţiile de tineri care străbătuseră vreodată străzile din Boston. Simţi cum i se înroşesc obrajii la amintirea felului cum se încheiase seara şi o porni grăbit spre staţia de metrou. Mergea cu paşi mari, picioarele sale lungi străbătând cu repeziciune trotuarele. Era şi înaltă, pe deasupra, se gândi el. În jur de un metru şi şaptezeci de centimetri, estimă el, cu o siluetă zveltă, de manechin, care ar ieşi în evidenţă şi dacă ar purta blugi şi un tricou lăbărţat din bumbac. Se întrebă cu oarecare surprindere, în timp ce traversa strada, strecurându-se printre maşini, cum de nu era asaltată de bărbaţi. Probabil că trecuse printr-o relaţie nefericită sau prin alt fel de experienţă negativă, presupuse. Hotărî să nu-şi mai bată capul pe tema

asta și să fie mulțumit de norocul care se abătuse asupra lui, scoțându-i-o în cale pe Ashley. În munca sa, se gândi, totul ținea de gradul de probabilitate și predicție. Nu era convins că statisticile din studiile sale clinice asupra cobailor erau valabile și cu privire la apariția lui Ashley în viața lui.

Will zâmbi în sinea sa și coborî în salturi treptele către stația de metrou.

Metroul din Boston, la fel cum se întâmplă în multe orașe, îi insuflă o senzație ciudată, ca de pe altă lume, călătorului care, trecând de crucea rotitoare, se cufundă în această lume subterană. Luminile sclipesc din loc în loc pe pereții îmbrăcați în gresie alburie; umbrele se furișează printre pilonii de oțel. În aer plutește un zumzăit constant, de la trenurile care vin și pleacă, huruind în întuneric. Nu există nici o legătură cu lumea de afară; aceasta a fost înlocuită de un univers incoerent, în care vântul, ploaia, ninsoarea și strălucirea soarelui, toate par să aparțină altei lumi și altui timp.

Trenul său își făcu apariția cu un scrâșnet strident, iar Will se urcă grăbit, împreună cu alte zece-douăsprezece persoane. Lumina din interiorul metroului așternea pe chipurile pasagerilor o culoare păstoasă, bolnăvicioasă. Preț de câteva clipe, își studie tovarășii de drum; unii se ascundeau în spatele ziarelor, în timp ce alții citeau o carte sau priveau în gol. Își lăsă capul pe spate și-și închise ochii pentru o secundă, lăsându-se legănat de mersul balansat al metroului precum un copilaș în brațele mamei sale. Avea s-o sune a doua zi, își spuse, s-o invite în oraș. Își răscoli mintea în căutarea unor subiecte de discuție cât mai captivante. Se întrebă unde s-o ducă. La cină și apoi la un film? Prea previzibil. Avea senzația că Ashley era genul de femeie care își dorește ceva special. Poate o piesă de teatru? Un club de comedie? Și apoi o cină târzie într-un loc select, altul decât

obișnuitele fast-fooduri cu burgeri și bere. Dar fără snobisme, își zise. Un loc liniștit. Așadar, aveau să meargă undeva să se distreze, iar apoi într-un loc romantic. Poate că nu era cel mai impresionant program cu putință, se gândi, dar era rezonabil.

Metroul ajunse în stația unde trebuia să coboare. Urcă în salturi treptele și ieși la suprafață, mergând grăbit, dar distrat, pe stradă. Luminile din Porter Square străpungeau întunericul, creând iluzia că scuarul ar fi fost animat, deși în realitate era pustiu. Vântul rece îl făcu să se înfioare în timp ce ieșea din scuar, luând-o pe o străduță lăturalnică. Locuința lui se afla la patru blocuri distanță. Începu să-și frământe mintea, încercând să decidă la ce restaurant avea s-o ducă.

Auzi un câine lătrând și își încetini pașii, brusc alarmat. Undeva în depărtare, sirena unei ambulanțe spărgea liniștea nopții. În blocurile și duplexurile dimprejur doar câteva ferestre pâlpâiau de la ecranele televizoarelor, dar majoritatea erau cufundate în întuneric.

Will auzi un zgomot ușor venind de undeva de pe aleea din dreapta sa și se întoarse într-acolo. Dintr-odată, văzu o siluetă întunecată năpustindu-se asupra sa. Luat prin surprindere, făcu un pas înapoi și își ridică brațul, ca să se apere, gândindu-se că ar trebui să strige după ajutor. Însă lucrurile se petrecură prea rapid, și panica sa nu ținu decât un moment, abia apucând să sesizeze că avea să i se întâmple ceva. O țeavă de plumb se abătu asupra sa, tăind aerul cu un șuierat ca de sabie și îl lovi direct în frunte.

Mi-au trebuit aproape șapte ore de căutări ca să descopăr numele lui Will Goodwin în *The Boston Globe*. Desigur, numele era altul, iar titlul articolului era POLIȚIA ÎL CAUTĂ PE AUTORUL JAFULUI COMIS ASUPRA UNUI ABSOLVENT DE COLEGIU și în josul paginii era

relatat incidentul, investigat de secția locală de poliție. Relatarea cuprindea doar patru paragrafe și conținea foarte puține informații utile, printre care faptul că victima, în vârstă de douăzeci și patru de ani, suferise răni grave și se afla în stare critică la spitalul Mass. General. Tânărul fusese găsit în zorii zilei de către un trecător care îi zărise trupul însângerat abandonat în spatele unor containere de gunoi de pe o alee. Poliția solicita ajutorul eventualilor martori din zona Sommerville care văzuseră sau auziseră ceva suspect.

Asta era tot.

Nu se mai scrise nimic despre incident în zilele și săptămânile care urmară. Încă o mostră de violență urbană, remarcată cu apatie, consemnată la dosar și la fel de rapid uitată, înghițită de permanenta avalanșă de informații de ultimă oră.

Mi-au trebuit încă două zile de dat telefoane în stânga și-n dreapta ca să aflu adresa lui Will. Cei de la Biroul Absolvenților din cadrul Colegiului Boston îmi comunicară că acesta nu-și încheiase cursul la care se înscrisese și îmi furnizară adresa lui, undeva în suburbia Concord. Numărul de telefon nu figura nicăieri.

Concord e o zonă încântătoare, cu case impunătoare, în stil clasic. Are un parc central inundat de verdeață, o bibliotecă publică impresionantă și un liceu, iar zona centrală abundă de magazine de lux. Pe vremea când eram tânăr, am vizitat împreună cu copiii mei câmpurile de luptă din împrejurimi și le-am recitat faimosul poem al lui Longfellow[1]. Din nefericire, Concordul, la fel ca multe alte orașe din Massachusetts, neglijează istoria, trecând-o în plan secund, în favoarea progresului. Însă casa în care locuia tânărul Will Goodwin era o casă veche în stil colonial, construită în mijlocul naturii, lipsită de luxul ostentativ al locuințelor moderne. Era situată la o oarecare distanță de drumul principal, la capătul unei alei cu pietriș, lungi

[1] Longfellow, Henry Wadsworth – poet, educator și lingvist american care a trăit între anii 1807 și 1882. (n.tr.)

de vreo cincizeci de metri. În grădina din față, cineva plantase flori. Pe frontispiciul casei, vopsite cu un alb scânteietor, am remarcat o placă micuță pe care era inscripționat anul 1789. Pe unul dintre zidurile laterale se afla o ușă ce avea construită în fața ei o rampă de lemn, pentru accesul unui scaun cu rotile. M-am îndreptat spre intrarea principală și am bătut precaut la ușă, învăluit de parfumul florilor de hibiscus din apropiere.

O femeie slăbuță, cu părul cărunt, dar nu îndeajuns de în vârstă ca să fie bunică deschise ușa.

– Da, cu ce vă pot ajuta? mă întrebă ea.

M-am prezentat și i-am cerut scuze că apar așa, pe nepusă masă, explicându-i că îmi fusese imposibil să sun înainte din cauză că nu găsisem numărul de telefon. I-am spus că sunt scriitor și că fac investigații în legătură cu o serie de crime care fuseseră comise în urmă cu câțiva ani în regiunea Cambridge-Newton-Sommerville. Mi-am cerut permisiunea să-i adresez câteva întrebări legate de Will sau, și mai bine, să vorbesc cu el personal.

Deși surprinsă, femeia nu-mi trânti ușa în nas.

– Nu știu dacă vă putem ajuta, îmi spuse pe un ton politicos.

– Îmi pare rău dacă v-am luat prin surprindere, i-am răspuns. Vreau doar să vă pun niște întrebări.

Scutură din cap.

– El nu... începu ea, dar se opri numaidecât, privindu-mă cu atenție. Buza de jos începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. A fost... încercă ea să continue, dar fu întreruptă de o voce venită dinăuntru.

– Mamă? Cine e?

Femeia ezită o clipă, neștiind exact ce să răspundă. Am aruncat o privire în spatele ei și am văzut un bărbat tânăr, așezat într-un scaun cu rotile, ieșind dintr-o cameră laterală. Chipul său avea o expresie stearsă, vlăguită, iar părul castaniu și neîngrijit,

lung până la umeri îi stătea vâlvoi. O cicatrice rozalie în formă de Z, îi brăzda fruntea în partea dreaptă, ajungând până aproape de sprânceană. Brațele sale păreau suple și musculoase, dar pieptul îi era scobit, aproape descărnat. Avea mâinile mari, cu degete lungi și frumoase și, privindu-l, am avut, ca prin vis, viziunea a ceea ce fusese el cândva. Se îndreptă spre noi în scaunul său.

Mama lui îmi aruncă o privire.

– A fost cumplit de greu, îmi spuse încet, pe un ton surprinzător de prietenos.

Roțile de cauciuc scârțâiră când scaunul se opri.

– Bună ziua, mă salută el, deloc ostil.

I-am spus cum mă numesc și i-am explicat pe scurt că mă interesează amănunte legate de agresiunea care îl lăsase infirm.

– Agresiunea comisă asupra mea? întrebă, dar era evident că nu aștepta un răspuns, căci continuă numaidecât. Nu cred că a fost un eveniment deosebit. Un jaf obișnuit. Oricum, nu prea am mare lucru să-ți spun. Am stat două luni în comă. Și acum, iată-mă... Făcu semn cu mâna spre scaunul de sub el.

– Poliția a arestat pe cineva?

– Nu. Nici când mi-am recăpătat cunoștința n-am fost de prea mare ajutor. Nu-mi pot aminti nimic din noaptea aceea. Nici un amănunt. Pe undeva e ca și cum ai apăsa pe tasta de ștergere la computer și ai vedea cum toate literele unui text dispar una după alta. Știi că ele se găsesc probabil undeva în calculator, dar nu le poți găsi. Au fost șterse, pur și simplu.

– Te întorceai acasă de la o întâlnire?

– Da. N-am mai întâlnit-o deloc după aceea. Nici nu-i de mirare. Eram o epavă. Cum sunt și acum.

Râse încetișor și apoi zâmbi strâmb.

Am clătinat din cap.

– Polițiștii n-au descoperit prea mare lucru, hm?

Scutură din cap.

– Păi, doar câteva amănunte destul de ciudate.

– Ce anume? l-am întrebat.

– Au prins în Roxbury niște puști care încercau să folosească cardul meu Visa. Câtva timp, au crezut că s-ar putea ca ei să fi fost autorii jafului, dar până la urmă s-a dovedit că nu era așa. Se pare că tinerii îmi găsiseră cardul aruncat lângă un tomberon.

– Bine, dar cum...

– Pentru că altcineva mi-a găsit undeva în Dorchester portofelul neatins, cu toate actele de identitate – știi tu, permisul de conducere, legitimația de student, cardul de asigurări sociale, de sănătate, toate astea –, la kilometri distanță de tomberonul unde a fost găsit cardul de credit. Ca și cum făptașul ar fi împrăștiat lucrurile pe care le-a luat de la mine prin tot Bostonul. Zâmbi. Cam la fel cum a făcut și cu creierul meu.

– Ce ai de gând să faci acum? l-am întrebat.

– Acum? Will îi aruncă o privire mamei sale. Acum nu fac decât să aștept.

– Să aștepți? Ce anume?

– Nu știu. Ședințele de recuperare de la Centrul pentru Traume Craniene. Ziua când mă voi putea ridica din scaunul ăsta. Altceva nu prea am ce să fac.

Am făcut un pas înapoi, iar femeia dădu să închidă ușa.

– Hei! spuse Will. Ce crezi, o să-l găsească vreodată pe individul care mi-a făcut asta?

– Nu știu, i-am răspuns. Dar, dacă voi afla ceva, o să te anunț.

– Mi-ar plăcea să-i știu numele și adresa, rosti încetișor. Aș vrea să mă ocup de asta eu însumi.

4

O conversație mai cu tâlc decât orice cuvinte

„Atunci când săvârșești o infracțiune, își zise O'Connell, totul e să scapi de orice indiciu care te-ar putea incrimina. Dacă nu vrei să fii prins, raționa el, trebuie să înlături toate indiciile evidente. Ori cel puțin să le ascunzi în așa fel, încât să nu-i sară în ochi vreunui detectiv nătâng." Zâmbi în sinea sa și își închise ochii pentru o secundă, lăsându-se legănat de mersul metroului. Se simțea încă invadat de o energie electrizantă. Agresarea fizică a unei persoane îi inducea o senzație bizară de serenitate, chiar dacă mușchii îi erau încă încordați. Se întrebă dacă violența fizică avea să i se pară mereu atât de seducătoare.

La picioarele sale zăcea o geantă ieftină din pânză albastră, ale cărei curele îi atârnau lejer de braț. Înăuntru avea o pereche de mănuși de piele, încă una de mănuși chirurgicale din cauciuc, o țeavă de cincizeci de centimetri lungime, în genul celor folosite de instalatori, și portofelul lui Will Goodwin, căruia nici măcar nu-i știa numele.

Cinci obiecte, se gândi O'Connell, care însemnau cinci stații de metrou diferite.

Știa că dă dovadă de o precauție excesivă, dar își spuse că asta avea să-i fie de folos. Țeava era fără îndoială pătată

cu sângele celui pe care îl lovise. La fel și mănușile de piele. Bănuia că și hainele sale aveau pe ele fibre de material străin, ca și pantofii săi sport, dar în dimineața următoare, cât mai devreme, avea să le spele temeinic la mașină cu apă caldă. În felul acesta avea să înlăture orice indiciu care ar putea să-l lege de victimă. Geanta de pânză urma să fie aruncată într-un tomberon din Brockton, iar țeava de plumb, pe un șantier de construcții din centru.

După ce va extrage banii, portofelul va fi abandonat la o groapă de gunoi la o stație din Dorchester, iar cărțile de credit urmau să fie împrăștiate pe unele străzi din Roxbury, unde spera că niște copii de culoare le vor ridica și folosi. Bostonul era încă divizat din punct de vedere rasial și el credea că acești puști nu vor fi condamnați pentru ceea ce făcuse el.

Mănușile chirurgicale pe care le purtase pe dedesubtul celor de piele puteau fi făcute nevăzute fără nici o problemă în drum spre casă. Mai ales dacă avea să le îndese într-un tomberon din apropierea spitalelor Mass. General, Brigham sau Women's unde, chiar dacă ar fi fost găsite, n-ar fi atras atenția.

Se întrebă dacă era posibil să-l fi ucis pe individul acela care o sărutase pe Ashley.

Existau mari șanse. Prima lovitură îl nimerise în zona tâmplei; auzise osul crăpând. Bărbatul se prăbușise ca fulgerat, izbindu-se în cădere de un copac, spre norocul său, căci asta înăbușise zgomotul impactului cu solul. Chiar dacă cineva ar fi auzit ceva și, mânat de curiozitate, ar fi tras cu ochiul pe fereastră, n-ar fi putut să-l zărească nici pe el, nici pe tipul care o sărutase pe Ashley, din pricina trunchiului copacului și a mașinilor parcate în dreptul lor. Fusese o nimica toată să-l târască înapoi, în umbra aleii. Loviturile pe care i le aplicase mai apoi cu pumnii și cu picioarele durară doar câteva secunde.

O explozie de violență sălbatică, de intensitatea unui orgasm. Anticipase înfiorat momentul, apoi explodase și, în cele din urmă, își regăsise calmul. După ce aruncase trupul inert în spatele unor containere de metal, sustrăsese portofelul omului, își vârâse arma artizanală în geanta de pânză și, umblând repede, se pierduse în întuneric, luând-o către stația de metrou Porter Square.

Totul fusese incredibil de simplu. Brusc. Nebănuit. Fantastic.

Se întrebă preț de două-trei secunde cine o fi fost individul. Ridică din umeri. De fapt, n-avea nici o importanță. Nici măcar nu-l interesa cum îl cheamă. Peste o oră sau două, singura ființă care ar putea să indice vreo legătură între el și tipul de pe alee avea să fie la ea acasă, adormită, fără să aibă habar de tot ceea ce se petrecuse în seara aceea. Dacă avea să-și dea seama la un moment dat, poate că avea să meargă la poliție. Se îndoia de lucrul acesta, dar exista o astfel de posibilitate, oricât de mică. Însă ce le-ar fi putut spune? În buzunarul lui se afla cotorul unui bilet la cinema. Nu era un alibi foarte bun, dar ar fi acoperit totuși momentul sărutului, iar pentru polițistul care, probabil, ar fi privit-o cu neîncredere de la bun început ar fi fost de-ajuns, mai ales după ce portofelul și cardurile de credit aveau să fie găsite împrăștiate prin tot orașul.

Se lăsă pe spate, ascultând huruitul metroului, acea muzică bizară produsă de roțile de metal care alunecau pe șine.

Era aproape ora cinci dimineața când Michael O'Connell făcu ultimul popas înainte de a se întoarce acasă. Alese o stație la întâmplare și coborî învăluit în ultimele umbre ale nopții undeva în zona cartierului chinezesc, aproape de centrul financiar. Majoritatea magazinelor erau închise încă, iar trotuarele, pustii. Nu îi fu prea greu să găsească un telefon public

funcțional. Trupul îi fu scuturat de un fior din cauza frigului dimineții. Își trase pe cap gluga de la hanorac, ceea ce îl făcu de nerecunoscut. Semăna cu un călugăr. Acționă rapid. Nu voia ca vreo patrulă de poliție întârziată, care își făcea ultimul rond pe străduțele înguste să-l zărească, să-l oprească și să-l ia la întrebări.

O'Connell introduse cincizeci de cenți în aparat și formă numărul lui Ashley.

Telefonul sună de cinci ori înainte ca ea să răspundă cu vocea toropită de somn.

– Alo?

El nu spuse nimic, ci o lăsă câteva secunde să se trezească de-a binelea.

– Alo? întrebă ea din nou. Cine-i acolo?

Își aminti de rudimentarul telefon fără fir pe care îl avea Ashley la căpătâiul patului. Nu era dintr-acelea sofisticate, capabile să afișeze identitatea apelantului. Nu că ar fi contat, oricum.

– Știi bine cine e, spuse pe un ton șoptit.

Ea rămase tăcută.

– Ți-am mai spus. Te iubesc, Ashley. Suntem sortiți unul altuia. Nimeni nu poate să intervină între noi.

– Michael, nu mă mai suna. Vreau să mă lași în pace.

– Nu-i nevoie să te sun. Eu sunt tot timpul cu tine.

Apoi închise telefonul, înainte să apuce ea s-o facă. „Cea mai bună amenințare, își zise în sinea lui, nu e cea rostită în cuvinte, ci cea sugerată subtil."

Se crăpa de ziuă când ajunse, în cele din urmă, înapoi în apartamentul său.

Câteva pisici de-ale vecinilor hoinăreau prin holul clădirii, mieunând și scoțând tot felul de alte sunete enervante. Una își

scoase ghearele la apropierea lui. Bătrâna care locuia pe același palier cu el avea mai bine de douăsprezece pisici, poate chiar douăzeci, pe care le striga pe nume și le lăsa pe hol farfurioare cu mâncare, pentru eventualitatea în care le prindea foamea în timpul hoinărelilor lor nocturne. *„A aparține,* își zise el, e un termen relativ."

Pisicile păreau să vină și să plece după bunul lor plac. Bătrâna le pusese chiar și o tăviță într-unul din colțurile coridorului, ca să-și facă nevoile, lucru care făcea ca în bloc să plutească un miros greu, respingător. Pisicile îl cunoșteau pe Michael O'Connell, iar el le cunoștea, la rândul lui, și nu le agrea câtuși de puțin, la fel cum n-o agrea nici pe stăpâna lor. Le socotea niște animale inutile, niște paraziți. Îl făceau să strănute, să lăcrimeze și-l priveau cu neîncredere ori de câte ori intra în clădire. Iar el nu putea suporta să-i urmărească cineva îndeaproape venirile și plecările.

O'Connell vru să-i tragă un șut motanului aflat în imediata sa apropiere, dar rată. „Mi-am pierdut îndemânarea", își zise. Acesta era rezultatul unei nopți lungi, dar palpitante. Motanul se făcu nevăzut împreună cu tovarășele sale, în timp ce el descuie ușa apartamentului. Privirea îi fu atrasă de o pisică solitară, cu blana tărcată, care zăbovea lângă farfurioara cu mâncare. Probabil era nou-venită ori tâmpită de-a dreptul, de nu-și luase tălpășița odată cu suratele sale, care îi știau de frică. Bătrâna avea să se trezească abia peste vreo oră sau mai târziu și, în plus, nu stătea prea bine cu auzul. Aruncă o privire în lungul coridorului. Nu se zărea nici unul dintre locatari. Nu putea să înțeleagă cum de nimeni nu se plângea de pisici. Își ura toți vecinii pentru asta. Un cuplu mai vârstnic din Costa Rica, care vorbea o engleză stricată. Un portorican care lucra ca mecanic și care, bănuia O'Connell, își suplimenta veniturile

comițând diverse furturi și spargeri ocupa și el un apartament. La etaj, locuia o pereche de studenți care, din când în când, umpleau tot coridorul cu un miros pătrunzător de marijuana și un agent de vânzări cu părul cărunt și fața pământie, care își petrecea timpul liber văitându-se și înecându-și amarul în băutură. În afară de reclamațiile referitoare la pisici, pe care i le adresa administratorului – un tip în vârstă, cu unghiile veșnic murdare de noroi și un accent indescifrabil, care detesta în mod vădit să fie deranjat cu diverse nemulțumiri – O'Connell nu intra în contact cu nici unul dintre ei. Se întreba dacă vreunul dintre locatari îi știa măcar numele. Era un loc fără pretenții, banal, ponosit și neprietenos, pentru unii, capăt de drum, pentru alții, o etapă tranzitorie. În orice caz, emana un aer de instabilitate care lui îi plăcea. Privi la pisică în timp ce deschise ușa și se întrebă dacă bătrâna ținea evidența felinelor. Se îndoia că ar ști cu precizie câte are.

Ori că i-ar simți lipsa vreuneia dintre ele.

Se aplecă cu o mișcare fulgerătoare și înhăță de mijloc pisica cea tărcată. Aceasta mieună o singură dată și îl zgârie, luată prin surprindere.

El își privi zgârietura roșie de pe dosul palmei. Firicelul acela de sânge avea să-i ușureze mult planurile.

Ashley Freeman se băgă din nou în pat.

– Am încurcat-o, își spuse ea cu voce tare.

Rămase pe gânduri, aproape nemișcată, până când lumina soarelui se revărsă în camera sa, pătrunzând prin storurile mate ce dădeau încăperii un aer jucăuș, de fetiță. Privea țintă cum o rază de lumină se deplasa încet de-a lungul peretelui din fața sa. Acolo atârnau câteva dintre propriile ei lucrări, niște schițe în cărbune executate la școală după model. Una destul de reușită

după părerea ei, înfățișa trunchiul unui bărbat, iar alta spatele unei femei, unduindu-se senzual pe fundalul alb al colii de hârtie. Mai era și un autoportret de-al ei, mai neobișnuit, prin faptul că desenase în detaliu doar jumătate din chip, cealaltă jumătate rămânând obscură, de parcă ar fi fost în umbră.

– Asta nu e cu putință, spuse ea, de data asta și mai tare.

Desigur, își zise în sinea sa, nu știa despre ce era vorba. Nu încă.

Am sunat-o mai târziu în ziua aceea. Nu mi-am pierdut timpul cu amabilități și fleacuri introductive, ci am întrebat-o direct:

– Cum a luat naștere obsesia lui Michael O'Connell?

Ea oftă.

– Asta va trebui să descoperi singur. Nu-ți aduci aminte cum e să fii tânăr, pătimaș și să te trezești dintr-odată în mrejele unei pasiuni nemaitrăite pînă atunci? O aventură de-o noapte, o șansă de neratat. Sau ești atât de bătrân, încât nu-ți mai amintești cum e să ai impresia că totul e posibil?

– Ai dreptate. Îmi amintesc, am răspuns, probabil puțin cam grăbit.

– Era o singură problemă. Astfel de întâmplări sunt de regulă inofensive, stânjenitoare în cel mai rău caz. Greșeli care te fac să te înroșești ca racul sau lucruri pe care le ții secrete și nu le destăinui nimănui altcuiva. Dar în cazul ăsta situația stătea altfel. Ashley, într-un moment de slăbiciune, făcuse o greșeală, iar apoi se trezise prinsă în capcană. O capcană letală pe nume Michael O'Connell.

Am rămas puțin tăcut, după care am spus:

– L-am găsit pe Will Goodwin. Doar că numele lui nu este Goodwin.

Ea ezită o clipă, căutându-și parcă cuvintele.

– Bun. Probabil că ai învățat o lecție importantă. Cel puțin percepția ta despre, ca să zic așa, *potențialul* lui Michael O'Connell cred că a devenit mai clară în urma acestei întâlniri. Dar nu de-aici a început toată povestea și probabil nici nu se va termina aici. Nu știu. Asta tu trebuie să descoperi.

– Bine, dar...

– Trebuie să te las acum. Îți dai seama că, într-un fel, te afli în același punct în care se găsea Scott Freeman înainte ca situația să devină... ei bine, nu știu care ar fi cuvântul cel mai potrivit. Tensionată? Dificilă? El știa câte ceva, dar nu prea mult. De fapt, ceea ce-l neliniștea cel mai tare era tocmai absența informațiilor. Era de părere că s-ar putea ca Ashley să fie în pericol, dar nu știa exact ce fel de pericol. Nu știa cine, unde sau când, cu alte cuvinte n-avea răspuns pentru nici una dintre întrebările pe care și le pune orice om de îndată ce se simte amenințat. Singurul punct de pornire al lui Scott Freeman era o mână de indicii care îl intrigau și îl puneau pe gânduri. Știa că acesta nu era nici începutul și nici sfârșitul. Era asemenea unui om de știință cufundat într-o ecuație, încercând să afle în ce direcție s-o apuce pentru găsirea soluției.

A făcut o pauză, iar eu am simțit pentru prima dată un fior rece.

– Trebuie să plec, spuse ea. Mai vorbim noi.

– Dar...

– Nesiguranța. Un cuvânt simplu. Dar care dă naștere unor lucruri îngrozitoare, nu-i așa? Desigur, la fel se întâmplă și cu siguranța prostească. Asta e dilema de fapt, nu-i așa? Să treci la fapte. Sau să nu treci. O întrebare la fel de interesantă de fiecare dată, nu crezi?

5

Cel fără Nume

Intrând pe ușa din față a casei, Hope bătu instinctiv din palme de două ori. Numaidecât auzi lipăitul labelor câinelui ei, care îi venea în întâmpinare alergând din sufragerie, unde își petrecea timpul zgâindu-se pe geam și așteptând-o să se întoarcă acasă. Sunetele îi erau foarte familiare: mai întâi o bufnitură, însemnând că patrupedul sărea jos de pe canapeaua pe care nu avea voie atunci când era de față cineva care să-i poată spune nu, apoi scrâșnetul ghearelor sale pe podeaua de lemn când, în fugă, aluneca și deranja covorul oriental și, într-un final, năvălea în antreu într-un galop nebun. Era momentul când știa că trebuie să lase din mână ziarele sau sacoșa cu cumpărături, pregătindu-se să-l întâmpine.

„Nu există nimic pe lumea asta, se gândi ea, mai emoționant decât felul cum te întâmpină un câine." Se lăsă în genunchi pe podea, iar cățelul o linse pe față, în timp ce mișca energic din coadă, lovind peretele. Toți cei care au căței, observă Hope, știu că, indiferent ce se întâmplă, câinele dă din coadă de fiecare dată când te vede că intri pe ușă. Al ei era un amestec ciudat de rase. Un medic veterinar îi spusese odată că era cu siguranță progenitura nelegitimă a unui golden retriever și a unui pit bull, de unde blana scurtă și gălbuie, nasul turtit,

loialitatea fără margini – minus agresivitatea nesuferită a pit bull-ilor – și un grad de inteligență care uneori o lăsa chiar și pe ea cu gura căscată. Îl luase de la un adăpost unde fusese lăsat de când era pui, iar când îl întrebase pe îngrijitorul de acolo cum se numește, acesta îi răspunsese că nu fusese încă botezat, chipurile. Așa că, dându-și frâu liber creativității, Hope îi zise Cel fără Nume.

Când era pui, îl învățase să îi aducă mingile de fotbal la sfârșitul antrenamentelor, imagine care le amuza de fiecare dată pe fetele din echipa pe care se întâmpla să o antreneze la momentul respectiv. Cel fără Nume aștepta răbdător pe bancă, cu un rânjet prostesc pe față, până în clipa când ea îi făcea semn cu mâna. Atunci se năpustea în teren și începea să rostogolească mingile, împingându-le cu nasul și cu labele din față, grăbindu-se să le aducă la ea, care îl aștepta cu geanta pregătită. Obișnuia să le spună jucătoarelor sale că, dacă ar învăța să controleze mingea la fel de bine precum Cel fără Nume, ar ajunge campioane.

Acum era mult prea bătrân, nu mai vedea și nici nu mai auzea prea bine și, în plus, suferea de artrită, așa că i-ar fi fost probabil peste puteri să strângă atâtea mingi. De aceea nici nu-l mai lua așa de des cu ea la antrenamente. Nu-i plăcea deloc să se gândească la ziua când avea să-și afle sfârșitul. Îl avea alături de tot atâta vreme de când o avea și pe Sally Freeman.

De multe ori se gândise că n-ar fi reușit să rămână cu Sally dacă n-ar fi fost Cel fără Nume, pe vremea aceea doar un pui. Puiul acela fusese cel care le silise, pe ea și pe Ashley, să-și găsească un numitor comun. „Câinii, se gândi ea, reușesc să facă astfel de lucruri fără nici un efort." În perioada de după divorț, când Sally și Ashley veniră să locuiască împreună cu ea, Hope se trezi nevoită să facă față indiferenței unui copil de șapte ani.

Toată furia și suferința resimțite de Ashley trecură nebăgate în seamă de Cel fără Nume, care se bucura peste poate de sosirea în casă a unui copil, mai ales a unuia cu energia lui Ashley. Astfel că Hope o însărcină pe fetiță să-l antreneze și să-l instruiască, fapt care se lăsă cu urmări nu prea îmbucurătoare – câinelui îi plăcea la nebunie să aducă lucruri, dar în privința mobilierului se arăta complet nepăsător. Și astfel, discutând despre progresele și eșecurile câinelui, ajunseseră mai întâi la armistițiu, apoi la înțelegere și în cele din urmă la o comuniune care reuși să învingă multe dintre barierele ce le despărțeau.

Hope îl scărpină pe Cel fără Nume după urechi. Îi datora mult mai mult decât îi datora el ei, se gândi.

– Ți-e foame? îl întrebă. Vrei ceva mâncare?

Cel fără Nume lătră o dată. „Ce întrebare stupidă pentru un câine, își zise ea, dar cu siguranță se bucură s-o audă." Intră în bucătărie și luă de pe jos bolul câinelui, gândindu-se ce să pregătească de cină pentru ea și Sally. Ceva apetisant, hotărî. O bucată de somon, garnisit cu sos de chimen și risotto. Era o bucătăreasă excelentă și se mândrea cu creațiile ei culinare.

Cel fără Nume stătea în șezut și dădea din coadă bucuros de ce avea să urmeze.

– Noi doi suntem la fel, tu și cu mine, îi spuse ea câinelui. Amândoi așteptăm ceva. Diferența e că tu știi că e vorba de cină, pe când eu nu știu ce va urma.

Scott Freeman aruncă o privire în jurul lui și se gândi că în viață sunt momente în care singurătatea te lovește absolut pe nepregătite.

Se tolănise în vechiul lui fotoliu Queen Anne și privea pe fereastră cum întunericul se furișa printre ultimele frunze ale lui octombrie. Avea de corectat niște lucrări, de pregătit o lecție,

de citit un material – manuscrisul unui coleg de-al său, care sosise în poştă din partea editurii University Press, iar el figura printre recenzenţii lucrării respective – şi, în plus, îl aşteptau cel puţin cinci cereri din partea unor conferenţiari universitari care îi solicitau sfatul cu privire la selectarea temelor de curs.

Pe lângă toate astea se ocupa şi de propria lucrare, un eseu referitor la natura ciudată a luptelor din cadrul Războiului de Independenţă[1], care uneori erau caracterizate de o cruzime sălbatică, iar alteori ofereau exemple de cavalerism medieval, cum a fost, de pildă, gestul lui Washington de a-i restitui unui general britanic câinele pierdut de acesta în toiul bătăliei de la Princeton.

„Am atâtea de făcut", se gândi. Apoi îşi zise cu voce tare, deşi era singur.

– Ai de lucru până peste cap.

Dar în momentul acela nimic nu conta.

Reflectă la asta şi îşi dădu seama că, de fapt, *era posibil* ca nimic să nu conteze.

Depindea de felul cum avea să acţioneze în continuare.

Îşi luă ochii de la fereastră, unde lumina după-amiezii începea să pălească, şi răscoli din priviri încăperea, în căutarea scrisorii pe care o găsise în biroul lui Ashley. Citi fiecare cuvânt pentru a suta oară şi se simţi la fel de tulburat ca prima dată. Apoi rememoră fiecare propoziţie, fiecare inflexiune a vocii ei, fiecare nuanţă din convorbirea purtată cu ea la telefon.

---

[1] Războiul de Independenţă sau războiul revoluţionar american – război purtat între anii 1775 şi 1783, între Regatul Marii Britanii şi revoluţionarii celor treisprezece colonii britanice din America de Nord, care au declarat independenţa acestora, formând entitatea statală numită Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

Scott se lăsă pe spate și închise ochii. Ce trebuia să facă era să încerce să se pună în locul lui Ashley. „Doar îți cunoști fiica, își spuse în sinea sa. Ce se întâmplă?"

Această întrebare îl puse pe gânduri.

Primul lucru, stărui el, era să descopere cine scrisese biletul. În cazul acesta ar putea să-l verifice singur pe individ, fără să se amestece în viața fiicei sale. Dacă era iscusit, putea să tragă o concluzie cu privire la insul respectiv fără să implice pe nimeni – sau, cel puțin, pe nimeni care ar putea să-i dea de știre lui Ashley că el își bagă nasul în viața ei. În momentul când avea să descopere că scrisoarea era pur și simplu o declarație ciudată și deplasată, și atâta tot, cum spera el să stea lucrurile, avea să se liniștească, dându-i lui Ashley libertatea de a se retrage de sub „lupa" atentei lui supravegheri și de a-și vedea de viață. De fapt, ar putea probabil să facă toate investigațiile fără să le implice nici măcar pe mama lui Ashley ori pe partenera de viață a acesteia. O variantă pe care o prefera de departe.

Întrebarea era de unde să înceapă.

Unul dintre marile beneficii ale studierii istoriei, își spuse, era descoperirea modului în care acționaseră oamenii cei mai de seamă de-a lungul veacurilor. Scott știa că, în adâncul inimii, el avea un sâmbure de romantism care îl făcea să iubească ideea de a lupta până la capăt, chiar și în situațiile când pare că nu mai există nici o speranță. Filmele și romanele sale preferate se înscriau în acest tipar și era conștient de faptul că toate aceste povești aveau o notă de candoare infantilă care venea în contradicție cu brutalitatea extremă a circumstanțelor istorice respective. Istoricii sunt niște oameni pragmatici. Calmi și calculați, își zise el. Vorba „Tâmpiți", care se pare că

fusese rostită la Bastogne[1], și-o aminteau mai bine romancierii și regizorii de filme. Istoricii, în schimb, preferau să dea atenție degerăturilor și sângelui vărsat pe câmpul de bătălie, cu toată disperarea exasperantă a acelor momente.

Avea convingerea că îi transmisese acest romantism năvalnic și lui Ashley, care îi moștenise pasiunea pentru povestirile istorice și își petrecea ore în șir citind *Little House on the Prairie*[2] și romanele lui Jane Austen[3]. Se întreba dacă nu cumva lucrul acesta contribuise, măcar parțial, la formarea caracterului ei încrezător.

Simți pe limbă un gust acid, de parcă ar fi băut ceva amar. Detesta ideea că el fusese cel care o învățase să fie încrezătoare, sigură pe sine și independentă, iar acum, că ea își însușise aceste trăsături, era profund tulburat.

Scott scutură din cap și rosti cu voce tare:

– Acum exagerezi de-a binelea. Nu știi nimic sigur. De fapt, nu știi nimic și punct.

„Începe cu începutul, insistă el. Fă rost de un nume."

Dar cum să facă asta fără ca fiică-sa să afle? Trebuia să facă investigații fără să fie prins.

Simțindu-se întru câtva ca un infractor, se întoarse și urcă scările din căsuța lui de lemn, îndreptându-se spre fostul dormitor al lui Ashley. Avea de gând să scotocească peste tot, în speranța de a găsi vreun indiciu, cât de mic, cu privire la autorul scrisorii. Simți un ghimpe de vinovăție când trecu de

---

[1] Bastogne – oraș din Belgia, un loc important de desfășurare a Ofensivei din Ardeni în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

[2] *Little House on the Prairie* – serie de cărți pentru copii scrise de Laura Ingalls Wilder și publicate pentru prima oară între anii 1932 și 1943 (n.tr.)

[3] Jane Austen (1775–1817) – romancieră engleză din perioada romantică previctoriană (n.tr.)

pragul ușii și se întrebă pentru o clipă de ce trebuia să profaneze camera fiicei sale ca să ajungă să o cunoască mai bine.

Sally Freeman-Richards își ridică privirea din farfurie și spuse încet:

– Știi, am primit în după-amiaza asta un telefon foarte ciudat de la Scott.

Hope mormăi ceva neinteligibil și se întinse după pâine. Era obișnuită cu felul indirect al lui Sally de a deschide anumite subiecte. Câteodată avea impresia că aceasta rămăsese o enigmă pentru ea, chiar și după atâția ani; în sala de judecată emana forță și agresivitate, pentru ca apoi, în intimitatea căminului, să devină aproape timidă. Hope reflectă la numeroasele contradicții din viețile lor. Contradicțiile generează tensiuni.

– Părea îngrijorat, spuse Sally.

– Îngrijorat pentru ce?

– Pentru Ashley.

La auzul acestor cuvinte, Hope lăsă cuțitul jos din mână.

– Pentru Ashley? Cum așa?

Sally șovăi o clipă.

– Se pare că, în timp ce umbla printre lucrurile ei, a dat peste o scrisoare care l-a tulburat.

– Dar ce căuta prin lucrurile ei?

Sally zâmbi.

– A fost prima întrebare pe care i-am pus-o și eu. Mințile remarcabile gândesc la fel.

– Și?

– Păi, nu mi-a dat un răspuns deslușit. El voia să discutăm despre scrisoare.

Hope ridică ușor din umeri.

– OK, despre ce fel de scrisoare e vorba?

Sally se gândi puțin, după care îi puse următoarea întrebare:

– Ei bine, ți s-a întâmplat vreodată, vreau să zic pe vremuri, când erai la liceu sau la facultate, să primești o scrisoare de dragoste, știi ce vreau să spun, în care să ți se declare devotamentul neștirbit, iubirea veșnică, pasiunea nemărginită și alte afirmații de genul „nu pot trăi fără tine"?

– Păi, să știi că n-am primit așa ceva. Dar cred că știu motivele pentru care nu am primit. A găsit ceva de genul ăsta?

– Da. O declarație de dragoste.

– Ei bine, sună destul de inofensiv. De ce crezi că l-o fi afectat atât de profund?

– Nu știu, cred că e vorba de tonul scrisorii.

– Și anume, întrebă Hope, puțin plictisită, ce fel de ton avea scrisoarea?

Sally chibzui un pic înainte să răspundă, o prudență tipic avocățească.

– Părea... nu știu... *posesiv*. Și oarecum obsedat. Știi tu, genul acela: „Dacă nu poți să fii a mea, n-o să fii a nimănui". După părerea mea, Scott îi acordă prea multă importanță.

Hope dădu din cap în semn de încuviințare. Își alese cuvintele cu grijă:

– Probabil că ai dreptate. Pe de altă parte, adăugă cu voce joasă, n-ar fi o greșeală și mai mare să subestimăm o scrisoare de genul ăsta?

– Ce vrei să spui, că Scott are dreptate să fie îngrijorat?

– N-am spus asta. Am spus doar că ignorarea unui lucru se întâmplă rareori să fie soluția corectă.

Sally zâmbi.

– Acum vorbești ca un consilier comportamental.

– Chiar *sunt* consilier comportamental. Așa că nu mi se pare extrem de deplasat ca, din când în când, să mă exprim ca atare.

Sally făcu o pauză înainte să continue:

– N-am avut intenția să transform discuția asta într-o ceartă.

Hope clătină din cap.

– Te cred.

În realitate, nu era tocmai convinsă de asta, dar prefera să răspundă cu prudență.

– Uneori, am impresia că, de fiecare dată când se iveşte în discuție numele lui Scott, ajungem să ne certăm dintr-un motiv sau altul, remarcă Sally. Chiar şi după atâția ani.

Hope scutură din cap.

– Ei bine, atunci hai să nu mai vorbim despre Scott. La urma urmelor, adevărul e că nu prea mai avem cine ştie ce legături cu el, nu-i așa? Totuși, face parte din viața lui Ashley şi, prin urmare, trebuie să ne raportăm la el din perspectiva asta. Şi oricum, chiar dacă eu şi Scott nu ne înțelegem prea bine, asta nu înseamnă automat că-l consider nebun.

– Bine, mi se pare corect, spuse Sally. Dar cum rămâne cu scrisoarea...

– Ți s-a părut că în ultima vreme Ashley ar fi absentă sau distantă, sau altfel decât în mod obişnuit?

– Ştii şi tu la fel de bine. Răspunsul e *nu.* Doar dacă n-ai observat tu ceva.

– Cred că nu mă prea pricep să detectez vibrațiile sufletești ale fetelor tinere, replică Hope, deşi ştia că afirmația aceasta nu era câtuşi de puțin adevărată.

– Şi crezi că eu mă pricep? replică Sally.

Hope ridică din umeri. Conversația părea să nu ducă nicăieri şi nu-şi dădea seama dacă era vina ei. O privi pe Sally, aflată de cealaltă parte a mesei, şi realiză că între ele exista o tensiune căreia nu-i putea găsi explicația. Era ca şi cum ar fi privit la un şir de hieroglife incrustate în piatră. Parcă vorbea

un limbaj care ar fi trebuit să-i fie clar, dar pe care pur și simplu nu-l putea înțelege.

– Data trecută când Ashley a fost aici, ai remarcat la ea ceva diferit?

În timp ce aștepta răspunsul lui Sally, Hope revăzu cu ochii minții toate gesturile lui Ashley de pe durata ultimei sale vizite. Tânăra năvălise cu toată verva și siguranța de sine care o caracterizau de fiecare dată, având, ca de obicei, mii de planuri de viitor. Câteodată prezența ei era la fel de năvalnică precum un uragan. Era înzestrată cu un dinamism ieșit din comun.

Sally scutură din cap, zâmbind.

– Nu știu, spuse ea. A făcut o grămadă de lucruri și s-a întâlnit cu tot felul de persoane. Colegi de liceu pe care nu-i mai văzuse de ani buni. Părea să nu aibă timp de bătrâna și plictisitoarea mamă. Ori de consoarta bătrânei și plictisitoarei sale mame. Și cred că nici de bătrânul și plictisitorul ei tată.

Hope încuviință din cap.

Sally își împinse scaunul în spate.

– Știi ce, haide să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Dacă Ashley are o problemă, poate că o să sune să ne ceară sfatul sau ajutorul. Să nu ne alarmăm degeaba, bine? Îmi și pare rău că am deschis subiectul. Dacă Scott n-ar fi fost atât de supărat... De fapt, nu supărat, ci preocupat. Cred că devine puțin paranoic la bătrânețe. Ca toți oamenii, de altfel, nu-i așa? În ce-o privește pe Ashley, ei bine, ea e plină de energie. Cel mai bun lucru pe care îl putem face e să ne dăm la o parte și s-o lăsăm să-și găsească propriul drum.

Hope încuviință.

– Ai vorbit ca o mamă înțeleaptă.

Începu apoi să strângă vasele, dar când se întinse să apuce unul din paharele de vin, din acelea cu picior lung, sticla i

se sparse în mână, iar piciorul se rupse pur și simplu și căzu, împrăștiindu-se în zeci de cioburi la contactul cu dușumeaua. Își privi mâna și văzu că vârful arătătorului îi sângera. Preț de o clipă, urmări cum sângele se adună și mai apoi i se prelinge în palmă, fiecare nouă picătură conturându-se la colțul tăieturii în ritmul bătăilor inimii sale.

Se uitară la televizor o bucată de vreme, după care Sally spuse că merge la culcare. Era un simplu anunț, nicidecum o invitație, și nu fu însoțit nici măcar de obișnuitul sărut pe obraz. Hope răsfoia distrată eseurile pe care ar fi trebuit să le studieze, dar nu omise să o întrebe pe Sally dacă avea să-și facă timp să vină la două-trei meciuri de-ale ei în săptămânile următoare. Sally îi dădu un răspuns evaziv în timp ce urca scările spre dormitorul pe care îl împărțeau la etaj.

Hope se lăsă pe speteaza canapelei și-și coborî privirile spre Cel fără Nume, care se apropiase, târându-și labele pe podea. Când auzi curgând apa în baia de deasupra, lovi ușurel cu palma canapeaua, invitându-l pe cățel să se cațăre lângă ea. Nu făcea niciodată lucrul acesta de față cu Sally care dezaproba lipsa de respect a patrupedului față de mobilierul din casă. „Lui Sally îi place ca fiecare să-și aibă locul bine stabilit", se gândi ea. Locul câinilor e pe podea. Al oamenilor, pe canapea. Cu cât mai puțină dezordine, cu atât mai bine. Deformație profesională. Slujba ei era să elimine orice confuzie și orice conflict și să facă să triumfe rațiunea în orice situație. Să stabilească reguli și parametri, să determine cursul acțiunilor și să definească lucrurile.

Hope nu era la fel de sigură că ordinea înseamnă libertate.

Ei, una, îi plăcea un oarecare grad de dezordine în viață și socotea că are un sâmbure de rebeliune în firea sa. Îl scărpină alene pe Cel fără Nume, care dădu din coadă de câteva ori, cu

ochii închiși. O auzi pe Sally mișcându-se sus, după care dâra de lumină proiectată pe scări de veioza din dormitor dispăru.

Hope își lăsă capul înapoi pe speteaza canapelei și se gândi că relația lor scârțâia poate mai tare decât își închipuia, cu toate că i-ar fi fost greu să găsească motivul precis. I se părea că în ultimul an petrecut împreună Sally trăise într-o lume a ei, cu mintea în altă parte mai tot timpul. Se întrebă dacă era posibil ca dragostea dintre doi oameni să moară la fel de brusc precum s-a născut. Expiră încet, foindu-se pe canapea și lăsă ca grijile legate de partenera sa să fie înlocuite de teama pentru Ashley.

Ea nu-l cunoștea pe Scott atât de bine; vorbise cu el doar de vreo cinci-șase ori în cei aproape cincisprezece ani, lucru destul de neobișnuit, trebuia să recunoască. Își formase impresiile în general sub influența lui Sally și a lui Ashley, dar nu-l credea genul de om care să acționeze pripit, cu atât mai puțin pentru un lucru atât de neînsemnat precum o scrisoare de dragoste anonimă. În profesia sa, atât în cea de antrenor, cât și de consilier la o școală privată, Hope văzuse atât de multe relații periculoase, încât era îndreptățită să fie îngrijorată.

Îl scărpină din nou pe Cel fără Nume, dar acesta nu schiță nici o mișcare.

Era de așteptat, se gândi ea, ca o persoană cu preferințele ei sexuale să-i considere pe *toți* bărbații nevrednici de încredere. Dar, pe de altă parte, era conștientă de rănile pe care le puteau provoca emoțiile scăpate de sub control, în mod special în cazul tinerilor.

Ridicându-și privirea, se uită în tavan, de parcă ar fi vrut să pătrundă dincolo de plăcile de rigips, să-și dea seama la ce se gândea Sally în timp ce stătea întinsă în pat. Sally suferea de

insomnie, știa asta. Chiar și după ce reușea să adoarmă, se foia și se răsucea în așternut ca și cum ar fi avut coșmaruri.

Hope se întrebă dacă Ashley avea și ea probleme cu somnul. Asta era o întrebare la care își dădu seama că ar fi bine, probabil, să afle răspunsul. Dar habar n-avea cum putea să-l afle.

Hope nu știa că în momentul acela pe Scott îl frământa aceeași întrebare.

Bostonul are însușirea de a se transforma precum un cameleon, fapt care îl face diferit de alte orașe. Într-o dimineață strălucitoare de vară pare să debordeze de energie și de idei. Emană prin toți porii un aer de învățătură și cultură, de durabilitate, de istorie. O impetuozitate ce îți deschide înainte o vastă paletă de posibilități. Dacă te plimbi însă pe aceleași străzi într-un moment când totul e învăluit în ceața venită din port sau când în aer plutește un iz de chiciură, sau atunci când rămășițele murdare ale ultimei zăpezi inundă străzile, vei constata că Bostonul devine un loc rece, neprietenos, de o duritate ce te trimite cu gândul la o lume mult mai întunecată.

Am urmărit cu privirea umbra după-amiezii târzii furișându-se încet de-a lungul lui Darmouth Street și am simțit valul de aer fierbinte revărsându-se dinspre râul Charles. Nu vedeam apa din locul unde mă aflam, dar știam că e la doar câteva blocuri depărtare. Newbury Street cu magazinele sale ultramoderne și galeriile elegante se află în apropiere. La fel și Colegiul de Muzică Berklee care umple trotuarele din zonă cu muzicieni aspiranți de toate genurile: rockeri, punkiști, cântăreți de folk, pianiști în devenire. Cu părul lung, cu părul țepos, cu părul vopsit în toate culorile. Am văzut și un boschetar care mormăia ceva de unul singur pe o alee. Stătea rezemat de un zid, legănându-se înainte și-napoi, ascuns în umbră. Probabil că auzea mai multe voci în capul său sau un

vaiet continuu, cine ştie. L-am lăsat în urmă. Pe strada vecină, un BMW îi claxonă pe câţiva studenţi care treceau strada printr-un loc interzis, după care acceleră puternic, scrâşnind din roţi.

Am rămas pe gânduri pentru o clipă, zicându-mi în sinea mea că ceea ce face ca Bostonul să fie un loc unic este abilitatea acestui oraş de a asimila simultan atât de multe curente diferite. Având la dispoziţie atâtea identităţi diferite din care să aleagă, nu era de mirare că Michael O'Connell se aciuase aici.

Nu-l cunoşteam prea bine încă. Dar începeam să intuiesc ce fel de om este.

Fără îndoială, Ashley se confrunta cu acelaşi mister.

6

O prefigurare a evenimentelor viitoare

Rămase în pat până aproape de ora prânzului, incapabilă să se mişte, până când lumina soarelui invadă încăperea, iar străzile oraşului se umplură de larma obişnuită, dincolo de ferestrele apartamentului ei. Privi o vreme afară, pe geam, de parcă ar fi vrut să se convingă că în mijlocul acelei forfote şi agitaţii neîntrerupte lucrurile n-aveau cum să se abată prea mult de la normalitate. Îi urmări cu privirea pe trecătorii care se aflau în raza ei vizuală, umblând pe trotuare încoace şi-ncolo. Nu recunoscu pe nimeni şi totuşi i se părea că-i cunoaşte pe toţi. Cu toţii se înscriau în tipare uşor de identificat. Omul de afaceri. Studentul. Chelneriţa. Toţi păreau să aibă un scop precis, într-o lume pe care ea nu reuşea s-o atingă. Fiecare mergea într-o direcţie bine determinată, către o destinaţie anume.

Ashley se simţi ca o insulă în mijlocul acelei mări de oameni. În clipa aceea îşi dorea să fi avut o colegă de apartament sau o prietenă bună. O persoană căreia să i se confeseze, care să şadă pe pat, alături de ea, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai, gata să râdă ori să plângă, ori să-şi exprime preocuparea faţă de nevoile ei. Cunoştea o grămadă de oameni în Boston, dar nici unul nu-i era suficient de apropiat, încât să-i poată încredinţa povara sa, în special o povară precum Michael O'Connell. Avea sute de

prieteni, dar nici unul adevărat. Se întoarse spre biroul ei, plin cu lucrări neterminate, cărți de istoria artei, un laptop și câteva CD-uri. Scotoci printre ele până când găsi o bucățică de hârtie pe care erau mâzgălite niște cifre.

Apoi, trăgând adânc aer în piept, Ashley formă numărul lui Michael O'Connell.

Telefonul sună de două ori înainte ca acesta să răspundă.

– Da?

– Michael, sunt Ashley.

Făcu o pauză, timp în care domni liniștea. Își dori să-și fi pregătit dinainte ce avea să spună, să-și fi ales niște cuvinte imperative și afirmații categorice. În loc de asta, simți cum o năpădesc emoțiile.

– Nu vreau să mă mai suni, izbucni ea.

El rămase tăcut.

– Azi-dimineață când m-ai sunat, dormeam. M-ai speriat cumplit.

Se aștepta să-l audă exprimându-și regretul. O scuză, poate, sau o explicație. Dar nu auzi nimic din toate astea.

– Te rog, Michael.

Tonul ei sună de parcă i-ar fi cerut un serviciu.

El nu răspunse nimic.

Ea continuă, poticnindu-se:

– Uite ce e, a fost o singură noapte. Atât. Ne-am simțit bine, am băut câteva pahare și lucrurile au mers puțin mai departe decât ar fi trebuit, deși nu regret, nu vreau să spun asta. Îmi pare rău dacă mi-ai interpretat greșit sentimentele. Nu putem să ne despărțim prieteni? Fiecare să-și vadă de drumul lui.

Îi putea auzi respirația la celălalt capăt al firului, dar el nu scotea nici un cuvânt.

– Prin urmare, spuse mai departe, conștientă de faptul că vorbele ei sunau din ce în ce mai jalnic, mai disperat, nu-mi mai trimite scrisori, mai ales ca aceea de săptămâna trecută. Tu mi-ai trimis-o, nu-i așa? Sunt convinsă. Știu că ești foarte ocupat și ai o grămadă de treburi pe cap, iar eu sunt prinsă cu munca mea și încerc să-mi văd de școală, așa că n-am timp pentru o relație serioasă în momentul ăsta. Știu că mă înțelegi. Am nevoie de libertate. Adică amândoi suntem prinși într-o mulțime de lucruri, pur și simplu nu e momentul potrivit pentru mine și sunt convinsă că nici pentru tine. Înțelegi asta, nu-i așa?

Întrebarea ei pluti în aer, întâmpinată doar de o tăcere mormântală. Ea percepu această tăcere ca pe o dovadă de încuviințare din partea lui.

– Apreciez din toată inima faptul că m-ai ascultat, Michael. Și-ți doresc tot binele din lume, sincer. Și poate cândva, în viitor, vom putea să fim prieteni. Dar nu acum, bine? Îmi pare rău dacă te dezamăgesc. Dar, dacă într-adevăr mă iubești așa cum spui, atunci vei înțelege că am nevoie să-mi văd de viață și nu pot să mă implic în ceva serios în momentul de față. Nu știi niciodată ce-ți rezervă viitorul, dar în clipa asta pur și simplu nu pot mai mult, OK? Mi-ar plăcea să terminăm povestea asta în termeni amicali, vrei?

Îi auzea respirația la celălalt capăt al firului. Inspira și expira normal, netulburat.

– Uite ce e, spuse ea, glasul ei căpătând o notă exasperată și întru câtva disperată, adevărul e că noi doi nici nu ne cunoaștem. S-a întâmplat o singură dată, când amândoi eram puțin băuți, nu-i așa? Cum poți să spui că mă iubești? Cum poți afirma astfel de lucruri? Că ne potrivim perfect? Asta e o nebunie. Că nu poți trăi fără mine? N-are nici o noimă. Nici un sens. Tot ce vreau e

să mă lași în pace, bine? O să găsești pe altcineva, pe cineva cu care să te potrivești, știu asta. Dar nu sunt eu persoana aceea. Te rog, Michael, lasă-mă în pace! Ai înțeles?

Michael O'Connell nu rosti nici un cuvânt. Doar râse. Râsul său suna înfundat, de parcă venea din altă lume, deși cuvintele ei nu avuseseră nimic amuzant, nici măcar ironic. Ashley se cutremură, îngrozită.

Apoi el închise telefonul.

Preț de câteva secunde rămase nemișcată, cu ochii ațintiți pe receptorul din mâna sa, întrebându-se dacă discuția de adineauri chiar avusese loc. Pentru o clipă nici nu fu sigură că el *se aflase* măcar la celălalt capăt al firului, dar apoi își aminti că rostise totuși un cuvânt, unul singur. Era convinsă că fusese vocea lui, chiar dacă nu-l cunoștea aproape deloc. Închise cu grijă telefonul și privi în jurul ei cu teamă, de parcă se aștepta să se năpustească cineva asupra ei. Auzea zgomotele înfundate venite din stradă, dar asta nu-i diminuă sentimentul de totală singurătate care i se furișase în suflet.

Ashley se prăbuși pe marginea patului, simțindu-se dintr-odată epuizată, cu lacrimile îngrămădindu-i-se la colțurile ochilor. Se simțea mică de tot.

Nu înțelegea prea bine ce se petrece, dar avea sentimentul că lucrurile tocmai căpătaseră viteză, precipitându-se într-un ritm periculos – încă nu scăpaseră de sub control, dar nu mai era mult până acolo. Se șterse la ochi și-și spuse că e cazul să-și vină în fire. Încercă să adopte o atitudine dură și hotărâtă care să ia locul senzației de neputință.

Ashley scutură din cap cu putere.

– Ar fi trebuit să-ți pregătești discursul, își spuse ea cu voce tare.

Auzindu-şi propria voce, care răsună bizar în spaţiul îngust al micului său apartament, îi dădu o senzaţie de neliniște. Încercase să pară puternică – cel puţin aşa sperase –, însă glasul îi sunase neputincios, rugător, tânguitor, astfel spus opus felului ei de a fi. Se forţă să se ridice din pat. „Fir-ar a dracului de treabă", mormăi ea, după care adăugă: „Ce porcărie nenorocită". Urmă o avalanşă întreagă de obscenităţi, împroşcând în jurul ei toate cuvintele murdare care-i trecură prin minte într-un şuvoi de furie şi frustrare. Într-un final, încercă să se liniştească.

– El este doar un ticălos, rosti cu voce tare. Ai mai avut de-a face cu ticăloşi şi înainte.

Ştia instinctiv că nu avea dreptate. Cu toate acestea se simţea puţin mai bine acum, că auzise hotărârea şi agresivitatea din propria voce. Se uită în jur, găsi un prosop şi o porni hotărâtă spre baie. În câteva secunde se dezbrăcă şi intră sub duş. În timp ce stătea sub jetul de apă fierbinte, se gândi că discuţia avută cu Michael O'Connell o făcea să se simtă murdară, aşa că se frecă cu săpun până când pielea i se înroşi, de parcă ar fi încercat să înlăture un miros neplăcut sau o pată dificilă, care refuza să se dezlipească de ea în ciuda oricărui efort.

Când ieşi de sub duş şterse aburul de pe oglindă şi se privi drept în ochi. „Gândeşte-te la un plan, îşi spuse. Ignoră-l pe ticălos şi te va lăsa în pace." Inspiră adânc şi-şi flexă braţele. Îşi plimbă privirea peste propriul trup, contemplând curba sânilor, abdomenul plat, picioarele suple. Era în formă, avea un tonus bun şi arăta bine, se gândi. Se considera o persoană puternică.

Ashley merse în dormitor şi începu să se îmbrace. Simţea nevoia să poarte ceva nou, ceva diferit, ceva ce nu mai purtase până atunci. Îşi băgă laptopul în geantă, apoi verifică dacă avea bani în portofel. Planul ei pentru ziua respectivă era cam acelaşi ca întotdeauna: avea să studieze la biblioteca muzeului,

printre mormanele de lucrări de istoria artei, după care avea să meargă la serviciu. Avea de studiat mai multe hârtii şi se gândi că aranjarea textelor, a gravurilor şi a reproducerilor după lucrări celebre avea s-o ajute să şi-l scoată din minte pe Michael O'Connell.

Încredinţată că nu uitase nimic, îşi luă cheile şi deschise uşa apartamentului.

În clipa următoare, se opri.

Privi pe hol şi se simţi străbătută de un fior rece ca gheaţa. Avu impresia că se sufocă.

Pe peretele din faţa uşii sale erau lipiţi doisprezece trandafiri.

Trandafiri veştezi. Ofiliţi şi descompuşi.

În timp ce privea cu ochii mari de uimire, o petală roşie ca sângele, înnegrită pe margini se desprinse şi căzu pe podea, de parcă ar fi fost smulsă de forţa privirii lui Ashley, nu suflată de o pală de vânt. Tânăra privi neajutorată buchetul de flori ofilite.

Scott şedea la birou, în micul său cabinet de la colegiu, învârtind un creion între degete şi se întreba cum ar putea cineva să-şi vâre nasul în viaţa copilului său, aproape ajuns la vârsta maturităţii, fără să deranjeze. Dacă Ashley ar fi fost încă adolescentă sau mai tânără, ar fi putut să adopte faţă de ea o atitudine categorică şi intimidantă, cerându-i să-i mărturisească totul, chiar cu riscul de a stârni lacrimi şi insulte şi toate celelalte manifestări obişnuite într-o confruntare dintre un părinte şi copilul său. Ashley era însă tocmai la graniţa dintre tinereţe şi maturitate, aşa că nu ştia exact cum să procedeze. Şi cu fiecare secundă care trecea fără să facă nimic devenea tot mai îngrijorat.

Trebuia să fie subtil, dar eficient.

Rafturile din jurul lui erau pline cu texte istorice, printre care şi o copie prost înrămată a Declaraţiei de Independenţă.

Trei fotografii cu Ashley îi împodobeau biroul și peretele din fața acestuia. Cea mai grozavă era o poză făcută în timpul unui meci de baschet, pe vremea când Ashley făcea parte din echipa liceului. Avea o figură concentrată, iar părul blond-arămiu prins în coadă de cal plutea parcă în aer, imaginea fiind surprinsă tocmai în momentul în care Ashley sărea după minge, câștigând-o din mâinile a două adversare. Mai avea o poză, pe care o ținea însă în sertarul de sus al biroului. Era o fotografie de-a lui de pe vremea când avea doar douăzeci de ani, cu puțin mai tânăr decât era fiica sa în momentul de față. Stătea așezat pe o ladă cu muniție, în apropierea unui morman de obuze ce sclipeau în soare, în spatele mortierei de 125 de milimetri. Cascheta zăcea jos, la picioarele sale, iar el fuma o țigară – o idee destul de proastă, cu atâta armament exploziv în jurul său. Avea o privire istovită, absentă. Câteodată Scott se gândea că această fotografie era probabil singurul lucru care îi rămăsese de pe vremea când fusese în război. O înrămase, dar o ținuse secretă. Din câte își amintea, nu i-o arătase nici măcar lui Sally, nici chiar înainte să se fi născut Ashley, când se socoteau încă îndrăgostiți. Pentru o clipă încercă să-și aducă aminte dacă Sally îl întrebase vreodată ceva despre perioada cât fusese în război. Se foi în scaun. Gândul la evenimentele din trecut îi dădea o stare de agitație. Îi plăcea să analizeze trecutul altor oameni, însă nu și pe al lui.

Scott se legănă înainte și-napoi.

Începu să-și deruleze în minte, pentru a câta oară, cuvintele din scrisoare. Dintr-odată îi veni o idee.

Una dintre trăsăturile lui Scott, pozitivă și negativă în aceeași măsură, era incapacitatea sa de a arunca vreo carte de vizită sau vreo bucățică de ziar pe care erau notate nume și numere de telefon. Era o adevărată obsesie. Fu nevoit să scotocească

aproape jumătate de oră prin sertarele și dosarele din birou, dar în cele din urmă găsi ceea ce căuta. Spera că numărul de telefon era încă valabil.

La al treilea țârâit al telefonului auzi o voce familiară.

– Alo?

– Susan Fletcher?

– Da, cine e?

– Susan, sunt Scott Freeman, tatăl lui Ashley... mai ții minte, din primii doi ani de facultate...

Urmă un moment de ezitare la celălalt capăt al firului, după care persoana în cauză își aminti.

– Domnul Freeman, desigur... a trecut ceva vreme de-atunci.

– Ce repede trec anii, nu-i așa?

– Grozav de repede. Doamne sfinte, ce mai face Ashley? N-am mai văzut-o de luni de zile.

– De fapt, tocmai în legătură cu Ashley te-am sunat.

– E vreo problemă?

Scott ezită o clipă.

– S-ar putea să fie.

Susan Fletcher era o tânără plină de vioiciune, animată permanent de o sumedenie de planuri și idei ce se regăseau pe biroul și în computerul ei. Era mică de statură, cu părul negru, excesiv de sârguincioasă și cu o energie fără limite. Fusese „recrutată" de banca First Boston de îndată ce absolvise colegiul și acum lucra în cadrul departamentului de planificare financiară.

Stătea la fereastra micului său birou, privind la avioanele care aterizau unul după celălalt pe aeroportul Logan. Conversația cu Scott Freeman o neliniștise puțin și nu știa exact cum să procedeze, deși îi dăduse acestuia toate asigurările că avea să se ocupe de situație.

Susan ținea la Ashley, cu toate că trecuseră aproape doi ani de când vorbiseră ultima dată. Fuseseră colege de cameră în primul an de colegiu și la început amândouă constataseră cu uimire că erau teribil de diferite, pentru ca mai apoi să fie și mai uimite văzând că se înțeleg atât de bine. Rămaseră colege de cameră și în cel de-al doilea an, după care fiecare se mută în afara campusului universitar. Asta duse, inevitabil, la răcirea relației dintre ele, deși de fiecare dată când reușeau să se întâlnească se simțeau foarte bine împreună. În prezent, nu mai aveau prea multe în comun; dacă ar fi fost să se mărite și ar fi trebuit să-și aleagă o domnișoară de onoare, Ashley nu s-ar fi numărat printre candidate. Cu toate acestea, nutrea o afecțiune profundă față de colega ei de cameră de altădată. Sau, cel puțin, așa considera.

Aruncă o privire spre telefon.

Din motive pe care nu le putea identifica, se simțea oarecum stânjenită de rugămintea tatălui lui Ashley. Spus în modul cel mai simplist, acesta îi ceruse să facă pe spionul. Pe de altă parte, poate că era vorba pur și simplu de o grijă părintească excesivă. Putea să dea un telefon, să se asigure că totul era în regulă și apoi să-l sune pe Scott Freeman, și toată lumea și-ar fi văzut mai departe de treabă. Iar beneficiul colateral avea să fie reluarea legăturii cu o prietenă veche, ceea ce nu strică niciodată.

Dacă avea să se lase cu rezultate neplăcute, acestea aveau să-i privească pe ei doi, tată și fiică. Așa că, învingându-și sâmburele de îndoială din suflet, puse mâna pe telefonul de pe birou și, aruncând o ultimă privire afară, la primele semne ale înserării, formă numărul lui Ashley.

Telefonul sună de cinci ori înainte să-i răspundă cineva, tocmai în momentul când Susan se gândea că va trebui să-i lase un mesaj.

– Da?

Vocea prietenei ei era tăioasă, spre mirarea lui Susan.

– Hei, fată liberă, ce mai faci? Era porecla lui Ashley din primul an de colegiu și o rosti pe un ton familiar. Singurul curs la care participaseră amândouă era unul despre poziția femeii în secolul XX și într-o seară, după ce băuseră câteva beri, căzură de acord că *om liber*[1] suna sexist și inadecvat, iar *femeie liberă* suna prea pretențios, așa că *fată liberă* era termenul cel mai potrivit.

Ashley aștepta în stradă, în fața restaurantului Hammer & Anvil, cu gulerul jachetei ridicat din cauza vântului tăios, având senzația că frigul caldarâmului îi pătrunde prin tălpile pantofilor. Știa că ajunsese cu câteva minute mai devreme la întâlnire. Susan nu întârzia niciodată. Pur și simplu nu-i stătea în fire să se lase așteptată. Ashley aruncă o privire la ceas, moment în care auzi un claxonat strident venind din stradă, chiar din spatele ei.

Susan Fletcher îi zâmbi strengărește prin geamul deschis al mașinii.

– Hei, fată liberă! strigă ea cu un entuziasm neprefăcut. Doar nu credeai c-o să te fac să m-aștepți, nu-i așa? Intră și ocupă o masă. Eu o să parchez undeva mai încolo. Ajung în maximum două minute.

Ashley îi făcu cu mâna și rămase privind mașina care se îndepărta. O mașină nouă, luxoasă, își zise ea. Și roșie. O văzu pe Susan intrând într-o parcare supraetajată situată cam la un bloc distanță. Ashley se îndreptă spre ușa restaurantului.

---

[1] În limba engleză termenul pentru om și bărbat este același *(man)*, de unde și refuzul celor două personaje de a recurge la expresia *free-man* (n.tr.)

Susan urcă până la al treilea nivel, unde se aflau mai puține mașini, și-și parcă Audi-ul cel nou într-un loc izolat, unde nu existau prea multe șanse ca altcineva să parcheze lângă ea și să-i zgârie portiera. Avea această mașină de doar două săptămâni; părinții ei, mândri de fiica lor, plătiseră jumătate din preț, iar cealaltă jumătate o plătise ea, așa că n-avea de gând să lase ca îmbulzeala din centrul Bostonului să-i distrugă aspectul strălucitor, impecabil.

Activă sistemul de alarmă, după care o porni spre restaurant. Mergea rapid, preferând să coboare pe scări și în câteva minute ajunse la restaurant. Își dădu jos haina și se îndreptă spre masa la care o aștepta Ashley cu două beri la draft în față.

Cele două tinere se îmbrățișară.

– Bună, colega! spuse Susan. A trecut multă vreme.

– Ți-am comandat o bere, dar acum, că ai ajuns o femeie de afaceri de succes și Wall Street-ul îți este la picioare, mă gândesc că un whisky cu gheață sau un martini sec poate ar fi fost mai nimerit.

– În seara asta bem bere. Ash, arăți grozav!

„Nu e chiar așa", își zise Susan în sinea sa. Prietena ei de altădată era palidă și avea o expresie neliniștită, agitată.

– Serios? se miră Ashley. Sincer, nu cred.

– Ce te frământă?

Șovăind, Ashley ridică din umeri și aruncă o privire în jur, prin restaurant. Era plin de lumini strălucitoare și de oglinzi. La masa învecinată se toasta, la o alta doi îndrăgostiți își șopteau vorbe dulci. Conversațiile animate ale celor de la mese produceau un zumzet vesel. Toată atmosfera locului îi dădea sentimentul că ceea ce i se întâmplase în dimineața aceea se petrecuse într-un univers paralel, straniu. În clipa aceea se simțea

complet detașată, rămânându-i în suflet doar o presimțire calmă, lipsită de griji.

Oftă.

– Ah, Susie, am cunoscut un ticălos. Asta-i tot. M-a cam băgat în sperieți. Dar ies eu și din asta.

– Te-a băgat în sperieți? Ce-a făcut?

– Păi, n-a *făcut* nimic concret, mai mult a sugerat. Spune că mă iubește, că eu sunt aleasa lui. Nu vrea pe nimeni alta. Nu poate trăi fără mine. Dacă nu pot fi a lui, nu voi fi a nimănui. Toate tâmpeniile de genul ăsta. N-are nici o noimă. A fost doar o aventură de-o noapte, o întâmplare regretabilă. Am încercat să-i spun cât mai delicat că nu vreau să continuăm. Speram că a înțeles mesajul, dar azi, când am ieșit din casă, am dat peste un buchet de flori pe care mi le-a lăsat la ușă.

– Aa, flori, păi ăsta e un gest de-a dreptul galant.

– Flori uscate.

Pentru o clipă, aceste cuvinte o lăsară pe Susan fără replică.

– Asta nu-i deloc galant. De unde știi că erau de la el?

– Nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi de la altcineva.

– Și ce ai de gând să faci?

– Ce să fac? O să-l ignor pe ticălos. Va renunța până la urmă. Toți renunță, mai devreme sau mai târziu.

– Bun plan, fată liberă. Se pare că te-ai gândit mult până să ajungi la concluzia asta.

Ashley râse, deși nu era nimic amuzant.

– O să găsesc eu o soluție. Mai devreme sau mai târziu.

Susan făcu o grimasă.

– Vorbești ca în primul an de colegiu, când te-ai înscris la cursul ăla de analiză matematică. Dacă îmi aduc bine aminte, așa ai procedat și la examenul de semestru, și la cel de sfârșit de an, când ți-ai dat seama că materia ți-e străină.

– Mai bine n-aș fi fost așa de pricepută la matematică în liceu. Mama a fost cea care m-a îndrumat greșit. Dar și-a învățat lecția. Din clipa aceea nici măcar nu m-a mai întrebat ce cursuri am de gând să urmez.

Cele două tinere își apropiară capetele și începură să râdă. „E atât de reconfortant, se gândi Ashley, să-ți revezi o veche prietenă, care acum face parte dintr-o lume diferită de a ta, dar cu toate astea își aduce aminte de vechile glume, oricât de mult timp ar fi trecut."

– Ah, gata, nu mai vreau să vorbim despre ticălos. Am mai cunoscut un tip, care pare foarte de treabă. Sper să mă mai sune.

Susan zâmbi.

– Ash, primul lucru pe care l-am constatat pe vremea când locuiam împreună a fost faptul că băieții te sunau întotdeauna.

N-o mai întrebă nimic, nici măcar nu află numele lui Michael O'Connell. „Dar, într-un fel, își zise în sinea sa, aflase destul sau aproape destul. Flori veștejite."

În stradă, la ieșirea din restaurant, după ce mâncaseră și băuseră pe săturate și râseseră în neștire la vechile lor glume, Ashley își îmbrățișă prietena îndelung.

– A fost nemaipomenit să te văd, Susie! Ar trebui să ne întâlnim mai des.

– Sună-mă de îndată ce îți clarifici situația cu școala. Poate reușim să ne întâlnim regulat, o dată pe săptămână, iar tu, cu sensibilitatea ta de artistă, o să mă îmbărbătezi când mă plâng de stupizii mei șefi și de planurile lor inepte.

– Mi-ar plăcea mult.

Ashley se dădu un pas înapoi, încercând să străpungă cu privirea întunericul nopții. Cerul era senin de tot și, dincolo de

luminile străzii și de acoperișurile clădirilor, își imagina stelele ce punctau bolta albastră de deasupra.

– Mai vreau să-ți spun un singur lucru, Ash, zise Susan în timp ce se scotocea prin buzunare în căutarea cheilor de la mașină. Sunt un pic îngrijorată în legătură cu tipul ăsta care nu-ți dă pace.

– Michael? Michael Ticălosul, spuse Ashley făcând cu mâna un gest de nepăsare. Nici măcar ea nu credea ce spune. Scap eu de el în câteva zile, Susie. Indivizii de genul lui au nevoie de un *nu* categoric, după care se vaită o vreme, până când intră în vreun bar cu amicii lor și convin cu toții că femeile, fără excepție, sunt niște nenorocite, și asta e tot.

– Sper să ai dreptate. Totuși, ar însemna că nu-ți sunt prietenă dacă nu ți-aș spune că poți să mă suni oricând ai nevoie. Zi sau noapte. Dacă tipul ăsta nu dispare.

– Mulțumesc, Susie. Apreciez grija de care dai dovadă. Dar n-ai de ce să te neliniștești.

– Ah, adu-ți aminte, fată liberă, că îngrijorarea e principala mea calitate.

Râseră amândouă, se îmbrățișară încă o dată și apoi, cu un zâmbet, Ashley se întoarse și-și văzu de drum, pășind agale în lumina reclamelor de la intrările în magazine și restaurante. Susan Fletcher rămase o vreme privind-o cum se îndepărta, după care se răsuci pe călcâie și porni în direcția opusă. Nu știuse niciodată prea bine ce era în mintea lui Ashley. Prietena ei avea o doză de naivitate amestecată cu un rafinament misterios. Nu era de mirare că băieții erau atrași de ea. Cu toate astea, observă Susan, ea rămânea detașată și evazivă. Până și felul în care pășea, alunecând parcă în umbră, părea oarecum de pe altă lume. Susan trase adânc în piept aerul rece al nopții, simțind pe buze gustul gerului. Era puțin jenată de faptul că

nu-i spusese prietenei sale că Scott fusese cel care îi sugerase ideea unei întâlniri și că, de fapt, telefonul din seara aceea nu fusese deloc întâmplător. Înaintă puțin, stânjenită la gândul că nu fusese pe deplin sinceră cu prietena ei. Totodată, o nemulțumea faptul că nu aflase prea mare lucru de raportat tatălui acesteia. „Michael Ticălosul, își zise în sinea sa. Și un buchet de flori veștede."

Era vorba ori de un incident neînsemnat, ori de ceva înfricoșător, iar Susan nu-și putea da seama care variantă era adevărată. Și nu știa pe care din ele să i-o comunice lui Scott Freeman.

Pufni zgomotos, nemulțumită, și porni cu pași repezi spre parcarea aflată la o stradă distanță. Avea în mână cheile de la mașină, de al căror breloc agățase un spray pentru autoapărare, ca să-i fie la îndemână în caz de nevoie. Susan nu era o femeie fricoasă, dar știa că un pic de prudență nu strică niciodată. Își dorea să fi fost încălțată cu niște pantofi mai practici. În timp ce păși, auzea sunetul tocurilor ei pe caldarâm, acoperit de zgomotele străzii. Și totuși, în clipa aceea era copleșită de un sentiment de singurătate, de parcă ar fi fost singurul om de pe stradă, din centru, din tot orașul. Șovăi un pic, aruncând o privire de jur împrejurul ei. Nu se vedea nici o persoană pe trotuar. Se opri și se uită pe geamurile restaurantului din apropiere, dar nu văzu nimic din cauza draperiilor coborâte. Trase aer în piept și se întoarse.

Nimeni. În spatele ei, strada era pustie.

Susan scutură din cap. Își zise că faptul că vorbise despre ticălosul ăla era motivul pentru care se simțea atât de neliniștită. Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul înghețat al nopții. Flori veștede. Ceva din expresia asta o tulbura profund, făcând-o să păși șovăielnic. Se opri din nou. Era

speriată și înfrigurată. Își strânse pardesiul în jurul trupului și porni mai departe, înaintând cu pași repezi prin întuneric.

Își întoarse capul în stânga și-n dreapta și, deși nu văzu pe nimeni, avu senzația că era urmărită. Își zise că nu se află nimeni pe urmele ei, dar asta n-o liniști nicidecum, așa că grăbi pasul și mai tare.

După câțiva pași, avu senzația ciudată, acum și mai intensă, că cineva o urmărea. Din nou șovăi, rotindu-și privirea de jur împrejur și cercetând ferestrele clădirilor din apropiere, în căutarea unor ochi care era convinsă că-i urmăreau fiecare pas. Din nou, nu văzu nimic care să-i justifice senzația de teamă ce o sufoca și îi dădea fiori.

„Păstrează-ți mintea limpede", își spuse. Și din nou grăbi pașii, astfel încât acum mergea cu toată viteza pe care i-o îngăduiau pantofii ei cu tocuri. Avea senzația că dăduse greș în seara asta, că-și încălcase propriile reguli de securitate și se lăsase speriată, punându-se singură într-o poziție vulnerabilă. Atâta doar că nu vedea în jurul ei nici o amenințare, ceea ce o făcu să se grăbească și mai tare.

Susan se dezechilibră și alunecă, dar reuși să se redreseze. Își scăpă însă poșeta. Se aplecă și strânse în grabă rujul, stiloul, un carnețel și portofelul, care se împrăștiaseră pe trotuar. Le îndesă pe toate înapoi în poșeta pe care și-o atârnă din nou pe umăr.

Intrarea în parcare se afla la doar câțiva pași și aproape că o luă la fugă înspre ușile de sticlă. Se năpusti pe coridorul îngust, răsuflând greoi. Puțin mai încolo, lipită de zidul de zgură, se afla cabina paznicului, care avea grijă să colecteze taxa de parcare la ieșirea fiecărei mașini. Susan se întrebă dacă ar auzi-o cineva, în cazul în care ar striga după ajutor.

Se îndoia. De fapt, nu era sigură că i-ar sări cineva în ajutor chiar dacă ar auzi-o.

Susan se dojeni singură. „Vino-ți în fire. Mergi mai departe. Nu te mai purta ca un copil."

Aruncă o privire fugară înspre casa scărilor. Acolo era întuneric și plin de umbre.

Se întoarse în cealaltă direcție, apăsă pe butonul liftului și așteptă. Rămase cu ochii ațintiți la șirul de beculețe ce indicau coborârea ascensorului. Etajul al treilea. Al doilea. Etajul întâi. Parter. Cu o ultimă trepidație, ușile se deschiseră huruind.

Ea dădu să facă un pas înainte, apoi se opri.

Un bărbat cu hanorac și căciulă de schi, ferindu-și fața, ca să nu poată fi văzut, se năpusti afară din lift, mai-mai s-o doboare. Susan simți că i se taie respirația și se clătină pe picioare.

Își ridică mâna ca pentru a se apăra de o lovitură, dar silueta țâșnise deja pe ușa ce dădea în casa scărilor, dispărând în beznă atât de rapid, încât abia apucă să observe ceva. Individul purta blugi. Căciula de schi era neagră, iar hanoracul, albastru-închis. Asta era tot ce apucă să vadă. Nu ar fi putut să spună dacă era înalt sau scund, robust sau slăbănog, tânăr sau bătrân, alb sau negru.

– Doamne Dumnezeule, icni ea cu voce tare. Ce naiba a fost asta?

Ascultă cu atenție câteva secunde, dar nu auzi nimic. Pe cât de iute apăruse intrusul, pe atât de repede și dispăruse, iar ea se simți și mai singură ca înainte.

– Isuse, repetă ea. Își simțea inima bătându-i nebunește, iar tâmplele îi pulsau de la adrenalină. Teama părea să i se fi strecurat până în străfundul ființei, înghițind orice rațiune, orice judecată, până și conștiința de sine. Susan Fletcher se căzni să-și recapete controlul. Își forță propriul trup să se supună voinței

sale. Picioarele. Brațele. Mâinile. Îi ceru inimii să se potolească, la fel și tremurului din gâtlej, dar își pierduse încrederea în propria voce.

Ușile ascensorului începură să se închidă și Susan întinse mâna brusc, oprindu-le. Intră în lift poticnindu-se și apăsă pe butonul cu numărul 3. Simți o oarecare ușurare când ușile se închiseră, izolând-o de exterior.

Liftul scârțâi și trecu de etajul întâi. Apoi, la etajul doi încetini și se opri. Ușile se deschiseră cu o ușoară trepidație.

Susan își ridică ochii din pământ și dădu să scoată un țipăt, dar de pe buze nu-i ieși nici un sunet.

Bărbatul care țâșnise adineauri din lift stătea acum în fața ușilor. Aceiași blugi. Același hanorac. Dar acum căciula de schi îi era trasă peste față, ca o mască, așa că nu i se vedeau decât ochii ațintiți asupra ei. Ea se dădu un pas înapoi, lipindu-și spatele de peretele liftului. Se făcu mică de tot, aproape prăbușindu-se sub privirea intensă, sfredelitoare a bărbatului. Era ca o undă palpabilă de teamă, care o dezechilibra, amenințând s-o doboare, s-o sufoce. Vru să facă ceva, orice, ca să se apere, dar se simți dintr-odată neputincioasă. Ca și cum omul cu mască ar fi fulgerat-o cu privirea, orbind-o. Scoase câteva sunete neinteligibile, vrând să strige după ajutor, dar nu reuși.

Omul cu mască nu se clinti.

Nu înaintă spre ea, ci rămase pe loc, cu ochii ațintiți asupra ei.

Susan se înghesui într-unul din colțurile liftului, cu brațul ridicat ca o pavăză, în fața capului. Avea senzația că se sufocă.

El rămase în continuare nemișcat. Doar o privea fix, de parcă ar fi vrut să-i memoreze chipul, veșmintele, privirea înspăimântată. Apoi șopti: „De-acum te cunosc".

În clipa următoare, la fel de neașteptat, ușile ascensorului începură încet să se închidă.

Am sunat-o din nou și de data aceasta n-am mai simțit acea tensiune apăsătoare. Vocea ei era ciudat de inexpresivă, de parcă știa pe dinafară întrebările pe care aveam să i le pun, ca și răspunsurile la întrebări. Parcă urmam un scenariu prestabilit.

– Nu sunt sigur că înțeleg comportamentul lui Michael O'Connell. Credeam că încep să-i intuiesc modul de gândire, dar apoi...

– A făcut un gest la care nu te-ai fi așteptat?

– Da. Florile veștejite, am impresia că transmit un mesaj evident, dar...

– Nu crezi că uneori lucrurile pe care le înțelegem și le anticipăm ne sperie mai mult decât cele necunoscute?

Avea dreptate. Făcu o pauză, după care continuă:

– Așadar, Michael nu a acționat întocmai cum ți-ai fi închipuit tu. Nu-ți dai seama că scopul lui era să-i inducă teama?

– Păi, ba da, dar...

– Ca ea să se simtă absolut neajutorată, cuprinsă de spaimă în momentul respectiv, iar apoi, într-o clipită, să se facă nevăzut.

– Cum aș putea fi sigur că *a fost* chiar Michael O'Connell? am întrebat-o.

– N-ai cum. Dar dacă bărbatul cu masca de schi din parcare ar fi avut de gând s-o violeze sau s-o jefuiască, nu crezi că ar fi trecut la fapte? Condițiile erau perfecte pentru a-și duce intențiile la îndeplinire. În schimb, cineva care are alte planuri acționează în chip neobișnuit și imprevizibil.

Cum răspunsul meu întârzie, ezită un pic, de parcă ar fi chibzuit la propriile afirmații.

– Poate ar fi bine să analizezi nu doar *ceea* ce s-a întâmplat efectiv, ci și impactul celor întâmplate...

– De acord. Dar îndrumă-mă în direcţia corectă.

– Susan Fletcher era o tânără inteligentă şi hotărâtă. Era înzestrată cu spirit practic, prudentă, pricepută în multe privinţe. Dar era paralizată de spaimă. O teamă atât de intensă poate să aibă acest efect. Teroarea e un sentiment cumplit, dar şi efectele terorii sunt la fel de mutilante. Clipele acele petrecute în lift au făcut-o să se simtă extrem de vulnerabilă. De neajutorată. În condiţiile astea, a fost anihilată posibilitatea oricărui ajutor pe care ea i l-ar fi putut da lui Ashley în zilele care au urmat.

– Cred că înţeleg...

– O persoană dotată cu calităţile sale, care ar fi putut să fie un sprijin preţios pentru Ashley, a fost dată la o parte într-o clipită. Simplu. Eficient. Înspăimântător.

– Da...

– Dar ştii ce s-a întâmplat, de fapt? mă întrebă ea brusc. Ştii care era aspectul cel mai sinistru? Mai sinistru decât tot ce făcuse Michael O'Connell până în acel moment?

Am reflectat un pic înainte să răspund:

– În tot acest timp el a căutat să se perfecţioneze.

Rămase tăcută. Mi-o imaginam, cu o mână încleştată pe receptorul telefonului, iar cu cealaltă încercând să-şi găsească un punct de sprijin. Încheieturile degetelor i se albiseră, probabil, din cauza presiunii, a încordării pe care încă nu o înţelegeam. Când îmi răspunse, în cele din urmă, vocea ei suna aproape ca o şoaptă, de parcă făcea un efort incredibil ca să vorbească.

– Exact. Ai dreptate. A căutat să se perfecţioneze. Dar încă nu ştii ce s-a întâmplat cu Susan în continuare.

7

Lucrurile încep să se limpezească

Scott nu primi nici o veste din partea lui Susan Fletcher timp de patruzeci şi opt de ore, iar când aceasta îl sună în sfârşit, aproape că-şi dorea să n-o fi făcut.

Îşi umpluse timpul cu îndeletnicirile obişnuite unui profesor, pregătindu-şi lecţiile pentru semestrul de primăvară ce bătea la uşă, întocmindu-şi programul cursurilor, răspunzând la scrisorile diverselor societăţi de istorie şi grupuri de anchetă. De fapt, nici nu se aştepta la un răspuns foarte curând din partea lui Susan Fletcher. Era conştient de faptul că o pusese într-o situaţie incomodă şi pe undeva se aştepta ca Ashley să-l sune indignată şi să-l apostrofeze pentru că-şi băgase nasul în viaţa ei. Adevărul era că nu prea ştia ce i-ar putea răspunde la această acuzaţie.

Aşa că lăsase orele să treacă încercând să nu se frământe prea tare. Nu-l ajuta cu nimic să fie agitat, îşi spuse, când se trezi privind cu insistenţă telefonul negru, ce stătea tăcut pe marginea biroului.

Tresări când acesta sună, într-un târziu. La început, nu recunoscu vocea lui Susan Fletcher.

– Domnul profesor Freeman?

– Da?

– Sunt Susan... Susan Fletcher. M-ați sunat alaltăieri... în legătură cu Ashley.

– Desigur, Susan, îmi cer scuze. Nu mă așteptam să mă suni atât de curând.

Nu era adevărat, bineînțeles. Sperase din toată inima ca ea să sune cât mai curând.

Tânăra ezită, iar Scott auzi cum își drege vocea.

– S-a întâmplat ceva rău? întrebă el, pe un ton care îi trăda îngrijorarea.

– Nu știu. Poate că da. Nu sunt sigură.

– Dar ce-i cu Ashley? izbucni Scott, regretând numaidecât faptul că schimbase subiectul atât de brusc, în loc să se preocupe de tulburarea din vocea lui Susan.

– Ea e-n regulă, spuse Susan încet. Sau cel puțin pare să fie în regulă, dar are ceva probleme cu un tip, așa cum ați bănuit. Adică așa cred eu. Nu prea avea chef să vorbească despre asta.

Rostea fiecare cuvânt cu teamă, de parcă îi era frică să nu tragă cineva cu urechea la conversația lor.

– Pari tulburată, spuse Scott.

– Am avut două zile mai dificile. De când am văzut-o pe Ashley. De fapt, întâlnirea cu ea a fost ultimul lucru bun care mi s-a întâmplat.

– Dar ce-ai pățit?

– Nu știu. Nimic. Multe. Nu pot să vă spun exact.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

– Am avut un accident.

– Doamne sfinte! spuse Scott. Dar e groaznic. Ești teafără?

– Da. Speriată doar. Mașina mea e praf și pulbere, în schimb. Dar eu n-am pățit nimic grav. Sunt doar puțin zdruncinată. Am o contuzie serioasă pe piept de la centura de siguranță și mă

dor coastele grozav, dar, în afară de asta și de faptul că mă simt complet dezorientată, sunt în regulă.

– Dar ce...

– Mi-a zburat roata din dreapta, față. Mergeam cu vreo sută de kilometri la oră... nu, poate mai mult, o sută douăzeci, iar roata din față mi s-a desprins pur și simplu. Am avut mare noroc totuși, pentru că imediat ce am simțit că mașina începe să derapeze și să trepideze, am apăsat brusc pe frâne. Deci am apucat deja să încetinesc atunci când roata s-a desprins efectiv. După aceea am pierdut controlul.

– O, Doamne...

– Totul se învârtea cu mine și era o larmă de nedescris. Parcă cineva îmi urla în urechi și m-a cuprins o stare de alertă teribilă, căci știam că nu pot face nimic. Dar am avut mare noroc. M-am oprit în parapeții aceia pliabili, știți la care mă refer, cei galbeni și umpluți cu nisip, pentru a amortiza impactul.

– S-a desprins roata?

– Mda. Cel puțin așa mi-a spus polițistul. Au găsit-o cam la vreo jumătate de kilometru în spate.

– N-am mai auzit una ca asta.

– Mda. Nici polițistul. Mai ales că mașina era aproape nouă.

Scott rămase tăcut câteva clipe. La fel și Susan.

– Crezi că... reluă el, dar apoi se opri.

– Nu știu ce să cred. Conduceam liniștită pe autostradă și, dintr-odată...

Din nou se așternu tăcerea. După câteva clipe, Susan rosti cu o voce joasă:

– Conduceam cu viteză din cauză că eram speriată.

Cuvintele ei îi atraseră atenția lui Scott. Acesta rămase tăcut în timp ce Susan Fletcher îi relată tot ce se petrecuse în seara în care se întâlnise cu Ashley. Nu puse nici o întrebare,

nici măcar când auzi numele de Michael Ticălosul, singurul amănunt pe care tânăra și-l amintea cu precizie. Memoria ei era încețoșată și nu o dată Scott sesiză o undă de frustrare în glasul ei, când se străduia să-și amintească cum se întâmplaseră lucrurile. Presupuse că era din cauza șocului suferit. Tânăra încercă să se scuze, lucru care nu era necesar, după părerea lui.

Susan nu știa dacă ceea ce i se întâmplase avea vreo legătură cu Ashley. Știa doar că se întâlnise cu aceasta și, de îndată ce-și luaseră rămas-bun, se petrecuseră lucrurile acelea îngrozitoare. Se simțea norocoasă că mai era în viață.

– Crezi că tipul ăsta cu care s-a încurcat Ashley are vreo legătură cu ceea ce ți s-a întâmplat? o întrebă Scott, nevenindu-i să dea crezare unei asemenea ipoteze.

Se simțea însă cuprins de o nervozitate pe care nu și-o putea explica.

– Nu știu. Nu știu. Probabil că e doar o coincidență. Nu știu. Dar, spuse Susan, aproape în șoaptă, gata să izbucnească în plâns, cred că, dacă n-aveți nimic împotrivă, n-o s-o mai sun pe Ashley o bucată de vreme. Până nu mă pun din nou pe picioare.

Scott închise telefonul gândindu-se că nu putea să facă nimic. Sau poate cel mai îngrozitor lucru pe care și-l putea imagina.

„Suntem sortiți unul altuia."

Încercă să înghită, dar buzele îi erau complet uscate.

Ashley mergea pe stradă cu pași repezi, încercând parcă să țină ritmul gândurilor ce i se învălmășeau în cap. Nu percepea clar faptul că cineva o urmărește, dar undeva în adâncul ființei sale avea senzația că ceva nu e în ordine. Ținea în brațe o pungă cu cumpărături, iar geanta de pe umăr îi era plină cu cărți de artă, așa că se simțea destul de ciudat de fiecare dată

când se oprea și privea în jurul ei, încercând să-și dea seama ce anume o neliniștea.

Nimic nu părea suspect.

„Așa e orașul ăsta", își zise în sinea sa. Acasă la ea, în vestul statului Massachusetts, lucrurile erau mult mai limpezi și mai liniștite, astfel că era ușor să observi când ceva se abătea de la normal. Dar Bostonul, cu energia și vuietul său constant, o împiedica să remarce vreo schimbare. I se făcu dintr-odată cald, de parcă temperatura din jur crescuse brusc, fapt ce o derută, dat fiind că în realitate se făcuse mai frig.

Iscodi cu privirea în toate direcțiile. Mașini. Autobuze. Pietoni. O priveliște cât se poate de familiară ei. Își ciuli urechile. Același ritm și zumzet constant al vieții cotidiene. Își făcu un inventar al simțurilor și constată că acestea nu receptau nici un stimul care să justifice senzația de neliniște care o împresura.

Așa că decise să ignore această senzație.

O porni mai departe cu pași repezi, părăsind strada principală și luând-o pe o străduță lăturalnică, pe la jumătatea căreia se afla apartamentul său.

În Boston există o deosebire evidentă între apartamentele locuite de studenți și celelalte apartamente, ale oamenilor cu serviciu. Ashley făcea parte încă din lumea studenților. Strada ei avea un aer destul de sărăcăcios, o stare de degradare care în ochii tinerilor îi dădea un plus de personalitate, pe când cei care depășiseră această etapă o vedeau ca pe un loc tranzitoriu, un punct intermediar în viață. Copacii plantați în mijlocul unui petic de iarbă păreau cam piperniciți, de parcă nu aveau parte îndeajuns de lumina soarelui. Era o străduță dubioasă, la fel ca majoritatea locuitorilor săi.

Ashley ajunse în fața apartamentului ei, își sprijini sacoșa cu cumpărături pe genunchi și descuie ușa. Se simți brusc epuizată în clipa în care o închise în urma ei, încuind-o cu cheia.

Ashley privi împrejurul său, ușurată să constate că n-o mai așteptau alte flori veștede.

Îi trebuiră mai puțin de cinci minute să așeze cerealele, iaurtul, apa minerală și sosurile pentru salată în micul frigider. Găsi o sticlă de bere pe care o deschise și sorbi o înghițitură lungă. Apoi merse în sufragerie, unde constată ușurată că nu avea nici un mesaj pe robotul telefonic. Mai sorbi o înghițitură, spunându-și că era o prostie din partea ei să gândească așa, pentru că erau multe persoane de la care i-ar fi făcut plăcere să primească un mesaj. Cu siguranță că Susan Fletcher avea s-o mai sune după cina din seara aceea. Și apoi mai era Will Goodwin de la care spera să primească un telefon pentru o nouă întâlnire. De fapt, dacă se gândea mai bine, era o tâmpenie să-i îngăduie lui Michael O'Connell s-o izoleze de lume. Își mai spuse că fusese suficient de categorică la telefon în ziua precedentă, prin urmare poate că povestea se încheiase. Cu cât mai mult își derula în minte discuția avută cu acesta, cu atât efectele discuției căpătau o putere pe care probabil n-o meritau.

Își scoase pantofii și, așezându-se la birou, își deschise computerul și așteptă, fredonând o melodie, ca acesta să înceapă să funcționeze.

Spre surprinderea ei, o așteptau mai mult de cincizeci de mesaje noi. Se uită la adresele expeditorilor și văzu că mesajele proveneau de la aproape toți cei pe care îi avea în lista cu adrese. Mută cursorul în dreptul primului mesaj, trimis de o colegă de-a ei de la muzeu, pe nume Anne Armstrong, și îl deschise.

Ashley se aplecă mai în față ca să citească ce-i scrisese aceasta. Doar că mesajul nu era din partea lui Anne Armstrong.

> Bună, Ashley. Mi-ai lipsit mai mult decât poți să-ți închipui. Dar în curând vom fi împreună pentru totdeauna și va fi minunat. După cum vezi, mesajul acesta e urmat de altele cincizeci și șase. Nu le șterge. Ele conțin informații importante, de care vei avea nevoie.
>
> Azi te iubesc mai mult decât te-am iubit ieri. Iar mâine te voi iubi și mai mult.
>
> Al tău pe vecie, Michael.

Ashley dădu să scoată un țipăt, dar din gât nu-i ieși nici un sunet.

La început, proprietarul atelierului de reparații auto nu păru prea dornic să mă ajute.

– Stai să văd dacă am înțeles corect, spuse el, ștergându-și mâinile murdare, unse de ulei, cu o cârpă la fel de mizerabilă. Vrei să-ți spun câte ceva despre Michael O'Connell? De ce?

– Sunt scriitor, i-am răspuns. Iar el apare în cartea la care lucrez în momentul de față.

– O'Connell? Apare într-o carte? Întrebarea fu urmată de un hohot de râs forțat. Înseamnă că e vorba de vreo carte polițistă.

– Întocmai. Oarecum. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai ajuta.

– Aici luăm cincizeci de dolari pe oră pentru reparații la mașini. De cât timp crezi că ai avea nevoie?

– Păi, depinde de cât de multe ai să-mi povestești.

Individul pufni:

– Ei bine, asta depinde de ce vrei să afli. Am lucrat cot la cot cu O'Connell tot timpul cât a fost angajat aici. Sigur, asta a fost în

urmă cu câțiva ani și nu l-am mai văzut de multă vreme. Ceea ce mă bucură. Ce naiba, doar eu am fost cel care i-a făcut rost de o slujbă, așa că aș putea să-ți spun niște lucruri. Dar, la fel de bine, aș putea să repar transmisia la Chevroletul ăsta, pricepi ce vreau să zic?

Preț de câteva minute, ne-am tot învârtit în jurul cozii, până mi-am dat seama că în felul acesta nu ajungeam nicăieri. Atunci mi-am vârât mâna în buzunar, mi-am scos portofelul și am numărat rapid o sută de dolari. I-am pus pe tejgheaua din fața mea.

– Doar adevărul, am spus. Și doar ceea ce ai văzut sau ai auzit în mod direct.

Bărbatul aruncă o privire la bani.

– Despre netrebnicul ăla, cu plăcere.

Întinse mâna să înșface bancnotele, dar, asemenea eroilor neînfricați din filmele de duzină, mi-am pus rapid mâna deasupra lor, acoperindu-le. Mecanicul rânji, arătând-și dinții albi, cu strungăreață.

– Mai întâi am o întrebare, spuse bărbatul. Știi unde se află Michael O'Connell acum?

– Nu. Încă nu. Dar o să aflu, mai devreme sau mai târziu. De ce?

– Nu e genul de om pe care să țin neapărat să-l enervez. O să vină la mine și-o să mă ia și el la întrebări. Cum ar fi, de pildă, de ce am stat de vorbă cu tine. Nu cred că mi-aș dori să mă ia la întrebări. Nici să-l văd furios.

– Discuția noastră o să rămână confidențială.

– Astea-s niște cuvinte mari și frumoase. Dar de unde să știu eu, Domnule Scriitor, că te vei ține de cuvânt?

– Cred că va trebui să-ți asumi riscul ăsta.

Scutură din cap, dar în același timp aruncă o nouă privire înspre bani.

– Un risc foarte mare. Mai ales dacă e vorba de tipul ăsta. N-am de gând să renunț la liniștea mea pentru niște bani nenorociți.

Reflectă un moment, mormăi ceva de genul „La naiba", apoi ridică din umeri. Michael O'Connell. A lucrat aici cam un an şi după primele două minute mi-am jurat să nu-l las să lucreze decât în aceeaşi tură cu mine. N-aveam chef să mă fure ca-n codru. Era cea mai inteligentă lichea care a lucrat vreodată în atelierul ăsta, fără urmă de îndoială. Era de-o iscusinţă ieşită din comun în a fura bani. Perfid şi fermecător în acelaşi timp, dacă îţi poţi închipui una ca asta. Nici nu-ţi dădeai seama când te buzunărea. Majoritatea celor pe care îi angajez la pompa de benzină sunt fie studenţi care vor să câştige un ban în plus, fie indivizi care n-au reuşit să treacă testul de mecanică la reprezentanţele auto, aşa că sfârşesc aici. Sunt fie prea tineri ca să se priceapă la furat, fie prea tâmpiţi. Pricepi ce vreau să zic?

Nu i-am răspuns la întrebare, mulţumindu-mă să-i arunc o privire lungă. Era cam de-o vârstă cu mine, dar din cauză că petrecuse atât timp stând sub maşină, atât pe căldura cea mai toridă, cât şi pe gerul iernii, era plin de riduri în jurul ochilor şi pe la colţurile feţei. Fumatul nu-i fusese nici el de ajutor în această privinţă. Îşi vârî o ţigară între buze, ignorând tăbliţa cu NU SE FUMEAZĂ, pe care el însuşi o agăţase la vedere pe peretele din spate. Avea un stil aparte de a-mi vorbi, răsucindu-şi uşor capul într-o parte, ceea ce-l făcea să pară că vorbeşte cumva pieziş, furişat.

– Deci, a început să lucreze aici...

– Mda. Lucra aici teoretic, dar în realitate nu era aşa, pricepi?

– Nu. Nu pricep.

Proprietarul pompei de benzină îşi dădu ochii peste cap.

– Aşa era trecut în acte. Dar repararea carburatoarelor şi inspecţiile periodice nu erau tocmai specialitatea lui. Nu în felul ăsta se aştepta el să-şi câştige banii.

– Dar în ce fel?

– Păi, de exemplu, înlocuind o pompă de benzină fără cusur cu una contrafăcută. Apoi o vindea pe cea bună și diferența de bani o băga în buzunar. Altă metodă prin care câștiga vreo douăzeci de dolari bani gheață era de la clienții care doreau să se asigure că rablele lor hodorogite vor trece testul emisiei de noxe prevăzut de legile din Massachusetts. Sau lovea cu ciocanul în sistemul de frânare, după care îi spunea proprietarului, de regulă un tânăr student de la Colegiul Boston, că are nevoie de un set de frâne noi.

– Adică era un șarlatan, cu alte cuvinte?

Mecanicul zâmbi.

– Exact. Dar ăstea erau nimicuri pentru unul ca O'Connell.

– Aha, cu ce se mai ocupa?

– Seara mergea la niște cursuri de informatică, așa că știa toate șiretlicurile pe care le poți face cu un laptop. Tipul era o fântână nesecată de cunoștințe. Fraude cu cardurile de credit. Furt de identitate. Facturi duble. Escrocherii prin telefon, orice manevră ți-ar trece prin cap, pentru el era floare la ureche. Iar în timpul liber scotocea toate site-urile de pe internet, ziarele, revistele, orice, numai să găsească noi metode de escrocat oamenii. Obișnuia să păstreze dosare pline cu tăieturi din ziare, ca să fie la curent cu ultimele informații. Știi care era vorba lui?

– Care?

– „Nu trebuie să ucizi pe cineva ca să-l omori. Desigur, dacă ții neapărat, poți să o faci. Și, dacă te pricepi cu adevărat la asta, nu te prinde nimeni. În vecii vecilor."

Mi-am notat aceste cuvinte.

Când mă văzu deschizându-mi carnețelul, mecanicul zâmbi și, întinzându-și mâna, înșfăcă banii de pe tejghea.

L-am lăsat să-și bage în buzunar cei o sută de dolari.

– Știi care era lucrul cel mai ciudat în toată treaba?

– Care?

– Ai crede că un individ de genul ăsta are planuri mari. Că vrea cu orice preț să se îmbogățească. Dar O'Connell nu părea să-și dorească lucrul ăsta.

– Atunci care era planul lui?

– El dorea să fie perfect. Să devină genial, desăvârșit. Dar voia să rămână anonim, în același timp.

– Pentru infracțiuni mărunte?

– Nu, nici vorbă. Știa că o să devină cineva. Era foarte ambițios. Era obsedat de asta, de parcă era un fel de drog pentru el. Știi cum e să fii în preajma cuiva care se comportă exact ca un dependent, doar că nu trage pe nas cocaină și nu-și injectează heroină? Era tot timpul cu mintea aiurea din cauza nenumăratelor planuri care îi treceau prin cap. Mereu gata să le pună în aplicare. Era ca și cum ar fi văzut la tot pasul oportunități de-a face vreo mârșăvie. Munca lui aici, indiferent ce făcea, era doar un mod de-a-și umple timpul, în drumul spre țintă. Dar ținta lui nu erau banii ori faima. Altceva îl interesa.

– Și cum de v-ați despărțit?

– Păi, n-am avut chef să ajungă să se folosească de mine în planurile pe care le punea la cale. Dar știam că într-o bună zi avea să facă o grozăvie. Știi cum se spune: scopul scuză mijloacele. Ei bine, vorba asta îl călăuzea pe O'Connell în tot ce făcea. Cum ți-am spus, băiatul avea idei mărețe.

– Dar nu știi...

– Nu știu ce s-a întâmplat cu el de-atunci încoace. Am văzut suficient însă ca să mă tem.

L-am privit cu atenție pe mecanic. Cuvântul *teamă* nu părea să facă parte din vocabularul lui în mod obișnuit.

– Nu pricep, i-am spus. Te temi din cauza lui?

Proprietarul atelierului trase lung din țigară, lăsând ca rotocoalele de fum să se ridice la tavan, deasupra capului său.

– Ai cunoscut vreo persoană care, indiferent cu ce s-ar ocupa, să se gândească mereu la altceva? Nu știu, poate că n-are noimă ce spun, dar așa era O'Connell. Iar dacă îi atrăgeam atenția sau dacă îl chemam să mă ajute la ceva, se uita la mine de parcă nici nu eram acolo. Și mereu aveam senzația că-mi urmărește toate mișcările și le ține minte pentru ca într-o bună zi să le poată folosi împotriva mea.

– Împotriva ta?

– Într-un fel sau altul. Era genul de om căruia nu îți dorești să-i stai în cale. Dacă te ții deoparte, e în regulă. Dar dacă te pui în calea lui sau de-a curmezișul planurilor lui... ei bine, cred că nu ți-ai dori una ca asta.

– Era violent?

– Putea fi și violent, putea fi oricum era nevoie să fie în momentul respectiv. Cred că ăsta era lucrul cel mai înspăimântător în privința lui.

Bărbatul mai trase un fum din țigară, adânc, până în fundul plămânilor. Nu l-am mai întrebat nimic, dar el adăugă:

– Știi ce, Domnule Scriitor, o să-ți spun o poveste. Cândva, în urmă cu vreo zece ani, eram aici și lucram. Se făcuse foarte târziu, în jur de două-trei noaptea, când și-au făcut apariția doi puști și, într-o clipă, m-am trezit cu țeava unui pistol de nouă milimetri în fața ochilor. Unul din cei doi tineri mi-a aruncat un potop de înjurături și amenințări și-ți spun sincer că în momentul ăla am fost convins că gata, atâta mi-a fost, o să mă ucidă pe loc. Între timp, ticălosul celălalt mi-a golit casa de marcat. Nu sunt eu prea religios de felul meu, dar îți mărturiesc că în clipele alea am înșirat toate rugăciunile care mi-au venit în minte, căci eram sigur că îmi venise sfârșitul. Apoi puștii s-au făcut nevăzuți, la fel de neașteptat cum apăruseră, lăsându-mă să zac pe jos, în spatele tejghelei, ud leoarcă de spaimă. Pricepi ce vreau să spun?

Am încuviințat din cap.

– Cred că n-a fost prea plăcut.

– Poți fi sigur. N-a fost deloc plăcut.

Zâmbi și scutură din cap.

– Dar ce legătură are asta cu Michael O'Connell?

Bărbatul dădu încet din cap și expiră puternic.

– N-are legătură, spuse cu prudență. Nici o legătură. Pot să-ți spun doar atât: ori de câte ori vorbeam cu Michael O'Connell, iar el nu spunea nimic, doar asculta și se uita la mine în felul său ciudat, îmi aduceam aminte de gaura aceea neagră de la pistolul derbedeului care m-a jefuit. Exact aceeași senzație. De fiecare dată când vorbeam cu el, mă întrebam dacă nu cumva aveam să-mi găsesc sfârșitul în clipa următoare.

8

Un început de panică

Ashley se aplecă mai aproape de ecranul computerului, cântărind fiecare cuvânt ce-i pâlpâia în faţa ochilor. Rămăsese blocată în aceeaşi poziţie de mai bine de o oră şi începea s-o doară spatele. Îşi simţea muşchii coapselor tremurând, ca şi când în dimineaţa aceea ar fi alergat mai mult ca de obicei.

Mesajele de pe computer conţineau o învălmăşeală ameţitoare de declaraţii de dragoste, inimioare şi baloane colorate, poezii puerile compuse de O'Connell şi altele mult mai meşteşugite pe care le copiase din Shakespeare sau Andrew Marvell[1], sau chiar Rod McKuen[2]. Totul părea teribil de infantil şi de înfricoşător, deopotrivă.

Încercă să aştearnă pe hârtie diverse combinaţii de cuvinte şi expresii desprinse din conţinutul mesajelor, pentru a deduce semnificaţia lor. Nu se găsea nici un indiciu evident, cum ar fi, de pildă, cuvinte scrise cu caractere italice sau îngroşate, care i-ar fi uşurat sarcina. După aproape două ore de încercări, lăsă într-un final creionul din mână, copleşită de frustrare. Se simţea stupid, având senzaţia că îi scăpa un indiciu care i-ar

---

[1] Andrew Marvell (1621–1678) – poet abstract şi om politic de origine engleză (n.tr.)

[2] Rod McKuen – poet, compozitor şi interpret de muzică american (n.tr.)

fi sărit în ochi oricărui amator de cuvinte încrucișate. Ashley detesta jocurile.

– Despre ce-i vorba? strigă ea înspre ecran. Ce vrei să-mi spui? Ce vrei să-mi comunici?

Își auzi propria voce atingând note stridente, nefamiliare.

Mută cursorul în susul paginii, pornind-o din nou de la capăt, de la primul mesaj. Le parcurse încă o dată pe toate, unul după altul.

– Ce poate fi? Ce poate fi? Ce poate fi? țipa ea la fiecare nou mesaj care i se derula prin fața ochilor.

În clipa următoare, îi pică fisa.

Ceea ce voia Michael O'Connell să-i transmită nu se găsea printre mesajele electronice pe care i le trimisese.

Era vorba de însuși faptul că reușise să-i trimită toate acele mesaje.

Fiecare dintre ele venea din partea altui expeditor de pe lista ei cu adrese. Și fiecare era, de fapt, de la el. Faptul că ele conțineau declarații de dragoste de nivelul unui elev de gimnaziu nu avea nici o relevanță. Important era faptul că individul reușise să se strecoare în computerul ei. Iar apoi, printr-o exprimare meșteșugită, reușise s-o facă să-i citească toate mesajele. Acum înțelegea că, în clipa în care deschisese primul mesaj, îi crease probabil o ușă de acces. Michael O'Connell era asemenea unui virus, iar acum se afla lângă ea, atât de aproape, de parcă ar fi fost în aceeași încăpere.

Gâfâind ușor, Ashley se lăsă brusc pe spătarul scaunului, mai-mai să-și piardă echilibrul, având senzația că întreaga cameră se învârte în jurul ei. Își încleștă mâinile pe brațele scaunului și încercă să-și revină, inspirând profund de câteva ori, ca să-și potolească bătăile nebunești ale inimii.

Se răsuci încet cu scaunul și își plimbă privirea prin micuțul ei apartament. Michael O'Connell petrecuse aici o singură noapte, și totul se întâmplase pe fugă. Ea se gândise atunci că erau puțin amețiți amândoi și îl invitase înăuntru, iar acum, când avea mintea limpede, încercă să-și aducă aminte ce se petrecuse mai departe. Îi era ciudă pe sine însăși că nu-și putea aminti cu precizie cât de mult băuse el. Un pahar? Cinci? Oare se prefăcuse că bea, lăsând-o doar pe ea să se amețească? Răspunsul la această întrebare se pierduse undeva în tulburarea ei din acele momente. În noaptea aceea dăduse dovadă de un libertinaj neobișnuit pentru ea, se lăsase în voia simțurilor într-un mod care n-o caracteriza și nu-i stătea nicidecum în fire.

Se dezbrăcaseră neîndemânatici, după care se trântiseră pe pat, îmbrățișându-se frenetic. Fusese un act sexual grăbit, stângaci, lipsit de tandrețe. Totul se terminase în doar câteva minute. Dacă o fi conținut și vreun strop de afecțiune, asta nu-și putea aduce aminte. Pentru ea fusese o descărcare explozivă, ca un act de răzvrătire comis într-un moment în care era extrem de vulnerabilă. Abia își revenea după o despărțire urâtă de iubitul ei din primul an de colegiu. Relația lor durase până la terminarea colegiului, în ciuda certurilor frecvente și a sentimentului general de nemulțumire. Grijile legate de absolvire, de școală și de cariera viitoare erau pentru ea o povară permanentă. La asta se adăuga un sentiment de izolare față de părinții și prietenii ei. Toate aspectele vieții sale păreau să ia o întorsătură greșită, discordantă și prost sincronizată. Și, în tot acel haos, făcuse greșeala de a petrece o noapte cu Michael O'Connell. Era un bărbat chipeș, seducător, diferit de toți studenții pe care îi cunoscuse în timpul colegiului. Din nefericire, ea nu remarcase la momentul respectiv felul ciudat în care o privea

când stăteau la masă, de parcă ar fi încercat să-şi întipărească în minte toate trăsăturile ei, iar asta nu într-un mod romantic, cum ar face un îndrăgostit.

Scutură din cap.

După încheierea actului sexual, se rostogoliseră amândoi pe spate şi rămăseseră întinşi în pat. Ea îşi luase perna în braţe şi, încă ameţită, având în gură un gust acrişor, adormise numaidecât. Oare ce făcuse el după aceea? se întrebă. Mai ţinea minte doar că îşi aprinsese o ţigară. Dimineaţa, ea se trezise fără să-l invite la o nouă partidă de amor şi născocise repede o scuză cum că trebuia să fugă la o întâlnire. Nu-i oferise micul dejun, nici măcar un sărut, ci dispăruse pur şi simplu la duş, unde se spălase cu apă fierbinte, frecându-şi aprig fiecare părticică a trupului, de parcă ar fi vrut să înlăture un miros ciudat. Îşi dorea ca el să plece cât mai repede. Însă Michael O'Connell avea alte planuri.

Ashley încercă să-şi aducă aminte scurta conversaţie pe care o avuseseră în dimineaţa aceea. Fusese o discuţie artificială, încordată, având în vedere că ea încerca să se arate distantă, rece şi preocupată, până când, în cele din urmă, el o privise într-o tăcere stânjenitoare, apoi zâmbise, clătinase din cap şi plecase fără să mai adauge ceva.

„Iar acum vorbeşte întruna despre dragoste, îşi zise ea. De unde şi până unde dragoste?"

Şi-l imagină ieşind pe uşa apartamentului, cu o expresie de gheaţă pe chip.

Această imagine o făcu să se foiască pe scaun neliniştită.

Ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, fie şi numai în treacăt, ar fi plecat sau furioşi, sau optimişti, sau cel puţin împăunându-se pentru aventura de-o noapte care le îmbogăţea palmaresul. Dar O'Connell era diferit de ceilalţi. El nu făcuse decât

s-o înspăimânte cu tăcerea lui, după care plecase pur și simplu. Da, plecase, își zise ea, însă avea de gând să se întoarcă.

Derulă mai departe în minte desfășurarea acelei seri. Ea dormise. Apoi făcuse duș. Timp ar fi avut suficient. Oare își lăsase computerul pornit? Ce informații avea acolo, la vedere? Conturile bancare? Numere? Parole? Ce ar fi putut să fure în tot acel răstimp?

Ce altceva mai putuse să ia?

Era o întrebare legitimă, dar nu dorea să se gândească la un răspuns.

Pentru o clipă, simți din nou că întreaga cameră se învârte în jurul ei, după care se ridică de pe scaun și se repezi la baie, unde se lăsă să cadă în genunchi, se aplecă deasupra vasului de toaletă și vomită violent.

După ce se spălă, Ashley se înfășură într-o pătură și se așeză pe marginea patului, gândindu-se ce să facă în continuare. Se simțea ca un naufragiat aflat de zile în șir în largul mării.

Cu cât se gândea mai mult la cele întâmplate, cu atât se înfuria mai tare.

Din punctul ei de vedere, Michael O'Connell nu putea avea nici o pretenție de la ea. N-avea dreptul s-o hărțuiască. Declarațiile sale de dragoste erau mai mult decât stupide.

În general, Ashley era o persoană înțelegătoare, căreia îi displăceau conflictele și căuta cu orice preț să evite o ceartă. Dar nenorocita asta de aventură de-o noapte – nu-i veni în minte un alt cuvânt mai potrivit – mersese prea departe.

Își aruncă pătura jos de pe umeri și se ridică în picioare.

– Fir-ar a naibii de treabă, spuse ea. Povestea trebuie să se încheie. Chiar azi. Destul cu tâmpeniile!

Se îndreptă spre birou și luă telefonul mobil. Fără să se gândească la ce avea să-i spună, Ashley formă numărul lui O'Connell.

Acesta răspunse aproape imediat.

– Bună, iubito, spuse pe un ton aproape vesel, cu o familiaritate care o umplu de furie.

– Nu sunt iubita ta.

El nu răspunse.

– Uite ce e, Michael. Povestea asta trebuie să înceteze.

Din nou, nu primi nici un răspuns.

– Ai înțeles?

Aceeași tăcere.

După o secundă, nici nu mai era sigură dacă el se afla la telefon.

– Michael?

– Sunt aici, spuse el cu răceală.

– S-a terminat.

– Nu te cred.

– Totul s-a sfârșit între noi.

Urmă o scurtă ezitare din partea lui, după care spuse:

– Nu prea cred.

Ashley era pe punctul de a continua, dar își dădu seama că el închisese.

– Ticălos nenorocit ce ești! înjură ea și formă din nou numărul lui.

– Vrei să încerci încă o dată? o întâmpină el.

Ea trase adânc aer în piept.

– Bine, spuse Ashley pe un ton rece, dacă nu vrei s-o facem pe cale amiabilă, va trebui să recurg la varianta neplăcută.

Îl auzi râzând, fără să-i dea vreun răspuns.

– OK, hai să ne întâlnim la prânz.

– Unde? întrebă el pe un ton tăios.

Ashley se gândi o clipă, încercând să aleagă locul cel mai potrivit. Trebuia să fie un loc familiar ei, un loc public, undeva unde ea era cunoscută, iar el, nu, un loc unde să fie înconjurată de aliați, la o adică. Asta i-ar da îndrăzneala necesară să scape de el, odată pentru totdeauna, își zise în sinea ei.

– La restaurantul din incinta muzeului de artă, spuse, într-un târziu. După-amiază. Bine?

Parcă îl vedea rânjind la capătul celălalt al firului. Asta o făcu să se cutremure, de parcă ar fi pătruns un val de aer rece printr-o crăpătură a geamului. „Probabil că i-o fi convenit propunerea mea", se gândi Ashley, constatând că el închisese deja.

– Așadar, am spus eu, presupun că, într-un fel, totul stă în conștientizarea problemei. Toți aveau nevoie să realizeze ce se petrece.

– Da, replică ea. Ușor de spus, greu de făcut.

– Chiar așa să fie?

– Da. Știi prea bine că tuturor ne place să credem că suntem în stare să ne dăm seama atunci când ne paște un pericol. Oricine poate să evite o primejdie care își anunță apariția cu surle și trâmbițe. Însă e mult mai greu s-o faci atunci când nu știi exact cu ce ai de-a face.

Reflectă un moment, timp în care eu am rămas tăcut. Își duse la buze paharul de ceai cu gheață.

– Ashley știa de-acum.

Din nou, scutură din cap.

– Nu. E adevărat, era speriată. Dar, pe cât era de speriată, pe atât era de furioasă, ceea ce o împiedica să-și dea seama de situația disperată în care se afla. Și, de fapt, ce știa ea despre Michael O'Connell? Nu prea multe. Nici pe departe la fel de multe câte știa el despre ea. Paradoxal însă, deși aflat la distanță, Scott înțelegea

mai bine adevărata natură a amenințării care-i pândea, pentru că el acționase în mod instinctiv, mai ales la început.

– Dar Sally? Și partenera ei, Hope?

– Ele erau încă în afara problemei. Dar nu pentru mult timp.

– Iar O'Connell?

Ea ezită.

– Nu vedeau asta. Nu încă, cel puțin.

– Ce să vadă?

– Faptul că acesta începea să savureze de-a binelea situația.

9

Două întâlniri diferite

Când văzu că nu poate da nicicum de Ashley la telefon, Scott se simți cuprins de neliniște, dar își dădu seama numaidecât că lucrul acesta nu însemna neapărat că se întâmplase ceva rău. Era în jurul amiczii, iar Ashley ieșise în oraș, fără îndoială. Din câte știa el, se mai întâmplase și altă dată ca fiica lui să-și lase telefonul acasă, la încărcat.

Așa că, după ce îi lăsă câteva mesaje de genul „Mă întrebam ce mai faci", rămase pe gânduri, făcându-și griji, deși își spunea în mod repetat că nu are de ce să fie îngrijorat. După câteva momente, simțind că i se accelerează pulsul, se ridică de pe scaun și începu să se plimbe dintr-un colț în celălalt al micului său cabinet. Apoi se așeză din nou și își făcu de lucru la birou, răspunzând la mesajele studenților și tipărind la imprimantă câteva eseuri. Căuta să-și umple timpul, deși nu era sigur că avea prea mult timp la dispoziție.

Nu peste multă vreme le lăsă pe toate baltă și începu să se legene înainte și-napoi pe scaun, visând cu ochii deschiși la vremurile de odinioară, când Ashley era încă mică. Revăzu momentele grele din trecut. Odată, când ea avea puțin mai mult de un an, se îmbolnăvise grav de bronșită, făcuse febră

și nu se mai oprea din tușit. El o ținuse în brațe toată noaptea, încercând să-i aline suferința, șoptindu-i cuvinte blânde, ca să-i calmeze tusea care o înneca și ascultând-o cum respira tot mai anevoios. La ora opt dimineața, îl sunase pe medicul pediatru, iar acesta îi spusese să vină de urgență la cabinet. Medicul se aplecase deasupra lui Ashley să-i asculte plămânii, după care se întorsese spre el și spre Sally, întrebându-i sever de ce nu o duseseră mai repede la spital. „Ce, spusese el, ați crezut că dacă o țineți în brațe toată noaptea se va face bine?"

Scott nu-i dăduse nici un răspuns, dar, da, crezuse că avea să se facă bine.

Desigur, antibioticele erau o soluție mai bună.

Când Ashley începuse să-și împartă timpul între cei doi părinți, Scott obișnuia să se învârtă agitat prin dormitor, așteptând-o să se întoarcă acasă. Îi era imposibil să nu-și imagineze cele mai catastrofale scenarii: accidente de mașină, agresiuni fizice, alcool, sex – toate lucrurile neplăcute inerente vârstei. Știa că Sally doarme dusă în patul ei la orele acelea târzii, când Ashley, adolescentă fiind, trecea prin faza de rebeliune și se răzvrătea împotriva tuturor. Sally nu se descurcase niciodată prea bine în condiții de stres și oboseală. Ca și cum ar fi socotit că, dacă se culcă și ignoră tensiunile existente, acestea trec de la sine. El, unul, nu putea să procedeze așa. Mereu se simțise singur, chiar și înainte de a fi divorțați.

Luă un creion și începu să-l răsucească între degete până când îl rupse în două.

Trase adânc aer în piept. „Ce, ați crezut că dacă o țineți în brațe toată noaptea se va face bine?"

Scott își spuse că nu rezolvă nimic îngrijorându-se. Trebuia să acționeze într-un fel sau altul, chiar dacă nu era decizia cea mai înțeleaptă.

Ashley ajunse la serviciu cu zece minute mai devreme decât în mod obișnuit. Pășea grăbită, mânată de furie, astfel încât calmul ei obișnuit era acum înlocuit de o stare de încordare și agitație, a cărei pricină era Michael O'Connell. Preț de câteva secunde, contemplă coloanele uriașe în stil doric, ce străjuiau intrarea în muzeu, după care se întoarse și cercetă strada dintr-un capăt în celălalt. Avu un sentiment de satisfacție. Locul unde lucra era plin de elemente și culori ce făceau parte din lumea ei, nu dintr-a lui. Se simțea confortabil printre operele de artă; le înțelegea pe fiecare în parte, percepea energia ce se ascundea în spatele fiecăreia. Picturile expuse erau imense, la fel ca muzeul, acoperind pereții cu frumusețea lor expresivă. Mulți vizitatori se simțeau intimidați în fața lor, căci dimensiunile lor impresionante îi făceau să pară mărunți, nesemnificativi.

Simți o adiere de satisfacție în adâncul inimii. Era locul perfect pentru a se descătușa din lanțurile declarațiilor demente ale lui Michael O'Connell. Aici era lumea *ei*. *El* nu avea nimic de-a face cu această lume. Muzeul avea să-l facă să pară mic și neînsemnat. Era încredințată că întâlnirea lor avea să fie una scurtă și relativ nedureroasă pentru amândoi.

Își imagină scena de la un capăt la celălalt. Avea să fie fermă și intransigentă. Politicoasă, dar categorică.

Fără văicăreli penibile. Fără rugăminți și insistențe plângărețe.

Avea să fie directă, la obiect. Punct. Sfârșitul poveștii.

N-avea să discute cu el despre dragoste. Nici despre șansa de-a fi împreună vreodată. Nici un cuvințel despre aventura

lor de-o noapte. Sau despre mesajele de pe computer. Sau despre florile veştede. Nimic care ar fi putut să lungească discuţia. Nici un comentariu care ar fi putut aduce a reproş. O despărţire simplă şi curată. Doar: „Mulţumesc. Îmi pare rău". Gata. Adio pentru totdeauna.

Îndrăzni chiar să spere că, după această întâlnire, avea s-o sune Will Goodwin. O surprindea faptul că n-o sunase încă. Ashley nu era obişnuită să nu fie sunată de băieţi, aşa că era puţin nesigură de ceea ce simţea acum. Reflectă un pic la asta, uitând pentru o clipă de Michael O'Connell în timp ce se îndrepta spre mica încăpere unde lucra ea, salutând persoanele cunoscute şi savurând izul de normalitate al zilei.

La ora amiezii o porni spre restaurant. Se aşeză la o masă micuţă şi comandă un pahar de apă minerală, la un preţ exorbitant. Nu-şi luă nimic de mâncare. Îşi alesese locul în aşa fel încât să-l poată zări pe Michael O'Connell de îndată ce acesta avea să-şi facă apariţia pe treptele de la intrarea în muzeu. Aruncă o privire la ceas. Era ora unu fix, aşa că se lăsă pe spătarul scaunului, convinsă că O'Connell avea să fie punctual.

Îşi simţi mâinile tremurându-i uşor, iar la subsoară cum i se preling câteva picături de transpiraţie. Îşi repetă în minte: „Fără pupături pe obraz. Fără dat mâna cu el. Fără nici un fel de contact fizic. Doar îi faci semn spre scaunul liber şi te porţi cu indiferenţă. Nu te laşi distrasă de nimic".

Scoase din portofel o bancnotă de 5 dolari – care avea să acopere cu vârf şi îndesat preţul paharului cu apă – şi şi-o vârî în buzunar, să-i fie la îndemână. Dacă trebuia să se ridice şi să plece brusc, voia să se poată mişca rapid. Se felicită în gând pentru precauţie.

Oare mai avea ceva de făcut? se întrebă în sinea sa. Nu voia să facă nici o greşeală. Se simţea surescitată, dar cumva secătuită în interior după ce recapitulă în gând tot planul.

Aruncă o privire pe geam, aşteptându-se să-l zărească din clipă-n clipă. Văzu câteva cupluri, apoi o familie de părinţi tineri târând după ei un puşti plictisit de vreo şase ani. Mai erau doi bărbaţi în vârstă, cu înfăţişare excentrică, ce urcau treptele agale, oprindu-se din când în când să-şi tragă sufletul. Privirea îi alunecă de-a lungul trotuarului, în josul străzii. Nici urmă de Michael O'Connell.

La ora unu şi zece minute, începu să se foiască pe scaun.

La unu şi un sfert, chelnerul veni la masa ei şi o întrebă politicos, dar ferm, ce dorea să comande.

La unu şi jumătate, era convinsă că n-avea să apară. Mai aşteptă, totuşi.

La două, puse bancnota de 5 dolari pe masă şi ieşi din restaurant.

Aruncă o ultimă privire împrejur, dar Michael O'Connell nu era nicăieri. Simţind în suflet un vid imens, se îndreptă spre locul ei de muncă. Ajunsă la birou, puse mâna pe telefon, gândindu-se să-l sune şi să-l întrebe unde este.

Degetele sale ezitară.

Pentru o clipă, îi trecu prin cap că poate individul bătuse în retragere. Pricepuse că n-avea nici o şansă să fie cu ea şi nu avusese chef să primească vestea personal. „Poate că, îşi zise ea, am scăpat deja de el." În cazul acesta n-avea rost să-l mai sune, ba dimpotrivă.

Nu spera să fie atât de norocoasă, dar era şi asta o ipoteză. Era posibil să se trezească dintr-odată liberă. Ce gând încântător.

Nesigură de ce avea să se întâmple, se întoarse la munca ei, căutând să-și cufunde gândurile în treburile monotone pe care le avea de făcut.

Ashley rămase la lucru până târziu, deși nu avea foarte multă treabă.

Afară ploua mărunt când plecă în sfârșit de la muzeu. O ploaie rece, mohorâtă, ce cădea pe caldarâm cu un răpăit deprimant, solitar.

Ashley își trase pe cap o căciuliță tricotată și, înfășurându-și strâns jacheta în jurul trupului, ieși din mica încăpere ce-i servea drept birou. Coborî cu băgare de seamă treptele alunecoase de la intrarea în muzeu și o porni spre casă. Observă pe caldarâm reflexia roșie a unei lumini de neon ce strălucea la intrarea unui magazin de pe celălalt trotuar. Dispărea cu regularitate, înghițită de farurile orbitoare ale mașinilor ce treceau pe stradă. N-ar fi putut spune ce anume îi atrăgea atenția în direcția aceea, dar silueta pe care o zări avea ceva fantomatic.

Stând pe marginea trotuarului, jumătate în lumină, jumătate ascuns în întuneric, Michael O'Connell o aștepta.

Ea se opri brusc.

Privirile lor se întâlniră.

El avea pe cap o căciulă din acelea strâmte, ca un ciorap, de culoare neagră, și un hanorac kaki în stil milităresc. Avea o înfățișare obscură, ascunsă, dar, în același timp, chipul său emana o strălucire intensă, inexplicabilă.

Se simți brusc năpădită de un val de căldură și fu nevoită să inspire adânc, de parcă rămăsese fără aer. El nu schiță nici o mișcare. Nu dădu nici cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o, cu excepția privirii fixe, ațintite asupra ei.

Pe stradă, în faţa ei, o maşină viră brusc pentru a evita un taximetru, proiectând un con de lumină în calea ei. Maşinile din apropiere începură deodată să claxoneze strident şi se auzi un scrâşnet de cauciucuri pe asfaltul ud. Lucrul acesta îi distrase atenţia preţ de o secundă şi, când se întoarse, O'Connell dispăruse.

Ea se dădu un pas înapoi.

Privi în dreapta şi-n stânga, dar O'Connell se făcuse nevăzut. Pentru o clipă, Ashley se îndoi de *ceea ce* văzuse. Păruse mai mult o halucinaţie.

Păşi nesigură, dar nu era nesiguranţa omului care a chefuit prea mult, nici a văduvei îndurerate care îşi jeleşte soţul. Era un mers şovăitor, plin de îndoială. Se răsuci pe călcâie, sperând să-l surprindă pe O'Connell, dar, din nou, nu zări nici urmă de acesta. Avea senzaţia tulburătoare că se afla pe urmele ei, iar când se întoarse, o făcu atât de brusc, încât aproape că se ciocni de un bărbat, un om de afaceri după înfăţişare, care mergea grăbit pe stradă. Ferindu-se din calea lui, mai-mai că dădu peste un cuplu de tineri, care apucară să strige: „Hei! Atenţie!" reuşind s-o evite în ultima clipă.

Ashley se întoarse şi o luă în urma lor, croindu-şi drum printre bălţoace, cât de rapid putea. Continuă să iscodească în toate părţile, dar în zadar. Voia să se întoarcă şi să se uite în urma ei, dar era prea speriată să mai privească. Grăbi pasul, aproape alergând.

În câteva secunde, ajunse la staţia de metrou şi trecu de dispozitivul de validare a cartelelor, simţindu-se oarecum uşurată să se afle în mijlocul şuvoiului de oameni şi al luminilor orbitoare de pe peron.

Îşi întinse gâtul, încercând să-l zărească pe O'Connell prin mulţimea de oameni ce aşteptau metroul. Din nou, acesta nu

era de găsit. Se întoarse și se uită cu atenție la cei care intrau pe lângă barele rotative sau coborau pe scări, dar el nu se zărea nicăieri. Cu toate astea, nu era sigură că nu se afla pe undeva prin preajmă. Nu avea cum să verifice toate grupurile de oameni, cu atât mai mult cu cât stâlpii de afișaj și coloanele de susținere îi obturau vederea. Se aplecă în față, dornică să vină metroul. În momentul acela, își dorea mai mult ca orice să plece de-acolo. Își spuse că n-avea ce să i se întâmple într-o stație aglomerată de metrou și, tocmai când se gândea că e în siguranță, simți cum cineva o îmbrâncește din spate. Preț de o clipă, o clipă amețitoare, crezu că își va pierde echilibrul și va cădea între șine. Reuși să se redreseze, cu răsuflarea tăiată de spaimă.

Ashley scutură din cap cu putere, gâfâind. Încercă să-și recapete controlul, încordându-și mușchii asemenea unui atlet care anticipează șocul impactului, de parcă Michael O'Connell s-ar fi aflat chiar în spatele ei, gata s-o împingă. Se aștepta să-i audă respirația lângă urechea sa, dar era prea înspăimântată ca să se întoarcă și să privească. Apropierea metroului fu anunțată printr-un scrâșnet de frâne strident. Răsuflă ușurată când trenul se opri și ușile se deschiseră cu un șuierat.

Se lăsă târâtă înăuntru de valul de navetiști și se așeză pe un scaun liber, trezindu-se numaidecât înghesuită între o bătrână și un student. Acesta din urmă se trânti alături de ea duhnind a fum de țigară. În fața ei, câțiva pasageri se țineau de barele metalice de deasupra capului.

Ashley iscodi cu privirea în toate părțile, cercetând chipurile celor din jur.

Cu un nou șuierat, ușile se închiseră. Metroul se porni, cu o hurducătură puternică.

Fără să știe prea bine de ce, se răsuci pe scaun și aruncă o ultimă privire înspre peron, în timp ce metroul prindea tot mai

mult viteză. Ceea ce văzu aproape că o sufocă și abia se abținu să nu scoată un țipăt: O'Connell stătea exact în locul unde se aflase ea cu câteva clipe în urmă. Nu schița nici o mișcare. Stătea drept ca o statuie, neclintit. Privea țintă la ea în timp ce metroul se îndepărta cu viteză. Ieșiră din stație, iar O'Connell dispăru din raza ei vizuală.

Simți legănarea ritmică a metroului ce prindea o viteză tot mai mare, ducând-o departe de bărbatul care o urmărea. Dar, oricât de rapid s-ar fi îndepărtat, Ashley înțelese că distanța dintre ei era relativă și absolut inutilă, la urma urmelor.

Campusul Universității din Massachusetts – Boston este situat în Dorchester, în vecinătatea portului fluvial. Clădirile sale au o înfățișare greoaie și rece, asemenea unor fortificații medievale, iar în zilele fierbinți de vară timpurie, zidurile maronii din cărămidă și aleile cenușii de beton par să absoarbă căldura toridă. Universitatea pare copia nereușită a unei școli obișnuite. Printre studenți se numără indivizi de toate vârstele care doresc să-și dezvolte nivelul de educație, așadar, instituția are calitățile unui infanterist: nu e atrăgătoare, dar e extrem de utilă atunci când ai mai mare nevoie de ea.

M-am rătăcit prin acel „tărâm al cimentului" și am fost nevoit să întreb în stânga și-n dreapta până să dau de scările ce coborau în coridorul vechi de la intrarea în cantină. După o clipă de șovăială l-am zărit pe profesorul Corcoran făcându-mi semn cu mâna dintr-un colț mai liniștit al încăperii.

Am făcut cunoștință, după care ne-am dat mâna și am schimbat două-trei vorbe de conveniență despre vremea nefiresc de caldă pentru această perioadă a anului.

– Așadar, spuse profesorul, așezându-se la masă și luând o înghițitură de apă minerală, cum *anume* vă pot ajuta?

– Michael O'Connell, i-am răspuns eu. A fost la două dintre cursurile dumneavoastră de informatică, în urmă cu câțiva ani. Speram să vă aduceți aminte de el.

Corcoran încuviință din cap.

– Da, îmi aduc aminte. Adică, în mod normal, nu mi-aș aminti, prin urmare, însuși faptul că îmi amintesc spune multe.

– Cum așa?

– Păi, în ultimii ani, zeci, ba nu, sute de studenți au luat parte la cursurile respective. O mulțime de teste, numeroase examene, o mulțime de fețe. După o vreme ajung să semene mai toți între ei: îmbrăcați în blugi și șepci cu cozorocul întors la spate, lucrând în două locuri ca să-și poată plăti studiile. Știți genul ăsta de studenți...

– Totuși, O'Connell...

– Ei bine, să spunem că nu mă surprinde faptul că un om face investigații în legătură cu persoana lui.

Profesorul era un bărbat mărunțel, cu părul rar, blond-nisipiu și ochelari cu lentile bifocale. În buzunarul de la cămașă avea un șir întreg de creioane și stilouri, iar lângă el se odihnea o geantă jerpelită, de pânză maronie, plină până la refuz.

– De ce nu vă surprinde? l-am întrebat.

– Adevărul e că mereu m-am așteptat să apară vreun polițist care să pună întrebări despre O'Connell. Sau cineva de la FBI sau de la procuratură. Știți cine se înscrie la cursurile mele? Studenții care cred sincer că lucrurile pe care le învață aici vor contribui la îmbunătățirea considerabilă a perspectivelor lor pe plan financiar. Problema e că, pe măsură ce învață tot mai multe lucruri, sunt tot mai tentați să folosească aceste informații într-o manieră greșită.

– Într-o manieră greșită?

– Asta ca să mă exprim delicat, spuse el. Eu le țin un întreg discurs pe tema încălcării legii, dar cu toate astea...

– O'Connell?

– La majoritatea tinerilor care aleg s-o ia, ca să zic așa, pe o *pantă întunecată,* spuse el chicotind ușor, ei bine, te cam aștepți să facă asta. Prostovani trecuți de prima tinerețe sau indivizi care au suferit numai eșecuri la viața lor. De cele mai multe ori, nu fac decât să intre în tot felul de încurcături – fură informații, descarcă jocuri video fără să plătească licență, piratează muzică sau filme înainte să apară pe DVD –, în fine, genul ăsta de lucruri. Însă O'Connell era diferit.

– În ce sens era *diferit?*

– Ei bine, el era infinit mai periculos și mai înfricoșător.

– Cum așa?

– El înțelegea că adevăratul rol al computerului e de a fi un instrument. De ce fel de instrumente are nevoie un infractor? De-un cuțit? De-un pistol? De o mașină cu care să fugă de la locul faptei? Asta depinde de tipul de infracțiune pe care are de gând s-o comită, nu-i așa? Un computer poate fi la fel de eficient ca un pistol de nouă milimetri dacă se întâmplă să încapă pe mâini nepotrivite, iar mâinile lui, credeți-mă, erau nepotrivite.

– Dar cum v-ați dat seama de lucrul acesta?

– Mi-am dat seama încă din prima clipă. Tipul nu avea privirea aceea disperată, uluită parcă de tot ce se întâmplă în jur, pe care o au mulți dintre studenți. El avea o atitudine, cum să-i spun, lejeră, oarecum detașată. Avea o înfățișare atrăgătoare. Un fizic plăcut. Dar îți dădea senzația că e un tip periculos. Căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de altceva decât de planurile sale ascunse. Iar dacă îl cercetai cu atenție, avea o privire de-a dreptul tulburătoare. Ochii lui parcă îți dădeau de înțeles că nu e bine să îi stai în cale. Îmi amintesc că odată a întârziat vreo două zile cu predarea unei lucrări, așa că am procedat așa cum fac de fiecare dată și cum le spun studenților încă din prima zi de curs: pentru fiecare zi de întârziere le scad un punct din nota acordată. O'Connell a venit la

mine și mi-a spus că n-am procedat corect. Desigur, vă dați seama că nu era prima oară când un student se arăta nemulțumit de nota primită. Dar cu el discuția a decurs altfel decât în mod obișnuit. Nu știu exact cum a întors-o, dar m-am trezit la un moment dat că eu eram cel care încerca să se justifice în fața lui, nu invers. Și, pe măsură ce continuam cu explicațiile, privirea lui devenea tot mai amenințătoare. Are o privire care parcă te arde, atât de intensă e. N-ai vrea să fii ținta unei astfel de priviri. Nu m-a amenințat, nici măcar nu a insinuat ceva de genul ăsta, nu a rostit și nu a făcut nimic fățiș. Dar prin tot ce a spus mi-a dat senzația că exact *asta* face. Că mă avertizează.

– V-a creat impresia asta.

– N-am dormit toată noaptea. Soția mea mă întreba întruna ce s-a întâmplat, iar eu trebuia să-i răspund că totul e în regulă, deși *știam* că nu e adevărat. Aveam sentimentul că fusesem la un pas de ceva teribil de înfricoșător.

– El n-a făcut nimic concret?

– Păi, într-o zi mi-a dat de înțeles așa, în treacăt, că aflase unde locuiesc.

– Și?

– Și-atâta tot. În momentul acela, am pus punct.

– Cum adică?

– Mi-am încălcat toate principiile. A fost un eșec moral total din partea mea. L-am chemat la mine la sfârșitul orei, i-am spus că am greșit și că el avea perfectă dreptate și i-am dat nota maximă pentru lucrarea respectivă. La fel și pentru finalul de semestru.

Am rămas tăcut.

– Așadar, mă întrebă profesorul Corcoran începând să-și strângă lucrurile, pe cine a omorât?

10

Un început nu prea reuşit

Hope era la bucătărie, gătind ceva după o rețetă pe care n-o mai încercase până atunci, şi aştepta ca Sally să sosească acasă. Gustă sosul care îi fripse limba şi înjură în sinea sa. Nu avea un gust prea bun, aşa că se temea că cina avea să fie un eşec. Pentru o clipă, se simți neputincioasă, sentiment care avea un substrat mult mai profund decât simplul fapt că nu-i reușise rețeta. Ochii i se umplură de lacrimi.

Nu putea să-şi explice care erau motivele neînțelegerilor dintre ele din ultima vreme.

La o analiză superficială, nu exista aparent nici un motiv pentru momentele de tăcere și de răceală ce interveneau frecvent în discuțiile lor. Nu aveau probleme cu serviciul, nici Sally la ea la birou, nici Hope la şcoală. Stăteau bine din punct de vedere financiar, încât şi-ar fi permis să meargă în vacanțe exotice ori să-şi cumpere o maşină nouă, ba chiar să-şi renoveze bucătăria. Însă, ori de câte ori venea vorba să facă ceva de genul acesta, cumva se ajungea la concluzia că ar fi mai bine s-o lase pe altă dată. Mereu se iveau motive ca să nu facă un lucru sau altul. Hope se gândi că aproape de fiecare dată motivele acestea erau invocate de Sally, care părea să se opună oricărei inițiative. Iar lucrul acesta o îngrijora.

I se părea că trecuse multă vreme de când nu mai făcuseră ceva împreună.

Chiar şi relaţia lor intimă, altădată plină de tandreţe şi de dăruire reciprocă, lâncezea în ultima vreme. Superficialitatea pe care o manifestau în dormitor o neliniştea. Iar momentele de apropiere fizică deveniseră mult mai rare.

Într-un fel, atitudinea apatică a lui Sally sugera posibilitatea ca aceasta să-şi fi găsit o altă sursă de afecţiune. Ideea ca ea să aibă o aventură era complet ridicolă şi totuşi posibilă. Hope scrâşni din dinţi şi-şi spuse că gândurile acestea negative pot să ducă la un dezastru şi astfel de suspiciuni nu fac decât s-o îngrijoreze şi mai tare. Detesta sentimentul acesta de îndoială, de nesiguranţă. Nu-i stătea în fire să-şi facă asemenea griji, iar să se lase în voia acestui sentiment nedorit era, fără îndoială, o greşeală.

Aruncă o privire la ceasul de pe perete şi brusc fu cuprinsă de dorinţa de a opri focul la cuptor, de a-şi lua pantofii sport şi de-a ieşi să alerge, să alerge cât mai repede. Afară încă nu se întunecase de tot şi, deşi era extenuată după o zi de şcoală şi un antrenament de fotbal, totuşi ideea de a alerga câţiva kilometri i se părea atrăgătoare. Pe vremea când era jucătoare, putea conta întotdeauna pe faptul că aproape de încheierea meciului ea avea mai multă energie decât adversarele sale. Nu fusese niciodată convinsă că această însuşire era rezultatul faptului că se antrena mai mult decât celelalte, cum credeau antrenorii. După părerea ei, era vorba mai mult de o capacitate emoţională înnăscută, de o ambiţie care o impulsiona astfel încât la final, când toate celelalte jucătoare erau epuizate, ea avea energie să lupte în continuare. Dispunea probabil de resurse speciale care îi dădeau puterea să alerge chiar şi atunci când

celelalte ajunseseră la capătul puterilor, ajutând-o să încheie meciul în forță.

Opri focul la cuptor și se duse repede în dormitor, urcând câte două trepte deodată. Îi trebuiră doar câteva secunde să se dezbrace, să-și pună o pereche de pantaloni scurți și un tricou roșu uzat, cu inscripția Manchester United și să se încalțe cu pantofii sport. Voia să iasă din casă înainte să sosească Sally, ca să nu fie nevoită să dea explicații pentru faptul că simțea nevoia să alerge la o oră la care, de obicei, pregătea cina.

Cel fără Nume o aștepta jos, la capătul scărilor, dând din coadă cu un entuziasm șovăielnic. Recunoscuse echipamentul sport al lui Hope și știa că în ultima vreme asta nu-l mai includea decât rareori. Altădată ar fi fost deja lângă ea, învârtindu-se în jurul ei exaltat, dar acum era dispus s-o însoțească cel mult până la ușă, după care avea să se tolănească într-un colț, așteptând-o să se întoarcă. Își zise în sinea ei că la atâta păreau să se rezume mai nou responsabilitățile sale de cățel.

Hope se opri puțin ca să-l mângâie pe cap, când începu să sune telefonul.

În clipa aceea nu-și dorea decât să fugă de toate grijile care o frământau, fie și doar pentru câtva timp. Presupuse că Sally era cea care suna, ca să o anunțe probabil că avea să întârzie. Nu se mai întâmpla să sune ca să anunțe că vine mai devreme. Hope n-avea nici un chef să afle lucrul acesta, așa că primul ei impuls fu acela de a ignora țârâitul telefonului.

Acesta sună din nou.

O porni către ieșire, deschise ușa, apoi se opri, se întoarse și, din câteva salturi, fu în bucătărie, unde înșfăcă receptorul.

– Alo, spuse ea scurt.

N-avea chef de conversație.

– Hope?

În clipa când auzi vocea lui Ashley, Hope pricepu că era vorba de ceva grav.

– Salut, Bandito, spuse ea, folosind porecla pe care numai ele două o știau. S-a întâmplat ceva?

Vorbea cu o vioiciune care sfida atât dispoziția ei sufletească din momentul acela, cât și golul pe care îl simți dintr-odată în stomac.

– Oh, Hope, spuse Ashley, iar Hope simți că era pe punctul de a izbucni în plâns. Cred că am o problemă.

Sally era în mașină și asculta postul de radio local, un post ce difuza muzică rock. La un moment dat, începu melodia lui Warren Zevon, *Poor, Poor Pitiful Me*[1] și, dintr-un motiv pe care nu și-l putu explica, simți nevoia de a trage pe dreapta. Stătu acolo nemișcată și ascultă tot cântecul, bătând cu degetele pe volan în ritmul melodiei.

În timp ce muzica răsuna puternic în micuța ei mașină, își întinse mâinile în față.

Venele albastre i se reliefau pe dosul palmelor asemenea autostrăzilor de pe harta pe care o avea în torpedou. Degetele îi erau înțepenite, trădând un început de artrită. Și le frecă viguros, vrând parcă să le redea suplețea de altădată. Sally se gândi că pe vremuri, în tinerețe, fusese o femeie atrăgătoare: avea un ten frumos, ochi frumoși, corp frumos. Însă principalul motiv de mândrie erau mâinile sale, care păreau făcute anume pentru muzică.

În copilărie, cântase la violoncel și la un moment dat îi trecuse prin minte să se înscrie la școala Juilliard sau la Berklee[2],

---

[1] *Bietul de mine, ce jalnic sunt* (în lb. engleză, în orig.) (n.tr.)

[2] Juilliard și Berklee – renumite școli de muzică din NewYork, respectiv Boston, Massachusetts (n.tr.).

dar până la urmă optase pentru o perspectivă mai largă, mai generală, decizie care îi adusese pe parcurs un soţ, o fiică, apoi o relaţie cu o femeie, un divorţ, o diplomă de avocată şi, în cele din urmă, profesia şi viaţa ei din prezent.

Renunţase la violoncel. Nu mai reuşea să cânte la fel de curat şi de iscusit ca odinioară, aşa că preferase să nu-şi mai audă propriile greşeli. Sally nu suporta să fie mediocră.

Stând în maşină şi ascultând melodia care se apropia de sfârşit, Sally îşi surprinse propriul chip în oglinda retrovizoare, pe care o aranjă astfel încât să se poată contempla în voie. Se apropia de vârsta de cincizeci de ani, un punct de răscruce pentru mulţi oameni. Pentru ea era un lucru terifiant. Ura schimbările pe care le observa la ea însăşi, de la bufeuri până la înţepeneala din încheieturi. Ura ridurile ce începuseră să îi apară pe la colţurile ochilor. Ura pielea ce îi atârna sub bărbie şi pe fese. Fără să-i spună lui Hope, se înscrisese în clubul de sănătate local, unde dădea fuga de câte ori avea puţin timp liber.

Începuse să fie atentă la reclamele ce pledau în favoarea chirurgiei estetice şi chiar îi trecuse prin minte să apeleze în secret la serviciile unui salon de înfrumuseţare dintre cele mai extravagante, sub pretextul unei călătorii în interes de serviciu. Nu putea să-şi explice de ce simţea nevoia să-i ascundă partenerei sale de viaţă toate astea, dar ştia că asta spune multe despre relaţia lor.

Sally trase adânc aer în piept şi închise radioul.

Pentru o clipă, se gândi că toată tinereţea îi fusese furată. Simţi un gust amar la gândul că viaţa sa era atât de previzibilă, de parcă ar fi fost stabilită dinainte şi bătută în cuie pentru totdeauna. Până şi relaţia ei din prezent, care în alte părţi ar fi stârnit multe bârfe şi comentarii şi ar fi fost considerată exotică

și primejdioasă, aici, în zona de vest a Massachusettsului, era socotită un lucru banal, la fel de obișnuit ca schimbarea anotimpurilor. Nu se putea considera nici măcar o proscrisă din punctul de vedere al orientării sale sexuale, care să o facă deosebită de restul lumii.

Sally apucă strâns volanul și scoase un strigăt scurt, furios. Nu era chiar un țipăt, ci mai mult un răcnet, parcă de durere. Apoi aruncă rapid o privire de jur împrejur, ca să se asigure că n-o auzise vreun trecător.

Respirând anevoios, porni motorul mașinii.

„Ce urmează acum? se întrebă ea reintrând în trafic, conștientă de faptul că din nou avea să întârzie la cină. Vreo boală? Probabil cancer la sân sau osteoporoză, sau anemie." Dar orice ar fi fost, n-avea cum să fie mai grav decât frustrarea și mânia necontrolată pe care le resimțea în adâncul inimii și pe care nu și le putea înăbuși.

– Deci cele două femei aveau probleme?

– Da, cred că putem spune că aveau probleme. Dar asta e nimic comparativ cu ceea ce avea să urmeze din clipa în care Michael O'Connell avea să intre în viața lor. Simpla sa prezență va schimba radical cursul lucrurilor.

– Înțeleg, am spus eu.

– Chiar înțelegi? N-aș spune, după vocea ta.

Ne aflam într-un mic restaurant, la o masă situată aproape de intrare, de unde ea putea privi afară pe geam, la strada principală ce traversa orășelul nostru universitar. Zâmbi pentru o clipă și se întoarse cu fața spre mine.

– Noi, cei care facem parte din confortabila clasă de mijloc, considerăm că multe lucruri ni se cuvin pur și simplu, nu-i așa? întrebă ea. Apoi continuă, fără să aștepte răspunsul meu: Uneori,

necazul vine când ne aşteptăm mai puţin la el şi, în plus, când suntem cel mai puţin pregătiţi să-i facem faţă.

Tonul ei tăios nu se potrivea deloc cu aerul paşnic, molatic al după-amiezii.

– Bine, am oftat eu, deci viaţa lui Scott nu era tocmai perfectă, deşi, la prima vedere, era totuşi rezonabilă. Avea o slujbă bună, se bucura de un oarecare prestigiu, iar salariul îi era mai mult decât mulţumitor; toate astea compensau, într-o oarecare măsură, faptul că era singur la vârsta sa. Cât despre Sally şi Hope, ele treceau printr-o perioadă dificilă, dar cu toate astea nu erau lipsite de resurse. Ba chiar dispuneau de resurse considerabile. Iar Ashley, în pofida faptului că era o tânără cultivată şi atrăgătoare, se confrunta cu o serie de schimbări majore în viaţa ei. Aşa e viaţa în general, nu? Cum de...

Ea mă întrerupse, ridicând mâna ca un poliţist de la circulaţie, în timp ce cu cealaltă îşi luă paharul de ceai cu gheaţă. Sorbi o înghiţitură înainte de a-mi răspunde.

– Trebuie să ai în vedere imaginea de ansamblu. Altfel povestea e lipsită de sens.

Din nou, am rămas tăcut.

– Moartea, spuse în cele din urmă, e doar un pas. Dar trebuie să ţii cont de faptul că toate momentele premergătoare acestui pas, ca şi minutele de după sunt teribil de complicate.

11

Prima reacție

Sally fu surprinsă să găsească ușa de la intrare larg deschisă.

Cel fără Nume zăcea întins pe jos la intrare, nici chiar adormit, nici chiar treaz, ci câte un pic din amândouă. Își ridică puțin capul și dădu din coadă la vederea lui Sally, care se aplecă și-l scărpină scurt după urechi. Cam la atât se reducea legătura ei cu cățelul. Înclina să creadă că, dacă Jack Spintecătorul ar fi apărut la ușă cu un biscuit într-o mână și cu un cuțit însângerat în cealaltă, Cel fără Nume ar fi ales biscuitul fără să stea pe gânduri.

Lăsându-și servieta în micul antreu, apucă să audă ultimele cuvinte din conversația telefonică.

– Da... da. OK, am înțeles. O să te sunăm mai târziu în seara asta. Nu-ți fă griji, totul va fi bine... da. Vorbim mai încolo.

Sally o auzi pe Hope așezând receptorul în furcă, după care aceasta expiră prelung și rosti „Doamne Dumnezeule".

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sally.

Hope se răsuci înspre ea.

– Nu te-am auzit intrând.

– Ai lăsat ușa deschisă. Sally observă că era îmbrăcată în haine sport și adăugă: Unde aveai de gând să pleci? Sau acum te-ai întors?

Hope ignoră întrebările lui Sally și tonul pe care fuseseră rostite și spuse:

– Era Ashley și era foarte supărată. Se pare că s-a încurcat într-adevăr cu un ticălos și începe să-i fie teamă de el.

Sally ezită o clipă înainte de-a o întreba:

– Ce înseamnă mai exact că *s-a încurcat?*

– Va trebui s-o întrebi pe ea. Dar, din câte am înțeles, a avut o aventură de-o noapte cu tipul ăsta, iar acum n-o mai lasă în pace.

– Ăsta e individul care a scris scrisoarea găsită de Scott?

– Se pare că da. Îi face tot felul de declarații de genul „Suntem sortiți unul altuia", care nu au nici un suport real. Tipul pare un pic dereglat la mansardă, dar, repet, va trebui să vorbești cu Ashley. Toată povestea o să ți se pară mult mai reală, poate, dacă o auzi direct de la ea.

– Ei bine, după părerea mea Ashley face prea mare caz de treaba asta, dar...

Hope interveni:

– Mie nu mi-a dat impresia asta. Da, e adevărat că uneori poate să fie de-a dreptul melodramatică, dar de data asta părea cu adevărat tulburată. Cred că ar fi bine s-o suni chiar acum. Eşti mama ei, probabil i-ar fi de ajutor să te audă. Încearcă s-o liniștești.

– Individul a lovit-o? A amenințat-o în vreun fel?

– Nu chiar. Și da, şi nu. E greu de spus exact.

– Cum adică *nu chiar?* întrebă Sally pe un ton dur.

Hope scutură din cap.

– Vreau să spun că „O să te ucid" e o amenințare în adevăratul sens al cuvântului. Dar și „Vom fi împreună pentru totdeauna" poate să însemne același lucru. E greu de tras o concluzie când nu auzi aceste cuvinte cu urechile tale.

Hope era oarecum surprinsă. Sally era enervant de calmă şi părea total neafectată de cele aflate. Asta o mira.

– Sun-o pe Ashley, repetă ea.

– Probabil că ai dreptate.

Sally se îndreptă spre telefon.

Scott încercase să dea de Ashley la telefonul de acasă, dar linia era ocupată şi, pentru a treia oară în seara aceea, îi răspunse robotul. Încercase deja s-o sune pe telefonul mobil, dar şi aici îi intra tot mesageria vocală. Era nervos de-a binelea. „Care mai e rostul tuturor acestor mijloace moderne de comunicare, se întrebă el, dacă nu te pot servi în astfel de situaţii? În secolul al optsprezecelea, când cineva primea o scrisoare venită de la mare depărtare era un lucru foarte însemnat. Dar în ziua de azi, deşi distanţele nu mai înseamnă nimic, oamenii s-au îndepărtat grozav unii de alţii", îşi spuse.

Telefonul sună în momentul acela, întrerupându-i frustrarea tot mai aprigă. Ridică receptorul numaidecât.

– Ashley? întrebă el rapid.

– Nu, Scott, sunt eu, Sally.

– Sally. S-a întâmplat ceva?

Ea ezită o secundă, suficient ca Scott să simtă că i se strânge stomacul şi că în jurul lui se face întuneric.

– Când am vorbit ultima oară, spuse Sally, cu o stăpânire de sine tipică profesiei sale, ţi-ai exprimat îngrijorarea în legătură cu o anumită scrisoare pe care ai găsit-o. S-ar părea că îngrijorarea ta era justificată.

Scott rămase tăcut, dar îi venea să urle auzindu-i tonul profesional, imperturbabil.

– De ce? Ce s-a întâmplat? Unde e Ashley?

– Ashley e în regulă. Dar s-ar putea să aibă într-adevăr o problemă.

Michael O'Connell se opri la un mic magazin de papetărie pe drumul spre casă. Rezerva sa de creioane pentru desen era pe sfârșite, așa că își strecură un set întreg în buzunarul hanoracului. Luă de pe raft un bloc de desen de mărime medie și merse cu el la casierie. O tânără plictisită cu fața plină de piercinguri și cu părul vopsit în negru și roșu ședea în spatele tejghelei, lângă casa de marcat, citind un roman cu vampiri de Anne Rice. Era îmbrăcată cu un tricou negru pe care scria FREE THE WEST MEMPHIS THREE[1], cu caractere mari, gotice. Pentru o clipă, O'Connell se înfurie pe sine însuși. Ar fi trebuit să-și umple buzunarele cu mai multe obiecte, căci fata nu era deloc atentă la cei care intrau și ieșeau din magazin. Își promise să se întoarcă peste câteva zile, în timp ce scoase din buzunar două bancnote uzate de un dolar, pentru blocul de desen.

Știa că vânzătoarei nu i-ar trece prin cap să verifice buzunarele cuiva care plătise pentru marfa cumpărată.

„Distragerea atenției", își zise în sinea lui. Își aduse aminte de vremea când juca fotbal, în liceu. Tacticile de joc preferate de el erau întotdeauna cele bazate pe șiretenie, pe derutarea adversarului. Cele în care jucătorii celeilalte echipe erau făcuți să creadă un lucru, când în realitate se întâmpla cu totul altceva. Pasele înșelătoare. Dublul revers. Tertipurile de

[1] The West Memphis Three – caz celebru de omucidere din anul 1994, în care trei adolescenți au fost judecați și condamnați, pentru uciderea a trei băieți, în 1993, în orașul West Memphis, Arkansas. În cadrul procesului, acuzarea a susținut că uciderea copiilor a făcut parte dintr-un ritual satanic. „Free the West Memphis Three" are semnificația unei petiții pentru eliberarea celor trei presupuși ucigași. (n.tr.).

genul acesta simbolizau însuși modul lui de viață și nu pierdea nici o ocazie de a le pune în practică. A-i face pe oameni să te subestimeze. A-i face să creadă un lucru, când, în realitate, situația e cu totul alta.

Jocul era miza cea mare, o miză care, după părerea lui, făcea să merite orice efort.

Vânzătoarea îi dădu restul de la cele două bancnote, iar el o întrebă ce înseamnă „The West Memphis Three".

Fata îl privi de parcă simplul fapt de a purta un dialog i-ar fi pricinuit o suferință fizică. Spuse, oftând:

– E vorba de trei tineri care au fost condamnați pentru crimă, din cauză că ar fi ucis, chipurile, un puști, dar nu ei au făcut-o. Au fost condamnați pentru înfățișarea lor, din cauza fanaticilor religioși obsedați de Biblie, care nu puteau suporta felul cum se îmbrăcau și care băteau câmpii cu tot soiul de prostii legate de Dumnezeu și Satana. Acum sunt condamnați la moarte, și asta nu-i corect. Cei de la HBO au realizat un documentar despre ei.

– Dar cum i-au prins?

– A fost o minciună. Simplul fapt că ești altfel decât ceilalți nu înseamnă că ești vinovat.

Michael O'Connell încuviință din cap.

– Ai dreptate. Doar că polițiștilor le e mai ușor să te găsească. Dacă ești altfel decât restul lumii, orice faci sare în ochi. Dar, dacă nu ieși în evidență cu nimic, poți face orice-ți trece prin cap. Absolut orice.

Ieși din magazin în întunericul nopții. În timp ce mergea pe stradă, reflectă la informațiile pe care tocmai le aflase. „Există o anumită zonă, la periferia societății, își zise el, unde individul poate să-și vadă de treabă relativ nestânjenit de alții. Ține-te departe de lanțurile de magazine care au paznici la

ieşire. Găseşte-ţi de lucru în ateliere mecanice în care proprietarul e dispus să încalce legea şi să închidă ochii. Evită să furi din supermarketuri, deoarece acestea sunt prădate mai tot timpul, aşa că se prea poate să aibă angajat un poliţist care să stea de pază, cu mâna pe revolver, în spatele unei oglinzi false. Fii mereu imprevizibil, dar cu măsură, ca să-i descumpăneşti pe oameni, fără să-i pui în stare de alertă. Nu te bizui niciodată pe altcineva", îşi spuse în sinea sa.

Toate astea lui îi veneau în mod firesc, le făcea instinctiv.

Michael O'Connell îşi târî paşii pe stradă până la clădirea unde locuia şi urcă scările spre apartamentul său. Ca de obicei, pe coridor era plin de pisicile vecinei sale, care mieunau, frecându-se de pereţi. Tot ca de obicei, aceasta le pusese farfurioare cu apă şi mâncare. Îşi coborî privirea la ele şi câteva o zbughiră din calea lui. Cele mai inteligente dintre ele, care erau capabile să recunoască pericolul, chiar dacă nu ştiau precis ce fel de pericol era. Celelalte rămaseră pe loc. Se lăsă în genunchi şi-şi întinse mâna, până când una dintre pisici, mai credulă din fire, se apropie suficient încât s-o poată scărpina pe cap. Cu o mişcare rapidă şi iscusită, înhăţă pisica de ceafă şi intră cu ea în apartament.

Pisica se zbătu câteva clipe, încercând să se răsucească şi să-l zgârie, dar O'Connell o ţinea într-o strânsoare ca de fier. Intră în bucătărie şi scoase o pungă mare, cu fermoar. Pisica avea să li se alăture celorlalte patru surate ale sale din congelator. Când aveau să fie şase în total, avea să le arunce la gunoi, undeva departe de casă. După care o va lua de la capăt. Se îndoia că bătrâna era în stare să ţină o evidenţă exactă a pisicilor ei. La urma urmelor, o rugase politicos o dată sau de două ori să limiteze numărul acestora. Faptul că bătrâna îi nesocotise propunerea,

mai ales că o rugase frumos, asta era adevărata cauză a morții pisicilor. El nu era decât un instrument.

Ascultând-o pe fosta sa soție, Scott devenea tot mai furios cu fiecare secundă.

Nu din cauză că instinctele sale fuseseră ignorate, nici pentru că se dovedea că el avusese dreptate de la bun început. Tonul detașat al lui Sally era ceea ce-l scotea din sărite. Însă hotărî că n-avea nici un rost să se certe cu ea.

– Așadar, spuse ea, eu cred – și Ashley crede la fel – că cel mai bun lucru ar fi ca tu să mergi în Boston și să vii cu ea acasă la sfârșit de săptămână. Asta o s-o ajute să-și dea seama ce fel de probleme i-ar putea pricinui tânărul respectiv.

– În regulă, spuse Scott. Plec chiar mâine.

– Distanțarea temporară de o anumită problemă îl ajută de multe ori pe om să vadă mai clar lucrurile, spuse Sally.

– Tu știi asta cel mai bine, remarcă Scott pe un ton sarcastic. Cum vezi tu lucrurile în cazul ăsta?

Sally fu tentată să îi răspundă pe același ton, dar se răzgândi.

– Scott, poți sau nu s-o aduci pe Ashley? M-aș duce eu, dar...

– Nu, mă duc eu. Pe tine probabil că te așteaptă o audiere în instanță sau altceva de genul ăsta, care nu suportă amânare.

– Dacă vrei să știi, chiar așa e.

– În plus de asta, pe drum spre casă o să am prilejul să o descos mai pe îndelete. Și vom putea să ne gândim la un plan, la o strategie. La ceva mai eficient decât a o aduce pur și simplu acasă pentru un weekend. Poate că, la urma urmelor, ar fi suficient să stau puțin de vorbă cu tipul ăsta.

– Părerea mea este că, înainte să ne băgăm noi nasul, ar trebui să-i dăm lui Ashley șansa de a-și rezolva singură problema. Asta face parte din procesul de maturizare, să știi.

– Uite asta e una dintre părerile tale alea practice și raționale pe care eu le detest profund.

Sally nu răspunse nimic. Nu voia ca discuția s-o ia într-o direcție greșită. Și trebuia să recunoască faptul că Scott avea motive să fie supărat. Așa funcționa creierul ei; vedea orice cuvânt rostit ca pe o lumină ce se răsfrânge în mai multe direcții, fiecare rază avându-și propria importanță. Asta o făcea să fie o avocată excelentă, dar și o persoană dificilă în anumite situații.

– Poate ar trebui să pornesc în seara asta, propuse Scott.

– Nu, replică Sally prompt. Asta ar fi un semn de panică. Hai să procedăm înțelept.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru câteva momente.

– Hei, spuse brusc Scott, ai mai avut de-a face cu astfel de cazuri?

Se referise la experiența ei din punct de vedere profesional, dar Sally o luă în cu totul alt sens.

– Nu, răspunse ea numaidecât. Singurul bărbat care mi-a spus că o mă iubească toată viața ai fost tu.

În ultimele câteva zile, apăruse în ziarele locale o poveste care stârnise mare vâlvă în orașul unde locuiam eu. Un copil de treisprezece ani, care fusese plasat pentru a zecea oară într-un cămin adoptiv, murise în condiții suspecte. Poliția și procuratura locală făceau investigații, ca de altfel toate canalele mass-media din zonă. Însă cazul părea extrem de complicat, atât de misterios și de contradictoriu, încât existau mari șanse să rămână neelucidat. Copilul murise împușcat și se stabilise că împușcătura, una singură, se produsese de la mică distanță. Părinții adoptivi susțineau că băiatul găsise pușca tatălui și se jucase cu ea, iar aceasta se descărcase accidental. Sau poate nu se jucase, ci era vorba de o sinucidere. Sau poate că vânătăile recente ce fuseseră descoperite

la autopsie pe brațele și pe pieptul copilului indicau faptul că acesta fusese bătut ori imobilizat cu brutalitate și supus unor agresiuni greu de închipuit. Mai exista, de asemenea, posibilitatea ca pușca să se fi descărcat accidental în toiul încăierării dintre copil și un adult. Sau, și mai sumbru, poate că era vorba de o crimă. O crimă comisă într-un moment de furie. Sau de frustrare. Sau de patimă necontrolată. Sau din cine știe ce alt motiv nenorocit ce le este sortit uneori ființelor mai puțin înzestrate cu puterea de a scăpa din necaz.

Aveam impresia că adevărul e de multe ori relativ.

Zi de zi, timp de o săptămână, fotografia alb-negru a copilului mort mă privea de pe paginile ziarului. Copilul avea un zâmbet frumos, timid și puțin crispat sub ochii ce străluceau parcă plini de speranță. Poate că asta a făcut ca povestea să capete asemenea amploare, să aibă un mare ecou, înainte să dispară înghițită în noianul de noutăți; era ceva nedrept în moartea copilului. Cineva fusese înșelat.

Nimănui nu-i păsa de copil. Cel puțin, nu îndeajuns.

Presupun că nici eu nu eram diferit de toți ceilalți oameni care citiseră despre cele întâmplate sau auziseră la știrile de seară și dezbăteau subiectul la serviciu, în pauza de prânz. Era o pricină de tulburare pentru orice om care a privit vreodată un copil dormind și a realizat cât de fragilă e viața, cât de efemere sunt momentele pe care noi le numim fericire și de care ne agățăm cu atâta strășnicie. Cred că lucrul acesta începură să-l conștientizeze încetul cu încetul toți trei: Scott, Sally și Hope.

12

Un plan neașteptat

Scott se urcă în mașină în dimineața următoare și o porni spre Boston la o oră atât de matinală, încât razele soarelui abia răsărit revărsau prin parbriz o lumină orbitoare. De obicei, când străbătea cu Porsche-ul său autostrada R2, care șerpuia prin zonele cel mai puțin populate din New England, mergea cu viteză maximă. Primise odată amendă de la un polițist lipsit de simțul umorului, care îl prinsese conducând cu mai bine de o sută cincizeci de kilometri pe oră și începuse să-i țină predicile de rigoare, pe care Scott le ignorase cu desăvârșire.

Mașina începu să scoată sunetul acela specific prin care îi dădea de înțeles că are chef de o viteză mai mare, iar el îi făcu pe plac, în timp ce gândul îi zbură la scurta conversație pe care o avusese cu Ashley în seara precedentă.

Nu pomeniseră nimic despre motivul pentru care mergea după ea. El ar fi vrut să o tragă un pic de limbă, dar apoi își dăduse seama că Ashley vorbise deja cu Hope și cu mama ei, prin urmare, n-ar fi făcut decât să-i repete niște întrebări la care ea deja răspunsese. Așa că dialogul lor se limitase la „Voi fi acolo destul de devreme" și „Nu te mai obosi să găsești loc de parcare, doar claxonează și cobor eu numaidecât". Scott spera ca, odată intrată în mașină, Ashley să-i povestească totul

sau măcar atât cât să-şi poată face o părere avizată cu privire la întreaga situaţie.

În momentul de faţă, nu ştia ce să creadă. Faptul că prima lui impresie după citirea scrisorii se dovedise a fi corectă nu-i dădea nici o satisfacţie.

Acum, când gonea spre Boston ca să-şi ia fiica, nu ştia cât de tare ar fi trebuit să se îngrijoreze. În adâncul inimii de-abia aştepta s-o revadă, căci se îndoia că avea să mai aibă prea multe ocazii să se poarte ca un tată adevărat. Ea era de-acum o femeie în toată firea şi nu mai avea nevoie de el sau de mama ei la fel de mult ca pe vremea când era doar o copilă.

Scott îşi puse ochelarii de soare. Se întrebă ce simţea Ashley în momentul de faţă, ce nevoi avea. Nişte bani în plus. Poate avea să se mărite cândva. Avea nevoie de sfaturi? Puţin probabil.

Apăsă pedala de acceleraţie şi maşina prinse parcă aripi.

Era un sentiment plăcut să ştie că o persoană avea nevoie de el, dar se îndoia că va mai avea vreodată acest sentiment. Cel puţin, nu aşa cum se întâmplă în relaţia dintre un părinte şi copilul mic, când şi cele mai mici probleme par importante. Ashley avea de-acum capacitatea de a-şi rezolva singură problema şi, după toate probabilităţiile, avea să-şi revendice acest drept. Rolul lui se limita la o încuraja de pe margine, ca la fotbal, şi eventual de a-i da unele sugestii.

În clipa când citise scrisoarea, se simţise copleşit de dorinţa de a o proteja, o reminiscenţă de pe vremea când Ashley era mică. Acum, când era în drum spre ea, mai mult sau mai puţin justificat în temerile sale, era conştient de faptul că aportul lui avea să fie probabil destul de neînsemnat şi că cel mai bine ar fi să-şi păstreze părerile doar pentru el. Cu toate astea, în timp ce gonea cu maşina pe lângă copacii încă îmbrăcaţi în culorile toamnei, o parte din el tresălta de bucurie la gândul

că putea să se implice în viața fiicei sale într-o măsură mai consistentă decât în ultima vreme. Scott schiță un zâmbet, murmurând „Nu mă prinde nimeni" în timp ce mașina alerga pe autostradă.

Ashley îl auzi pe tatăl său claxonând de două ori, aruncă o privire rapidă pe fereastră și văzu figura familiară a acestuia în Porsche-ul lui cel negru. Scott îi făcu semn cu mâna, atât în semn de salut, cât și ca s-o zorească, întrucât mașina bloca strada, iar șoferii din Boston sunt destul de arțăgoși din pricina străduțelor înguste și aglomerate. Ei și-au făcut un obicei din a răcni și a claxona insistent, fapt care pare să le facă plăcere. În Miami sau în Houston, acest mod de a dialoga s-ar solda cu împușcături, probabil, dar în Boston e considerat o dovadă a libertății de exprimare.

Își înșfăcă geanta pe care și-o pregătise și se asigură că închisese toate geamurile. Deconectase deja robotul telefonic și-și închisese telefonul mobil, precum și computerul.

„Nici un mesaj telefonic. Nici un e-mail. Nici un contact", își zise ea, în timp ce cobora în fugă pe scări, ieșind din clădire.

– Bună, frumoaso! îi spuse Scott în timp ce traversa strada.

– Bună, tată! Ashley zâmbi. Mă lași pe mine să conduc?

– Ah, spuse Scott ezitând. Poate data viitoare.

Asta era o glumă de-a lor. Scott nu lăsa pe nimeni să-i conducă Porsche-ul. Spunea că din cauza asigurării, dar Ashley știa că nu-i așa.

– Doar atât îți iei cu tine? o întrebă Scott, văzându-i geanta.

– Doar atât. Oricum am destule lucruri și la tine, și la mama.

Scott scutură din cap și o îmbrățișă zâmbind.

– Îmi amintesc că a fost o vreme, spuse el pe un ton voit bombastic, când aveam de cărat o grămadă de geamantane,

valize, sacoşe şi genţi uriaşe ca de armată, toate pline până la refuz cu haine complet inutile, doar ca să fii sigură că ai cu ce să te schimbi de zece ori pe zi.

Ea zâmbi şi dădu ocol maşinii, ca să intre în faţă, lângă şofer.

– Hai să plecăm de-aici înainte să apară vreun camion şi să-ţi facă una cu pământul maşina, jucăria ta pentru criza vârstei mijlocii, spuse ea râzând.

Îşi rezemă capul de tetiera îmbrăcată în piele şi închise ochii o clipă, simţindu-se în siguranţă pentru prima oară în ultima vreme. Răsuflă adânc, relaxată.

– Mulţumesc că ai venit, tată.

Erau nişte cuvinte care pentru el însemnau grozav de mult.

Dialogul cu tatăl său îi distrase atenţia, în timp ce cotiră ca să iasă de pe strada ei. Desigur, Scott n-avea cum să recunoască silueta care se ascunse în umbra unui copac în momentul în care trecură pe lângă ea, dar ea ar fi recunoscut-o dacă nu era cu ochii închişi şi dacă ar fi fost atentă.

Michael O'Connell rămase cu privirea aţintită asupra lor, cercetând cu atenţie maşina şi pe şofer şi memorând numărul de înmatriculare.

– Asculţi vreodată cântece de dragoste? mă întrebă ea. Mă luase complet pe nepregătite, aşa că am ezitat puţin înainte să-i dau un răspuns.

– Cântece de dragoste?

– Da. Cântece de dragoste. Ştii tu, „Tra-la-la, tu eşti dragostea mea" sau „Maria... am cunoscut o fată pe nume Maria" şi aşa mai departe.

– Nu prea, am răspuns. Adică presupun că toată lumea ascultă într-o oarecare măsură. Doar nouăzeci şi cinci la sută dintre melodii, fie că e vorba de muzică pop, rock, chiar şi punk, vorbesc

despre dragoste, nu-i așa? Despre dragostea pierdută. Dragostea neîmpărtășită. O poveste de iubire fericită sau nefericită. Dar nu știu ce legătură are asta cu discuția noastră.

Eram puțin iritat. Aș fi vrut să aflu care era următorul pas pe care avea să-l facă Ashley. Mai mult de-atât, aș fi vrut să pricep ce se petrecea în mintea lui Michael O'Connell.

– Majoritatea cântecelor de dragoste nu au de fapt nimic de-a face cu dragostea. E vorba de altceva. De cele mai multe ori, de frustrare. De dorință fizică, poate. De senzații erotice. De nevoie. De dezamăgire. Rareori au de-a face cu dragostea în adevăratul sens al cuvântului, pe care, dacă o dezbraci de toate celelalte aspecte, e... ei bine, e o dependență reciprocă. Problema e că adesea ne este greu să vedem asta, din cauză că ne preocupă prea mult celelalte aspecte de pe listă și confundăm dragostea cu emoțiile care o însoțesc.

– OK, am spus încet. Și Michael O'Connell?

– Pentru el dragostea însemna mânie. Furie dezlănțuită.

Am rămas tăcut.

– Și îi era vitală, la fel ca aerul pe care îl respira.

13

Varianta cea mai simplă

Vâjâitul constant produs de bolidul tatălui său o făcu pe Ashley să aţipească numaidecât. Dormi aproape o oră, după care îşi deschise ochii brusc şi, pufăind, îşi îndreptă spatele amorţit. Scott o văzu privind dezorientată în jurul ei şi făcând câteva mişcări ca să se dezmorţească, după care se lăsă înapoi pe spătarul scaunului. Îşi trecu mâinile peste faţă ca să-şi alunge somnul.

– Isuse, spuse ea. Ce s-a întâmplat, am leşinat?

Scott nu-i răspunse la întrebare.

– Eşti obosită?

– Presupun că da. Sau mai degrabă relaxată, pentru prima oară de ceva timp încoace. N-am rezistat, pur şi simplu. Mă simt cam ciudat. Nu rău, dar nici bine. Doar... ciudat.

– Vrei să vorbim despre asta?

Ashley păru să ezite o clipă, de parcă pe măsură ce se îndepărtau de Boston, problemele ei, oricare ar fi fost ele, deveneau tot mai mici şi mai neînsemnate. Văzând că nu spune nimic, Scott mai făcu o încercare.

– Poate ar fi bine să mă pui şi pe mine la curent cu tot ce i-ai spus mamei tale şi partenerei ei, zise încet, conştient de

faptul că folosise o exprimare pretențioasă la adresa relației dintre Sally și Hope. Cel puțin așa vom fi la fel de informați în privința asta. Am putea să ne punem cu toții mintea la contribuție și să stabilim un plan pe care să-l pui în aplicare.

Nu era sigur că acesta era scopul pentru care Ashley venea acasă, dar știa că propunerea lui avea să o liniștească.

Ashley șovăi, scuturată de un fior, apoi zise:

– Flori ofilite. Un buchet de flori ofilite la ușa apartamentului meu. Apoi m-a urmărit de la distanță, în loc să vină la restaurant să ne întâlnim, așa cum stabiliserăm. Aveam de gând să scap de el, dar s-a purtat de parcă eram un animal hăituit, iar el era vânătorul aflat pe urmele mele. Se uită pe geam, de parcă ar fi vrut să-și pună gândurile-n ordine, apoi spuse cu un oftat profund: O să-ți povestesc de la început, ca să înțelegi cum trebuie.

Scott micșoră viteza până la limita admisă și se mută pe banda întâi, pe care Porsche-ul său nu rulase aproape niciodată și, fără să scoată vreun cuvânt, o ascultă cu toată atenția.

Până să ajungă în orășelul unde locuia Scott, Ashley îl pusese la curent cu toate aspectele relației ei, dacă se putea numi așa, cu Michael O'Connell. Trecuse sub tăcere pe cât era posibil primul lor contact, simțindu-se stânjenită să vorbească totuși cu tatăl ei despre alcool și despre viața ei intimă. Prin urmare apelase la eufemisme precum *ne-am cuplat* și *am mers până la capăt*, în locul unor cuvinte periculos de explicite.

Cât despre Scott, acesta pricepu exact la ce se referea ea, dar se abținu să-și arate dezaprobarea. Existau amănunte, își zise el, pe care prefera să nu le afle.

Viră o dată sau de două ori după ce ieșiră de pe autostradă și o luară pe șoseaua națională ce ducea spre orașul lui. Ashley era din nou tăcută și privea pe geam. Era o zi însorită, cu un cer albastru-deschis, fără nici un nor.

– E plăcut, spuse ea, să fiu din nou acasă. Uiți cât de bine cunoști un loc atunci când ai atâtea altele pe cap. Câmpul e neschimbat. La fel și primăria. Și restaurantele. Și cafenelele. Copiii se joacă pe iarbă cu discul, ca pe vremuri. Te face să crezi că nu se poate întâmpla nimic rău, nicăieri. Pufni zgomotos. Așadar, tată, acum știi totul. Ce părere ai?

Scott se forță să zâmbească, pentru a-și masca tulburarea.

– Cred că trebuie să găsim o cale de a-l descuraja pe domnul O'Connell fără prea mari bătăi de cap, răspunse el, deși nu era sigur de cele afirmate. Cu toate astea, avu grijă ca tonul lui să fie unul încrezător. Poate că nu e nevoie decât de o discuție cu el. Sau poate de puțină distanță – asta s-ar putea să îți ocupe ceva timp până când îți vei începe cursul. Dar așa e viața. Haotică, pe ici, pe colo. Sunt sigur însă că o să ne descurcăm. Tipul nu pare să fie chiar atât de periculos cum m-am temut la început.

Ashley păru să răsufle ușurată.

– Chiar crezi asta?

– Da. Sunt convins că și mama ta e de aceeași părere. În munca ei a avut de-a face cu tipi foarte periculoși, știi tu, în cazurile de divorț sau în infracțiunile mărunte care îi trec prin mâini. Și a văzut destule relații abuzive – deși în cazul tău nu aș folosi acest termen –, așa că e suficient de competentă când vine vorba de rezolvarea unor astfel de situații.

Ashley încuviință din cap.

– Adică, tipul ăsta nu te-a lovit, nu-i așa? întrebă Scott, deși Ashley îi dăduse deja răspunsul la această întrebare.

– Ți-am spus că nu. Doar îmi spune că suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Ei bine, nu știu cine l-a făcut pe el, dar pe tine știu cine te-a făcut, și mă îndoiesc că te-a făcut pentru el.

Un zâmbet lumină chipul lui Ashley.

– Și, crede-mă, mai spuse Scott, încercând să facă o glumă care să înseninеze un pic tonul discuției, nu mi se pare că ar fi o problemă atât de gravă, încât să nu poată fi rezolvată de un istoric atât de reputat. E nevoie de puțină documentare. Poate de niște documente autentice sau de declarații ale martorilor oculari. De niște surse originare. De-un pic de muncă de teren. Și o scoatem la capăt.

Ashley chicoti ușor.

– Tată, aici nu e vorba de un studiu științific.

– Nu?

Asta o făcu să zâmbească din nou. Scott se întoarse cu fața spre ea cât să o vadă zâmbind, iar asta îi aduse aminte de nenumărate momente din trecut. Zâmbetul acesta era mai prețios decât orice alt lucru din viața lui.

Sâmbătă era zi de meciuri la școala particulară unde lucra Hope, iar aceasta nu știa cum să se împartă între datoria de a merge în campus și dorința de a-l aștepta pe Scott să sosească împreună cu Ashley. Știa din experiență că razele calde ale soarelui de dimineață aveau să usuce terenul de joc, dar nu de tot, așa că se aștepta ca meciul de după-amiază să fie plin de noroi și de poticneli. Cu o generație în urmă, ideea ca un meci de fete să se desfășoare în asemenea condiții ar fi fost de neconceput și jocul ar fi fost probabil anulat. Dar acum era

convinsă că fetele de-abia așteptau să joace pe terenul noroios. În ziua de azi murdăria și transpirația erau considerate un atu. Un adevărat progres în acest sens.

Ședea în bucătărie, nehotărâtă, plimbându-și întruna privirea de la ceasul de pe perete la geamul ce dădea înspre stradă, cu urechile ciulite ca să audă sunetul inconfundabil al mașinii lui Scott de îndată ce avea să-și facă apariția de după colț, cu motorul turat la maximum. Cel fără Nume aștepta la ușă. Prea bătrân ca să-și manifeste nerăbdarea, totuși nu voia să fie lăsat singur. Știa expresia „Vrei să mergem la un meci de fotbal?" iar când Hope rostea aceste cuvinte, oricât de încet, trecea instantaneu de la apatia sa obișnuită la o bucurie frenetică.

Pe fereastra întredeschisă auzea zgomotele din casele vecinilor, care se repetau aproape fără excepție în fiecare sâmbătă dimineața, încât deveniseră o rutină: huruitul mașinii de tuns gazonul, vâjâitul aspiratorului de frunze, vocile stridente ale copiilor care se jucau fericiți în curtea învecinată. Era greu de imaginat că vreo primejdie, oricât de vagă, ar putea pândi în atmosfera aceasta pașnică, amenințându-le existența liniștită. Habar nu avea că Ashley se gândise la același lucru cu doar câteva secunde mai devreme.

Își întoarse privirea și o văzu pe Sally stând în spatele său, în antreu.

– O să întârzii la meci? o întrebă Sally. La ce oră începe?

– Mai am puțin timp.

– E important meciul de azi?

– Toate sunt importante. Dar unele sunt chiar esențiale. Va fi în regulă. Hope ezită o clipă, apoi adăugă: Trebuie să sosească din moment în moment. Scott a spus că pleacă devreme, nu-i așa?

Sally făcu și ea o pauză înainte de a răspunde:

– Cred că ar fi bine să-l invităm pe Scott să intre un pic, căci sunt sigură că va dori să ia parte și el la decizia pe care trebuie s-o luăm.

– Bună idee, spuse Hope, deși nu era atât de sigură.

Orice lucru care avea de-a face cu Scott o punea într-o poziție *incomodă*, cum s-ar fi exprimat altădată, dar în realitate situația era mult mai complicată și mai subtilă decât pur și simplu incomodă. Ea credea că Scott o detestă, deși el nu spusese niciodată nimic explicit în acest sens.

În cel mai bun caz, nu suporta s-o vadă. Sau poate că detesta sistemul ei de valori. Ori detesta faptul că Sally fusese atrasă de ea sau ceea ce se întâmplase între el și soția lui. Oricare ar fi fost adevărul, realitatea era că Scott nutrea o grămadă de resentimente la adresa ei, iar asta n-avea să se schimbe niciodată, după părerea ei.

– Mă întreb, spuse Sally, dacă e bine să fii și tu aici când sosește și-l invit înăuntru.

Cuvintele astea o umplură pe Hope de furie, dar și de dezamăgire, în egală măsură. I se părea întru totul nedrept; trecuseră destui ani, încât să poată adopta cu toții un comportament civilizat, chiar dacă starea lor lăuntrică era cu totul alta. O enerva gândul că Sally prefera să-i menajeze sentimentele lui Scott, rănind-o pe ea, în schimb. Fusese alături de Ashley în toți acești ani, o văzuse crescând și, chiar dacă nu aveau același sânge, simțea că avea un rol la fel de important în viața acesteia ca oricare dintre ei.

Își mușcă buza înainte de a răspunde. „Fii rațională."

– Păi, nu mi se pare prea corect. Dar, dacă tu crezi că e important, ei bine, mă plec în fața omniscienței tale în astfel de chestiuni.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite pe un ton atât de impasibil, încât Sally nu-şi putu da seama dacă erau sincere ori sarcastice.

Făcu un pas înapoi, parcă ea însăşi surprinsă de faptul că-i ceruse lui Hope să nu fie de faţă la sosirea lui Scott. „Ce-i cu mine?"

– Nu... dădu ea să răspundă, dar fu întreruptă de sunetul maşinii lui Scott, care se apropia de casă. Au sosit.

– Păi, spuse Hope pe un ton înţepat, asta înseamnă că eu aştept aici.

Cel fără Nume sări în picioare, recunoscând zgomotul maşinii. Se îndreptară cu toţii spre uşă, iar câinele se strecură printre picioarele lor şi ieşi tocmai când Scott parca pe aleea din faţa casei. Ashley ieşi şi ea rapid din maşină şi se aplecă numaidecât, îşi lipi faţa de botul câinelui şi-l lăsă s-o lingă exaltat. Scott coborî şi el din maşină neştiind exact ce avea să urmeze. Îi făcu semn cu mâna lui Sally şi dădu uşor din cap înspre Hope, salutând-o.

– Teferi şi nevătămaţi, spuse el.

Sally traversă peluza înspre alee, oprindu-se doar cât s-o îmbrăţişeze pe Ashley.

– Nu crezi că ar fi bine să intri, ca să ne gândim ce e de făcut? îi spuse ea lui Scott.

Ashley îşi ridică privirea spre părinţii ei, aşteptând o secundă. Îşi dădu seama în clipa aceea că îi văzuse foarte rar stând atât de aproape unul de celălalt. De fiecare dată când se întâlneau, obişnuiau să păstreze o anumită distanţă între ei.

– Depinde de Ashley, spuse Scott. Poate că ea n-are chef să discute despre asta chiar acum. Poate are nevoie să mănânce ceva şi să se destindă un pic.

O privire amândoi pe Ashley, iar fata încuviință, deși avea senzația că se purta ca o lașă.

– În regulă, spuse Sally pe un ton atotștiutor. Atunci, o lăsăm pe după-amiază. Să zicem undeva în jur de patru, patru și jumătate?

Scott aprobă din cap, apoi făcu un gest în direcția casei.

– Aici?

– De ce nu? spuse Sally.

Scott ar fi putut să-i dea mai multe motive pentru care locul ales nu i se părea cel mai potrivit, dar reuși să se abțină.

– Ei bine, atunci rămâne să ne vedem la patru și jumătate. O să bem un ceai. Asta ar fi foarte civilizat.

Sally îi trecu cu vederea comentariul sarcastic. Se întoarse spre Ashley.

– Asta e tot ce ți-ai adus cu tine? întrebă ea, arătând înspre geanta fiicei sale.

Asta-i tot, răspunse Ashley.

Hope, care stătea puțin mai încolo, urmărind toată scena și ascultând cu atenție, își zise în sinea sa că Ashley adusese, de fapt, mult mai mult decât o geantă cu haine.

Ashley păși cu grijă pe marginea terenului noroios și alese un loc de unde s-o poată vedea pe Hope instruindu-și jucătoarele. Cel fără Nume era legat la capătul băncii, iar când o văzu pe Ashley începu să dea din coadă, după care se așeză la loc, cu botul pe labe. Această imagine o făcu să se gândească la leii africani, care își petrec până la douăzeci de ore pe zi dormind. Cel fără Nume se apropia de acest număr, deși în rest nu avea prea multe în comun cu fiorosul rege al animalelor. Câteodată, se întreba cum ar fi supraviețuit ei toți dacă n-ar fi fost câinele ăsta. Mereu fusese dezamăgită de faptul că mama

ei nu pricepea ce rol important jucase Cel fără Nume în viața lor. Un adevărat câine de salvare, își spuse ea. Câine-călăuză, precum cei pentru orbi. Câine de pază. Cel fără Nume se achitase onorabil de toate aceste îndatoriri, iar acum era bătrân, i se apropia sfârșitul, dar încă îi era ca un frate.

Își lăsă privirea să hoinărească pe dealurile ce se zăreau în depărtare. Localnicii le dăduseră numele de munții Holyoke, dar ea știa că asta era o exagerare, o supraestimare din punct de vedere geografic a acestor coline. Munții Stâncoși sunt munți adevărați, își zise în sinea ei. Dealurile acestea se bucurau de o glorie nemeritată, deși într-o după-amiază frumoasă de toamnă înălțimea lor modestă era compensată din plin de abundența de roșu, maro și cărămiziu.

Se întoarse să urmărească meciul. Își aducea perfect aminte de vremea când, cu vreo cinci ani în urmă, ea era cea care alerga pe partea stângă a terenului, îmbrăcată în echipament alb-albastru. Era o jucătoare grozavă, deși nu la fel de bună ca Hope. Jocul lui Hope fusese mereu de o impetuozitate nesăbuită, pe când Ashley simțea că ceva o reține să-și dea frâu liber.

Fu străbătută de un fior ciudat când jucătoarea de pe vechea ei poziție înscrise golul câștigător. Rămase nemișcată în mijlocul uralelor și strângerilor de mână entuziaste, apoi o văzu pe Hope dezlegându-l pe Cel fără Nume și azvârlind o minge spre centrul terenului. Una singură, constată Ashley, și aceea aruncată mult mai aproape decât pe vremuri. Urmări câinele apucând mingea și rostogolind-o înapoi, spre Hope, cu botul și cu labele din față, plin de bucurie. Hope o ridică de jos și, când o vârî în plasa cu mingi, o zări pe Ashley stând pe margine.

– Hei, Bandito, ai venit la meci. Cum ți s-a părut?

Ashley zâmbi la auzul poreclei pe care Hope i-o dăduse în primul an de facultate. Îi găsise această poreclă din cauză că Ashley se arăta prea rezervată pe teren, prea timidă în preajma jucătoarelor mai vechi. Așa că Hope o luă deoparte și îi spuse că, atunci când joacă, trebuie să se transforme din Ashley, cea care își face mereu griji pentru sentimentele celorlalți, în Bandita, o jucătoare îndrăzneață, care nu așteaptă mila nimănui și care face tot ce-i stă-n putință, astfel încât la finalul meciului să aibă conștiința împăcată că a dat totul pe teren. Porecla a devenit secretul lor, pe care nu-l știau nici Sally, nici Scott, nici restul echipei.

La început, lui Ashley i se păru o prostie, dar cu timpul începu să-i placă înțelegerea lor.

– Fetele arată bine. Par puternice.

Hope privi undeva peste umărul lui Ashley.

– Sally n-a venit cu tine?

Ashley scutură din cap.

– Sunt prea tinere. N-au destulă experiență, răspunse Hope, dar cuvintele nu reușiră să-i mascheze dezamăgirea. Însă, dacă nu ne lăsăm intimidate, s-ar putea să ne descurcăm.

Ashley încuviință din cap. Se întrebă dacă lucrurile nu stăteau la fel și în situația ei.

Scott ședea puțin stânjenit, în mijlocul canapelei din sufragerie. Cele trei femei se așezaseră fiecare pe câte un scaun, în fața lui. Atmosfera părea foarte oficială, dându-i senzația că se află într-o sală de judecată, sub privirile juraților.

– Ei bine, spuse el brusc, cred că prima întrebare e ce știm despre tipul ăsta care pare să-i dea bătăi de cap lui Ashley. Adică ce fel de om este? Care e trecutul lui? Informațiile de bază.

Aruncă o privire rapidă înspre Ashley care părea că stă ca pe ghimpi.

– V-am spus deja tot ce știam, zise ea. Nu prea multe.

Aștepta cu inima strânsă ca unul dintre ei să adauge ceva de genul: „Păi, știai destul încât să-l primești în patul tău pentru o noapte", dar nimeni nu spuse asta.

– Ce vreau, de fapt, să spun, continuă Scott numaidecât, pentru a pune capăt tăcerii, este că nu știm dacă o simplă discuție cu tipul ăsta, O'Connell, va avea efectul scontat. Poate că da. Poate că nu. În schimb, dacă dăm dovadă de fermitate...

– Am încercat și asta, spuse Ashley.

– Da, știu. Ai procedat cum trebuie. Dar acum mă refer la cineva mai convingător. Ca mine, de pildă, spuse Scott. Cred că primul pas nu e acela de a da problemei o însemnătate mai mare decât e cazul, nu-i așa? Poate nu e nevoie decât de un pic de intimidare. De mușchii lui tăticu'.

Sally încuviință din cap.

– Poate ar fi bine să încercăm două abordări. Scott, tu te duci și-i spui individului s-o lase-n pace, în timp ce noi încercăm varianta mai blândă, oferindu-i niște bani. O sumă substanțială, vreo cinci mii de dolari sau cam pe-acolo. Ăștia-s bani serioși pentru un tip care lucrează la pompa de benzină și în același timp se căznește să obțină o diplomă în informatică.

– Adică să-l mituim ca s-o lase pe Ashley în pace? întrebă Scott. Astfel de metode chiar funcționează?

– În multe conflicte de familie, în divorțuri, în cazurile de acordare a custodiei copiilor, în genul ăsta de situații, știu din proprie experiență că banii au efectele scontate.

– Nu pot decât să te cred pe cuvânt. Scott n-o credea nicidecum. La fel cum nu credea nici că o discuție cu O'Connell

ar fi rezolvat problema. Însă știa că mai întâi trebuia să încerce prin metodele cele mai simple. Dar ce-ați zice...

Sally îl întrerupse, ridicând mâna.

– Haideți să nu ne pripim. Tipul s-a purtat ca un ticălos. Dar, din câte îmi dau seama, încă n-a încălcat nici o lege. Evident, până la urmă putem să angajăm un detectiv particular, să sunăm la poliție, să solicităm un ordin de restricție...

– Ce să zic, măsuri grozav de eficiente, spuse Scott sarcastic.

Sally îl ignoră și continuă:

– ... Sau să luăm în considerare alte căi legale. S-ar putea chiar ca Ashley să se mute din Boston. Ăsta ar fi un pas înapoi, știu, dar trebuie să luăm în calcul și o astfel de posibilitate. Dar cred că trebuie să apelăm la variante mai simple pentru început.

– De acord, spuse Scott, bucuros să constate că Sally gândea, în linii mari, la fel ca el. Care e pasul următor?

– Ashley, îl suni pe tip. Fixezi o nouă întâlnire. Îți iei bani cu tine și pe tatăl tău și vă întâlniți undeva într-un loc public. Purtați o discuție serioasă, la obiect. Să sperăm că asta va fi de-ajuns.

Scott scutură din cap, dar se opri brusc. Planul suna bine. Suficient de bine încât să facă o încercare. Hotărî să-i dea ascultare lui Sally și să-l pună în aplicare, desigur adăugând unele elemente personale.

Hope păstrase tăcerea pe toată durata conversației. Sally se întoarse spre ea.

– Ce părere ai?

– Cred că e o variantă bună, spuse Hope, deși nu era adevărat.

Pe Scott îl enervă brusc faptul că i se cerea și ei părerea. Avu de gând să spună că Hope n-avea dreptul să intervină în

discuție, nici măcar să fie de față. „Fii rezonabil, își zise în sinea lui. Chiar dacă e enervant."

– Ei bine, atunci așa rămâne. Cel puțin pentru început, până vedem dacă metoda va funcționa.

Sally încuviință din cap.

– Deci, Scott, chiar vrei niște ceai sau a fost doar o glumă de-a ta când ai zis asta?

– Mi-e greu totuși să cred că... am început eu, după care m-am oprit și am decis să încerc altfel. Vreau să spun că oamenii ăștia trebuie să-și fi dat seama...

– Cu ce fel de om aveau de-a face? mă întrerupse ea, după care continuă fără să aștepte un răspuns. Nu uita că ei nu știau despre atacul comis asupra tânărului Goodwin. Nu știau nici despre așa-zisul *accident* suferit de prietena lui Ashley în seara când se întâlniseră. Nu știau nimic despre reputația lui Michael O'Connell, nici despre *impresia* pe care acesta le-o făcuse colegilor de muncă, profesorilor sau mai știu eu cui. Nu dețineau nici una dintre informațiile critice care i-ar fi putut determina să acționeze altfel. Tot ce știau era faptul că – oare cum se exprimase Ashley? – că tipul era un *ticălos.* Ce cuvânt blând.

– Totuși, *să stea de vorbă cu el?* Sau *să-i ofere bani?* Cum de s-au gândit, chiar și pentru o clipă, că o astfel de abordare ar avea efect?

– De ce să nu aibă efect? Nu așa se procedează în mod normal?

– Ba da, dar...

– Te grăbești să critici numaidecât. Oamenii au mereu impresia că ei ar găsi o soluție mai bună, când, de fapt, lucrurile nu stau așa. Ce altă opțiune aveau la momentul respectiv?

– Păi, ar fi putut să acționeze mai agresiv.

– Dar nu știau! Vocea ei deveni stridentă și pătimașă. Se aplecă înspre mine și-și îngustă ochii, frustrată și furioasă. De ce le e atât de greu oamenilor să priceapă cât de puternică e în fiecare dintre noi tendința de a refuza să vedem adevărul? Nu *vrem,* pur și simplu, să credem că lucrurile sunt chiar atât de grave pe cât par!

Se opri și trase adânc aer în piept. Am vrut să spun ceva, dar ea mă întrerupse, ridicând o mână.

– Nu-ți căuta scuze, îmi spuse. Fii sigur că și tu ți-ai dori să crezi că situația e sub control, când, în realitate, te-ar pândi o primejdie îngrozitoare.

Inspiră încă o dată adânc.

– Doar Hope nu s-a lăsat păcălită. Ea și-a dat seama. Sau cel puțin a avut o presimțire... chiar dacă foarte vagă. Dar, dintr-un motiv sau altul, toate stupide și greșite, n-a putut spune nimic. Nu în momentul acela.

14

Nesăbuință

Scott se foi neliniștit pe scaunul de lângă bar cu o sticlă de bere în mână, privind când la ușa de intrare în restaurant, când la Ashley, care ședea singură într-un separeu. Ea îi arunca o privire din când în când, jucându-se cu tacâmurile și bătând nervoasă cu degetele în masa de lemn.

O învățase ce să spună când îl sunase pe Michael O'Connell și ce să facă atunci când acesta avea să apară. Scott avea la el un plic cu 5 000 de dolari, în bancnote de câte o sută, pe care și-l vârâse în buzunarul jachetei. Plicul era plin ochi, ceea ce urma să lase o impresie puternică în momentul când avea să fie scos la iveală, pe masă; tocmai pe asta miza el, mai mult pe impactul vizual decât pe suma propriu-zisă. Gândindu-se la banii aceia, simți cum transpirația i se prelinge neplăcut la subsuori. Dar apoi își spuse că neliniștea lui era cu siguranță incomparabilă cu cea a fiicei sale. Ashley stătea ca pe ghimpi. Cu toate astea, spera ca talentele ei actoricești să-i fie de folos pe parcursul întâlnirii. Scott își drese glasul și mai luă o înghițitură de bere. Își încordă mușchii pe sub jacheta sport și-și spuse pentru a zecea oară în ziua aceea că un bărbat capabil să sperie o femeie se prea poate să dea bir cu fugiții în clipa când e tras la socoteală de cineva la fel de solid ca el. Mai ales dacă e vorba

de un bărbat mai în vârstă și mai experimentat. Își petrecuse atâția ani având de-a face cu studenți de genul lui Michael O'Connell și reușise să-i intimideze pe cei mai mulți dintre ei. Îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă o sticlă de bere.

Cât despre Ashley, aceasta își simțea nervii întinși la maximum.

Când reușise să dea de O'Connell la telefon, fusese foarte precaută, respectând întocmai scenariul pe care îl întocmise împreună cu Scott pe drum, la înapoierea în Boston. Căutase să nu fie agresivă, dar nici ambiguă. Scopul, își zicea întruna, era acela de a se întâlni cu el față-n față, astfel încât tatăl ei să poată interveni, dacă avea să fie necesar.

– Michael, sunt Ashley.

– Unde ai fost?

– Am avut niște treburi de rezolvat în afara orașului.

– Ce fel de treburi?

– Niște treburi despre care trebuie să vorbim. De ce nu ai venit la întâlnire alaltăieri?

– Nu mi-a plăcut locația. Și n-am avut chef să ascult ce aveai de gând să-mi spui. Ashley, eu cred sincer că relația noastră e deosebită.

– Dacă tu crezi asta, atunci hai să ne întâlnim diseară să luăm cina împreună. La restaurantul unde ne-am întâlnit prima și singura dată. Bine?

– Restaurantul Only, spusese el. Doar dacă îmi promiți că nu va fi o cină de adio. Am nevoie de tine, Ashley. Și tu ai nevoie de mine. Știu asta.

Păruse atât de mic. Aproape ca un copilaș. Asta o derutase.

Ashley șovăise o clipă.

– Bine, îți promit. Diseară la ora opt, OK?

– Grozav! Avem de discutat o mulțime de lucruri. De pildă, despre viitorul nostru.

– Bine, mințise ea.

Apoi închisese telefonul, fără să-i spună cât de speriată fusese în seara aceea, când el o urmărise prin ploaie până la metrou. Nu suflase nici un cuvințel despre florile ofilite. Despre nici unul dintre lucrurile care o înspăimântau la el.

Acum făcea eforturi să nu se uite la tatăl ei, care stătea la bar, iscodind cu privirea intrarea în restaurant. Știa că era aproape ora opt și spera să nu se repete situația din ziua aceea de la muzeu. Planul pe care îl pusese la cale împreună cu tatăl său era simplu: să ajungă la restaurant mai devreme și să se așeze într-un separeu, astfel încât, la apariția lui Scott, O'Connell să nu poată să plece de-acolo înainte ca acesta să stea de vorbă cu el. Scott și Ashley aveau să acționeze în tandem, silindu-l pe O'Connell s-o lase în pace. Unde-s doi, puterea crește. În plus, se aflau într-un loc public. Din punct de vedere psihologic aveau să-l domine, după părerea lui Scott, și aveau să controleze situația de la început până la sfârșit. „Trebuie doar să fii puternică. Să fii fermă. Explicită. Nu lăsa loc de negocieri." Scott se arătase foarte hotărât în expunerea planului. „Nu uita: noi suntem doi. Suntem mai inteligenți. Suntem mai educați. Dispunem de resurse financiare mai importante. Punct." Își întinse mâna și luă o înghițitură de apă din paharul aflat în fața ei. Își simțea buzele uscate și fierbinți. Dintr-odată, avu impresia că plutea în derivă.

În clipa în care puse paharul la loc pe masă îl zări pe O'Connell intrând pe ușă. Se ridică puțin de pe scaun și-i făcu semn cu mâna. Îl văzu aruncând o privire rapidă de jur împrejur, dar nu putu să-și dea seama dacă îl observase pe Scott lângă bar. Privi pe furiș înspre tatăl său, care parcă înțepenise pe scaun.

Trase adânc aer în piept și-și zise în sinea ei: „OK, Ashley. Sus cortina. Muzica de fond. Să înceapă spectacolul".

O'Connell străbătu rapid încăperea și se strecură pe banchetă, de cealaltă parte a mesei.

– Bună, Ashley! spuse scurt. Doamne, cât mă bucur să te văd.

Ea nu se putu stăpâni.

– De ce n-ai venit la prânz, cum ne-am înțeles? Și apoi m-ai urmărit...

– Te-am speriat? o întrebă el, de parcă tocmai ar fi auzit o glumă.

– Da. Dacă mă iubești, cum spui, de ce te porți așa?

El nu făcu decât să zâmbească și Ashley se gândi că poate era mai bine să nu știe răspunsul la această întrebare. Michael O'Connell își întoarse capul pentru o clipă, aruncând o privire peste umăr, apoi se aplecă în față. Se întinse peste tăblia mesei, încercând s-o ia de mână, dar ea și le retrase rapid sub masă, punându-și-le în poală. Nu voia ca el s-o atingă. O'Connell pufni într-un hohot scurt.

– Așadar, să înțeleg că asta nu e o întâlnire romantică, așa-i?

– Așa e.

– Și să înțeleg că m-ai mințit când ai spus că nu va fi o întâlnire de adio, așa-i?

– Michael, eu...

– Nu pot să suport când oamenii pe care îi iubesc nu-mi spun adevărul. Lucrul ăsta mă înfurie la culme.

– Am încercat să...

– Am impresia că nu mă înțelegi cum trebuie, Ashley, spuse el pe un ton calm, fără să ridice vocea câtuși de puțin, fără să dea cel mai mic semn că s-ar fi referit la altceva decât la vremea de afară. Nu crezi că am și eu sentimente?

Vorbise pe un ton neutru, aproape indiferent. „Nu, nu cred" îi trecu ei prin cap, dar alese să-i răspundă printr-o întrebare.

– Michael, de ce trebuie să faci lucrurile să fie și mai dificile?

El zâmbi din nou.

– Nu cred că sunt dificile deloc. Pentru că n-o să fie așa cum crezi tu. Te iubesc, Ashley. Și tu mă iubești. Doar că nu știi asta încă. Dar o vei afla în curând.

– Nu, Michael.

Încă din clipa când rosti aceste cuvinte își dădu seama că greșise. Se referise în mod prea concret la un subiect ce trebuia evitat, și anume *dragostea.* Ar fi trebuit să se exprime altfel.

– Nu crezi în dragoste la prima vedere? întrebă el, pe un ton aproape vesel.

– Michael, te rog. De ce nu mă lași în pace?

Bărbatul ezită un moment și un surâs fugar îi lumină chipul, făcând ca în mintea lui Ashley să încolțească un gând îngrozitor: „De fapt, el savurează toată această situație".

– Am impresia că va trebui să-ți dovedesc cât te iubesc, spuse el, iar surâsul i se transformă într-un rânjet respingător.

– Nu trebuie să-mi dovedești nimic.

O'Connell îi răspunse pe un ton plin de îngâmfare:

– Greșești. Greșești profund. Chiar *fatal,* aș putea să spun, dar n-aș vrea să-ți faci o impresie greșită.

Ashley trase adânc aer în piept, conștientă că lucrurile nu mergeau așa cum sperase ea. Își ridică mâna dreaptă și și-o trecu prin păr de două ori. Era semnalul stabilit pentru ca tatăl ei să intervină. Cu coada ochiului, îl zări pe acesta sărind de pe scaunul său de lângă bar și traversând încăperea cu pași mari. Așa cum conveniseră, se așeză la capătul banchetei, împiedicându-l pe O'Connell să iasă din separeu, dacă ar fi avut această intenție.

– Cred că nu ai ascultat ce ți-a spus Ashley, zise Scott.

Vorbea încet, dar pe un ton amenințător, cu care obișnuia să-și intimideze studenții cei mai recalcitranți.

O'Connell nu-și desprinse ochii de pe chipul lui Ashley.

– Deci te-ai gândit că o să ai nevoie de ajutor? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

Bărbatul se răsuci încet pe scaun și îl măsură pe Scott din cap până-n picioare.

– Bună, profesore! spuse el cu voce calmă. Nu vrei să iei loc?

Hope o urmărea în tăcere pe Sally, care dezlega cuvintele încrucișate din ziarul *New York Times* de duminica trecută. Nu scria niciodată cu creionul, așa că își lovea ușor dinții din față cu stiloul, înainte de a scrie literele în pătrățele, umplând încetul cu încetul toate spațiile libere. Momentele acestea de tăcere, cu care se obișnuise de-acum, deveneau din ce în ce mai frecvente, se gândi Hope. O privi pe Sally și se întrebă ce o făcea să fie atât de nefericită.

– Sally, nu crezi că ar trebui să discutăm despre tipul ăsta care o incomodează pe Ashley?

Sally își ridică privirea la auzul acestei întrebări. Era pe punctul de a scrie Gacy[1]. Era răspunsul la 7 ORIZONTAL, un cuvânt din patru litere pentru „Clovnul ucigaș". Ezită o clipă.

– Nu știu ce ar mai fi de discutat. Scott ar trebui să se descurce, împreună cu Ashley. Sper să ne sune în seara asta și să ne dea de veste că totul s-a rezolvat. *Finito.* Sfârșit. Viața merge mai departe. Doar că suntem mai săraci cu 5 000 de dolari.

[1] John Wayne Gacy jr. (1942–1994) – un criminal în serie american, cunoscut și sub numele de *Clovnul ucigaș*. A fost condamnat și executat pentru violarea și uciderea a 33 de adolescenți, dintre care pe 29 i-a îngropat sub podeaua casei sale, în timp ce celelalte victime au fost găsite în râul din apropiere, între anii 1972 și 1978. (n.tr.)

– Nu te temi că tipul ăsta ar putea fi mai periculos decât ne imaginăm noi?

Sally ridică din umeri.

– E un nemernic, fără îndoială, iar Scott e capabil să le țină piept celor mai îndărătnici studenți, așa că sunt încredințată că tipul ăsta va dispărea numaidecât din viața lui Ashley.

Hope își formulă întrebarea următoare cu mare precauție:

– După experiența ta, să zicem în cazurile de divorț sau de conflict conjugal, oamenii sunt chiar atât ușor de „cumpărat"?

Știa mai dinainte că răspunsul era nu, pentru că nu o dată se întâmplase să o audă pe Sally în timpul cinei sau seara, în pat, manifestându-și frustrarea pe care i-o provoca încăpățânarea unora dintre clienți sau a familiilor lor.

– Ei bine, spuse Sally cu o impasibilitate care o scoase din sărite pe Hope, cred că n-avem decât să așteptăm să vedem ce se întâmplă. N-are rost să ne facem griji pentru o problemă care încă nu știm dacă există sau nu.

Hope scutură din cap. Nu se putea abține.

– Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în ultima vreme, rosti ea, pe un ton mai ridicat. Nu știm dacă vine sau nu uraganul, așa că n-are rost să cumpărăm lumânări, baterii și rezerve de alimente, nu-i așa? Nu știm dacă o să luăm vreun virus, așa că de ce să ne mai vaccinăm?

Sally lăsă din mână ziarul.

– OK, spuse ea, cu o voce în care se simțea iritarea, ce fel de baterii ai de gând să cumperi? Ce vaccin trebuie făcut?

Hope își privi partenera de viață și se gândi cât de puțin o cunoștea pe Sally și cât de puțin se cunoștea pe ea însăși. Trăiau într-o lume în care normalitatea era privită din unghiuri diferite și-și zise că uneori pășeau pe un teren minat.

– N-am cum să-ți răspund la întrebarea asta, știi bine, spuse ea încet. Dar am senzația că ar trebui să facem ceva, orice. În schimb, stăm și așteptăm să ne sune Scott și să ne spună că lucrurile au revenit la normal, când eu pur și simplu nu cred că se va întâmpla asta. Și cred că nici nu merităm să se întâmple așa.

– Nu merităm?

– Gândește-te la asta în timp ce dezlegi cuvinte încrucișate. Eu o să citesc un pic.

Hope trase adânc aer în piept, gândindu-se că Sally ar trebui să încerce să dezlege alte „mistere", mai importante.

Sally dădu din cap și-și coborî privirea pe careul din fața ei. Ar fi vrut să-i spună lui Hope câteva cuvinte de îmbărbătare, să-i arate un pic de afecțiune, să facă un gest care să alunge tensiunea ce domnea în familia lor. În loc de asta, citi la 3 VERTICAL, „Tema cântecului muzei" și-și aduse aminte că unul dintre versurile de început ale *Iliadei* lui Homer suna în felul următor: „Cântă, o, muză, despre mânia lui Ahile". Cuvântul căutat era din cinci litere, dintre care prima era „F", așa că nu-i fu greu să-și dea seama că era vorba de „furie".

Scott se așeză la capătul banchetei, împingându-l pe Michael O'Connell în colț, așa cum plănuise. Locul era destul de strâmt. Chelnerița își făcu apariția la masă, cu un meniu în mână.

– Mai lasă-ne câteva minute, îi spuse Scott.

– Mie adu-mi o bere, zise O'Connell. Apoi se întoarse spre Scott. Îmi închipui că faci tu cinste.

Câteva clipe domni tăcerea, după care O'Connell se întoarse spre Ashley.

– Azi eşti plină de surprize. Nu crezi că asta ne priveşte doar pe noi doi, pe tine şi pe mine?

– Am vrut să-ţi spun, zise ea, dar tu nu m-ai ascultat.

– Aşa că te-ai gândit să-l aduci pe tatăl tău... Se întoarse din nou spre Scott şi-l privi ţintă. Ei bine, nu ştiu ce să zic. Oare ce-ar putea el să facă?

Întrebarea îi fusese adresată lui Ashley, dar în locul ei răspunse Scott.

– Sunt aici ca să te ajut să înţelegi că, dacă ea spune că s-a terminat, înseamnă că s-a terminat.

Din nou, Michael O'Connell îi aruncă o privire lungă, măsurându-l din cap până-n picioare.

– Nu te poţi făli cu muşchii. Nici cu darul persuasiunii. Aşadar, profesore, care ţi-e planul? La ce te-ai gândit?

– M-am gândit c-ar fi cazul s-o laşi în pace pe Ashley. Să-ţi vezi de viaţa ta, iar ea, de-a ei. Ashley e ocupată. Munceşte. Merge la şcoală. Nu are timp pentru o relaţie serioasă. În nici un caz pentru genul de relaţie la care te gândeşti tu. Sunt aici ca să fac tot ce e nevoie pentru a te ajuta să pricepi lucrul ăsta.

O'Connell nu păru câtuşi de puţin impresionat de vorbele lui Scott.

– Ce te face să crezi că asta ar fi treaba ta?

– Refuzul tău de a o asculta pe Ashley mă face să cred asta.

O'Connell zâmbi.

– Poate că da. Poate că nu.

Chelneriţa îi aduse berea lui O'Connell, care bău jumătate de sticlă pe nerăsuflate, apoi rânji.

– Cum crezi, profesore, că ai putea să mă convingi să n-o mai iubesc pe Ashley? De unde ştii că noi doi nu ne potrivim perfect? Ce ştii tu despre mine? Îţi spun eu: nimic. Poate că nu arăt aşa cum ţi-ai dori tu şi poate că nu sunt director executiv,

cu un BMW nou-nouț și cu mai multe diplome la activ, cum sperai, dar sunt un tip capabil să facă multe lucruri. Ashley ar putea nimeri mult mai rău decât atât. Simplul fapt că nu mă încadrez în criteriile tale nu înseamnă nimic.

Scott nu era sigur cum ar fi trebuit să reacționeze. O'Connell condusese discuția într-o direcție la care nu se așteptase.

– Nu doresc să știu nimic despre tine, spuse el. Tot ce-mi doresc este s-o lași în pace pe Ashley. Și sunt dispus să fac orice ar fi necesar ca să te ajut să pricepi asta.

O'Connell rămase o clipă tăcut, apoi spuse:

– Nu știu de ce, dar mă îndoiesc de lucrul ăsta. Orice ar fi necesar? Nu cred că e chiar așa.

– Spune tu o sumă, replică rece Scott.

– O sumă?

– Știi prea bine ce vreau să zic. Spune o sumă.

– Vrei să evaluez în bani sentimentele mele față de Ashley?

– Încetează cu tâmpeniile! exclamă Scott. Rânjetul lui O'Connell și atitudinea nepăsătoare a acestuia începeau să-l scoată din sărite.

– N-aș face niciodată una ca asta. Nu am nevoie de banii tăi.

Scott își vârî mâna în buzunarul jachetei și scoase plicul cu cei 5 000 de dolari.

– Ce-i asta? întrebă O'Connell.

– Sunt 5 000 de dolari. Nu vreau în schimb decât să-mi promiți mie și lui Ashley că vei sta departe de ea.

– Vrei să mă plătești?

– Exact.

– Nu ți-am cerut niciodată bani, nu-i așa?

– Așa e, nu mi-ai cerut.

– Așadar, banii ăștia nu sunt consecința vreunei solicitări din partea mea, da?

– Da. Tot ce vreau în schimb e promisiunea ta.

O'Connell se întoarse spre Ashley.

– Nu ți-am cerut niciodată bani, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

– Nu aud ce spui, zise O'Connell.

– Nu, nu mi-ai cerut niciodată bani.

O'Connell se întinse și luă banii.

– Deci dacă i-aș lua, ar fi un cadou, nu-i așa?

– Un cadou în schimbul unei promisiuni.

Bărbatul zâmbi.

– În regulă. Nu vreau banii. Dar o să-ți promit. Uite, îți promit.

O'Connell continua să țină plicul în mână.

– O s-o lași în pace? O să stai departe de ea? O să-ți vezi de treabă și n-o s-o mai deranjezi niciodată de-acum încolo?

– Asta e ceea ce-ți dorești, nu-i așa?

– Exact.

O'Connell reflectă o secundă, apoi spuse:

– Toată lumea a obținut ce-a vrut, hm?

– Da.

– În afară de mine.

Îi aruncă lui Ashley o privire pătrunzătoare, care o înfioră într-un mod nedeslușit. Sălbăticia acelei priviri însoțită de un surâs malefic erau de-a dreptul înspăimântătoare.

– A meritat deci să bați atâta drum, profesore?

Scott nu-i răspunse nimic. Într-un fel, se aștepta ca O'Connell să arunce banii pe masă sau să i-i azvârle în față și își încordă mușchii, încercând să-și stăpânească emoțiile.

Dar, în locul unui asemenea gest teatral, O'Connell se întoarse și își ațintì din nou privirea asupra lui Ashley, sfredelind-o parcă până în măduva oaselor, încât aceasta se foi stânjenită pe scaun.

– Știi cum cântau cei de la Beatles, pe vremuri, în tinerețea tatălui tău?

Ea scutură din cap.

– *I don't care too much for money, money can't buy me love...*[1]

Cu privirea ațintită asupra lui Ashley, O'Connell își strecură plicul cu bani în buzunarul jachetei, lăsându-i pe amândoi dezorientați. Apoi, fără să-și ia ochii de la ea, spuse:

– OK, profesore, e timpul să mă lași să ies. Nu cred că o să rămân la cină. Dar mulțumesc pentru bere.

Scott se dădu la o parte și rămase la marginea mesei până când O'Connell, cu o agilitate surprinzătoare, se strecură afară din separeu. Acesta stătu nemișcat câteva secunde, privind țintă la Ashley. Apoi, cu un rânjet ușor, se răsuci brusc și ieși din restaurant, fără să mai arunce în urmă nici o privire.

Cei doi rămaseră tăcuți vreme de aproape un minut.

– Ce-a fost asta? întrebă Ashley într-un târziu.

Scott nu răspunse nimic. Nu știa ce să creadă. Chelnerița apăru din nou și întrebă, timidă:

– Deci doar două meniuri?

Afară, în fața apartamentului lui Ashley, bezna nopții părea să se fi strecurat în toate cotloanele din jur, iar luminile felinarelor de-abia reușeau să țină piept întunericului tot mai adânc al toamnei. Nu era nici un loc liber, așa că Scott opri Porsche-ul în dreptul unui hidrant. Fără să oprească motorul, se întoarse spre fiica sa.

– Poate ar fi mai bine să vii acasă pentru câteva zile. Doar până când suntem siguri că individul o să se țină de cuvânt.

[1] Nu-mi pasă de bani, banii nu-mi pot cumpăra fericirea... (în orig. în lb. engl.) (n.tr.)

Stai două-trei zile la mine, apoi încă puțin la mama ta. Lasă să treacă un pic de timp și stai la distanță.

– Nu eu ar trebui să fiu cea care fuge și se ascunde, spuse Ashley. Am cursuri. Am o slujbă.

– Știu, dar poate că ar trebui să alegem soluția mai prudentă.

– Nu-mi convine. Nu-mi convine deloc.

– Știu. Dar, scumpa mea, nu știu ce altceva am putea face.

Ashley oftă, apoi se întoarse spre tatăl său și zâmbi.

– M-a speriat un pic tipul ăsta. Dar va fi bine. Indivizii de genul ăsta, tată, sunt niște lași de fapt. O fi făcut el pe durul când a luat banii, dar în realitate era cam la pământ. Acum o să meargă într-un bar, o să mă facă în fel și chip în timp ce-și bea mințile împreună cu amicii lui și apoi o să-și vadă de treabă. Nu mă încântă ideea asta și știu că te-a ușurat de o sumă frumușică...

– Ce tâmpenie, spuse Scott. A spus că nu-i trebuie banii, ca mai apoi să și-i bage în buzunar. De parcă ar fi înregistrat tot ce-am spus. Una a zis, alta a făcut. Ticălosul.

– Ei, să sperăm că povestea s-a încheiat.

– Da. Uite cum facem. La cel mai mic semn din partea lui, cel mai mic, dai telefon. Ne anunți fără întârziere pe mama ta, pe Hope sau pe mine. La orice oră din zi sau din noapte, ai înțeles? Mă refer la cea mai mică suspiciune că se ține după tine sau te sună, sau te hărțuiește în vreun fel. Ne suni fie și dacă nu face altceva decât să se uite la tine. La cea mai mică bănuială, ai auzit?

– Da. Să știi, tati, că Michael m-a speriat și pe mine. N-am de gând să fac pe marea eroină. Vreau doar ca totul să fie cum era înainte, chiar dacă nu era perfect.

Oftă din nou, își desfăcu centura de siguranță și, luându-și poșeta, își scoase cheile de la apartament.

– Vrei să vin cu tine până sus?

– Nu. Doar așteaptă până intru, dacă nu ți-e greu.

– Draga mea, cum să-mi fie greu? Eu nu vreau decât să fii fericită. Și mi-ar plăcea să uit de toată povestea asta cu Michael O'Connell. Să te văd luându-ți masteratul sau doctoratul în istoria artelor și ducând o viață împlinită. Asta îmi doresc, și mama ta, la fel. Și așa va fi. Crede-mă. Nu peste multă vreme o să întâlnești o persoană deosebită și toată povestea asta va rămâne doar o amintire neplăcută. Nici n-o să te mai gândești la ea.

– Un coșmar. Se aplecă înspre el și-l sărută pe obraz. Mulțumesc, tati. Mulțumesc pentru că ai bătut atâta drum ca să mă ajuți și, nu știu, pentru că ești așa cum ești.

Cuvintele acestea îl făcură să se simtă minunat și-i răspunse, scuturând din cap:

– Nu, tu ești deosebită.

Ashley se dădu jos din mașină, iar Scott îi făcu semn să se grăbească să intre în bloc.

– Acum odihnește-te bine și sună-ne mâine doar așa, să mai stăm de vorbă.

Ea încuviință din cap. Lui Scott îi încolți în minte un gând ciudat, răsărit parcă din ungherele cele mai întunecate ale ființei sale și-i dădu glas aproape fără să-și dea seama:

– Hei, Ashley, știi... m-a deranjat un lucru.

Ea era pe punctul de a închide portiera mașinii, dar se opri și se aplecă înăuntru.

– Ce anume?

– I-ai spus tu lui O'Connell ceva despre mine? Sau despre mama ta?

– Nu... bâigui ea.

– De pildă, în seara aceea nefastă când v-ați întâlnit pentru prima și singura dată, ați vorbit ceva despre noi?

Ea scutură din cap.

– De ce mă întrebi asta?

El zâmbi.

– Doar așa. Fără nici un motiv anume. Haide, intră acum. Și sună-ne mâine.

Ashley zâmbi, își dădu părul la o parte din ochi și încuviință din cap. Scott îi zâmbi și el, spunând:

– La ora asta nu-mi trebuie decât două minute ca să ajung acasă. Toți polițiștii au plecat acasă.

– Să nu te schimbi niciodată, tati. Aș fi dezamăgită dacă te-ai maturiza.

Spunând aceste cuvinte, Ashley închise portiera și urcă treptele de la intrarea în bloc. Îi trebuiră doar câteva secunde să deschidă ușa, să intre în hol și să deschidă cea de-a doua ușă, care dădea în casa scărilor. Aici se întoarse și-i făcu cu mâna tatălui ei, care așteptă până când o văzu că începe să urce scările. Abia după aceea Scot apăsă pedala de accelerație și demară din fața hidrantului, întrebându-se de unde știa O'Connell că el era profesor.

– Așadar, se simțeau în siguranță?

– Da. Într-o oarecare măsură. Nu pe deplin, dar puteau răsufla ușurați, cel puțin pentru moment. Mai aveau îndoieli. Și încă erau îngrijorați și neliniștiți. Dar, în mare, se simțeau în siguranță.

– Și n-ar fi trebuit să se simtă așa?

– Ți-aș povesti toate astea dacă povestea s-ar fi sfârșit aici? 5 000 de dolari și gata, adio?

– Sigur că nu.

– Ți-am mai spus. Această poveste are un sfârșit sumbru.

N-am mai spus nimic, iar ea își întoarse privirea și se uită pe geam. Razele soarelui îi inundară chipul, luminându-i-l.

– Nu te face să te întrebi, rosti ea încet, cum de viața unui om poate fi dată peste cap într-o clipită? Oare cum ne putem apăra? Presupun că fundamentaliștii religioși ar spune că prin credință. Oamenii de știință, prin cunoaștere. Medicii, prin învățătură și iscusință. Polițiștii ar spune că pistoalele semiautomate de nouă milimetri ar fi un mijloc eficient. Politicienii ar susține că legea ne protejează. Dar care o fi adevărul?

– Presupun că nu aștepți un răspuns din partea mea, nu-i așa?

Își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu. Nicidecum. Cel puțin, nu în momentul de față. Bineînțeles, nici Ashley n-ar fi putut să răspundă la această întrebare.

15

Trei acuzații

Cu toți avură o senzație de neliniște și de apăsare în zilele care urmară, de parcă la orizontul vieții lor de zi cu zi își făcuseră apariția niște nori negri și învolburați. Când Scott recapitulă în gând discuția avută cu Michael O'Connell, mai întâi i se păru lipsită de sens, pentru ca în clipa următoare să aibă senzația că întâlnirea jucase un rol decisiv.

Îi spuse lui Ashley că dorea să comunice cu ea zilnic, ca să fie sigur că totul este în ordine, așa că hotărâră ca în fiecare seară să vorbească la telefon. Ashley, în pofida caracterului său independent, nu avu nimic de comentat la această propunere. Scott nu știa că Sally îi ceruse și ea același lucru.

Cât despre viața personală, Sally realiză dintr-odată că totul părea s-o ia razna. Era ca și cum s-ar fi desprins de toate lucrurile de care se ancorase până atunci, cu excepția lui Ashley. Dar și relația cu aceasta era destul de fragilă. Scopul pentru care o suna zilnic pe fiica sa, știa asta, era atât de a se asigura că Ashley e-n regulă, cât și de a-și găsi un punct de sprijin, ceva care s-o ajute să se autodefinească. La urma urmelor, își spunea, incidentul cu O'Connell nu era decât o întâmplare nefericită, dar banală prin care toți tinerii trec la un moment dat.

Mult mai tare o îngrijora faptul că nu avea randament la serviciu, precum și tensiunea tot mai accentuată dintre ea și Hope. Fără îndoială, ceva nu era în regulă, dar pur și simplu nu reușea să se concentreze asupra acestui lucru. În loc de asta, își consacra timpul diferitelor sale cazuri, însă într-o manieră neglijentă, dezordonată. Acorda o atenție exagerată unor lucruri mărunte, neînsemnate, ignorând pe de altă parte chestiunile importante, care reclamau măsuri urgente.

Hope se târa parcă de pe-o zi pe alta, neștiind ce se întâmplă. Sally nu-i comunica mai nimic, pe Scott nu-l putea suna și, pentru prima oară în toți anii de când erau împreună, simțea că ar fi nepotrivit s-o sune direct pe Ashley. Așa că se dedică antrenării echipei, mai ales că finala se apropia cu pași repezi, și ședințelor de consiliere a studenților din primii doi ani de facultate. Avea senzația că pășește pe cioburi de sticlă.

Când primi un mesaj urgent din partea decanului facultății, Hope fu surprinsă. Mesajul suna foarte enigmatic: „Să fii la mine în birou la ora 2 p.m. La 2 fix".

Câțiva nori subțiri, rarefiați pluteau pe cerul cenușiu în timp ce Hope străbătea campusul cu pași grăbiți, ca să ajungă la timp la întâlnirea cu decanul. În aer se făcea simțit un frig pătrunzător, ce prevestea venirea iernii. Biroul decanului se afla în clădirea principală – o reședință în stil victorian renovată și zugrăvită în alb, cu ușile de lemn maro, cu un șemineu uriaș în anticameră, în care ardea un butuc. Nici un student nu intra aici decât dacă avea probleme serioase.

Hope intră în clădire, îi salută pe câțiva dintre angajați și urcă la etajul al doilea, unde se afla biroul decanului. Acesta era un veteran al instituției și preda încă latina și greaca veche, rămânând un adept înfocat al clasicilor care pierdeau tot mai mult din popularitate.

– Domnule decan Mitchell... spuse Hope, strecurându-și capul pe ușa întredeschisă. Ați vrut să mă vedeți?

De când lucra la facultate, stătuse de vorbă cu Stephen Mitchell de vreo zece ori, cel mult. În trecut, fuseseră colegi într-o comisie sau două și știa că decanul venea cu plăcere la meciurile din campionat ale echipei antrenate de ea, deși în general le prefera pe cele ale echipei masculine de fotbal. Îl considerase întotdeauna un tip amuzant, deși țâfnos, și nu-l vedea capabil de bârfă – meteahnă de care sufereau majoritatea oamenilor, după părerea ei. Dacă cei din jur erau gata s-o accepte așa cum era, ea se arăta mai mult decât dispusă să-i înțeleagă, la rândul său. Asta era consecința firească a *stilului său de viață alternativ,* o expresie oribilă folosită în suburbia unde locuiau ea și Sally și pe care o detesta, pentru că i se părea respingător de prozaică.

– Ah, Hope, da, da, da, te rog să intri.

Decanul Mitchell folosea un limbaj elevat, demn de un anticar. Nu-l auzeai niciodată rostind vreun cuvânt greșit sau nelalocul lui. Era cunoscut pentru comentarii de genul „Mă cuprinde în mod frecvent disperarea pentru viitorul rasei umane pe plan intelectual", pe care le scria pe lucrările studenților. Făcu semn cu mâna înspre fotoliul masiv de piele roșie așezat în fața biroului său. Era genul de fotoliu în care te cufundai cu totul, ceea ce o făcu pe Hope să se simtă ridicol de mică.

– Am primit mesajul dumneavoastră, spuse Hope. Ce s-a întâmplat?

Decanul se fâstâci câteva secunde, apoi se întoarse cu spatele la ea și privi pe geam, de parcă încerca să-și găsească cuvintele. Nu avu de așteptat prea mult.

– Hope, cred că avem o problemă destul de serioasă.

– O problemă?

– Da. Cineva a depus o plângere extrem de gravă împotriva ta.

– O plângere? Ce fel de plângere?

Decanul ezită o clipă, de parcă s-ar fi simțit ofensat mai dinainte de ceea ce avea să spună în continuare. Își trecu mâna prin părul rar și cărunt, apoi își aranjă ochelarii pe nas, înainte de a vorbi pe un ton sfâșietor, de parcă i-ar fi comunicat că îi murise cineva drag.

– Este vorba de un subiect care ar intra în categoria nefericită și vulgară a hărțuirilor sexuale.

Cam în același timp în care Hope se afla în fața decanului Mitchell, auzind cuvintele acelea îngrozitoare, de care se temuse toată viața ei de adultă, Scott își încheia consultația cu un student de la cursul său având ca temă Războiul de Independență. Tânărul își dădea toată silința.

– Nu deslușești avertismentul care se ascunde în spatele cuvintelor lui Washington? întrebă Scott. Și nu vezi nici câtă hotărâre transmit ele?

Studentul încuviință din cap.

– Totuși, mi se pare prea abstract. Să fii nevoit să deduci motivele, oportunitatea. Toate lucrurile astea pe care credem că Washington le-a înțeles instinctiv.

Scott zâmbi.

– Știi, s-a prognozat că la noapte temperatura va scădea considerabil. Se așteaptă să fie ger, poate chiar să viscolească. Ce-ar fi să iei cu tine câteva dintre scrisorile lui Washington și să le citești la lumina lanternei, ba, mai bine, la lumina lumânării, pe la miezul nopții, în curte. Să vezi dacă nu cumva le înțelegi mai bine în aceste condiții.

Studentul zâmbi.

– Vorbiți serios? Afară, pe întuneric?

– Întocmai. Ai voie să-ți iei cu tine o singură pătură cu care să te înveleşti şi trebuie să porți pantofi găuriți în talpă. Dacă nu te îmbolnăveşti de pneumonie, o să continuăm discuția asta... hmmm... să zicem pe la mijlocul săptămânii. OK?

Telefonul de pe biroul său începu să sune, iar Scott ridică receptorul în timp ce studentul ieşi din încăpere.

– Da, Scott Freeman la telefon.

– Scott, sunt William Burris, de la Yale.

– Bună, domnule profesor. Ce surpriză!

Scott era uluit. Pentru un profesor de istorie să primească un telefon din partea lui William Burris era echivalentul unui apel din paradis. Laureat al premiului Pulitzer[1], autor de bestselleruri, şef de catedră în cadrul uneia dintre cele mai prestigioase instituții din țară şi, ocazional, consilier al președinților şi altor lideri de stat, Burris se bucura de o reputație impecabilă. În plus, avea o slăbiciune pentru costumele Savile Row de 2 000 de dolari, pe care şi le făcea la comandă ori de câte ori era chemat să susțină vreo conferință la Oxford sau Cambridge, sau oriunde i se oferea onorariul său format din şase cifre.

– Da, a trecut ceva vreme, nu-i aşa? Când ne-am văzut ultima oară? La o întrunire a vreunei societăți, bănuiesc.

Burris se referea la numeroasele societăți de istorie din care făcea parte Scott şi care ar fi dat orice ca numele lui Burris să apară pe lista lor de membri.

---

[1] Premiul Pulitzer – prestigios premiu pentru jurnalism american, creat în 1904 de jurnalistul american de origine maghiară Joseph Pulitzer. Este echivalentul premiului Nobel acordat cercetătorilor sau al Oscarului din cinematografie. Premiantul primeşte, în plus, suma de 10 000 de dolari. (n.tr.)

– În urmă cu doi-trei ani, presupun. Ce mai faceți, domnule profesor?

– Bine, bine, răspunse Burris. Scott și-l imagină cărunt și arogant, într-un birou asemănător cu al lui, dar mult mai spațios, având la dispoziție o secretară însărcinată să preia mesajele venite din partea agenților, producătorilor, editorilor, regilor și prim-miniștrilor și să-i alunge pe studenții prea insistenți. Da, sunt bine, în ciuda faptului că anul ăsta se pare că echipa noastră de fotbal va fi învinsă de diavolii ăia de la Princeton și de la Harvard, ceea ce ar fi un lucru de-a dreptul îngrozitor.

– Poate că după admiterea de anul ăsta veți avea o echipă mai bună în viitor.

– Să sperăm. Dar, Scott, nu pentru asta te-am sunat.

– Sunt convins. Cu ce vă pot ajuta, domnule profesor?

– Îți aduci aminte de o lucrare pe care ai scris-o cu vreo trei ani în urmă pentru *Journal of American History?* Era despre campaniile militare din perioada imediat următoare bătăliilor de la Trenton și Princeton, când Washington a luat atâtea decizii temerare și, îndrăznesc să le numesc așa, profetice.

– Desigur, domnule profesor. Scott nu obișnuia să publice prea des, iar eseul acela avusese un rol deosebit de important în a-i determina pe cei din conducerea departamentului său să nu reducă numărul orelor de istorie, așa cum intenționaseră.

– A fost o lucrare bună, Scott, spuse Burris cu voce joasă. Evocativă și provocatoare.

– Mulțumesc. Dar nu văd ce...

– Când ai scris lucrarea respectivă... ăăă... ai avut vreun ajutor în ceea ce privește formularea subiectelor și a concluziilor?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule profesor.

– Munca, scrisul – tu singur ai făcut totul? Și documentarea?

– Da. Am mai avut din când în când câte-un asistent sau doi, de regulă studenți din anii terminali, care m-au ajutat la diferite enumerări. Dar subiectele și concluziile îmi aparțin în totalitate. Nu înțeleg unde bateți, domnule profesor.

– A fost formulată o acuzație regretabilă în legătură cu acea lucrare.

– O acuzație?

– Da. O învinuire cum că lucrarea ar fi o fraudă academică.

– Cum adică?

– Un plagiat, Scott. Îmi pare tare rău să-ți spun lucrul ăsta.

– Dar e absurd!

– Acuzația respectivă aduce ca dovadă câteva similarități deranjante între lucrarea ta și o altă lucrare, scrisă în cadrul unui seminar de la altă instituție.

Scott trase adânc aer în piept. Simți brusc că amețește și se prinse de marginea biroului, încercând să-și recapete controlul.

– Cine a formulat această acuzație?

– Ei, aici e o problemă, răspunse Burris. Am primit-o pe cale electronică și este anonimă.

– Anonimă!

– Însă, indiferent cine ar fi autorul ei, acuzația nu poate fi trecută cu vederea. Nu în climatul actual. Și în nici un caz nu poate fi ascunsă de ochii publicului. Ziarele sunt teribil de avide când aud că o persoană a călcat strâmb în sistemul universitar. Gata să tragă tot felul de concluzii greșite, în maniera cea mai jenantă și, îmi vine greu să spun asta, mai păgubitoare pentru nefericitul în cauză. Așa că, după părerea mea, cea mai bună variantă ar fi să înăbușim această acuzație încă din fașă. Presupunând, bineînțeles, că știi unde-ți sunt însemnările și poți explica în detaliu fiecare rând, fiecare capitol, astfel încât *Jurnalul* să poată conchide satisfăcut că învinuirile sunt false.

– Desigur, dar... îngăimă Scott.

Rămăsese fără cuvinte.

– În vremurile astea pline de critici și analize tendențioase trebuie, din păcate, să părem mai curați ca îngerii.

– Știu asta, dar... murmură Scott.

– O să-ți trimit printr-un curier rapid plângerea, așa cum a fost formulată. Și mai vorbim după aceea, probabil.

– Da, da, sigur.

– Și, Scott – vocea profesorului era neutră, dintr-odată rece și lipsită parcă de energie –, sper să putem rezolva chestiunea asta cât mai confidențial. Dar, te rog, nu subestima pericolul care te paște. Îți spun asta atât în calitate de prieten, cât și de coleg de breaslă. Am văzut cariere promițătoare ruinate pentru motive mult mai puțin grave ca ăsta. De zeci de ori mai mărunte. Felul în care accentuă aceste ultime cuvinte era inutil, dar absolut pertinent.

Scott încuviință din cap. *Prieten* nu era cuvântul cel mai potrivit, căci știa că, din clipa în care zvonul despre acuzația cu pricina avea să se răspândească în cercurile academice, avea să rămână singur, fără nici un prieten.

Sally aruncă o privire pe fereastră, la lumina tot mai slabă a după-amiezii. În chip ciudat, o mulțime de gânduri i se învălmășeau în cap și totuși în clipa aceea nu se gândea la nimic anume. Se auzi un ciocănit ușor în ușă, iar când se răsuci, o văzu pe una dintre secretarele ei stând timidă lângă ușă, cu un plic mare și alb în mână.

– Sally, spuse secretara, tocmai a sosit plicul ăsta pentru tine. Mă întrebam dacă n-o fi ceva important...

Sally nu știa de vreo citație sau de vreun alt document care să sosească așa, pe nepusă masă, dar încuviință din cap.

– Din partea cui a venit?

– Din partea Baroului de avocatură.

Sally luă plicul şi-l examină curioasă, întorcându-l pe toate părţile. Nici nu-şi aducea aminte când primise ultima oară un document din partea Baroului, cu excepţia invitaţiilor la cine festive, la seminarii sau conferinţe la care nu participase nici măcar o dată. Dar nici una dintre aceste invitaţii nu sosise prin curieratul rapid şi nu i se solicitase semnătura de primire.

Rupse plicul şi scoase din el o scrisoare. Scrisoarea îi era adresată şi venea din partea preşedintelui Baroului de avocatură, un om pe care îl ştia doar din auzite. Activa în cadrul uneia dintre cele mai importante firme de avocatură din Boston, numele său apărând frecvent pe paginile ziarelor de profil. De asemenea, era un membru marcant al Partidului Democrat, fiind invitat la tot soiul de dezbateri televizate. Pe scurt, era un om care făcea parte dintr-o cu totul altă lume.

Parcurse cu atenţie cele câteva rânduri ale scrisorii. Pe măsură ce citea, în jurul ei părea să se facă tot mai întuneric.

> Stimată doamnă Freeman-Richards,
>
> Prin prezenta vă aducem la cunoştinţă plângerea depusă la Baroul de avocatură cu privire la modul în care aţi tratat interesele clientului în cazul *Johnson versus Johnson,* aflat în curs de soluţionare la Curtea Supremă de Justiţie, în sarcina judecătorului V. Martinson, din cadrul departamentului Litigii Familiale.
>
> În plângere se susţine că fondurile aferente acestei cauze au fost direcţionate într-un cont bancar privat, deschis pe numele dumneavoastră. Faptul acesta contravine Ordonanţei Guvernamentale nr. 302, secţiunea 43, întrunind totodată elementele infracţiunii prevăzute în secţiunea 11 din Legea 112.

> Vă rugăm să luați în considerare faptul că Baroul de avocatură are nevoie de declarația dumneavoastră pe proprie răspundere în decursul săptămânii în curs. În caz contrar, plângerea va fi înaintată Parchetului Districtual Hampshire și Parchetului General al statului Massachusetts de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite ale Americii, în vederea intentării procesului penal.

Sally avu impresia că fiecare cuvânt din scrisoare i se oprește în gâtlej, sufocând-o.

– De necrezut, spuse ea cu voce tare. Absolut de necrezut, la naiba!

Cuvintele ei răsunară în toată încăperea. Sally trase adânc aer în piept și se întoarse spre computer. Apăsând tastele cu viteză, căută acțiunea de divorț la care se făcea referire în scrisoarea președintelui Baroului. *Johnson versus Johnson* nu fusese un caz complicat, chiar dacă ostilitatea înverșunată a soției, care îi era clientă, față de soțul ei îngreunase situația într-o oarecare măsură. Acesta era chirurg oftalmolog, tatăl celor doi copii ai lor aflați la vârsta preadolescenței, un tip care-și înșelase întruna soția și pe care Sally îl prinsese în timp ce încerca să transfere banii comuni în contul unei bănci din Bahamas. Individul procedase grosolan, retrăgând sume mari de bani din contul comun, după care cumpărase bilete de avion spre Bahamas prin cardul său Visa, pentru a încasa bonusul aferent acumulării unui anumit număr de kilometri de zbor. Sally reușise să-l convingă pe judecător să dispună confiscarea averii și transferarea banilor în contul clientei sale până la pronunțarea divorțului, ce fusese amânată până după Crăciun. Din câte știa ea, în contul clientei sale ar fi trebuit să intre în jur de 400 000 de dolari.

Dar nu se întâmplase așa.

Rămase cu privirea pironită pe ecranul computerului. Contul clientei sale conținea mai puțin de jumătate din suma cu pricina.

– Nu se poate, spuse din nou cu voce tare.

Mai panicată ca niciodată, Sally începu să verifice fiecare tranzacție efectuată în acel cont. În ultimele câteva zile, peste un sfert de milion de dolari fusese retras pe cale electronică și transferat în vreo zece conturi diferite. Nu reuși să acceseze aceste conturi prin intermediul computerului, căci se dovedi că ele aparțineau unor titulari diferiți, atât persoane fizice necunoscute, cât și companii dubioase. De asemenea, constată cu groază că ultimul transfer fusese făcut direct în contul ei personal. Era vorba despre 15 000 de dolari, care îi fuseseră virați în cont cu doar douăzeci și patru de ore în urmă.

– Nu se poate, repetă ea. Cum...

Se opri, dându-și seama numaidecât că răspunsul la acea întrebare era complicat și greu de găsit. Tot ce știa în momentul acela era faptul că se afla într-o mare încurcătură.

– Este ceva ce nu înțeleg în povestea asta.

– Ce anume? întrebă ea pe un ton răbdător.

– Care e *motivația* iubirii lui Michael O'Connell. Adică el repetă întruna că o *iubește,* dar nimic din ceea ce face nu pare să reflecte lucrul ăsta, în accepțiunea generală a noțiunii de „dragoste".

– Nu reflectă asta sub nici o formă, nu-i așa?

– Exact. Ceea ce mă face să cred că el vede lucrurile cu totul altfel.

– S-ar putea să ai dreptate, replică ea, pe un ton distant și seducător deopotrivă.

Ezită o clipă, așa cum făcea adesea, părând să-și pună gândurile în ordine. Simțeam că voia să dețină controlul asupra poveștii, dar într-o manieră pe care nu reușeam s-o deslușesc. Lucrul acesta

mă făcu să mă foiesc neliniștit pe scaun. Aveam impresia că eram folosit într-un scop anume.

– Cred, spuse ea încet, că ar trebui să-ți dau numele cuiva care ar putea să te ajute în această privință. Un psiholog. E expert în cazurile de dragoste obsesivă. Ezită din nou. Sigur, așa o numim noi, dar în realitate nu are mai nimic de-a face cu dragostea. Pentru noi dragostea înseamnă un buchet de trandafiri de Ziua Îndrăgostiților sau o felicitare romantică. Cutii de ciocolată în formă de inimă, cupidoni înaripați, cu arc și săgeți, genul de romantism ieftin, de Hollywood. Dar cred că în realitate dragostea e mult mai mult decât atât și, în același timp, cred că are darul de a răscoli cele mai întunecate unghere ale ființei noastre.

– Ești cinică, am spus. Și dură.

Ea zâmbi.

– Da, poate că da. Un individ ca Michael O'Connell îți poate schimba perspectiva asupra noțiunii de fericire. După cum ți-am mai spus, el a redefinit prioritățile celor implicați în povestea asta.

Scutură din cap. Se întinse spre măsuța din apropiere și deschise un mic sertar în care scotoci câteva secunde și scoase o bucată de hârtie și un creion.

– Uite. Notă pe hârtie un nume. Vorbește cu omul ăsta. Spune-i că eu te-am trimis.

Își dădu capul pe spate și începu să râdă, deși nu era nimic de râs.

– Și mai spune-i că renunț la privilegiul conflictului de interese și al confidențialității dintre medic și pacient. Ba nu, mai bine – mâzgăli încă ceva pe bucata de hârtie – îi spun chiar eu asta.

16

Un șir de noduri gordiene

Ashley se îndepărtă de fereastră cu precauție, așa cum făcea în fiecare zi de două săptămâni încoace.

Nu era la curent cu ceea ce li se întâmplase celor trei persoane dragi din viața ei, absorbită fiind aproape în permanență de senzația că era urmărită. Problema era însă că, deși uneori credea că a ajuns la capătul puterilor, nu avea nici o dovadă care să-i justifice temerile. Ori de câte ori se întorcea brusc, în timp ce mergea la cursuri sau la muzeu, nu vedea nimic altceva decât chipurile mirate și contrariate ale trecătorilor din spatele ei. Se obișnuise să intre în metrou doar în ultima clipă înainte să se închidă ușile, după care îi studia cu atenție pe ceilalți pasageri, de parcă bătrâna care citea ziarul sau muncitorul cu șapcă cu emblema echipei Red Sox puteau să fie O'Connell deghizat. Odată ajunsă acasă, se furișa la colțul ferestrei și cerceta strada în lung și-n lat. Își lipea urechea de ușă, ca să audă vocea vreunui vecin înainte de a ieși din apartament. Începuse chiar să aleagă trasee diferite atunci când pleca de-acasă, chiar dacă mergea doar până la farmacie sau la magazinul din colț. Își cumpără un telefon capabil să identifice numărul apelantului și-și activă opțiunea respectivă și pe telefonul mobil. Stătu de vorbă cu vecinii, întrebându-i

dacă nu observaseră ceva neobișnuit și dacă nu văzuseră pe cineva cu semnalmentele lui Michael O'Connell dând târcoale prin jurul blocului sau pe la colțul străzii. Nu află nimic, căci nimeni nu-și amintea să fi observat ceva suspect.

Dar, cu cât se silea mai mult să-și imagineze că Michael O'Connell dispăruse din viața ei, cu atât îl simțea mai aproape.

Nu ar fi putut să deslușească nimic concret care să-i dovedească prezența lui și să spună cu voce tare „El este," dar existau zeci de lucruri mărunte, de indicii sugestive care îi dădeau de înțeles că el era pe-aproape. Într-o zi când sosi acasă, descoperi că o persoană îi zgâriase pe ușă un X mare, probabil cu un briceag sau cu vârful unei chei. Altă dată, constată că o persoană îi deschisese cutia poștală și îi împrăștiase facturile, fluturașii publicitari, ofertele de carduri de credit și broșurile cu reclame prin tot coridorul.

La muzeu, unde lucra, își găsea mereu obiectele de pe birou mutate în alte poziții decât le lăsase. Într-o zi, telefonul era în partea dreaptă, pentru ca a doua zi să-l găsească în stânga. Altă dată, găsi sertarul cel mai de sus încuiat cu cheia – un lucru pe care ea nu-l făcea niciodată, pentru că nu păstra înăuntru nici un obiect de valoare.

Atât la serviciu, cât și acasă, se întâmpla să-i sune telefonul doar o dată sau de două ori și apoi să se oprească. Când răspundea îi venea doar tonul. Iar când verifica de unde venise apelul, îi apărea fie „număr privat", fie un număr necunoscut. Apăsă de câteva ori tasta care forma automat numărul de la care fusese apelată, dar de fiecare dată suna ocupat sau se auzeau niște interferențe electronice.

Nu știa ce să facă. În conversațiile zilnice pe care le avea cu Sally sau cu Scott, le relata unele dintre aceste lucruri, dar nu pe toate, căci unele păreau mult prea bizare pentru a fi pomenite. Altele păreau a fi simple incidente supărătoare – de pildă,

când unul dintre profesorii ei nu reuși să-i acceseze pe cale electronică o lucrare sau când colegii săi nu putură să-și dea seama de ce se strecuraseră în fișierele ei anumite informații care le aparțineau. Până la urmă, reușiră să și le recupereze, dar numai după eforturi considerabile.

Singură în apartament, Ashley se legănă pe scaun, privind la întunericul de-afară și se gândi că O'Connell părea a fi pretutindeni și nicăieri, în același timp. Nesiguranța i se transformă încetul cu încetul în frustrare și mai apoi în furie.

La urma urmelor, își spuse ea, îi făcuse o promisiune. Continua să-și repete lucrul acesta, chiar dacă nu credea o iotă. Și, cu cât mai mult se gândea la asta, cu atât se simțea mai neliniștită.

Scott avu o noapte zbuciumată, așteptând să primească prin curier coletul din partea profesorului Burris de la Yale. Puține lucruri sunt mai periculoase pentru o carieră academică decât învinuirea de plagiat, iar Scott știa că trebuie să acționeze rapid și eficient. Primul pas fu să găsească în subsolul casei cutia în care își depozitase toate însemnările legate de lucrarea publicată în *Journal of American History*. Apoi le trimise un e-mail celor doi studenți pe care îi recrutase în urmă cu trei ani ca să-l ajute cu partea de enumerare și documentare. Din fericire, avea adresa lor de contact. Nu specifică pentru ce fusese învinuit atunci când le scrise. Le spuse doar că un coleg de breaslă îi pusese câteva întrebări legate de lucrarea respectivă și că s-ar putea să aibă nevoie de unele informații din partea lor. Făcu asta doar ca să-i pregătească pentru ceea ce avea să urmeze, în timp ce aștepta sosirea coletului.

Asta era tot ce putea face.

Se afla la colegiu, în biroul său, când sosi curierul, aducând cu sine un plic voluminos. Scott semnă grăbit de primire și tocmai desfăcea plicul când sună telefonul.

– Profesorul Freeman?

– Da. Cine-i la telefon?

– Sunt Ted Morris, de la ziarul colegiului.

Scott șovăi.

– Ești unul dintre studenții mei, domnule Morris? Dacă ești...

– Nu, domnule, nu sunt.

– Sunt cam ocupat în momentul de față. Dar cu ce te pot ajuta?

Urmară câteva clipe de tăcere, în care simți că studentul se codea să spună ce avea de gând să zică în continuare.

– Am fost informați în legătură cu o anumită acuzație și m-am gândit să verific.

– O acuzație?

– Da.

– Nu sunt sigur că înțeleg despre ce e vorba, spuse Scott, dar era o minciună, căci știa exact ce avea să urmeze.

– A fost formulată o acuzație, domnule profesor, că ați fi implicat într-o, ei bine, cum să mă exprim, într-o chestiune ce ține de integritatea profesională.

Ted Morris rostea cuvintele cu precauție.

– Cine v-a spus lucrul acesta?

– Credeți că are vreo relevanță, domnule?

– Păi, s-ar putea să aibă.

– Se pare că e vorba de un student nemulțumit de la o facultate din Sud. Nu vă pot spune mai multe.

– Nu cunosc nici un student de la o facultate din Sud, spuse Scott cu o indiferență prefăcută în glas. Însă „nemulțumit" e un adjectiv care din păcate este valabil pentru oricare student la un moment dat în decursul ascensiunii profesionale. E un lucru firesc, nu crezi, Ted? Renunțase intenționat la apelativul „domnule", tocmai pentru a sublinia diferența de statut dintre

ei. El se bucura de autoritate și de putere sau cel puțin voia ca Ted Morris, de la ziarul colegiului, să aibă această impresie.

Ted Morris făcu o pauză, dar, spre dezamăgirea lui Scott, nu se lăsă intimidat.

– Întrebarea mea e simplă. Ați fost acuzat...

– N-am fost acuzat de nimic. Cel puțin eu nu am cunoștință de așa ceva, răspunse grăbit Scott. Nu știu să se fi petrecut altceva decât lucrurile obișnuite în oricare cerc academic...

Scott trase adânc aer în piept. Bănuia că Ted Morris își nota fiecare cuvințel de-al său.

– Înțeleg, domnule profesor. „Lucruri obișnuite." Cu toate acestea, aș vrea să vin să stăm de vorbă puțin.

– Sunt cam ocupat. Dar vinerea am ore de audiență. Vino atunci.

Asta însemna că mai avea la dispoziție câteva zile.

– Și noi trebuie să respectăm niște termene-limită, domnule profesor.

– În privința asta nu te pot ajuta. Am constatat de fiecare dată că lucrurile făcute în grabă devin încurcate sau, și mai rău, sunt greșite.

Asta era o afirmație hazardată. Dar trebuia să scape odată de tânărul acela.

– Bine, vineri. Și, domnule profesor, încă ceva.

– Ce anume, Ted? întrebă el, pe un ton plin de bunăvoință.

– Trebuie să vă informez că eu scriu și pentru ziarele *Globe* și *Times*.

Scott înghiți cu greu.

– Ei bine, spuse el, străduindu-se să afișeze un entuziasm fals, asta-i nemaipomenit. În campusul nostru sunt multe povești interesante, demne de paginile acestor ziare. Așadar, ne vedem vineri, mai adăugă Scott, cu speranța că fusese suficient

de convingător încât Ted Morris să nu pună mâna pe telefon ca să sune la redacția celor două ziare, distrugându-i cariera în doi timpi și trei mișcări. Cel puțin nu până vineri.

Închise telefonul gândindu-se că nu și-ar fi imaginat niciodată că el ar putea fi atât de speriat, ba nu, înspăimântat, de vocea unui student. Se apucă numaidecât să studieze documentul primit de la profesorul Burris, cuprins de o neliniște crescândă.

Hope intră în toaleta pentru femei din vecinătatea Biroului de admiteri, știind că era probabil unul dintre puținele locuri din campus unde putea fi singură pentru câteva momente. De îndată ce ușa se închise în urma ei, își dădu frâu liber sentimentelor tumultuoase și izbucni în hohote dc plâns, copleșită de disperare.

Plângerea împotriva ei fusese trimisă decanului printr-un e-mail anonim, care afirma că Hope o acostase pe o elevă în sauna din vestiarul fetelor, chiar lângă dușuri, după terminarea antrenamentului. În e-mail se spunea că Hope mângâiase sânii tinerei și îi atinsese părțile intime, în timp ce-i șoptea la ureche fetei de cincisprezece ani despre avantajele sexului cu o femeie. În momentul în care fata se împotrivise avansurilor ei, Hope o amenințase cu scăderea notelor, în caz că avea de gând să se plângă autorităților sau părinților. E-mailul se încheia cu un îndemn adresat conducerii școlii de a „lua toate măsurile necesare" în vederea evitării unui proces civil sau poate chiar penal. Mesajul conținea expresii precum „faptă abominabilă", „viol" și „corupere homosexuală" în descrierea comportamentului lui Hope.

Nu era adevărat nimic din ce scria acolo. Ea nu săvârșise nici unul dintre gesturile descrise în detalii aproape pornografice.

Hope se îndoia că ar ajuta-o cu ceva să susțină că acuzația era neadevărată.

Descrierea sordidă ce făcea obiectul acuzației avea să dea naștere unor numeroase temeri și presupuneri deșănțate și neavizate. Avea să stârnească tot ce-i mai rău în oameni, evocând imagini obscene, îngrozitoare.

Faptul că nu se întâmplase nimic de genul acesta, că n-avea idee despre ce elevă era vorba, că își făcuse o regulă din a nu intra *niciodată* în vestiarul fetelor decât în prezența unui alt membru al facultății – tocmai din acest motiv, că se purta cu decența unei călugărițe ori de câte ori circula prin școală vreo aluzie, cât de vagă, de natură sexuală și, în fine, că avusese întotdeauna grijă să nu pomenească despre relația ei cu Sally –, toate astea dintr-odată nu mai aveau nici o valoare.

Nici faptul că plângerea venise din partea unei persoane anonime nu avea nici o relevanță. Zvonurile și insinuările aveau să se răspândească în toată școala, iar oamenii aveau să se întrebe cine erau victimele, nu dacă învinuirea era sau nu adevărată. Într-un liceu sau într-o școală privată nu există nimic mai zguduitor decât acuzația de comportament sexual imoral. Hope știa că nu va fi demarată nici o anchetă care să stabilească veridicitatea acuzației. Iar faptul că, în fața decanului, negase cu vehemență acuzația n-avea să însemne prea mult. Se temea că învinuirea avea să aibă efecte și în comunitatea în mijlocul căreia locuia împreună cu Sally. Celelalte femei aflate într-o situație similară de parteneriat se vor ralia cauzei lor, din spirit de solidaritate. Își și imagina protestele, dezbaterile, articolele din ziar și demonstrațiile ce aveau să aibă loc la porțile școlii, toate gravitând în jurul numelui ei. Multe femei aflate în situația lui Hope sufereau din cauza stigmatizării sociale și aveau să profite de acest prilej ca să se facă auzite, sătule să mai fie ignorate. Era

inevitabil să se întâmple asta. Hope era convinsă că nu avea nici o șansă să scape nevătămată din această situație nefericită.

Se aplecă deasupra chiuvetei și-și stropi fața cu apă rece de mai multe ori, de parcă ar fi vrut să alunge coșmarul prin care trecea. Nu voia să fie o eroină, o deschizătoare de drumuri, dar nu voia să piardă încrederea elevilor, pe care o câștigase după atâția ani de muncă.

Îi spusese decanului:

– Nu s-a petrecut nimic din ce scrie aici. N-am făcut niciodată nimic de genul ăsta. Cum aș putea să-mi demonstrez nevinovăția dacă n-am nici un nume, nici o dată, nici un fel de informații de acest gen?

El îi dăduse dreptate și fusese de acord, cel puțin pentru moment, să nu dezvăluie acuzația, deși era obligat să discute cu directorul școlii și să-l informeze și pe președintele consiliului de administrație. Hope era conștientă că zvonurile erau inevitabile. Vru să spună lucrul acesta, dar se opri, căci își dădea seama că nu avea ce să facă. Decanul îi sugeră să-și vadă în continuare de munca ei, până când aveau să obțină mai multe informații.

– Continuă să antrenezi, Hope, îi spusese decanul Mitchell. Câștigă campionatul. Vezi-ți de ședințele de consiliere cu elevii, dar... ezită o clipă.

– Dar ce? întrebă Hope.

– Să lași mereu ușa deschisă.

Privindu-și în oglindă ochii înroșiți de plâns, Hope se simți mai vulnerabilă ca niciodată. Ieși din baie cu sentimentul că universul ei, în care se considerase protejată, devenise dintr-odată teribil de primejdios.

Sally se căznea să înțeleagă informațiile de pe hârtiile din fața sa, având în tot acest răstimp senzația că în încăpere era

o căldură înăbuşitoare, care o făcea să transpire abundent, de parcă se afla în sala de fitness.

Nu se îndoia că cineva îi aflase parola şi mai apoi pe cea a clientei sale, după care făcuse ravagii în contul acesteia. Îi era ciudă pe ea însăşi că nu-şi alesese o parolă mai dificil de descifrat. Speţa în cauză era un divorţ, aşa că optase pentru combinaţia DIVCAZ. După contactarea agenţilor de securitate de la băncile unde fuseseră viraţi banii extraşi din contul clientei, care teoretic ar fi trebuit să fie intangibil, Sally reuşi să recupereze cea mai mare parte a banilor sau măcar să-i blocheze, astfel încât să nu poată umbla nimeni la ei. Banca fusese de acord să ataşeze contului nişte capcane electronice, urmând ca oricine încerca să retragă o sumă, oricât de mică, fie prin intermediul computerului, fie personal, să poată fi depistat. Însă nu reuşi să recupereze întreaga sumă. Mai multe fonduri fuseseră trecute printr-un şir complicat de depuneri şi retrageri, dispărând în cele din urmă într-un cont bancar offshore pe care Sally nu reuşi să-l acceseze. Când sună la băncile respective, acestea nu se arătară atât de cooperante pe cât sperase ea deşi le povestise despre furtul de identitate căruia îi căzuse victimă.

Insnctul îi spuse să-şi angajeze un avocat, dar se abţinu pentru moment. În schimb, retrase din contul lor comun, al ei şi al lui Hope, întreaga sumă aferentă ipotecii pe casa în care locuiau împreună şi o vără în contul clientei sale. Asta duse la anularea creditului lor ipotecar, punând în sarcina ei şi a partenerei sale o datorie considerabilă. Aveau să treacă mai multe luni, se gândi ea, până să câştige suficient încât să repare paguba financiară produsă, dar spera să scape de acuzaţie, măcar pentru moment.

Compuse cu mare atenţie un răspuns pe care să-l trimită Baroului de avocatură. În scrisoare descrise unele dintre tranzacţii şi susţinu că ele fuseseră efectuate de o persoană necu-

noscută, dar că ea realimentase contul clientei din propriile fonduri şi, în colaborare cu banca, luase măsuri menite să împiedice alte fraude electronice. Sally spera ca scrisoarea aceasta să prevină deschiderea unui proces împotriva ei, precum şi declanşarea de către Barou a unei investigaţii, cel puţin până când reuşea să descopere făptaşul. Îi trecu prin minte să solicite informaţii despre *autorul* plângerii depuse la Barou, dar ştia că n-aveau să-i spună nimic înainte de a se lua decizia de începere a anchetei. Aşadar, n-avea încotro, trebuia să stea aşa, fără nici o informaţie, o vreme.

Sally nu se considerase niciodată o avocată dură şi calculată. Tendinţa ei era aceea de a face pe mediatorul, de a reconcilia părţile adverse. Detesta cazurile în care nu mai era loc de compromisuri.

Însă când se învârti pe scaunul ei de birou, fixându-şi privirea asupra maldărului de documente de pe masă, se simţi copleşită de disperare. „Cel care a făcut asta, îşi zise în sinea sa, mă urăşte din adâncul sufletului."

Această concluzie dădea naştere unei întrebări la care nu-i făcea plăcere să se gândească, pentru că nici un avocat nu poate să aibă succes în profesie, mai ales când e vorba de divorţuri, de cazuri de custodie şi de infracţiuni familiale, fără să-şi facă duşmani pe parcurs. De cele mai multe ori aceştia se mulţumesc să ameninţe şi să se plângă. Alţii însă trec la fapte mai grave.

„Dar cine?" se întrebă ea.

Trecuseră multe luni de când fusese ameninţată ultima dată, cel puţin în mod serios. Gândul că undeva în preajma sa exista un om capabil să pună la punct cu atâta răbdare şi dibăcie un plan împotriva ei o făcu să-şi muşte buza de jos până la sânge.

Sally se lăsă pe spătarul scaunului şi realiză dintr-odată că trebuia să-i spună lui Hope tot ce se întâmplase. Nu era sigură

că vrea să facă asta. Pe lângă starea de tensiune ce domnea între ele, acum aveau să se mai confrunte și cu dificultăți financiare.

Îi trecu prin minte să sune la poliție, pentru că, la urma urmelor, era vorba de un furt.

Dar această variantă nu-i venea deloc la îndemână, cum nu i-ar fi venit nici unui avocat. Și până să afle mai multe despre autorul și motivul celor întâmplate, n-avea nici un chef ca un detectiv să-și vâre nasul prin dosarele ei.

„Rezolvă tu enigma, își spuse. Descurcă-te singură."

Sally își luă servieta, îndesă în ea cât mai multe documente și, ridicându-se brusc, ieși grăbită pe ușă, înșfăcându-și pardesiul din mers. Birourile se goliseră de-acum, așa că încuie ușa cu cheia, după care coborî în viteză scările și ieși în stradă. Preț de-o clipă, aerul rece păru s-o dezorienteze și-și duse mâna la frunte, de parcă ar fi ametit brusc. Pe moment, nu-și amintea nici măcar unde își parcase mașina. Totul părea să se învârtă în jurul ei. Inspiră cu putere, ca și când ar fi avut un atac de panică. Își încleștă pumnii, simțind o durere subită. Inima îi bătea în piept nebunește, tâmplele îi pulsau și fu nevoită să se sprijine de zidul din apropiere ca să nu cadă.

Sally își spuse în sinea ei că trebuie să procedeze metodic, ordonat. Să țină lucrurile sub control.

Mașina ei se afla în locul obișnuit din parcare. Își încheie nasturii de la pardesiu și-și reglă respirația, simțind cum presiunea din piept și din stomac i se domolește. Însă, de îndată ce își recăpătă controlul, înăbușind senzațiile care amenințau s-o sufoce, avu impresia că nu era singură. Se răsuci pe călcâie, dar trotuarul era pustiu, cu excepția câtorva studenți care tot intrau și ieșeau din cafeneaua aflată în apropiere. Traficul pe strada principală se desfășura în mod normal. Un autobuz frână cu un scârțâit puternic la semaforul de peste drum, în

fața teatrului vechi. Totul era ca de obicei. Totul părea normal, ca în fiecare zi.

Dar nimic nu era așa.

Mai trase o dată adânc aer în piept și porni hotărâtă spre parcare. Îi venea s-o ia la fugă și de-abia se abținu să n-o facă, în timp ce întunericul nopții o împresura, iar luminile palide ale mașinilor și ale reclamelor de pe fațada magazinelor străpungeau bezna tot mai adâncă.

– Știi, în ciuda faptului că mi-a dat voie și chiar a semnat această permisiune, parcă mă simt oarecum inconfortabil să vorbesc despre lucrurile confidențiale pe care mi le-a mărturisit.

– Ești liber să simți asta, am spus, cu o generozitate falsă. Te înțeleg perfect.

Prin aceste cuvinte încercam să-i sugerez tocmai contrariul.

– Ești sigur? mă întrebă el.

Psihologul era un individ mărunțel și agitat, cu părul ondulat, cărunt pe alocuri, căzându-i răzleț în jurul gulerului de la cămașă, de parcă țâșnea direct din gândurile ciudate și contradictorii ce i se ascundeau dedesubtul scalpului. Purta niște ochelari care îl făceau să semene cu un gândac și avea un mod aparte de-a vorbi. Ori de câte ori termina de rostit o idee, își flutura mâna în aer, ca pentru a accentua semnificația spuselor sale.

– Până la urmă, continuă el, nu sunt sigur că impactul lui Michael O'Connell asupra acestor oameni a fost conștientizat pe de-a-ntregul.

– Ce vrei să spui? am întrebat eu.

El oftă.

– Cred că un mod de-a cântări lucrul ăsta e să ți-l imaginezi pe O'Connell intrând în viețile lor ca într-un accident auto provocat de un șofer beat. O clipă de neatenție, o clipă de teamă, o clipă de

șoc, cum vrei tu să vezi situația. Dar efectele durează ani în șir după aceea, poate chiar veșnic. Vieți transformate. Agonie și cenușă pentru o lungă bucată de vreme. Despre asta e vorba în cazul de față.

– Dar...

– Nu știu dacă pot să vorbesc despre asta, mă întrerupse el brusc. Unele dintre lucrurile rostite în această încăpere trebuie să rămână secrete, chiar dacă îți ofer sprijinul meu în relatarea acestei povești. Deși nu sunt sigur că pot s-o fac. N-am avut timp să reflectez la asta. Și știu sigur că ar fi îngrozitor să încep să spun una-alta, ca apoi să mă trezesc dintr-odată cu o citație din partea autorităților sau să fiu nevoit să-i deschid ușa vreunui detectiv prost îmbrăcat, de genul lui Columbo, care face pe nătângul. Îmi pare rău.

Am oftat, neștiind sigur dacă era cazul să mă simt frustrat sau cuprins de respect. Bărbatul afișă un zâmbet larg și ridică din umeri.

– Ei bine, am spus eu, pentru ca drumul până aici să nu fi fost total inutil, poți măcar să-mi explici puțin dragostea obsesivă a lui O'Connell față de Ashley?

Psihologul pufni, brusc enervat.

– Dragoste. *Dragoste!* Doamne, ce caută cuvântul ăsta în povestea cu pricina? Trebuie să înțelegi un lucru cu privire la tiparul psihologic al unui individ de genul lui Michael O'Connell. Totul ține de dorința de *control.*

– Da, am spus eu, cred că înțeleg asta. Dar ce-a obținut în felul ăsta? Nu banii îl interesau. N-a făcut-o din dorință. Nici din pasiune. Și totuși, din câte cunosc eu în momentul de față, mi se pare că e vorba de toate aceste lucruri, într-un fel.

Se lăsă pe spătarul scaunului, dar în clipa următoare se aplecă brusc în față.

– Iei lucrurile mult prea literal, zise el. Jefuirea unei bănci transmite un mesaj concret. La fel și traficul de droguri sau împușcarea vânzătorului din magazinul de la colț, în toiul nopții. Omorurile în serie și violurile repetate. Genul acesta de infracțiuni este mult mai ușor de clasat. Dar în cazul ăsta lucrurile nu sunt atât de simple. Dragostea declarată a lui Michael O'Connell era o infracțiune ce viza *identitatea* unei persoane. Și de aceea s-a transformat în ceva mult mai grav, mai profund. Mai devastator.

Am dat din cap a încuviințare. Eram pe punctul de-a adăuga ceva, dar el își flutură mâna, cum îl mai văzusem făcând, reducându-mă la tăcere.

– De fapt, mai e ceva de care trebuie să ții seama, spuse el pe un ton șovăielnic. Trebuie să înțelegi că Michael O'Connell era... făcu o pauză, inspirând profund... *necruțător.*

17

O lume confuză

Pentru prima oară în viaţa ei relativ scurtă, Ashley avea impresia că lumea sa era incredibil de mică şi, în plus, acum era definită de atât de puţine lucruri, încât nu avea unde să se ascundă, unde să evadeze, ca să poată respira în voie şi să-şi recapete puterile.

Micile incidente şi indicii care îi dădeau senzaţia că e urmărită continuau să apară. Telefonul devenise o adevărată armă de intimidare, căci deseori când răspundea, la capătul celălalt al firului nu se auzea nimic sau doar o respiraţie greoaie. Nu mai avea încredere nici în computer. Refuza să-şi verifice e-mailurile din cauză că nu ştia de la cine veneau.

Îi spuse administratorului clădirii că-şi pierduse cheile, aşa că fu trimis un lăcătuş care să-i schimbe încuietorile, cu toate că se îndoia că asta avea să-i fie de prea mare folos. Lăcătuşul îi spuse că noile încuietori nu pot fi sparte decât de un individ cu adevărat priceput şi dornic să intre cu orice preţ. Fără îndoială, nu-i fu greu să-l încadreze pe O'Connell în această categorie.

La locul ei de muncă de la muzeu câţiva colegi se plânseră că primesc telefoane anonime şi e-mailuri bizare, care sugerau că Ashley desfăşoară anumite proiecte pe la spatele lor sau îi

vorbește de rău în fața șefilor. Când ea încercă să le explice adevărul, avu impresia că nu o credeau.

Absolut din senin, într-o dimineață, un coleg de-al ei homosexual o învinui furios de homofobie. Acuzația era atât de ridicolă, încât Ashley rămase cu gura căscată. Fu incapabilă să răspundă în vreun fel. Apoi, după o zi sau două, o colegă de culoare o privi cu suspiciune și refuză să stea cu ea la masă, la prânz. Când Ashley vru să stea de vorbă cu ea, ca să afle ce s-a întâmplat, femeia îi spuse clar și răspicat:

– Nu avem absolut nimic de discutat. Lasă-mă în pace.

Într-o seară, la sfârșitul cursului de artă impresionistă modernă europeană, profesoara o chemă la ea în birou și-i spuse că riscă să rateze examenul dacă mai lipsește de la cursuri.

Ashley rămase stupefiată. Se zgâi cu gura căscată la femeia care abia își ridicase ochii din maldărul de hârtii, diapozitive și volume de artă groase, cu coperte lucioase ce zăceau împrăștiate pe birou. Ashley aruncă o privire împrejur, căutându-și un punct asupra căruia să se concentreze ca să-și alunge senzația de amețeală ce amenința s-o doboare.

– Dar e imposibil, spuse ea. Am fost la toate cursurile. Fișele de prezență ar trebui să aibă semnătura mea.

– Te rog nu încerca să mă minți, răspunse profesoara pe un ton tăios.

– Dar nu fac asta.

– Unul dintre asistenții mei le verifică pe toate, după care le introduce în sistemul electronic, spuse profesoara cu răceală. Din toate cursurile săptămânale și prezentările adiționale, care au fost peste douăzeci până în momentul de față, numele tău apare doar de două ori. A doua oară fiind în seara asta.

– Dar am fost prezentă de fiecare dată, insistă Ashley. Nu înțeleg. Lăsați-mă să vă arăt notițele mele.

– Oricine poate să-şi roage un coleg să ia notiţe în locul lui. Sau să şi le copieze de la cineva.

– Dar am fost la cursuri. Serios. Vă dau cuvântul meu. Undeva s-a strecurat o greşeală.

– Sigur. Undeva. O greşeală. Aşa e. E vina ta, spuse profesoara pe un ton sarcastic.

– Doamnă profesoară, cred că cineva a falsificat în mod intenţionat fişele mele de prezenţă.

Profesoara ezită o clipă, apoi scutură din cap.

– N-am mai auzit una ca asta. Cine ar avea interesul...

– Un fost prieten de-al meu, spuse Ashley.

– Repet, domnişoară Freeman, ce interes ar avea să facă una ca asta?

– Vrea să-mi controleze viaţa.

Profesoara ezită din nou.

– Ei bine, spuse ea încet, ai vreo dovadă în sprijinul acestei acuzaţii?

Ashley inspiră adânc.

– Nu ştiu cum aş putea să dovedesc.

– Înţelegi, sper, că nu pot să te cred pe cuvânt.

Ashley dădu să răspundă ceva, dar profesoara îşi ridică mâna, retezându-i explicaţiile.

– Le-am spus tuturor încă de la bun început că prezenţa la cursurile mele e obligatorie. Nu sunt absurdă, domnişoară Freeman. Pot înţelege dacă cineva lipseşte de la un curs, chiar şi de la două. Toţi avem probleme. Ni se iveşte ceva neprevăzut. Dar prezenţa la cursuri şi studierea materialului predat la curs e responsabilitatea voastră. Nu cred că vei fi în stare să îţi iei examenul. De fapt, nu sunt dispusă...

– Daţi-mi un test. O lucrare. Ceva care să îmi îngăduie să vă demonstrez că am acumulat toate cunoştinţele predate la cursuri.

– Nu sunt dispusă să acord tratamente preferențiale, spuse profesoara scurt. Dacă aș face asta pentru tine, ar trebui s-o fac pentru fiecare student leneș sau dezinteresat care vine la mine cu o astfel de pretenție, domnișoară Freeman, gata să-mi vândă o minciună mai gogonată ca alta, de genul „câinele mi-a mâncat tema" sau „a murit bunică-mea". Pentru a nu știu câta oară. La cursurile mele bunicile par să moară pe capete și adesea de mai multe ori. Deci nu pot să-ți accept propunerea, domnișoară Freeman. Începe să vii la cursuri. Obține notă maximă la examen – dacă vei putea, lucru de care mă îndoiesc, căci nimeni n-a reușit până acum – și poate mă voi îndupleca să te trec. Asta rămâne de văzut. Nu te-ai gândit să explorezi și alte opțiuni? Adică, poate că arta nu e domeniul cel mai potrivit pentru tine.

– Arta a fost întotdeauna...

Profesoara își ridică mâna, întrerupând-o.

– Adevărat? Poate că eu greșesc. Oricum ar fi, îți doresc noroc, domnișoară Freeman. Vei avea nevoie de el.

„Norocul, își zise Ashley, n-are nici o legătură cu ce mi se întâmplă."

Ieși din biroul profesoarei pe coridorul pustiu. De undeva de pe casa scărilor sau de la alt etaj se auzeau râsete al căror ecou răsuna imaterial, aproape fantomatic. Rămase nemișcată în mijlocul holului gol. El era acolo, urmărind-o. Ashley se răsuci încet pe călcâie, având senzația că era mereu în spatele ei, ca o umbră, ascuns de privirile ei. Se aștepta să-i audă respirația sau o șoaptă, sau orice fel de sunet concret care să-i dea de știre că el era cu adevărat acolo, dar nu auzi nimic.

Ochii i se umplură de lacrimi. N-avea nici o îndoială că O'Connell reușise cumva să-i șteargă numele de pe fișele de prezență.

Se rezemă de perete, răsuflând cu greutate. Toate orele pe care și le petrecuse la cursuri, toată sârguința ei, notițele pe care și le luase cu meticulozitate, toate informațiile, cunoștințele, priceperea ei de a evalua coloristica, formele, stilurile și estetica artiștilor studiați la cursuri erau acum puse sub semnul întrebării. Ca și cum momentele acelea făceau parte dintr-o altă lume, o lume în care adevărata Ashley își vedea de viața ei, dornică să devină ceea ce spera să devină.

„*El* mă face să dispar."

Se simți dintr-odată cuprinsă de furie și de disperare deopotrivă. Se desprinse de perete. „Povestea asta trebuie să înceteze."

Scott rămase încremenit la biroul său din pricina a ceea ce citea. Avea impresia că ceva se prăbușise înlăuntrul lui. Cuvintele de pe paginile acelea începură să tremure sub ochii lui, ca atunci când te uiți în lungul șoselei într-o zi toridă, și simți cum panica i se strecoară în suflet.

Profesorul Burris îi trimisese o copie a articolului său, așa cum fusese publicat în *Journal,* precum și un exemplar din teza de doctorat a unui oarecare Louis Smith, de la Universitatea Carolina de Sud. Lucrarea respectivă fusese supusă atenției departamentului de istorie al acelei universități cam cu opt luni înainte de publicarea articolului lui Scott și se axa, în linii mari, pe aceleași subiecte. Similaritățile dintre cele două lucrări erau inevitabile, ținând seama de faptul că ambele aveau la bază aceleași surse de documentare.

Dar partea cea mai proastă era alta. Era de necontestat faptul că anumite paragrafe esențiale erau absolut identice, *cuvânt cu cuvânt.* Profesorul Burris fusese amabil și-i subliniase pasajele respective.

Comparativ cu dimensiunea totală a articolului scris de el și publicat în prestigioasa revistă, precum și cu cele 160 de pagini ale tezei de doctorat, pasajele incriminatorii reprezentau un procent neînsemnat. Iar lucrurile scrise în cadrul acelor pasaje nu erau nici pe departe de-o importanță covârșitoare. Dar Scott știa că asta nu conta. Lucrările erau identice și cu asta basta.

Îi veni brusc în minte Regina Roșie din *Alice în Țara Minunilor*. Mai întâi îl executăm și abia apoi ascultăm ce are de zis!

Scott era convins că pasajele cu pricina fuseseră scrise cu mâna lui. Singura sa speranță, ca unul din cei doi asistenți să-i fi lăsat din greșeală notițele respective pe masă, iar apoi el să le fi introdus în lucrare fără să mai verifice proveniența lor, se evaporă. Asistenții n-aveau nici o vină.

În schimb, despre el nu se putea afirma același lucru.

Se foi pe scaun, măcinat de neliniște.

Profesorul Burris nu dezvăluise cine era autorul învinuirii. Scott presupunea că era vorba de vreun doctorand sau de altă persoană din cadrul Universității Carolina de Sud. Poate vreun împătimit într-ale istoriei – cum sunt sute de mii de locuitori ai Statelor Unite – confruntase cele două lucrări, dar se îndoia că individul respectiv ar fi putut ajunge cu una, cu două la un istoric de rangul lui Burris.

Se făcuse aproape ora prânzului când Scott, nebărbierit, cu ochii încețoșați și cu patru cești de cafea la activ reuși în sfârșit să dea de directorul departamentului de istorie din cadrul Universității Carolina de Sud. Spre surprinderea sa, omul se arătă prietenos și serviabil, evident neștiind nimic în legătură cu acuzația referitoare la lucrarea lui Scott. Dimpotrivă, presupuse numaidecât că vina îi aparținea celuilalt autor.

– Bineînțeles că îmi aduc aminte de acea teză de doctorat, spuse directorul. A primit niște note foarte bune din partea

întregii comisii. Era o lucrare bine documentată și bine scrisă, pe care, personal, o consider demnă de a fi publicată oriunde. Iar pe tânărul respectiv, un student serios și un om de încredere, îl așteaptă o carieră nemaipomenită. Dar spuneți că există anumite dubii în legătură cu teza sa? Mi-e greu să cred...

– Vreau doar să analizez unele similarități. La urma urmelor, cu toții avem același domeniu de specialitate.

– Desigur, spuse directorul. Deși mi-ar displăcea profund să aflu că vreun student de-al nostru ar comite o astfel de înșelătorie...

Scott ezită. Știa că-i lăsase directorului impresia greșită că studentul respectiv era singurul potențial vinovat de plagiat.

– Știți, dacă aș putea să stau de vorbă cu tânărul în cauză poate am lămuri lucrurile, spuse Scott.

– A, sigur. Permiteți-mi doar să-l caut...

Scott fu lăsat să aștepte preț de câteva minute, care se dovediră exasperante. Stătu nemișcat, așteptând începerea unei discuții care îl putea costa tot ceea ce reușise să realizeze după atâția ani de muncă.

– Ei bine, domnule profesor Freeman, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. E cam greu să dăm de Louis. Tânărul domn Smith și-a luat cu el diploma și s-a alăturat celor de la Teach For America[1]. Fără îndoială, e un pas pe care nu mulți dintre studenții noștri l-ar face. În orice caz, numărul de telefon și adresa pe care le avem sunt de undeva din nordul Landerului, Wyoming, dintr-o rezervație indiană. Am să vă dau datele de contact.

[1] Teach For America – organizație nonprofit ce urmărește înlăturarea inechității educaționale desemnându-i pe unii dintre cei mai promițători lideri viitori să predea vreme de doi ani sau mai mult în sânul unor comunități sărace de pe tot cuprinsul Statelor Unite. (n.tr.)

Scott sună în Wyoming şi află că Louis Smith era ocupat pentru câteva ore cu elevii unei clase de-a opta, aşa că îşi lăsă numele şi numărul de telefon, explicând că era vorba de o urgenţă. Când telefonul ţârâi, în cele din urmă, se repezi să ridice receptorul.

– Domnul profesor Freeman? Sunt Louis Smith.

– Mulţumesc că m-ai sunat înapoi, spuse Scott.

Tânărul bărbat părea entuziasmat.

– Mă simt onorat că m-aţi sunat, domnule profesor. Am citit tot ce aţi publicat, mai ales despre începuturile Războiului de Independenţă. Şi pe mine mă preocupă subiectul acesta, care mă fascinează, trebuie să recunosc. Manevrele militare, intrigile politice, şansele atât de mici de victorie. Sunt adevărate lecţii pentru vremurile în care trăim. Nici nu vă imaginaţi cât de diferit văd oamenii dintr-o rezervaţie indiană toate aceste fapte istorice pe care noi le luăm de-a gata. Tânărul vorbea rapid, fără întrerupere. Înainte ca Scott să poată interveni, Smith se opri, trase aer în piept şi îşi ceru scuze. Îmi pare rău. Bat câmpii. Vă rog, domnule profesor, spuneţi-mi cărui fapt îi datorez onoarea de-a vorbi cu dumneavoastră?

Scott ezită. Energia debordantă a tânărului profesor era un lucru neaşteptat.

– Ţi-am citit teza de doctorat...

– Serios? O, dar e nemaipomenit, vreau să spun... dacă v-a plăcut. Cum vi s-a părut, am expus corect lucrurile?

– Excelent, spuse Scott, puţin surprins. Iar concluziile tale au fost extrem de pertinente.

– Mulţumesc, domnule profesor. Nu am cuvinte să vă spun cât de mult înseamnă asta pentru mine. Ştiţi cum e, munceşti atâta şi poate ai norocul să fii publicat în presa de specialitate – încă mai sper asta –, dar practic nimeni nu-ţi apreciază munca,

în afară de comisia de evaluare și, poate, partenera de viață. Să aflu acum că dumneavoastră mi-ați citit lucrarea...

– Am o întrebare, spuse Scott pe un ton tăios. Există anumite similarități între teza ta de doctorat și o lucrare pe care am scris-o eu câteva luni mai târziu.

– Da. A fost publicată în *Journal of American History*. Am citit-o cu atenție tocmai pentru că viza aceleași subiecte. Dar similarități? Ce vreți să spuneți?

Scott trase din nou adânc aer în piept.

– Am fost acuzat că aș fi plagiat unele paragrafe scrise de tine. Nici vorbă să fi făcut asta, dar s-a depus o plângere împotriva mea în acest sens.

Se opri și așteptă. Lui Louis Smith îi trebuiră câteva secunde ca să priceapă.

– Dar e o nebunie, spuse el. Cine v-a acuzat?

– Nu știu. Mă gândeam că, poate, tu.

– Eu?

– Da.

– Nu. În nici un caz. Imposibil.

Scott simți că-l cuprinde amețeala. Nu știa ce să creadă.

– Dar am în fața ochilor un exemplar din lucrarea ta și trebuie să-ți mărturisesc că sunt unele paragrafe absolut identice. Nu știu cum s-a putut întâmpla una ca asta, dar...

– Imposibil, repetă Louis Smith. Articolul dumneavoastră a ieșit la câteva luni bune după ce mi-am scris eu teza de doctorat, dar cred că cercetările și compunerea lui efectivă au avut loc aproximativ în aceeași perioadă. Iar publicarea tezei mele a suferit diverse amânări. De fapt, e greu să faci rost de o copie altfel decât de pe site-ul universității, care face trimitere către diferite alte site-uri cu profil istoric. Ideea ca dumneavoastră

s-o fi găsit, iar apoi să fi preluat anumite pasaje... ei bine, este un mister. Îmi puteți citi paragrafele care coincid?

Scott își coborî privirea asupra cuvintelor subliniate.

– Da. În articolul meu, la pagina 33, am scris...

Și Scott începu să-i citească.

Louis Smith răspunse încet:

– Ei bine, e foarte curios, pentru că paragraful pe care mi l-ați citit și despre care se zice că e identic în cele două lucrări nu apare în teza mea. Adică, n-am scris niciodată așa ceva. Nu face parte din teză. Da, ideile expuse sunt similare concluziilor mele, însă ceea ce mi-ați citit nu se regăsește în lucrarea mea.

– Dar ți-am citit dintr-o copie a tezei tale.

– Nu pot fi sigur, domnule profesor, dar am bănuiala că cineva a falsificat documentul pe care-l aveți în față. Cunoașteți pe cineva care ar putea face una ca asta?

Vântul se întețise, suflând în rafale tăioase pe colină, în timp ce lumina zilei dispărea treptat la asfințit, învăluind totul într-o ceață cenușie și obscură. Antrenamentul se încheiase, iar Hope își strânse echipa în jurul ei. Șuvițele de păr scăpate din strânsoarea elasticului se lipiseră de frunțile umede de transpirație ale jucătoarelor. Hope le muncise din greu, poate mai abitir ca de obicei, acum, că se apropia sfârșitul sezonului. Alergase și ea împreună cu ele, iar respirația greoaie datorată efortului depus îi dădea o senzație de eliberare, de parcă aerul rece era singurul lucru care îi putea abate atenția de la frământările sale.

– Bună treabă, spuse ea. Sunteți în formă, cum ați fost pe tot parcursul sezonului. Mai sunt două săptămâni până la finală. Veți fi greu de învins. Foarte greu. Asta e bine. Dar mai sunt încă șapte echipe în competiție care se antrenează la fel de asiduu. Pregătirea fizică nu e singura care contează. Dorința

de a câștiga joacă un rol extrem de important. Cum vreți să rămână în amintirea oamenilor anul acesta, sezonul acesta, echipa aceasta?

Privi în jurul ei la chipurile lucioase de transpirație ale tinerelor fete, care pricepuseră că victoria se obține doar prin muncă grea și dăruire. „Mai întâi dorința de a câștiga li se citește în privire, se gândi Hope, după care li se împrăștie în tot corpul, cu atâta intensitate încât face să le clocotească sângele în vene."

Le zâmbi, simțind un gol adânc în suflet.

– Uitați cum stă treaba, spuse Hope cu precauție. Dacă vrem să câștigăm, trebuie să muncim împreună. Prin urmare, în cazul în care cineva are ceva de spus, s-o spună acum, în fața întregii echipe. Există vreun factor care vă împiedică să dați tot ce puteți?

Fetele se uitară contrariate una la alta. Câteva dădură din cap aprobator.

Hope nu știa dacă începuseră sau nu să circule zvonuri legate de ea. Dar i se părea greu de crezut că încă nu transpirase nimic. „În unele comunități nu poți păstra nici un secret", se gândi ea.

Fetele părură să ridice din umeri încurcate. Hope își dorea să creadă că era un semn de sprijin.

– OK, spuse ea. Dar dacă pe careva dintre voi o deranjează ceva, orice, înainte de a intra în finale, să vină să-mi spună. Ușa biroului meu e mereu deschisă. Sau, dacă nu vrea să vorbească cu mine, să meargă la directorul sportiv.

Nu-i venea să creadă că spune aceste lucruri. Simți nevoia să schimbe subiectul.

– Asta este, fără îndoială, cea mai tăcută reuniune pe care am avut-o cu voi. Atât de tăcută încât o să presupun că v-ați pierdut toate vocea din cauza efortului. Așa că o să renunțăm

la turele suplimentare. Bucurați-vă, dați-vă mâna, apoi luați-vă genţile şi mergeţi acasă.

Cuvintele acestea stârniră aplauze entuziaste. Scutirea de turele suplimentare avea acelaşi impact de fiecare dată.

Hope le făcu semn cu mâna, îndemnându-le să se grăbească. „Sunt pregătite", îşi zise în sinea sa. Se întreba dacă era valabil şi pentru ea.

În câteva secunde, fetele ieşiră de pe teren, grupate în pâlcuri şi le auzea cum râdeau. Le urmări îndepărtându-se, apoi se aşeză pe una dintre băncile de lemn de la marginea terenului.

Vântul se înteţise, făcând-o să se zgribulească. Se gândi că echipa de fotbal şi şcoala reprezentau un aspect esenţial, definitoriu al vieţii ei, iar acum lucrurile acestea erau în primejdie. O umbră alunecă peste covorul verde al terenului, înnegrind parcă tot pământul. „Puţine lucruri pe lumea asta te pot dărâma în halul în care o poate face o acuzaţie nedreaptă", îşi zise în sinea sa. O cuprinse o furie seacă. Îşi dorea să afle cine era cel care-i făcuse asta şi să-l lovească violent cu pumnii.

Dar oricine ar fi fost făptaşul, în momentele acelea nu era cu nimic mai palpabil decât întunericul ce-o împresura, iar Hope, furioasă cum era, îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă în hohote.

– Ashley? Ashley Freeman? N-am mai văzut-o de multă vreme. De luni în şir. Poate chiar de-un an. N-a plecat din oraş?

Nu i-am răspuns la întrebare, ci am întrebat-o, la rândul meu:

– Ai lucrat aici, la muzeu, în perioada în care lucra şi ea?

– Da. Eram mai mulţi studenţi licenţiaţi, care urmam diferite cursuri şi lucram part-time la muzeu.

Mă aflam în holul muzeului, nu departe de restaurantul unde Ashley îl aşteptase zadarnic pe Michael O'Connell în după-amiaza

aceea. Tânăra de la recepție avea părul tuns foarte scurt, în afară de vârful creștetului, unde îi era lung și țepos, făcând-o să semene cu un cocoș. Cel puțin cinci cercei îi străpungeau una dintre urechi, în timp ce în cealaltă avea o verigă mare, de un portocaliu strălucitor, fapt care făcea ca fața ei, în mod bizar, să pară asimetrică. Își ridică privirea la mine cu un mic zâmbet tineresc și, în cele din urmă, îmi puse întrebarea firească.

– De ce vă interesează Ashley? S-a întâmplat ceva?

Am scuturat din cap.

– Sunt interesat de un caz judiciar care are legătură cu ea. Așa că fac niște investigații. Voiam să văd unde a lucrat. Deci ai cunoscut-o pe vremea când lucra aici?

– Nu prea bine...

Tânăra ezită.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Nu cred că erau prea mulți cei care o cunoșteau. Sau care o plăceau.

– Serios?

– Păi, am auzit odată, fără să vreau, pe cineva spunând că Ashley nu este ceea ce pretinde a fi sau ceva de genul ăsta. Cred că asta era părerea generală. Au fost o mulțime de zvonuri și speculații când a plecat.

– De ce?

– Se spunea că în computerul ei au fost descoperite lucruri care n-aveau ce căuta acolo și asta a băgat-o în încurcătură. Cel puțin așa am auzit eu.

– Ce fel de lucruri?

– Lucruri neobișnuite. A intrat din nou în vreo belea?

– Nu tocmai, am răspuns eu. Dar s-ar putea ca „belea" să nu fie cuvântul potrivit.

18

Situația se înrăutățește

Michael O'Connell își spuse în sinea lui că principala sa calitate era răbdarea.

Asta nu însemna să stea cu mâinile-n sân sau să aștepte pasiv. Adevărata *răbdare* presupunea o seamă de pregătiri și planificări, astfel încât, atunci când avea să vină momentul așteptat, el să fie cu un pas înaintea tuturor. Îi plăcea să se gândească la sine ca la un regizor, cel care vede întreaga poveste, act după act, scenă după scenă, până la sfârșit. Cunoștea toate finalurile, pentru că el era cel care le crea pe fiecare în parte.

O'Connell era doar în pantaloni scurți, iar trupul îi strălucea de sudoare. Cu câțiva ani în urmă, dăduse într-un anticariat peste o carte cu exerciții fizice care fuseseră foarte la modă pe la mijlocul anilor 1960. Cartea cu pricina era inspirată dintr-un manual de instruire fizică a celor din Forțele Aeriene Regale Canadiene și era plină cu desene reprezentând bărbați în pantaloni scurți care făceau tot felul de sărituri, flotări și exerciții de întărire a mușchilor bărbiei. Mai erau acolo și alte mișcări ciudate pe care le efectua el, de pildă sărea cât mai sus, ridicându-și genunchii la piept astfel încât să-și atingă degetele de la picioare. Exercițiile erau diferite de tot ceea ce-nsemna Pilates, Billy Blanks, Body by Jake și celelalte programe de

fitness ce puteau fi urmărite la televizor. Devenise expert în exercițiile respective și dedesubtul aspectului său lejer, sub veșmintele neglijente, tipic studențești, se ascundea un fizic de atlet. Cluburile de sănătate, cu snobismul lor, nu-l interesau câtuși de puțin, și nici să alerge de unul singur pe malul râului Charles, meditând la nemurirea sufletului. Prefera să se antreneze singur în camera lui, ascultând din când în când muzica unor trupe, chipurile, sataniste, precum Black Sabbath și AC/DC.

Se întinse pe podea, își ridică picioarele deasupra capului și apoi le coborî încet, ținându-le de trei ori nemișcate preț de câteva clipe până să ajungă cu ele la câțiva centimetri de sol. Repetă exercițiul de douăzeci și cinci de ori. Ultima dată, rămase cu picioarele întinse aproape de sol, cu brațele lipite de podea și stătu nemișcat timp de un minut, apoi încă unul. Știa că după vreo trei minute avea să simtă un oarecare disconfort, după altele două avea să obosească, iar după șase minute avea să-l doară tot corpul.

O'Connell se gândi că la el nu mai era vorba despre dezvoltarea musculaturii.

Acum era vorba despre depășirea limitelor, despre satisfacția biruinței.

Își închise ochii și încercă să ignore senzația usturătoare din abdomen gândindu-se la Ashley. Cu ochii minții revăzu toate detaliile, cu răbdarea unui artist dornic să redea pe pânză fiecare curbă și fiecare adâncitură a trupului iubitei. Începu cu picioarele ei, de la degete la curbura tălpii și până la călcâi. Apoi urcă de-a lungul pulpei, descriindu-i mușchii supli, până la genunchi și apoi mai sus, spre coapse.

Scrâșni din dinți și zâmbi. De obicei, reușea să rămână în această poziție până când trecea de sâni, după ce zăbovea o bucată de vreme contemplându-i cuibul gingaș al feminității și mai apoi curba grațioasă și senzuală a gâtului. Acesta era

punctul în care se oprea, silit să-şi lase picioarele jos. Dar, pe măsură ce devenea tot mai puternic, ştia că într-o bună zi avea să termine tabloul acesta mental, adăugându-i trăsăturile feţei şi părul. Aştepta cu nerăbdare ziua aceea.

Icnind, îşi relaxă muşchii, iar picioarele îi căzură cu putere pe podea. Rămase aşa câteva momente, simţind cum transpiraţia i se prelinge de pe piept.

Avea să-l sune, de asta era convins. Azi. Poate mâine. Lucrul acesta era inevitabil. Doar pusese în joc forţe care aveau s-o prindă-n capcană. Ashley avea să fie supărată, îşi spuse în sinea lui. Furioasă. Avea să-l asalteze cu pretenţii şi proteste, care aveau să-l lase rece. Şi, lucrul cel mai important, de data asta avea să fie singură. Speriată şi vulnerabilă.

Trase adânc aer în piept. Pentru o clipă, avu senzaţia că Ashley se află lângă el, moale şi caldă. Îşi închise ochii şi se lăsă în voia acestei senzaţii desfătătoare. Zâmbi când imaginea începu să se destrame.

Michael O'Connell stătea întins pe spate, cu privirea pironită pe tavanul alb, în mijlocul căruia era agăţat un simplu bec de o sută de waţi, fără nici un fel de abajur. Citise undeva că în secolele al XI-lea şi al XII-lea existau călugări, membri ai unor ordine monahale străvechi, care rămâneau ore în şir în această poziţie, într-o tăcere deplină. Ignorând căldura, frigul, foamea, setea, aceştia aveau tot felul de halucinaţii şi viziuni în timp ce meditau la Împărăţia cerurilor şi la Cuvântul implacabil al lui Dumnezeu. O'Connell le aprecia devotamentul.

Ceea ce o preocupa pe Sally era contul acela offshore în care fuseseră transferate mai multe sume, destul de modeste, din contul clientei sale. În total, era vorba de aproape 50 000 de dolari.

Când sunase la banca din Grand Bahama, cei de acolo se arătaseră necooperanți, aducându-i la cunoștință că are nevoie de o autorizație din partea conducerii băncii. De asemenea, îi explicaseră că o astfel de autorizație era foarte greu de obținut, chiar și de către anchetatorii autorităților publice, darămite pentru o simplă avocată care acționează pe cont propriu, fără citații și fără amenințări din partea guvernului.

Ce nu putea Sally să priceapă era faptul că un om care se arătase capabil să spargă contul clientei sale se mulțumise să fure doar o cincime din suma totală. Restul sumei, împrăștiat la băncile din toată țara printr-o serie ametitoare de intrări și ieșiri, putea fi depistat și, din câte spera ea, existau mari șanse de a fi recuperat. Reuși să blocheze sumele ce fuseseră transferate în conturile a mai bine de zece bănci, unde se aflau neatinse, sub diferite nume, toate evident false. De ce făptașul nu transferase pur și simplu întreaga sumă în conturi offshore, unde ar fi fost de neatins, după toate probabilitățile? Majoritatea banilor fusese împrăștiată pe ici, pe colo, nu furată, și aștepta acum să fie recuperată prin niște eforturi uriașe. Asta o tulbura profund. Nu putea ști cu precizie despre ce fel de infracțiune era vorba. Singurul lucru de care era sigură era faptul că reputația sa profesională avea mari șanse să sufere o lovitură puternică. Asta în cel mai bun caz, căci se putea și să fie schilodită pe veci.

De asemenea, nu putea să-și dea seama de unde venea acest atac.

Prima ei suspiciune fu îndreptată, desigur, asupra soțului clientei sale. Dar nu înțelegea de ce i-ar da acesta atâta bătaie de cap – nu făcea decât să amâne soluționarea problemei și să îngreuneze situația, ca să nu mai vorbim de intentarea unui proces în acest sens, care presupunea și mai multe costuri. În procesele de divorț era obișnuită ca oamenii să se poarte irațional, fără îndoială, dar cazul de față o deruta complet. De

regulă, oamenii dădeau dovadă de o meschinărie ostentativă, fiind în mod intenționat dezagreabili atunci când voiau să-i bage adversarului bețe-n roate. Însă în cazul acesta deslușea o subtilitate pe care nu reușea să și-o explice.

Apoi își îndreptă bănuielile asupra altor adversari, din alte cauze. Cineva care pierduse în fața ei la proces.

Asta o îngrijoră și mai tare, căci ideea că o persoană ar nutri vreme îndelungată dorința de răzbunare, așteptând luni în șir, poate chiar ani, ca s-o transforme în realitate era de-a dreptul tulburătoare. În stilul mafioților sicilieni, de parcă ar fi fost o scenă desprinsă din filmul *Nașul.*

Sally ieșise mai repede de la serviciu și se plimba prin centru, îndreptându-se spre un restaurant cu o denumire ce se voia irlandeză, un loc liniștit și obscur. Era la al doilea pahar de whisky cu apă, iar pe fundal se auzea melodia celor de la Grateful Dead, *Friend of the Devil.*

„Oare cine mă urăște?" se întrebă ea.

Oricine ar fi fost, știa că trebuie să-i spună lui Hope. Gândul acesta o îngrozea. După toată tensiunea dintre ele, era ultimul lucru de care aveau nevoie. Sally sorbi încet din lichidul amărui. „Cineva mă urăște și eu sunt o lașă, își spuse în sinea sa. Sunt prietenă cu un amic de-al diavolului." Aruncă o privire la pahar și, conștientă că tot alcoolul din lume n-ar fi fost de ajuns ca să-i alunge suferința, îl împinse la o parte și, de-abia ținându-și echilibrul, o porni spre casă.

Scott încheie scrisoarea către profesorul Burris, după care o reciti cu atenție. Termenul ales de el spre a descrie cele întâmplate era acela de *farsă* – descrisese incidentul ca fiind opera elaborată, deși inexplicabilă, a unui student poznaș.

Atâta doar că nu-i venea deloc să râdă.

Singura parte care nu-l stânjenea din scrisoarea întocmită cu multă grijă era cea în care îl ruga pe profesor să examineze realizările tânărului Louis Smith pe plan academic. Scott se gândise să-i dea acestuia un mic imbold în carieră.

Semnă e-mailul şi-l trimise. Apoi merse acasă şi se aşeză în vechiul şi uzatul său fotoliu, întrebându-se care putea fi explicaţia celor întâmplate. Nu-i venea să creadă că o simplă scrisoare, fie ea oricât de categorică, îl putea scăpa de toate problemele. Reporterul acela băgăreţ de la ziarul campusului avea să-l ia la întrebări la sfârşitul săptămânii. Încăperea începea să se cufunde în întuneric pe măsură ce lumina zilei pălea, iar Scott era conştient că în viitorul apropiat va fi nevoit să se apere într-un fel sau altul. Faptul că acuzaţia nu avea nici temei, nici credibilitate era mai mult sau mai puţin relevant. Tot se va găsi cineva care să-i dea crezare.

Gândul acesta îl înfurie pe Scott, făcându-l să-şi încleştеze pumnii. Îl durea capul cumplit, dar cu toate astea continua să se întrebe cine putea fi autorul învinuirii. Habar n-avea că Sally şi Hope erau şi ele frământate de aceeaşi întrebare în acele clipe. Dacă fiecare dintre ei ar fi ştiut despre chinurile prin care treceau ceilalţi, împreună ar fi descoperit numaidecât făptaşul. Însă circumstanţele şi ghinionul făceau ca fiecare să fie absorbit exclusiv de propria problemă.

Ashley îşi puse câteva lucruri în geantă şi tocmai se pregătea să plece de la muzeu la sfârşitul zilei de lucru când, ridicându-şi privirea, îl văzu pe directorul adjunct apropiindu-se şovăielnic.

– Ashley, spuse el pe un ton înţepat, rotindu-şi privirea prin încăpere, aş vrea să discut ceva cu tine.

Ea îşi lăsă geanta jos şi îl urmă ascultătoare în biroul său. Liniştea din muzeu te ducea cu gândul la un cavou, iar ecoul paşilor lor răsuna pe coridorul pustiu. Umbre ciudate muti-

lau tablourile de pe pereți, desfigurând portretele și deformând culorile.

Directorul adjunct îi făcu semn spre un scaun, iar el se așeză la birou. Rămase tăcut câteva clipe, ajustându-și cravata, apoi oftă și o privi direct în ochi. Avea un tic nervos: își freca palmele una de cealaltă în cele mai neașteptate momente.

– Ashley, am primit unele reclamații în ce te privește.

– Reclamații? Ce fel de reclamații?

Nu-i dădu un răspuns direct.

– Ai avut ceva probleme în ultima vreme?

Ar fi vrut să-i răspundă că da, dar nu voia să-i dezvăluie directorului viața ei personală mai mult decât era necesar. Îl considera un om lingușitor și nesincer. Știa că acasă, în Somerville, are doi copii mici, dar asta nu-l împiedica să se dea la orice tânără proaspăt angajată.

– Nu, nimic neobișnuit, minți ea. De ce mă întrebați asta?

– Așadar, spuse el cu voce joasă, ai spune că totul decurge *normal* în viața ta? Nimic *nou?*

– Nu sunt sigură că înțeleg unde bateți.

– Nu cumva părerile tale legate de... hmmm... lume, în general, s-au schimbat radical în ultima vreme?

– Părerile mele îmi aparțin, spuse ea încet.

El șovăi din nou.

– De asta mi-era teamă. Eu nu te cunosc prea bine, Ashley. Prin urmare, cred că nimic n-ar trebui să mă surprindă. Însă vreau să-ți mărturisesc... Se opri. Ei bine, am s-o spun așa: știi, aici la muzeu încercăm să fim toleranți față de concepțiile, părerile și, ca să zic așa, stilul de viață al celorlalți. Nu vrem să judecăm pe nimeni. Dar sunt anumite limite care nu pot fi depășite, ești de acord cu mine?

Ashley habar n-avea despre ce vorbea directorul, dar încuviință din cap.

– Bineînțeles. Sunt anumite limite.

Directorul adjunct părea supărat și furios deopotrivă. Se aplecă înspre ea.

– Chiar crezi că Holocaustul n-a avut loc niciodată?

Ashley mai că sări de pe scaun.

– Cum?

– Crezi că uciderea celor șase milioane de evrei a fost pură propagandă și nu s-a întâmplat în realitate?

– Nu înțeleg...

– Negrii sunt o rasă inferioară, iar mongoloizii, doar cu puțin deasupra animalelor sălbatice, nu-i așa?

Ashley nu putu să răspundă nimic, căci șocul o făcuse să-și piardă graiul.

– E adevărat că evreii controlează FBI-ul și CIA? Sau că puritatea rasei este principala problemă cu care se confruntă astăzi națiunea noastră?

– Nu știu ce vreți să...

Bărbatul ridică o mână, roșu la față de furie. Făcu un gest în direcția computerului de pe biroul său.

– Vino aici și introdu-ți ID-ul și parola, spuse el tăios.

– Nu înțeleg...

– Fă-mi pe plac, pur și simplu, spuse el rece.

Ea se ridică de pe scaun, dădu ocol biroului și făcu așa cum i se ceruse. Computerul păru să se trezească la viață, se auzi o muzică de fanfară și o fotografie a muzeului umplu ecranul, urmată de cuvintele „Bun venit, Ashley" și apoi „Ai mesaje necitite în căsuța poștală".

– Gata, spuse Ashley. Se ridică.

Directorul o împinse la o parte cu bruschețe și puse mâna pe tastatură.

– Uite, spuse el furios. Căutări recente.

Odată intrat în contul ei, apăsă rapid o serie de taste. Imaginea cu muzeul dispăru instantaneu, fiind înlocuită de un ecran roșu cu negru. Acordurile unui marș militar se revărsară dintr-odată din cele două boxe și apăru o svastică uriașă, urmată de o melodie explozivă. Ashley nu recunoscu *Horst Wessel Song*[1], dar intui numaidecât natura cântecului. Rămase cu gura căscată de uimire și vru să spună ceva, dar nu-și putea desprinde ochii de pe ecranul care acum înfățișa, în imagini alb-negru, un șir de oameni aliniați, cu mâna ridicată în semn de salut. Cuvintele „Sieg Heil!" fură repetate de mai multe ori. Recunoscu scena din filmul *Triumful voinței*, al lui Leni Riefenstahl. Apoi și imaginea aceasta dispăru, iar în locul ei se ivi mesajul de întâmpinare „Bun venit pe site-ul națiunii ariene." Un al doilea mesaj proclama: „Bun venit, soldat Ashley Freeman. Introdu parola pentru a intra".

– Mai e nevoie să continuăm? întrebă directorul adjunct.

– Dar e absurd, spuse Ashley. Chestiile astea nu-mi aparțin. Nu știu cum...

– Nu-ți aparțin?

– Nu. Nu știu cum, dar...

Directorul adjunct întinse mâna către ecran.

– Atunci, introdu-ți parola de la muzeu.

– Dar...

– Fă-mi pe plac, spuse el pe un ton rece.

Ea se aplecă deasupra tastaturii și scrise parola. Ecranul se schimbă numaidecât și din nou răsună o muzică de fanfară. Ceva de Wagner.

– Nu înțeleg.

---

[1] *Horst Wessel Song* – a fost imnul Partidului Nazist între anii 1930 și 1945. Începând din 1933 și până în 1945 naziștii l-au proclamat imn conațional al Germaniei, alături de prima strofă din *Deutschlandlied.* (n.tr.)

– Sigur, spuse el. Sigur că nu înțelegi.

– Cineva mi-a jucat o farsă. Un fost prieten. Nu știu cum, dar e foarte priceput la calculatoare și trebuie să fi...

Directorul scutură din cap.

– Te rog să nu mă mai insulți cu astfel de justificări penibile. Asta e ultima ta zi aici, Ashley. Chiar dacă scuzele tale sunt adevărate, ei bine, nu putem accepta nici una din variante. Nici pe cea a prietenului periculos, nici pe cea a convingerilor personale. Ambele sunt total inadmisibile în atmosfera de toleranță pe care ne străduim s-o promovăm aici. Asta e o pornografie a urii. Nu voi permite așa ceva. Și, ca să fiu sincer, nu sunt sigur că te cred. Vei primi prin poștă salariul pe ultima lună. Noapte bună, domnișoară Freeman. Te rog să nu mai vii aici. Și te rog – adăugă el arătându-i ușa – să nu te aștepți la vreo recomandare din partea noastră.

Lui Ashley îi venea deopotrivă să plângă de frustrare și să țipe de furie în timp ce se întorcea acasă, în înserarea ce se lăsa cu repeziciune peste oraș. Cu fiecare pas era tot mai furioasă, încât abia observa umbrele și întunericul ce-o împresurau. Umbla cu pași repezi și hotărâți pe străzile orașului, încercând să pună la cale un plan de acțiune, dar nu reușea, iar asta îi sporea și mai mult frustrarea. Își dădu frâu liber mâniei, până când întreg trupul începu să-i tremure. Nici un om în toate mințile nu i-ar permite altuia să-și bată joc în halul ăsta de viața lui și, cum ea se considera în toate mințile, decise că era timpul ca povestea să înceteze, chiar în acea noapte.

Își azvârli jacheta și geanta pe pat și merse direct la telefon. În câteva secunde formă numărul lui Michael O'Connell.

Acesta avea o voce adormită, incoerentă când răspunse.

– Da? Cine e?

– Știi al naibii de bine cine e, spuse Ashley pe un ton aproape isteric, plin de înverșunare.

– Ashley! Am știut că o să mă suni.

– Nemernic ce ești! Ți-ai bătut joc de munca mea de la școală. Iar acum m-ai făcut să-mi pierd și slujba. Cât poți să fii de ticălos!

El rămase tăcut.

– Lasă-mă-n pace! De ce nu mă poți lăsa-n pace?

El continuă să nu spună nimic.

Ea se ambala tot mai tare.

– Te urăsc! Luate-ar naiba, Michael! Ți-am spus că s-a terminat, și așa este! Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta. Și mai spui că mă iubești? Ești un om bolnav și malefic, Michael, și vreau să dispari din viața mea. Pentru totdeauna! Pricepi asta?

El tot nu răspunse nimic.

– Mă auzi, Michael? S-a terminat! Gata. Sfârșitul poveștii. Punct final. Ia-o cum vrei, dar s-a terminat. Nu mai vreau. Ai priceput?

Așteptă un răspuns, dar nu primi nici unul. Liniștea domnea în jurul ei, împresurând-o asemenea unui lujer de viță-de-vie.

– Michael? Brusc îi trecu prin minte că s-ar putea ca el să nu mai fie la telefon, că închisese, iar vorbele ei se pierduseră pur și simplu în necuprinsul vid electronic. Ai înțeles? S-a terminat.

Din nou, nu primi nici un răspuns.

I se păru că îi aude respirația la celălalt capăt al firului.

– Te rog, Michael. Trebuie să se termine.

Când vorbi, într-un târziu, cuvintele lui o luară prin surprindere.

– Ashley, spuse el aproape vesel, pe un ton de glumă, de parcă ar fi vorbit în altă limbă, o limbă complet străină ei. E nemaipomenit să-ți aud vocea. Număr clipele până în ziua

când vom putea fi din nou împreună. Făcu o pauză, după care adăugă: Pentru totdeauna.

Apoi închise.

– Dar s-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

– Da, răspunse ea. S-a întâmplat ceva, de fapt mai multe lucruri.

I-am studiat chipul și am observat că se lupta cu amănuntele a ceea ce avea de gând să-mi spună. Pentru ea reticența era asemenea unui pulover călduros pe timp de iarnă, la care apelezi în eventualitatea unui viscol, a gerului sau a înrăutățirii vremii.

– Ei bine, am spus eu, oarecum exasperat de stilul ei indirect, care e contextul aici? M-ai băgat în povestea asta spunând că voi fi în stare să înțeleg totul. Până în prezent nu prea știu dacă m-am ales cu ceva. Am înțeles că Michael O'Connell urzește tot felul de intrigi. Dar în ce scop? Văd crima începând să prindă contur, dar oare la ce fel de crimă ne gândim?

Ea își ridică mâna.

– Ai vrea ca lucrurile să fie cât mai simple, nu-i așa? Dar crima nu e un lucru simplu. Dacă stai să te gândești, sunt mai multe forțe implicate aici. Nu te întrebi, uneori, dacă nu cumva noi suntem cei care creăm atmosfera psihologică sau poate emoțională, prielnică acestor grozăvii, care mai întâi prinde rădăcină, apoi înmugurește și în final înflorește? Suntem un fel de seră a diavolului, noi toți. Nu ai această impresie câteodată?

Nu i-am răspuns nimic. În loc de asta, am urmărit-o ațintindu-și privirile asupra cănii de cafea, de parcă aștepta ca aceasta să-i spună ceva.

– Nu ai senzația că trăim o viață incredibil de dezmembrată, de împrăștiată? Altădată, în vremuri mai fericite, creșteai și rămâneai în același loc. Probabil cumpărai o casă pe aceeași stradă cu părinții tăi. Ajutai la bunul mers al afacerii familiei. Așa că rămâneam cu toții împreună, legați unii de alții, pe aceeași orbită. Ce vremuri

naive! *Luna de miere* și *Tata știe cel mai bine* rulau la televizor. Auzi ce idee demodată: tata știe cel mai bine. Acum ne instruim și plecăm plecăm de-acasă.

Făcu o pauză, după care mă întrebă:

– Așadar, tu ce ai face dacă ți-ar fi limpede că o persoană încearcă să-ți distrugă viața? Adăugă apoi: Nu vezi? Din punctul nostru de vedere, privind povestea dintr-o poziție sigură, neamenințată de nimic, e ușor să ne dăm seama că *există* cineva care încearcă să le ruineze viața. Dar ei nu au cum să vadă asta.

– De ce nu? am izbucnit eu.

– Pentru că nu e *logic*. Pentru că *nu are nici o noimă*. Adică, *de ce?* De ce ar vrea el să le distrugă viețile?

– Bine, de ce?

– Încă nu. Va trebui să descoperi singur lucrul ăsta. Dar anumite aspecte sunt clare: Michael O'Connell – care nu era nici pe departe atât de cultivat ca ei, care nu dispunea nici pe jumătate de resursele lor sau de prestigiul lor – deținea controlul. Era de două ori mai isteț ca ei, pentru că ei erau niște oameni ca oricare alții, pe când el era altfel. Uită-te la ei, adânciți și încurcați în intrigile lui diabolice, totuși nu-și puteau da seama ce li se întâmplă. Nu la adevărata gravitate a situației. Tu ce-ai face? Nu asta e întrebarea? S-au petrecut lucruri îngrozitoare, dar care e adevărata amenințare?

Nu i-am răspuns direct. În loc de asta, m-am repetat, în speranța de-a obține un răspuns:

– Dar s-a schimbat ceva?

– Da. Grație unui moment de luciditate.

– Cum așa?

Ea îmi zâmbi.

– O sintagmă norocoasă. Într-o poveste care părea să degenereze rapid într-o situație teribil de nefericită.

19

Schimbare de tactică

La început, Ashley fu copleșită de furie.

La câteva secunde după ce Michael O'Connell îi închise telefonul, luă aparatul și-l trânti de-un perete. Telefonul plesni, cu un zgomot ca de împușcătură. Se încovoie de mijloc, scrâșnind din dinți, cu pumnii încleștați și fața crispată. Luă o carte și o azvârli în aceeași direcție. Cartea se izbi de perete și apoi căzu la podea cu o bufnitură surdă. Merse în dormitor, înșfăcă o pernă de pe pat și începu să lovească cu pumnii în ea ca un boxer în ultima rundă a meciului, care dă orbește în toate părțile. Luă apoi perna și începu s-o sfâșie. Bucăți din umplutura sintetică zburau peste tot în jurul ei, așternându-i-se în păr și pe haine. Ochii i se umplură de lacrimi și scoase în cele din urmă un vaiet prelung, cufundându-se în cea mai neagră depresie.

Ashley se trânti pe pat, ghemuindu-se în poziția fătului și plânse în hohote, dând frâu liber sentimentelor ce-o asaltau cu forța unei avalanșe. Tot trupul îi zvâcnea de frustrare, tremurând spasmodic între două gemete, de parcă suferința i se răspândise în fiecare părticică a corpului, asemenea unei infecții de neoprit.

Când nu mai avu lacrimi, se răsuci și rămase pe spate, cu ochii ațintiți în tavan, strângând la piept rămășițele pernei.

Trase adânc aer în piept. Era conștientă că lacrimile nu aveau cum să rezolve problema, dar cu toate astea parcă se simțea un pic mai bine.

Când bătăile inimii i se potoliră, revenind la ritmul normal, Ashley se ridică.

– În regulă, spuse ea cu voce tare. Hai să vedem ce e de făcut, fetițo.

Aruncă o privire la telefonul mobil, care zăcea distrus pe podea, și își zise că izbucnirea ei fusese un lucru benefic. Acum trebuia să-și cumpere altul, iar asta însemna un număr nou. Unul pe care, își promise sieși, Michael O'Connell nu avea să-l mai afle. Se uită la telefonul fix de pe birou. „Pe ăsta îl scot din funcțiune."

Lângă telefon se afla laptopul ei. „Acum, își spuse ea pe tonul cu care i-ar fi vorbit unui copil mic, o să-ți schimbi serviciul de internet. Îți schimbi contul de e-mail. Anulezi toate serviciile la care ești abonată. O iei de la capăt."

Apoi aruncă o privire în jurul său, prin apartament. „Dacă trebuie să te muți, o să te muți."

Oftă adânc. Avea să meargă la biroul de înregistrare a actelor absolvenților în dimineața următoare, ca să-și corecteze fișele de prezență. Știa că asta avea să-i dea mare bătaie de cap, dar undeva existau copii după calificativele pe care le primise și, indiferent de măsluirile lui Michael O'Connell, avea să pună lucrurile în ordine. Cât despre cursurile recente – și despre așa-zisele sale absențe – asta era, probabil, imposibil de rectificat. Dar era vorba de o singură materie și, deși neplăcut, totuși nu era ceva fatal.

Mai grav era faptul că își pierduse slujba. Înclina să creadă că directorul adjunct avea să-i facă probleme pe viitor. Individul era superficial și neînduplecat, cu o atitudine sexistă, și îi

repugna ideea de a mai avea de-a face cu el. Ajunse la concluzia că cel mai bine ar fi să încerce să-l convingă pe vreunul dintre profesorii ei să-i scrie directorului adjunct o scrisoare, prin care să-i dea de înțeles că o învinuise pe nedrept, fapt care ar trebui să reiasă din fișa ei de angajare. Era sigură că putea convinge pe cineva să facă asta de îndată ce avea să-i explice ce se întâmplase. Poate că n-avea să revină asupra deciziei de a o concedia, dar măcar în felul acesta s-ar repara prejudiciul produs asupra reputației sale.

La urma urmelor, își spuse ea, slujba de la muzeu nu era singura slujbă din lume. Cu siguranță mai existau și altele, tot în domeniul artelor și tot pline de culoare, care să i se potrivească.

Cu cât chibzuia mai mult, cu atât se simțea mai bine. Cu cât își făcea mai multe planuri, cu atât mai mult își recăpăta controlul. Se simțea tot mai stăpână pe sine, tot mai puternică și mai hotărâtă. După câteva momente, se ridică de pe pat, se scutură din cap până-n picioare și merse la baie.

Se privi îndelung în oglindă, clătinând din cap la vederea ochilor umflați și înroșiți de plâns. „În regulă, spuse ea dând drumul la apă fierbinte și începând să se spele pe față, de-acum nu mai vărs nici o lacrimă din cauza ticălosului ăstuia."

Gata cu teama. Gata cu îngrijorarea. Gata cu revolta și cu frustrarea. Avea să-și vadă de viață și la naiba cu Michael O'Connell.

Își dădu dintr-odată seama că îi este foame, așa că, după ce se spălă pe față și își alungă supărarea, merse în bucătărie, găsi în congelator o cutie de înghețată și își puse o porție generoasă, lăsând ca gustul delicios să-i însenineze starea de spirit. Apoi se îndreptă către telefonul fix, singurul pe care-l mai avea, ca să-l sune pe tatăl ei. În timp ce mergea spre aparat, mâncând din înghețată, zăbovi un pic lângă fereastră, aruncând o privire

şovăielnică la întunericul de afară. „Gata cu privitul pe fereastră." Ashley se răsuci pe călcâie, puse mâna pe telefon şi începu să formeze numărul, neavând habar că era urmărită. Afară, nişte ochi iscoditori contemplau lumina palidă de la geamul ei, sperând să-i surprindă silueta, fie şi doar pentru o clipă, satisfăcuţi, dar nu pe deplin de simpla adiere a prezenţei sale. Bărbatul se simţea în largul lui în întunericul ce-l împresura, exaltat la gândul că se afla atât de aproape de ea în momentul acela. „E ceva ce ea n-ar înţelege niciodată", îşi spuse în sinea lui. Faptul că fiecare încercare de-a ei de a se îndepărta îl stârnea şi mai mult, sporindu-i pasiunea. Îşi ridică gulerul jachetei şi se retrase în umbră. Putea sta acolo toată noaptea dacă era nevoie.

Hope fu surprinsă s-o găsească pe Sally aşteptând-o, când sosi seara acasă. Relaţia lor devenise extrem de formală, marcată de lungi momente de tăcere.

Se uită la vechea ei parteneră de viaţă şi dintr-odată se simţi istovită şi demoralizată. „Până aici a fost, îşi spuse în sinea ei. Ăsta este punctul final." O tristeţe nedefinită o cuprinse în timp ce o studia neliniştită pe Sally.

– Ai venit mai devreme în seara asta, spuse ea pe un ton cât mai blând. Ţi-e foame? Imediat încropesc ceva, dar n-o să fie spectaculos.

Sally aproape nici nu se clinti. În mână ţinea un pahar cu whisky.

– Nu mi-e foame, spuse ea destul de împleticit. Dar trebuie să stăm de vorbă. Avem o problemă.

– Da, răspunse Hope, scoţându-şi jacheta fără grabă şi lăsându-şi jos rucsacul. Aşa cred şi eu.

– Ba chiar mai multe.

– Da. Mai multe. Poate ar fi bine să-mi torn și eu ceva de băut. Hope merse până în bucătărie.

În timp ce Hope își umplea un pahar mare cu vin alb, Sally încercă să se hotărască de unde să înceapă, cu care dintre numeroasele probleme pe care le aveau de înfruntat. Printr-o conexiune bizară produsă la nivel mental, ea asocia violarea contului clientei sale și pericolul care-i amenința cariera cu răcirea nedesluşită a sentimentelor sale față de Hope. „Cine sunt eu?" se întrebă Sally.

Se simțea la fel ca în zilele acelea de dinainte ca ea și Scott să se despartă. O mâhnire profundă îi invada gândurile. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să rămână așezată pe scaun. Îi venea să se ridice și s-o ia la fugă. Ca avocată obișnuită cu conflicte dintre cele mai dificile, se simți dintr-odată incompetentă.

Când își ridică privirea, o văzu pe Hope stând în pragul ușii.

– Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat, rosti Sally.

– Te-ai îndrăgostit de altcineva?

– Nu, nu...

– De un bărbat?

– Nu.

– Atunci, de altă femeie?

– Nu.

– Pur și simplu nu mă mai iubești? continuă Hope.

– Nu știu ce iubesc. Am senzația că... nu știu... că mă decolorez, întocmai ca o fotografie veche.

Hope se gândi că asta era o afirmație indulgentă și ultraromanțioasă. Lucru care o înfurie și, după toată tensiunea din ultima vreme, nu se putu abține să nu izbucnească:

– Știi, Sally, spuse cu o răceală care o surprinse și pe ea, nu am chef să discut despre starea ta emoțională. Ei da, lucrurile nu sunt perfecte. Și ce vrei să faci? Mi-e silă să mai trăiesc în tensiunea asta. Nu sunt decât două variante, fie ne despărțim,

fie... nu știu... care e cealaltă variantă? Ce sugerezi să facem? Cert e că eu nu mai pot să suport o asemenea presiune psihică.

Sally scutură din cap.

– Nu m-am gândit serios la asta.

– Pe naiba nu te-ai gândit.

Hope se simți oarecum vinovată pentru că îi făcea plăcere să fie furioasă.

Sally dădu să spună ceva, dar se opri.

– Mai există o problemă, spuse ea. Una care ne afectează pe amândouă și stilul nostru de viață.

În câteva cuvinte, o puse pe Hope la curent cu acuzația formulată împotriva ei și cu faptul supărător că o bună parte din economiile lor dispăruse – cel puțin pentru moment – și avea să dureze câtva timp până să dea de urma banilor și să întocmească actele necesare pentru a-i recupera.

Hope ascultă îngrozită.

– Cred că glumești, nu-i așa?

– Mi-aș dori să fie așa.

– Dar nu erau banii *tăi*, erau banii *noștri*. Ar fi trebuit să mă consulți și pe mine înainte.

– A trebuit să mă mișc rapid ca să evit o anchetă din partea Baroului de avocatură.

– Asta e o scuză care nu justifică faptul că n-ai pus mâna pe telefon să-mi spui ce ai de gând să faci. Sally nu răspunse nimic. Așadar, nu numai că suntem pe punctul de-a ne despărți, dar mai suntem și falite?

Sally încuviință din cap.

– Păi, nu de tot, dar până când reușim să lămurim lucrurile...

– Ei, ce să zic, e nemaipomenit. De-a dreptul excelent. Extraordinar. Ce naiba o să facem acum?

Hope se ridică și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat. Era atât de furioasă pe partenera ei, încât i se părea că

luminile din cameră pâlpâie, când mai palide, când mai intense, ca atunci când se prefigurează o pană de curent.

Înainte ca Sally să apuce să răspundă „Nu știu", telefonul începu să zbârnâie.

Hope se răsuci și, uitându-se la telefon de parcă el ar fi fost de vină pentru toate necazurile, se duse să răspundă, călcând apăsat și bolborosind tot felul de obscenități.

– Da, spuse ea pe un ton aspru. Cine e?

De pe fotoliul pe care ședea, copleșită de nenorocirile ce se abătuseră asupra sa, Sally observă cum chipul lui Hope încremeni brusc.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E vreo problemă?

Hope nu-i răspunse, evident atentă la cuvintele persoanei de la celălalt capăt al firului. După un moment, dădu din cap și spuse:

– Doamne Dumnezeule! Numai puțin, ți-o dau acum.

Apoi se întoarse spre Sally.

– Da. Nu. Aici. Vorbește tu. E Scott. Ticălosul și-a băgat din nou coada în viața lui Ashley. Și încă bine de tot.

Scott ajunse acasă la ele o oră mai târziu. Sună la sonerie, îl auzi pe Cel fără Nume lătrând și imediat după aceea Hope apăru la ușă. Ca de obicei, tăcură amândoi stingheri preț de câteva secunde, după care ea îi făcu semn să intre.

– Bună, Scott! spuse Hope. Haide înăuntru.

Scott fu surprins să constate că Hope părea să fi plâns, căci întotdeauna avusese impresia că, dintre ele două, ea era cea mai stăpână pe sine. Oricum, de un lucru era sigur, și anume că fosta sa soție era jumătatea irascibilă a relației.

Nu pierdu vremea cu politețuri, ci de îndată ce intră în sufragerie întrebă:

– Ai vorbit cu Ashley?

Sally încuviință din cap.

– În timp ce tu erai pe drum înspre noi. M-a pus la curent și pe mine cu tot ce-ați povestit. A rămas fără slujbă și are probleme mari la școală. Sally oftă. Cred că am subestimat perseverența acestui Michael O'Connell.

Scott ridică din sprâncene.

– Puțin spus. A fost o greșeală pe care probabil că n-am fi putut-o evita. Dar acum trebuie s-o ajutăm pe Ashley să iasă din treaba asta.

– Eu credeam că de-asta te-ai dus la Boston, spuse Sally cu răceală, aruncându-i fostului său soț o privire mirată. Cu 5 000 de dolari în buzunar, bani gheață.

– Da, replică Scott la fel de rece, presupun că tentativa noastră de mituire n-a funcționat. Prin urmare, care e pasul următor?

Rămaseră cu toții tăcuți preț de câteva clipe, până când Hope izbucni:

– Ashley se află într-o situație gravă. E limpede că are nevoie de ajutor, dar cum s-o ajutăm? În ce fel? Ce am putea face?

– Trebuie să fie niște legi în acest sens, spuse Scott.

– Sunt, dar cum ne putem folosi de ele? continuă Hope. Și, până în momentul de față, ce lege crezi că a încălcat tipul ăsta? Doar n-a violat-o. N-a lovit-o. N-a amenințat-o. Dimpotrivă, i-a spus că o iubește. Și a urmărit-o. Iar apoi i-a dat viața peste cap cu ajutorul computerului. O farsă deplasată, în cel mai bun caz.

– Sunt legi care interzic așa ceva, spuse Sally, dar se opri brusc.

– Farse cu ajutorul computerului, spuse el. O descriere mult prea blândă.

– Anonime, preciză Sally.

Toți trei tăcură, gândindu-se ce ar mai fi de zis. Într-un târziu, Scott se lăsă pe spate și spuse:

– Săptămâna trecută m-am confruntat și eu cu o problemă destul de neplăcută, tot din cauza computerului și tot cu autor anonim. Cred că s-a rezolvat, dar...

Câteva secunde nimeni nu rosti nici un cuvânt, după care Hope spuse:

– Și eu la fel.

Sally o privi, surprinsă de ce auzea.

Dar, înainte să poată spune ceva, Hope arătă spre ea.

– Și ea, la fel.

Hope se ridică în picioare.

– Cred că toți avem nevoie să bem un pahar. Plecă să caute încă o sticlă de vin. Poate mai multe pahare, rosti ea peste umăr, spre Scott și Sally, care se uitau unul la celălalt cuprinși de îndoială.

Detectivul din cadrul Poliției statului Massachusetts care ședea în fața mea îmi păru la prima vedere un tip ciudat și simpatic, diferit de eroii romanelor polițiste, atât de duri și de blazați. Avea o statură și o constituție care nu impresionau, purta un pulover albastru și niște pantaloni kaki ieftini, iar părul de culoarea nisipului îi era tuns foarte scurt. Deasupra buzei de sus avea o mustață stufoasă care-i dădea un aer onest, de om cumsecade. Dacă n-ar fi avut sub braț un toc cu un pistol Glock de nouă milimetri, ai fi zis mai degrabă că e agent de asigurări ori profesor de liceu.

Se lăsă să cadă pe spătarul scaunului și, ignorând zbârnâitul telefonului, spuse:

– Așadar, vreți să aflați câte ceva despre comportamentul obsesiv, da?

– Da. Mă documentez, am răspuns eu.

– Pentru o carte? Sau un articol? Nu pentru că ați avea vreun interes personal în acest sens, nu-i așa?

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.

Detectivul râNji.

– Păi, e ca în povestea aia cu un tip care dă telefon la doctor și spune : „Am un coleg de serviciu care ar vrea să știe care sunt simptomele... hmmm... bolilor cu transmitere sexuală, cum sunt sifilisul și gonoreea. Și cum o fi contactat el, adică prietenul meu, nu eu, o astfel de boală, pentru că are niște dureri cumplite".

Am scuturat din cap.

– Credeți că sunt urmărit de vreun obsedat și vreau să...

Zâmbi, dar era un zâmbet precaut.

– Poate că dumneavoastră vreți să urmăriți pe cineva și aveți nevoie de câteva ponturi care să vă învețe cum să procedați ca să nu fiți arestat. Ăsta ar fi un tertip de-a dreptul smintit, pe care numai un obsedat incurabil ar putea să-l regizeze. Întotdeauna am zis că e o greșeală să-i subestimăm. Sau să subestimăm gravitatea faptelor pe care le-ar putea comite la un moment dat. Un obsedat veritabil face din obsesia lui o adevărată artă. Artă combinată cu știință.

– Cum așa?

– Nu numai că studiază cu atenție victima, ci îi studiază tot modul de viață. Familia. Prietenii. Locul de muncă. Școala. Restaurantele preferate. Cinematografele pe care le frecventează, atelierul unde-și repară mașina. Locul unde-și plimbă câinele și de unde-și cumpără biletele de loterie. Se folosește de tot soiul de resurse, atât legale, cât și interzise de lege, ca să strângă toate aceste informații. El măsoară, evaluează, anticipează în permanență. Își dedică toate gândurile țintei sale într-o asemenea măsură, încât adesea poate gândi în avans, de parcă ar citi gândurile victimei, pe care aproape că ajunge s-o cunoască mai bine ca pe sine însuși.

– Ce anume declanșează acest comportament?

– Psihologii nu au găsit încă o explicație clară. Comportamentul obsesiv rămâne un mister. Un trecut dificil, poate?

– Probabil mai mult decât atât.

– Da, probabil. Părerea mea e că, dacă sapi un pic, dai peste niște povești cutremurătoare petrecute în copilăria lor. Abuzuri. Violență. Chestii de genul ăsta.

Scutură din cap.

– Periculoși indivizi, obsedații. Nu sunt în nici un caz niște infractori mărunți, de duzină. Indiferent dacă ești o fată simplă, care locuiește într-o rulotă, lucrează la supermarketul local și e urmărită de fostul prieten, sau o vedetă de la Hollywood, care are toți banii din lume și e urmărită de un fan fanatic, te afli în mare pericol, pentru că, orice ai face, dacă obsedatul își dorește cu adevărat să ajungă la tine, până la urmă o va face. Iar legile, chiar și ordinele de restricție temporară sau normele privitoare la urmărirea prin computer sunt proiectate să *reacționeze* în cazul comiterii unei infracțiuni, nu s-o *preîntâmpine*. Obsedații știu asta. Și lucrul cel mai înfricoșător e că adesea nu le pasă. Nici cât negru sub unghie. Sunt total imuni la sancțiunile obișnuite. Oprobriul. Ruina financiară. Închisoarea. Moartea. Lucrurile astea nu-i sperie. Ceea ce îi sperie e ruperea contactului cu victima. E o teamă care face ca orice altceva să pălească prin comparație, iar țelul acesta neclintit devine întreaga lor rațiune de a trăi.

– Ce poate să facă victima în această situație?

Căută prin biroul și scoase o broșură intitulată *Ești victima unui obsedat? Câteva recomandări din partea Poliției statului Massachusetts.*

– Îi dăm un material pe care să-l citească.

– Atâta tot?

– Asta până când se comite o infracțiune. Iar atunci de obicei e prea târziu.

– Dar cum rămâne cu grupurile de sprijin și...

– Ei bine, grupurile astea pot fi de ajutor anumitor persoane. Sunt spații sigure, reședințe secrete, grupuri de suport și multe altele. Toate pot să ofere ajutor într-o oarecare măsură, în anumite

cazuri. Și nu i-aș spune nimănui că nu e bine să ia legătura cu acești oameni, dar trebuie să ai de grijă, căci s-ar putea să declanșezi o confruntare pe care nu ți-o dorești. Dar oricum, de obicei e prea târziu. Vreți să știți care-i partea cea mai absurdă?

Am încuviințat din cap.

– Organele legislative ale statului nostru au fost printre primele care au adoptat legi de protejare a individului, însă un obsedat înverșunat își găsește căi de a eluda legea. Și, partea cea mai proastă, odată ce ai apelat la autorități – de pildă, ai depus o plângere, cazul ți-a fost consemnat la dosar și ai obținut un ordin al instanței prin care obsedatul e obligat să stea la distanță de tine –, ei bine, asta poate însemna declanșarea dezastrului. Forțează-i mâna ticălosului. Fă-l să acționeze pripit. Inspiră-te din arsenalul lui și dă-i de știre: „Dacă nu poți fi al meu, nu vei fi al nimănui".

– Și...

– Folosiți-vă imaginația, domnule scriitor. Știți ce se întâmplă atunci când un tip sosește la slujbă sau acasă, sau oriunde, îmbrăcat precum Rambo, în ținută de camuflaj, cu o pușcă de calibrul .12, cu cel puțin două pistoale și cu suficientă muniție legată în jurul pieptului încât să dea bătaie de cap unei echipe SWAT vreme de câteva ore bune. Ați auzit astfel de povești.

Am rămas tăcut. Auzisem, într-adevăr, astfel de povești. Detectivul zâmbi din nou.

– Iată un lucru de care ar fi bine să țineți seama: din câte am constatat noi până în clipa de față, atât în domeniul legislativ, cât și în psihologia judiciară, cel mai fidel profil al urmăritorului obsedat este similar cu cel al ucigașului în serie.

Se lăsă înapoi pe spătarul scaunului.

– Asta te cam pune pe gânduri, nu-i așa?

20

Acțiuni şi bune, şi rele

– Are vreunul din voi habar de ceea ce se petrece?

Întrebarea lui Sally rămase suspendată în aer.

– Vreau să spun, în afară de ceea ce ne-a relatat Ashley şi care nu înseamnă prea mare lucru, ce ştim despre individul ăsta care-şi bate joc de viața ei?

Sally se întoarse către fostul ei soț. Era la al nu ştiu câtelea pahar cu whisky şi ar fi trebuit să se îmbete de mult, dacă lucrurile n-ar fi fost atât de grave.

– Scott, tu eşti singurul, în afară de Ashley, desigur, care l-a văzut pe tipul ăsta. Îmi închipui că ai tras nişte concluzii după întâlnirea din Boston. Ți-ai făcut o impresie despre el. Poate ar trebui să începem de-aici.

Scott ezită. Era obişnuit de la cursurile cu studenții ca el să fie cel care conduce discuțiile, aşa că întrebările acestea îl luau oarecum prin surprindere.

– Nu e genul de persoană cu care intrăm în contact în mod obişnuit, spuse el cu voce joasă.

– Ce vrei să spui? întrebă Sally.

– Ei bine, e un tip robust, arătos şi, evident, destul de inteligent, dar în acelaşi timp se poartă cam grosolan, cum te-ai aştepta din partea unuia care are motocicletă şi prestează muncă

brută și face colegiul de stat la seral după liceu. Părerea mea e că provine dintr-un mediu plin de privațiuni – nu se compară cu tinerii de la mine de la colegiu sau de la școala lui Hope. În orice caz, nu pare a fi genul lui Ashley, tipul de bărbat de care ea obișnuiește să se îndrăgostească și pe care îl părăsește patru săptămâni mai târziu. Tipii ăia aveau cu toții un stil aparte, erau artiști. Slabi, cu părul lung și psihicul fragil. O'Connell pare stăpân pe sine și descurcăreț. Poate ai avut de-a face cu indivizi de genul ăsta în cazurile tale, dar părerea mea e că, în general, îți alegi clienții mai pe sprânceană.

– Și tipul ăsta...

– E dintr-o categorie socială inferioară. Dar ăsta nu-i neapărat un dezavantaj.

Sally făcu o pauză, după care continuă:

– Ce naiba o fi găsit Ashley la el prima oară?

– A făcut o greșeală, spuse Hope.

Stătuse fără să scoată un cuvânt până acum, cu mâna pe spatele Celui fără Nume, fierbând în sinea sa. La început, nu fusese sigură că îi era îngăduit să se amestece în discuție, dar apoi se hotărî s-o facă. Nu putea să înțeleagă cum de Sally părea atât de detașată. Era ca și cum n-ar fi avut nici o legătură cu ceea ce se întâmpla, nici măcar cu reducerea dramatică a finanțelor lor comune.

– Orice om face câteodată alegeri greșite. Lucruri pe care mai apoi le regretă. Deosebirea e că un om normal merge mai departe. Însă tipul ăsta n-o lasă pe Ashley să meargă mai departe.

Hope îi aruncă o privire lui Scott, apoi lui Sally.

– Poate că Scott a fost greșeala ta. Poate că eu sunt. Sau poate că altcineva, de care nu știm nici unul dintre noi, o persoană a cărei identitate ai ținut-o secretă ani în șir. Oricum ar fi, ai mers mai departe. Tipul ăsta trăiește într-o cu totul altă lume.

– *Știu* asta, răspunse Scott țâfnos. Dar dacă suntem rezonabili...

– E ceva rezonabil în toată povestea asta? întrebă Hope brusc. Adică e corect ca Ashley să dea fuga acasă la primul semn de necaz? Ea are dreptul să trăiască unde dorește și cum dorește. Iar tipul ăsta, O'Connell, n-are nici un drept s-o facă să fugă.

– Adevărat. Dar aici nu discutăm despre drepturi. Discutăm despre realități.

– Ei bine, spuse Sally, *realitatea* este că va trebui să facem ce vrea Ashley, dar nu știm ce vrea ea.

– Este fiica mea. Cred că, dacă o să-i cer să facă totuși ceva, o să m-asculte, replică Scott bățos, pe un ton iritat.

– Ești tatăl ei, nu stăpânul ei, spuse Sally.

În cameră se așternu o tăcere mohorâtă.

– Ar trebui să stabilim ce vrea Ashley.

– Asta e varianta cea mai insipidă, cea mai comodă și cea mai jalnică, spuse Scott. După părerea mea, ar trebui să fim mai agresivi. Cel puțin până când înțelegem cu cine avem de-a face.

Din nou se lăsă tăcerea.

– Eu sunt de acord cu Scott, spuse Hope brusc. Sally se răsuci înspre ea, aruncându-i o privire surprinsă. Cred că ar trebui să fim mai activi, continuă Hope. Într-o manieră discretă.

– Așadar, ce sugerați voi să facem?

– Cred, spuse Scott încet, că ar trebui să facem niște investigații cu privire la persoana lui Michael O'Connell și în același timp s-o scoatem pe Ashley din raza lui de acțiune. Așadar, să facem ce ne stă în putere. Poate că unul dintre noi ar trebui să înceapă să-l examineze mai îndeaproape.

Sally ridică mâna.

– Ar trebui să angajăm un profesionist. Cunosc vreo doi detectivi particulari care se ocupă cu astfel de investigații. Contra unei sume rezonabile.

– OK, spuse Scott, angajează pe cineva și să vedem ce află. Între timp, trebuie s-o luăm pe Ashley din apropierea lui O'Connell.

– S-o aducem acasă? Ăsta mi se pare un gest infantil și laș, insistă Sally.

– Dar și logic. Poate că exact de asta are nevoie acum, de cineva care să aibă grijă de ea.

Scott și Sally se uitară unul la celălalt și se vedea de la o poștă că se gândeau amândoi la clipe din trecut.

– Mama mea, spuse Hope, punând capăt momentului de reverie.

– Mama ta?

– Da. Ashley s-a înțeles bine cu ea întotdeauna și locuiește într-un orășel liniștit, în care un străin care dă târcoale și pune întrebări ar sări în ochi numaidecât. Ar fi destul de dificil pentru O'Connell să meargă după ea acolo. E destul de aproape, dar în același timp suficient de departe. Mă îndoiesc că i-ar da de urmă acolo.

– Dar cum rămâne cu școala ei... zise Sally din nou.

– Poate oricând să recupereze un semestru, spuse Hope prompt.

– Sunt de acord, spuse Scott. În regulă, deci rămâne stabilit. Mai trebuie doar s-o punem și pe Ashley la curent cu planul ăsta.

Michael O'Connell asculta Rolling Stones pe iPod. Aproape că dansa pe stradă ascultându-l pe Mick Jagger, care spunea „Dragostea ta e o dulce dependență..." Nu-i păsa de privirile mirate ale rarilor trecători, care-l urmăreau mișcându-se în ritmul muzicii. Era aproape miezul nopții, dar muzica părea să-i lumineze pașii. Își lăsă gândurile în voia sunetului,

imaginându-și care avea să fie următorul pas cu privire la Ashley. Trebuia să fie ceva la care ea nu se aștepta, își spuse în sinea lui, ceva care să-i demonstreze o dată pentru totdeauna că nu avea cum să scape de el.

Avea impresia că ea nu-l înțelesese pe deplin. Nu încă.

Așteptase în fața apartamentului ei până când văzu că stinge toate luminile, semn că mergea la culcare. Ashley nu știa, se gândi el, că e mult mai ușor să vezi în întuneric. Lumina nu face decât să scoată în evidență un anumit punct. Era mult mai înțelept, după părerea lui, să înveți să deslușești formele și mișcările în întunericul nopții.

Cei mai agili prădători acționează în timpul nopții, își spuse O'Connell.

Cântecul ajunse la final, iar el se opri pe trotuar. Pe partea cealaltă a străzii zări un cinematograf mic, în genul cinematecilor de artă, unde rula un film franțuzesc intitulat *Nid de guêpes*[1]. Alunecă înapoi în umbră și îi privi pe oamenii care ieșeau din cinematograf. După cum se așteptase, majoritatea erau cupluri tinere. Păreau plini de energie, nu aveau mina aceea gravă, gen „Tocmai am văzut un film încărcat de semnificație", pe care o au adesea cei care ies de la o capodoperă artistică, cum le numea disprețuitor O'Connell. Privirea i se opri asupra unui cuplu de tineri care ieșiră ținându-se de braț și râzând. Aceștia îl iritară din prima clipă. Își simți pulsul accelerându-i-se ușor și îi privi cu atenție când trecură prin dreptul unui neon de pe trotuarul opus. Fălcile i se încleștară și pe limbă simți un gust acid.

Erau niște tineri obișnuiți, ca oricare alții, și totuși îl scoteau din sărite. O văzu pe fată apropiindu-se de băiat, luându-l de mână și apoi lipindu-se de el, astfel încât deveniră una, pășind

[1] Cuib de viespi (lb. franceză, în orig.) (n.tr.)

la unison, într-un moment de intimitate publică. Se luă și el după cei doi tineri, mergând paralel cu ei și privindu-i insistent, cuprins de o furie tot mai aprigă.

Umerii li se atingeau în timp ce păşeau, aplecați ușor unul spre celălalt. O'Connell îi vedea râzând, zâmbind și discutând aprins.

Nu păreau să fie împreună de prea multă vreme. Limbajul trupurilor lor, gesturile lor unul față de celălalt, felul în care fiecare din ei îl asculta și râdea la spusele celuilalt, toate astea sugerau entuziasmul tipic unei relații aflate la început, care abia prindea conturul cunoașterii reciproce. O văzu pe fată strângând mai tare brațul băiatului și-și spuse că cei doi făcuseră deja dragoste, dar probabil numai o singură dată. Fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare moment de explorare erau încă încărcate de emoția aventurii și de senzația îmbătătoare a ineditului.

Îi ura din tot sufletul.

Nu-i era greu să-și imagineze cum aveau să-și petreacă noaptea cei doi. Era târziu, așa că aveau să renunțe să mai intre la Starbucks pentru o cafea ori la Baskin-Robbins pentru o înghețată, cu toate că aveau să se oprească și într-un loc, și în celălalt, prefăcându-se, cu mare seriozitate, că deliberează asupra chestiunii, deși tot ce doreau în realitate era să se înfrupte unul din celălalt. Băiatul avea să vorbească în continuare despre filme, despre cărți, despre cursurile de la colegiu, în timp ce fata avea să-l asculte, rostind din când în când câte un cuvânt, două și întrebându-se în tot acest timp cum o fi el ca om și cât de departe are să ajungă această relație. Băiatului avea să-i fie de-ajuns încurajarea mâinii ei încolăcite în jurul brațului său. Aveau să ajungă acasă râzând. Și, odată intrați în casă, aveau să treacă doar câteva clipe până să-și scoată

hainele și să se trântească pe pat, uitând cu totul de oboseala zilei, revigorați de bucuria de a face dragoste.

O'Connell respira greu, dar fără zgomot.

Așa credeau ei că avea să se întâmple. Așa era firesc să se întâmple. Așa era sortit să se întâmple.

Zâmbi. Însă nu în noaptea asta.

Se deplasa în același ritm cu tinerii, urmărindu-i de pe celălalt trotuar. La colțul străzii, când lumina semaforului se făcu verde, se repezi numaidecât pe trecerea de pietoni și se îndreptă vijelios spre ei, cu umerii încovoiați, cu capul aplecat, apropiindu-se cumva dintr-o parte. Tinerii veneau spre el, astfel încât păreau asemenea unor vapoare ce navighează pe același canal, nevoite să treacă razant unul pe lângă celălalt, dar reușind să nu se atingă. O'Connell măsură distanța dintre ei, care continua să scadă, observând că tinerii erau încă absorbiți de discuție și nu dădeau prea mare atenție lucrurilor din jurul lor.

Când ajunse la o distanță de aproape un metru de cei doi tineri, O'Connell se dădu brusc un pas în lături, suficient încât să-l izbească puternic pe băiat cu umărul. Impactul păru să-l calmeze și se răsuci brusc spre cei doi, strigând:

– Hei! Ce naiba faci! Uită-te pe unde mergi!

Tinerii se întoarseră spre O'Connell.

– Îmi pare rău, spuse băiatul. E vina mea. Scuze.

După ce aruncară o scurtă privire înspre O'Connell, își văzură de drum.

– Dobitocule, se răsti O'Connell, îndeajuns de tare încât să se facă auzit, după care se întoarse rapid cu spatele la ei. Era suficient cât apucaseră să-l vadă.

Băiatul se răsuci pe călcâie, nedând drumul mâinii fetei și vru să-i răspundă, dar apoi se răzgândi. N-avea chef să spună sau să facă acum ceva care să-i strice buna dispoziție, așa că

se întoarse. O'Connell numără rar până la trei, dându-le timp să se depărteze puțin, după care se luă după ei. Zgomotul strident al unui claxon o făcu pe fată să-și întoarcă puțin capul, să arunce o privire peste umăr și să-l zărească. Desluși pe chipul ei o expresie alarmată.

„Asta e, își zise în sinea lui. Mai fă câțiva pași, întreabă-te, gândește-te la pericol."

De îndată ce ajunse pe trotuar și o văzu pe fată spunându-i ceva precipitat băiatului, O'Connell se furișă într-un gang întunecos, ieșind din raza lor vizuală. În timp ce stătea ascuns în spațiul acela îngust, îi veni să râdă. Începu din nou să numere în gând.

Unu, doi, trei...

Suficient ca băiatul să fi auzit ceea ce-i spusese fata și să se oprească.

Patru, cinci, șase...

Să se întoarcă și să iscodească cu privirea umbrele și cotloanele scăldate de luminile de neon.

Șapte, opt, nouă...

Să răscolească insistent cu privirea întunericul nopții, fără să-l vadă.

Zece, unsprezece, doisprezece...

Să se întoarcă spre fată.

Treisprezece, paisprezece, cincisprezece...

Să mai arunce o privire, ca să fie sigur.

Șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece...

Să își vadă de drum mai departe.

Nouăsprezece, douăzeci...

Să se uite din nou în urmă, puțin neliniștit.

O'Connell ieși din gang și-i văzu pe tineri mergând înaintea sa, la o distanță de jumătate de stradă. Se luă după ei

cu pași grăbiți, traversând strada, astfel că ajunse din nou să meargă paralel cu ei, pe jumătate alergând, până când îi prinse din urmă.

Și de data asta fata fu cea care îl văzu prima.

Își imagină panica subită ce o cuprinse.

Pe partea cealaltă a străzii, fata se poticni, răsucindu-se ca să-l vadă mai bine, iar O'Connell își ațintì privirea încărcată de ură asupra ei, astfel încât, în clipa când fata îl zări, ochii lui se uitau fix la ea. Privirile li se încrucișară.

Băiatul se întoarse spre el, dar O'Connell anticipase lucrul acesta și o luă dintr-odată la fugă spre capătul străzii, depășindu-i pe cei doi tineri. Gestul acesta brusc, spontan, ieșit din comun îi dădu o senzație de exaltare. Era un lucru la care nu se așteptau și știa că avea să-i deruteze complet.

Rămași în urma lui, tinerii se gândeau ce să facă. Să continue să meargă înainte, către apartamentul lor sau să se întoarcă și să aleagă alt traseu. Din nou, O'Connell se furișă într-un ungher întunecos și-și ținu răsuflarea. Cercetă rapid împrejurimile și văzu că aleea lăturalnică din spatele lui era străjuită de blocuri joase, nu mult diferite de cele de pe strada lui Ashley, iar ramurile copacilor se întindeau până-n șosea, semănând cu niște stafii. Mașinile, înghesuite unele într-altele, ocupau toate locurile de parcare și o lumină difuză răzbătea de pe scările blocurilor.

Ieși din conul de umbră și se îndreptă rapid către capătul străzii, furișându-se în alt cotlon întunecos. Apoi așteptă.

La capătul străzii se afla un felinar stradal și presupuse că cei doi aveau să treacă pe lângă el, în drum spre casă.

O'Connell avu dreptate. Îi văzu pe tineri făcându-și apariția de după colț, oprindu-se pentru câteva secunde, apoi continuându-și grăbiți drumul.

„Sunt speriați, își zise el. Nu sunt siguri că au scăpat de pericol. Dar încep să se relaxeze."

Țâșni din ascunzătoare, își încovoie umerii în față și, deplasându-se cu repeziciune, traversă strada ca să le iasă în întâmpinare.

Cei doi tineri îl văzură amândoi în același timp. Fata scoase un țipăt de spaimă, iar băiatul, ca un adevărat cavaler, o împinse ușor în spatele lui și se întoarse cu fața spre O'Connell. Își încleștă pumnii și-și luă o poziție de luptă, gata să se apere.

– Nu te apropia! spuse el.

Vocea tânărului atingea o tonalitate ridicată, aproape stridentă din cauza fricii.

O'Connell o auzi pe fată îngăimând ceva, cu glasul gâtuit de spaimă.

– Ce dorești? întrebă băiatul, încercând să rămână la mijloc, între fată și O'Connell.

O'Connell se opri și-l privi pe tânăr.

– Ce vrei să spui?

– Nu te apropia! spuse băiatul.

– Calmează-te, amice, îi răspunse Michael O'Connell. Care-i problema?

– De ce te ții după noi?

De data asta fata era cea care vorbise, pe un ton înspăimântat, aproape țipând.

– Să mă țin după voi? Despre ce naiba vorbiți?

Băiatul continua să-și țină pumnii strânșii, dar pe chip i se putea citi mirarea și mai ales deruta.

– Oameni buni, ați înnebunit. O'Connell dădu să plece și făcu câțiva pași mai încolo. Nebuni de legat.

– Lasă-ne în pace, spuse băiatul.

„Nu prea convingător", își zise O'Connell. Când ajunse la vreo cinci-șase pași de ei, se opri și se întoarse.

Așa cum bănuise, erau încă în aceeași poziție, lipiți unul de altul, gata să se apere, uitându-se după el.

– Voi doi sunteți norocoși. Tinerii îl priviră uluiți. Aveți idee cât de aproape de moarte ați fost în noaptea asta?

Apoi, fără să le dea șansa de a răspunde, se răsuci pe călcâie și plecă, mergând cât putea de repede, fără să fugă, ascunzându-se în umbră și lăsându-i pe cei doi tineri în urma sa. Bănuia că aveau să țină minte sperietura din noaptea asta mai mult decât fericirea cu care-și începuseră seara.

– Cred că am nevoie să aflu mai multe despre Sally și Scott, iar apoi despre Hope.

– Nu și despre Ashley?

– Ashley pare atât de tânără. De imatură.

Ea se încruntă.

– Adevărat. Dar ce te face să crezi că povestea cu Michael O'Connell n-a maturizat-o?

Nu știam ce să răspund, dar am simțit o anumită răceală în cuvintele ei.

– Mi-ai spus că o persoană moare. Doar n-o fi vorba de Ashley...

Întrebarea mea rămase suspendată în aer. În cele din urmă, îmi zise:

– Ea era cea mai amenințată.

– Da, dar...

Ea mă întrerupse:

– Presupun că ai impresia că înțelegi deja cum gândește Michael O'Connell, nu-i așa?

– Nu. Nu de tot. Nici măcar parțial. Dar fac investigații ca să văd care e pasul următor și mă întrebam ce s-a mai întâmplat cu ei.

Ea tăcu câteva clipe, jucându-se cu degetele pe paharul de ceai cu gheață, după care își întoarse capul și privi pe geam.

– Și eu mă gândesc la ei adesea. Nu mă pot abține.

Se întinse după cutia cu șervețele. Lacrimile i se îngrămădiseră la colțurile ochilor, dar izbuti să schițeze un zâmbet slab. Trase aer în piept, încet și profund.

– Te-ai întrebat vreodată de ce crima poate fi atât de devastatoare?

Știam că avea să dea singură răspunsul la această întrebare.

– Pentru că e atât de neașteptată. Iese din tiparul obișnuit, din rutina vieții cotidiene. Ne ia prin surprindere. Devine extrem de personală. Extrem de intimă.

– Da. Foarte adevărat.

Se uită țintă la mine.

– Un profesor de istorie de la un colegiu liberal de snobi. O avocată de provincie, specialistă în divorțuri banale și în tranzacții imobiliare modeste. O consilieră școlară și antrenoare, deopotrivă. Și o tânără cu capul în nori, studentă la arte. De ce fel de resurse dispuneau toți acești oameni?

– Bună întrebare. Ce fel de resurse?

– Asta trebuie tu să descoperi. Nu doar ce au aflat și ce au făcut, ci și cum le-a venit ideea și ce anume îi impulsiona.

– OK, am răspuns tărăgănat.

– Pentru că în final au de plătit un preț serios.

Am rămas tăcut.

Ea continuă, umplând tăcerea.

– Privind în urmă, totul pare foarte simplu. Dar atunci când se întâmplă, lucrurile nu sunt niciodată atât de clare. Și nici atât de simple și de precise pe cât ne închipuim noi că ar trebui să fie.

21

O serie de paşi greşiţi

Pe măsură ce citea, Scott era tot mai îngrozit.

În dimineaţa imediat următoare întâlnirii nu prea satisfăcătoare cu Sally şi Hope, se cufundase cu sârguinţa caracteristică unui om de ştiinţă în studierea fenomenului numit Michael O'Connell. Merse la biblioteca locală şi începu să cerceteze comportamentele compulsiv-obsesive. Un maldăr de cărţi, reviste şi ziare crau împrăştiate pe masa aflată în colţul camerei de lectură. O tăcere grea, apăsătoare domnea în încăpere, iar Scott simţi dintr-odată că nu mai poate respira.

Îşi ridică privirea, cuprins de panică, în timp ce inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul.

Toată dimineaţa fusese cufundat într-o litanie a disperării.

Moartea era pretutindeni în jurul lui. Citise poveştile unui şir nesfârşit de femei, tinere, bătrâne, între două vârste, care fuseseră toate victime ale obsesiei unor bărbaţi. Toate suferiseră. Majoritatea fuseseră ucise, iar cele care supravieţuiseră fuseseră mutilate.

Părea să nu aibă nici o importanţă zona în care locuiau femeile. În nord sau în sud, în Statele Unite sau altundeva. Unele erau tinere, studente ca Ashley. Altele erau mai bătrâne. Bogate, sărace, educate sau fără şcoală – nu conta nici unul

dintre aceste aspecte. Unele fuseseră căsătorite cu agresorii lor. Altele fuseseră colege de serviciu. Sau colege de clasă. Unele fuseseră iubitele lor. Toate apelaseră la diferite metode, la lege, la familie, la prieteni, la orice potențial ajutor ca să scape de atenția obsesivă, necontenită și nedorită. „Impuls irezistibil" era expresia cel mai frecvent folosită pentru a descrie acest gen de relație nefirească.

Toate constataseră că nu le folosește la nimic să ceară ajutor.

Femeile fuseseră împușcate, înjunghiate, bătute. Unele scăpaseră cu viață, dar puține reușiseră să supraviețuiască.

În unele cazuri, nici copiii lor nu supraviețuiseră. În altele, își pierduseră viața colegii de serviciu sau vecinii, victime colaterale ale furiei demente a agresorilor.

Scott se cutremură, copleșit de avalanșa de informații. Începea să înțeleagă gravitatea problemei cu care se confrunta Ashley, iar asta îi dădu o senzație de amețeală. Pe fiecare pagină, din fiecare carte sau articol citit, se regăsea același cuvânt, iar și iar: *dragoste.*

Desigur, nu era vorba de dragoste adevărată – Scott era conștient de lucrul acesta –, ci mai degrabă despre un soi de demență emanată din cele mai întunecate unghere ale inimii și imaginației unui om. Un sentiment ce-și avea locul în manualele de psihiatrie criminalistică, nu pe felicitările Hallmark. Însă obsesia părea să fi prins rădăcini în fiecare dintre cazurile relatate, iar asta îl înspăimânta și mai tare.

Scott luă carte după carte și citi poveste după poveste, tragedie după tragedie, în căutarea aceleia care avea să-l învețe ce trebuia să facă. Ochii săi parcurgeau cuvintele cu înfrigurare; răsfoia paginile grăbit, lăsând o carte din mână și înșfăcând-o pe următoarea, la întâmplare. Era mânat de o îngrijorare crescândă și de dorința de a descoperi un răspuns. Ca istoric, ca

om de știință, era încredințat că acesta se afla scris undeva, într-un anumit paragraf de pe o anumită pagină dintr-o carte. El trăia într-o lume a rațiunii, a argumentelor logice și știa că trebuie să existe un indiciu care să-i fie de ajutor.

Cu cât se înverșuna mai tare să descopere acest indiciu, cu atât devenea mai conștient de zădărnicia căutărilor sale.

Scott se ridică brusc, împingându-se de spătar cu atâta forță, încât scaunul din lemn de stejar se crăpă și se prăbuși pe podea cu un zgomot ca de împușcătură. Simți cum toți ochii din încăpere se ațintesc asupra lui, dar fără să-i pese se ridică de la masă, împleticindu-se de parcă ar fi fost rănit. Își duse mâna la piept, cuprins de amețeală. Intră în panică. Gesticulă necontrolat în direcția maldărului de hârtii de pe masă, simțind că se înăbușă și plecă de-acolo, abandonând căutarea. O luă la fugă printre fișete, pe lângă biroul de informații și pe lângă bibliotecarii care îl priviră șocați, căci nu mai văzuseră niciodată pe cineva atât de îngrozit de ceea ce citise. Unul strigă după el, dar Scott nu auzi nimic. Se repezi afară, unde cerul era mohorât, iar aerul, aproape la fel de înghețat ca și inima lui. Știa un singur lucru: trebuia s-o ia pe Ashley de-acolo, și asta cât mai repede cu putință. Nu știa prea bine cum să facă asta, dar știa că trebuie neapărat să acționeze, și încă urgent.

Sally, la rândul ei, își începu ziua hotărâtă să ia niște măsuri pe care le considera cât se poate de *rezonabile.*

I se părea că primul lucru care trebuia făcut era acela de a afla ce gen de om era individul pe care fiica sa îl adusese în viețile lor. Că era un tip inteligent, care se amestecase în viața fiecăruia dintre ei era evident de-acum. Își reprimă impulsul de a merge la poliție cu toate informațiile pe care le deținea, în primul rând din cauză că încă nu era sigură că poliția ar fi

putut face altceva decât să-i asculte povestea. În al doilea rând, se temea că asta ar periclita integritatea relației dintre avocat și client. Implicarea poliției, observă ea, era o idee proastă în momentul acela.

Ceea ce o deranja era faptul că O'Connell, presupunând că el era autorul celor întâmplate – lucru de care încă nu era complet convinsă, părea să știe cum poți distruge pe cineva fără să-l rănești fizic, ci prin metode mult mai subtile. Gândul acesta o înspăimânta. Faptul că individul era capabil să le ruineze viața era un pericol care o făcea realmente să se cutremure.

Cu toate astea, își spuse în sinea sa, O'Connell nu era un adversar pe măsura lor.

Sau, mai bine zis, nu era un adversar pe măsura ei. În privința lui Scott, nu era sigură. Atâția ani de muncă în sânul comunității respectabile a istoricilor îi înăbușiseră îndrăzneala și tenacitatea cu care o cucerise odinioară. Pe vremea aceea, el era veteran de război, fapt considerat condamnabil la momentul respectiv, și își exercita profesia cu o determinare care i se părea extrem de atrăgătoare. După ce-și luase doctoratul, iar ei erau căsătoriți, și Ashley luă hotărârea să urmeze facultatea de drept, simțise că el începe cumva să se înmoaie. Ca și cum vârsta de mijloc îi afecta nu numai trupul, ci și atitudinea, în general.

– În regulă, domnule O'Connell, spuse ea cu voce tare. Te-ai luat de familia nepotrivită. Te așteaptă câteva surprize.

Se întoarse și se așeză pe scaun, punând mâna pe telefon. Găsise în agenda ei numărul pe care îl căuta și îl formă rapid. Aștepta răbdătoare cât timp secretara îi făcu legătura. Vocea pe care o auzi la celălalt capăt al firului avu darul de a o liniști.

– Sunt Murphy. Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă avocat?

– Bună, Matthew! Am o problemă.

– Păi, doamnă Freeman-Richards, ăsta e absolut singurul motiv din lume pentru care oamenii sună aici. Pentru ce altceva să stai de vorbă cu un detectiv particular? Așadar, ce s-a întâmplat de data asta? Vreun divorț în frumosul dumneavoastră orășel? Vreun caz ce s-a sfârșit mai urât decât intenționau părțile implicate, poate?

Sally și-l imagină pe Matthew Murphy stând în biroul său situat într-o clădire veche și dărăpănată din Springfield, la câteva blocuri distanță de tribunalul federal, într-o zonă de-a dreptul deplorabilă. Lui Murphy, presupunea ea, îi plăcea anonimatul pe care i-l conferea această locație. Nimic bătător la ochi, nimic care să-i distragă atenția.

– Nu, nu e vorba de un divorț, Matthew.

Ar fi putut să sune la detectivi mult mai renumiți. Însă Murphy era un tip versat și avea o atitudine flegmatică ce i-ar putea fi de folos, se gândise ea. De asemenea, angajarea cuiva din afara orașului unde locuia avea mai puține șanse să dea naștere la bârfe în sânul organelor judiciare de aici.

– Deci e altceva la mijloc, doamnă avocat? Poate ceva mai delicat, ca să zic așa?

„Tipul, se gândi ea, e capabil să citească printre rânduri."

– Ai ceva legături prin zona Bostonului? îl întrebă ea.

– Am câțiva prieteni acolo.

– Ce fel de prieteni?

El râse înainte de a-i răspunde.

– Ei bine, am prieteni în ambele tabere, doamnă avocat. Unii nu prea amabili, aflați mereu în căutarea unui câștig rapid, și alții care caută întruna să-i aresteze.

Murphy fusese polițist criminalist vreme de douăzeci de ani, dar se pensionase înainte de termen și-și deschisese propria afacere. Se zvonea că, în schimbul pachetului compensatoriu pe care îl primise cu această ocazie, era obligat să păstreze tăcerea

asupra anumitor activități desfășurate de Brigada Antidrog din Worcester, de care aflase în timpul anchetării unor crime având legături cu drogurile. O chestiune discutabilă, Sally știa asta, chiar dacă din auzite. Murphy primise la pensionare doar un ceas și un chef de adio, căci alternativa ar fi fost punerea lui sub acuzație sau o noapte mizerabilă care s-ar fi sfârșit cu țeava pistolului vreunui șef de bandă lipită de tâmpla sa.

– Ai putea să faci niște investigații pentru mine în Boston?

– Sunt destul de ocupat cu alte cazuri. Despre ce e vorba, mai exact?

Sally trase adânc aer în piept.

– E o chestiune personală. Este vorba despre cineva din familia mea.

Bărbatul ezită înainte să-i răspundă:

– Ei, doamnă avocat, acum pricep de ce m-ați sunat pe mine, cal bătrân, în loc să apelați la tinerii din sfera elitistă cu care aveți de-a face în mod obișnuit. Așadar, ce anume doriți să fac?

– Fiica mea s-a încurcat cu un tip din Boston.

– Care nu vă e prea simpatic, corect?

– Asta e o exprimare elegantă. Tipul îi zice întruna că o iubește. Nu vrea nicicum s-o lase-n pace. A făcut ceva scamatorii pe computer în urma cărora a fost dată afară de la serviciu. I-a dat peste cap fișele de la facultate. Și s-ar putea să fie vinovat și de altele. Cred că o urmărește. Ne-a făcut probleme mie, fostului meu soț, precum și unei prietene. Tot prin intermediul computerului.

– Ce fel de probleme?

– Mi-a spart conturile. A depus niște reclamații anonime. În general, a dat peste cap o grămadă de lucruri.

Sally se gândi că minimaliza, probabil, pagubele produse de O'Connell.

– Așadar, e destul de isteț acest... cum să-i spun? Fost iubit?

– Merge și așa. Deși se pare că au fost împreună o singură dată.

– Și face toate astea după o singură întâlnire? După o aventură de-o noapte?

– Așa se pare.

Murphy ezită puțin, iar Sally fu cuprinsă de neliniște.

– OK. Înțeleg. Oricum aș privi-o, am impresia că tipul ăsta e cam periculos.

– Ai experiență la genul ăsta de cazuri? Cu tipi obsedați.

Matthew Murphy rămase din nou tăcut. Tăcerea lui nu făcu decât să-i sporească îngrijorarea.

– Da, doamnă avocat, am, spuse el cu voce joasă. Am avut de-a face cu câțiva indivizi mai mult sau mai puțin asemănători cu tipul despre care mi-ați vorbit. Pe vremea când lucram în poliție.

Cuvintele acestea îi tăiară respirația.

Mama lui Hope tocmai venise de afară, din curte, unde strânsese frunzele uscate, când telefonul începu să sune. Așa cum făcea de fiecare dată, ridică receptorul cu un sentiment de nesiguranță.

– Bună, draga mea! zise Catherine Frazier. E o surpriză să te aud. N-am mai vorbit de câteva săptămâni.

– Bună, mamă! spuse Hope simțindu-se puțin vinovată. Am fost ocupată cu școala și cu echipa de fotbal, iar timpul zboară pur și simplu. Tu ce mai faci?

– Păi, sunt bine. Fac curățenie și mă pregătesc de iarnă. Toți cunoscuții mei spun că ne-așteaptă o iarnă lungă.

Hope inspiră adânc. Relația dintre ea și mama ei era marcată de o tensiune ascunsă. Deși la suprafață era o relație civilizată, în realitate era ținută sub control grație unor eforturi

considerabile, asemenea pânzelor legate ale unei corăbii, care se umflă în bătaia vântului tot mai puternic, dar nu se desprind de tot de catarg. Originară din Vermont, Catherine Frazier era cât se poate de liberală în convingerile sale politice, cu excepția unui singur aspect – pentru fiica sa cel mai important dintre toate. Era unul dintre pilonii de bază ai parohiei catolice din micuța localitate Putney, care aparținea mai sofisticatului Brattleboro, un oraș populat de foști hipioți, mari amatori de grâu integral și granola. Soțul ei murise în tinerețe, și ea nu se gândise niciodată să se recăsătorească, iar acum locuia singură, undeva la marginea pădurii. Încă avea îndoieli serioase în privința relației dintre fiica ei și Sally. Și le păstra pentru sine, pentru că locuia într-un stat care admitea uniunea civilă dintre două femei, dar în fiecare duminică dimineața se ruga cu înflăcărare ca Cel de Sus să o ajute să înțeleagă această stare de fapt. Trecuseră atâția ani și tot nu reușise să înțeleagă, lucru care dusese la răcirea relațiilor dintre ele. De-a lungul anilor, își mărturisise aceste sentimente în timpul spovedaniei, dar de la o vreme se săturase să tot spună Ave Maria și Tatăl Nostru, mai ales că asta n-o ajuta să se simtă mai bine.

Hope credea că neputința ei de a fi *normală* și de a-i oferi nepoți erau motivele tensiunii dintre ele, care se amplifica fie că stăteau de vorbă, fie că nu vorbeau, pentru că subiectul pe care ar fi trebuit să-l abordeze nu fusese deschis niciodată între ele.

– Aș avea nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Hope.

– Orice, draga mea, răspunse Catherine.

Hope știa că asta era o minciună. Erau mai multe lucruri pe care, dacă i le-ar fi cerut mamei sale, se îndoia că aceasta i le-ar fi îndeplinit.

– Este vorba de Ashley. Trebuie să plece din Boston o vreme.

– Dar ce s-a întîmplat? Nu e bolnavă, nu-i așa? A avut vreun accident?

– Nu, nu tocmai, dar...

– Are nevoie de bani? Eu am o grămadă de bani şi m-aş bucura s-o pot ajuta.

– Nu, mamă. Lasă-mă să-ţi explic.

– Dar cum rămâne cu studiile ei?

– Pot fi întrerupte pentru o vreme.

– Draga mea, sunt foarte derutată. Care e problema?

Hope trase adânc aer în piept şi spuse:

– E vorba de un bărbat.

Când Scott încercă s-o sune pe Ashley pe mobil în seara aceea, auzi doar un mesaj care spunea „Serviciu deconectat", fapt care îl aruncă într-o stare vecină cu panica. O sună pe telefonul fix, iar când Ashley răspunse, se simţi cuprins de nelinişte. O salută, încercând să-şi ascundă teama din glas.

– Hei, Ashley, spuse el scurt, ce mai faci?

Ashley, la rândul ei, nu prea ştiu cum să-i răspundă la această întrebare. Nu-şi putea alunga senzaţia că e urmărită, privită şi că fiecare cuvânt de-al ei este ascultat. Era nesigură când pleca de-acasă, suspicioasă când mergea pe stradă şi se temea de fiecare umbră, de fiecare colţ de stradă, de fiecare alee înfundată. Sunetele obişnuite ale oraşului, care îi erau atât de familiare, acum îi străpungeau auzul ca nişte şuierături stridente, aproape dureros de ascuţite.

Se decise să nu spună tot adevărul. Nu dorea să-l întristeze pe tatăl ei.

– Sunt bine. Doar că lucrurile sunt destul de haotice.

– O'Connell a mai dat vreun semn de viaţă?

Nu-i dădu un răspuns clar, ci spuse doar:

– Tată, trebuie să iau nişte măsuri.

– Da, spuse el, poate puţin prea grăbit. Da. Absolut.

– Am renunţat la telefonul mobil, spuse ea.

Asta explica mesajul auzit de Scott.

– Foarte bine, şi renunţă şi la numărul ăsta. De fapt, cred că va trebui să faci mai mult decât am estimat noi iniţial.

– Trebuie să mă mut, spuse ea pe un ton supărat. Îmi place apartamentul ăsta, dar...

– Cred, zise Scott într-o doară, că va trebui să faci mai mult decât să te muţi în alt apartament.

Ashley nu-i răspunse imediat.

– Şi mai sunt şi alte măsuri...

– Ce vrei să spui? izbucni Ashley.

Scott inspiră profund şi îşi luă tonul cel mai raţional, cel mai neutru şi mai academic cu putinţă, ca şi când ar fi comentat greşelile strecurate în lucrarea vreunui student.

– Am citit şi m-am documentat în această privinţă, şi n-aş vrea să trag concluzii pripite, dar cred că există şanse ca O'Connell să devină... hmmm... şi mai agresiv decât atât.

– *Agresiv.* Ăsta e un eufemism. Vrei să spui că ar putea să-mi facă rău?

– Alte persoane, în circumstanţe similare, au fost rănite. Vreau doar să spun că trebuie să ne luăm măsuri de precauţie.

Din nou se aşternu tăcerea, înainte ca ea să spună:

– La ce te gândeşti?

– Cred că trebuie să dispari. Cu alte cuvinte, să pleci din Boston undeva, într-un loc sigur, să stai ascunsă o vreme şi într-un final, când O'Connell va fi uitat de tine, îţi vei putea relua viaţa.

– Ce te face să crezi că va *uita* de mine? Poate că va aştepta să mă întorc.

– Avem şi alternative, Ashley. Dacă va trebui să pleci din Boston pentru totdeauna, să te muţi în Los Angeles sau în Chicago, sau în Miami, ei bine, nici o problemă. Eşti tânără. Ai

destul timp să ajungi acolo unde ți-ai propus. Cred că trebuie doar să ne luăm măsuri de precauție, pentru ca O'Connell să nu te poată găsi.

Ashley simți că o cuprinde furia.

– N-are dreptul ăsta, spuse ea pe un ton răstit. De ce eu? Cu ce am greșit? Cine-i dă dreptul să-și bată joc de viața mea?

Scott o lăsă pe fiica sa să se descarce. Încă de pe vremea când Ashley era mică învățase că, dacă o lăsa să vocifereze și să se plângă, se liniștea și în cele din urmă proceda rațional. Un truc patern.

– Nu are dreptul. Are doar puterea s-o facă. Tocmai de aceea, hai să facem niște mutări la care nu se așteaptă. Prima dintre acestea e să te luăm de lângă el.

Din nou Scott simți că, la capătul celălalt al firului, Ashley reflectează asupra propunerii sale. Nu știa că multe dintre lucrurile pe care i le spusese îi trecuseră și ei prin minte. Cu toate astea, propunerea lui păru s-o descurajeze și ochii lui Ashley se umplură de lacrimi. Nu era corect. Când vorbi, într-un târziu, avea o voce resemnată.

– Bine, tată. E timpul ca Ashley să dispară.

– Așadar, au angajat un detectiv particular?

– Da. Un individ extrem de competent și de experimentat.

– Ăsta mi se pare un pas bun. De asemenea, mi se pare că e o măsură pe care ar lua-o orice om cu un nivel mediu de educație și o situație financiară solidă. Vreau să spun, să apeleze la ajutorul unui specialist. Ar trebui să mă duc să stau de vorbă cu el. Trebuie să fi pregătit un raport pentru Sally. Așa procedează toți detectivii particulari. Raportul trebuie să existe pe undeva.

– Da. Ai dreptate în privința asta, spuse ea. S-a întocmit un raport. Unul inițial. Am la mine exemplarul care i-a fost trimis lui Sally.

– Ei, și?

– Mai bine încearcă să stai de vorbă cu Matthew Murphy mai întâi. Și după aceea o să ți-l dau, dacă o să mai ai nevoie de el.

– Ai putea să-mi ușurezi sarcina.

– Probabil, replică ea. Dar nu sunt sigură că ușurarea sarcinilor tale e misiunea mea în acest proces. În plus, cred că discuția cu detectivul particular va fi... cum să-i spun? Educativă.

Schiță un zâmbet lipsit de haz și am avut senzația că voia să mă sâcâie. M-am ridicat să plec, strângând din umeri. Ea oftă, văzând expresia descurajată de pe chipul meu.

– Câteodată, impresiile personale sunt extrem de importante, spuse ea brusc. Înveți ceva, auzi ceva, vezi ceva care își lasă amprenta în imaginația ta. Până la urmă, este exact ceea ce li se întâmplă lui Scott, lui Sally, lui Hope și lui Ashley. O serie de evenimente sau întâmplări, privite laolaltă, în ansamblu, dau naștere unei viziuni pe deplin conturate a viitorului lor. Du-te să stai de vorbă cu detectivul particular, spuse ea pe un ton tăios. Va contribui mult la perspectiva ta asupra întregii situații. Și apoi, dacă vei mai considera că e necesar, îți voi da raportul cu pricina.

22

Dispariția

„Derbedeu" fu primul cuvânt care îi veni în minte lui Matthew Murphy.

Avea în fața ochilor cazierul lui Michael O'Connell, un cazier deloc ieșit din comun, care conținea escrocherii mărunte și alte încălcări ale legii, în cea mai mare parte minore. Câteva fraude cu carduri de credit, pe care Murphy presupunea că le furase, furturi de mașini comise în timpul adolescenței, o vătămare corporală ce părea să se fi petrecut cu prilejul unei încăierări dintr-un bar, din care O'Connell ieșise, se pare, învingător. În nici una dintre acuzațiile formulate împotriva sa nu fuseseră găsite suficiente probe, deși O'Connell petrecuse la un moment dat cinci luni în închisoare, pentru că nu fusese în stare să plătească suma modestă stabilită pentru cauțiune. Între timp, avocatul său, desemnat din oficiu, reușise să transforme acuzația de vătămare corporală într-o simplă bătaie. O amendă, câteva luni de detenție și încă șase luni de eliberare condiționată, citi Murphy. Avea de gând să-l sune pe ofițerul care fusese însărcinat cu supravegherea lui pe durata eliberării condiționate, deși se îndoia că acesta avea să-i fie de vreun ajutor. Ofițerii supraveghetori își dedică timpul, de obicei, infractorilor

periculoşi, iar din câte constatase Murphy, Michael O'Connell era un delincvent mărunt – cel puţin în ochii legii.

Desigur, se gândi Murphy, informaţiile pe care tocmai le aflase mai puteau fi interpretate şi altfel: „O'Connell era în stare de orice, doar că nu a fost prins încă".

Murphy scutură din cap. „Nu-l poţi numi un criminal diabolic."

Privi din nou la vraful de hârtii din faţa sa. Cinci luni de zile în puşcărie. Nu foarte mult, deşi incomod, pentru un infractor mărunt ca O'Connell. Suficient cât să înveţe nişte trucuri utile şi preţioase din partea tovarăşilor de detenţie mai experimentaţi, dacă era atent şi reuşea să scape teafăr din mâinile prădătorilor. Murphy era de părere că infracţiunea, asemenea oricărei ştiinţe, se învaţă.

O'Connell trebuia examinat din mai multe unghiuri, atât frontale, cât şi laterale. „Oare aici ţi-ai făcut ucenicia?" se întrebă Murphy.

Se îndoia. Acele cinci luni fuseseră doar un curs suplimentar. Bănuiala lui era că O'Connell ştia deja multe lucruri la momentul respectiv.

Poliţistul care îi făcuse rost de cazierul lui O'Connell nu izbutise să dea de dosarul infracţional al acestuia de pe vremea când era minor. Lucrul acesta îl alarmă pe Murphy. Nu ştia ce s-ar fi putut ascunde acolo. Totuşi, când se uită peste hârtiile primite, nu putu depista indicii clare de violenţă, fapt care îl mai linişti. „Un tip certat cu legea, şi-atâta tot, îşi spuse el. Nu-i un criminal violent."

Din documentele primite de la amicul său poliţist, putea să deslueşască, în linii mari, trecutul lui O'Connell: crescuse într-o rulotă, în New Hampshire. Probabil îndurase multe lipsuri. Nu trăise într-o casă albă, de lemn, cu plăcintă de mere coaptă în

cuptor şi cu tovarăşi de joacă în curtea din faţă. Copilăria sa fusese marcată în permanenţă de greutăţi. În liceu, avusese note bunicele – când dădea pe la ore. Se părea că existau perioade în care nu mergea la şcoală. „Să fi fost la şcoala de corecţie în timpul acela?" se întrebă el. Reuşise să absolve liceul. „Pun pariu că i-ai dat ceva bătaie de cap consilierului şcolar", îşi zise Murphy. Suficient de inteligent încât să fie admis la colegiul comunitar local, la care mai apoi renunţase. După care revenise, dar nu îl terminase. S-a transferat apoi la Universitatea din Boston. Priceput la scule, a ajuns mecanic cu oarecare experienţă. Evident, tot datorită isteţimii sale a reuşit să înveţe să lucreze pe computere. Erau destul de multe informaţii pe care să le verifice, se gândi el, dacă asta era ceea ce căuta Sally Freeman-Richards. Ştia, mai mult sau mai puţin, ce avea să descopere. Un tată abuziv. O mamă alcoolică. Sau poate tatăl nu exista, iar mama era de o moralitate îndoielnică. Divorţ, muncă brută sau casnică şi prea multă violenţă provocată de alcool sâmbătă seara.

Matthew Murphy parcă în faţa clădirii dărăpănate în care se afla apartamentul lui Michael O'Connell, într-o după-amiază însorită. Printre blocurile părăginite se zăreau crâmpeie de cer albastru şi senin. De la colţul străzii, văzu undeva în depărtare sigla companiei CITGO[1] de la intrarea în Fenway Park. Aruncă o privire în lungul străzii, ridicând din umeri. „E o stradă ca multe altele din Boston," se gândi el. Locuită de tineri în ascensiune spre ceva mai bun şi de bătrâni trecuţi de acel „ceva" mai bun. Mai erau şi alţii, precum O'Connell, care „poposeau" aici în drum spre ceva mai rău.

Nu-i fusese greu să-l convingă pe amicul său, poliţistul, să verifice numele lui O'Connell şi să-i furnizeze dosarul pe care

[1] CITGO – renumită companie petrolieră, a cărei siglă uriaşă face parte din peisajul oraşului Boston începând cu anul 1940 (n.tr.)

îl avea în fața ochilor, împreună cu datele – puține la număr – referitoare la trecutul său și adresele cunoscute. Acum tot ce-și mai dorea era să-l vadă pe individ în carne și oase. Pe scaunul de lângă el se afla un aparat de fotografiat digital ultramodern, echipat cu un obiectiv de mare putere. Instrumentul de bază al unui detectiv particular.

Murphy avea în jur de cincizeci de ani. Mai avea puțin până să atingă vârsta aceea la care începe să se facă simțită teama de bătrânețe. Era divorțat, fără copii și ducea dorul vremurilor tinereții, când purta o uniformă dintr-acelea strâns încheiate la gât și zbura pe autostradă la volanul automobilului său, trăind doar cu cafea și adrenalină. De asemenea, îi era dor de vremurile când lucra în poliție, la Brigada omucideri, dar era suficient de înțelept ca să înțeleagă că, la dușmanii pe care și-i făcuse, ar fi avut puține șanse să atingă o vârstă înaintată. Zâmbi în sinea lui. Toată viața reușise să iasă teafăr, deși pe muchie de cuțit, din orice necaz prin care trecuse. La un an după ce intrase în poliție, își făcuse praf mașina într-un concurs de viteză, iar el scăpase doar cu câteva zgârieturi, în timp ce paramedicii se străduiră zadarnic să-i resusciteze pe derbedeii după care gonise – niște puștani bogați și morți de beți, care conduceau BMW-ul tatălui lor. Altă dată, într-un schimb de focuri cu un traficant de droguri care abia se ținea pe picioare de drogat ce era, individul își descărcase toate gloanțele din pistolul de nouă milimetri trăgând în direcția lui Murphy, dar nu reușise să nimerească decât peretele din spatele acestuia. În schimb, singurul glonț pe care îl trăsese Murphy, la rândul său, și încă cu ochii închiși, fu descoperit în pieptul traficantului. Scăpase din atât de multe situații riscante, că nici nu și le mai putea aminti pe toate. Odată, se trezise față-n față cu un ucigaș care omorâse mai multe persoane. Acesta avea un cuțit de

măcelar într-o mână, iar în cealaltă, o fetiță de nouă ani, în timp ce trupul neînsuflețit al fostei sale soții zăcea la picioarele lui, iar cel al soacrei, pe jos, în bucătărie, într-o baltă de sânge. Pentru acea arestare primise laude. Laude din partea șefilor și amenințări din partea ucigașului, care îi jurase că va face din el următoarea sa victimă dacă va fi eliberat, fapt puțin probabil. Matthew Murphy considera că numărul amenințărilor pe care le primise era măsura cea mai elocventă a realizărilor sale. Erau prea multe ca să poată fi numărate.

Își aruncă din nou privirea pe hârtii.

Michael O'Connell nu însemna mai mult decât un incident neplăcut.

Trase adânc aer în piept și își trecu privirea pentru ultima oară peste documentul din fața lui, în căutarea vreunui indiciu că O'Connell nu putea fi intimidat. Nu găsi așa ceva. Aceasta era direcția pe care i-ar fi sugerat lui Sally Freeman-Richards s-o urmeze. O vizită nocturnă din partea lui, urmată de incursiunea câtorva dintre amicii săi, foști polițiști. O vizită neoficială, dar cât mai amenințătoare. Amicii săi se pricepeau să intimideze pe cineva, asta era sigur. Să-l scuture un pic și să-i arate ordinul de restricție semnat de judecător. Să-i dea de înțeles lui O'Connell că hărțuirea fiicei lui Sally Freeman-Richards se poate lăsa cu urmări grave pentru el. Și să se asigure că tipul a priceput că urmările respective au legătură, în acest caz, cu persoana lui Murphy.

Zâmbi. Șmecheria ar trebui să funcționeze, își zise el.

Văzuse la viața lui câțiva obsedați nebuni de legat, care nu s-ar fi lăsat descurajați nici de amenințări, nici de lege, nici chiar de vederea unei arme – genul de pitbulli care ar fi înfruntat și o tornadă ca să ajungă la victima obsesiei lor –, însă O'Connell îi făcea impresia unui delincvent mărunt, o tagmă cu care

avusese de-a face de nenumărate ori în meseria lui. Ce nu înţelegea, pe măsură ce studia dosarul lui Michael O'Connell, era faptul că acest nemernic prăpădit avea impresia că se putea lega de oameni ca Sally Freeman-Richards şi fiica acesteia. Scutură din cap. Nu o dată îi fusese dat să ancheteze cazuri de omor în care iubitul sau soţul îşi revărsase furia asupra vreunei femei neajutorate care încercase să fugă de el. Murphy nutrea o solidaritate instinctivă faţă de orice persoană care se căznea să scape dintr-o relaţie abuzivă. Ce nu înţelegea în cazul de faţă era motivul pasiunii lui O'Connell. Din experienţa sa de-a lungul anilor, i se părea că dragostea este cel mai stupid motiv cu putinţă pentru ca o persoană să renunţe la libertatea sa, la viitorul său şi, uneori, chiar la viaţa sa.

Murphy aruncă din nou o privire spre uşa apartamentului.

– Hai odată, tinere, spuse el cu voce tare. Ieşi odată, să te pot vedea. Am şi alte lucruri mai bune de făcut.

Nici nu apucă bine să rostească aceste cuvinte, că uşa clădirii unde locuia O'Connell se deschise şi, întinzându-şi gâtul, îi recunoscu numaidecât figura din fotografiile de la dosar.

Puse mâna pe aparatul de fotografiat şi încadră chipul lui O'Connell în obiectiv. Spre surpriza lui, O'Connell rămase nemişcat câteva clipe, cu faţa întoarsă aproape de tot în direcţia sa.

Luă rapid mai multe cadre.

– Te-am prins, îşi spuse el cu voce tare. Rânji. Te-ai lăsat surprins destul de uşor.

Ce nu ştia Murphy era că şi O'Connell gândea la fel despre el în acel moment.

Fu simplu pentru Scott să dea telefon, chiar dacă pregătirile fuseseră mai complicate. Antrenorul de fotbal se afla la el în birou, analizând nişte scheme de joc împreună cu coordonatorul

apărării. Scott îl mai întâlnise pe antrenor de câteva ori, în diferite ocazii, și-și făcuse obiceiul de a merge la meci de câte ori putea.

– Domnule antrenor Warner? Sunt Scott Freeman.

– Scott! Mă bucur să te aud. Sunt un pic ocupat în clipa asta...

– Cu vreo schemă de apărare teribil de sofisticată, menită să-i zăpăcească pe adversari, înnodându-le picioarele și anihilându-i complet?

Antrenorul râse.

– Da, exact. Nu ne mulțumim decât atunci când îi vedem la pământ. Dar cu siguranță nu pentru asta m-ai sunat...

– Aș avea nevoie de un mic serviciu. De niște mușchi.

– Mușchi avem din belșug. Dar avem și școală, și antrenamente. Băieții sunt destul de ocupați.

– Dar duminică? Am nevoie de doi-trei băieți. Trebuie cărate niște chestii nu prea grele și îi plătesc bine pentru asta.

– Duminică? Duminică se poate. Despre ce este vorba?

– Domnule antrenor, vreau s-o ajut pe fiică-mea să se mute din Boston și să-și depoziteze undeva lucrurile. Cât mai rapid.

– Ăsta e genul de treabă care nu necesită prea mult creier și la care noi, fotbaliștii, ne pricepem de minune, spuse antrenorul râzând. În regulă, atunci. Azi după antrenament o să recrutez câțiva voluntari și ți-i trimit mâine.

Cei trei tineri care își făcură apariția la ușa lui Scott în dimineața următoare erau niște vlăjgani plini de mușchi, dornici să câștige un ban în plus. Scott le explică rapid ce aveau de făcut: duminică dimineața aveau să meargă cu toții în Boston, cu un camion închiriat și să împacheteze toate lucrurile din apartament în cutii de carton, pe care aveau să

le ducă mai apoi într-un depozit din afara orașului, închiriat deja în acest scop.

– Trebuie să rezolvăm treaba asta cât mai repede, spuse Scott. Nu suportă amânare.

– Dar de ce atâta grabă? întrebă unul dintre băieți.

Scott se aștepta la această întrebare. Se gândise destul de mult la răspunsul pe care să-l dea în caz că băieții aveau să-i pună întrebarea respectivă. În nici un caz nu le putea spune adevărul.

– Fiica mea s-a înscris la masterat în Boston. În urmă cu câtva timp, a completat un formular pentru a studia în străinătate. Nu și-a făcut prea mari speranțe, dar, ce să vezi, zilele trecute a primit răspuns pozitiv. Doar că trebuie să se miște cât mai rapid cu putință. În fine, ideea e că pleacă la Florența să studieze arta renascentistă vreme de șase, până la nouă luni. Trebuie să fie în avion în câteva zile. Și n-am chef să rămân cu chiria ei pe cap, mai mult decât e necesar. Oricum, o să pierd garanția pentru preaviz. Ei bine, oftă el cu o resemnare exagerată, dacă îți plac toate picturile alea cu sfinți martirizați și profeți decapitați, probabil că ăsta e locul unde trebuie să mergi. Dar nu cred că fiica mea acordă prea mare importanță termenilor de *slujbă* sau *carieră*.

Cuvintele sale îi făcură pe tineri să râdă, căci și ei simțeau același lucru. Stabiliră ultimele detalii și Scott le spuse că îi așteaptă duminică dimineața.

În timp ce închidea ușa în urma lor, se gândi că, dacă cineva avea să-i întrebe, băieții aveau să spună că Ashley plecase. În străinătate. O poveste plauzibilă. La Florența. Aveau să-și amintească acest amănunt.

Bănuia, și era o bănuială întemeiată, că exista o persoană care, presupunând că îi văzuse pe cei trei vlăjgani cărând

mobilă, avea să fie foarte interesată de povestea pe care Scott o ticluise cu atâta iscusință.

Ashley se simțea oarecum ridicol.

Își îngrămădise hainele de care urma să aibă nevoie vreme de două săptămâni într-o geantă neagră și într-o valijoare cu rotile. Cu o zi înainte, poștașul îi adusese un pachet din partea tatălui său. Înăuntru se aflau două ghiduri cu orașele Italiei, un dicționar englez-italian și trei cărți groase despre arta renascentistă, dintre care pe două le avea deja. Mai era, de asemenea, un îndreptar publicat chiar de colegiul lui, intitulat *Ghidul studentului care studiază în străinătate.*

Îi scrisese și o scurtă scrisoare pe care aplicase cu ajutorul computerului un antet impresionant ce aparținea, chipurile, Institutului de studiere a artei renascentiste. Instituția respectivă, evident fictivă, o felicita pentru admiterea ei în cadrul programului și îi dădea un nume de contact pentru momentul sosirii sale la Roma. Contactul era real – un profesor de la Universitatea din Bologna, pe care Scott îl cunoscuse cu prilejul unei conferințe pe teme istorice și despre care știa că în prezent se află în Africa, unde avea să predea timp de un an întreg. Era sigur că Michael O'Connell n-avea cum să dea de el. Și, chiar dacă ar fi reușit, Scott se gândea că împletirea elementelor fictive cu cele reale avea să-l zăpăcească. Fusese o mișcare inteligentă, își zicea el.

Scrisoarea respectivă avea să fie lăsată de Ashley în apartament, ca și când ar fi uitat-o.

Pe lângă „plantarea" scrisorii, îi mai dădu și alte instrucțiuni amănunțite pe care Ashley le consideră un pic exagerate. Însă reuși să-i smulgă promisiunea că va face întocmai așa cum îi ceruse. Nici una dintre sugestiile sale nu era deplasată,

toate aveau logică, căci, pentru a-şi atinge scopul, era nevoie de şiretenie.

Unul dintre ghiduri avea să fie vârât în buzunarul exterior al genţii, cu titlul la vedere, astfel încât să nu poată trece neobservat. Celelalte cărţi aveau să rămână în apartament, pentru a fi împachetate împreună cu restul lucrurilor. Scott o sfătui pe Ashley să le aşeze pe biroul ei, la vedere.

Penultimul telefon pe care avea să-l dea Ashley, înainte de a suna la compania de telefoane, ca să-şi anuleze serviciul telefonic, avea să fie la o firmă de taxi.

Când taxiul avea să sosească, urma să-şi încuie apartamentul şi să pună cheia pe pragul de sus al uşii, ca să poată fi găsită cu uşurinţă de tinerii fotbalişti.

Ashley aruncă o ultimă privire în jurul său, în apartamentul pe care ajunsese să-l considere casa ei. Afişele de pe pereţi, plantele din ghivece, perdeaua portocalie, uzată, de la duş, toate erau ale ei, primele ei lucruri, şi fu surprinsă să constate cât de tare o emoţiona chiar şi cel mai simplu obiect din casă. De-a lungul timpului, avusese momente în care nu era sigură de identitatea ei, prezentă şi viitoare, iar apartamentul fusese primul pas în direcţia definirii acestei identităţi.

– Lua-te-ar naiba! strigă ea. Nu era nevoie să-i rostească numele, nici măcar în minte. Privi la bilețelul cu instrucţiuni scris de tatăl său. „Ei bine, fie, îşi spuse în sinea ei. Să-mi încep rolul."

Se îndreptă spre telefon şi sună după un taxi.

Aşteptă agitată în casa scărilor până când acesta sosi. Respectând instrucţiunile tatălui său, purta ochelari de soare şi o căciuliţă tricotată ce-i acoperea părul. Gulerul de la jachetă îi era ridicat. „Ideea e să arăţi ca o persoană care nu vrea să fie recunoscută, de parcă ar avea de gând să-şi ia tălpăşiţa",

îi scrisese Scott. Nu-i era prea clar dacă era vorba doar de-un rol sau de un comportament firesc, normal în circumstanțele date. De îndată ce taxiul opri în fața clădirii, puse cheia acolo unde îi spusese tatăl ei. Apoi, cu capul plecat, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, țâșni pe ușă afară, mișcându-se rapid și pe furiș, bănuind că Michael O'Connell o urmărea de undeva, din împrejurimi. Era înainte de ora amiezii, iar strălucirea orbitoare a soarelui înmuia parcă aerul răcoros, proiectând umbre ciudate pe aleile din apropiere. Își azvârli valiza și geanta pe bancheta mașinii, după care se așeză și ea, alături.

– Aeroportul Logan, spuse ea. La terminalul pentru zboruri internaționale.

Apoi își plecă iar capul, făcându-se mică de tot, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să se ascundă de cineva.

La aeroport îi dădu taximetristului un bacșiș modest, spunându-i acestuia: „Merg în Italia. La Florența, la studii". Nu era sigură că omul pricepuse ceva din ce-i spusese. Merse cu bagajele în zona destinată plecărilor, însoțită de vâjâitul constant al avioanelor care decolau deasupra portului. În rândurile celor care așteptau să se îmbarce domnea agitația. De jur împrejur răsuna zumzăitul conversațiilor purtate în toate limbile. Ashley aruncă o privire spre ieșire, după care se întoarse brusc și o luă în dreapta, spre lifturi. Acolo dădu peste o mulțime de pasageri care tocmai coborâseră din avionul companiei Aer Lingus, care sosise de la Shannon. Toți aveau părul roșcat, tenul alb și vorbeau rapid, cu un accent puternic, purtând jerseuri verzi, cu dungi albe, ale celor de la echipa Celtics. Mergeau la o reuniune de familie în South Boston.

Ashley reuși să-și facă loc într-un colț al liftului și-și deschise geanta rapid. Își îndesă căciulița tricotată, jacheta și ochelarii

de soare înăuntru, scoase o șapcă cafenie, cu emblema colegiului Boston și o haină maro de piele și se schimbă rapid, bucuroasă că ceilalți pasageri nu părură să observe nimic.

Coborî din lift la etajul trei, lângă parcarea centrală. În parcarea cenușie și întunecoasă plutea un miros de benzină și din când în când se auzea scrâșnetul unor cauciucuri pe rampele circulare. Ashley se îndreptă grăbită în direcția terminalelor destinate zborurilor interne, luându-se după semnele ce indicau stația de autobuz care avea s-o ducă la metrou.

În compartimentul metroului se aflau doar vreo cinci persoane, și nici una dintre ele nu era Michael O'Connell. Era imposibil, se gândi ea, s-o fi urmărit. Gata cu urmărirea. O cuprinseră o stare de exaltare și o senzație năvalnică de libertate. Pulsul i se acceleră și își dădu seama că zâmbea, cum nu mai făcuse de multe zile.

Totuși, hotărî să se supună instrucțiunilor tatălui său, zicându-și că, deși păreau ridicole, până acum se dovediseră eficiente. Se dădu jos din metrou la stația Congress Street și, cu bagajele în mâini, merse pe jos câteva cvartale, până la Muzeul Copiilor. Ajunsă aici, își lăsă bagajele la garderobă și-și cumpără un bilet. Apoi pătrunse în labirintul șerpuitor al muzeului, plimbându-se din camera LEGO până la expoziția științifică, înconjurată în permanență de chicotelile grupurilor zglobii de copii, profesori și părinți. Pretutindeni domnea o atmosferă de veselie, de entuziasm și atunci înțelese logica planului pus la cale de tatăl său: Michael O'Connell n-ar fi putut să se ascundă în muzeu, în ciuda unghere lor, scărilor și pantelor de care dădeai la tot pasul. Prezența sa total nepotrivită ar fi sărit numaidecât în ochi în locul acesta, în care Ashley se integra perfect. Putea fi ușor confundată cu o învățătoare sau cu o bonă, în timp ce-și croia drum obosită prin mulțimea de oameni din muzeu.

Se uită la ceas, dând în continuare ascultare instrucțiunilor tatălui său. La ora 4 după-amiază, își recuperă bagajele și ieși din muzeu, urcând numaidecât într-unul din taxiurile care așteptau la intrare. De data aceasta, iscodi strada în lung și-n lat, în căutarea lui O'Connell. Muzeul se afla într-un cartier care altădată fusese plin de hale și depozite, iar șoseaua largă comunica la ambele capete cu alte străzi. Pricepu motivul pentru care tatăl ei alesese acest loc: nici un ascunziș, nici o alee lăturalnică, nici un copac, nici un cotlon întunecos.

Ashley zâmbi și îi ceru taximetristului s-o ducă în stația de autobuz Peter Pan. Șoferul mormăi ceva în barbă – era un drum foarte scurt –, dar ei nu-i păsa; pentru prima oară după zile întregi nu mai avea senzația că e urmărită. Începu chiar să fredoneze o melodie, în timp ce taxiul străbătea străzile din centrul Bostonului.

Își cumpără un bilet spre Montreal, la autobuzul care urma să plece în mai puțin de zece minute. Autobuzul avea să oprească în Brattleboro, Vermont, înainte să intre în Canada, iar ea urma să se dea jos acolo – înaintea destinației trecute pe bilet. Era nerăbdătoare să dea ochii cu Catherine.

Mirosul de sudoare și de ulei de mașină îi umplu nările din clipa în care urcă în autobuz. Se lăsase deja întunericul, iar luminile de neon se contopeau cu silueta de un argintiu scânteietor a autobuzului. Găsi un loc liber în spate, lângă geam. Pentru o clipă, scrută întunericul de-afară și constată cu stupoare că, în locul sentimentelor de nesiguranță și neliniște, se simțea aproape eliberată. Iar când șoferul închise ușa și coborî autobuzul de pe platforma de încărcare, își închise ochii și ascultă huruitul motorului, în timp ce, cu o viteză tot mai mare, o luară spre autostradă lăsând orașul în urmă.

Deşi era devreme încă, adormi, căzând într-un somn adânc, fără vise.

Soarele ardea necruţător. Era una dintre zilele acelea în care aerul înăbuşitor părea să apese greu pe dealurile umflate de căldură. Am parcat la câteva blocuri distanţă de biroul lui Matthew Murphy. Un val nemilos de aer fierbinte plutea deasupra trotuarelor.

În multe oraşe vechi din New England sunt clar vizibile zonele pentru care nu au mai rămas bani de reconstrucţie şi renovare, căci politicienii locali, în ciuda promisiunilor electorale menite să le asigure votul populaţiei, nu s-au achitat de angajamentele luate. În mai multe clădiri, afacerile prospere căpătaseră un aspect degradat, decrepit. Nu era o decădere în sensul cel mai concret al cuvântului, ci mai degrabă un soi de resemnare.

Clădirea în care mă aşteptam să dau de biroul lui era probabil puţin mai dărăpănată decât altele. La colţul clădirii se afla un bar întunecos ca o cavernă, pe a cărui faţadă atârna un afiş. Pe afiş cineva scrisese de mână CLUB DE NOAPTE, dedesubtul unui neon roşu ce făcea reclamă la berea BUDWEISER. Peste drum, era un mic magazin care avea arborat la intrare drapelul Hondurasului şi care vindea chipsuri, fructe, băuturi şi conserve, toate îngrămădite pe rafturi într-un talmeş-balmeş de nedescris. Restul clădirilor erau construite, inevitabil, din cărămidă roşie, la fel ca în majoritatea oraşelor. O maşină de poliţie trecu pe lângă mine.

Pe la mijlocul clădirii, am găsit intrarea care ducea către biroul lui Murphy. Era un loc absolut banal, cu un singur ascensor, lângă care era afişată lista locatarilor: patru birouri, pe două etaje.

Biroul lui Murphy împărţea etajul cu o fundaţie pentru asistenţă socială, aflată vizavi. Pe uşă era o plăcuţă neagră, ieftină, de lemn, cu numele lui şi, dedesubt, cuvintele „Investigaţii confidenţiale de orice natură," scrise cu litere aurite.

Am pus mâna pe clanță, ca să intru în birou, dar era încuiat. Am încercat de mai multe ori, după care am început să bat cu putere.

Nici un răspuns.

Am bătut din nou, înjurând în sinea mea.

M-am dat un pas în spate, gândindu-mă că îmi irosisem toată ziua ca să ajung aici, în capătul orașului, iar în clipa aceea se deschise ușa de la asociația de vizavi și o femeie între două vârste ieși cu brațele încărcate de dosare. Oftă văzându-mă și îmi spuse rapid:

– Nu mai e nimeni aici.

– S-au mutat? am întrebat eu.

– Cam așa ceva. A scris și în ziare.

Am făcut o figură mirată, la care ea se încruntă.

– Aveați treabă cu Murphy?

– Vreau să-i pun câteva întrebări.

– Ei bine, spuse ea pe un ton tăios, vă pot da noua lui adresă. E la doar câteva blocuri de aici.

– Grozav. Unde anume?

Femeia ridică din umeri.

– La cimitirul River View.

23

Furie

Se forță să-și păstreze calmul.

Acesta era un lucru dificil pentru Michael O'Connell. În general, funcționa mai bine la mânie, când puseurile de furie îi tulburau judecata, conducându-l neabătut în direcții care-l făceau să se simtă confortabil. O încăierare. O insultă. O obscenitate. Acestea erau momentele pe care le savura din plin, la fel ca atunci când urzea câte-un plan. „Puține lucruri îți aduc mai multă satisfacție, se gândi el, decât să anticipezi următoarea mișcare a unei persoane și apoi să o urmărești și să vezi că face exact așa cum ți-ai imaginat."

Văzuse plecarea pe furiș a lui Ashley cu taxiul și-și notase numele firmei și numărul mașinii. Nu îl mira faptul că pleca. Fuga era o alegere firească pentru oameni ca Ashley și familia ei, își spuse. Îi considera pe toți niște lași.

Sună la dispeceratul firmei de taxi și dădu numărul taxiului respectiv, spunând că găsise o pereche de ochelari de vedere pe care tânăra care plecase cu taxiul o scăpase, chipurile, pe trotuar. Exista vreo modalitate să îi înapoieze ochelarii?

Dispecerul nu-i răspunse numaidecât, fiind ocupat cu preluarea mai multor comenzi.

– Ah, nu prea cred, domnule.

– De ce? întrebă O'Connell.

– Tânăra a fost dusă la aeroportul Logan, la terminalul pentru zboruri internaționale. Puteți să-i aruncați. Sau să-i lăsați în cutiile alea pentru nevoiași, de care dați la tot pasul.

– Ei bine, răspunse O'Connell, încercând să facă o glumă, se pare că domnișoara n-o să se poată bucura de privelişte în vacanţă, oriunde s-o fi dus.

– Ghinionul ei.

„Puțin spus", își zise O'Connell în sinea sa, fierbând de furie.

Acum stătea la pândă în apropierea blocului ei, urmărindu-i pe cei trei tineri care cărau cutii cu lucruri din apartamentul ei. O dubă aștepta afară, în fața blocului, ocupând două locuri de parcare, în timp ce băieții se grăbeau să termine treaba cât mai repede și să-și vadă de drum. Din nou, O'Connell fu nevoit să se silească să-și păstreze calmul. Își roti umerii, încercând să-și dezmorțească gâtul încordat, după care își încleștă și-și descleștă pumnii de câteva ori, ca să se destindă. Apoi porni agale în direcția tinerilor care munceau de zor.

Unul dintre băieți tocmai căra două cutii pline cu cărți și o veioză deasupra, într-un echilibru fragil, când O'Connell ajunse în fața intrării. Tânărul se clătină puțin sub povara greutății.

– Hei, acum veniți sau plecați? îl întrebă O'Connell.

– Plecăm, răspunse băiatul.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi O'Connell, apucând veioza înainte să cadă pe trotuar.

În clipa în care atinse piciorul metalic al acesteia, fu străbătut de un fior electrizant, ca și cum simplul contact cu lucrurile lui Ashley îi aducea aminte de pielea ei. Mâna lui mângâie veioza și cu ochii minții revăzu locul unde se afla în apartament, pe noptiera din dormitorul lui Ashley. Văzu lumina veiozei arcuindu-se de-a lungul trupului ei, învăluindu-i formele și curbele.

Respirația i se acceleră și fu cuprins de o senzație de amețeală când i-o dădu înapoi băiatului.

– Mulțumesc, spuse acesta, aruncând veioza în mașină cu un gest neglijent. Mai avem un birou afurisit, patul și un covor sau două, după care putem pleca.

O'Connell înghiți în sec și făcu semn cu mâna înspre cuvertura roz pe care o zărise în mormanul de lucruri. Își aduse aminte că în noaptea aceea dăduse cuvertura la o parte, aplecându-se deasupra trupului ei adormit.

– Sunt lucrurile voastre?

– Neee, răspunse băiatul, îndreptându-se de spate. Noi doar le mutăm, sunt lucrurile fiicei unui profesor. Ne-a promis o sumă frumușică.

– Nu-i rău, spuse încet O'Connell, mușcând parcă din cuvinte și căznindu-se să pară curios, și-atâta tot. Trebuie să fie vorba de fata de la etajul doi. Eu locuiesc acolo. Făcu un gest în direcția blocurilor din apropiere. Arată trăsnet. Pleacă din oraș?

– La Florența, în Italia, spuse băiatul. A primit o bursă de studii acolo.

– Sună bine. Pare o chestie mișto.

– Mie-mi spui?

– Ei bine, ce să zic, vă doresc spor la treabă! O'Connell le făcu cu mâna și își văzu de drum. Traversă strada și căută un trunchi de copac de care să se sprijine.

Respira precipitat, în timp ce o răceală ca de gheață îi cuprindea întreaga ființă. Urmări cum mobilierul lui Ashley dispare înăuntrul dubei și se întrebă dacă ceea ce se întâmpla sub ochii lui era real. Era ca și cum ar fi stat în fața unui ecran pe care rula un film bine realizat, dar, cu toate acestea, ireal. Un drum cu taxiul până la aeroportul internațional Logan. Trei studenți de colegiu care strâng lucrurile și pleacă cu ele

într-o dimineață liniștită de duminică. Un detectiv particular din Springfield care îi face poze dintr-o mașină parcată peste drum de apartamentul său. Michael O'Connell știa că toate astea au legătură între ele, dar nu știa exact care era legătura. În orice caz, un lucru era sigur. Dacă părinții lui Ashley aveau impresia că un bilet de avion putea s-o ia de lângă el, greșeau profund. Așa nu reușiseră decât să facă toată povestea mai palpitantă pentru el. Avea s-o găsească pe Ashley, chiar dacă era nevoit să zboare după ea până în Italia.

– Nimeni nu fură de la mine, spuse el în șoaptă. Nimeni nu pune mâna pe ce-i al meu.

Catherine Frazier își strânse haina de lână în jurul trupului și privi cum aburii propriei respirații se unduiesc în fața ei. Aerul nopții era înțepător de rece, prevestind venirea iernii. „Așa e în Vermont, se gândi ea, vremea te anunță dinainte cum are să fie, dacă ești suficient de atent să observi semnele." Un gust rece pe buze, venit parcă direct din cerul întunecat, o senzație de amorțeală în obraji, un foșnet de crengi uscate deasupra capului, un strat subțire de gheață pe suprafața iazurilor dimineața. Avea să ningă în zilele următoare. Își aduse aminte că trebuie să-și verifice rezerva de lemne din spatele casei. I-ar fi plăcut să știe să-i citească pe oameni la fel de bine pe cât se pricepea să descifreze semnele vremii.

Autobuzul dinspre Boston avea o mică întârziere și, în loc să aștepte în restaurantul din stație, de unde vehiculul avea să-și continue drumul spre Burlington și Montreal, decise să iasă. Luminile orbitoare îi dădeau o stare de nervozitate; se simțea mult mai bine în mijlocul ceții și al umbrelor.

Aștepta cu nerăbdare s-o vadă pe Ashley, deși, ca de obicei, își făcea griji pentru faptul că nu știa prea bine cum să-i

vorbească. Ashley nu era nepoata ei de sânge. Nu erau legate nici printr-o rudenie izvorâtă din adopție, deși aceasta era varianta cea mai apropiată de realitate. Oamenii din Vermont rareori își bagă nasul în treburile altora, trăind după principiul yankeu potrivit căruia cu cât vorbești mai puțin, cu atât mai bine. Însă Catherine era conștientă că doamnele de la ea de la biserică și, în general, cei care o cunoșteau aveau să-și pună tot felul de întrebări. În mod tipic locuitorilor din New England, toți erau înzestrați cu un radar extrem de sensibil, capabil să detecteze cel mai mărunt semn de ipocrizie. Așa că găzduirea sub acoperișul său a fiicei partenerei lui Hope avea să ridice niște semne de întrebare, în condițiile în care Catherine dezaproba în mod vădit această relație.

Catherine își lăsă capul pe spate, contemplând bolta cerească. Se întrebă dacă stelele de pe cer erau mai numeroase decât sentimentele contradictorii care se învălmășeau în sufletul ei.

Ashley era doar un copil când intrase în viața lui Catherine. Își aduse aminte de primul lor contact și se trezi zâmbind la gândul acesta ce se ivise dintr-un cotlon ascuns al memoriei. „Aveam prea multe haine pe mine. Era cald afară, iar eu purtam un pulover de lână și un jerseu pe deasupra. Ce stupid. Cred că i-am dat impresia că am o sută de ani."

Catherine se purtase rigid, aproape exagerat de oficial, întinzându-i mâna fetiței de unsprezece ani. Însă copila o dezarmase într-o clipită, astfel încât armistițiul la care ajunsese cu fiica ei, precum și atitudinea politicoasă afișată față de partenera acesteia – Catherine detesta cuvântul acesta, care făcea ca relația lor să sune ca o afacere – decurgeau din afecțiunea pe care i-o purta lui Ashley. Luase parte la zile de naștere zgomotoase și la meciuri de fotbal anoste, o văzuse pe Ashley jucând rolul Julietei în spectacolul organizat la liceu și nu-i plăcuse deloc când personajul ei murise pe scenă. Într-o noapte, când Ashley avea cincisprezece

ani, stătuse pe marginea patului ei, în timp ce fata plângea în hohote fiindcă se despărțise de primul ei iubit. Altă dată gonise cu mașina cum nu o mai făcuse niciodată în viața ei, ca să ajungă acasă la Hope și Sally înainte ca Ashley să plece la balul de absolvire și să apuce să-i facă poze în rochia de gală. Când fusese răcită, iar Sally era ocupată cu serviciul, o îngrijise și dormise pe podea, la picioarele patului, ca să-i poată auzi respirația în timpul nopții. O găzduise când apăruse la ușa sa pe nepusă masă, împreună cu câțiva colegi de la facultate și poposiseră la ea în drum spre Green Mountains. O invitase la cină, în Boston, cu prilejul unor aniversări, iar altă dată se distraseră de minune împreună pe stadionul Fenway, când Catherine trebuise să meargă în oraș și o sunase inopinat, deși în adâncul inimii știa că întâlnirea cu Ashley era adevăratul motiv al vizitei.

Scormoni cu piciorul prin pietrișul din parcare în timp ce aștepta sosirea autobuzului și se gândi că soarta nu-i oferise nepoții mult doriți, în schimb i-o dăruise pe Ashley. Din clipa în care o întâlnise prima oară, iar copila o privise timidă întrebând-o: „Vrei să vezi camera mea? Poate citim o carte împreună?", Catherine pășise pe un tărâm cu totul diferit, unde Ashley era ferită de toate dezamăgirile și greutățile prin care trecuseră odinioară ea și Hope.

– Fir-ar să fie, spuse Catherine cu voce tare. Cât mai întârzie autobuzul ăsta?

În clipa aceea, se auzi huruitul puternic al motorului diesel încetinind ca să ia curba și văzu farurile autobuzului străpungând întunericul din parcare. Păși grăbită în direcția vehiculului, gesticulând din mâini, în semn de salut.

Secretara lui Sally o sună pe aceasta și-i spuse:

– E la telefon un domn Murphy, care spune că are niște informații pentru dumneavoastră.

– Fă-mi legătura, spuse Sally. Bună ziua, domnule Murphy. Ce ai aflat pentru mine?

– Păi, spuse el pe un ton blazat, plin de cinism, nu atâtea câte mi-aș fi dorit să aflu și câte voi mai afla dacă decideți să continuăm investigațiile, dar m-am gândit că vreți să vă pun la curent cât mai curând, dată fiind... hmmm... natura personală a acestei anchete.

– Ai dreptate.

– Vreți o concluzie? Sau mai întâi amănuntele?

– Spune-mi tot ce știi.

– Ei bine, nu cred că trebuie să vă faceți griji prea mari. Unele motive de îngrijorare există, să nu mă înțelegeți greșit, dar am să mă exprim în felul următor: am văzut indivizi mult mai răi decât atât.

Sally se simți ușurată la auzul acestor cuvinte.

– În regulă, asta sună bine. Acum dă-mi niște amănunte.

– Păi, tipul are cazier. Nu foarte bogat, nici cu atenționări deosebite, dacă pricepeți ce vreau să spun, dar suficient încât să fim atenți.

– Ceva violență?

– Ceva, dar nu prea multă. Bătăi, încăierări, chestii de genul ăsta. Fără arme, din câte văd în acuzațiile formulate împotriva lui. Asta-i bine. Dar poate fi și din cauză că n-a fost prins, pur și simplu. Uite ce e, continuă Murphy. Tipul ăsta, O'Connell, pare un ticălos. Dar am senzația că e de categoria ușoară. Vreau să spun că am mai văzut de mii de ori indivizi de genul lui, care, la o adică, se prăbușesc ca un castel de nisip. Dacă sunteți dispusă să puneți la bătaie niște bănuți, pot vorbi cu niște amici de-ai mei să-i facă o vizită. Să bage groaza în el. Să-l facă să priceapă că s-a pus cu oamenii nepotriviți.

Să-l ajute, poate, să înțeleagă că o abordare diferită ar fi mai sănătoasă pentru el, în general vorbind.

– Te referi la amenințări?

– Nu, doamnă. În nici un caz n-aș recomanda violența, sub nici o formă. Murphy făcu o pauză, pentru ca vorbele sale să-și facă efectul și Sally să înțeleagă că voia să spună tocmai contrariul. Pentru că asta ar fi o infracțiune. Și, în calitate de avocat, sunt convins că nu m-ați angaja niciodată ca să rănesc pe cineva. Nu, doamnă. Știu asta. Ce vreau să spun este că tipul poate fi... hmmm... *intimidat*. Asta e. Intimidat. Totul în limitele legii. Așa cum cunoaștem amândoi legea, și eu, și dumneavoastră. Însă trebuie făcut să se gândească bine de tot înainte să mai facă vreun pas.

– E o măsură pe care am putea s-o luăm în calcul, probabil.

– Cu plăcere. Și nici nu vă va costa prea mult. Doar diurna obișnuită și cheltuielile de drum pentru mine. Și ceva pentru... hmmm... tovarășii mei.

– Păi, spuse Sally, cu o ușoară șovăială în glas, nu sunt sigură că îmi convine ideea de a implica și pe altcineva. Chiar dacă e vorba de prieteni pe a căror... cum să-i spun... *discreție* poți conta sută la sută. Mai ales că sunt polițiști în exercițiul funcțiunii, care, la un moment dat, s-ar putea să fie siliți să depună mărturie în fața instanței, sub jurământ. Încerc să gândesc în avans. Să iau în considerare toate eventualitățile și ipotezele. E necesar să-mi iau măsuri de precauție, ca să zic așa.

Murphy se gândi că toți avocații sunt incapabili să vadă diferența dintre realitatea dură a vieții de stradă și relatările ulterioare, făcute de oameni perfect normali în ambianța rigidă a sălii de judecată. Majoritatea scapă din vedere aceste deosebiri. Și uneori e vorba despre deosebiri sângeroase. Oftă scurt, dar căută să-și ascundă dezamăgirea.

– Aveți dreptate, doamnă avocat. Dar presupun că aș putea să mă ocup singur de această parte a... hmmm... aranjamentului, fără să mai implic pe cineva din poliție. Dacă doriți asta.

– Ar fi mai înțelept așa.

– Așadar, să merg mai departe?

– Ce-ar fi să îți alegi singur metoda, domnule Murphy? Și să procedezi ca atare.

– Ținem legătura.

Murphy închise, iar ea rămase o vreme cu receptorul în mână. Se lăsă pe spătarul scaunului, simțindu-se deopotrivă tulburată și îmbărbătată – o contradicție inexplicabilă.

Era un cimitir ca oricare altul, ascuns într-un colț uitat al micului oraș și împrejmuit de un gard negru din fier forjat. Am cercetat cu privirea șirurile de pietre funerare cenușii, citind numele trecute pe acestea. Pietrele sporeau în dimensiuni pe măsură ce urcau tot mai mult pe coama dealului. Din simple bucăți de granit, se transformară în adevărate monumente, cu forme și contururi tot mai sofisticate. De asemenea, inscripțiile de pe ele deveneau din ce în ce mai elaborate. Lungi declarații dedicate PREAIUBITEI SOȚII ȘI MAME sau DEVOTATULUI TATĂ. Nu-mi venea să cred că Matthew Murphy, din câte aflasem despre el, ar putea fi îngropat printre heruvimi ce cântă la corn.

Am început să mă plimb printre șirurile de morminte, simțind cum cămașa mi se lipește de spinare și cum o dâră subțire de transpirație mi se prelinge pe frunte. Tocmai când eram pe punctul de a renunța, am observat o piatră funerară modestă, având inscripționat numele MATTHEW THOMAS MURPHY și dedesubt, niște date. Nimic altceva.

Mi-am notat datele respective și am rămas pe loc pentru o clipă.

– Ce s-o fi întâmplat? am întrebat cu voce tare.

Nu mi-a răspuns nici șoapta vântului, nici vreo viziune fantomatică.

Apoi mi-am dat seama cu o ușoară senzație de iritare că știam cine ar putea să-mi răspundă la această întrebare.

La câteva blocuri distanță de cimitir se afla o benzinărie unde am dat de un telefon public. Am vârât câteva monede în aparat și am format numărul ei.

Nici nu m-am deranjat să salut când mi-a răspuns.

– M-ai mințit, i-am spus, pe un ton furios.

Ea a tăcut o clipă și am auzit-o inspirând profund.

– Cum așa? *A minți* e un cuvânt foarte dur.

– Mi-ai zis să mă duc să stau de vorbă cu Murphy. Și ghici unde l-am găsit? Nu în biroul lui, ci la cimitir. Transformat în hrană pentru viermi și pentru râme. Mie mi se pare că m-ai *mințit*. Despre ce naiba e vorba?

Din nou ezită, cumpănind cu grijă la ce urma să zică.

– Dar ce ai văzut?

– Am văzut un mormânt. Cu o piatră funerară dintre cele mai ieftine.

– Atunci n-ai văzut totul.

– Ce naiba mai era de văzut? am întrebat.

Glasul i-a devenit dintr-odată rece, distant. Aproape glacial.

– Uită-te mai atent. Mult mai atent. Te-aș fi trimis acolo fără nici un motiv? Tu vezi doar o bucată de granit cu un nume și niște date. Eu văd o *poveste*.

Apoi a închis telefonul.

24

Intimidare

Socoti că încă o zi de urmărire a mișcărilor lui Michael O'Connell e mai mult decât suficientă.

Matthew Murphy avea pe cap alte cazuri, mult mai grave, de care trebuia să se ocupe. Să fotografieze momentele flagrante ale unor aventuri extraconjugale, să verifice anumite zvonuri referitoare la o posibilă evaziune fiscală, să urmărească diverse persoane, iar pe altele să le confrunte sau să le interogheze. Știa că Sally Freeman-Richards nu se număra printre avocații cei mai bogați din zonă; n-avea nici BMW, nici Mercedes, și Murphy hotărâse deja că factura, și așa modestă, pe care urma să i-o trimită avocatei, avea să reflecte o reducere, din pură curtoazie. În plus, șansa de a-i da peste nas unui derbedeu merita zece procente din sumă. Cum nu mai avea prea des prilejul să-și folosească forța fizică, era nevoit să se mulțumească doar cu amintirile. Nimic nu-i făcea inima să bată mai năvalnic decât momentele acelea în care făcea pe durul, băgând frica-n ticăloși.

Își parcă mașina la două blocuri distanță de apartamentul lui O'Connell, într-o parcare împrejmuită. Dădu mai multe ture prin interiorul acesteia, ca să se asigure că e singur, după care opri și deschise portbagajul mașinii. Aici avea mai multe arme, fiecare dintre ele vârâtă în câte-o geantă veche.

Într-o sacoşă roşie, se afla un revolver automat Colt AR-15 cu douăzeci şi două de cartuşe, pe care îl numea arma-de-salvare-rapidă, fiind capabil să spulbere într-o clipită orice problemă. Într-o geantă galbenă mai mică, avea un revolver .380 automat, vârât într-un toc de atârnat pe umăr. În fine, în cea de-a treia geantă, de culoare neagră, era un pistol .357 cu ţeava de cincisprezece centimetri, încărcat cu gloanţe din teflon, aşa-numitele „ucigaşe de poliţişti" din cauză că puteau străpunge vesta antiglonţ purtată de aceştia.

Pentru sarcina de-acum, decise că revolverul .380 era cel mai potrivit. Nu prea credea că avea să fie nevoie să facă uz de el. Socotea că simpla lui vedere, pe dedesubtul hainei pe care o va lăsa intenţionat descheiată, avea să fie suficientă pentru O'Connell. Matthew Murphy avea la degetul mic toate tehnicile de intimidare.

Îşi prinse pe umăr tocul pistolului, îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi subţiri de piele neagră şi apoi, cu mişcări experimentate, exersă de două-trei ori scoaterea rapidă a armei din toc. Când fu satisfăcut de rapiditatea mişcărilor sale, la fel de agile ca întotdeauna, porni spre locuinţa lui O'Connell. Un vânt uşor învârtejea frunzele de pe trotuar, care parcă dansau sub paşii săi. Afară mai era destulă lumină încât să găsească un ungher ascuns în umbră, peste drum de clădirea unde locuia O'Connell şi să se pitească acolo, cu spatele lipit de zidul de cărămidă. Chiar în momentul acela se aprinseră luminile felinarelor stradale. Spera să nu fie nevoit să stea prea mult, dar era pregătit să aibă răbdare, fiind obişnuit cu aşteptarea.

Scott se simţi năpădit de un val de mândrie şi de mulţumire de sine.

Primise deja un mesaj pe robotul telefonic din partea lui Ashley, care îi urmase cu succes instrucţiunile şi ajunsese la

Catherine, în Vermont. Era încântat de felul cum merseseră lucrurile până în punctul acesta.

Băieții din echipa de fotbal se întorseseră acasă după depozitarea lucrurilor lui Ashley în hala din Medford. De la ei Scott aflase că, așa cum bănuise, un ins care corespundea descrierii lui O'Connell dăduse târcoale și pusese întrebări, după care le spusese o poveste cusută cu ață albă și se făcuse nevăzut. „Dar aleargă după vânt, se gândi Scott. Vânează o fantomă. Toate tertipurile lui nu-l vor duce nicăieri."

– Nu te așteptai la una ca asta, nu-i așa, ticălosule? spuse el cu voce tare.

Stătea în picioare în mica sa sufragerie și începu dintr-odată să țopăie pe vechiul covor oriental. După o secundă, luă telecomanda de la sistemul audio și trecu de la un post la altul, până când în boxe se auzi celebrul *Purple Haze* al lui Jimi Hendrix.

Când Ashley era mică, o învățase expresia „a toci covorul", care prin anii 1920 avea semnificația de „a dansa", așa că micuța venea la el când lucra și-l întreba: „Putem merge să tocim covorul?" Își puneau atunci muzică din anii 1960, iar el îi arăta diferite mișcări de dans, dintre cele mai ridicole. Ea chicotea și îl imita până când, într-un târziu, se prăbușea pe covor prăpădindu-se de râs. Dar chiar și pe vremea aceea, Ashley se mișca cu o grație care îl uimea. Mișcările ei nu erau niciodată stângace sau împiedicate; pentru el erau asemenea unor pași de balet. Știa că e orbit de dragoste, așa cum li se întâmplă de multe ori taților cu privire la fiicele lor, dar, deși făcuse uz de raționamentul său cunoscut drept critic și pretențios, era încredințat că nu există nimic mai minunat decât copila sa.

Scott expiră zgomotos. Nu credea că Michael O'Connell ar putea să ghicească faptul că Ashley era în Vermont. Acum tot ce aveau de făcut era să aștepte să treacă o bucată de vreme, să elaboreze un nou plan, în alt oraș, și apoi s-o ajute pe Ashley

să-și reia viața. Un regres minor, mai bine zis o amânare de șase luni, în schimbul evitării unei primejdii mai mari.

Scott își ridică privirea și se uită în jurul său, în sufragerie.

Se simți brusc singur și-și dori să fi avut pe cineva cu care să împărtășească satisfacția, bucuria momentului. Nici una dintre amicele cu care ieșea la restaurant sau cu care făcea ocazional sex nu era potrivită pentru așa ceva. Prietenii lui de la colegiu erau cu totul absorbiți de munca lor și se îndoia că l-ar înțelege. Sub nici o formă.

Se încruntă. Singura persoană care îl cunoștea cu adevărat era Sally. Dar nu voia s-o sune pe Sally. Cel puțin nu în momentul de față.

Fu cuprins brusc de resentimente, de o revoltă aprigă.

Sally îl părăsise pentru Hope. Fusese o decizie subită. Neașteptată. O mână de bagaje îngrămădite în antreu, în timp ce el se căznea să găsească, zadarnic, cuvintele cele mai potrivite. Știuse că ea e nefericită. Știuse că se simte neîmplinită și plină de îndoieli. Dar presupusese că motivul era cariera lui ori turbulențele aferente vârstei de mijloc sau chiar rutina și monotonia vieții lor academice, liberale. Toate astea erau lucruri de înțeles, puteau fi analizate, discutate, evaluate. Ce nu înțelegea însă era faptul că tot ceea ce împărtășiseră până atunci se dovedise dintr-odată a fi o minciună.

Pentru o clipă, și-o imagină pe Sally în pat cu Hope. „Ce-i poate oferi ea în plus față de mine?" se întrebă Scott, dar realiză numaidecât că era o întrebare extrem de periculoasă. Nu voia să știe răspunsul la această întrebare.

Scutură din cap. „Căsnicia noastră era o minciună", se gândi el. Toate declarațiile de dragoste și planurile de a-și clădi o viață împreună fuseseră doar minciuni. Singurul lucru adevărat care

rezultase din căsnicia lor era Ashley, dar nici de asta nu mai era atât de sigur. „Când am conceput-o, oare mă iubea? Când era însărcinată, mă iubea? Când s-a născut, și-o fi dat seama Sally că totul era o minciună? A fost o revelație bruscă? Sau știa asta de la bun început, însă era prea ocupată să se mintă pe sine însăși?" Își plecă ușor capul, năpădit de o avalanșă de amintiri. Ashley jucându-se pe malul mării. Ashley mergând la grădiniță. Ashley făcându-i o felicitare de Ziua Tatălui. Avea încă felicitarea aceea, lipită pe perete la el în birou. Ce simțea Sally în toate acele momente? De Crăciun, la zilele de naștere? De Halloween sau de Paște, când ascundeau ouă pictate ca să le găsească Ashley? Nu știa ce simțise Sally, dar înțelegea acum că detensionarea relației lor de după divorț fusese tot o minciună, de data asta în scopul protejării lui Ashley. Mereu socotiseră că aceasta era o ființă fragilă, o victimă neajutorată a divorțului. Despărțirea lor se produsese însă cu mult înainte, cândva pe parcursul zilelor, lunilor și anilor trăiți împreună.

Își repetă în gând: „Acum e în siguranță".

Scott se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi și scoase o sticlă de whisky. Își turnă într-un pahar câteva degete și luă o înghițitură, lăsând ca lichidul amărui, de culoarea chihlimbarului, să-i alunece încet pe gâtlej, după care ridică paharul și închină de unul singur, în batjocură: „Pentru noi. Pentru noi toți. Orice-ar însemna asta".

Michael O'Connell se gândea și el la dragoste. Era într-un bar și își turnase un deget de whisky într-o halbă de bere, un amestec menit să-i amorțească simțurile. Simțea cum începe să clocotească pe dinăuntru și-și dădu seama că nici un drog și nici o băutură nu erau îndeajuns ca să-i domolească tensiunea

din interior. Oricât de mult ar fi băut, trebuia să se resemneze cu starea aceea de trezie nesuferită.

Se zgâi la halba din fața lui, își închise ochii și lăsă ca furia să i se intensifice până la punctul în care ajunse să-i acapareze în întregime inima și imaginația. Nu putea suporta să fie constrâns în nici un fel, iar pedepsirea celor care îndrăzneau să-i facă una ca asta devenea prioritatea lui. Era furios pe el însuși că se mulțumise să creadă că dificultățile neînsemnate pe care le pricinuise pe internet acestor oameni reprezentau o replică adecvată. Familia lui Ashley avea nevoie de o lecție mult mai dură. Îl trăseseră pe sfoară, răpindu-i ceva ce i se cuvenea.

Pe măsură ce se lăsa copleșit de furie din cauza insultei suferite, O'Connell începu să se gândească la Ashley. Își imagină părul ei căzându-i în șuvițe roșcate pe umerii moi, desăvârșiți. Avea întipărite în minte toate detaliile chipului ei, pe care le trasa cu dibăcia unui artist, pictându-i pe buze un zâmbet adresat doar lui. Gândurile sale alunecară mai jos, de-a lungul trupului ei, dezmierdându-i fiecare rotunjime, sânii senzuali, curbura lină a șoldurilor. Își imagină picioarele ei întinse alături de el și, lăsându-și privirea să rătăcească prin obscuritatea tavernei, se simți cuprins de excitație. Se foi pe scaun și se gândi că Ashley era perfectă, de fapt ar fi fost perfectă dacă n-ar fi fugit de el, făcându-l să se simtă batjocorit. Fuga ei era ca un cuțit înfipt în inima lui. Cu mintea tulburată de aburii alcoolului vedea deja replica sa: gata cu grija, gata cu blândețea, își spuse el cu răceală. O s-o rănească, așa cum îl rănise și ea. Era singura cale de-a o face să priceapă cât de mult o iubește, o dată pentru totdeauna.

Se foi din nou pe scaun. Acum era excitat de-a binelea.

Cândva citise o carte despre triburile de războinici din Africa. Aceștia se implicau în activități erotice, de natură să-i stimuleze pe plan sexual, chiar înainte de începerea luptei.

Cu scutul într-o mână, cu sulița în cealaltă și cu o erecție cât casa între picioare plecau să-și înfrunte dușmanii.

Îi plăcea imaginea.

Fără să facă cel mai mic efort pentru a-și ascunde umflătura din pantaloni, Michael O'Connell împinse la o parte halba goală și se ridică. O clipă, speră că se va găsi vreun individ care să-i arunce o privire sau un comentariu. În momentul acela își dorea mai mult ca orice să se ia la bătaie cu cineva.

Dar nu se legă nimeni de el. Oarecum dezamăgit, traversă încăperea și ieși în stradă. Se lăsase întunericul, iar aerul rece al nopții îi biciuia fața. Nu-i răcori însă gândurile fierbinți. Își imagină că stă întins alături de Ashley, intrând în ea, pătrunzând-o adânc, exploatând fiecare crăpătură, fiecare părticică din trupul ei spre propria-i plăcere. O auzea parcă răspunzându-i și nu conta prea mult dacă erau gemete de dorință sau suspine de durere. Dragoste și suferință. Dezmierdări și lovituri. Pentru el nu era nici o diferență.

În pofida frigului, își descheie haina și-și desfăcu nasturii de la cămașă, lăsând aerul rece să-l învăluie în timp ce mergea cu capul pe spate, respirând cu nesaț răcoarea nopții, care nu reușea să-i înăbușe poftele. „Dragostea e ca o boală", se gândi el. Ashley era un virus care îi intrase în sânge și acum circula nestăvilit prin tot trupul lui. În clipa aceea, înțelese că ea n-avea să-l părăsească niciodată. Nici măcar o secundă, pentru tot restul vieții sale. Se gândi că singurul mod în care-și putea controla dragostea față de Ashley era s-o controleze pe ea însăși. Lucrul acesta i se păru mai limpede ca niciodată.

Michael O'Connell dădu colțul spre blocul unde locuia, în minte îngrămădindu-i-se imagini ațâțătoare și sângeroase, învălmășite într-un haos sinistru. Din acest motiv nu dădu atenția cuvenită vocii joase care se auzi din spatele său.

– Hai să stăm puțin de vorbă, O'Connell.

Cineva îl prinse de braț într-o strânsoare ca de menghină.

Matthew Murphy îl observase numaidecât pe O'Connell când acesta trecuse pe lângă un felinar stradal. Nu trebuise decât să iasă din ascunzișul unde stătuse pitit până atunci și să se ia pe urmele lui. Murphy era obișnuit cu astfel de tehnici și toate instinctele sale dobândite în cei douăzeci și cinci de ani cât lucrase în poliție îi spuneau că O'Connell era un începător în materie de infracțiuni.

– Cine naiba mai ești și tu? mormăi O'Connell.

– Sunt cel mai cumplit coșmar al tău, nenorocitule. Acum deschide ușa să urcăm la tine, în liniște, ca să-ți explic cum merg lucrurile pe lumea asta într-o manieră civilizată. Asta dacă nu vrei să te snopesc în bătaie sau și mai rău. Nu vrei ceva și mai rău, nu-i așa, O'Connell? Cum îți spun prietenii tăi? OC? Sau doar Mike? Cum?

O'Connell încercă să se răsucească spre el, ceea ce-l făcu pe Murphy să-l strângă și mai tare de braț, așa că renunță. Nedându-i timp să răspundă, Murphy îl asaltă cu un șir rapid de întrebări.

– Poate că Michael O'Connell nu are nici un prieten, deci n-are nici poreclă. Așa că îți spun eu cum facem, drăguțule: o să-ți născocesc eu una, dacă vrei să fim prieteni. Căci, crede-mă, îți dorești să fiu prietenul tău. Ți-o dorești mai mult ca orice pe lumea asta. În clipa de față, Mikey băiatule, ăsta e lucrul cel mai important, prioritatea ta absolută: să te asiguri că eu rămân prietenul tău. Ai priceput?

O'Connell mârâi ceva în loc de răspuns, căznindu-se să se întoarcă atât cât să-i vadă fața lui Murphy, însă fostul polițist stătea fix în spatele lui, ușor aplecat ca să-i vorbească în

șoaptă, la ureche, fără să-și slăbească vreo clipă strânsoarea și continuând să-l împingă în față.

– Intră. Ia-o pe scări. La tine acasă, Mikey. Ca să putem sta de vorbă netulburați de nimeni.

Pe jumătate împins, pe jumătate constrâns, O'Connell intră în bloc și urcă scările până la etajul doi, cu mâna lui Matthew Murphy încleștată pe brațul său. Acesta nu conteni nici o clipă cu zeflemeaua.

Murphy îl strânse și mai tare când ajunseră la ușa apartamentului lui O'Connell, strivindu-i pur și simplu mușchii brațului. Detectivul simți reacția lui O'Connell la durerea ascuțită pe care i-o pricinuia.

– Încă un amănunt cu privire la prietenia noastră, Mikey băiatule. Nu ți-ai dori să mă vezi furios. Chiar n-ai vrea să-mi pierd cumpătul. Asta s-ar putea să mă determine să fac vreun lucru pe care să-l regreți mai apoi, în caz că mai există un „apoi" pentru tine. Pricepi? Acum deschide ușa încetișor.

În timp ce O'Connell se căznea să-și scoată cheia din buzunar și să descuie ușa, Murphy aruncă o privire în lungul coridorului și zări pisicile bătrânei din vecini alergând speriate, care-ncotro. Una își arcui spinarea și scuipă în direcția lui O'Connell.

– Nu ești prea simpatizat de vecini, nu-i așa, Mikey? spuse Murphy, răsucind din nou brațul tânărului. Ai ceva cu pisicile? Sau ele au ceva cu tine?

– Nu ne prea înțelegem, mormăi O'Connell.

– Nici nu mă mir.

Murphy îi trase tânărului un ghiont atât de puternic, încât acesta fu proiectat înainte, abia reușind să se țină pe picioare. Se împiedică de carpeta uzată de pe podea și își pierdu echilibrul, izbindu-se de peretele din față. Cu acest prilej se răsuci, cău-

tând să-i vadă faţa lui Murphy. Însă detectivul se repezi la el, sărindu-i în spate, cu o agilitate surprinzătoare pentru un om de vârsta lui. Stătea aplecat ameninţător deasupra lui O'Connell, asemenea capetelor de balaur ce împodobeau zidurile bisericilor medievale, cu un rânjet batjocoritor pe faţă şi cu privirea rece, aspră. O'Connell făcu eforturi să se ridice în şezut şi se uită la Murphy, fixându-l cu privirea.

– Nu te prea simţi în largul tău, nu-i aşa, Mikey? Nu eşti obişnuit să fii zgâlţâit, am dreptate?

O'Connell nu răspunse nimic. Îşi cântărea încă opţiunile şi-şi dădea seama că era cazul să-şi ţină gura.

Murphy profită de moment ca să-şi dea la o parte pulpanele hainei, scoţând la iveală pistolul atârnat în tocul de la umăr.

– Mi-am adus şi un prieten, Mikey băiatule. După cum vezi.

Tânărul mârâi din nou, plimbându-şi privirea de la armă la detectiv şi înapoi. Murphy îşi vârî rapid mâna în haină şi scoase pistolul automat. Nu intenţionase să facă asta, însă ceva din privirea sfidătoare a lui O'Connell îl îndemna să accelereze mersul lucrurilor. Cu o mişcare rapidă, îi trase piedica şi apoi rămase cu degetul pe percutor. Încet, îndreptă pistolul înspre O'Connell, până când ajunse în dreptul frunţii acestuia, ţintindu-l exact între ochi.

– Du-te naibii, spuse O'Connell.

Murphy lipi ţeava revolverului de nasul lui O'Connell. Apăsă în aşa fel încât să-l doară, dar fără să-l rănească.

– Nişte cuvinte prost alese, spuse Murphy. Cu mâna stângă îl apucă de obraji şi i-i strânse între degete, strivindu-i. Iar eu, care credeam că vom fi prieteni...

O'Connell continuă să se uite fără să clipească la fostul poliţist, care dintr-odată îl izbi cu capul de perete.

– Puțin mai politicos, spuse el cu răceală. Mai civilizat. Asta ar ușura mult situația.

Apoi se aplecă, îl înșfăcă pe O'Connell de jachetă și-l ridică în picioare, ținând țeava pistolului lipită de fruntea acestuia. Murphy îl împinse pe tânăr pe un scaun, îmbrâncindu-l cu atâta putere, încât O'Connell se prăbuși pe spătarul acestuia. Scaunul se înclină pe picioarele dindărăt, mai-mai să cadă cu totul, încât O'Connell făcu eforturi să-și păstreze echilibrul.

– Încă nu ți-am arătat cât de rău pot fi, Mikey băiatule. Deloc. De-abia începem să ne cunoaștem unul pe celălalt.

– Nu ești polițist, nu-i așa?

– Îi știi pe polițiști, așa-i, Mikey? Ai mai avut de-a face cu ei și nu o dată.

O'Connell dădu din cap.

– Ei bine, ai perfectă dreptate, la naiba, spuse Murphy zâmbind. Anticipase această întrebare. Ar trebui să-ți dorești să fiu polițist. De fapt, în clipa asta ar trebui să te rogi la care Dumnezeu ai tu impresia că te ascultă și să-i spui: „Te rog, Doamne, fă să fie polițist", pentru că polițiștii au reguli, Mikey băiatule. Reguli și regulamente. În schimb, eu n-am. Nu, nu. Eu pot să-ți dau mult mai multă bătaie de cap. Sunt mult mai periculos. Mult, mult mai periculos. Sunt detectiv particular.

O'Connell rânji batjocoritor, la care Murphy îl plesni cu palma peste față. Plesnitura răsună în tot apartamentul.

Murphy zâmbi.

– N-ar trebui să-ți explic toate astea tocmai ție, care ai impresia că le știi pe toate, Mikey băiatule. Dar permite-mi totuși, de dragul discuției, să-ți explic câteva lucruri. În primul rând, am fost polițist. Pune la socoteală faptul că mai bine de douăzeci de ani am avut de-a face cu indivizi incomparabil mai duri ca tine. Majoritatea acestor duri stau și-n ziua de azi ca

pe ghimpi, blestemându-mi numele. Iar restul sunt morți de-a binelea și nu cred că se mai gândesc la subsemnatul, pentru că probabil au probleme mult mai mari în viața de apoi. În al doilea rând, am aprobare deplină și sunt autorizat de statul Massachusetts, precum și de guvernul Statelor Unite să port arma asta. În concluzie, știi ce înseamnă astea două lucruri, luate împreună?

O'Connell nu răspunse, iar Murphy îl plesni din nou.

– La dracu'!

Cuvintele țâșniră de pe buzele lui O'Connell.

– Când te întreb ceva, Mikey băiatule, te rog să-mi răspunzi.

Murphy își trase mâna, iar O'Connell spuse:

– Nu știu, ce înseamnă?

Murphy rânji.

– Înseamnă că am prieteni – prieteni adevărați, nu ca parodia pe care am jucat-o noi în seara asta, Mikey băiatule. Dar niște prieteni care îmi datorează o groază de favoruri, pentru că, în atâția ani cât am fost polițist, i-am scăpat din tot felul de belele și acum sunt mai mult decât dispuși să-și bage mâinile chiar și-n rahat pentru mine și să creadă orice le-aș spune despre întâlnirea noastră din seara asta, dacă va fi nevoie. Nu vor da nici doi bani pe un golan ca tine, indiferent ce ți s-ar întâmpla. Iar dacă le spun că te-ai repezit la mine cu un cuțit sau cu orice altă armă pe care am să ți-o pun în mâna neînsuflețită și că, din păcate, am fost nevoit să te împușc, o să-mi dea crezare fără urmă de ezitare. Mai mult de-atât, Mikey băiatule, o să mă felicite că am curățat lumea de un gunoi, înainte să apuce să creeze necazuri mai mari. O să claseze cazul, considerându-l „măsură preventivă". Așadar, cam asta e situația în care te afli momentan, Mikey băiatule. Cu alte cuvinte, pot să-ți fac tot ce vreau, iar tu nu poți face nimic. E clar?

O'Connell ezită o clipă, apoi încuviință din cap, văzându-l pe Murphy că se pregătește să-l plesnească din nou.

– În regulă. Se spune că înțelegerea e calea spre iluminare.

O'Connell simți pe buze gust de sânge.

– O să îți mai spun încă o dată, ca să mă asigur că ai priceput: sunt liber să-ți fac tot ce-mi trece prin minte, inclusiv să te trimit direct pe lumea de dincolo, mai precis în fundul iadului. Ai înțeles, Mikey băiatule?

– Am prins ideea.

Murphy dădu ocol scaunului. Continua să-l amenințe pe O'Connell cu pistolul, lovindu-l din când în când peste cap cu putere sau împungându-l cu țeava acestuia între gât și umăr.

– Ai un apartament de-a dreptul dezgustător, Mikey. Dărăpănat și jegos.

Murphy iscodi cu privirea în jurul său și, zărind un laptop pe masă, își propuse să ia cu el câteva dintre CD-urile lui O'Connell.

Până acum lucrurile decurseseră în mare așa cum anticipase Murphy. O'Connell era așa cum se așteptase. Simțea tulburarea tânărului și știa că lovindu-l întruna cu pistolul peste cap îi dădea o stare de nesiguranță. În astfel de confruntări, un anchetator dibaci ajunge la un moment dat să preia controlul asupra subiectului, aducându-l la supunere deplină. „Sunt în grafic, își zise Murphy în sinea lui. E un progres evident."

– N-ai o viață prea roz, nu-i așa, Mikey băiatule? Adică nu-ți prevăd un viitor prea strălucit.

– Mie îmi convine.

– Da. Dar ce te face să crezi, fie și doar pentru o secundă, că Ashley Freeman ar vrea să facă parte din viața ta?

O'Connell rămase tăcut, iar Murphy îl plesni de la spate, cu mâna goală.

– Răspunde-mi la întrebare, nenorocitule!

– O iubesc. Și ea mă iubește.

Murphy îl lovi din nou.

– Nu cred, vierme ce ești, parazit scârbos ce faci umbră pământului!

Un firicel subțire de sânge se prelinse din urechea lui O'Connell.

– E o fată de calitate, Mikey băiatule. Spre deosebire de tine, ea dispune de resurse. Vine dintr-o familie de oameni cumsecade, e educată și are potențial. Tu, pe de altă parte, vii din rahat. Murphy accentuă ultimele cuvinte plesnindu-l cu putere pe interlocutorul său. Și vei sfârși tot în rahat. Ce te-așteaptă? Pușcăria? Sau ce, ai impresia că vei reuși să te ferești de pușcărie?

– Sunt curat. N-am încălcat nici o lege.

Loviturile repetate începeau să-și facă efectul. Vocea lui O'Connell suna frântă, iar lui Murphy i se păru că deslușește un tremur slab în spatele cuvintelor.

– Serios? Vrei să te verific mai amănunțit?

Murphy înconjurase scaunul și acum ajunse din nou în fața lui O'Connell, lipindu-i iarăși revolverul de nas. Așteptă un răspuns de la acesta.

– Nu.

– Mă gândeam eu.

Îl prinse pe tânăr de bărbie și-l strânse cu putere. Observă lacrimi de durere în colțul ochilor acestuia.

– Dar, Mikey băiatule, nu crezi că ar trebui să mă rogi politicos să te las în pace?

– Te rog să mă lași în pace, spuse O'Connell încet, făcând pauză între cuvinte.

– Ei bine, aș vrea s-o fac. Chiar aș vrea. Așa că, Mikey, analizând situația în mod obiectiv, nu crezi că ar fi foarte, foarte

bine pentru tine să te asiguri că te las în pace definitiv? Că această primă întâlnire a noastră, oricât de plăcută ar fi, e şi ultima şi n-o să mă mai vezi niciodată? Nu crezi?

– Ba da.

O'Connell nu ştia prea bine cum să răspundă la aceste întrebări, dar în mod cert nu mai avea chef să fie lovit. Şi, deşi bănuia că detectivul n-avea să-l împuşte, totuşi nu voia să rişte.

– Trebuie să mă convingi, nu-i aşa?

– Da.

Murphy zâmbi. Îl mângâie pe creştet pe O'Connell.

– Ca să ne înţelegem bine unul pe celălalt, ceea ce facem noi acum este negocierea unui ordin de restricţie special, ştiut numai de noi doi. Exact cum am proceda în faţa instanţei. Atâta doar că al nostru va fi permanent, nu temporar, cum se întâmplă în justiţie, ştii? Sunt convins că ştii ce înseamnă un ordin de restricţie: nu te apropia. Sub nici o formă. Însă înţelegerea noastră, fiind una specială, exclusiv între noi doi şi nu doar o hârtie amărâtă, fără nici o valoare, emisă de vreun judecător senil, pe care ştiu că n-ai da doi bani, ei bine, înţelegerea noastră necesită o garanţie serioasă.

Spunând aceste cuvinte, Murphy îl lovi pe O'Connell cu pumnul în obraz, trântindu-l la podea. Apoi se urcă deasupra lui, cu pistolul în mână, nedându-i timp nici măcar să-şi adune gândurile.

– Poate c-ar trebui să termin cu prostiile astea şi să pun punct chiar acum. Cu un declic sonor, Murphy armă revolverul cu degetul mare şi, în acelaşi timp, îşi ridică mâna stângă ca pentru a se feri de inevitabila explozie de sânge şi resturi de creier.

– Dă-mi un motiv. Sunt doar două variante, Mikey băiatule. Dar dă-mi un motiv să mă hotărăsc.

O'Connell încercă să scape de sub apăsarea țevii revolverului, însă era țintuit la podea sub greutatea detectivului.

– Te rog, spuse el deodată, te rog, o să stau departe, îți promit. Am s-o las în pace.

– Ai început bine, ticălosule. Zi mai departe.

– N-am s-o mai deranjez, sub nici o formă. A ieșit din viața mea. O să stau departe de ea. Ce vrei să-ți mai spun?

O'Connell aproape că suspina. Fiecare propoziție suna mai jalnic decât cea dinainte.

– Am să mă mai gândesc, Mikey băiatule.

Murphy își lăsă jos mâna stângă și luă arma de lângă fața lui O'Connell.

– Rămâi nemișcat. Vreau să arunc o privire în jur.

Se îndreptă spre masa pe care se afla computerul. Acolo erau împrăștiate mai multe CD-uri fără nici o inscripție pe ele. Murphy puse mâna pe CD-uri și și le vârî în buzunarul hainei. Apoi reveni lângă O'Connell, care se afla tot pe podea.

– Aici îți ții fișierele referitoare la Ashley? Cu ele îți bați joc de viața acestor oameni, care sunt infinit mai buni decât tine?

O'Connell se mulțumi să încuviințeze din cap, iar Murphy zâmbi.

– Nu cred, spuse el brusc. Gata cu ele. Spunând asta, izbi tastatura cu patul armei. Ups, zise, privind cum aceasta se face țăndări.

Urmară alte două izbituri, de data asta în monitor, și computerul se făcu praf și pulbere.

O'Connell îl privi fără să scoată un sunet. Arătând cu țeava revolverului înspre computerul distrus, Murphy spuse:

– Cred că am încheiat discuția, Mikey băiatule. Se apropie de O'Connell. Vreau să ții minte un lucru, spuse el pe un ton grăbit.

– Ce anume?

Ochii lui O'Connell erau umezi de lacrimi, așa cum prevăzuse Murphy.

– Te pot găsi oricând. Dau de tine indiferent în ce gaură de șobolan te ascunzi.

Tânărul nu făcu decât să dea din cap.

Murphy îl privi cu atenție, căutând să descifreze pe chipul lui vreo umbră de sfidare sau de orice altceva decât supunere. Simțindu-se satisfăcut de ceea ce vedea, zâmbi.

– Bun. Ai învățat multe în seara asta, Mikey băiatule. Ai primit o lecție adevărată. Și n-a fost prea rău, nu-i așa? Mie, unul, mi-a făcut plăcere întâlnirea noastră. Ne-am distrat destul de bine, nu crezi? Nu, probabil că tu nu te-ai distrat. Mai este un singur lucru...

Se aplecă brusc și se lăsă în genunchi, țintuindu-l pe O'Connell la podea din nou. Cu o mișcare fulgerătoare, îi vârî țeava revolverului în gură, izbindu-i-o de dinți. În ochii tânărului se citea teroarea. Era exact ceea ce urmărea Murphy.

– Bang, spuse el încetișor.

Apoi scoase încet arma din gura lui O'Connell, se ridică în picioare, rânji și, întorcându-se brusc, ieși pe ușă.

Aerul rece al nopții îl luă prin surprindere pe Matthew Murphy, biciuindu-i fața. Îi venea să râdă în hohote. Își vârî revolverul la loc, în tocul de sub umăr, și-și aranjă haina, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, după care o luă în josul străzii. Mergea cu pași repezi, deși nu se grăbea nicăieri în mod special, savurând întunericul nopții, orașul din jurul său, sentimentul biruinței. Calcula în gând câtă vreme avea să-i ia să se întoarcă în Springfield, întrebându-se dacă avea să ajungă la timp pentru o cină târzie. Mai făcu câțiva pași și începu să fredoneze în sinea

sa. Avusese dreptate. Șansa de a scărmăna un derbedeu precum O'Connell merita din plin reducerea de 10 la sută pe care avea să i-o acorde lui Sally Freeman-Richards.

„N-a fost atât de greu, nu-i așa?" își zise în sinea lui. Era încântat să constate că nu-și pierduse vechile abilități, iar asta îl făcea să se simtă mai tânăr. În dimineața următoare, avea să întocmească un mic raport – omițând părțile în care revolverul său jucase rolul principal – pe care avea să i-l trimită lui Sally, însoțit de nota de plată și de promisiunea că Michael O'Connell n-avea s-o mai deranjeze. Murphy se mândrea cu faptul că știa cu precizie ce efecte are frica asupra minții oamenilor slabi.

O'Connell simțea că urechea îi pulsează, iar obrajii îl usturau. Presupuse că își pierduse un dinte sau doi, căci avea gust de sânge în gură. Se ridică de jos cu oarecare greutate și merse direct la fereastră, apucând să-l zărească pe detectiv tocmai când acesta dădea colțul blocului. Michael O'Connell își trecu mâna peste față, zicându-și în sinea sa: „N-a fost chiar atât de groaznic". Pricepuse că cel mai sigur mod de a-l face pe un polițist să-i dea crezare era să se lase bătut. Uneori, lucrul acesta era dureros, alteori, stânjenitor, în special când era vorba de vreun boșorog pe care știa că l-ar putea doborî într-o clipită, în afară de cazul în care era înarmat. Zâmbi, lingându-și buzele și savurând gustul sărat, de sânge. Învățase multe în seara asta, așa cum spusese Matthew Murphy. Dar lucrul cel mai important pe care-l aflase era faptul că Ashley nu plecase în străinătate, la studii. Dacă ar fi fost în Italia, la mii de kilometri distanță, de ce s-ar mai fi deranjat familia ei să trimită un detectiv guraliv să-l intimideze? N-avea nici o noimă, decât în cazul în care ea se afla undeva pe-aproape. Mai aproape decât își imagina. Să fi fost undeva în raza lui de acțiune? Părerea lui era că da. O'Connell

trase cu putere aer pe nas. Nu știa unde se află, dar avea să descopere cât de curând, căci timpul nu mai conta pentru el. Doar Ashley conta.

Sediul ziarului *News-Republican* se afla într-o clădire din centru, într-un loc greu accesibil, chiar lângă gară. Avea o priveliște deprimantă, compusă din autostrada interstatală, câteva parcări și terenuri virane pline de gunoaie. Era unul dintre locurile acelea care nu pot fi socotite tocmai o ruină, ci mai degrabă au aerul că au fost ignorate sau poate doar suprasolicitate. Era împrejmuit cu un gard de sârmă și peste tot se vedeau grămăjoare de frunze uscate și gunoaie, pe care cea mai mică suflare de vânt le învârtejea, rostogolindu-le de colo colo. Pasajele de sub autostradă aflate în vecinătate erau pictate cu graffiti. Sediul ziarului era un edificiu rectangular, cu patru etaje, un bloc pătrățos construit din cărămidă și beton. Semăna mai degrabă cu o uzină sau cu o fortăreață decât cu un sediu de ziar. Înăuntru se afla o cameră mică și plină de computere, care înainte purta, în mod curios, denumirea de morgă.

O tânără amabilă îmi arătă cum să accesez fișierele, așa că nu-mi fu greu să dau de articolul care consemna ultima zi din viața lui Matthew Murphy. Sau, mai precis, ultimele momente.

Titlul articolului de pe prima pagină era UN DETECTIV, FOST POLIȚIST, A FOST UCIS.

Articolul avea două subtitluri: CADAVRU DESCOPERIT PE O ALEE DOSNICĂ și POLIȚIA ASEAMĂNĂ CRIMA CU O EXECUȚIE ÎN STIL MAFIOT.

Am umplut mai multe pagini din carnețelul meu cu detalii culese din mulțimea de relatări apărute în ziua respectivă, ca și în zilele următoare. Se părea că numărul celor suspecți era interminabil. Murphy fusese implicat în numeroase cazuri ce făcuseră mare vâlvă pe vremea când activase în poliție și, după pensionare,

continuase să-şi facă duşmani lucrând ca detectiv particular. Eram încredinţat că anchetarea morţii sale fusese o prioritate de vârf pentru poliţiştii din Springfield, ca şi pentru echipa de criminalişti ai poliţiei statale care preluase cazul, fără îndoială. Se exercitaseră mari presiuni asupra procurorului districtual, uciderea unui poliţist fiind un caz crucial, capabil să propulseze sau să distrugă cariere. Toţi cei din aparatul judiciar îşi doreau să se implice în cazul respectiv. Uciderea unuia de-al lor părea să ciuntească puţin din fiecare.

Însă, când am început să parcurg relatările legate de caz, îmi părură foarte vagi, dându-mi impresia că nu se făcuse tot ce ar fi trebuit.

Amănuntele se repetau, mereu aceleaşi. Nici o arestare. Nici o punere sub acuzare, anunţată cu surle şi tobe. Nici un proces penal.

Era o poveste al cărei dramatism se evaporase ca prin farmec, nelăsând nimic în urma sa.

M-am ridicat de la computer, fără să-mi pot dezlipi privirea de pe mesajul care-mi dădea de ştire că nu mai sunt alte consemnări ale subiectului care mă interesa.

Mă gândeam că ceva nu e-n regulă. Cineva îl ucisese pe Murphy cu brutalitate. Trebuia ca asta să aibă o legătură cu Ashley.

Cumva. Într-un fel sau altul.

Doar că nu-mi puteam da seama cum anume.

25

O chestiune de securitate

Secretara lui Sally ciocăni ușor la ușă, având în mână un plic sosit cu poșta de seară.

– A sosit un plic pentru tine. Nu știu din partea cui e. Vrei să-l deschid eu?

– Nu. Mă ocup eu. Știu despre ce este vorba.

Îi mulțumi secretarei, luă plicul și închise ușa. Zâmbi. Murphy era un om foarte prudent. Bănuia că acesta avea închiriate mai multe căsuțe poștale pentru actele de natură mai delicată. Antetele foarte vizibile și adresele de retur scrise la vedere erau incomode pentru oamenii cu care lucra el de obicei.

O sunase de pe drum, când se întorsese din Boston, cu câteva seri în urmă.

– Cred că problema dumneavoastră s-a rezolvat, doamnă Freeman-Richards.

Ea era acasă în momentul acela, lângă Hope. Citeau amândouă, Hope cufundată în *Povestea despre două orașe* a lui Dickens, în timp ce ea răsfoia ediția de duminică a ziarului *New York Times*.

– Asta e o veste bună, domnule Murphy. Mă bucur s-o aud. Dar spune-mi, cum anume ai ajuns la această concluzie? îl întrebase, adoptând instinctiv un ton neutru, profesional.

– Ei bine, nu știu cât de exact doriți să mă exprim. Cert e că am stat de vorbă cu *prietenul* nostru comun, îi spusese el chicotind. A fost o discuție fructuoasă. Am dezbătut pe îndelete argumentele pro și contra *comportamentului* său, ca să-i zic așa. La finalul, predictibil, al discuției, domnul O'Connell a priceput că ar fi total nerecomandabil să continue s-o hărțuiască pe Ashley. L-am ajutat să gândească rațional și a declarat categoric că se va ține departe de ea de-acum înainte.

– Și l-ai crezut?

– Am toate motivele să-l cred, doamnă Freeman-Richards. Sinceritatea lui era evidentă.

Sally rămăsese puțin tăcută, încercând să citească printre rânduri.

– N-a fost nimeni rănit, nu-i așa?

– Nu iremediabil. Eventual, i-am frânt inima domnului O'Connell, lucru pentru care n-aș băga mâna-n foc. În orice caz, a conștientizat nesăbuința unui astfel de comportament și a ajuns la o concluzie înțeleaptă, după ce i-am explicat anumite chestiuni. Am fost extrem de convingător. Nu cred că doriți să aflați mai multe detalii, doamnă Freeman-Richards. S-ar putea să vă stinghereasc㎠.

Sally își dăduse seama că Murphy încerca s-o menajeze, ca și când ar fi fost incapabilă să audă anumite lucruri. Gestul său avea o sensibilitate de modă veche, vrând parcă s-o ferească de leșin și de depresie.

– Nu mi-aș dori asta.

– Așa m-am gândit și eu. Am să vă trimit un raport mai amănunțit în decursul zilelor următoare. Iar dacă aveți cel mai mic motiv să suspectați că se petrece ceva ciudat, nu ezitați să mă sunați, la orice oră din zi și din noapte și eu mă ocup de problemă. Adică există oricând o șansă, infimă, ca domnul

O'Connell să se răzgândească. Dar mă îndoiesc de asta. Mi s-a părut un om slab. Un om mărunt, şi nu mă refer la înălţimea sa. Dar sunt absolut încredinţat că a ieşit din viaţa dumneavoastră. Aşadar, dacă pe viitor mai aveţi nevoie de vreo investigaţie, sper să apelaţi la mine cu toată încrederea.

Sally fusese întru câtva surprinsă de felul în care Murphy i-l descrisese pe O'Connell. Nu se potrivea deloc cu părerea pe care şi-o formase ea. Dar o liniştea să audă asta, aşa că preferase să-şi alunge orice îndoială.

– Desigur, domnule Murphy. Văd că v-aţi ocupat de această chestiune exact aşa cum mi-am dorit. N-am cuvinte să vă spun cât de mult mă bucură lucrul acesta.

– Plăcerea a fost de partea mea, doamnă.

Sally pusese receptorul în furcă şi se întorsese către Hope.

– Ei bine, s-a rezolvat.

– Ce s-a rezolvat?

– Am angajat un detectiv particular pe care-l cunosc să meargă la ticălos să-i explice nişte lucruri. Aşa cum mă aşteptam, când s-a văzut în faţa unui om mult mai puternic decât el, mai dur şi mai experimentat, s-a făcut mic de tot. Indivizii de genul lui sunt nişte laşi în realitate. Trebuie doar să le dai de înţeles că nu te laşi intimidat şi o iau la fugă, cu coada-ntre picioare.

– Crezi? răspunsese Hope. Nu ştiu ce să zic. Părerea mea e că ticălosul ăsta e foarte hotărât, cu toate că nu înţeleg de ce. Şi puţin mai iscusit decât îl crezi tu. Uită-te în ce belele ne-a băgat pe toţi doar apăsând pe nişte taste la computer.

– Uite ce e, Hope, am încercat să negociem cu el. I-am dat şansa să dispară, nu-i aşa? I-am plătit chiar o sumă substanţială. Cum am fi putut să ne arătăm mai generoşi de-atât? Cum puteam fi mai direcţi?

– Nu ştiu.

– Noi am fost cât se poate de cinstiți, nu-i așa?

– Presupun că da.

– Iar el n-a vrut să priceapă. N-a vrut să simplifice lucrurile. Așa că acum a primit o mică lecție care să-i sugereze că și *noi* putem să jucăm dur. Și uite că s-a rezolvat într-o clipă.

Hope se abținu să-și exprime dezacordul, dar avea îndoieli. Sally observă asta în ochii ei și deschise gura să mai adauge ceva, dar se răzgândi. Preț de câteva secunde, între ele se așternu tăcerea.

– Ei bine, asta este, spusese ea într-un târziu pe un ton ferm, oarecum agasată de faptul că Hope nu se arăta mai optimistă.

Sally luă plicul de la Murphy și se așeză la birou având încă în minte conversația cu Hope. Se gândi că, în chip ciudat, lucrurile stăteau tocmai invers decât ar fi fost firesc: Hope, și nu ea, ar fi trebuit să fie satisfăcută de rezultat, căci Hope era mai tânără și de obicei mai încăpățânată.

Sally rupse plicul și vărsă conținutul acestuia pe birou.

Înăuntru erau o scrisoare, un vraf de hârtii prinse laolaltă, câteva fotografii și un set de CD-uri.

Fotografiile erau cu Michael O'Connell în fața apartamentului său. Vraful de hârtii conținea cazierul modest al acestuia, informații descoperite de Murphy cu privire la prestațiile sale în școală și la locurile de muncă, precum și câteva date legate de familia sa, inclusiv numele și adresa mamei și a tatălui. O notă de pe margine preciza că mama lui era decedată. Pe CD-uri era scris cu galben: „Discurile sunt criptate. Probabil că un expert poate să le decodeze fără probleme. S-ar putea să conțină informații legate de fiica dumneavoastră. Poate fotografii. Le-am luat din apartamentul lui O'Connell, dar bănuiesc că are și copii ascunse pe undeva. N-am știut dacă

doriți să cheltuiți în plus pentru a fi examinate de un specialist. Computerul lui a fost distrus în mod accidental în timpul ședinței noastre, așa că informațiile de pe hard disck sunt pierdute, probabil".

Scrisoarea lui Murphy descria pe scurt modul în care îl abordase pe O'Connell în fața apartamentului acestuia, dar nu conținea detalii cu privire la „discuția" lor. În încheiere era trecută nota de plată, cu tot cu reducerea acordată.

Sally puse mâna numaidecât pe carnetul de cecuri și completă o filă pe numele lui Murphy. O vârî într-un plic obișnuit, împreună cu un bilet pe care scrise, simplu: „Mulțumesc pentru ajutor. O să te contactăm dacă va mai fi necesar".

Apoi introduse toate materialele de pe birou, inclusiv CD-urile, într-un plic mare, cartonat, scrise pe el cu litere de-o șchioapă „Ticălosul lui Ashley" și, cu o senzație de ușurare, merse la dulapul unde-și ținea dosarele și-l strecură în fundul sertarului de jos, unde-și zise că avea să rămână uitat pe veci.

Peste Green Mountains domnește după-amiaza târziu o lumină de o claritate neobișnuită, care face ca lucrurile să pară mai conturate, mai bine definite pe măsură ce întunericul nopții se instalează treptat, în ultimele săptămâni dinaintea venirii iernii. Catherine stătea lângă fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, privind înspre asfințit, în direcția lui Ashley. Tânăra era afară, în spatele casei, înfofolită într-o haină de lână de-un galben aprins și ședea în curtea interioară pavată cu dale de piatră. În spatele ei era câmpul acoperit de iarbă, ce se întindea până la marginea pădurii. Cu o zi înainte merseseră amândouă până în Brattleboro și cumpăraseră coli de hârtie, un șevalet, pensule și acuarele, iar acum Ashley era absorbită de tabloul la care lucra, încercând să capteze ultimele raze de

lumină care coborau peste piscurile munților, zăbovind printre crengile pinilor. Catherine încercă să-i descifreze limbajul trupului: părea deopotrivă supărată și entuziasmată. Era relaxată, savurând frumusețea momentului, cu pensula în mână, contemplând culorile pe care natura le etala în fața ei. Lui Catherine îi trecu prin minte că tânăra semăna mult cu pictura sa: amândouă erau în cursul unui proces de transformare.

Își petrecuseră mare parte din noaptea în care Ashley sosise cu autobuzul bând ceai și discutând despre cele întâmplate. Catherine o ascultase cu uimire, dar și cu o îngrijorare crescândă.

Se uită afară pe fereastră și o văzu pe Ashley trasând cerul printr-o tușă lungă, de un albastru palid, pe hârtia din fața ei.

– Nu-i corect, spuse Catherine cu voce tare.

Se temea ca Ashley să nu fi fost cumva „contaminată" de Michael O'Connell. O îngrijora gândul că Ashley ar putea dezvolta o aversiune patologică împotriva bărbaților, în general, din cauza acțiunilor unuia singur.

Se prinse de marginea chiuvetei pentru a-și menține echilibrul. Nu era în stare să dea glas, nici măcar în sinea ei, gândurilor sumbre care-i treceau prin cap. Se ferea să articuleze cuvinte precum: „Nu vreau ca Ashley să devină asemenea lui Hope". Atunci când o cuprindea teama aceasta, se supăra pe ea însăși, căci în adâncul inimii își iubea fiica. Hope era deșteaptă. Hope era frumoasă. Hope era fermecătoare. Hope îi inspira pe mulți. Hope scotea la iveală părțile cele mai bune ale copiilor cu care lucra și pe care îi antrena. Hope era tot ceea ce și-ar putea dori o mamă de la fiica sa, cu o singură excepție: un vârf de munte pe care Catherine nu părea în stare să-l urce. Și cum stătea acolo la fereastră, privindu-și – ce? nepoata? ruda înfiată? – simți că alunecă în capcana fricii. Din păcate însă,

era vorba de o teamă greşit orientată, deşi Catherine nu îşi dădea seama de asta pe moment.

– Cum a murit Murphy? am întrebat eu.

– Cum? Sunt convinsă că vei descoperi cum. Împuşcat. Înjunghiat. Tăiat în două de Jack Spintecătorul. Indiferent cum, răspunse ea.

– Nu. Adevărata...

– Mai important e de ce a murit. Spune-mi, continuă ea brusc, au arestat pe cineva pentru uciderea lui Murphy?

– Nu. Cel puţin din câte ştiu eu...

– Ei bine, impresia mea este că, în goana ta după răspunsuri, cauţi în locuri greşite. N-a fost arestat nimeni. Asta ar trebui să-ţi dea de gândit, nu crezi? Ai vrea ca eu ori vreun detectiv, ori procuror oarecare să-ţi spun: „Păi, Murphy a fost ucis de cutare, dar n-au fost destule probe încât să fie arestat". Ar fi drăguţ şi limpede ca lumina zilei. Ezită un pic înainte să continue. Dar eu n-am spus niciodată că asta e o simplă poveste.

Era adevărat.

– Poţi gândi la fel de creativ ca Scott, Sally, Hope şi Ashley?

– Da, am răspuns, mult prea rapid.

– Bun, spuse ea pe un ton sarcastic. Uşor de zis. Greu de făcut.

Nu i-am răspuns, căci ar fi însemnat să mă înjosesc singur.

– Dar spune-mi: Poţi fi la fel de creativ ca Michael O'Connell?

26

Prima intervenție

Din centrul podului Longfellow putea privi râul Charles șerpuind înspre Cambridge. Era dis-de-dimineață, dar ambarcațiunile treceau una după cealaltă înspre mijlocul râului, vâslele lor răsunând la unison în întunericul ca de cerneală și stârnind mici vârtejuri pe suprafața liniștită a apei. Lumina soarelui ce începea să răsară așternea o strălucire orbitoare pe întinderea apei. Auzea icnetul bărcilor ce scârțâiau parcă din încheieturi, într-un ritm care urma comenzile rostite de cârmaci. Îi plăcea mai cu seamă felul în care impunea ritmul omulețul acela din capătul bărcii. Era interesant cum membrul cel mai mărunțel al echipajului îi ținea sub comanda sa pe toți ceilalți vlăjgani. Cel mai mic era cel mai important; acesta era singurul care vedea încotro se îndreptau și deținea controlul cârmei. Lui O'Connell îi plăcea să creadă despre sine că e destul de puternic încât să dea la vâsle, dar și suficient de inteligent ca să stea la cârmă.

Michael O'Connell mergea adesea să se plimbe pe pod atunci când voia să reflecteze asupra unei probleme complicate. Mașinile goneau haotic pe șosea. Pietonii umblau în ritm alert, îndreptându-se spre locurile de muncă. Dedesubt apa curgea tumultuos, iar în depărtare trenurile de navetiști ieșeau

din subteran pentru a opri la stațiile de suprafață. O'Connell avea impresia că el e singurul care stă pe loc. Sute de lucruri mărunte din jurul său i-ar fi putut distrage atenția, dar descoperi că în locul unde stătea se putea concentra exclusiv asupra dificultăților cu care se confrunta.

„Am două probleme", își zise.

Ashley.

Și detectivul Murphy.

În mod evident, drumul spre Ashley trecea pe la Scott și Sally. Trebuia pur și simplu să descopere acest drum, și era încredințat că avea s-o facă. Avea însă un obstacol, pe acel fost polițist, care ridica o problemă mult mai gravă. Își linse buzele, care păstrau încă gustul de sânge, de la umflătura pe care i-o cauzase lovitura primită. Dar roșeața și vânătăile îi dispăreau mai rapid decât amintirile. De îndată ce se apropiase de părinții ei, aceștia îi trimiseseră pe cap un detectiv. Nu știa cât de periculos putea fi acesta. „Cu siguranță mai puțin fioros decât voia să lase impresia", se gândi O'Connell. Își dădu seama de un lucru simplu, dar esențial: în relația cu Ashley și cu familia acesteia, el trebuia să țină hățurile. Dacă avea să fie nevoie de forță, de violență, trebuia ca el să dețină controlul. Prezența lui Murphy amenința acest echilibru, fapt care îl nemulțumea profund.

Se aplecă și-și încleștă ambele mâini pe balustrada de beton, ținându-se bine pe picioare. Furia era asemenea unui drog, năvălind fără oprelişti în inima lui și transformând totul într-o învălmășeală de sentimente. Își cufundă pentru câteva clipe privirea în apele întunecate ce se rostogoleau sub picioarele sale. Sângele îi clocotea în vene și nici măcar frigul năprasnic de-afară nu reușea să-l răcorească. Expiră adânc, căutând să-și domolească furia. Mânia era tovarășa lui de viață, dar n-avea de gând s-o lase să lucreze în defavoarea sa. „Concentrează-te", își spuse el.

Primul lucru din agendă era eliminarea lui Murphy din peisaj.

Nu considera că lucrul acesta avea să fie foarte dificil. Puțin riscant, dar nu imposibil. Mai greu decât îi fusese să însceneze acuzațiile acelea împotriva lui Scott, Sally și Hope, doar ca să le dea de înțeles cu cine au de-a face. Însă nu peste puterile lui, asta în nici un caz.

Michael O'Connell privi în lungul râului și văzu că unul dintre echipaje se oprise din vâslit pentru un moment de odihnă. Ambarcațiunea despica apele, înaintând din inerție, în timp ce canotorii se odihneau sprijiniți de rame. Îi plăcea să urmărească barca alunecând pe râu în jos, propulsată doar ca urmare a efortului depus înainte. Era asemenea unei lame brăzdând suprafața apei. „Ca mine", își zise în sinea lui.

Își petrecu o mare parte din zi, până la venirea serii, pândind clădirea unde-și avea Murphy biroul. Michael O'Connell constatase cu satisfacție că era un edificiu neîngrijit, lăsat în paragină și neechipat cu dispozitive de securitate moderne, care i-ar fi îngreunat mult planurile. O'Connell zâmbi în sinea lui; era una dintre regulile sale de bază: Folosește-te întotdeauna de slăbiciunile celorlalți, transformându-le în avantaje pentru tine.

Alesese trei puncte diferite în care să stea la pândă. Mașina sa, parcată undeva mai jos de clădire; băcănia unui spaniol de la colțul străzii și o sală de lectură situată exact peste drum de clădirea cu pricina. Avusese ceva emoții la un moment dat când, ieșind din această ultimă locație, îl văzuse pe Murphy pășind afară din clădire chiar în clipa aceea.

Ca orice detectiv experimentat, acesta iscodi cu privirea în toate direcțiile, prevăzător. O'Connell se simți străbătut de un fior de teamă la gândul că Murphy ar putea să-l recunoască.

Își dădu seama numaidecât că, dacă s-ar fi întors cu spatele, dacă ar fi dat să intre într-o clădire, dacă ar fi încremenit de frică și ar fi căutat să se ascundă, Murphy l-ar fi observat imediat.

Așa că, în loc de asta, se sili să umble cât mai normal, pășind agale pe trotuar, fără să facă nici un efort ca să se ascundă. Se îndreptă spre magazinul de pe colț, încovoindu-și puțin umerii și înclinându-și capul într-o parte, încât să nu i se vadă profilul. Nu se uită în urmă nici măcar o singură dată, ci doar își ridică mâna dreaptă ca să-și aranjeze gulerul de la jachetă, ascunzându-și astfel chipul până când intră în magazin. De îndată ce se văzu înăuntru însă, se furișă la fereastră și aruncă o privire afară, să urmărească ce face Murphy.

Apoi râse încetișor. Detectivul se îndepărta, pășind hotărât.

„De parcă n-ar avea nici o grijă pe lumea asta", își zise O'Connell, privind în urma lui Murphy care, aparent nepăsător, o luase în josul străzii, intrând în parcare. Sau poate că mersul lui arogant era dat de siguranța de sine a celui care se știe de neatins.

Recunoașterea figurii unei persoane, observă el mai departe, depinde de context. Atunci când *te aștepți* să vezi un anumit om, îl vezi. Când nu te aștepți, nu-l vezi. Omul cu pricina devine invizibil pentru tine.

Murphy nu și-ar fi imaginat că O'Connell se ținuse după el, fără prea mari eforturi, până la birou. Nu și-ar fi imaginat nici că acesta avea în buzunar adresa și numărul său de telefon. Nu și-ar fi imaginat că, după loviturile pe care i le aplicase, O'Connell era în stare să-l urmărească până în zona de vest a Massachusetts-ului. „Nici nu se mai gândește la cele întâmplate, își zise O'Connell. De-asta nu m-a observat, cu toate că mă aflam la douăzeci de metri de el. A crezut că a încheiat socotelile cu mine."

O'Connell se întoarse la mașină, unde rămase la pândă, notându-și orele la care ieșeau, pe rând, celelalte persoane care lucrau în clădirea cu pricina. Una dintre acestea era probabil secretara lui Murphy. O urmări pe femeie luând-o în aceeași direcție ca și detectivul, mai devreme, înspre parcare. „Nu-i prea indicat, își zise O'Connell, să-l lași pe un biet salariat să încuie totul la plecare. Mai ales când acesta nu se pricepe câtuși de puțin la măsurile de securitate." După câteva clipe, porni motorul și o luă din loc, având grijă să plece în același timp cu secretara.

În patruzeci și opt de ore, Michael O'Connell decise că acumulase suficiente informații și putea trece la pasul următor, care știa că avea să-i aducă libertatea de a porni în căutarea lui Ashley.

Știa de-acum cu precizie ora la care se închideau celelalte birouri din clădire. Știa, de asemenea, că ultimul care pleca în fiecare zi era directorul centrului de consiliere situat vizavi de Murphy, care închidea ușa de la intrare doar cu o singură cheie. Avocatul care ocupa parterul avea o singură secretară. O'Connell bănuia că avocatul își înșela soția, căci el și secretara plecau împreună braț la braț, cu aerul acela inconfundabil al unor oameni implicați în ceva nepermis. Lui O'Connell îi plăcea să și-i imagineze făcând sex jos, pe podea, deranjând covorul murdar și uzat. Astfel de fantezii, legate de locație, de poziții și de pasiunea celor doi îl ajutau să-i treacă timpul mai repede.

Despre secretara lui Murphy nu știa prea multe, dar aflase totuși câteva lucruri. Avea în jur de șaizeci de ani și era văduvă. Trăia singură, o femeie demodată cu o viață demodată, în tovărășia a doi câței, despre care aflase că se numesc Mister Big și Beauty. Îi adora pur și simplu pe cei doi boxeri.

O'Connell se luase după secretară, care intrase într-un supermarket. Nu-i fusese greu să intre în vorbă cu ea la raionul cu hrană pentru câini.

– Scuzați-mă, doamnă, mă întrebam dacă nu cumva m-ați putea ajuta... Prietena mea tocmai și-a luat un cățel și voiam să-i duc niște mâncare de calitate, dar sunt atât de multe sortimente. Vă pricepeți la câini?

Și-o imagină spunându-și în sinea sa, peste câteva minute, la plecare: „Ce tânăr drăguț și bine-crescut".

Michael O'Connell parcase la două blocuri distanță de clădirea lui Murphy, în direcția opusă parcării pe care păreau s-o întrebuințeze toți cei care lucrau aici. Era cinci fără un sfert și avea la el toate cele necesare, vârâte într-o sacoșă ieftină, de pânză, pe care o ascunsese în portbagaj. Respiră rapid de câteva ori, asemenea unui înotător care se pregătește să urce pe trambulină și vrea să-și potolească emoțiile.

„Ăsta e momentul cel mai dificil, își spuse el. Restul va fi floare la ureche."

O'Connell ieși din mașină, verifică de două ori să se asigure că aparatul de taxare lângă care oprise era plin cu fise, după care porni cu pași repezi spre ținta sa.

La capătul blocului se opri, lăsându-se învăluit de primele umbre ale întunericului. Noaptea se lasă brusc în New England în primele zile ale lui noiembrie, încât ai impresia că transformarea se petrece în doar câteva secunde. Era o oră stranie din zi, ora la care el se simțea cel mai bine.

Trebuia doar să pătrundă în clădire fără să fie văzut, în special de Murphy sau de secretara acestuia. Mai trase o dată adânc aer în piept, își fixă în minte imaginea lui Ashley, amintindu-și că avea să fie mult mai aproape de ea la sfârșitul acestei nopți și porni cu pași repezi în josul străzii. Un felinar se aprinse în urma lui. Se considera invizibil; nimeni nu știa, nu se aștepta și nu-și închipuia că el se afla aici.

Când ajunse la ușa clădirii, O'Connell văzu că micul hol de la intrare era pustiu. Într-o clipă, fu înăuntru.

Auzi scârțâitul liftului care cobora. Traversă rapid holul și ieși pe ușa ce dădea spre scările de urgență, închizând-o în urma sa tocmai în momentul în care liftul ajunse la parter. Se lipi cu spatele de perete, încercând să-și imagineze cine erau persoanele care ieșeau din lift. I se păru că aude voci. Cu transpirația prelingându-i-se pe sub braț, deslușì glasul inconfundabil al lui Murphy, apoi pe cel al secretarei sale.

„Trebuie să-și hrănească boxerii, își zise el. E timpul să plece."

Auzi ușa de la intrare închizându-se.

O'Connell aruncă o privire la ceas. „Hai odată, șopti el. Ziua s-a încheiat. Hai, directore, închide centrul de consiliere, e timpul să pleci."

Se lipi din nou cu spatele de perete și așteptă în continuare. Casa scărilor nu era cea mai potrivită ascunzătoare. Dar știa că, pentru noaptea asta, era suficient. Un alt semn, își zise în sinea lui, că îi era sortit să fie împreună cu Ashley. Era ca și cum ea îl ajuta s-o găsească. „Suntem destinați unul celuilalt." Își domoli respirația precipitată și-și închise ochii, lăsându-se învăluit de calmul obsesiei care-i domina ființa, golindu-și mintea de orice alt gând decât amintirea lui Ashley.

De-a lungul vieții sale, Michael O'Connell pătrunsese prin efracție în câteva magazine goale, într-o casă, în mai multe fabrici, precum și în diferite sedii de firme. Se bizuia pe experiența sa, în timp ce aștepta pe scări, în frig. Nici măcar nu-și bătuse capul să pregătească o explicație pentru eventualitatea în care cineva l-ar găsi aici. Era convins că e în siguranță. O'Connell înțelese că dragostea sa era cea care îl proteja.

Se făcuse aproape ora şapte când auzi pentru ultima dată scârţâitul ascensorului. Îşi ţinu răsuflarea, înclinându-şi capul în direcţia de unde venea sunetul şi dintr-odată totul se cufundă în întuneric. Directorul centrului de consiliere stinsese lumina de la întrerupătorul de lângă lift. Auzi uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se la loc şi răsună un singur clic, când fu încuiată cu cheia. Aruncă din nou o privire la ceas, al cărui ecran strălucea în întuneric.

Aşteptă încă cincisprezece minute înainte să împingă uşa de la casa scărilor şi să intre din nou în hol. Aproape că îl surprindea uşurinţa cu care decurseseră lucrurile.

Aruncă o privire precaută pe uşa de sticlă de la intrare, de-a lungul străzii pustii. Apoi răsuci mânerul uşii încuiate o singură dată şi ieşi.

Cu paşi grăbiţi, parcurse rapid distanţa până la maşina sa, deschise portbagajul şi scoase sacoşa de pânză ascunsă acolo.

Îi trebuiră doar câteva minute să se întoarcă în clădire.

Mai întâi îşi băgă mâna în sacoşă şi scoase mai multe perechi de mănuşi chirurgicale. Şi le trase pe mâini, una peste cealaltă, formând un strat protector cât mai gros. Mai scoase un spray cu dezinfectant pe bază de amoniac şi pulverizâ generos pe mânerul uşii pe care tocmai îl atinsese. Apoi încuie din nou uşa. Repetă operaţiunea şi cu mânerul uşii de la casa scărilor, precum şi în toate locurile pe care ştia că le atinsese. Apoi urcă pe scări până la etajul doi, scoţând între timp din geantă o mică lanternă. Acoperise lentila cu o bucată de bandă adezivă de culoare roşie, care tăia fasciculul de lumină în două, făcându-l imposibil de observat pe fereastră, de afară. Examină pe îndelete tot holul, în căutarea unor dispozitive exterioare de securitate, dar nu găsi nici unul. Michael O'Connell scutură din cap. Ar fi crezut că Murphy şi-ar alege o locaţie

mai sigură. Însă camerele cu infraroşii şi sistemele de monitorizare video costă o grămadă de bani. Avantajul acestei clădiri era, probabil, plata unei chirii derizorii.

Zâmbi în sinea lui.

În afară de asta, ce să se fure de aici?

Bani nu erau. Nici bijuterii. Nici obiecte de artă. Nici aparatură electronică portabilă.

Orice pungaş care se respecta ar fi preferat obiective mai accesibile şi mult mai valoroase. La naiba, până şi la băcănia din colţ se găseau probabil mai mult de 1000 de dolari în cutia metalică pentru donaţii, iar sub tejghea, un revolver de calibrul doisprezece – o pradă de valoare. Ar fi, aşadar, o ţintă mult mai ispititoare.

Însă lui nu-i stătea capul la jefuirea unui magazin prăpădit. O'Connell aruncă o privire împrejur. Ce lucruri de preţ se aflau în această clădire?

Rânji din nou. *Informaţii.*

Obiectivul principal al aventurii sale din această noapte era să pună mâna pe nişte informaţii compromiţătoare, chiar şocante pentru persoanele implicate.

O'Connell încercă fără grabă să descuie uşa de la biroul lui Murphy, iar când reuşi, într-un final, să intre, fu atent la eventualele dispozitive auxiliare de securitate, precum un detector de mişcare sau o cameră ascunsă. În clipa când deschise uşa, îşi trase pe cap o cagulă subţire. Costumul special cu care era îmbrăcat, proiectat astfel încât să ţină de cald pe pârtia de schi, îi acoperea tot trupul, în afară de ochi. Scrâşni din dinţi, aşteptându-se într-o oarecare măsură să audă sunând alarma.

Nu-l întâmpină altceva decât o linişte deplină, ceea ce-l umplu de încântare.

Mişcându-se precaut prin birou, se opri o clipă ca să se familiarizeze cu lucrurile din jurul său. Îi veni să râdă.

Era o anticameră jerpelită, mobilată cu un birou pentru secretară, o canapea ieftină, plină de cocoloaşe, şi un fotoliu. În încăperea alăturată se afla biroul lui Murphy, unde acesta îşi desfăşura activitatea, când nu era pe teren. Uşa acestei încăperi era mai solidă decât prima, cu mai multe mecanisme de închidere.

O'Connell ezită o clipă, întinse mâna spre clanţă, după care se opri. Se gândi: „Nemernicul ăsta zgârcit şi-o fi instalat aici vreun sistem de securitate". Se întoarse şi aruncă o privire către biroul secretarei, pe care se afla un computer. Aşezându-se pe scaunul acesteia, porni calculatorul. Monitorul se trezi la viaţă, solicitându-i parola de acces.

Trase adânc aer în piept şi scrise, pe rând, numele fiecăruia din cei doi câini. Apoi încercă mai multe combinaţii ale celor două nume, amestecându-le fără succes. Reflectă preţ de câteva secunde, apoi, zâmbind, scrise „Iubitor de câine".

Aparatul se puse în funcţiune şi lui O'Connell îi apărură dintr-odată în faţa ochilor toate dosarele lui Murphy. Parcurse lista cu nume până ajunse la *Ashley Freeman.* Făcu mari eforturi să se abţină de-a deschide pe loc dosarul respectiv. Amânarea avea să-i sporească plăcerea. Începu să examineze în mod sistematic toate celelalte dosare din computerul secretarei, zăbovind în mai multe rânduri asupra pozelor indecente ataşate unora dintre dosare. Copie cu grijă toate aceste informaţii pe CD-urile reinscriptibile pe care le adusese cu el. Nu-şi făcea iluzii că acestea ar fi fost toate informaţiile deţinute de fostul poliţist. Cu siguranţă, îşi zise el, Murphy era destul de inteligent încât să-şi păstreze ascunse anumite materiale, undeva unde să

nu aibă accces nimeni altcineva decât el. Însă pentru ceea ce urmărea el, atât era suficient.

Îi trebuiră vreo două ore ca să termine. Se simțea înțepenit, așa că se ridică de la birou și își întinse mădularele, să se dezmorțească. Apoi se lăsă pe podea și făcu rapid o serie de douăsprezece flotări, ca să-și detensioneze musculatura. Se apropie de ușa biroului lui Murphy. Își vârî mâna în geantă și scoase o rangă de fier, nu prea mare. Făcu două-trei încercări, la întâmplare, dar nu reuși decât să zgârie ușa și să cresteze lemnul, după care renunță. Se întoarse la biroul secretarei, deschise sertarele și începu să scotocească prin ele, împrăștiind pe podea toate hârtiile, creioanele și cartușele de imprimantă. Dădu peste o poză înrămată cu cei doi câini ai femeii, pe care o trânti de pământ, spărgându-i sticla. Când i se păru că făcuse suficientă dezordine, ieși din încăpere, încuind ușa în urma lui. Apoi luă ranga și, introducând-o între ușă și tocul acesteia, forță de câteva ori, până izbuti s-o deschidă, împrăștiind peste tot așchii de lemn.

După aceea se îndreptă spre cabinetul de consiliere și sparse și aici ușa, într-un stil la fel de brutal. Odată intrat, răscoli sertarele și dulapurile cu dosare, făcând cât mai mare deranj cu putință. Apoi coborî la parter și repetă figura, de data aceasta în cabinetul avocatului. Răvăși dulapurile, împrăștiind toate hârtiile pe podea. Forță sertarele de la birou și înăuntru găsi câteva sute de dolari, pe care și le îndesă în geanta de pânză. Era pe punctul de a părăsi cabinetul, când observă biroul secretarei și se hotărî să deschidă și sertarele acestuia. Poate femeia avea să se simtă lăsată pe dinafară dacă nu-i vandaliza și ei biroul, își spuse râzând în sinea sa. Dar se opri brusc văzând ce se afla în sertarul cel mai de jos.

– Oare ce face o fată cuminte, ca tine, cu așa ceva? șopti el.

Era un pistol semiautomat de calibrul .25. Micuț, ușor de camuflat, arma preferată a asasinilor plătiți din cauză că nu face zgomot și i se poate atașa cu ușurință un amortizor artizanal. Dacă e încărcat cu gloanțe dum-dum[1], își îndeplinește misiunea mai mult decât satisfăcător. Într-un cuvânt, o armă de femeie, dacă nu cade pe mâna vreunui expert.

– O să te iau cu mine, șuieră el printre dinți. Oare are permis pentru arma asta? Și-o fi înregistrat-o la poliție? Nu prea cred. Un pistol strașnic și, pe deasupra, neînregistrat. Așa-i?

Michael O'Connell își strecură arma în geantă. O noapte cât se poate de profitabilă, își zise în sinea lui, în timp ce se uita împrejur la dezordinea pe care o făcuse.

A doua zi dimineața, directorul centrului de consiliere avea să sune la poliție, care avea să trimită un detectiv la fața locului, să le ia declarații celor din birouri. Acesta avea să-i îndemne pe toți să facă un inventar și să constate ce s-a furat. După care avea să se tragă concluzia că vreun vagabond drogat a intrat prin efracție, în căutarea unei prăzi ușoare și, frustrat că n-a găsit mai nimic de furat, a decis să devasteze locul. Cu toții aveau să-și petreacă ziua făcând ordine, chemând niște meseriași care să repare ușile stricate și un lăcătuș ca să schimbe încuietorile. Toată lumea avea să ajungă la concluzia că era vorba pur și simplu de un incident nefericit, inclusiv avocatul și amanta acestuia, care cu siguranță n-avea să raporteze furtul unei arme ilegale.

Toată lumea, cu excepția lui Matthew Murphy, care avea să conchidă că ușa solidă și mecanismele suplimentare de protecție ale acesteia îi păziseră biroul. Mai întâi avea să se felicite

[1] Gloanțe proiectate să explodeze la impact (n.tr.)

pe sine însuși, după care avea să constate că nu i se furase nimic și, prin urmare, nici n-avea să se mai deranjeze să sune la compania de asigurări.

Tot ce va face va fi să-i cumpere secretarei sale o nouă ramă pentru poza cu câinii ei preaiubiți.

„O ramă ieftină, cu siguranță", se gândi O'Connell, în timp ce părăsea clădirea.

Detectivul însărcinat cu anchetarea cazului de către procuratura districtului Hampden era un tip slăbuț, de vreo patruzeci de ani, cu ochelari cu ramă de baga și părul rar și lung, de culoarea nisipului. Se răsturnă în scaunul din piele roșie, cu picioarele întinse pe birou și mă privi cu atenție. Avea un mod de-a mă aborda care mă intriga, prietenos și țâfnos în același timp.

– Așadar, uciderea domnului Murphy și neputința noastră de a elucida cazul sunt motivele care v-au adus aici?

– Da, am răspuns eu. Presupun că au fost mai mulți detectivi care s-au implicat în anchetarea cazului, dar, dacă s-ar fi descoperit vreo pistă plauzibilă, ar fi fost de datoria voastră să o urmați până la capăt.

– Exact. Nimeni n-a fost pus sub acuzare.

– Dar ați avut vreun suspect?

Scutură din cap.

– Suspecți, mai bine zis. Pe scurt, asta a fost problema.

– Cum așa?

– Prea mulți dușmani. Prea multe persoane care nu numai că răsuflă ușurate după moartea lui, ci chiar se bucură din toată inima. Murphy a fost ucis, trupul său a fost aruncat pe o alee ca un sac de gunoi și sunt convins că mulți au închinat un pahar în cinstea acestui eveniment.

– Dar, cu siguranţă, aţi reuşit să restrângeţi lista suspecţilor, nu-i aşa?

– Ba da. Într-o oarecare măsură. Însă indivizii care se numărau printre suspecţi nu sunt genul de persoane dornice să colaboreze cu poliţia. Încă sperăm că o persoană, undeva, poate în vreo puşcărie sau într-un bar va lăsa să-i scape vreo informaţie care să atragă atenţia asupra unei sau unor anumite persoane. Însă, până în acel moment fericit, cazul uciderii detectivului Murphy rămâne deschis.

– Dar, fără îndoială, aveţi ceva indicii...

Anchetatorul oftă, dându-şi picioarele jos de pe birou şi clătină din cap.

– L-aţi cunoscut pe domnul Murphy?

– Nu.

– Nu era un tip foarte agreabil, spuse el, scuturând din cap. Era genul de om care avea darul de-a se expune pericolelor. Din punct de vedere legal, vreau să spun. Nu putem fi siguri cine l-a ucis până nu aflăm mai multe despre crima în sine. Mai multe decât ne-a dezvăluit trupul său neînsufleţit, desigur, dar asta nu e cine ştie ce.

– Totuşi, ce v-a dezvăluit?

– Crima poartă amprenta unui profesionst.

Detectivul se ridică în picioare, veni în spatele meu şi mă împunse în ceafă cu degetul arătător.

– Pac. Pac. Două gloanţe în cap. Calibrul .25, cu amortizor probabil. Ambele gloanţe erau confecţionate dintr-un aliaj moale şi s-au deformat substanţial la impact, făcând imposibilă identificarea. Apoi cadavrul a fost târât până pe alee şi aruncat în spatele unor containere de gunoi, unde a rămas nedescoperit până la sosirea celor de la salubritate, în dimineaţa următoare. Cel care l-a împuşcat ştia cum să-l ia pe Murphy prin surprindere. N-a lăsat nici o urmă. Nici măcar un tub de cartuş, fapt care confirmă ipoteza

unui asasin profesionist, căci aceştia ştiu să cureţe locul crimei, ca să nu lase nici o urmă. În noaptea respectivă a plouat abundent, ceea ce a compromis şi mai mult locul faptei. Nici un martor. Nici o pistă evidentă. A fost un caz foarte dificil de la bun început, cu nici un ajutor care să ne îndrume într-o direcţie sau alta.

Se învârti prin încăpere, aşezându-se, într-un final, pe colţul biroului. Zâmbi cu o expresie sălbatică în priviri.

– Care să fi fost mobilul crimei? Răzbunarea? Revanşa pentru ceva datorii din trecut? Poate o fi fost un simplu jaf. Portmoneul i-a fost golit. Însă cardurile de credit nu i-au fost luate. Curios lucru, nu-i aşa? Se opri o clipă. De ce vă preocupă cazul ăsta? Cum se explică interesul dumneavoastră?

– Murphy era implicat într-o oarecare măsură într-un caz pe care îl cercetez, am rostit eu, cântărindu-mi cu grijă cuvintele.

– Un poliţist a stat de vorbă cu toţi clienţii săi. Altul a examinat toate cazurile la care lucra. Toate cazurile de care s-a ocupat vreodată. Care dintre astea vă interesează?

– Ashley Freeman, am spus prudent.

Detectivul scutură din cap.

– Foarte interesant. N-aş fi zis că a avut mult de lucru la cazul ăsta. A fost una dintre misiunile sale cele mai mărunte şi i-a dedicat vreo două zile, nu mai mult. Oricum, cazul a fost rezolvat, cred, cu câtva timp înainte de crimă. Nu, Murphy a fost ucis fie de vreun traficant de droguri dintre cei pe care i-a trimis la răcoare pe vremea când era poliţist, fie de vreun membru al lumii interlope pe care îl cercetase în calitate de detectiv particular. Sau poate de vreunul dintre ofiţerii de poliţie care au trecut prin divorţuri urâte, cu urmări dintre cele mai nefericite. Fiecare dintre aceşti suspecţi reprezintă o variantă mult mai plauzibilă.

Am clătinat din cap.

– Dar știți care e lucrul care mă intrigă cel mai tare în toată povestea asta?

– Care? am întrebat eu.

– Când am început să facem săpături și investigații, am avut impresia că toți cei cu care stăteam de vorbă ne așteptau într-un fel.

– Vă așteptau? Și ce e ciudat în asta?

Detectivul zâmbi din nou.

– Murphy se străduia să păstreze confidențialitatea acțiunilor sale. Asta e o cerință esențială în munca lui, la urma urmelor. El ținea totul ascuns. Era extrem de rezervat; nu vorbea prea mult. Nu permitea nimănui să-și bage nasul în treburile sale. Singura persoană care avea, cât de cât, idee despre activitățile sale curente era secretara lui. Ea se ocupa de corespondență, de facturi și de aprovizionare.

– Ea nu v-a fost de nici un ajutor?

– Nu știe nimic. Absolut nimic. Dar nu asta a fost problema. Făcu o pauză, fixându-mă cu privirea. Deci cum se face că toți oamenii ăștia *știau* că el îi urmărea? Sigur, unii dintre subiecți își dăduseră seama, într-un fel sau altul, că el își vâra nasul în viețile lor. Dar erau doar câțiva. Și totuși, în mod inexplicabil, situația părea să fie cu totul alta. Repet: oamenii *știau*. Toți. Cum apăream la ușa lor, erau pregătiți să ne servească tot felul de scuze și alibiuri, care mai de care mai solide. Iar asta nu-mi miroase-a bine. Deloc. Asta e adevărata enigmă, nu credeți?

M-am ridicat în picioare.

– Vreți o poveste cu adevărat misterioasă, domnule scriitor? spuse detectivul în timp ce dădurăm mâna, după care se așeză la birou. Ei bine, aflați-mi răspunsul la această întrebare.

Am rămas tăcut. Dar în clipa aceea, pe loc, mi-am dat seama de răspuns.

27

A doua intervenție

Hope ura liniștea aceea.

Traversa campusul, îndreptându-se spre terenul de joc – erau ultimele antrenamente din sezon. Se apropia sosirea iernii, iar asta îi dădea o senzație de neliniște. O frământa ceva, dar nu-și putea da seama ce anume. Uneori se trezea străbătând în viteză aleile campusului, deși nu se grăbea nicăieri. Sau își simțea gâtlejul uscat, buzele o usturau, iar limba i se umfla și avea nevoie să bea apă în neștire. În toiul conversațiilor, își dădea seama că nu auzise mai nimic din ce se vorbise. Teama îi tulbura gândurile și cu fiecare zi care trecea în liniște, imaginația ei devenea tot mai prăpăstioasă, închipuindu-și că undeva, într-un loc anume, se petreceau lucruri îngrozitoare.

Nu credea în ruptul capului că Michael O'Connell ieșise din peisaj.

Cât despre Scott, în aparență acesta se dedicase trup și suflet cursurilor de la facultate. Sally își reluase tranzacțiile și partajele de divorț, emanând un aer de aroganță și satisfacție pentru felul în care aranjase lucrurile. Considera că luase măsurile necesare pentru rezolvarea problemei lor comune. Iar acum ele două reveniseră la starea aceea de armistițiu rece, ostil. Relația lor nu mai avea nici cea mai mică urmă de afecțiune. Nu mai exista

nici o mângâiere, nici un compliment, nici un râset și mai ales nici o apropiere fizică – asta în nici un caz. Era ca și cum s-ar fi călugărit și ar fi continuat să locuiască sub același acoperiș, să doarmă în același pat, dar inima lor ar fi tânjit după o ființă supranaturală, existentă doar în visurile lor. Hope se întreba dacă nu cumva tot așa se petrecuseră lucrurile între Sally și Scott în ultimele lor luni împreună. Oare ea se străduise să mențină aparențele, culcându-se cu el, mimând plăcerea, făcându-i de mâncare, conversând cu el, totul de fațadă, în timp ce, pe de altă parte, se furișa din casă la orele cele mai ciudate ca s-o întâlnească pe ea, pe Hope, și să-i spună că o iubește?

De undeva din depărtare, Hope auzi zgomotul vocilor de pe terenul de joc. „Se apropie finalele, își spuse în sinea ei. Încă un meci. Două până la semifinale. Trei până la disputarea titlului." Îi era greu să se concentreze asupra sarcinilor de moment. În sufletul ei se învălmășeau o grămadă de sentimente, legate de Ashley, de Michael O'Connell, de mama ei și mai ales de Sally. În privința lui Sally se simțea complet neputincioasă.

În timp ce străbătea campusul își aminti de ziua în care o cunoscuse pe Sally. „Dragostea, își zise ea, ar trebui să fie un lucru simplu." Se întâlniseră la inaugurarea unei galerii de artă. Discutaseră. Râseseră împreună. Hotărâseră să bea ceva în oraș. Apoi să ia cina împreună. Apoi urmase a doua întâlnire, de data asta la prânz. Și, în cele din urmă, o atingere ușoară pe dosul palmei, o șoaptă, o privire și gata – deveniseră un cuplu, așa cum Hope știuse din prima clipă că avea să fie.

„Dragoste", se gândi ea. Era un cuvânt pe care Michael O'Connell îl folosise în repetate rânduri, un cuvânt pe care Hope nu-l mai rostise de săptămâni întregi. Ba chiar de luni întregi.

Ashley îi spusese: „El zice că mă iubește". Hope știa însă că nimic din ceea ce făcuse O'Connell nu avea legătură cu dragostea.

Își încovoie spinarea.

„A dispărut din viața noastră", își zise în gând.

Sally spune că a dispărut.

Scott spune că a dispărut.

Ashley crede că a dispărut.

Ea însă nu credea asta.

Însă nu avea nici o dovadă concretă că n-ar fi fost așa.

Auzi zgomot de glasuri și le văzu pe fetele din echipa ei făcându-i cu mâna, în timp ce se încălzeau și discutau între ele, adunate laolaltă în mijlocul terenului. Puse mâna pe fluierul ce-i atârna la gât, dar apoi se hotărî să le mai lase să se distreze câteva minute. Tinerețea trece atât de repede, încât ar fi trebuit să se bucure de fiecare clipă. Dar știa că tinerii n-au cum să priceapă lucrul ăsta.

Oftând, luă fluierul și suflă în el. Se hotărî să vorbească la telefon cu mama ei și cu Ashley în fiecare zi, doar ca să se asigure că totul e în regulă. Se întrebă de ce Sally și Scott nu gândeau la fel.

Sally nu-și putea dezlipi privirile de pe titlul articolului ce trona cu litere de-o șchioapă pe prima pagină a ziarului de după-amiază. Simți că rămâne fără aer. Devoră fiecare cuvânt din articol, o dată și încă o dată, memorând toate detaliile. FOST POLIȚIST GĂSIT MORT PE O ALEE. Lăsă ziarul jos și observă că i se murdărise mâinile cu tuș negru. Și le privi surprinsă, constatând că palmele îi transpiraseră într-un asemenea hal, încât cerneala de pe foi se topise și i se împregnase în piele.

CRIMA NE DUCE CU GÂNDUL LA O EXECUȚIE ÎN STIL MAFIOT. Cuvintele acestea i se înfipseră în minte hipnotizând-o parcă.

POLIȚIA INVESTIGHEAZĂ EVENTUALELE LEGĂTURI CU CRIMA ORGANIZATĂ.

„Asta n-are nici o legătură cu Ashley", fură primele cuvinte care îi veniră în minte.

Se prăbuși pe spătarul scaunului, de parcă primise un pumn în stomac. Sigur că avea legătură cu Ashley.

Primul instinct fu acela de a pune mâna pe telefon. În calitate de avocată, cunoștea o mulțime de procurori din cadrul Parchetului Regional. Cu siguranță că unul dintre aceștia trebuia să cunoască mai multe amănunte. Avea nevoie de informații din interior, care s-o lămurească. Întinse mâna după agendă, dar în clipa următoare se opri. „Ce ai de gând să faci?"

Trase adânc aer în piept. „Doar n-ai de gând să-i pofteşti să-și bage nasul în viața ta." Orice procuror, oricât de puțin implicat în anchetarea morții lui Murphy, avea s-o ia la întrebări mai degrabă decât să-i ofere răspunsurile de care avea nevoie. Era suficient un simplu telefon ca să stârnească un scandal în care nu dorea nicidecum să fie implicată.

Sally tuși sec. Îl însărcinase pe Murphy *să se ocupe* de Michael O'Connell. El îi raportase că misiunea fusese îndeplinită cu succes. Problema era rezolvată. Toată lumea era în siguranță. Ashley putea să-și vadă mai departe de viața ei. Iar apoi, la scurt timp după aceea, Murphy e ucis. N-avea nici o noimă. Era ca și cum un matematician renumit precum Einstein ar scrie pe tablă 2 + 2 = 5 și nimeni nu ar avea nimic de obiectat.

Puse mâna pe ziar și reciti articolul pentru a treia oară.

Nimic nu sugera că Michael O'Connell ar fi avut vreo legătură cu cele întâmplate.

Fusese opera unui profesionist. În mod cert vinovatul era vreun infractor înrăit care se intersectase cu Murphy cândva, în trecut. Sally se încăpățâna să-și spună că această crimă depășea

competențele unui mecanic auto, pasionat de computere, student ocazional și delincvent mărunt precum Michael O'Connell. Serios, povestea n-avea nimic de-a face cu problema lor, nici pe departe, și orice opinie contrară ar fi fost o greșeală, după părerea ei.

Se lăsă pe spătarul scaunului, respirând anevoie.

„Acum suntem în siguranță. E doar o coincidență nefericită. Moartea lui n-are nici o legătură cu noi." La urma urmelor, motivul pentru care îl alesese pe Murphy fusese tocmai acela că el era dispus să evite anumite rigori ale legii. Și era de necontestat faptul că în alte cazuri acesta procedase mult mai neortodox, făcându-și dușmani pe oriunde mergea. Până la urmă, unul dintre aceștia îi venise de hac. Asta trebuia să fie explicația corectă.

Expiră adânc. Nu, adevărata problemă era că toate amenințările pe care Murphy i le adresase lui Michael O'Connell și care aveau scopul de-a băga spaima în acesta acum se evaporaseră.

Era cel mai mare pericol cu care se confruntau în clipa de față. Fără îndoială că Michael O'Connell avea să profite de șansa ivită de îndată ce avea să prindă de veste că Murphy fusese ucis.

Asta era doar o presupunere, își spuse în sinea ei. Cu toate astea puse din nou mâna pe telefon.

Detesta s-o facă, detesta faptul că avea să fie pusă într-o lumină defavorabilă, fiindcă nu reușise să-și îndeplinească misiunea în mod corespunzător, dar era conștientă că trebuie să-l sune pe Scott.

Sally formă numărul fostului ei soț, dându-și seama că transpiră abundent.

–Ai citit în ziar? întrebă ea, fără nici o altă introducere.

Auzindu-i vocea la telefon, prima reacție a lui Scott fu una de iritare.

– În *The New York Times?* replică el tăios, conștient că nu la asta se referea ea.

Era exact genul de răspuns care o scotea din sărite, făcând-o să-și dorească să-l strângă de gât.

– Nu. În ziarul local.

– Nu. Ce să citesc?

– Pe prima pagină e un articol referitor la uciderea unui detectiv din Springfield, care pe vremuri a fost polițist.

– Un caz tragic, sunt convins. Și ce-i cu asta?

– Este vorba despre detectivul particular pe care l-am angajat să se ocupe de Michael O'Connell, când tu te pregăteai să o iei pe Ashley din Boston. Tipul și-a îndeplinit sarcina la câteva zile după plecarea ei.

– Sarcina...?

– N-am pus prea multe întrebări. Iar el n-a simțit nevoia să-mi dea detalii. Din motive evidente, aș zice.

Scott ezită o clipă.

– Și ce legătură are asta cu noi, cu Ashley, mai exact?

Sally replică numaidecât:

– Nici o legătură, probabil. Probabil e o simplă coincidență. Probabil e doar o serie de evenimente nefericite, fără nici o legătură între ele. Detectivul mi-a spus că s-a întâlnit cu O'Connell și că nu vom mai avea probleme cu acesta. Iar apoi a fost ucis. M-a luat prin surprindere, oarecum. Nu pot afirma cu certitudine dacă are sau nu vreo legătură cu cazul nostru. Dar m-am gândit că trebuie să îți dau de știre, oricum ar fi. Adică probabil că moartea detectivului ne va afecta, într-un fel sau altul.

– Așadar, rosti Scott, pe tonul cu care se obișnuise să le vorbească studenților la cursuri, vrei să spui că s-ar putea să avem

probleme? Fir-ar să fie, am crezut că am terminat cu treaba asta. Că am scăpat definitiv de ticălosul ăsta.

– Nu știu. Să avem probleme? Mă îndoiesc. Am vrut doar să te informez asupra unui amănunt care s-ar putea dovedi relevant la un moment dat.

– Ei, știi ce, Ashley e tot în Vermont, teafără și nevătămată, alături de mama lui Hope. Părerea mea e că pasul următor, pentru noi toți, este s-o înscriem la doctorat altundeva în New York sau poate în celălalt capăt al țării, în San Francisco, undeva într-un loc cu totul nou. Știu că ea îndrăgește Bostonul, dar am convins-o că un nou început e ideea cea mai bună în momentul de față. Așa că o mai lăsăm o vreme să-și plângă amarul în Vermont, până trece iarna, iar apoi o s-o ia de la capăt, când începe semestrul de primăvară. Sfârșitul poveștii. O să ne ținem de planul ăsta, fără să ne lăsăm doborâți de fiecare fleac.

Sally scrâșni din dinți. Detesta să i se țină predici.

– E o himeră, spuse ea.

– Ce ai spus?

– Un monstru mitologic de dimensiuni înspăimântătoare, care nu exista în realitate.

– Da, și ce-i cu asta?

– E un mod de-a privi lucrurile. Un mod academic, continuă Sally, ca să-l enerveze pe Scott.

Știa că n-ar fi trebuit să facă asta, dar nu se putea abține. Relațiile destrămate au anumite năravuri care nu mor, iar aceasta era unul dintre ele în ce-i privea pe ei doi.

– Poate că da. Dar, în fine, trebuie să privim înainte. Trebuie să facem rost de fișa universitară a lui Ashley, ca să se poată înscrie la un alt curs, chiar dacă va avea la început ore mai puține. Ar fi indicat să facem noi lucrul ăsta, nu ea. Mai bine să fie expediată pe adresa noastră decât în Vermont.

– O s-o fac eu. Voi cere să mi-o trimită la birou. Sally trânti receptorul iritată, așa cum se întâmpla aproape de fiecare dată când vorbea cu Scott. Își cunoștea prea bine fostul soț. Nu se schimbase deloc de-atâția ani, indiferent prin câte trecuse. Era la fel de previzibil ca întotdeauna.

Michael O'Connell urmări cu privirea umbrele care se prelungeau din punctul său de observație pe sub coroana amplă a stejarului din apropierea casei lui Sally și Hope. Simți cum bătăile inimii i se accelerează, de parcă se afla dintr-odată mai aproape de Ashley. De-a lungul străzii becurile stradale se aprinseră toate deodată. La fiecare câteva secunde trecea câte o mașină, măturând cu lumina farurilor gazonul din fața caselor. Vedea cum bucătăriile încep să se anime, pe măsură ce se apropia ora cinei, iar lumina metalică a ecranelor televizoarelor se trezea la viață.

„Am puțin timp la dispoziție." Nici nu credea că are nevoie de mai mult.

Sally și Hope locuiau pe o stradă șerpuită, cu case mai vechi. Era un amestec arhitectural de edificii construite mai recent, cu aspect de fermă, și locuințe impunătoare, de tip victorian, ridicate la începutul secolului. Era un cartier bizar, în mare parte datorită străzilor pline de frunziș și aspectului durabil, tipic clasei de mijloc. Majoritatea rezidenților erau medici, avocați și profesori. Plin de peluze, garduri-vii, curți cochete și petreceri de Halloween. Nu era genul de cartier unde oamenii să investească prea mult în sisteme de securitate sau în mecanisme de protecție de înaltă performanță.

O'Connell se îndreptă grăbit spre clădirea în care locuiau Sally și Hope. Știa că Sally stătea de obicei la serviciu până târziu, iar Hope era la antrenament până la lăsarea întunericului,

când nu se mai vedea mingea pe teren. Asta însemna că mai avea timp destul.

Se apropie de clădire furișându-se pe după copaci, fără urmă de șovăială, și se strecură în spațiul întunecos de lângă zidul casei lor. Era un gard vechi, de lemn, în spatele aleii unde își parcau mașina, care dădea în curtea din spatele casei. Se opri o clipă când se aprinse lumina în bucătăria casei vecine, lipindu-se cu spatele de zid.

Casa era construită pe o colină, astfel că sufrageria se afla deasupra capului său. Dar, ca multe alte case vechi, avea o pivniță încăpătoare, cu o ușă veche, lăsată în paragină, al cărei lemn era putrezit pe alocuri, fiind rareori folosită. Îi luă mai puțin de zece secunde să-i forțeze încuietoarea și să intre.

Lăsă ușa ușor întredeschisă în urma lui și-și vârî mâna în buzunar, de unde scoase lanterna pe care lipise bandă roșie. Trase adânc aer în piept, tulburat la gândul că undeva la câțiva pași de locul umed și prăfuit în care se afla, se găsea o informație care avea să-i dezvăluie unde e Ashley. Un plic cu o adresă. O factură de telefon. O declarație de pe cardul de credit. O bucată de hârtie cu numele ei pe ea, lipită de ușa frigiderului. Își linse buzele excitat, în timp ce mâinile aproape că îi tremurau de plăcerea anticipării. Spargerea biroului lui Murphy fusese o treabă obișnuită pentru el. O simplă piesă din puzzle-ul ce avea să-i dezvăluie locul unde se ascundea Ashley. Considera că procedase cu prudență și profesionalism.

De data asta era cu totul altceva. Era o dovadă de dragoste.

Pentru o secundă, făcu eforturi să respire aerul stătut al beciului. „Dacă ar vedea ea ce trebuie să fac ca s-o găsesc și să putem fi împreună, își zise în sinea sa, ar înțelege că suntem sortiți unul altuia." Într-o bună zi, continuă el să viseze, avea

să-i poată mărturisi că îndurase bătăi, încălcase legea, își riscase integritatea fizică și libertatea, totul numai de dragul ei.

Apoi își spuse că, dacă ea n-avea să-l iubească nici atunci, însemna că nu merită să iubească pe nimeni.

Simți o zvâcnire, un spasm muscular străbătându-i trupul, și trebui să facă eforturi ca să-și păstreze controlul. Simțea cum respirația i se precipită, aproape să se sufoce. Preț de-o clipă, se forță să rămână calm. Și-o imagină pe Sally. Pe Hope. Pe Scott. Acum era furios de-a binelea. Ajunsese în punctul în care nu mai putea face distincție între dragoste și ură. Când reuși să-și recapete stăpânirea de sine, începu să se miște precaut prin pivniță, îndreptându-se către scara șubredă care ducea sus, în sufragerie. Nu știa exact ce trebuie să caute, dar știa că orice ar fi este pe-aproape.

Împinse ușa din capul scărilor și se trezi numaidecât într-o cămară situată chiar lângă bucătărie. Voia să camufleze cât mai rapid lumina lanternei – chiar dacă o acoperise cu bandă roșie, erau mai mari șanse să atragă atenția vecinilor așa decât dacă ar fi aprins becul din tavan. Zări pe perete un șir de întrerupătoare și apăsă pe primul dintre acestea, aprinzând lumina în bucătărie. Michael O'Connell zâmbi și își stinse lanterna.

Își zise în sinea lui: „Ține-te departe de ferestre și apucă-te de căutat. E pe aici pe undeva obiectul pe care îl cauți. Simt asta. Vin, Ashley".

Mai făcu un pas și în clipa aceea auzi un mârâit surd venind din antreul de alături, care era cufundat în întuneric.

Presupun că, la fel ca majoritatea oamenilor, și eu îmi alimentez teama cu imaginile pe care ni le vâră pe gât Hollywoodul, cu tot alaiul lui de extratereștri, fantome, vampiri, monștri și ucigași în serie; sau cu momentele acelea fulgerătoare, neprevăzute în care

altă mașină intră în intersecție pe roșu și ești nevoit să calci frâna, cuprins de panică. Însă adevărata teamă, teama aceea paralizantă, sufocantă vine din nesiguranță. Ea erodează tot sistemul de apărare al unei persoane, săpând necontenit în inima acesteia.

Stând în fața tinerei femei observam pe chipul ei fiecare rid pe care teama i-l încrustase adânc, îmbătrânind-o prematur, fiecare tic nervos al mâinilor, pe care și le freca agitată, sau al ochilor, care clipeau necontrolat, sau al vocii tremurătoare.

– N-ar fi trebuit să accept să mă întâlnesc cu dumneavoastră, spuse ea.

Uneori nu e vorba despre teama de moarte, cât despre teama de a trăi mai departe.

Cuprinse cu ambele mâini cana cu ceai fierbinte și o duse încet la buze. Afară era incredibil de cald și toată lumea din cafenea comandase băuturi cu gheață, dar ea părea să nu bage în seamă canicula.

– Vă mulțumesc că ați făcut-o, i-am răspuns eu. N-o să vă răpesc prea mult timp. Vreau doar să mă conving de un anumit lucru.

– Trebuie să plec. Nu pot sta. Nu se poate să fiu văzută vorbind cu dumneavoastră. Mi-am dus copiii la sora mea și nu-i pot lăsa acolo prea mult. Ne mutăm. Săptămâna viitoare urmează să... Se opri și scutură din cap. Nu, n-am să spun unde mergem. Mă-nțelegeți, nu-i așa?

Se aplecă ușor în față și am observat pe fruntea ei o cicatrice lungă, subțire și albă la baza firelor de păr.

– Sigur că da. O să fiu foarte scurt, am spus eu. Soțul dumneavoastră era căpitan de poliție și l-ați angajat pe Matthew Murphy în perioada în care erați în divorț, nu-i așa?

– Da. Fostul meu soț își ascundea veniturile, trăgându-ne pe sfoară, pe mine și pe cei trei copii ai noștri. Am vrut ca Murphy să afle unde-și ținea banii. Avocatul meu spunea că Murphy se pricepe de minune la astfel de lucruri.

– Fostul dumneavoastră soţ a fost unul dintre suspecţi în cazul uciderii lui Murphy, corect?

– Da. Detectivii din cadrul poliţei statale l-au interogat de mai multe ori. Au vorbit şi cu mine. Scutură din cap, după care adăugă: Eu am fost alibiul lui.

– Cum aşa?

– În seara în care a fost omorât Murphy, fostul meu soţ a apărut la mine acasă devreme. Băuse. Avea gânduri negre, vorbea chiar şi de sinucidere. A insistat să-i dau drumul înăuntru ca să-i vadă pe copii. Nu l-am putut face nicicum să plece.

– N-aveaţi un ordin judecătoresc de restricţie?

– Ba da. N-avea voie să se apropie de mine la mai puţin de o sută de metri, sub nici o formă. Aşa scria în ordinul de restricţie. Ce să zic, de mare ajutor mi-a mai fost! Tipul are un metru nouăzeci înălţime şi o sută douăzeci de kilograme şi-i cunoaşte pe toţi poliţiştii din Valley. Sunt prieteni. Ce puteam să fac? Să mă iau la trântă cu el? Să sun după ajutor? A făcut ce-a vrut.

– Îmi pare rău. Cu alibiul...

– Aşadar, s-a apucat de băut. Apoi a început să mă bată. Asta a durat ore-n şir. Până când şi-a pierdut cunoştinţa. S-a trezit a doua zi dimineaţa şi şi-a cerut scuze. A promis că n-o să se mai întâmple niciodată. Şi nu s-a mai întâmplat, timp de o săptămână întreagă.

– Le-aţi spus lucrul acesta detectivilor de la poliţia statală?

– N-am vrut să le zic. Îmi doresc să fi avut curajul să le spun: „Da, el a făcut-o. Mi-a spus că el a făcut-o" şi poate că aşa aş fi scăpat de el pentru totdeauna. Dar n-am putut s-o fac.

Am şovăit.

– Ceea ce mă interesează este...

– Ştiu ce vă interesează. Îşi ridică mâna şi şi-o duse la frunte, plimbându-şi degetele de-a lungul cicatricii. Atunci când m-a lovit, m-a tăiat destul de rău cu inelul de pe deget, pe care îl avea de la

absolvirea școlii din Fitchburg, unde ne-am și cunoscut. Mi-a lăsat o amintire, ca nu cumva să-l uit. Vreți să știți cum a aflat despre Murphy, nu-i așa?

Am clătinat din cap a încuviințare.

– Mi-a aruncat-o în față în timpul unei certe. A urlat la mine: „Ce, credeai că n-o să aflu despre detectivul particular pe care l-ai angajat?"

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Primise o scrisoare anonimă. Într-un plic mare de carton. Înăuntru se aflau toate informațiile pe care le descoperise Murphy despre el. Toate datele confidențiale care ar fi trebuit să ajungă numai la mine și la avocatul meu. Plicul fusese expediat de undeva din Worcester. Nici nu cunosc pe nimeni în orașul ăla. Și cine să-i fi trimis așa ceva fostului meu soț? M-a lăsat fără doi dinți când a aflat lucrul ăsta. Pe Murphy l-ar fi costat viața, dacă aș fi avut norocul să fi fost soțul meu cel care să fi pus mâna pe pistol, turbat de furie, și să fi mers să-l împuște. De fapt, poate că l-a și costat viața. Poate că a mai primit și altcineva un plic asemănător. Nu știu. Mi-aș fi dorit să fie soțul meu făptașul. Asta ar fi ușurat lucrurile nemaipomenit. Se ridică de la masă. Trebuie să plec. Aruncă o privire neliniștită în jur, apoi se răsuci pe călcâie, cu capul plecat și umerii încovoiați în față. Ieși pe ușa cafenelei și începu să meargă repede prin mall, ferindu-se de cei care-i ieșeau în cale de parcă însăși teama personificată ar fi urmărit-o învăluită într-un nor negru, șoptindu-i la ureche amenințări înspăimântătoare.

Am privit în urma ei și m-am întrebat dacă nu cumva acesta era viitorul care o aștepta și pe Ashley.

28

O cursă rapidă

Hope stătea pe aleea scurtă, pavată cu cărămidă roşie, ce ducea spre uşa de la intrare, când văzu maşina lui Sally oprind în faţa casei. Rămase pe loc, parcă neştiind ce să facă. Altădată ar fi mers la maşină, s-o întâmpine pe Sally cu o îmbrăţişare, dar acum nu ştia nici măcar dacă ar trebui s-o aştepte, ca să intre împreună. Se întoarse, târându-şi picioarele şi privi absentă în jur, la întunericul ce se aşternea peste cartier. Îşi dădea seama că amândouă îşi făcuseră obiceiul de a se întoarce acasă tot mai târziu, ca să evite pe cât posibil tăcerea ce le apăsa din momentul în care rămâneau singure.

– Hei, spuse ea, când o auzi pe Sally închizând uşa de la maşină.

– Hei, îi răspunse ea, cu o voce obosită.

– Ai avut o zi grea?

Sally se apropie încet de ea, traversând peluza.

– Da, răspunse ea scurt. O să-ţi povestesc înăuntru.

Hope clătină din cap şi dădu să intre în casă. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa larg. Înăuntru era întuneric, de parcă noaptea de-afară ar fi năvălit pe lângă ea în casă ca un talaz negru şi primejdios. Hope se opri în prag, simţind numaidecât că se întâmplase ceva îngrozitor. Inspiră adânc.

– Cel fără Nume! strigă ea.

Sally aprinse lumina în antreu și rămase lângă ea.

– Cel fără Nume! strigă Hope încă o dată. Apoi: O, Doamne...

Își azvârli geanta jos și se repezi înăuntru. Teama îi anihilase toate celelalte emoții, asaltând-o cu senzații contradictorii: fiori de gheață, puseuri de căldură, valuri de transpirație.

– Cel fără Nume! strigă ea din nou.

Vocea ei trăda panica. În spatele ei, Sally aprinse lumina, pe rând, în sufragerie, în hol, în camera de zi. Și, la final, în bucătărie.

Câinele zăcea întins jos, nemișcat.

Hope gemu din străfundul ființei și se aruncă deasupra trupului lui Cel fără Nume. Își cufundă mâinile în blana acestuia, căutând să-i simtă căldura, apoi își lipi urechea de pieptul lui ca să-i asculte bătăile inimii. În spatele ei, Sally stătea în pragul ușii, încremenită.

– Este...

Hope gemu din nou, cu ochii înecați în lacrimi. Însă în clipa imediat următoare apucă trupul câinelui și, dintr-o singură mișcare, îl ridică în brațe. Se întoarse către Sally și, fără nici un cuvânt, cele două femei se repeziră pe ușă afară, în întunericul nopții.

Sally demară în viteză și conduse mai rapid ca niciodată, luând-o spre sud, în direcția autostrăzii interstatale, ca să ajungă la spitalul veterinar din Springfield. În timp ce-și croia drum prin trafic, cu vitezometrul indicând 160 de kilometri la oră, o auzi pe Hope spunându-i:

– E-n regulă, Sally. Poți s-o lași mai moale.

Poate o mai fi spus și altceva, dar cum stătea cu gura lipită de botul câinelui, Sally nu-i putu desluși cuvintele. Mai dură doar câteva minute până să ajungă la destinație și, în timp ce

străbăteau străzile mohorâte ale oraşului, Sally îşi dădu seama că nu e în stare să spună nimic. Simţea însă că suspinele îndurerate ale lui Hope i se înfigeau în inimă ca nişte cuţite.

Zări tăbliţa pe care scria cu alb şi roşu INTRARE DE URGENŢĂ şi vira brusc, oprind chiar în faţa uşii. Scrâşnetul cauciucurilor îi atrase atenţia asistentei de la recepţia urgenţelor, aflată dincolo de uşile glisante de sticlă. Hope apucă să facă doar câţiva paşi cu animalul în braţe, apoi asistenta îi veni în ajutor şi aşezară trupul inert al acestuia pe o targă.

Sally parcă maşina şi intră şi ea în spital. O găsi pe Hope în sala de aşteptare, ţinându-şi capul între mâini. Nici nu-şi ridică privirea când Sally se aşeză lângă ea.

– Hope, este... începu Sally, dar se opri.

– E mort. Ştiu asta, spuse Hope. Nu i-am simţit bătăile inimii. Nici pulsul. Nici respiraţia. Era bătrân, dar... N-ar fi trebuit să venim aici. E firesc să se întâmple asta, îmbătrâneşti şi gata, aşa se întâmplă.

Sally aruncă o privire la ceas. Era convinsă că medicul avea să iasă în scurtă vreme să-i dea lui Hope veste pe care aceasta o ştia deja. Însă, spre surprinderea sa, trecură cinci minute, apoi încă zece. După douăzeci de minute erau tot acolo. În fine, după o jumătate de oră, îşi făcu apariţia un bărbat tânăr şi înalt, îmbrăcat cu un halat alb peste uniforma de culoare verde-deschis.

– Doamnă Frazier? spuse el cu voce joasă, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

O privi pe Hope direct în ochi.

– Da.

Glasul îi tremură.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Am încercat să-l reanimăm, dar era deja mort când aţi ajuns aici.

– Știu, răspunse Hope. Dar a trebuit să încerc...

– Nu puteați să faceți nimic, spuse medicul veterinar. Iar noi am făcut tot ce ne-a stat în putință.

– Da. Știu. Mulțumesc.

Parcă fiecare cuvânt rostit smulgea câte o fărâmă din sufletul ei.

– Nu era un câine prea tânăr, rosti medicul încet.

– Cincisprezece ani, spuse Hope.

Medicul dădu din cap. Păru să ezite o clipă, după care întrebă:

– Cum era când l-ați găsit în seara asta?

– Când am sosit acasă era în bucătărie. Pe jos.

Veterinarul trase adânc aer în piept.

– Vreți să veniți înăuntru? Să vă luați rămas-bun? În plus, aș vrea să vă arăt ceva.

– Bine, răspunse Hope, încercând zadarnic să-și înghită lacrimile. Aș vrea asta. Aș vrea să-l mai văd o dată.

Îl urmă pe medic dincolo de ușile batante, iar Sally se luă după ei, la câțiva pași distanță.

Sala de examinare era scăldată într-o lumină puternică, albă, ce venea din tavan. Era o cameră de urgență ca oricare alta, cu ventilatoare fixate pe pereți, aparate de monitorizare a presiunii sangvine și dulăpioare pline cu diverse echipamente. În mijlocul unei mese strălucitoare de inox care reflecta din plin lumina orbitoare, zăcea Cel fără Nume, cu blana sa gălbuie toată încâlcită. Hope întinse mâna și-l mângâie. Ochii îi erau închiși, iar Hope se gândi că părea să doarmă liniștit.

Veterinarul rămase tăcut câteva clipe, privind-o pe Hope cum își mângâie câinele neînsuflețit. Apoi spuse, alegându-și cu grijă cuvintele:

– Ați remarcat ceva neobișnuit în seara asta, când ați ajuns acasă?

Hope se răsuci înspre el.

– Ce-ați spus? Ceva neobișnuit?

– Ce vreți să spuneți? zise Sally.

– N-ați observat nici un semn de efracție?

Hope avea o expresie descumpănită.

– Nu știu dacă înțeleg ce vreți să spuneți.

Medicul veterinar se apropie de ea.

– Îmi cer scuze că vă spun asta, dar când l-am examinat pe Cel fără Nume, mi-au sărit în ochi câteva lucruri care mi s-au părut oarecum ciudate.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Hope.

Veterinarul se aplecă și dădu cu mâna la o parte blana de pe gâtul câinelui.

– Vedeți dunga aceasta roșie? E o contuzie, care apare de regulă în urma strangulării. Și aici, priviți. Depărtă delicat buzele câinelui, dezvelindu-i dinții. Pare să fie o rană. Cu urme de sânge. De asemenea, am mai descoperit fibre textile și sânge pe labele lui. În apropierea unghiilor.

Hope îl privi pe veterinar, parcă neînțelegând sensul cuvintelor sale.

– Când mergeți acasă, verificați ușile și geamurile să vedeți dacă nu găsiți semne de efracție. Îi aruncă o privire lui Sally, apoi lui Hope și zâmbi strâmb. E clar că a vrut să vă protejeze, chiar dacă era bătrân, spuse cu voce joasă. Nu pot fi sigur sută la sută fără o autopsie, evident, dar cred că Cel fără Nume a murit încercând să apere casa.

– Cine l-a ucis pe Murphy? am întrebat eu. Crezi că Michael O'Connell l-a împușcat?

Ea mă privi ciudat, de parcă pusesem o întrebare total nepotrivită. Eram acasă la ea și, văzând-o că ezită, am privit de jur

împrejur, prin sufragerie. Mi-am dat seama că nu avea nici un fel de poze în cameră.

Ea zâmbi.

– Cred că asta ar trebui să te întrebi pe tine însuţi, chiar avea Michael O'Connell *nevoie* să-l ucidă pe Murphy? Poate că *a vrut* s-o facă. Avea armă. A avut şi ocazia. Dar oare nu era suficient pentru scopul pe care îl urmărea faptul că trimisese toate acele informaţii confidenţiale persoanelor implicate? Nu era rezonabil din partea lui să spere că o persoană, oricine de pe lista celor implicaţi, avea să reacţioneze violent? Nu ăsta era *stilul* lui O'Connell, să acţioneze într-o manieră indirectă? Să creeze cadrul prielnic şi să provoace anumite reacţii? Să manipuleze circumstanţele? Avea nevoie ca Murphy să fie dat la o parte. Acesta venea dintr-o lume pe care Michael O'Connell o cunoştea, o cunoştea prea bine. Era conştient de pericolul pe care îl reprezenta Murphy. Acesta îi semăna într-un anumit sens, căci şi el apela la violenţă ca să obţină rezultatele dorite. Aşa că era *obligatoriu* să-l elimine pe Murphy. Lucru care s-a şi întâmplat, nu-i aşa?

Se uită la mine şi-mi spuse încet, aproape în şoaptă:

– Ce e de făcut? Cum trebuie acţionat? Nu e greu de luat o decizie atunci când duşmanul îndreaptă arma spre tine. Dar nu se întâmplă adesea ca noi înşine să fim principalii noştri duşmani, când refuzăm să credem ceea ce vedem cu propriii ochi? Când vedem că se apropie furtuna, dar totuşi ne încăpăţânăm să sperăm că nu va fulgera? Sau că torentul năprasnic nu va dărâma barajul? Şi uite aşa ne trezim încolţiţi, nu crezi?

Trase din nou adânc aer în piept şi privi afară pe geam.

– Iar după ce am fost încolţiţi ce facem, capitulăm?

29

Cu arma-n mână

„Salut, Michael. Mi-e dor de tine. Te iubesc. Vino și salvează-mă."

O auzea pe Ashley vorbindu-i atât de clar de parcă s-ar fi aflat alături de el, în mașină. Își repetă iar și iar cuvintele acestea în minte, dându-le de fiecare dată o nouă inflexiune, ba rugătoare și disperată, ba senzuală și aţâţătoare. Erau ca o mângâiere pentru el.

O'Connell își imagina că are de îndeplinit o misiune. Se vedea soldat, înaintând pe un teren minat, ori salvamar, plonjând în ape tulburi în timp ce se îndrepta spre Vermont, atras irezistibil de Ashley.

Prin întuneric, își trecu degetele peste rănile de pe braț și de pe dosul palmei. Reușise să oprească sângerarea rănii de la gambă, unde fusese mușcat, presându-și o bucată de tifon din trusa de prim ajutor pe care o ținea în torpedou. Avusese mare noroc că nu-l apucase de tendonul lui Ahile, să i-l secționeze. Îi sfâșiase blugii care îi erau pătați, bănuia, cu sânge uscat. Avea să și-i schimbe dimineață. Dar, una peste alta, incursiunea se dovedise a fi un succes.

O'Connell întinse mâna și aprinse plafoniera.

Aruncă o privire pe hartă şi făcu nişte calcule. Ştia că se află la mai puţin de o oră şi jumătate distanţă de locul unde se găsea Ashley. Urma să intre pe drumuri de ţară, dar n-avea să fie o tragedie dacă nu nimerea din prima drumul spre casa lui Catherine Frazier.

Zâmbi în sinea sa şi o auzi din nou pe Ashley şoptindu-i: „Salut, Michael. Mi-e dor de tine. Te iubesc. Vino şi salvează-mă". O cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi.

Deschise puţin geamul ca să intre un pic de aer rece ca să-l răcorească. O'Connell era de părere că există două feţe distincte ale lui Ashley. Prima era cea care încercase să scape de el, care părea atât de furioasă, de speriată şi de evazivă. Această Ashley le aparţinea lui Scott, Sally şi Hope. Gândul la aceştia îl făcu să se încrunte. Relaţia lor avea ceva murdar, pervers şi ştia că lui Ashley avea să-i fie mult mai bine fără ei.

Adevărata Ashley era însă cea care stătuse cu el la masă, bând şi râzând la glumele lui, vrăjindu-l cu invitaţia nerostită din privirile ei. Adevărata Ashley era legată de el, atât fizic, cât şi emoţional, mai profund decât îşi imaginase el că ar fi posibil. Adevărata Ashley îl poftise în viaţa ei, chiar dacă doar pentru o noapte, şi acum era datoria lui s-o regăsească.

Avea s-o elibereze.

O'Connell ştia că Ashley aceea pe care părinţii săi şi lesbiana de maică-sa vitregă credeau că o cunosc nu era reală. Studenta şi artista Ashley era doar o închipuire, plăsmuită de o adunătură de nulităţi cu vederi liberale din clasa de mijloc, care nu voiau decât s-o facă asemenea lor, o fiinţă cu o viaţă la fel de insipidă şi de măruntă. Adevărata Ashley aştepta ca el să apară ca un prinţ din poveşti şi să-i ofere un alt mod de viaţă. Era o Ashley care tânjea după aventură, după o viaţă palpitantă. Era Bonnie, iar el, Clyde, o tovarăşă de viaţă care

să-i fie alături în toate acțiunile, sfidând toate regulile impuse de societate. Faptul că ea se împotrivea, că se temea de libertatea pe care i-o oferea el era de așteptat. Exaltarea pe care o aducea în viața ei o speria.

Trebuia doar să-i arate cum stau lucrurile.

Michael O'Connell zâmbi în sinea lui. Era încrezător. S-ar putea să nu fie simplu. Exista șansa ca lucrurile să se complice. Dar până la urmă Ashley avea să se dea pe brazdă.

Cuprins de exaltare, O'Connell apăsă pedala de accelerație, simțind cum mașina țâșnește ca vântul. După câteva secunde vră la stânga, ieșind în viteză de pe autostradă. Știa că nimic n-avea să-i stea în cale. Nu în noaptea aceea.

„Nu mai am mult de mers, își zise. Nu mai am mult."

Hope se ghemui pe bancheta mașinii, învăluită de întunericul plin de umbre. O lăsă pe Sally să conducă până acasă. Tăcerea în care se cufundă îi dădea un aer palid, fantomatic, de parcă nu mai rămăsese din ea decât un spectru, o stafie.

Sally avu înțelepciunea de-a nu spune nimic, mulțumindu-se să conducă și s-o lase pe Hope în pace, cu gândurile ei. Se simțea puțin vinovată că nu era atât de îndurerată pe cât ar fi trebuit, probabil. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri și își zicea că, oricât de tristă ar fi pierderea lui Cel fără Nume, mai important era modul în care murise acesta și semnificația celor petrecute. Simțea nevoia aprigă de a acționa, pe măsură ce reflecta la ceea ce se întâmplase în seara aceea.

Ajunseră pe aleea din fața casei și, oprind motorul, îi spuse lui Hope:

– Îmi pare atât de rău, Hope. Știu cât de mult însemna pentru tine.

Hope avu impresia că erau primele cuvinte calde pe care partenera sa i le adresa după luni de zile. Inspiră adânc și, fără un cuvânt, se dădu jos din mașină. Traversă peluza, zdrobind sub tălpi frunzele uscate. Se opri în fața ușii, examinând-o preț de câteva secunde, după care se întoarse spre Sally.

– Nu pe-aici, spuse ea suspinând. Decât dacă a știut să descuie ușa, lucru foarte probabil. Dar cineva ar fi trebuit să-l vadă, vreun vecin sau băiatul care aduce pizza, sau oricine altcineva.

Sally se apropiase și ea între timp.

– Prin spate. Pe la pivniță. Sau poate pe una dintre ferestrele laterale.

Hope încuviință din cap.

– Eu o să verific în spatele casei. Tu verifică geamurile, în special pe cel de la bibliotecă.

Nu trecu mult și Hope descoperi ușa de la pivniță, care fusese forțată. Rămase nemișcată preț de o clipă, cu ochii pironiți pe așchiile de lemn împrăștiate pe ciment.

– Sally, vino aici!

Din tavan atârna un singur bec ce desena forme sumbre în cotloanele prăfuite ale pivniței. Hope își aduse aminte că, pe vremea când era copilă, lui Ashley îi era teamă să vină aici singură, să-și pună hainele la spălat, pentru că i se părea că o pândesc spiriduși și fantome ascunse pe la colțuri, printre pânzele de păianjen. Cel fără Nume era tovarășul ei preferat de fiecare dată când venea aici. Chiar și la vârsta adolescenței, când deja era prea mare ca să mai creadă în astfel de lucruri, își strângea pe furiș hainele prea strâmte sau prea decoltate, pe care știa că maică-sa i le interzice, lua un biscuit și apoi deschidea larg ușa de la pivniță, lăsându-l pe Cel fără Nume să intre primul. Câinele dădea din coadă fericit în timp ce cobora

pe scări, făcând atâta larmă încât ar fi alungat orice demon și o aștepta pe Ashley jos, nerăbdător să-și primească recompensa.

Hope se răsuci spre Sally când aceasta ajunse lângă ea.

– Pe aici a intrat.

Sally zări așchiile de lemn și a încuviință. Se dădu la o parte, lăsând-o pe Hope să treacă.

– După care a urcat scările. A avut probabil o lanternă. Și apoi a intrat în bucătărie.

– Unde a fost auzit de Cel fără Nume. Sau l-a mirosit, mai degrabă, spuse Sally.

Hope trase aer în piept.

– Lui Cel fără Nume îi plăcea să ne aștepte în antreu, așa că, auzind un sunet ce venea din casă, a știut numaidecât că nu putem fi noi.

Hope aruncă o privire de jur împrejur, prin bucătărie.

– Aici s-a luptat cu el, spuse ea încet.

„Pentru ultima oară", se gândi. Parcă îl și vedea pe bătrânul câine, cu blana sură de pe ceafa zbârlită și dinții dezveliți într-un mârâit amenințător. Casa lui, familia lui. N-avea de gând să lase pe nimeni să treacă de el, chiar dacă vederea îi slăbise și nu mai auzea aproape deloc. Nu fără să lupte, era convinsă de asta. Tuși, înecându-se în lacrimi și se lăsă jos, cercetând cu atenție dușumeaua.

– Uite, spuse ea după câteva secunde, chiar aici.

Sally privi la locul indicat.

– Ce sunt astea?

– Urme de sânge. Sigur e sânge. Și nu e al lui Cel fără Nume.

– Cred că ai dreptate, spuse Sally. Apoi continuă cu voce joasă: Ce câine de nădejde.

– Dar ce-o fi căutat individul?

Fu rândul lui Sally să tragă aer în piept.

– El a fost, spuse ea încet.

– El? Vrei să spui...

– Ticălosul de O'Connell.

– Dar credeam... ai spus că a ieşit din peisaj. Detectivul acela particular ţi-a spus...

– Detectivul particular Murphy a murit. A fost ucis. Ieri.

Hope căscă ochii de uimire.

– Voiam să-ţi spun asta când am ajuns acasă... Sally nu mai continuă.

– Ucis? Cum? Unde?

– Pe o străduţă din Springfield. A fost o execuţie în stil mafiot sau cel puţin aşa spun ziarele.

– Ce naiba înseamnă „execuţie în stil mafiot"? întrebă Hope pe un ton ridicat.

– Înseamnă că o persoană s-a furişat în spatele lui şi i-a descărcat în cap mai multe gloanţe de calibru mic.

În tonul lui Sally se deslușea teama.

– Şi crezi că el a fost? De ce?

– Nu ştiu. Nu sunt sigură. Nu pot afirma cu certitudine. Murphy avea o grămadă de duşmani. Oricare dintre aceştia...

– Nu ne interesează altcineva. Vreau să spun, chiar crezi că... Hope privi la petele de sânge de pe podea. Aşadar, crima din Springfield ar fi putut fi săvârşită de oricine. Dar crezi că cel care a intrat în casa noastră a fost...

– Cine altcineva să fi fost?

– Păi, poate a fost un hoţ. Doar n-ar fi prima oară când se întâmplă aşa ceva în cartierul ăsta.

– Totuşi, se întâmplă destul de rar. Şi, chiar dacă se întâmplă, de obicei făptaşii sunt adolescenţi. În cazul ăsta, am impresia că n-a fost aşa. Vezi că lipseşte ceva?

– Nu.

– Atunci cine altcineva putea fi?

– Dacă a fost O'Connell, asta înseamnă că...

– Că a început din nou s-o urmărească pe Ashley. Evident.

– Dar de ce să fi venit aici? spuse Hope într-un târziu.

Sally fu străbătută de un fior.

– Ca să caute informații.

– Dar credeam că ticălosul a fost amăgit de povestea lui Scott. Știi tu, cum că ar fi plecat în Italia. Să studieze arta renascentistă. Pentru multă vreme.

Sally scutură din cap.

– Nu știm asta, spuse ea cu răceală. N-avem idee ce știe O'Connell sau ce crede, sau ce-o fi aflat. Sau ce-o fi făcut. Știm că Murphy a fost ucis și Cel fără Nume, la fel. Să fie vorba de unul și același autor? N-avem nici un răspuns la întrebarea asta. Oftă, apoi își încleștă pumnii și se lovi peste cap, frustrată. Nu știm nimic sigur.

Hope privi podeaua și i se păru că mai vede câteva picături de sânge, lângă ușa de intrare în casă.

– Hai să ne uităm puțin, poate reușim să depistăm pe unde a umblat.

Sally închise ochii și se rezemă de perete pentru câteva clipe. Expiră încet și prelung.

– Cel puțin aici nu se găsește nici un indiciu cu privire la locul unde se află Ashley. Am fost foarte atentă în această privință. Deschise ochii și continuă. Iar faptul că Cel fără Nume i-a tăiat calea l-o fi pus pe fugă pe ticălos.

Hope încuviință din cap, dar în sinea sa nu era chiar atât de sigură.

– Hai totuși să aruncăm o privire împrejur.

Altă pată de sânge se afla în holul din fața micii biblioteci și a camerei de zi.

Hope iscodi cu privirea în jurul ei, căutând semne care să-i indice că O'Connell trecuse pe-acolo. Ochii îi căzură pe telefon și, cu respirația tăiată, făcu un pas înspre aparat.

– Sally, spuse ea încet, uită-te aici.

Mai multe picături de sânge de un roșu aprins pătau receptorul telefonului.

– Dar de ce ar... începu Sally. Apoi observă că butonul roșu, ce indica faptul că existau mesaje, pâlpâia. Apăsă pe el.

Glasul vesel al lui Ashley se revărsă în încăpere.

– „Bună, mamă și bună, Hope! Mi-e dor de voi. Dar mă simt bine cu Catherine. Acum ne pregătim să ieșim la cină și mă întrebam dacă n-aș putea să trag o fugă până la voi în zilele următoare. Catherine îmi împrumută mașina ei și aș veni să-mi mai iau niște haine groase, se poate? Vermontul e frumos în timpul zilei, dar seara se face tare frig, așa că am nevoie de pufoaica mea și de o pereche de cizme. În fine, cam asta ar fi ideea. Vorbim mai târziu. Vă iubesc."

– O, Doamne, izbucni Sally. Nu se poate.

– A aflat, spuse Hope. A aflat, cu siguranță.

Clătinându-se, Sally se întoarse spre ea, cu fața lividă și inima înghețată de spaimă.

– Și asta nu-i tot, spuse Hope cu voce joasă. Sally îi urmări privirea, ațintită asupra bibliotecii. Raftul al doilea era plin cu fotografii de familie – Hope și Sally, Cel fără Nume și Ashley. Printre altele, era o poză frumoasă cu Ashley, surprinsă din profil, în timp ce se cățăra pe Green Mountains, la asfințit. Era o fotografie minunată, preferata lor, căci o înfățișa exact în momentul acela – irepetabil – de trecere de la copilărie la maturitate, de la aparat dentar și genunchi colțuroși la grație și frumusețe.

Poza stătea de obicei în mijlocul raftului.

Acum dispăruse.

Simțind că se sufocă, Sally puse mâna pe telefon. Formă numărul lui Catherine, apoi așteptă neputincioasă cu receptorul în mână, fără să primească nici un răspuns.

Scott se hotărâse în seara aceea să meargă la unul dintre colegiile din vecinătate, ca să participe la o conferință pe tema drepturilor constituționale. Conferința era susținută de un profesor de la Facultatea de Drept Harvard, care urma să țină o serie de prelegeri asupra acestui subiect. Mai precis, asupra evoluției drepturilor omului de-a lungul istoriei. Conferința stârnise interesul auditoriului. Scott plecase de-acolo entuziasmat, iar când se opri în drum spre casă să-și ia ceva de mâncare de la un restaurant chinezesc, își dădu seama că de-abia aștepta să-și petreacă restul serii la el în birou, înconjurat de lucrările studenților săi.

Își impuse să nu uite s-o sune pe Ashley, doar ca să vadă ce mai face, dacă are nevoie de bani sau de altceva. Nu-i prea convenea faptul că mama lui Hope o întreținea pe Ashley pe durata șederii acesteia la ea. Trebuia să ajungă la o înțelegere echitabilă pe plan financiar cu Catherine, mai ales că nu știa cât de mult mai avea de stat Ashley acolo. Nu foarte mult, asta era clar. Totuși, șederea ei era probabil împovărătoare. El nu știa cât de înstărită e Catherine. Se întâlniseră doar o dată sau de două ori, și atunci foarte scurt, într-un cadru formal. Știa că o îndrăgește pe Ashley, fapt care o ridica în ochii lui.

Văzu că din punga cu mâncare chinezească începuse să picure sos, când, intrând în casă, auzi telefonul sunând. Lăsă punga în bucătărie, pe masă și ridică receptorul.

– Da, alo? spuse scurt.

– Scott, sunt Sally. A fost aici, l-a ucis pe Cel fără Nume și a aflat unde e Ashley, și nu pot să dau de ele la telefon.

Cuvintele ei îl loviră parcă în moalele capului.

– Sally, calmează-te, spuse el. Mai zi o dată, mai rar.

Își auzea propriul glas, calm și rațional.

Inima îi bătea însă nebunește, respira accelerat și totul părea să se învârtă în jurul lui, de parcă se prăbușea vijelios într-un abis întunecat.

Ashley și Catherine erau în Brattleboro și se îndreptau agale spre mașina lui Catherine cu paharele de cafea în mână, cercetând cu interes atelierele meșteșugărești, magazinele de menaj sau de echipamente sportive și librăriile înșirate de-o parte și de alta a străzii. Locul îi amintea lui Ashley de orășelul universitar în care copilărise, un loc liniștit unde nu se întâmpla nimic ieșit din comun. N-aveai cum să te simți lezat sau amenințat într-un oraș atât de tolerant, care adăpostea o multitudine de idei dintre cele mai diferite.

Era o distanță de douăzeci de minute de mers cu mașina din Brattleboro și până în regiunea rurală unde locuia Catherine, izolată de vecini, în mijlocul dealurilor și câmpiilor. Catherine o rugă pe Ashley să conducă, pretextând că nu mai vede așa de bine ca altădată, deși Ashley bănuia că vrea, pur și simplu, să-și bea cafeaua în liniște. Ashley se bucura s-o vadă pe bătrână atât de activă; era o femeie dârză. Nu voia în ruptul capului să lase ca durerile bătrâneții să-i afecteze modul de viață, cât timp avea un cuvânt de spus în această privință.

În timp ce Ashley conducea, Catherine făcu semn cu mâna înspre șoseaua ce se întindea înaintea lor.

– Vezi să nu lovești vreo căprioară. N-ar fi bine nici pentru ea, nici pentru mașină. Nici pentru noi.

Ashley încetini ascultătoare şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Văzu farurile unei maşini ce se apropia în viteză de ele.

– Cineva pare să se grăbească grozav.

Călcă uşor frâna, doar cât să se asigure că şoferul din spate le observă.

– Doamne Dumnezeule! strigă ea.

Maşina din spatele lor se apropiase cu un scrâşnet de cauciucuri, mai-mai să le atingă bara de protecţie, ţinându-se la doar câteva zeci de centimetri distanţă în urma lor.

– Ce naiba? ţipă ea. Hei, dă-te mai încolo!

– Stai calmă, spuse Catherine pe un ton rece.

Dar şi ea stătea cu degetele înfipte în banchetă.

– Încetează! strigă Ashley, când şoferul maşinii din spate puse faza lungă, orbind-o cu lumina farurilor. Fir-ar să fie, ce vrei să faci?

Nu putea să vadă cine era la volan, după cum nu putea să distingă nici tipul maşinii. Îşi încleştă mîinile pe volan, virând pe drumul pustiu de ţară.

– Lasă-l să te depăşească, spuse Catherine, străduindu-se să-şi ascundă panica. Se răsuci anevoie pe banchetă, din cauza centurii de siguranţă, şi încercă să privească în spate, însă farurile celeilalte maşini o orbiră.

– Trage pe dreapta când poţi. Drumul se lărgeşte puţin mai încolo.

Se strădui să-şi păstreze calmul, în timp ce mintea îi alerga cu repeziciune. Catherine cunoştea bine drumurile din zonă şi încercă să-şi dea seama cât spaţiu aveau la dispoziţie.

Ashley vru să accelereze, ca să pună un pic de distanţă între cele două maşini, însă drumul era foarte îngust şi plin de

serpentine. Maşina din spatele lor acceleră, la rândul ei, ţinându-se la fel de aproape. Atunci încetini.

– Oare ce naiba vrea să facă? strigă ea din nou.

– Nu te opri, spuse Catherine. Orice-ar fi, nu te opri. Ticălosul naibii!

– Ce ne facem dacă ne loveşte? întrebă Ashley, abia abţinându-se să nu ţipe.

– Încetineşte doar cât să ne depăşească. Dacă ne loveşte, ţine-te bine. Peste un kilometru şi ceva drumul o ia la dreapta şi acolo putem întoarce, să mergem înapoi în oraş. Putem apela la pompieri sau chiar şi la poliţie.

Ashley mormăi a încuviinţare.

Catherine nu-i mai spuse lui Ashley că în Brattleboro se afla o secţie de poliţie ce funcţiona non-stop, precum şi un serviciu de ambulanţă şi de pompieri; în schimb, în orăşelul ei poliţiştii lucrau doar până la ora 10 seara, după care locuitorii erau nevoiţi să se mulţumească cu jandarmii şi cu voluntarii, care trebuiau apelaţi prin staţia radio. Dădu să se uite la ceas, dar îi era teamă să-şi ia mâna de pe mânerul din plafon.

– Uite acolo, la dreapta! strigă Catherine. Ştia că, la câteva sute de metri mai în faţă, se află un mic refugiu, destinat autobuzelor şcolare, care întorceau acolo. Intră acolo!

Ashley încuviinţă şi apăsă din nou pedala de acceleraţie. Maşina din spate nu se lăsă mai prejos şi se ţinu după ele în timp ce Ashley pătrunse în micul refugiu de pe marginea drumului. Încercă să acţioneze cât mai brusc, încât maşina cealaltă să fie nevoită să le depăşească.

Dar nu se întâmplă aşa.

Cele două femei auziră un scrâşnet de frâne şi scârţâitul cauciucurilor pe şosea.

– Ţine-te bine! strigă Ashley.

Se pregătiră amândouă de impact, iar Ashley călcă frâna cu putere. Maşina fu învăluită numaidecât într-un nor de praf şi noroi şi auziră pietricelele de pe jos ricoşând din şasiu în trunchiurile copacilor din apropiere.

Catherine îşi ridică braţul, ca să-şi protejeze faţa, iar Ashley se împinse cu putere în spătarul scaunului, în timp ce maşina derapă pe noroiul moale. Ashley învârti de volan în direcţia derapării, cum o învăţase tatăl său, reuşind să preia controlul maşinii înainte de-a se izbi de movilele de pământ de pe margine. Partea din spate a maşinii derapă pentru o clipă, dar Ashley reuşi s-o redreseze, smucind cu putere volanul. Privi în oglinda retrovizoare, sperând să vadă celălalt vehicul continuându-şi drumul, dar nu văzu nimic.

Maşina se opri cu o ultimă zdruncinătură, iar Ashley se răsuci brusc, aşteptându-se la un impact violent.

Catherine se izbi de spătarul scaunului şi, gemând înăbuşit, se lovi cu capul de geamul de lângă locul pasagerului.

– Ţine-te bine! ţipă din nou Ashley, aşteptându-se la o nouă izbitură.

Dar nu mai urmă nimic. Doar o linişte mormântală.

Scott ascultă îndelung tonul de apel, ştiind că n-avea să-i răspundă nimeni.

Îşi impuse să nu se alarmeze de pe-acum, spunându-şi că ieşiseră, probabil, să ia cina în oraş.

Îşi aduse aminte că Ashley era pasăre de noapte, aşa că o convinsese, cu siguranţă, pe Catherine să meargă la teatru sau poate la bar, să bea un pahar împreună. Existau zeci de motive pentru care să nu se fi întors încă. „Nu te alarma", îşi spuse în sinea sa. Să se alarmeze gratuit nu i-ar fi fost de nici un folos şi n-ar fi făcut decât s-o enerveze pe Ashley când avea să afle.

În plus, ar fi agasat-o și pe Catherine, care nu părea genul de persoană care să tolereze ca alții s-o considere incapabilă.

Trase adânc aer în piept și o sună înapoi pe fosta sa soție.

– Sally? Tot nu răspunde la telefon.

– Cred că e în pericol, Scott. Chiar cred asta.

– De ce? Acum de ce-ar fi în pericol?

Sally își făcea în minte cele mai prăpăstioase calcule: un câine mort plus un detectiv ucis, împărțit la o ușă forțată, înmulțit cu o fotografie lipsă. Rezultatul era... Însă în loc de asta îi spuse:

– Uite ce e, s-au petrecut mai multe lucruri ciudate. Nu pot să-ți povestesc acum, dar...

– De ce nu poți să îmi povestești? întrebă Scott, chițibușar ca de obicei.

– Pentru că, spuse Sally printre dinți, orice secundă de întârziere poate fi...

Nu-și termină propoziția. O clipă, rămaseră amândoi tăcuți, între ei căscându-se un hău adânc.

– Dă-mi-o pe Hope, să vorbesc cu ea, spuse Scott brusc.

Cuvintele lui o luară pe Sally prin surprindere.

– E lângă mine, dar...

– Dă-mi-o la telefon.

Se auziră niște foșnete preț de câteva secunde, apoi vocea lui Hope răsună la celălalt capăt al firului.

– Scott?

– Nu pot să dau de ele. Nu-mi răspunde nici măcar robotul.

– Mama n-are robot. Preferă ca oamenii s-o mai sune o dată dacă au nevoie.

– Crezi că...

– Da, cred.

– Ar trebui să sunăm la poliție? întrebă Scott.

Hope făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

– O să sun eu. Îi știu cam pe toți polițiștii de-acolo. De fapt, câțiva dintre ei mi-au fost colegi de liceu. Pot să-l rog pe careva să meargă până la ele să vadă dacă totul e-n regulă.

– Poți face asta fără prea multă vâlvă?

– Da. Pot să spun pur și simplu că nu reușesc să vorbesc la telefon cu mama, care e în vârstă. O cunosc toți, așa că n-ar trebui să fie o problemă.

– În regulă, atunci fă așa, zise Scott. Și spune-i lui Sally că mă duc la ele. Dacă dai de Catherine, spune-i că ajung acolo în seara asta. Dar am nevoie să mă ghidezi.

În timp ce îi explica pe unde s-o ia, Hope văzu cum chipul lui Sally devine livid și mâinile îi tremură. N-o mai văzuse niciodată atât de speriată, iar lucrul acesta o neliniști profund.

Catherine fu prima care își reveni din șoc.

– Ești teafără, Ashley?

Aceasta încuviință din cap, cu buzele livide și gâtlejul uscat, neputând încă să articuleze vreun sunet. Simți că bătăile inimii îi revin la normal și, într-un târziu, spuse:

– Sunt în regulă. Dar tu?

– M-am lovit la cap. Atât tot.

– Nu vrei să mergem la spital?

– Nu. Sunt bine. Deși se pare că mi-am vărsat pe mine cafeaua pe care am dat șase dolari. Catherine își desfăcu centura de siguranță și deschise ușa de la mașină. Am nevoie de o gură de aer, spuse scurt.

Ashley întinse mâna și opri motorul. Ieși apoi și ea din mașină, în întunericul nopții.

– Ce s-a întâmplat? Adică ce-a fost asta?

Catherine aruncă o privire de-a lungul șoselei.

– L-ai văzut pe nenorocitul ăla trecând de noi?

– Nu.

– Ei bine, nici eu n-am văzut ce s-a întâmplat cu el. Mă întreb unde-o fi. Sper să se fi izbit de copaci sau să fi căzut de pe vreo stâncă.

Ashley scuturã din cap.

– Am făcut tot ce-am putut ca să păstrez controlul volanului.

– Şi ai făcut o treabă grozavă, spuse Catherine, vocea sa recăpătându-şi calmul acela care avea darul s-o liniştească pe Ashley. Ai acţionat ca un adevărat pilot de curse. N-ai fost cu nimic mai prejos, Ashley, dacă îmi permiţi să afirm un lucru evident. Am fost pe muchie de cuţit, iar tu te-ai comportat exemplar. Suntem în viaţă, iar maşina mea cea frumoasă şi aproape nouă n-a suferit nici măcar o zgârietură.

Ashley zâmbi, în ciuda neliniştii care o frământa.

– Tatăl meu avea obiceiul să mă ia cu el în Lime Rock, Connecticut şi făceam ture pe pista de curse, cu vechiul său Porsche. De la el am învăţat o mulţime de lucruri.

– Ei, ce să zic, nu e tocmai modul în care-şi petrec de obicei timpul taţii cu fiicele lor, dar se pare că ţi-a prins bine.

Ashley trase adânc aer în piept.

– Catherine, ţi s-a mai întâmplat vreodată una ca asta?

Femeia stătea la marginea şoselei, iscodind cu privirea prin întuneric.

– Nu. Adică uneori se mai întâmplă ca vreun adolescent să se satură de drumurile astea înguste, pline de meandre şi să intre ca o vijelie într-o curbă cu vizibilitate redusă. Dar tipul ăsta pare să fi avut alte intenţii.

Intrară înapoi în maşină şi-şi legară centurile de siguranţă. Ashley ezită, după care îngăimă câteva cuvinte:

– Mă întreb dacă nu cumva ticălosul ăla, știi tu, care nu-mi dădea pace...

Catherine se lăsă pe spătarul scaunului.

– Te gândești că ar fi tânărul acela din cauza căruia ai plecat din Boston...

– Nu știu.

Catherine pufni.

– Ashley, draga mea, el nu știe că ești aici, habar n-are unde locuiesc și i-ar fi tare greu să te găsească aici, în mijlocul pustietății. Părerea mea e că, dacă trăiești toată viața uitându-te peste umăr și punând în cârca lui O'Connell sau cum îl cheamă toate lucrurile neplăcute care ți se întâmplă, nu vei mai fi bună de nimic.

Ashley încuviință din cap. Își dorea să se lase convinsă, își impuse să se lase convinsă, dar îi era tare greu să creadă asta.

– Și oricum, tânărul acela declară că te iubește, Ashley, scumpa mea. Că *te iubește.* Nu văd ce-are iubirea de-a face cu nebunul ăsta, care ne-a scos de pe șosea.

Din nou, Ashley rămase tăcută, deși știa răspunsul la întrebarea lui Catherine.

Restul drumului îl parcurseră fără nici un alt incident. Era un drum lung, plin de noroi și pietriș, care ducea până la casa lui Catherine. Ea își păzea cu strășnicie viața personală, în intimitatea căminului ei, deși în afară, în sânul comunității, știa foarte bine să-și facă auzit glasul. Ashley privi îndelung la casa cufundată în întuneric. Pe vremuri, aici fusese o fermă construită la începutul anilor 1800, iar lui Catherine îi plăcea să spună în glumă că baia și bucătăria se modernizaseră, însă nu și fantomele care bântuiau casa. Ashley cercetă cu privirea construcția îmbrăcată în scândură albă și-și dori să fi lăsat un bec aprins înăuntru.

Catherine, în schimb, era obișnuită să fie întâmpinată de întuneric și ieși sprintenă din mașină.

– Fir-ar să fie! spuse ea brusc. Sună telefonul, auzi? Apoi adăugă, cu un mormăit: Ce-o fi cu oamenii ăștia, de sună la ora asta?

Fără s-o deranjeze câtuși de puțin bezna din jur, încrezătoare în simțurile sale, care o ajutau să evite toate gropile și movilele din preajma casei, Catherine o luă înaintea lui Ashley, care se ținu după ea temătoare. Catherine nu-și încuia niciodată ușa, așa că năvăli înăuntru, aprinzând luminile pe rând, în timp ce se îndrepta spre telefonul antic din sufragerie.

– Da? Cine e?

– Mamă?

– Hope! Cât mă bucur! Dar e cam târziu.

– Mamă, ești teafără?

– Da, da, de ce?

– Ashley e cu tine? Ea e teafără?

– Sigur, draga mea. E chiar aici, lângă mine. Ce s-a întâmplat?

– *Știe!* S-ar putea să fie în drum spre voi.

Catherine inspiră adânc, dar nu-și pierdu cumpătul.

– Mai încet, draga mea. Explică-mi pe îndelete.

Zicând asta, se întoarse către Ashley, care încremenise în pragul ușii. Hope începu să-i explice, dar Catherine n-auzi mai nimic. Pentru prima oară, citea în privirea lui Ashley o spaimă cumplită.

Scott gonea pe șosea cu o viteză nebună.

Micuța sa mașină zbura entuziastă, depășind cu ușurință o sută șaizeci de kilometri pe oră. Auzea motorul huruind, în timp ce străbătea întunericul nopții ca o săgeată, printre pinii falnici ale căror siluete semănau cu niște umbre fantomatice.

În depărtare, se zăreau culmile înnegurate ale munților. Spera să ajungă acasă la Catherine în cel mult o oră, chiar dacă în mod obișnuit făcea cam de două ori pe-atât. Și nici așa nu știa dacă avea să ajungă la timp. Nu știa ce se întâmplă. Nu știa ce are de gând O'Connell. Nu știa ce pericol se ascunde în noapte. Știa doar că îi pândește o primejdie stranie, hidoasă și era pe deplin hotărât să se pună ca o pavăză între această amenințare și iubita lui fiică.

În timp ce conducea cu mâinile încleștate pe volan, îl năpădiră diverse imagini din trecut, amintiri de pe vremea când Ashley era mică. Simți un fior rece strecurându-i-se în suflet și, cu fiecare kilometru lăsat în urmă, avea tot mai mult senzația că merge prea încet, că orice ar urma să se întâmple avea să ajungă cu câteva secunde mai târziu. Atunci călcă până-n podea pedala de accelerație, neputând să se mai gândească la nimic altceva decât la nevoia de-a se deplasa cât mai repede, mai repede ca niciodată.

Catherine puse receptorul în furcă și se întoarse spre Ashley. Își alese cuvintele cu grijă, vorbind pe un ton scăzut, ferm și foarte calm. Se concentră asupra modului de exprimare tocmai ca să își abată atenția de la panica tulburătoare ce începea să o cuprindă. Respiră adânc și-și reaminti sieși că se trăgea dintr-un neam care avusese de înfruntat bătălii mult mai grele decât cea din momentul de față. Gândul acesta o făcu să adopte un ton plin de hotărâre, demn de generalul Roosevelt.

– Ashley, draga mea. Se pare că tânărul acesta, care a dezvoltat o pasiune nesănătoasă pentru tine, a aflat că de fapt nu ești în Europa, ci aici.

Ashley dădu din cap, incapabilă să răspundă ceva.

– Cred că cel mai înțelept ar fi să urci la tine în cameră și să încui ușa. Să ai telefonul la îndemână. Hope mi-a spus că tatăl tău a pornit încoace, e deja pe drum, iar ea urmează să sune la poliție.

Ashley făcu un pas în direcția scărilor, apoi se opri.

– Catherine, ce-ai de gând să faci? Poate-ar fi mai bine să ne urcăm înapoi în mașină și să plecăm de-aici.

Catherine zâmbi.

– Ei bine, nu cred că ar fi indicat să-i mai dăm o șansă individului să ne răstoarne de pe șosea. Deja a încercat asta o dată în seara asta. Nici gând, aici e casa mea. Și casa *ta,* de fapt. Dacă tipul ăsta are de gând să-ți facă totuși ceva, cred c-ar fi mai bine să-l înfruntăm aici, pe un teren familiar.

– Păi atunci n-am să te las singură, spuse Ashley pe un ton ce se voia încrezător. O să stăm să așteptăm împreună.

Catherine scutură din cap.

– Ah, Ashley, apreciez din toată inima propunerea ta. Dar crede-mă că m-aș simți mult mai bine să te știu sus, la etaj, cu ușa încuiată. Oricum, poliția trebuie să ajungă în scurtă vreme, așa că mai bine să fim prevăzătoare și înțelepte. Iar asta înseamnă să faci așa cum îți spun, pentru moment.

Ashley vru să obiecteze, dar Catherine i-o reteză cu un gest scurt.

– Ashley, dă-mi voie să-mi apăr casa așa cum consider eu de cuviință.

Fermitatea cuvintelor sale avu un efect imediat. În sfârșit, Ashley se lăsă convinsă.

– Prea bine. Voi fi la mine în cameră. Dar, dacă aud vreun sunet care mi se pare suspect, cobor într-o clipă.

Nu știa exact ce vrea să spună prin „sunet suspect".

Catherine o privi urcând scările la etaj. Rămase pe loc până când auzi sunetul inconfundabil al cheii răsucindu-se în vechea broască, apoi merse la mica debara cu ușă de lemn, situată în apropierea șemineului. Înghesuită printre buștenii pentru foc, într-o cutie veche din piele, se afla pușca răposatului ei soț. N-o mai scosese de ani de zile, nici n-o mai curățase. Nici măcar nu era sigură că cele câteva cartușe ce se rostogoleau pe fundul cutiei mai puteau fi folosite. Catherine socotea că erau mari șanse ca arma să-i explodeze în mână în clipa când ar apăsa pe trăgaci. Cu toate astea, era o pușcă mare, cu o singură țeavă, făcută să inspire teama. Catherine spera ca asta să fie îndeajuns pentru intimidarea potențialului adversar.

Scoase pușca din cutie și se așeză pe fotoliul din fața șemineului. Introduse toate cele șase cartușe în încărcător, ridică trăgaciul, apoi se adânci în fotoliu și așteptă, cu arma în poală. Pușca era unsuroasă, și Catherine o frecă puțin cu degetele, murdărindu-se cu pete negre, de grăsime. Nu se pricepea cine știe ce la arme, dar suficient cât să tragă piedica de siguranță.

Catherine rămase cu mâna pe butoiașul puștii, când auzi niște sunete la fereastră, aproape de ușa de la intrare.

Continua să se uite pe fereastră și eram convins că reflectează la anumite lucruri, când se întoarse brusc spre mine și mă întrebă:

– Te-ai gândit vreodată serios dacă ai fi în stare să omori pe cineva?

Am ezitat înainte de a răspunde, iar ea scutură din cap.

– Deja mi-ai răspuns la întrebare. Poate ar fi mai bine să-ți propun să reflectezi la modul în care avem noi, oamenii, obiceiul de-a dramatiza moartea violentă.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, am zis eu încet.

– Gândește-te la nenumăratele moduri prin care oamenii își exteriorizează violența. La televizor sau în filme. În jocurile pe computer pentru copii. Gândește-te la studiile care indică faptul că un copil normal asistă de mii de ori, până la maturitate, la fenomenul morții. De mii de ori. Însă adevărul e că, în ciuda tuturor informațiilor de care dispunem în prezent, atunci când suntem puși efectiv în fața unor manifestări violente, posibil chiar fatale, rareori știm cum să reacționăm.

Am lăsat-o să plece de lângă fereastră și, fără să spun nimic, am urmărit-o traversând încăperea și așezându-se.

– Ne place să ne imaginăm, spuse ea pe un ton rece, că știm ce-avem de făcut într-o situație dificilă. Însă, în realitate, habar n-avem. Comitem greșeli. Facem raționamente incorecte. Toate slăbiciunile noastre ies la iveală în astfel de situații. Nu suntem în stare să facem nimic din ceea ce ne închipuim c-am face. Soluția e peste puterile noastre.

– Ashley?

Scutură din cap.

– Nu crezi că teama ne mutilează?

30

O discuție despre dragoste

Catherine trase adânc aer în piept și-și ridică arma pe umăr, ascultând cu atenție zgomotele de-afară. Numără în sinea ei pașii ce se auzeau de dincolo de ușă. De la fereastră, înspre colțul casei, pe lângă ghivecele cu flori înșirate cu grijă până la intrarea în casă. „O să încerce ușa mai întâi", își spuse în gând. Cu toate că avea impresia că limba i se umflase mai-mai să-i plesnească, strigă cu voce aspră:

– Poftește înăuntru, domnule O'Connell.

Nu mai era nevoie să adauge „Te aștept".

Se lăsă o liniște mormântală. Catherine își auzea respirația greoaie, în timp ce inima îi zvâcnea mai-mai să-i spargă pieptul. Rămase cu arma pe umăr și, încercând să se calmeze, privi la țeava puștii. Nu apăsase pe trăgaci în viața ei. Nici măcar așa, de antrenament. Tatăl ei fusese medic. Soțul ei crescuse la o fermă și luptase în marină, în timpul războiului din Coreea. Nu era prima oară când își dorea să-l fi avut alături. După câteva secunde, auzi ușa de la intrare deschizându-se și un zgomot de pași în hol.

– Aici, domnule O'Connell, strigă ea, cu glas răgușit.

O'Connell se ivi de după colț, pășind hotărât, și rămase în pragul ușii. Catherine ridică pușca în dreptul ochilor, țintind pieptul intrusului.

– Mâinile sus! Nu-i veneau în minte alte cuvinte. Stai pe loc, nu mai fă nici un pas.

Michael O'Connell nu se opri, nici nu ridică mâinile.

În loc de asta, făcu un pas înainte și gesticulă în direcția armei.

– Ce ai de gând, să mă împuști?

– Dacă voi fi obligată s-o fac...

– Așa deci, spuse el încet, privind-o atent, după care cercetă încăperea, de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare obiect, fiecare ungher, fiecare culoare. Și ce anume *te-ar obliga?*

Vorbea pe un ton glumeț.

– Nu cred că vrei să afli răspunsul la această întrebare, spuse ea cu șiretenie.

O'Connell scutură din cap în semn că pricepea, dar nu era de acord.

– Ba da, spuse el cu voce joasă, făcând încă un pas înainte, e exact ceea ce trebuie să aflu, nu crezi? Zâmbi. Mă împuști dacă spun ceva cu care nu ești de acord? Dacă mă mișc? Dacă mă apropii? Sau dacă fac un pas în spate? Ce te determină să apeși pe trăgaci?

– Vrei neapărat un răspuns? O să-l ai. Și probabil că n-o să-ți placă.

O'Connell se apropie și mai mult.

– Rămâi acolo. Și aș vrea să ridici mâinile.

Catherine rostise cuvintele pe un ton calm și, spera ea, suficient de hotărât. Însă vocea îi suna slab și neconvingător. Pentru prima oară, glasul îi trăda vârsta.

O'Connell păru să măsoare din priviri distanța dintre ei.

– Catherine, nu-i așa? Catherine Frazier. Ești mama lui Hope, nu-i așa?

Bătrâna încuviință din cap.

– Pot să-ți spun Catherine? Sau preferi ceva mai formal? Doamna Frazier? Vreau să fiu politicos.

– Poți să-mi spui cum poftești, căci oricum n-o să zăbovești prea mult pe-aici.

– Ei bine, Catherine...

– Știi ce, m-am răzgândit. Prefer doamna Frazier.

El dădu din cap în semn de încuviințare, din nou cu aerul acela glumeț, de parcă stăteau la taifas.

– Ei bine, doamnă Frazier, nici n-am de gând să zăbovesc prea mult. Vreau doar să vorbesc cu Ashley.

– Nu-i aici.

O'Connell scutură din cap și rânji.

– Sunt sigur, doamnă Frazier, că ați crescut într-o familie onorabilă și, la rândul dumneavoastră, v-ați învățat copilul că nu e bine să mintă. Orice om s-ar înfuria să fie mințit în față. Iar oamenii furioși ajung să facă lucruri cumplite, nu-i așa?

Catherine ținea în continuare pușca îndreptată înspre O'Connell. Făcu eforturi să-și controleze respirația, înghițind în sec.

– Și dumneata ești capabil de *lucruri cumplite,* domnule O'Connell? Căci, dacă-i așa, poate ar fi mai bine să te împușc chiar acum și să încheiem seara asta într-un mod tragic. Tragic pentru dumneata, desigur.

Catherine nu era sigură de seriozitatea propriilor cuvinte. Era foarte atentă la bărbatul din fața ei și nu mai vedea nimic altceva decât distanța dintre ei. Simțea un firicel de transpirație prelingându-i-se la subsuoară și se întrebă ce-l făcea pe O'Connell să fie atât de calm. Părea să nu-i pese câtuși de

puțin de arma ațintită asupra lui. Avu senzația neplăcută că individul se amuza de întreaga situație.

– De ce sunt eu capabil, de ce sunteți dumneavoastră capabilă... astea sunt niște întrebări foarte serioase, nu credeți, doamnă Frazier?

Catherine trase adânc aer în piept și își mări ochii, de parcă ar fi căutat să fixeze ținta. O'Connell se mișcă încoace și-ncolo prin cameră, continuând să se familiarizeze cu lucrurile din jur, aparent nepăsător.

– Ciudate întrebări, domnule O'Connell. Însă acum e timpul să pleci. Cât mai ești încă în viață. Pleacă și să nu te mai întorci niciodată. Și, mai ales, s-o lași în pace pe Ashley.

O'Connell zâmbi, dar Catherine îi observă privirea iscodind prin încăpere. Înțelese că în spatele rânjetului său se ascundea ceva mai violent și mai înspăimântător decât își imaginase.

Când vorbi, într-un târziu, o făcu pe un ton scăzut, ca o șoaptă.

– E pe-aproape, nu-i așa? O simt. Ashley e foarte aproape.

Catherine nu scoase nici un cuvânt.

– Cred că nu înțelegeți cum stau lucrurile, doamnă Frazier.

– Și anume?

– O iubesc pe Ashley. Noi doi suntem sortiți să fim împreună.

– Greșești, domnule O'Connell.

– Suntem suflete-pereche. Două jumătăți ale aceluiași întreg, doamnă Frazier.

– Nu cred lucrul ăsta, domnule O'Connell.

– În ce mă privește, voi face tot ce-mi stă-n putință pentru asta, doamnă Frazier.

– Sunt convinsă. Și alții ar putea să afirme același lucru.

Erau cele mai îndrăznețe cuvinte care-i veniră în minte pe moment.

El nu spuse nimic, privind-o cu atenție. Catherine și-l imagină puternic, musculos și agil. „Trebuie să fie la fel de rapid ca Hope, își zise ea, și probabil mult mai puternic." Nu vedea nici un obstacol care l-ar fi putut încetini, dacă se repezea la ea. Ședea, vulnerabilă, neavând decât o pușcă veche cu care să-l împiedice să facă ceea ce avea de gând. Dintr-odată, se simți bătrână și neputincioasă, cu vederea și auzul slăbite, cu membrele înțepenite. I se părea că toate avantajele sunt de partea lui, în afară de unul singur. Dar nici pe acesta nu se putea bizui sută la sută, căci nu știa dacă nu are și el o armă, ascunsă în buzunar sau în jachetă. Un pistol? Un cuțit? Respiră anevoios.

– Nu cred că înțelegeți, doamnă Frazier. O voi iubi pe Ashley toată viața. Iar ideea că dumneavoastră sau părinții ei, sau oricine altcineva m-ar putea ține departe de ea mă face să râd de-a dreptul.

– Ei bine, în noaptea asta n-ai noroc. Nu în casa mea. În noaptea asta n-ai încotro decât să faci stânga-mprejur și să pleci. Altminteri, o să pleci cu o gaură în căpățână, mulțumită puștii pe care-o vezi.

El tăcu din nou, continuând să zâmbească.

– O pușcă veche, de tras după păsări. Cu gloanțe de calibru mic, ce dor abia ca niște alice.

– Vrei să încerci pe pielea ta?

– Nu, spuse el încet. Nu vreau asta.

Ea rămase tăcută, în timp ce O'Connell părea să reflecteze.

– Spuneți-mi ceva, doamnă Frazier, dacă tot stăm la taclale. De ce credeți că n-aș fi potrivit pentru Ashley? Nu sunt destul de chipeș? De inteligent? De bun? De ce n-aș avea voie s-o iubesc? Ce știți dumneavoastră despre mine? Cine credeți c-ar iubi-o mai mult decât o iubesc eu? N-ar fi posibil ca dragostea mea să fie cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată?

– Mă îndoiesc de asta, domnule O'Connell.

– Nu credeți în dragoste la prima vedere, doamnă Frazier? De ce un anumit tip de dragoste e considerat acceptabil, iar altul e socotit greșit?

Cuvintele lui îi atinseră o coardă sensibilă, dar nu scoase nici un cuvânt.

O'Connell tăcu o clipă, după care se crispă.

– Ashley! strigă el. Ashley! Știu că mă auzi! Te iubesc! Te voi iubi toată viața! Voi fi mereu alături de tine!

Cuvintele lui răsunară în toată casa.

O'Connell se întoarse spre Catherine.

– Ați sunat la poliție, doamnă Frazier?

Bătrâna nu răspunse.

– Cred că ați sunat, spuse el încet. Dar ce lege am încălcat venind aici? Vă spun eu: nici una.

Făcu un gest înspre pușcă.

– În schimb, nu se poate spune același lucru și despre dumneavoastră.

Catherine își încleștă mâinile pe armă și pipăi trăgaciul cu degetul. „Nu ezita, își spuse în sinea sa. Nu intra în panică." Avea senzația că lucrurile familiare din jurul ei, sufrageria, pozele și amintirile care o înconjurau îi deveniseră dintr-odată străine. Dori să spună ceva care să-i redea curajul. „Împușcă-l!" strigă o voce de undeva din străfundul ființei sale. „Împușcă-l înainte să vă omoare el pe toți!"

Sesizându-i ezitarea, O'Connell șopti:

– Nu-i ușor să ucizi pe cineva, nu-i așa? Una e să spui: „Dacă mai faci un pas, te împușc" și cu totul alta e s-o faci efectiv. Poate ar fi bine să cugetați la asta. Noapte bună, doamnă Frazier. Ne vom revedea. Mă voi întoarce.

„Împuşcă-l! Împuşcă-l! Ucide-l acum!" În timp ce Catherine se lupta cu vocile din capul ei, O'Connell se răsuci pe călcâie şi, cu o iuţime surprinzătoare, dispăru din raza ei vizuală. I se tăie respiraţia. Dispăruse ca o fantomă. Fusese în faţa ei, iar în clipa următoare se făcu nevăzut. Îi auzi paşii pe podeaua de lemn din hol, după care uşa de la intrare se deschise cu zgomot şi apoi fu trântită la loc.

Catherine expiră prelung şi se prăbuşi pe spătarul fotoliului. Degetele îi înţepeniseră pe trăgaci şi trebui să facă un efort ca să şi le dezlipească de pe armă. O lăsă să-i cadă în poală. Se simţea dintr-odată epuizată, istovită cum nu mai fusese de ani de zile. Mâinile îi tremurau, ochii îi erau plini de lacrimi şi se chinuia să respire. Îşi aduse aminte de un moment asemănător din trecut, când se afla în spital, iar mâna soţului său se desprinsese dintr-a ei şi gata, îşi dăduse duhul. Totul se petrecuse într-o clipă. Şi atunci fusese copleşită de aceeaşi senzaţie de neputinţă.

Vru s-o strige pe Ashley, dar nu reuşi. Dădu să se ridice şi să încuie uşa, dar nu fu în stare să se clintească din loc. „N-avem nici o şansă."

Catherine rămase ţintuită în fotoliu preţ de câteva minute bune. Nu ştiu exact câte. Se foi, încercând să-şi vină în fire, când deodată încăperea se umplu de luminile intermitente, roşii şi albastre, ale echipajului de poliţie.

Gândurile se învălmăşeau cu repeziciune în mintea lui Ashley.

Stătuse ghemuită în camera ei, cu uşa încuiată, cât timp Catherine vorbise cu O'Connell, dar nu reuşise să audă ce-şi spuneau, cu excepţia acelor cuvinte pe care le strigase Michael şi care o umpluseră de spaimă. Când auzi uşa de la intrare trântindu-se, rămase jos în aceeaşi poziţie, ascunsă după pat,

cu fața îngropată în perna pe care o strângea la piept, de parcă ar fi vrut să nu mai vadă și să nu mai audă nimic, ba chiar să nici nu mai respire. Fața de pernă era umedă acolo unde o mușcase, de teamă să nu-i scape vreun țipăt. Simțea lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji și era înspăimântată. Iar faptul că era înspăimântată o speria și mai tare. Îi era rușine că o lăsase pe Catherine să-l înfrunte pe Michael O'Connell de una singură, deși o făcuse la insistențele acesteia. Trecuse de mult de faza „De ce nu mă lași în pace" și acum plutea în derivă pe un ocean mult mai întins decât își imaginase vreodată.

– Ashley! Vocea lui Catherine străpunse pereții, precum și zidul de spaimă care-o înconjura.

– Da... îngăimă ea.

– Poliția e aici. Poți să cobori.

Ieși din cameră și rămase în capul scărilor, privind jos. O văzu pe Catherine în hol, stând de vorbă cu un polițist de vârstă mijlocie, care avea pe cap o pălărie cu ursul Smokey[1]. Acesta avea în mână un carnețel și un creion și clătina din cap.

– Înțeleg, doamnă Frazier. Polițistul vorbea lent, iar Ashley o văzu pe Catherine teribil de frustrată. Dar nu am cum să-l dau în urmărire generală pe un individ pe care *dumneavoastră* l-ați poftit înăuntru, numai pentru că pare să nutrească o atracție obsesivă pentru domnișoara Freeman... Bună seara, domnișoară Freeman, dacă sunteți amabilă să coborâți...

Ashley coborî scările.

– Acum spuneți-mi, tipul ăsta v-a lovit sau v-a amenințat în vreun fel?

Catherine pufni.

---

[1] Smokey the Bear – mascota Administrației Silvice a Statelor Unite, creată în scopul educării publicului cu privire la pericolul incendiilor din păduri (n.tr.).

– Tot ce-a zis a fost o amenințare, domnule sergent Connors. Nu cuvintele propriu-zise, ci felul în care le-a rostit.

Polițistul îi aruncă o privire lui Ashley.

– Dumneavoastră erați sus, domnișoară? Prin urmare, n-ați asistat la discuția lor, nu-i așa?

Ashley dădu din cap a încuviințare.

– Deci, în afară de faptul că a venit pe nepusă masă, nu v-a *făcut* nimic altceva, domnișoară?

– Nu, răspunse Ashley.

Cuvântul acesta sună neputincios.

Polițistul clătină din cap, își închise carnețelul și se întoarse spre Catherine.

– M-aș fi așteptat să-mi spuneți că v-a lovit și v-a pus viața în primejdie, doamnă Frazier. Că a avut loc un contact fizic, oricât de mărunt. Asta ne-ar fi permis să luăm anumite măsuri. Ați fi putut spune că v-a amenințat cu o armă. Sau măcar că v-a încălcat proprietatea. Dar nu putem să arestăm pe cineva doar pentru că v-a spus c-o iubește pe domnișoara Freeman.

Polițistul zâmbi, încercând să facă o glumă.

– De fapt, pun pariu că toți tinerii sunt îndrăgostiți de domnișoara Freeman.

Catherine bătu din picior.

– E inutil. Vreți să spuneți că nu ne puteți ajuta în nici un fel?

– Doar dacă avem certitudinea că s-a comis o infracțiune.

– Dar urmărirea cuiva? Asta e o infracțiune!

– Așa e. Însă în seara asta nu s-a întâmplat așa ceva, nu-i așa? Dacă îmi puteți dovedi că e vorba de un tipar comportamental, ei bine, atunci domnișoara Freeman trebuie să se adreseze unui judecător pentru obținerea unui ordin de restricție. Iar atunci, dacă individul se apropie la mai puțin de o sută

de metri de ea, putem să-l arestăm. Aşa am avea un punct de pornire. Dar altfel...

O privi din nou pe Ashley.

– Nu aţi solicitat un astfel de ordin în Boston, unde locuiţi?

Tânăra scutură din cap.

– Păi, ar trebui să luaţi în calcul această posibilitate. Sigur că...

– Sigur că ce? întrebă Catherine.

– Ei bine, n-aş vrea să fac presupuneri...

– Ce fel de presupuneri?

– Trebuie să aveţi mare grijă. N-ar fi indicat să declanşaţi un comportament cu adevărat periculos. Câteodată ordinul de restricţie face mai mult rău decât bine. Staţi de vorbă cu un specialist, domnişoară Freeman.

– Dar chiar asta *facem* în clipa de faţă! îl întrerupse Catherine. La urma urmelor, nu asta e treaba dumneavoastră, domnule sergent?

– Mă refeream la un specialist în materie de conflicte domestice.

Catherine scutură din cap, dar avu bunul-simţ de-a nu mai continua discuţia. Nu era înţelept din partea ei să insulte poliţia locală.

– Dacă se mai întoarce, doamnă Frazier, sunaţi la secţie şi am să trimit un echipaj. La orice oră din zi sau din noapte. Măcar atât să facem. Dacă vede un poliţist prin preajmă probabil că se lasă păgubaş. E cea mai bună variantă pe care v-o pot oferi.

Poliţistul îşi vârî, cu un gest teatral, carneţelul şi creionul înapoi în buzunarul de la cămaşă. Apoi se întoarse şi porni înspre uşă, după care se opri şi o privi pe Ashley oarecum jenat.

– Suntem legați de mâini și de picioare, spuse el. O să întocmesc un raport referitor la incidentul din seara aceasta, în caz că vă hotărâți să solicitați un ordin de restricție.

Catherine pufni din nou.

– Ei, mare ușurare, ce să zic, spuse ea supărată. Asta ne liniștește teribil. E ca și cum ați spune că trebuie să așteptăm să ardă toată casa înainte de-a suna la pompieri.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult. Chiar îmi pare rău, doamnă Frazier, căci știu că lucrurile de genul ăsta sunt extrem de neplăcute. Dar, după cum am mai spus, sunați-ne dacă individul își mai face apariția. Vom fi aici cât ai zice pește.

Polițistul își ridică brusc capul, ascultând cu atenție.

– Isuse, spuse el pe neașteptate. Cineva se grăbește grozav de tare.

Atât Ashley, cât și Catherine se aplecară în față, ca să audă mai bine huruitul, abia deslușit, al unui motor ce mergea cu viteză. Ashley, evident, recunoscu zgomotul. În timp ce ascultau toți cu atenție, sunetul se auzea din ce în ce mai aproape, tot mai puternic, pentru ca la un moment dat să zărească, printre copacii de pe marginea drumului, farurile unei mașini ce se apropia în viteză.

– Ăsta-i tatăl meu, spuse Ashley.

Se gândi că acum putea, în sfârșit, să răsufle ușurată și să se simtă în siguranță, pentru că Scott va ști ce e de făcut. Însă nu se întâmplă așa.

– Am devenit expertă în materie de frică, spuse ea. Reacții psihologice. Tensiuni psihologice. Deficiențe comportamentale. Citesc manuale de psihiatrie și tratate de sociologie. Citesc cărți despre felul în care oamenii reacționează în diverse situații dificile.

Iau notițe, particip la conferințe, fac tot ce-mi stă-n putință ca să înțeleg mai bine acest subiect.

Se întoarse cu spatele la mine, privind afară, la viața suburbană ce se derula pașnic dincolo de fereastră.

– Locul ăsta nu seamănă cu o clinică, am spus eu. Pare liniștit și ferit de primejdii.

Ea scutură din cap.

– E doar o iluzie. Frica îmbracă forme diferite în locuri diferite. Totul depinde de ceea ce ne așteptăm noi să se întâmple în următoarele secunde, față de ceea ce se întâmplă efectiv.

– Michael O'Connell?

Un zâmbet strâmb îi apăru în colțul gurii.

– Te-ai gândit vreodată la faptul că există oameni care au capacitatea înnăscută de-a insufla teamă? Asasinul plătit, bunăoară. Psihopatul sexual. Fanaticul religios. Toți aceștia sunt indivizi care inspiră teamă în mod automat, instinctiv. Așa era și el. Se pare că indivizii de genul ăsta nu văd viața la fel cum o vedem noi, tu sau eu, sau Ashley, sau familia ei. Constrângerile și restricțiile emoționale normale, pe care le simțim cu toții, lui O'Connell îi lipseau cu desăvârșire. Erau, în schimb, înlocuite de ceva de-a dreptul îngrijorător.

– Ce anume?

– El își iubea propria identitate.

31

Fuga de ceva nevăzut

Catherine stătea afară, contemplând stelele de pe cerul nopții. Aerul era atât de rece, încât scotea aburi când respira, dar groaza celor petrecute cu puțin timp în urmă depășea cu mult senzația de frig. Pentru ea casa aceasta fusese mereu un loc în care se simțise în siguranță. Un loc care îi aparținea de atâția ani și unde trăise și bune, și rele, unde fiecare copac, fiecare tufiș, fiecare suflare de vânt ce făcea să scârțâie streașinile îi evocau amintiri dragi. Era refugiul ei, un simbol al trăiniciei și al stabilității. Însă în noaptea asta, siguranța căminului ei fusese zdruncinată de cuvintele „Mă voi întoarce".

Catherine se întoarse spre ușa de la intrare. Dintr-odată, simți că îi este frig și se gândi ce să facă, fapt care o surprinse puțin. Stătuse de multe ori afară, sub cerul clar al Vermontului, și cugetase la multe lucruri, indiferent de anotimp. Dar în noaptea asta, cerul întunecat era tulbure, cernând parcă stropi înghețați ce i se strecurau de-a lungul spinării și o făceau să tremure. Îi trecu prin minte gândul sumbru că Michael O'Connell n-ar băga de seamă frigul. Obsesia lui i-ar ține de cald.

Aruncă o privire înspre copacii ce străjuiau hotarul proprietății sale, la marginea terenului drept din jurul casei, pe care soțul ei îl nivelase cu ajutorul unui tractor împrumutat de

la cineva, apoi îl acoperise cu gazon și construise două porți de fotbal, un cadou pentru cea de-a unsprezecea aniversare a lui Hope. De obicei, terenul de fotbal în miniatură îi trezea numeroase amintiri fericite, care-i mângâiau sufletul. Însă în noaptea asta, privirea sa rătăcea dincolo de ramele albe ale porții de pe care începea să se scorojească vopseaua. Își imagină că O'Connell se afla undeva prin preajmă, ascuns vederii sale, pândindu-le din întuneric.

Catherine scrâșni din dinți și intră în casă, nu înainte de a face un gest obscen în direcția șirului de copaci. „Pentru orice eventualitate", își zise în sinea ei. Era trecut bine de miezul nopții și mai aveau mult de împachetat. Valiza ei cea mare era gata, dar Ashley, încă tremurând, mai avea de lucru.

Scott stătea la masă în bucătărie cu o cană de cafea neagră în mână, privind la pușca din fața lui. Își plimbă degetul de-a lungul țevii, gândindu-se că ar fi fost mai bine pentru toți dacă Catherine ar fi apăsat pe trăgaci. Și-ar fi petrecut toată noaptea în compania poliției și a medicului legist și i-ar fi angajat un avocat, deși probabil că nici nu ar fi fost arestată. Dacă l-ar fi împușcat pe O'Connell în clipa în care ticălosul trecuse de pragul ușii, s-ar fi ocupat el de restul poveștii și ar fi aranjat lucrurile mai departe. Iar viața lor ar fi revenit la normal în decurs de câteva zile.

O auzi pe Catherine deschizând ușa de la intrare și intrând în bucătărie.

– Stau și eu cu tine, spuse ea, turnându-și o cană de cafea.

– O să fie o noapte lungă, spuse Scott.

– Parcă durează deja de-o veșnicie.

– Ashley se pregătește?

– Va fi gata în câteva minute, spuse Catherine. Își adună câteva lucruri.

– E foarte tulburată.

Catherine încuviință din cap.

– N-o poți învinui. Și eu sunt încă destul de zdruncinată.

– La tine nu se vede așa de tare.

– Datorită vârstei.

– Mi-aș dori... începu el, dar se opri numaidecât.

Lui Catherine îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

– Știu ce ți-ai dori.

– Mi-aș dori să-i fi zburat creierii nenorocitului.

Ea dădu din cap a încuviințare.

– Și eu mi-aș dori asta, dacă aș putea da timpul înapoi.

Nici unul din ei nu dădu glas la ceea ce le trecea prin minte: în seara aceea li se oferise șansa de a scăpa de O'Connell, o șansă care probabil n-avea să mai apară a doua oară. Scott încercă să-și alunge gândul acesta din minte. Partea rațională, partea educată a minții sale îi șoptea că violența nu e niciodată o soluție. Dar la fel de stăruitor îl asalta cealaltă parte, care replica: „De ce nu?"

Ashley intră în bucătărie cu un aer nehotărât.

– Gata, spuse ea, am terminat.

Se uită la tatăl ei și la Catherine.

– Sunteți siguri că e mai bine să plecăm de-aici?

– Suntem destul de izolate aici, Ashley, draga mea, răspunse Catherine cu prudență. Și e foarte greu de prevăzut ce are de gând să facă O'Connell în continuare.

– Dar nu-i corect, spuse Ashley. Nici față de mine, nici față de tine. Față de nimeni.

– Cred că de-acum nu se mai pune problema ce e corect și ce nu, spuse Scott.

– Principala noastră grijă e să fii în siguranță, spuse Catherine pe un ton blând. Așa că mai bine să fim exagerat de precauți.

Ashley își încleștă pumnii, luptându-se cu lacrimile care i se îngrămădiseră la colțurile ochilor.

– Haideți să plecăm, spuse Scott. Gândește-te în felul ăsta: cel puțin mama ta se va simți mult mai bine să te știe acasă, lângă ea. Și Hope la fel. Cât despre Catherine, sunt convins că nici ea n-are chef să rămână singură aici, după ce ticălosul de O'Connell o să-și dea seama că te-am luat și am plecat.

– Data viitoare, spuse Catherine pe un ton aspru, n-o să mai pierd vremea cu discuții.

Făcu semn cu mâna în direcția pustii, gest care îi făcu pe Scott și pe Ashley să zâmbească.

– Catherine, spuse Ashley, ștergându-și ochii de lacrimi, ai fi un asasin profesionist foarte priceput.

Catherine zâmbi.

– Mulțumesc, scumpo. O s-o iau ca pe un compliment.

Scott se ridică de la masă.

– A priceput toată lumea cum vom proceda?

Ashley și Catherine încuviințară din cap.

– Pare un plan foarte minuțios, spuse Catherine.

– Mai bine așa decât să ne pară rău după aceea. Mi se pare întemeiat să presupunem că stă la pândă pe undeva prin preajmă, nu credeți? Și că va încerca să ne urmărească. Nu știm ce are de gând să facă. A încercat deja o dată să vă scoată de pe șosea.

– Dacă a fost el, spuse Ashley. N-am apucat să-l vedem ca lumea pe șoferul acelei mașini. Nici mașina, de fapt. N-are nici o noimă. De ce ar încerca să ne ucidă, pentru ca la scurtă vreme după aceea să vină aici și să strige în gura mare că mă iubește?

Scott clătină din cap. Nici el nu înțelegea.

– În orice caz, o să-i dăm de gândit, dacă ne urmărește.

Luă toate gențile și le duse la intrare. În spatele lui, Catherine stingea becurile, rând pe rând. Lăsându-le în hol pe cele două

femei, păși afară, în întunericul nopții. Scrută bezna din jurul casei și-și aduse aminte de vremea când era de vârsta lui Ashley și se afla în Vietnam, privind cu binoclul prin junglă, cu bateria de mortiere amuțită în urma sa. Își aminti de mirosul jilav, stătut al sacilor de nisip umpluți până la refuz, lipiți de pieptul său, în timp ce stăteau la pândă și se întrebau dacă aveau să fie observați de inamic sub camuflajul de frunze și tufișuri încâlcite.

Scott se strecură la volanul Porsche-ului, porni motorul și dădu cu spatele până în dreptul micuțului automobil al lui Catherine. Lăsând motorul mașinii pornit, ridică rapid capota, apoi se duse și porni motorul mașinii lui Catherine. Deschise portiera din dreapta șoferului la ambele mașini și ajustă scaunul pasagerului, coborându-l cât mai mult cu putință.

Scott intră iar în casă, luă toate gențile și ieși din nou în noapte.

Puse valiza lui Catherine în mașina lui, iar pe-a lui Ashley, în mașina lui Catherine, după care închisc ambele portbagaje, lăsând însă toate cele patru portiere deschise.

Se întoarse grăbit în casă.

– Sunteți gata?

Femeile încuviințară din cap.

– Atunci să mergem. Rapid.

Porniră toți trei deodată, ținându-se aproape unul de celălalt. Ashley se strecură pe locul pasagerului, în Porsche, iar Catherine la volan, în mașina ei. Imediat ce se așeză, Ashley se lăsă cât mai jos în scaun, ca să nu poată fi văzută. Pe cap își trăsese o căciulă de lână bleumarin.

Scott dădu ocol mașinilor în pas alergător și închise toate portierele, după care se sui la volanul mașinii sale. Îi făcu semn lui Catherine să pornească, iar aceasta apăsă cu putere pedala de accelerație, roțile mașinii împroșcând pietrișul de pe alee.

Scott se luă după ea, la doar câțiva centimetri distanță. „Cu viteză acum", își zise el. Catherine parcă îi ghici gândurile și acceleră și mai tare, astfel că se îndreptară unul după altul în cea mai mare viteză spre autostradă.

Scott privi cu atenție în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă nu se zăreau farurile vreunei mașini, însă serpentinele autostrăzii îi limitau vizibilitatea. Se gândi: „E lună plină în noaptea asta. Dacă eu aș urmări pe cineva, aș merge cu farurile stinse".

La dreapta sa, Ashley continua să stea ghemuită pe scaunul ei. Călcă pedala de accelerație, ținându-se după Catherine.

Aceasta se îndrepta spre un loc pe care îl știa, chiar înainte de intrarea pe autostrada interstatală. Era un bancomat pentru șoferi, cu o mică parcare în spate. Când îl observă, de departe, așteptă până în ultima clipă și abia atunci semnalizează, trăgând brusc de volan. Auzi cauciucurile scrâșnind scurt în timp ce trecu ca o săgeată prin dreptul bancomatului, îndreptându-se spre parcare, unde nu era nici un pic de lumină. Auzi huruitul motorului mașinii lui Scott imediat în urma sa. Se opri și trase adânc aer în piept.

Scott opri și el alături, după care țâșni din mașină și alergă până la colțul clădirii.

O singură mașină trecu pe șosea, apoi încă una. Nu putu desluși chipul nici unuia din cei doi șoferi.

Însă nici una din mașini nu încetini; ambele dispărură în depărtare, fără să vireze pentru a intra pe autostrada interstatală. Nu dăduseră nici un semn de ezitare și nici nu păruseră suspecte. Mai așteptă să treacă încă o mașină – ceea ce dură aproape un minut –, apoi se întoarse la mașină, unde îl așteptau cele două femei.

– Ei bine, e momentul să facem schimbarea, spuse el. Nu se vede nici urmă de O'Connell.

Fără să scoată un cuvânt, Ashley se strecură din Porsche şi se ghemui în maşina lui Catherine, pe scaunul de lângă şofer, învelindu-se cu o pătură veche de lână. Catherine dădu din cap, apoi porni motorul şi o luă înspre intrarea pe autostrada interstatală, care ducea spre sud.

Scott o porni în urma ei, dar, în loc s-o ia către sud, spre destinaţia lor, se opri la marginea şoselei. Privi farurile din spate ale micuţei maşini dispărând în depărtare. Rămase în aşteptare, hotărât să observe orice vehicul care ar lua-o înspre sud, după Catherine, dar nu zări nici unul. Nu era nimeni prin preajmă. Mai stătu puţin şi, după ce numără până la treizeci, călcă brusc pedala de acceleraţie şi, cu un scrâşnet de cauciucuri, o luă înspre intrarea pe autostrada ce ducea în direcţia nord. Când ajunse acolo, avea deja aproape o sută cincizeci de kilometri la oră. Pe banda din dreapta rula un TIR, blocându-i accesul, dar, în loc să frâneze, acceleră şi mai tare, depăşind TIR-ul şi intrând pe banda de serviciu. Şoferul TIR-ului claxonă asurzitor în spatele lui, în întuneric şi semnaliză iritat. Scott îl ignoră, atent să prindă momentul prielnic ca să vireze la stânga 180 de grade, o manevră periculoasă şi ilegală, totodată. Nu putea decât să spere că nu se afla în zonă nici un echipaj de poliţie. Cu faza lungă zări un indicator cu inscripţia DOAR PENTRU FOLOSIRE AUTORIZATĂ şi apăsă puternic frâna. În aceeaşi clipă, îşi stinse farurile complet.

Porsche-ul derapă pe solul denivelat de la marginea şoselei, cu o hurducătură puternică, în momentul în care Scott vira, schimbându-şi direcţia dinspre nord, spre sud. O privire rapidă îl asigură că şoseaua era liberă şi, accelerând puternic, intră din nou pe autostradă, reaprinzându-şi farurile. Văzu o pereche de ochi roşii, ai unei căprioare, pe axul drumului.

Trase adânc aer în piept. „Încearcă să te ţii după mine", îşi spuse în gând.

Scott socoti că aveau să-i trebuiască mai puțin de zece minute ca să le ajungă din urmă pe Catherine și pe Ashley, timp în care urma să verifice toate mașinile pe care avea să le întâlnească pe șosea, apoi avea să le escorteze tot restul drumului până acasă.

Își țuguie buzele.

„Mai am câteva șmecherii", își zise. Simțea motorul trepidând din cauza vitezei și, pentru prima oară în noaptea aceea, avu senzația că deținea controlul situației, într-o oarecare măsură.

Cu toate astea, era suficient de inteligent pentru a realiza că, probabil, această senzație n-avea să dureze prea mult.

Nevoia de somn, după starea de încordare prin care trecuseră cu toții, îi împiedică să se întâlnească până mai târziu, în cursul zilei următoare. Ashley, în mod special, plânsese cu sughițuri când primise vestea morții Celui fără Nume și continuase să plângă și-n pat, până când căzu într-un somn adânc, dar plin de coșmaruri legate de moarte. De mai multe ori, țipase în somn, trezindu-le pe Sally și pe Hope, care veniseră lângă ea s-o liniștească, exact ca pe vremea când era mică.

Scott se dusese la facultate. Reușise să tragă un pui de somn, timp de nouăzeci de minute, la el în birou, după care se trezi cu senzația că lucrurile erau cumva deformate, nefirești. La toaleta bărbaților, unde mersese să se spele pe față, stătu câteva secunde și se privi în oglindă. „Istoria, se gândi el, este povestea vieții unor oameni care s-au confruntat cu evenimente extraordinare. Ea presupune examinarea perpetuă a curajului, lașității, clarviziunii și eșecurilor unor semeni de-ai noștri. Implică înțelegerea emoțiilor și mentalității indivizilor cu pricina, puse în acțiune." Simți un fior rece străbătându-i ființa și se întrebă dacă nu

cumva își petrecuse întreaga viață studiind faptele altora, fără să învețe cum să *acționeze* el însuși, la o adică.

Michael O'Connell, după părerea sa, era doar un pion în viața lui. Iar felul în care avea să acționeze în decursul zilelor următoare, se gândi Scott, avea să-l marcheze pentru totdeauna.

Sally se lupta cu furia care amenința s-o copleșească.

Avea senzația că tot ceea ce încercaseră dăduse greș. Încercaseră să fie rezonabili, politicoși. Adoptaseră și o abordare fermă. Încercaseră să-l plătească pentru a-i lăsa în pace. Recurseseră și la varianta intimidării. Încercaseră să-l păcălească. Speraseră apoi că soluția era ca Ashley să fugă cât mai departe. Dar toate metodele la care apelaseră nu duseseră nicăieri, decât la eșec după eșec. Viețile lor fuseseră tulburate și răvășite, carierele lor, puse în pericol, intimitatea, invadată. Întreaga viață le fusese dată peste cap.

„O lume a fricii", își spuse în sinea sa. Asta îi aștepta.

Ședea în sufragerie de una singură. Se trezi deodată strâmbându-se, scuturând din cap, gesticulând vehement, împungând aerul cu degetul, acuzator, încruntându-se, de parcă s-ar fi aflat în toiul unei discuții aprinse, deși nu era nimeni prin preajmă ca să-i asculte cuvintele pe care le rostea în mintea sa. Ashley dormea încă sus, în camera ei, dar Sally avea de gând s-o trezească în curând. Hope și Catherine ieșiseră în oraș, ca să cumpere ceva pentru cină. Cu siguranță, discutau despre nenorocirea ce se abătuse asupra lor. Ea rămăsese de pază.

Sally simți pulsul accelerându-i-se. Se aflau la o răspântie de drumuri, dar încă nu știa pe ce drum ar trebui s-o apuce.

Își plecă încet capul și închise ochii.

„Am distrus totul, își spuse în sinea ei. Am procedat complet greșit."

Oftă și traversă încăperea, îndreptându-se spre biroul unde-și ținea albumele cu fotografii și alte amintiri prea valoroase ca să le arunce, dar nu suficient încât să le pună în ramă. Deschise un sertar și scotoci printre grămezile de hârtii până găsi ceea ce căuta: o poză cu părinții ei. Amândoi muriseră de tineri, unul într-un accident de mașină, celălalt din cauza unei boli de inimă. Nu știa de ce simțea nevoia să se uite la poza aceea, dar voia să le vadă ochii ațintiți asupra ei, de parcă asta ar fi putut s-o liniștească în vreun fel. O lăsaseră singură pe lume, iar ea se agățase de Scott – cu toate îndoielile legate de propria-i identitate și de viitor –, căci își spusese că acesta avea să fie un factor de *stabilitate* în viața ei. Probabil că din același motiv se înscrisese și la facultatea de drept, ferm decisă să facă în așa fel încât să nu mai fie niciodată o victimă neputincioasă a evenimentelor exterioare. Scutură din cap la gândul acesta, conștientă de modul nesăbuit în care judecase. Oricine poate deveni o victimă a circumstanțelor. În orice moment.

În timp ce cugeta la lucrurile astea, o auzi pe Ashley mișcându-se sus, la etaj.

Trase adânc aer în piept. „Un lucru este incontestabil, își spuse. O mamă va face orice e nevoie ca să-și protejeze copilul."

– Ashley, tu ești? Te-ai trezit?

Pentru o clipă, nu primi nici un răspuns, apoi auzi un oftat prelung.

– Da. Bună, mamă! Cobor imediat, numai să mă spăl pe dinți.

Era gata să răspundă, când sună telefonul.

La auzul sunetului, fu străbătută de un fior.

Se uită la ecranul care afișa identitatea apelantului, dar nu scria decât „număr privat".

Sally întinse mâna și ridică receptorul, mușcându-și buzele.

– Da, cine e, vă rog? spuse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai calm.

Nici un răspuns.

– Cine e?! întrebă din nou, de data asta pe un ton ascuțit.

Din nou, nici un răspuns. Nu se auzea nici măcar respirația persoanei de la celălalt capăt al firului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-ne în pace! șopti ea.

Cuvintele ei sfâșiară tăcerea mormântală și trânti furioasă receptorul în furcă.

– Mamă! Cine a fost la telefon? întrebă Ashley de sus.

Sally sesiză tremurul din vocea fiicei sale.

– Nimic important, răspunse ea. Era doar un agent comercial care voia să ne abonăm la o revistă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se întrebă de ce nu-i spune adevărul.

– Vii jos?

– Imediat.

Sally o auzi închizându-și ușa. Ridică receptorul și apăsă tasta de identificare a ultimului apelant. În clipa următoare, se auzi vocea unui robot: „Numărul de telefon 413-555-0987 aparține unui telefon public din Greenfield, Massachusetts."

„Aproape de noi, își zise în sinea ei. La mai puțin de o oră de mers cu mașina."

În clipa când Michael O'Connell puse la loc în furcă receptorul telefonului public, primul său instinct fu s-o ia înspre sud, unde știa că îl așteaptă Ashley, și să profite de avantajul său de moment. Fiecare cuvânt rostit de Sally îi dovedise cât de vulnerabilă era femeia în clipa de față. Se lăsă pe spate și, închizând ochii, și-o imagină pe Ashley. Își simți sângele clocotindu-i în vene, de parcă tot trupul îi era electrizat. Inspiră

superficial, în reprize, asemenea unui înotător care își umple plămânii cu oxigen înainte de a plonja în apă. Știa că a merge acum după ea însemna să procedeze exact așa cum se așteptau *ei* s-o facă.

„*Ei* se pregătesc în momentul de față", își zise în sinea lui. Cu siguranță puneau la cale un plan prin care să-l împiedice să se apropie de ea. Luau măsuri de protecție, ridicau ziduri de apărare.

„N-au cum să mă învingă."

Asta era o certitudine, un adevăr pe cât de simplu, pe atât de evident.

Trase încă o dată aer în piept. „*Ei* sunt convinși că sunt deja pe drum într-acolo. Dar de ce m-aș grăbi? Lasă-i să-și facă griji. Lasă-i să se perpelească. Lasă-i să tresară la cel mai mic zgomot.

Și, își zise mai departe, atunci când vigilența lor va slăbi ca urmare a epuizării, tensiunii și îndoielii, îmi voi face apariția. În clipa când se vor aștepta cel mai puțin la asta."

O'Connell bătu din picior pe trotuar, ca un dansator care vrea să intre-n ritm.

„Le suflu în ceafă, chiar și atunci când nu sunt lângă ei", își spuse.

Michael O'Connell hotărî că nu are de ce să se grăbească. Dragostea pe care i-o purta lui Ashley putea să dea dovadă de o răbdare excesivă când era nevoie.

De data asta îmi propuse să ne întâlnim la miezul nopții, în sala de așteptare a Spitalului de urgență din Springfield. Când am întrebat-o de ce la miezul nopții, îmi spuse că lucra ca voluntar la spital două nopți pe săptămână și atunci avea de obicei pauză.

– Dar ce faci la spital? am întrebat-o.

– Muncă de consiliere. Soții abuzate. Copii bătuți. Vârstnici neglijați. Toți aceștia ajung la spital și cineva trebuie să fie acolo să-i îndrume în direcția corectă astfel încât să beneficieze de ajutor din partea statului. Vorbise pe un ton neutru, în pofida situațiilor dramatice descrise. Rolul meu este să completez formularul corespunzător în fiecare caz, indiferent că e vorba de dinți scoși, de ochi învinețiți, de tăieturi cu cuțitul sau de coaste fracturate.

Mă aștepta la ora stabilită, trăgând cu sete dintr-o țigară. Am făcut un gest înspre țigară, în timp ce traversam parcarea, apropiindu-mă de ea.

– N-am știut că fumezi.

– Nu fumez. Mai trase un fum. Doar aici. Două nopți pe săptămână. O singură țigară în pauza de la miezul nopții. Nu mai mult. Când mă întorc acasă, arunc restul pachetului. Cumpăr un pachet nou în fiecare săptămână.

Zâmbi, o parte a feței rămânându-i în umbră.

– Fumatul pare un viciu atât de inofensiv în comparație cu ceea ce mi-e dat să văd aici. Un copil care vine cu degetele rupte de tatăl vitreg, un nenorocit cu creierii prăjiți de la atâtea droguri. Sau o femeie însărcinată în luna a opta, bătută cu o rangă de fier. Lucruri de genul ăsta, care devin o rutină, devin banale. De-o cruzime inimaginabilă. Mizeriile obișnuite, numite *viață*. E uluitor, nu crezi, cât de cruzi pot fi oamenii unul cu celălalt?

– Da.

– Așadar, ce mai vrei să știi? mă întrebă ea.

– Scott și Sally nu erau dispuși să tolereze starea aceea de incertitudine, de nesiguranță, nu-i așa?

Scutură din cap. Sirena stridentă a unei ambulanțe sparse liniștea nopții. Urgențele își fac apariția în cele mai diverse moduri.

32

Primul şi ultimul plan

Când se întâlniră, mai târziu în cursul scrii, aveau cu toţii un sentiment de deznădejde. Ashley, în mod special, părea răvăşită de cele întâmplate. Stătea ghemuită într-un fotoliu, învelită cu o pătură, cu picioarele strânse sub ea, şi ţinea la piept un ursuleţ maro de pluş a cărui ureche fusese roasă de Cel fără Nume.

Ashley aruncă o privire în jurul său şi-şi dădu seama că ea era cea care stârnise toată această încurcătură. Cu toate astea, nu ştia ce anume făcuse ca lucrurile să se deterioreze într-un asemenea hal. Noaptea aceea fatidică, singura de altfel, în care se culcase cu Michael O'Connell, ameţită fiind de la băutură, era demult uitată. La fel şi conversaţia pe care o avusese cu acesta cu prilejul singurei lor întâlniri, când avusese impresia că O'Connell era deosebit de toţi studenţii pe care îi cunoştea.

Acum îşi dădea seama că fusese o proastă, o naivă. Habar n-avea ce să facă în continuare. Ridicându-şi ochii din pământ şi privindu-i pe cei din încăpere, pe Catherine, pe Hope, pe mama şi pe tatăl ei, realiză dintr-odată că îi pusese în pericol pe toţi oamenii aceştia dragi ei. Sigur, pentru fiecare pericolul arăta altfel, dar totuşi pe toţi îi pândea o primejdie. Voia să le ceară iertare, aşa că deschise discuţia de-aici.

– E numai vina mea. Eu sunt răspunzătoare pentru tot.

Sally răspunse prompt.

– Nu, nu tu ești de vină. Și nu ajută la nimic să te învinovățești.

– Păi, dacă n-aș fi...

Scott se simți dator să intervină.

– Ai făcut o greșeală. Am mai discutat despre asta și cred că ar trebui să terminăm cu subiectul ăsta. Toți am fost părtași la greșeala aceea, crezând că avem de-a face cu un individ rezonabil. Așa că, chiar dacă tu ai greșit o dată, Ashley, O'Connell a reușit să ne implice în scurt timp pe toți în urzelile sale și suntem, în egală măsură, vinovați că l-am subestimat. Învinuirile și mustrările sunt absolut inutile în momentul de față. Mama ta are dreptate, singura chestiune care trebuie să ne preocupe în prezent este ce să facem mai departe.

– După părerea mea, spuse Hope încet, nu asta e prioritatea, Scott.

Scott se întoarse spre ea.

– Cum așa?

– Întrebarea e până unde suntem dispuși să mergem.

În încăpere se așternu tăcerea.

– Deoarece, continuă Hope pe un ton neutru, însă cuvintele ei erau pline de fermitate, n-avem nici cea mai vagă idee cu privire la ce intenționează să facă Michael O'Connell. Sunt destule indicii. Știm de-acum că este în stare de orice. Dar care or fi limitele sale? Are vreo limită, de fapt? Cât de departe ar merge cu obsesia lui? Cred că ar fi o nechibzuință din partea noastră să socotim că tipul ar ține seama de vreo constrângere.

– Mi-aș dori să... începu Catherine, după care se opri. Ei bine, spuse ea cu vioiciunea-i caracteristică, Scott știe ce mi-aș dori.

– Cred, spuse Sally, că e timpul să apelăm la ajutorul organelor competente.

Catherine adăugă cu răceală:

– Asta mi-a spus și polițistul care a venit la mine acasă, după mica întrevedere pe care am avut-o cu domnul O'Connell.

– Nu pari foarte încântată de ideea asta, remarcă Hope.

– Nici nu sunt. Catherine adăugă apoi, pe un ton șoptit: Când naiba au fost de ajutor cuiva autoritățile?

Scott se întoarse spre Sally.

– Sally, tu ești avocată. Sunt sigur că în munca ta ai avut de-a face cu genul ăsta de probleme. Cum ar trebui să procedăm? La ce să ne așteptăm?

Sally tăcu o clipă, reflectând la întrebare înainte de-a răspunde.

– Ashley ar trebui să se adreseze unui judecător. Presupun că aș putea să mă ocup eu de partea juridică, dar mai înțelept ar fi să angajăm pe cineva din afară. Ea ar trebui să declare că a fost hărțuită și că se simte amenințată. S-ar putea să i se pretindă să dovedească faptul că e vorba de un comportament deliberat din partea lui O'Connell, însă majoritatea judecătorilor sunt destul de înțelegători și vor accepta declarațiile lui Ashley fără prea multe dovezi suplimentare. Apoi se va emite un ordin de restricție, în baza căruia poliția va putea să-l aresteze pe O'Connell dacă se apropie sub o anumită distanță – de obicei între treizeci și o sută de metri. De asemenea, judecătorul îi va interzice, probabil, orice contact cu ea, inclusiv prin telefon sau computer. Acest ordin este, de regulă, foarte detaliat și-l va elimina pe ticălos din viața lui Ashley, cu o *condiție*.

– Și anume? întrebă Ashley.

– Cu *condiția* ca el să respecte ordinul.

– Și dacă nu-l respectă?

– Ei bine, atunci poate interveni poliția. Teoretic, el ar putea să fie arestat pentru încălcarea ordinului de restricție. Asta l-ar ține la răcoare o bucată de vreme. Condamnarea obișnuită în astfel de cazuri este de până la șase luni de zile. Asta presupunând că ar primi maximum de pedeapsă. În realitate însă e o decizie foarte subiectivă. Judecătorii se feresc în general să trimită oameni la închisoare pentru fapte pe care ei le consideră simple conflicte domestice.

Sally trase adânc aer în piept.

– Așa ar trebui să funcționeze lucrurile, cel puțin în teorie. În practică însă situația nu e chiar așa de simplă. Îi privi pe toți cei din încăpere. Ashley depune o plângere și dă o declarație. Dar avem vreo dovadă cu privire la ceea ce declară? Nu putem afirma cu certitudine că el a fost de vină pentru că ea și-a pierdut slujbea. Nu știm sigur dacă el ne-a provocat necazurile de la serviciu. Nu știm dacă el a intrat la noi în casă. Nu putem dovedi că el l-a ucis pe Murphy, deși bănuiesc că așa a fost.

Sally trase din nou aer în piept. Toți ceilalți rămaseră tăcuți.

– M-am tot gândit, spuse ea, și cred că situația e foarte spinoasă. De-a dreptul dificilă. Pun pariu că Michael O'Connell a mai avut de-a face cu ordine de restricție și știe cum să reacționeze la ele. Cu alte cuvinte, cred că O'Connell știe cât de mult poate să întindă coarda. Ca să obținem ceva mai mult decât un simplu ordin de restricție, ca să-l putem efectiv incrimina pe O'Connell, ar trebui ca Ashley să poată dovedi că el se află în spatele a tot ceea ce s-a întâmplat. Ar trebui ca ea să fie extrem de convingătoare în fața instanței, să reziste la un interogatoriu. În plus, asta ar însemna să stea la câțiva pași de Michael O'Connell. Când acuzi pe cineva că a comis o infracțiune – chiar dacă e vorba de hărțuire –, se naște între cele două persoane o relație stranie, de apropiere forțată. Ești legat

de acuzat în mod profund, în ciuda ordinului de restricție, care are rolul de a-l ține la distanță. Ashley ar trebui să stea în fața lui, în sala de judecată, fapt care, după părerea mea, îi va alimenta pasiunea obsesivă. S-ar putea ca lui chiar să-i facă plăcere lucrul ăsta. Un lucru este sigur: Ashley și O'Connell vor fi legați pe veci unul de celălalt. Iar Ashley se va uita toată viața peste umăr, cu teamă, în afară de cazul în care ar pleca undeva, cât mai departe. Într-un loc nou, necunoscut. Să-și schimbe complet identitatea. Și nici măcar varianta asta nu e sigură sută la sută. Dacă el e hotărât să o găsească cu orice preț...

Sally își intrase în rol atât de bine, încât acum turuia fără întrerupere.

– Însă să te temi și să dovedești că ai motive întemeiate pentru teama ta sunt două lucruri total diferite în instanță. Și mai este un lucru pe care trebuie să-l luăm în calcul.

– Care-ar fi acela? întrebă Scott.

– Ce va face O'Connell după ce Ashley obține ordinul? Cât de tare îl va înfuria lucrul ăsta? Dacă-l va scoate din minți? Cine știe ce va face atunci... Poate va vrea s-o pedepsească. Sau pe noi. Poate-și va zice că e timpul să treacă la măsuri mai drastice. „Dacă eu n-o pot avea, nimeni n-o s-o aibă." Ce credeți că înseamnă cuvintele astea?

Nici unul nu zise nimic, până când, într-un târziu, Ashley spuse:

– Știu ce înseamnă.

Nimeni n-o întrebă ceea ce știau cu toții.

Doar Ashley vorbi, cu o voce tremurătoare:

– Mă va ucide.

Scott izbucni instantaneu:

– Nu, nu, nu, Ashley, să nu spui una ca asta. Nu știm ce a vrut să spună prin vorbele astea.

Apoi se opri, căci își dăduse seama cât de ridicol sunau spusele sale.

Pentru o clipă, Scott simți că amețește. Avu senzația că toată această poveste nebunească – în care O'Connell ar ucide-o pe Ashley – căpătase dintr-odată sens, în timp ce normalul, firescul fusese răsturnat cu susul în jos și nu mai avea nici o noimă. Simți o răceală ca de gheață cuprinzându-i întreaga ființă și se ridică brusc de pe scaun.

– Dacă se mai apropie vreodată...

Cuvintele lui sunară la fel de sec ca întreaga discuție.

– Ce? izbucni Ashley dintr-odată. Ce-o să-i faci? O să arunci după el cu cărți de istorie? O să-i ții discursuri până moare de plictiseală?

– Nu, o să...

– Ce? Ce-o să faci? Și cum o să faci? O să stai cu ochii pe mine douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână?

Sally se străduia să-și păstreze cumpătul.

– Ashley, spuse ea încet, nu te enerva...

– De ce nu? strigă tânăra. Cum să nu mă enervez? Cu ce drept îmi distruge nemernicul ăsta viața?

Răspunsul la această întrebare era evident pentru toți cei de față.

– Așadar, ce trebuie să fac? spuse ea, cu vocea înecată în lacrimi, gâtuită de emoție. Presupun că trebuie să plec. Să o iau de la capăt altundeva. Undeva departe. Să mă ascund ani în șir, până când se întâmplă un miracol și pot să ies din nou la lumină? E ca într-un joc de-a v-ați ascunselea, hm? Ashley se ascunde, iar Michael O'Connell o caută. O să mă mai simt vreodată în siguranță?

– Presupun, spuse Sally, pe un ton cât mai precaut, că asta e tot ce putem spera. Doar dacă...

– Doar dacă ce? întrebă Scott.

Sally își alese cuvintele cu grijă.

– Ne putem gândi la un alt plan.

– Ce vrei să spui? întrebă tăios Scott.

Sally vorbi pe un ton apăsat:

– Vreau să spun că avem două variante. Una ar fi să acționăm pe căi legale. S-ar putea să fie o variantă nesatisfăcătoare, dar asta este. În unele cazuri a funcționat. În altele, nu. Legea poate să salveze un om și să-l omoare pe altul. Legea nu garantează nimic.

Scott se aplecă în față.

– Și a doua variantă?

Sally părea șocată de propriile cuvinte.

– A doua variantă ar fi să ne ocupăm de această problemă în afara legii.

– Asta ce-ar presupune? întrebă Scott.

– Cred, spuse Sally cu răceală, că nu vrei să afli încă răspunsul la această întrebare.

Cuvintele ei îi făcură pe toți să amuțească.

Scott nu-și putu dezlipi privirea de pe chipul lui Sally o bună bucată de vreme. N-o mai auzise niciodată să vorbească atât de impasibil, cu atâta sânge-rece.

– De ce să nu-l invităm pe ticălos aici într-o seară, la cină, izbucni Catherine, și în clipa în care trece de pragul ușii să-l împușcăm? Bang! Am face mizerie în salon, e drept. Dar mă ofer să curăț eu totul. Sfârșitul poveștii.

Din nou în încăpere se lăsă tăcerea. Fiecare dintre cei prezenți se simțea atras de această idee. Sally fu și de data aceasta cea care, cu simțul ei pragmatic, avocățesc, intui dezavantajele unei astfel de abordări.

– Asta poate că ar rezolva o problemă – persoana lui Michael O'Connell –, dar în locul ei ar apărea un milion de alte complicații.

Scott încuviință din cap.

– Cred că pricep ce vrei să zici, dar continuă.

Sally schiță un zâmbet, uitându-se la Catherine și la fostul ei soț.

– În primul rând, ceea ce sugerezi tu – să-l invităm la cină și să-l împușcăm – se cheamă crimă cu premeditare, chiar dacă o merită cu vârf și-ndesat. În statul nostru asta se pedepsește cu închisoare de la douăzeci și cinci de ani până la detenție pe viață, fără posibilitate de eliberare condiționată. Și simplul fapt că am discutat despre asta ne face pe toți complici, așa că nici unul dintre noi, nici măcar Ashley, n-ar scăpa de pedeapsă. Presupun că am putea cere achitarea – *anularea vinovăției* este termenul juridic, respectiv când jurații decid că acțiunea făptașului a fost justificată –, dar asta se întâmplă extrem de rar. Nu ne putem baza pe această posibilitate.

– Mai sunt și alte probleme, adăugă Scott. Cred că ne-am ruina viața dacă am proceda în felul ăsta. Toată cariera noastră, identitatea noastră, ca indivizi, ar fi distrusă. Am deveni carne de tun pentru emisiunile de televiziune de scandal și pentru tabloide. Fiecare părticică din viața noastră privată ar fi expusă public. Și chiar dacă am face asta – și am reuși, într-un fel sau altul s-o ținem pe Ashley deoparte – ea și-ar petrece tot restul vieții vizitându-ne în pușcărie și refuzând interviurile reporterilor agasanți. Viața ei ar deveni o telenovelă de cea mai proastă calitate.

Hope, care până atunci păstrase tăcerea, interveni.

– După cum descrii situația, ar însemna ca O'Connell să câștige. Chiar dacă el moare, viața lui Ashley ar fi ruinată și a noastră, la fel. Iar cuvintele lui – „dacă eu n-o pot avea" – s-ar

adeveri într-un mod de-a dreptul grotesc. Ar fi stigmatizată pe vecie.

Catherine pufni în semn de dezaprobare, dar adevărul era că vedea tot scenariul, și chiar dincolo de acesta. Bătu scurt din palme și spuse pe un ton tăios:

– Ei bine, trebuie să existe o cale de a-l înlătura pe Michael O'Connell din viața lui Ashley înainte să se întâmple vreo nenorocire.

În mintea lui Scott se învălmășeau tot felul de idei. Cuvântul „înlătura" îl pusese pe gânduri.

– Cred, spuse el cu voce joasă, că am o idee.

Toți ceilalți își mutară atenția asupra lui. El se ridică în picioare și făcu câțiva pași încoace și-ncolo.

– Pentru început, spuse el cu prudență, părerea mea e că ar trebui să luăm lecții de la el.

– Ce vrei să spui? întrebă Sally.

– Vreau să spun, răspunse el la fel de prudent, că ar trebui să îl hărțuim și noi pe hărțuitor. Haideți să aflăm tot – și subliniez, tot – ce se poate afla despre nemernicul ăsta.

– De ce? întrebă Hope.

– Pentru că sunt convins că are și el un punct vulnerabil. Și e acolo unde ne așteptăm cel mai puțin.

Catherine încuviință din cap entuziastă. Fiecare om are un punct vulnerabil; trebuia doar să i-l descopere pe al lui O'Connell și să-l lovească exact acolo.

– Prea bine, spuse Sally, presupun că putem face asta. Dar care e scopul?

Scott își alese cuvintele cu grijă.

– Nu putem să-l ucidem cu mâna noastră, însă trebuie obligatoriu să-l înlăturăm. Cine ar putea face asta în locul nostru? Și s-o facă în așa fel încât să scăpăm cu toții – și în special

Ashley – basma curată. Ba chiar imaculată, dacă procedăm cu iscusință.

– Nu știu la cine te referi, replică Sally, vorbind și în numele celorlalți.

– Ai spus-o tu însăți, Sally, răspunse Scott. Cine înlătură un individ din societate pentru cinci, zece, douăzeci de ani sau chiar pentru toată viața?

– Statul, prin legile sale.

Scott dădu din cap a încuviințare.

– Nu trebuie decât să găsim un motiv ca statul să-l *înlăture* pe Michael O'Connell. O vor face fericiți și plini de entuziasm, nu-i așa? Tot ce-avem noi de făcut e să le oferim un motiv pentru care să treacă la aplicarea legii.

– Și care ar fi motivul respectiv? întrebă Ashley.

– Infracțiunea potrivită.

– Nu ţi se pare că planul lui Scott este genial? mă întrebă ea.

– Nu știu dacă *genial* e cuvântul pe care l-aș folosi, am răspuns eu. Mai degrabă nesăbuit și riscant.

Ea făcu o pauză înainte de a spune:

– Să zicem că așa pare la prima vedere. Dar ideea are ceva extraordinar: faptul că e total contrară oricăror așteptări, că sfidează cursul firesc al evenimentelor. Câți profesori de istorie, șefi de catedră în cadrul unor colegii de arte liberale crezi că se transformă peste noapte în criminali?

N-am răspuns nimic.

– Dar consilieri de îndrumare sau antrenori de liceu? Dar avocați? Sau ce spui despre Ashley, o studentă la arte? Nu e cu totul ieșit din comun faptul că patru oameni cu nivelul lor de educație se gândesc să comită o infracțiune? Să întreprindă acțiuni de natură să determine o reacție violentă?

– Totuși, nu știu ce să zic...

– Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să acționeze în afara legii? Ei știau mai bine ca oricine ce e de făcut, datorită lui Sally și experienței sale în materie de sistem judiciar. Cât despre Scott, acesta era pregătit să treacă la fapte, mai pregătit decât își imagina, dată fiind instruirea sa pe plan militar. Era un tip disciplinat. Nu ăsta era cel mai mare impediment, interdicția morală de a adopta un comportament infracțional, având în vedere statutul lor social?

– Totuși, eu aș fi crezut că vor apela la intervenția poliției.

– Ce garanție aveau că poliția le va fi de vreun ajutor? De câte ori ți s-a întâmplat să citești în ziar despre tragedii petrecute din cauza unei iubiri obsesive? De câte ori ai auzit ofițeri de poliție spunând: „Din păcate, nu putem face nimic?"

– Cu toate astea însă...

– Crede-mă că n-ai vrea să-ți scrie la căpătâi, pe piatra funerară: „Ce bine-ar fi fost dacă..."

– E adevărat, dar...

– Oamenii ăștia se aflau într-o situație ieșită din comun. Vedetele de cinema știu ce înseamnă să fii hărțuit. La fel și secretarele din instituțiile aglomerate. Sau mamele casnice care locuiesc în rulotă. Sau vedetele de la televizor. Obsedații nu țin cont de mediul economic sau social din care fac parte victimele lor. Însă în cazul nostru reacția victimelor a fost cu totul ieșită din comun. Care era scopul lor? S-o protejeze pe Ashley. Ce alt motiv mai nobil decât ăsta îți poți imagina? Pune-te în locul lor pentru o clipă. Tu ce-ai face?

Era o întrebare simplă, dar îmi era imposibil să dau un răspuns.

Ea trase adânc aer în piept.

– În realitate, singurul lucru care conta era dacă aveau să scape basma curată.

33

Câteva decizii dure

Scott se simți revitalizat, de parcă cineva ar fi pompat în el un rezervor de energie. Se uită la femeile strânse în jurul lui și începu să întocmească febril planuri și strategii, alimentat de furia pe care o nutrea față de Michael O'Connell. Sally se foia de colo colo și se vedea că avocata din ea începea să reflecteze la propunerea lui, analizând fiecare cuvânt pe care-l rostise și întorcând această idee pe toate părțile. „Ea își va da seama de toate riscurile planului meu", își zise el. Se întreba dacă Sally avea să realizeze că toate acele riscuri pălesc în comparație cu primejdia majoră care o pândea pe Ashley.

Însă, spre surprinderea lui, Sally dădu brusc din cap, în semn de încuviințare.

– Fie ce-o fi, spuse ea pe un ton aspru. Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

Apoi se întoarse spre Catherine și Hope.

– Ei bine, cred că suntem pe punctul de a păși pe un teren periculos, și poate că voi două ar trebui să vă gândiți mai bine dacă vreți sau nu să vă implicați. La urma urmelor, Ashley este fiica mea și a lui Scott, prin urmare e responsabilitatea noastră. Hope, e drept că tu ai fost ca a doua mamă pentru ea,

poate și mai mult, iar Catherine a fost singura bunică pe care a avut-o vreodată, dar, cu toate astea, nu sunteți rude de sânge...

– Termină odată cu tâmpeniile, se răsti Hope la ea.

În încăpere se făcu liniște, iar Hope se ridică în picioare și se duse lângă Scott. Recăpătându-și cumpătul, spuse:

– Știi, Ashley face parte din viața mea, la bine și la rău, din momentul în care ne-am cunoscut. Și, chiar dacă în ultima vreme lucrurile n-au mers prea bine între noi și viitorul relației noastre este incert, asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt eu pentru Ashley. Așa că vezi-ți de treaba ta și lasă-mă pe mine să hotărăsc în ce vreau și în ce nu vreau să mă implic.

Catherine adăugă prompt:

– Și pe mine, la fel.

Sally se clătină la auzul acestor cuvinte și se așeză la loc pe scaun. „Am distrus totul. Ce naiba am avut în cap?" se întrebă.

– Chiar nu știi nimic despre dragoste? o întrebă Hope.

Întrebarea rămase parcă suspendată în aer. După câteva momente de tăcere stânjenitoare, Hope se întoarse spre Scott.

– Ei bine, Scott, poate că ar trebui să ne explici concret la ce te gândești.

Scott făcu un pas în față.

– Sally are dreptate. Suntem pe punctul de a păși pe un teren periculos. Lucrurile vor deveni mult mai primejdioase din momentul ăsta. Dintr-odată, păru să-și dea seama de riscurile la care aveau să se expună, iar asta îl făcu să ezite. Una e să pui la cale comiterea unei infracțiuni și alta e să-ți asumi efectiv riscul comiterii ei.

Se întoarse înspre Ashley.

– Scumpa mea, spuse el cu voce joasă, e momentul ca tu să te ridici și să pleci din cameră. Mi-ar plăcea să urci la tine în cameră și să aștepți ca eu și mama ta să te chemăm înapoi.

– Cum adică? strigă Ashley, enervându-se instantaneu. E o chestiune care mă priveşte direct. Este problema mea. Iar acum, când aveţi de gând să treceţi la acţiune, mă trimiteţi de-aici? Nici vorbă, tată, nu voi permite să fiu lăsată pe dinafară. Este vorba despre viaţa mea.

Din nou, în încăpere se lăsă tăcerea, până când, într-un târziu, Sally spuse:

– Da, ai dreptate. Ashley, scumpa mea, ascultă-mă puţin. Trebuie să ne încredinţăm că tu nu ai nici cea mai mică legătură – legal vorbind – cu ceea ce vom face noi. Aşa că nu poţi lua parte la întocmirea planului. Probabil că vei avea şi tu ceva de *făcut.* Nu ştiu încă. Dar în nici un caz nu vei fi implicată în conspiraţie. Trebuie să ne asigurăm că eşti protejată. Atât de O'Connell, cât şi de autorităţi, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură neplăcută. Sally vorbea pe un ton profesional, detaşat. Aşa că nu mai pune nici o întrebare. Fă ce ţi-a spus tata. Du-te sus. Aşteaptă acolo şi apoi să faci tot ceea ce-ţi cerem, fără să mai pui întrebări.

– Mă trataţi ca pe un copil! izbucni Ashley.

– Exact, spuse Sally pe un ton calm.

– Nu voi îngădui asta.

– Ba da, o vei face. Pentru că doar aşa voi fi de acord cu planul lui Scott.

– Nu-mi puteţi face una ca asta!

– Dar ce-ţi facem? insistă Sally. Tu nu ştii ce avem de gând. Vrei să spui că nu avem dreptul de-a acţiona unilateral, spre binele propriului nostru copil? Te împotriveşti faptului că vrem să luăm măsuri ca să te ajutăm?

– Tot ce vreau să spun este că e vorba de viaţa mea!

– Da. Sally încuviință din cap. Ai mai spus asta. Am auzit-o cu toții. Și tocmai din acest motiv tatăl tău ți-a cerut să părăsești încăperea.

Ashley își privi părinții pe rând cu ochii umezi de lacrimi. Se simțea complet neputincioasă și neajutorată. Era pe punctul de a-și relua obiecțiile, când interveni Hope.

– Mamă, spuse ea cu prudență, aș vrea să urci și tu cu Ashley.

– Cum? sări Catherine. Nu fi absurdă. Nu sunt un copil căruia să-i dai ordine.

– Nu-ți dau ordine. Hope făcu o scurtă pauză. De fapt, îți dau. Și aș vrea să-ți spun același lucru pe care Scott și Sally i l-au spus adineauri lui Ashley. Vei avea și tu ceva de făcut. Sunt convinsă de asta. Mi-ar fi greu să acționez în vreun fel dacă ar trebui să-mi fac mereu griji pentru tine. Pur și simplu așa stau lucrurile.

– Păi, e drăguț din partea ta că îți faci griji pentru mine, draga mea, dar sunt mult prea în vârstă și obișnuită să-mi port singură de grijă, încât să mai am nevoie de supraveghere din partea fiicei mele. Pot să decid și singură.

– Tocmai asta mă îngrijorează. Hope îi aruncă mamei sale o privire încruntată. De ce nu înțelegi că, dacă îmi fac griji pentru tine – exact cum își fac ei griji pentru Ashley –, nu mă pot concentra asupra planului pe care vrem să-l punem în aplicare? Ești chiar atât de egoistă, încât nu mă poți lăsa să procedez cum cred eu de cuviință?

Întrebarea asta o lăsă pe Catherine fără replică. Se gândi că, de-atâția ani, fiica sa îi punea întruna aceeași întrebare. Și de fiecare dată ea se supunea în tăcere, chiar dacă Hope nu știa lucrul acesta. Catherine pufni și se lăsă pe spătarul scaunului, supărată pe fiica sa pentru ceea ce insinua, dar și din cauză că simțea că aceasta are dreptate. Rămase tăcută câteva clipe, după care se ridică în picioare.

– Cred că greșești, spuse ea. În privința mea. Iar tu – se întoarse spre Sally – greșești în privința lui Ashley. Catherine scutură din cap. Amândouă suntem perfect capabile să ne asumăm riscuri. Riscuri dure, îndrăznesc să spun. Dar ăsta e doar primul pas și, dacă tu vrei să nu fiu de față în clipa asta, prea bine. Se întoarse spre Ashley. Lucrurile se vor schimba. Sper din toată inima să fie așa. Dar, pentru moment, fie. Haide, draga mea, noi două mergem sus și nu putem decât să nădăjduim că își vor da seama la un moment dat că a fost o nesăbuință din partea lor să ne dea la o parte.

Se întinse și o apucă pe Ashley de umăr, aproape ridicând-o de pe scaun.

– Nu-mi convine. Deloc, spuse Ashley. Consider că nu e drept. Nu e corect.

Se luă însă după Catherine și urcară amândouă, târându-și picioarele pe scări.

Ceilalți trei nu scoaseră nici un cuvânt până când femeile ieșiră din cameră. Atunci Sally spuse:

– Mulțumesc, Hope. A fost o mișcare foarte inteligentă.

– Nu jucăm șah aici, răspunse Hope.

– O, ba da, spuse Scott. Sau o să jucăm cât de curând.

Dură o vreme până când reușiră să-și împartă între ei primele sarcini.

Pornind de la informațiile pe care le puteau desprinde din raportul lui Murphy, Scott urma să răscolească trecutul lui Michael O'Connell. Să-i vadă locuința, locul unde crescuse, să afle tot ce se putea cu privire la familia lui, la slujbele pe care le avusese, la educația pe care o primise. Scott era cel care avea să deslușească profilul psihologic al adversarului lor. Sally, la rândul ei, avea să-și petreacă tot weekendul studiind legislația.

Nu știau încă ce fel de infracțiune urma să-i pună în cârcă lui Michael O'Connell, dar erau conștienți de faptul că trebuia să fie o infracțiune gravă. Evitară să pronunțe cuvântul „crimă", dar acesta reieșea în mod implicit din toate spusele lor.

Înscenarea unei infracțiuni așa, din senin, necesita elaborarea un plan amplu, sarcină care îi revenea lui Sally. Ea trebuia să stabilească nu doar care să fie infracțiunea cu pricina – una care să-l arunce pe O'Connell după gratii o perioadă cât mai îndelungată –, ci și care ar fi cel mai ușor de dovedit de către procuror. O infracțiune care să-l bage la răcoare rapid și fără putință de scăpare. Care să excludă orice șansă de apărare sau de negociere cu reprezentanții acuzării. Trebuia să fie o infracțiune în care O'Connell să nu aibă posibilitatea de a primi o sentință mai ușoară în schimbul mărturiei depuse împotriva altui participant, cu un grad mai mare de vinovăție. Așadar, trebuia să fie vorba de o infracțiune în care să nu existe alți participanți, ci doar el. Iar Sally trebuia să descopere elementele de care avea să fie nevoie pentru dovedirea vinovăției sale, mai presus de orice îndoială.

Hope, care, credeau ei – era singura pe care O'Connell n-ar fi recunoscut-o așa ușor, primi sarcina de a descoperi unde se află acesta și de a-l urmări. Trebuia să-i studieze modul de viață și rutina de zi cu zi, cât mai amănunțit cu putință.

Presupuneau că, procedând în felul acesta, aveau să descopere răspunsurile de care era nevoie.

Greu de spus căruia dintre ei îi revenea sarcina cea mai primejdioasă. Probabil că lui Hope, se gândea Sally, pentru că ea avea să se afle cel mai aproape de O'Connell, în plan concret, fizic. Dar Sally știa că, din clipa în care răsfoise primul text juridic, era și ea complice. Cât despre Scott, acesta urma să se ocupe de partea cea mai neclară, cea mai dubioasă, căci

habar n-aveau ce va descoperi din clipa când va descinde în cartierul unde copilărise Michael O'Connell și va pronunța numele acestuia.

Hotărâră ca Ashley și Catherine să stea în casă. Lui Catherine, care încă regreta faptul că nu-l împușcase pe O'Connell când avusese această șansă, îi revenea sarcina de a inventa un sistem de apărare, pentru cazul în care acesta și-ar fi făcut din nou apariția, pe neașteptate.

Aceasta era principala temere a lui Sally: că O'Connell avea să acționeze înaintea lor.

Evită să pronunțe cuvântul „competiție" în prezența lui Hope și a lui Scott.

Bănuia că și ei gândeau la fel.

Mă privi câteva clipe, de parcă se aștepta să zic ceva, dar, văzând că nu scot nici un cuvânt, spuse:

– Te-ai gândit vreodată la semnificația expresiei „crimă perfectă"? Eu mi-am petrecut mult timp, în ultimele zile, cugetând la anumite lucruri. Ce e bine și ce e rău? Ce e drept și ce e nedrept? Și am ajuns la concluzia că o crimă perfectă, cu adevărat perfectă, nu înseamnă doar să nu fii prins – ăsta e standardul minim –, ci presupune, în plus, o schimbare radicală pe plan psihologic. E o experiență ce-ți schimbă întreaga viață.

– Cum ar fi, de pildă, furtul unui tablou de Rembrandt din Muzeul Luvru?

– Nu. O astfel de infracțiune are ca rezultat doar îmbogățirea cuiva. Făptașul, în cazul ăsta, nu e altceva decât un hoț de opere de artă. Cu nimic diferit de derbedeul care jefuiește magazinul de la colțul străzii, înarmat cu un pistol. Cred că o crimă perfectă – poate crima *ideală* – vizează mai mult sfera morală. Ea are scopul de

a îndrepta o greşeală. Înseamnă aplicarea justiţiei, nu sfidarea ei. Oferă o şansă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Aveam o mulţime de întrebări, dar nu voiam s-o întrerup.

– Şi încă un lucru, adăugă ea cu răceală.

– Ce anume?

– O astfel de crimă restabileşte nevinovăţia.

– A lui Ashley, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

– Evident.

34

Femeia care iubea pisicile

Meciul din semifinale se apropia de sfârșit și, fiindcă scorul era egal, arbitrul avea să fluiere începerea loviturilor de departajare.

„În sport, se gândi ea, se întâmplă adesea să ai parte de un deznodământ dureros, dar asta este, fără îndoială, una dintre cele mai crude lecții pe care le-am primit vreodată." Echipa lui Hope era în inferioritate numerică, dar cu toate astea fetele își găsiseră resursele necesare ca să le țină piept adversarelor. Se vedea că erau epuizate, străduința de a rezista până la capăt li se citea în priviri. Erau murdare și transpirate și mai multe dintre ele aveau genunchii însângerați. Jucătoarea cu rol de portar se plimba de colo colo, agitată, la distanță de coechipierele sale. Hope se gândi să meargă până la ea s-o încurajeze, dar își dădu seama că era un moment în care jucătoarea avea nevoie să fie singură, iar dacă nu reușise s-o instruiască suficient de-a lungul atâtor ore de antrenament, nimic din ce i-ar fi spus acum nu ar fi putut să compenseze această lipsă.

Norocul nu era de partea lor. Jucătoarea care trebui să execute cea de-a cincea lovitură de pedeapsă, căpitanul echipei – care nu ratase nici un penalty în toți cei patru ani de când activa în liga studențească –, șută în bara porții. Sunetul acela groaznic al

mingii izbindu-se de bara de metal puse punct campionatului. Brusc și ireversibil, ca un atac de cord. Jucătoarele din echipa adversă scoaseră un țipăt de bucurie și se repeziră să-și îmbrățișeze portarul, care nu avusese prilejul să atingă mingea nici măcar o singură dată pe tot parcursul loviturilor de pedeapsă. Hope își văzu propria jucătoare, cea care ratase, căzând în genunchi pe terenul plin de noroi, prinzându-și capul în mâini și izbucnind în lacrimi. Celelalte fete din echipă erau la fel de îndurerate – le simțea tulburarea –, dar cu toate astea le spuse:

– N-o lăsați pe colega voastră singură acolo. Sunteți o echipă și când pierdeți, și când câștigați. Mergeți la ea și amintiți-i lucrul ăsta.

Fetele o luară la fugă înspre căpitanul de echipă – Hope nu înțelegea de unde au atâta energie. Se simți foarte mândră de ele în momentul acela. „Victoria, se gândi ea, te umple de fericire, dar înfrângerea îți scoate la iveală caracterul." Hope își privi echipa adunată pe teren. Își aduse aminte că în zilele următoare avea de înfruntat o altă luptă. I se făcu frig dintr-odată și începu să tremure; iarna bătea la ușă. Meciul ăsta se sfârșise. Era timpul să înceapă altul.

Hope nu știa asta, dar își parcase mașina exact în locul ales de Matthew Murphy pentru supravegherea apartamentului lui Mihael O'Connell. Se lăsă pe spătarul scaunului și-și trase căciula de lână până deasupra ochilor, apoi își puse o pereche de ochelari de vedere nou-nouți. Nu purta ochelari în mod obișnuit, dar socotea că era nevoie să se deghizeze într-un fel sau altul. Nu era sigură că Michael O'Connell o văzuse vreodată, însă bănuia că da. Credea că acesta procedase cam la fel cum făcea ea în momentul de față. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi vechi și un hanorac bleumarin, care să o

protejeze de frigul după-amiezii târzii. Deşi era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât majoritatea studenţilor din zonă, arăta îndeajuns de tânără încât să pară una de-a lor. Îşi alesese îmbrăcămintea cu multă grijă, de parcă ar fi fost o junã care ieşea în oraş, la prima ei întâlnire, disperată să facă impresie bună. Scopul ei era să treacă neobservată pe străzile Bostonului, asemenea unui cameleon care împrumută culoarea mediului înconjurător, confundându-se cu acesta şi devenind invizibil.

Se gândi că, dacă avea să rămână în maşină, O'Connell o va observa în doar câteva minute.

„Trebuie să porneşti de la prezumţia că el ştie totul, îşi spuse. Că ştie cum arăţi şi că a reţinut în amănunt cum arată maşina ta, inclusiv numărul de pe plăcuţă."

Hope rămase nemişcată în scaunul ei, până când, la un moment dat, ajunse să-şi închipuie că prezenţa ei era atât de evidentă, încât ochelarii falşi îi erau complet inutili. Aruncă o privire pe raportul lui Murphy, studie îndelung poza lui O'Connell ataşată la dosar şi se întrebă dacă avea să fie în stare să-l recunoască. Neştiind ce altceva să mai facă, deschise portiera maşinii şi păşi afară, în stradă.

Aruncă o privire pe furiş în direcţia locuinţei lui Michael O'Connell, dorindu-şi în sinea ei să fi fost suficient de întuneric încât acesta să aprindă lumina în apartament, apoi îşi dădu seama că stând acolo nemişcată, avea mai multe şanse să fie văzută de O'Connell decât să-l vadă ea pe el. Se răsuci pe călcâie şi porni rapid înspre colţul clădirii, imaginându-şi că O'Connell o sfredelea cu privirea, de undeva din spate. Dădu colţul şi apoi se opri. Ce rost mai avea să stea la pândă, dacă primul lucru pe care îl făcea era s-o ia la fugă în direcţia opusă?

Trase adânc aer în piept, simţindu-se teribil de neajutorată.

„E zadarnic, zadarnic, își zise. Du-te înapoi, găsește-ți alt loc, pe vreo alee sau după un copac și așteaptă-l acolo. Trebuie să dai dovadă de tot atâta răbdare ca și el."

Scuturând din cap, se întoarse și ieși de după colțul clădirii, iscodind cu privirile în căutarea unui loc de pândă. În clipa aceea îl zări pe O'Connell ieșind din clădire. Mergea cu capul puțin lăsat pe spate, zâmbind și afișând o veselie care o scoase din sărite. Era de-a dreptul furioasă; avea senzația că își bate joc de ea, deși n-avea nici un motiv să creadă că el ar fi conștient de prezența ei. Se trase într-o parte, încercând să se lipească cu spatele de zid și, sperând să nu fie observată, continuă să-l urmărească din priviri. În clipa aceea, zări o femeie în vârstă, cu fața zbârcită, îndreptându-se spre clădire pe același trotuar pe care se afla și Michael O'Connell. Acesta se încruntă de îndată ce o zări pe bătrână. Expresia de pe chipul lui o înspăimântă pe Hope; era ca și cum O'Connell s-ar fi transformat într-o fracțiune de secundă, trecând de la nonșalanța aceea batjocoritoare la o furie turbată.

Bătrâna părea total inofensivă. Se deplasa cu mare greutate. Era mică de statură și bondoacă și era îmbrăcată neîngrijit cu o haină de lână neagră, veche de vreo douăzeci de ani, după cum arăta. Pe cap purta o căciulă multicoloră tricotată. Brațele îi erau pline de sacoșe albe, pline cu cumpărături, majoritatea alimente. Hope observă o sclipire în ochii bătrânei în clipa când privirea îi căzu pe Michael O'Connell. O văzu făcând un pas într-o parte, ca să-i taie calea. Hope se furișă după un copac, pe cealaltă parte a străzii înguste, urmărind confruntarea dintre O'Connell și femeie.

Aceasta se căzni să-și ridice mâna încărcată cu pungi și-și agită degetul în direcția lui.

– Te știu eu! spuse ea cu voce ridicată. Știu ce faci!

– Nu știi nimic despre mine, răspunse O'Connell, pe un ton la fel de ridicat.

– Știu că faci ceva cu pisicile mele. Știu că mi le furi. Sau mai rău de-atât! Ești un om rău, diabolic și ar trebui să chem poliția.

– Nu le-am făcut nimic pisicilor tale nenorocite. Poate și-au găsit altă bătrână nebună să le hrănească. Poate nu le place mâncarea pe care le-o dai tu. Poate și-au găsit o gazdă mai bună decât tine, bătrână nebună ce ești. Acum lasă-mă-n pace și ai grijă să nu cumva să chem eu autoritățile de la sănătate. Poți să fii sigură c-o să-ți ia toate mâțele alea jegoase, să le vină de hac.

– Ești un om crud, fără inimă, spuse bătrâna cu voce tăioasă.

– Dispari din calea mea și du-te naibii! se răsti O'Connell, împingând-o pe bătrână la o parte și văzându-și mai departe de drum.

– Știu eu ce faci! repetă femeia, strigând după el.

O'Connell se întoarse spre ea, privind-o țintă.

– Chiar știi? îi spuse pe un ton amenințător. Ei bine, indiferent ce crezi tu că fac, ai noroc că nu mă apuc să-ți fac și ție la fel.

Hope o văzu pe bătrână tresărind și făcând un pas în spate, de parcă ar fi lovit-o ceva. O'Connell rânji din nou, vizibil satisfăcut de reacția ei, după care se răsuci pe călcâie și porni mai departe. Hope nu știa încotro merge, dar știa că trebuie să se țină după el. Când se întoarse spre bătrâna care rămăsese încremenită pe trotuar, îi veni brusc o idee. De îndată ce Michael O'Connell dădu colțul la capătul clădirii, Hope se îndreptă spre bătrână.

Aruncând o privire în urma lui Michael O'Connell, ca să se asigure că acesta dispăruse de-a binelea, Hope făcu un semn cu mâna în direcția bătrânei.

– Scuzați-mă, doamnă, spuse ea pe un ton cât mai blând cu putință, căutând să intre în vorbă cu femeia. Scuzați-mă...

Femeia se întoarse precaută spre Hope.

– Da? răspunse ea evaziv.

– Îmi pare rău, spuse Hope rapid, eram pe partea cealaltă a străzii și am auzit, fără să vreau, dialogul pe care l-ați avut cu tânărul acela.

Femeia continuă să o privească pe Hope cu atenție, pe măsură ce se apropia de ea.

– Mi s-a părut foarte grosolan și nepoliticos.

Bătrâna ridică din umeri, încă nelămurită cu privire la intențiile lui Hope.

Aceasta trase adânc aer în piept și născoci o minciună.

– Pisica mea, un motan pătat, adorabil, cu lăbuțele albe – l-am botezat Șosetuță – a dispărut de câteva zile. S-a pierdut și nu știu ce să fac. Simt că îmi pierd mințile. Eu locuiesc două blocuri mai încolo. Hope făcu un gest cu mâna, indicând o direcție nedefinită. Mă întrebam dacă nu cumva l-ați văzut.

În realitate, Hope nu agrea deloc pisicile. O făceau să strănute și îi displăcea felul în care se uitau la ea.

– E atât de scump și îl am de mulți ani. Nu-i stă în fire să lipsească atâta vreme.

Minciunile i se rostogoleau de pe buze cu ușurință.

– Nu știu, spuse încet bătrâna. În colecția mea am vreo două pisici care seamănă cu cea descrisă de dumneavoastră, dar nu-mi amintesc să fi apărut vreuna recent. Pe de altă parte...

Privirea femeii alunecă de la Hope în direcția unde dispăruse Michael O'Connell. Scoase un sâsâit asemănător cu cel produs de protejatele sale.

– Aș putea să jur că *tipul ăsta* a făcut ceva cumplit.

Hope mimă o expresie șocată.

– Nu-i plac pisicile? Ce fel de om...

Nu trebui să-şi încheie propoziţia. Bătrâna se dădu un pas în spate, măsurând-o pe Hope din cap până-n picioare.

– N-ai vrea să intri puţin, să bei o cană de ceai şi să faci cunoştinţă cu copilaşii mei?

Hope dădu din cap în semn de încuviinţare şi se aplecă să ia sacoşele femeii din mâinile acesteia. „Am reuşit", îşi zise în gând. Avea senzaţia că tocmai fusese poftită să pătrundă în bârlogul balaurului.

Scott oftă şi studie clădirea joasă şi decolorată a liceului, construită din blocuri de zgură şi cărămidă roşie. Se gândi că cel care proiectase această clădire era probabil specializat în construirea închisorilor. Un şir de autobuze şcolare galbene erau parcate în faţa liceului, cu motoarele pornite, răspândind în aer un miros puternic de motorină. Un drapel naţional zdrenţuit se răsucise în jurul băţului, încurcându-se în faldurile drapelului statului New Hampshire. Ambele steaguri fâlfâiau puternic în bătaia vântului aspru. Clădirea era împrejmuită de un gard înalt de sârmă complet ruginită. Pe uşa de la intrare erau două afişe: unul cu sloganuri de încurajare a echipei Warriors, iar celălalt cu îndemnuri de înscriere la testul de admitere. Nimeni nu părea să bage de seamă greşelile de ortografie de pe cele două afişe.

Scott avea şi el o copie a raportului lui Matthew Murphy, în buzunarul hainei. Conţinea informaţii extrem de sărăcăcioase privitoare la trecutul lui Michael O'Connell, dar Scott era hotărât să afle mai multe. Alesese ca punct de pornire liceul pe care îl frecventase acesta, chiar dacă trecuseră de-atunci mai bine de zece ani.

Avusese o dimineață mohorâtă, din cauză că își petrecuse timpul făcând investigații în locurile unde copilărise O'Connell. Zona de coastă a statului New Hampshire e un loc al contradicțiilor; vecinătatea Atlanticului îi conferă o frumusețe deosebită, în schimb zona industrială, înghesuită în apropierea punctului de vărsare a râurilor în ocean este nemiloasă, cu furnalele și gările sale, cu antrepozitele și uzinele metalurgice care funcționează fără oprire. Este ca și cum ai privi o dansatoare trecută de prima tinerețe într-o speluncă deocheată, în miezul zilei.

Cea mai mare parte a regiunii în care copilărise Michael O'Connell o reprezentau șantierele navale, dedicate construirii unor vase de dimensiuni uriașe. Macarale gigantice capabile să ridice sute de tone de oțel se profilau pe cerul cenușiu. Fie vară, fie iarnă, oamenii de-aici purtau în permanență căști de protecție, salopete de lucru și bocanci solizi. Muncitorii de pe șantierele navale erau robuști și rezistenți, la fel de indestructibili ca utilajele pe care le manevrau. Duritatea și rezistența erau calitățile cele mai de preț pe meleagurile astea.

Scott se simțea stingher aici. În timp ce ședea în mașină, urmărind cetele de liceeni ce ieșeau din clădirea dărăpănată, avu senzația că făcea parte dintr-o cu totul altă lume. O lume în care rolul lui era acela de a-i împinge pe studenți tot mai sus, spre acei indici ai succesului la care râvnește toată lumea: mașini scumpe, conturi grase în bancă, locuințe grandioase. Adolescenții pe care îi urmărea acum înghesuindu-se în autobuze aveau visuri mult mai modeste, bănuia el, și aveau toate șansele să sfârșească într-o fabrică, muncind pe brânci.

„Dacă aș locui aici, aș face tot ce mi-ar sta-n putință ca să plec", își zise.

În timp ce autobuzele pline de elevi porniră încet, unul după altul, Scott ieși din mașină și se îndreptă cu pași grăbiți spre intrarea în școală. Paznicul de la ușă îl îndrumă către ghișeul principal, unde dădu de mai multe secretare. În spatele lor îl zări pe director, care îi ținea morală unei eleve, cu o mină plictisită. Fata avea părul vopsit în șuvițe mov, o jachetă de piele neagră și o mulțime de cercei în urechi și în sprânceană.

– Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă o tânără.

– Sper că da, răspunse Scott. Numele meu este Johnson. Lucrez la firma Raytheon; știți, suntem din Boston. Am decis să-i oferim o slujbă unui tânăr de aici. CV-ul său spune că a absolvit acest liceu cu zece ani în urmă. Vedeți dumneavoastră, noi lucrăm pe baza unor contracte cu guvernul, așa că trebuie să verificăm totul cu maximă rigurozitate.

Secretara se întoarse înspre computer.

– Numele?

– Michael O'Connell.

Apăsă câteva taste.

– Absolvent, promoția 1995.

– Mai aveți vreo informație care ne-ar interesa în vreun fel?

– N-am voie să vă comunic calificativele sau alte înregistrări decât pe baza unei permisiuni scrise.

– Da, evident, spuse Scott. Păi, atunci vă mulțumesc.

Șovăi o clipă, în timp ce secretara își reluă munca de completare a datelor pe calculator. Surprinse, cu coada ochiului, privirea unei doamne mai în vârstă, care ieșise din biroul directorului adjunct tocmai în clipa când el rostise numele lui Michael O'Connell. Femeia păru să ezite puțin, după care, ridicând din umeri, se apropie de el.

– Eu l-am cunoscut, spuse ea. O să primească o slujbă?

– Operator pe computer. Va completa date sau ceva de genul acesta. Nu e o poziție prea înaltă, dar pentru că unele date au legătură cu Pentagonul, ni s-a cerut să facem o verificare de rutină.

Femeia clătină din cap, surprinsă.

– Mă bucur să aud că s-a îndreptat. Raytheon este o corporație renumită.

– Cum era viața lui în trecut? Chiar atât de întoarsă pe dos?

Femeia zâmbi.

– Cam așa ceva.

– Știți, toți am avut probleme în liceu. Nu o să mă cramponez de fleacuri, de încurcăturile tipice adolescenței. Pe mine mă interesează lucrurile mai serioase, dacă au existat.

Femeia clătină din nou din cap.

– Înțeleg. Nu chestiile mărunte.

Apoi ezită.

– O'Connell?

– Nu știu ce să zic. În special dacă spuneți că s-a îndreptat. N-aș vrea să-i compromit șansele de angajare.

– Dar ne-ar fi de mare ajutor, realmente.

Femeia ezită, iar apoi spuse:

– Tipul provoca numai necazuri pe vremea când era la noi.

– Cum așa?

– Era inteligent. Mult mai inteligent decât ceilalți. Ieșea în evidență. Dar nu era tocmai normal. Mereu am avut impresia că e un puști de tip Columbine[1], atât doar că încă nu s-a întâmplat catastrofa. Știți la ce mă refer, un tip liniștit, dar care

[1] Masacrul de la liceul Columbine – în 20 aprilie 1999, doi elevi ai acestui liceu din Colorado, S.U.A., au ucis doisprezece elevi și un profesor, rănind alți douăzeci și unu de elevi în mod direct, precum și pe alți trei, în timp ce încercau să fugă de la locul tragediei, după care cei doi făptași s-au sinucis. (n.tr.)

părea mereu să pună la cale ceva. Ce mă deranja la el cel mai tare era faptul că, dacă îi intra în cap că o persoană îi stă în cale sau că îl împiedică să obțină ceea ce-și dorește, ei bine, nu mai vedea nimic altceva în fața ochilor. Dacă îl interesa un anumit curs, lua note maxime. Dar dacă profesorul nu-i era simpatic, atunci se petreceau lucruri ciudate. Neplăcute. Cum ar fi vandalizarea mașinii profesorului cu pricina. Sau dispariția însemnărilor sale legate de curs. Sau un denunț anonim la poliție, care sugera conduita ilicită a profesorului, într-un domeniu sau altul. Și el părea să aibă legătură cu aceste lucruri de fiecare dată. Dar niciodată nu existau destule dovezi. Am fost de-a dreptul încântată când a părăsit școala.

Scott clătină din cap încuviințând.

– De ce... începu el, dar femeia îl întrerupse, continuând în locul lui.

– Dacă ați fi avut o familie ca a lui, nici dumneavoastră n-ați fi fost în toate mințile.

– Unde...

– N-am voie să vă spun asta. Luă o bucată de hârtie și notă o adresă. Nu știu dacă mai e valabilă adresa asta. S-ar putea să nu mai fie.

Scott luă hârtia.

– Cum de vă amintiți toate astea? Doar au trecut zece ani de-atunci.

Femeia zâmbi.

– În toți acești ani m-am așteptat să intre cineva pe ușa asta și să înceapă să pună întrebări legate de Michael O'Connell. Dar nu m-am gândit că va fi vorba de o slujbă pentru el. Mai degrabă mă așteptam la vizita poliției.

– Păreți foarte sigură de ceea ce spuneți.

– I-am fost profesoară în clasa a unsprezecea, continuă femeia zâmbind. De limba engleză. Și mi-a lăsat o impresie de neuitat. De-a lungul anilor, un dascăl are, poate, vreo zece elevi pe care nu îi uită niciodată. Pe jumătate dintre aceștia, din motive lăudabile, pe ceilalți, din cauza unor incidente nefericite. Spuneți-mi, la noua slujbă va avea colege tinere?

– Da. De ce?

– Pe vremea când era la noi, avea talentul să le facă pe fete să se simtă tare incomod. Cu toate astea, erau atrase de el. N-am înțeles niciodată lucrul ăsta. Cum să fii atrasă de cineva care știi că-ți va provoca neplăceri?

– Nu știu. Aș putea oare să stau de vorbă cu unele dintre ele?

– Sigur. Dar, după atâta vreme, cine știe pe unde or fi ajuns? Și oricum mă îndoiesc că veți găsi prea multe persoane dispuse să vorbească despre Michael. Cum v-am mai spus, era un personaj pe care nu-l uiți cu una, cu două.

– Familia lui?

– Aveți aici adresa. După cum vă spuneam, nu știu dacă tatăl lui mai locuiește acolo. Puteți verifica.

– Și mama?

– Mama a ieșit din peisaj cu mulți ani în urmă. N-am știut niciodată întreaga poveste, dar...

Femeia se crispă brusc.

– Am înțeles că a murit când el era mic. Să fi avut vreo zece ani? Sau treisprezece? Cred că e suficient cât v-am spus. Deja am vorbit prea mult. N-aveți nevoie de numele meu, nu-i așa?

Scott scutură din cap. Aflase cât avea nevoie.

– O cană de ceai, scumpa mea? Cu puțin lapte?

– Da, aș vrea, răspunse Hope. Mulțumesc frumos, doamnă Abramowicz.

– Te rog, draga mea, spune-mi Hilda.

– Atunci, Hilda, mulțumesc frumos. Ești foarte drăguță.

– Mă întorc într-o secundă, continuă bătrâna.

Hope auzi ceainicul începând să bolborosească. Aruncă o privire împrejur, cercetând apartamentul. Pe perete era atârnat un crucifix, alături de un tablou viu colorat cu Cina cea de Taină. Acesta era înconjurat de poze alb-negru, îngălbenite de vreme, înfățișând bărbați cu gulere țepene și femei îmbrăcate în dantelă. Mai erau câteva tablouri cu peisaje verzi, străzi pavate cu piatră și o biserică cu clopotnița ascuțită. Hope trase concluzia că personajele din poze erau rude, decedate, ale bătrânei, dintr-o țară est-europeană pe care n-o mai vizitase de multă vreme, poate niciodată. Avea senzația că e înconjurată de fantome. Iscodi mai departe cu privirea în jurul ei: vopseaua scorojită în jurul pervazului de la geam; o sumedenie de sticluțe și flacoane cu medicamente; maldăre de reviste și ziare, iar în fața fotoliului roșu, un televizor vechi de cel puțin cincisprezece ani. Totul trăda deșertăciune, un gol tulburător în viața femeii.

Apartamentul avea un singur dormitor. Privi în jurul său și zări un coș cu ace de tricotat la picioarele fotoliului. Locul mirosea a vechi și a pisici. Opt sau chiar mai multe reprezentante ale neamului felin stăteau tolănite pe canapea, pe pervazul ferestrei sau lângă radiator. Câteva veniră lângă Hope și începură să se frece de picioarele acesteia. Bănuia că în dormitor mai erau încă pe-atâtea.

Trase adânc aer în piept și se întrebă cum era posibil ca cineva să sfârșească într-o asemenea singurătate.

Doamna Abramowicz intră în cameră cu două căni de ceai din care ieşeau aburi. Schiţă un zâmbet în direcţia pisicilor care se apropiară de ea numaidecât şi începură să i se frece de picioare.

– Încă nu e ora cinei, iubitele mele. În câteva minute. Lăsaţi-o pe mama să stea puţin la taifas acum. Se întoarse către Hope. Nu-l vezi pe Şosetuţă în mica mea colecţie, nu-i aşa?

– Nu, spuse Hope cu voce tristă. Şi nu l-am văzut nici pe hol.

– Eu încerc să-mi ţin puişorii departe de hol. Nu reuşesc tot timpul, căci le place să mişune de colo colo, aşa sunt pisicile, ştii prea bine, draga mea. Pentru că sunt convinsă că *el* le face ceva groaznic.

– Ce te face să crezi...

– El nu-şi dă seama de asta, dar eu le cunosc pe fiecare în parte. Şi o dată la câteva zile îmi dispare câte una. Aş suna la poliţie, dar are dreptate. Probabil că mi le-ar lua şi pe celelalte, iar asta n-aş putea să suport. E un om rău, mi-aş dori să se mute de-aici. N-ar fi trebuit...

Doamna Abramowicz se opri brusc, iar Hope se aplecă înspre ea. Bătrâna oftă şi aruncă o privire în jurul său.

– Mă tem, draga mea, că, dacă Şosetuţă a dat târcoale pe aici, ticălosul ăsta o fi pus mâna pe el. I-o fi făcut ceva rău. Nu ştiu ce să spun.

Hope dădu din cap.

– Pare un om îngrozitor.

– Aşa şi este. Mă înspăimântă şi de obicei nu stau de vorbă cu el decât dacă am ceva să-i spun, cum s-a întâmplat astăzi. Cred că şi alţi vecini sunt speriaţi de el, dar nu îndrăznesc să-i spună nimic. Ce-am putea să-i facem? De plătit, plăteşte chiria la timp, nu face gălăgie, nu dă petreceri zgomotoase, iar asta e tot ce contează pentru proprietar.

Hope sorbi o înghițitură din ceaiul dulce.

– Mi-aș dori să am o certitudine. Mă refer la dispariția lui Șosetuță.

Doamna Abramowicz se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ar fi o modalitate, spuse ea încet, să afli cu certitudine. Și mi-aș lămuri și eu anumite nedumeriri. Eu sunt în vârstă și nu mai am putere ca altădată. Și mi-e teamă, dar n-am unde să mă mut altundeva. Dar tu, draga mea, pari mult mai puternică. Mai puternică și decât am fost eu în tinerețe. Și pun rămășag că nu te temi de prea multe lucruri.

– Da, așa e.

Bătrâna zâmbi din nou, parcă rușinată.

– Pe vremea când soțul meu trăia, apartamentul ăsta era mult mai mare. De fapt, includea și spațiul ocupat în prezent de domnul O'Connell. Aveam două dormitoare și o cameră de zi, un birou și o sufragerie spațioasă, mai precis tot colțul ăsta al clădirii. Însă, după ce Alfred al meu s-a stins, proprietarii au reamenajat spațiul. Au împărțit apartamentul ăsta uriaș în trei mai mici. Dar au fost cam delăsători.

– Delăsători?

Doamna Abramowicz mai luă o înghițitură de ceai. Hope zări în ochii ei o sclipire de furie.

– Da, delăsători. Nu ți se pare o dovadă de neglijență faptul că nu s-au mai obosit să schimbe încuietorile de la ușile noilor apartamente? Care odinioară au făcut parte din apartamentul *meu*.

Hope încuviință din cap. Dintr-odată, se simți străbătută de un fior.

– Vreau să aflu ce a făcut cu pisicile mele, spuse doamna Abramowicz cu voce joasă. Ochii i se îngustară, vocea i se transformă în șoaptă, iar Hope avu senzația că femeia aceasta

ascundea ceva formidabil. Cred că și tu ai vrea să afli ce s-a întâmplat cu Șosetuță. Există o singură modalitate să aflăm cu certitudine, și anume să intrăm la el în apartament. Se aplecă înainte, apropiindu-și fața de Hope și îi spuse în șoaptă: El nu știe, dar am o cheie de la ușa lui.

– Așadar, spuse ea și, pentru o clipă, tristețea îi umbri chipul, înțelegi acum despre ce este vorba?

Orice reporter știe că între subiect și cel care urmează să consemneze povestea trebuie să existe o anumită atracție. Sau poate e vorba de capacitatea de a-i smulge sursei mărturiile cele mai ascunse și mai greu de dezvăluit. Cu toate astea, știam că ea era cea care dirijează discuția după bunu-i plac, și așa făcuse din capul locului. Întâlnirile noastre aveau drept scop comunicarea anumitor informații, iar prin relatarea ulterioară a povestirii, aveam să mă folosesc de ea în aceeași măsură în care mă folosise și ea.

Făcu o pauză, apoi îmi spuse:

– Cât de frecvent se întâmplă să-i auzi pe prietenii tăi de vârstă mijlocie spunând că vor să-și schimbe viața? Să fie altceva decât ceea ce sunt în prezent? Ar vrea să se întâmple ceva care să le schimbe perspectiva, încât să nu mai fie nevoiți să se confrunte cu jalnica, apăsătoarea rutină a vieții.

– Destul de frecvent, am răspuns eu.

– Majoritatea oamenilor mint atunci când zic că vor o schimbare, căci ideea de schimbare e de-a dreptul înspăimântătoare. Ce vor ei, de fapt, este să-și recapete anii tinereții. Când ești tânăr, toate alegerile reprezintă o aventură. De-abia când atingem vârsta de mijloc începem să ne cântărim mai bine deciziile și să ne îndoim de ele. Am apucat-o pe-o cale și acum trebuie să mergem mai departe pe ea, nu-i așa? De aici lucrurile par să se complice. Nu câștigăm la loterie. Șeful ne cheamă și ne dă de știre că ne-a

redus salariul. Soţul sau soţia cu care am trăit douăzeci de ani ne anunţă dintr-odată că a cunoscut pe altcineva şi îşi vrea libertatea înapoi. Medicul examinează încruntat rezultatele analizelor şi ne recomandă o serie de investigaţii suplimentare.

– Scott şi Sally...

– În cazul lor, Michael O'Connell a fost factorul care a declanşat criza. Sau poate criza se apropia vertiginos. Erau ei capabili oare s-o protejeze pe Ashley?

Îşi duse cu un gest rapid mâna la buze şi din gâtlej îi ieşi un geamăt scurt. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi recapete calmul.

– Căci, deşi nici unul dintre ei n-a spus-o în chip explicit, cel puţin nu încă, totuşi în adâncul inimii ştiau că aveau să plătească un preţ ridicat pentru ceea ce-şi doreau.

35

Un singur bocanc

Hope stătea stingherită în fața ușii lui Michael O'Connell, cu cheia în mână. În spatele ei, doamna Abramowicz pândea din pragul apartamentului ei, cu pisicile încolăcite în jurul picioarelor. Îi făcu semn cu mâna lui Hope, îndemnând-o să intre.

– Eu stau de pază. Va fi în regulă. Doar grăbește-te, șopti bătrâna.

Hope trase adânc aer în piept și vârî cheia în ușă. Nu știa prea bine ce să facă, ce să caute și nici ce spera să descopere. Dar, în timp ce învârti cheia în broască, atentă să nu scoată nici cel mai mic sunet, și-l imagină pe O'Connell mergând pe trotuar, dând colțul la capătul străzii și apropiindu-se de ea, odată cu lăsarea nopții. Îi simțea parcă respirația în spate și-și imagina șuierul vocii sale. Scrâșni din dinți și-și spuse că va lupta din toate puterile, dacă va fi nevoită s-o facă.

– Repede, draga mea, spuse doamna Abramowicz, continuând să-i facă semn cu mâna. Află ce a făcut cu pisicile mele.

Hope deschise ușa larg și păși înăuntru.

Nu știa ce să facă, dacă să închidă ușa în urma ei sau să o lase întredeschisă... „Ca să ce? își zise în sinea ei. Dacă se întoarce, sunt prinsă în capcană. Nu este altă ieșire. Nici scară de incendiu. Nici o putință de scăpare". Trase adânc aer în piept

și închise ușa aproape de tot. Cel puțin așa va putea să audă semnalul doamnei Abramowicz, dacă bătrâna avea să fie în stare s-o avertizeze cumva.

Hope inspectă apartamentul. Era murdar și neîngrijit. Evident, lui O'Connell nu-i păsa de condițiile în care locuia. Nu avea nici un tablou pe pereți, nici o plantă pe pervaz, nici un covor pe podea. N-avea televizor sau combină audio. Doar câteva manuale de informatică uzate, care zăceau pe jos, într-un colț. Apartamentul era degradat și sărăcăcios precum chilia unui călugăr. Lucrul acesta o neliniști pe Hope, căci îi dădea de înțeles că Michael O'Connell se refugiase pe tărâmul imaginației, canalizându-și toată pasiunea înspre împlinirea fanteziilor sale. Trăia într-o lume imaginară, cu totul alta decât cea în care mergea seara la culcare.

Se mișcă rapid prin apartament, inspirând profund și născoci pe loc un plan.

„Memorează totul, își zise în gând. Ține minte fiecare detaliu."

Își vârî mâna în buzunarul jachetei și scoase o bucățică de hârtie. Pe biroul micuț zări un pix ieftin. Trasă rapid o schiță a apartamentului, apoi reveni lângă birou. Acesta era alcătuit dintr-o tăblie ieftină de lemn sprijinită pe două dulăpioare de metal. Un scaun de lemn cu spătarul drept era tras în fața laptopului așezat pe birou. Planul ei era de-o simplitate dezarmantă; și-l imagină pe Michael O'Connell șezând în fața ecranului, cu chipul scăldat în lumina sa metalică, concentrat asupra imaginilor din fața sa. Laptopul părea nou. Era deschis, conectat și beculețul era aprins, semn că funcționa.

Hope trase adânc aer în piept, își ciuli urechile ascultând zgomotele de pe hol și apoi se așeză în fața computerului. Își notă pe bucățica de hârtie modelul computerului și anul de

fabricație, apoi își aținti privirea asupra ecranului negru. Asemenea unui electrician ce apucă un cablu de curent neizolat, atinse mouse-ul din centrul tastaturii. Aparatul bâzâi și ecranul se lumină dintr-odată.

Hope simți că i se usucă gâtul și rămâne fără aer.

Pe ecran apăruse chipul lui Ashley.

Imaginea nu era bine centrată, se vedea clar că poza fusese făcută în grabă, de la o distanță de câțiva pași. O surprinsese pe punctul de-a se întoarce, ca și când un zgomot venit din spate i-ar fi atras atenția brusc. Pe chipul fetei se citea o expresie de teamă.

Hope nu-și putea desprinde privirea de pe ecran. Își auzea propria respirație, tot mai precipitată. Faptul că O'Connell pusese această imagine pe ecranul computerului îi dădea de înțeles mai multe lucruri, care mai de care mai sumbre. O'Connell adora momentele în care Ashley era luată prin surprindere și tremura de spaimă.

Se gândi că dragostea lui era bolnavă, periculos de bolnavă.

Mușcându-și buzele, mută cursorul în dreptul fișierului cu documente personale și dădu clic. Conținea patru titluri: *Ashley – Dragoste. Ashley – Ură. Ashley – Familie. Ashley – Viitor.*

Apăsă pe primul titlu și îi apăru o fereastră cu mesajul: Introduceți parola.

Mută cursorul pe documentul intitulat *Ashley – Ură.*

Din nou, mesajul: „Introduceți parola".

Hope scutură din cap. Își zise că ar putea să descopere parola, dacă ar sta să se gândească, dar deja trecuse destul de mult timp de când era în apartament. Respirând greoi, închise calculatorul, lăsându-l exact așa cum îl găsise. Apoi deschise sertarele dulăpioarelor, dar descoperi că acestea erau goale, în

afară de câteva creioane răzlețe și un teanc de hârtie pentru imprimantă.

Când se ridică simți că o cuprinde o ușoară amețeală. „Grăbește-te, își zise. Întinzi coarda prea tare."

Aruncă o privire de jur împrejurul. „Verifică în dormitor", își spuse în gând.

În dormitor mirosea a transpirație și a dezordine. Se apropie cu pași grăbiți de un scrin uzat și răscoli rapid prin sertarele acestuia. Pe patul de o singură persoană așternuturile erau toate mototolite. Se lăsă în genunchi și aruncă o privire sub pat. Nimic. Se întoarse spre debaraua mică din perete. Câteva geci și cămăși atârnau pe umerașe. Un sacou negru. Două cravate. O bluză cu mâneci lungi și o pereche de pantaloni gri. Nimic care să-i atragă atenția. Era pe punctul de a închide ușa când observă, în capătul îndepărtat al debaralei, un bocanc de șantier uzat, unul singur, care avea înăuntru o șosetă sport, țeapănă de la noroiul care se întărise pe ea. Era parțial ascunsă în spatele unui maldăr de haine de lucru mirosind a transpirație.

Un singur bocanc? Amănuntul ăsta i se păru foarte ciudat.

Se uită în jur după celălalt, dar nu-l zări nicăieri.

Asta o puse pe gânduri și rămase pe loc, cu privirea pironită pe bocanc, de parcă acesta ar fi putut s-o lămurească în vreun fel, apoi se întinse și, ocolind cu grijă maldărul de haine, apucă bocancul. Era greu și-și dădu numaidecât seama că avea ceva înăuntru. Asemenea unui chirurg ce desprinde cu infinită grijă un strat de piele, scoase șoseta și privi înăuntrul bocancului.

Icni din străfundul gâtului.

Înăuntrul bocancului se afla un pistol.

Dădu să pună mâna pe el, dar apoi își spuse: „Nu-l atinge."

Nu-și putu explica de ce.

O parte din ea dorea să-l ia de-acolo, să-l pună într-un loc sigur, departe de Michael O'Connell. Acesta era pistolul cu care avea de gând s-o ucidă pe Ashley?

Hope se simți ca legată de mâini și de picioare, ca și când cineva ar fi ținut-o forțat cu capul sub apă. Știa că, dacă ia pistolul, O'Connell își va da seama că unul dintre ei fusese la el în apartament. Și va trece la acțiune. Poate avea să-i provoace o reacție violentă. Poate mai avea vreo armă ascunsă pe undeva. Poate și iar poate. Întrebările și îndoielile se învălmășeau în mintea ei. Își dori să existe vreo cale prin care arma să devină nefuncțională, cum ar fi, de pildă, prin înlăturarea percutorului. Citise despre această metodă într-un roman polițist, dar nu știa cum trebuie procedat. Să-i ia gloanțele nu servea la nimic. O'Connell și-ar fi dat seama că cineva îi umblase printre lucruri și le-ar fi înlocuit, pur și simplu.

Rămase cu ochii pironiți pe pistol. Pe țeavă erau inscripționate marca și calibrul, .25.

Urâțenia armei îi stârnea repulsie.

Neștiind sigur dacă procedează corect, puse la loc bocancul, în colțul debaralei și aranjă puțin hainele, ca să arate întocmai ca înainte.

Îi venea să fugă mâncând pământul. De cât timp se afla în apartament? De cinci minute? De douăzeci? I se păru că aude zgomot de pași și glasuri și-și dădu seama că are halucinații. „Pleacă acum!" își spuse.

Hope se ridică și porni spre ușă. Trecu pe lângă baie, pe care nu se mai obosi s-o verifice, dar în dreptul bucătăriei se opri pe loc.

„Pisicile, își zise în gând. Doamna Abramowicz va vrea să știe ce am descoperit."

Aruncă o privire în bucătăria minusculă. Nu era nici o masă, doar un frigider, un aragaz cu patru ochiuri şi câteva rafturi pline cu conserve de supă şi tocană. Nu văzu nici o conservă cu hrană pentru pisici. Nici o cutie cu otravă de şobolani, pe care O'Connell s-o toarne în mâncarea nefericitelor animale.

Hope se apropie de frigider şi deschise uşa. Câteva ingrediente pentru sendvişuri şi vreo două doze de bere erau singurii „locatari" ai acestuia. Închise uşa la loc şi apoi, într-o doară, deschise uşa de la congelator, aşteptându-se să vadă nişte cutii de pizza congelată.

Ceea ce văzu însă o lovi parcă în moalele capului şi de-abia fu în stare să-şi înăbuşe un ţipăt.

În congelator erau îngrămădite cel puţin o jumătate de duzină de pisici îngheţate, care o fixau cu ochii lipsiţi de viaţă. Una dintre ele era cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet grotesc al morţii.

Cuprinsă de panică, Hope se dădu un pas în spate, cu mâna la gură. Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul şi îi venea să vomite. Se simţea ameţită, cu tâmplele pulsându-i, fierbinţi.

Voia să ţipe, dar nu-i ieşea nici un sunet din gâtlej. Fiecare fibră a fiinţei sale o îndemna să plece, să fugă cât mai departe, fără să se uite în urmă. Se lupta să-şi păstreze cumpătul, dar simţea că pierde lupta. Întinse mâna să închidă uşa de la congelator, tremurând din toate încheieturile. În clipa aceea auzi glasul bătrânei de pe coridor.

– Grăbeşte-te, draga mea! Cineva e jos, la lift!

Hope se întoarse şi alergă spre uşă.

– Grăbeşte-te! o auzi din nou pe doamna Abramowicz. Vine cineva!

Bătrâna se afla tot în pragul uşii sale când Hope se năpusti afară din apartament. Văzu că liftul începea să urce şi închise rapid uşa de la apartamentul lui O'Connell. Bâjbâi după cheie, mai-mai s-o scape din mână, încercând s-o vâre în broască.

Doamna Abramowicz se dădu un pas în spate, adăpostindu-se în locuinţa ei. Pisicile de la picioarele ei începură să se agite şi să mişune de colo colo, simţind parcă teama şi panica din glasul femeii.

– Haide, grăbeşte-te, trebuie să dispărem!

Hope o văzu retrăgându-se aproape de tot în interiorul apartamentului, lăsând uşa abia întredeschisă. Simţi limba yalei alunecând înapoi în locaşul ei şi făcu un pas în spate, întorcându-se cu faţa spre lift. În clipa următoare, zări lumina din interiorul acestuia. Liftul ajunse la etajul unde se afla ea.

Rămase încremenită, incapabilă să facă vreo mişcare.

Pentru o clipă, ascensorul păru să se oprească, dar apoi urcă mai departe, la etajul următor.

Tâmplele îi pulsau din cauza emoţiei, iar urechile i se înfundară, desluşind zgomotele ca de la mare depărtare, de parcă s-ar fi aflat într-un canion uriaş, plin de ecouri.

Se forţă să-şi vină în fire, făcându-şi un inventar al inimii, plămânilor, creierului şi încercând să vadă care dintre ele mai funcţiona şi care cedaseră din cauza şocului.

În spatele ei, doamna Abramowicz deschise uşa puţin mai mult şi-şi scoase capul pe coridor.

– Alarmă falsă, draga mea. Ai descoperit ceva cu privire la pisicile mele?

Hope trase adânc aer în piept, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Când vorbi, într-un târziu, vocea ei suna rece, distantă.

– Nu, minţi ea. N-am văzut nici urmă de ele.

Văzu o umbră de dezamăgire în ochii bătrânei.

– Cred că ar trebui să plec acum, spuse ea pe un ton tăios.

Avu însă inspirația să-și strecoare în buzunar cheia de la apartamentul lui Michael O'Connell, după care se întoarse și începu să coboare în viteză pe scări. Știa că nu ar mai fi avut răbdare să aștepte sosirea liftului.

Hope coborî pe scări cât putu de repede, având încă golul acela cumplit în stomac. Se avântă pe scări în jos, cu umerii aduși înainte, tânjind cu disperare să ajungă afară, în stradă. Ridicându-și privirea, zări brusc o siluetă lângă intrarea în coridor, profilându-se în întunericul ce se așternea înaintea ei. Aproape îngheță de spaimă, dar în curând își dădu seama că erau doi locatari care se pregăteau să intre în clădire. Unul din ei o apostrofă când trecu pe lângă el ca o vijelie, năpustindu-se pe ușă afară, ușurată să simtă răcoarea nopții învăluind-o. Coborî în salturi ultimele trepte, până pe trotuar și, fără să se uite în urmă, traversă strada, până la mașină. Bâjbâi grăbită după cheie și în clipa următoare se prăbuși pe scaun. Înăuntrul ființei, o voce îi șoptea stăruitor: „Salvează-te! Fugi acum!" Era pe punctul de a porni din loc când, ridicându-și privirea, încremeni din nou.

Michael O'Connell venea agale pe trotuarul opus.

Îl urmări cu privirea și-l văzu oprindu-se în fața blocului, căutându-și cheile în buzunar și apoi, fără să arunce măcar o privire în direcția ei, urcă scările și dispăru în clădire. Mai așteptă puțin și după câteva secunde văzu lumina aprinzându-se la el în apartament.

Hope se temu că-și va da seama de faptul că o persoană intrase la el în casă. Îi era frică să nu fi lăsat vreun lucru nelalocul lui. Apăsă pedala de accelerație și ieși din parcare. Fără să se uite în urmă, conduse până la colțul străzii, după care

viră și merse câteva străzi mai departe, până când zări alt loc liber, unde putu să tragă pe dreapta. Parcă mașina și apoi căzu pe gânduri. „Cât a trecut? Trei minute? Patru? Cinci?" Câte secunde se scurseseră din clipa când ea ieșise din apartament și întoarcerea lui?

Simți un gol în stomac și de data asta nu mai reuși să-și reprime senzația de vomă. Hope deschise portiera mașinii și vomită fără zgomot, vărsând tot ceaiul doamnei Abramowicz în canalul de scurgere.

Scott se trezi dis-de-dimineață în ziua următoare, în camera ieftină de motel. Era înainte de revărsatul zorilor când intră în mașină și conduse, prin semiîntunericul dimineții posomorâte de noiembrie, până în apropierea casei unde copilărise Michael O'Connell. Opri motorul și rămase în așteptare. Iarna începea să-și facă simțită prezența, frigul tăios furișându-se în mașină și pătrunzându-i pe sub haine. Era o stradă sumbră și sărăcăcioasă, nu cu mult mai răsărită ca un parc de rulote. Casele erau mici și dărăpănate, cu vopseaua scorojită pe la streșini, cu jgheaburile desprinse de acoperiș. În curțile din fața caselor zăceau aruncate jucării stricate, mașini abandonate și snowmobile dezmembrate. Plasele contra insectelor fluturau în bătaia vântului și numeroase ferestre fuseseră peticite cu bucăți de plastic.

Părea un loc lipsit de orice speranță sau perspectivă. Era un loc ce te făcea să te gândești la doze de bere, la bilete de loterie și la motociclete, la tatuaje și la seri de sâmbătă îmbibate în alcool.

Cea mai mare temere a adolescentelor era probabil aceea de a nu rămâne însărcinate, principala preocupare a băieților – hocheiul. Vârstnicii erau probabil preocupați în permanență de grija zilei de mâine. Era unul dintre locurile cele mai dezolante pe care le văzuse Scott vreodată.

La fel ca în ziua precedentă, la liceu, se simțea stingher în acest mediu ostil.

Scott văzu cum strada începe să se trezească la viață, pâlcuri de copii îndreptându-se spre autobuzele școlare, femei și bărbați mergând la slujbă cu cutia de prânz în mână. Când agitația se mai potoli, ieși din mașină. Avea în buzunar mai multe bancnote de 20 de dolari și-și zise că avea să le folosească pe toate în dimineața aceea, după cum păreau să stea lucrurile.

Scott se îndreptă spre casa situată vizavi de cea în care copilărise O'Connell.

Ciocăni tare la ușă, ignorând câinele care lătra răgușit, ca scos din minți. După câteva secunde, auzi o voce de femeie răcnind furioasă la câine, iar în clipa următoare ușa se deschise.

– Da? Era o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, cu o țigară atârnându-i în colțul gurii, îmbrăcată cu o haină roz pe care era inscripționat logoul unui magazin din zonă. Se căznea să țină o cană de cafea într-o mână, în timp ce cu cealaltă apucase câinele de zgardă. Îmi cer scuze, de obicei e tare prietenos, doar îi sperie pe oameni, sărind pe ei ca un apucat. Bărbatu-meu îmi spune mereu că ar trebui să-l educ mai bine, dar... Ridică din umeri.

– E-n regulă, spuse Scott prin ușa cu plasă.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Sunt de la Departamentul de eliberări condiționate al statului Massachusetts, minți Scott. Desfășurăm o anchetă în vederea pronunțării sentinței cu privire la un infractor aflat la prima abatere. Este vorba de Michael O'Connell. A locuit peste drum de dumneavoastră. Îl cunoașteți?

Femeia dădu din cap în semn de încuviințare.

– Puțin. Nu l-am mai văzut de vreo doi-trei ani. Ce a făcut?

Scott se gândi o clipă, apoi spuse:

– E acuzat de tâlhărie.

– A furat ceva, nu-i așa?

„Da", zise Scott în sinea lui.

– Așa se pare.

Femeia pufni.

– Și l-ați prins pe neghiob, hm? Tot timpul am avut impresia că e un tip inteligent.

– Vi s-a părut un tip deștept, ziceți?

– Așa îți dădea impresia, cel puțin. Nu știu dacă chiar era așa.

Scott zâmbi.

– Oricum, spuse el încet, ce ne interesează pe noi e trecutul său. O să-l interoghez și pe tatăl lui, dar, știți cum e, câteodată vecinii...

Nu fu nevoit să-și termine propoziția, căci femeia încuviință din cap cu o expresie aprobatoare.

– Nu știu prea multe. Noi nu stăm aici decât de câțiva ani. În schimb, bătrânul... ei bine, el locuiește aici de-un secol. Dar nu-l prea simpatizează nimeni de pe stradă.

– Cum așa?

– E invalid. A lucrat pe un șantier naval din Portsmouth, unde a avut un accident. Se spune că s-a lovit la spate. În fiecare lună, primește bani de la compania navală, de la stat și, pe deasupra, de la sindicat. Însă pentru un om care se pretinde invalid pare destul de zdravăn. Repară acoperișuri, o îndeletnicire cam ciudată pentru un infirm, zic eu. Bărbatu-meu spune că e plătit cu bani gheață, la negru. Mereu m-am gândit că într-o bună zi o să vină cineva de la fisc să facă investigații.

– Dar asta nu explică de ce oamenii nu-l...

– E un bețiv și un ticălos. De câte ori se îmbată, devine violent. Face scandal. Îl auzi răcnind și înjurând de mama focului în toiul nopții, cu toate că, lucru ciudat, n-are pe nimeni

la care să strige în halul ăsta. Câteodată, iese şi trage cu o puşcă veche, pe care o ţine undeva în mizeria aia de casă a lui. Nu-i pasă că sunt copii în jur. Odată, a împuşcat câinele unui vecin. Nu pe-al meu, slavă Domnului. A tras cu puşca fără nici un motiv, doar aşa, fiindcă a avut el chef. Un nemernic, într-un cuvânt.

– Iar fiul?

– După cum v-am mai spus, nu-l cunosc prea bine. Dar ştiţi cum se spune: aşchia nu sare departe de trunchi. Cel puţin aşa se pare.

– Cu mama lui ce s-a întâmplat?

– A murit. Nici n-am cunoscut-o. A fost un accident. Cel puţin aşa se vorbeşte. Unii zic că s-a sinucis. Alţii dau vina pe bătrân. A avut loc o anchetă destul de serioasă. Existau multe suspiciuni. Dar apoi poliţia a renunţat. Poate s-a scris prin ziare câte ceva despre asta la vremea respectivă, nu ştiu. Povestea s-a întâmplat înainte să ne mutăm noi aici.

Câinele începu să latre din nou, iar Scott se dădu un pas în spate.

– Vă mulţumesc mult, spuse el. Încă ceva. Vă rog să nu pomeniţi nimănui despre discuţia noastră. N-o să mai aflăm nimic din ce ne interesează dacă oamenii încep să vorbească.

– A, sigur. Femeia împinse câinele cu piciorul şi trase cu sete din ţigară. Hei, oare nu puteţi voi, acolo în Massachusetts, să-l băgaţi şi pe bătrân la pârnaie, odată cu fiu-său? Cu siguranţă, toţi de-aici am fi mai liniştiţi.

Scott îşi petrecu restul dimineţii făcând investigaţii prin cartier, pretinzând că efectuează diferite anchete. O singură dată i se ceru să se legitimeze, dar atunci puse rapid capăt discuţiei. Nu află prea multe lucruri. Familia O'Connell se

stabilise aici înaintea majorității vecinilor, iar imaginea pe care și-o creaseră prin partea locului le limitase contactul cu aceștia. Antipatia stârnită în rândul celor din jur îl ajută pe Scott într-un anumit sens: oamenii erau dispuși să stea de vorbă cu el. Din păcate însă, cu toții spuneau cam aceleași lucruri, pe care Scott le mai auzise sau le presupunea.

Pe bătrânul O'Connell nu-l văzu să iasă din casă, deși era posibil să fi plecat în timp ce el stătea de vorbă cu vreun vecin. Totuși, o camionetă Dodge veche, de culoare neagră era parcată în curte, de unde nu se clintise toată ziua. Scott presupuse că era mașina bătrânului.

Știa că în cele din urmă avea să fie nevoit să bată și la ușa lui, dar încă nu se hotărâse cum să se prezinte. Decise să mai facă o ultimă încercare, la biblioteca din cartier, unde spera să afle mai multe amănunte legate de moartea mamei lui O'Connell.

Biblioteca, spre deosebire de clădirile dărăpănate de pe străzile lăturalnice și fostele ferme din zonă, era o construcție cu două etaje, din sticlă și cărămidă, situată în apropiere de secția de poliție, abia construită, și de sediul primăriei locale.

Scott se apropie de biroul principal, și o tânără suplă, cu vreo cinci ani mai în vârstă ca Ashley, ridică privirea spre el, în timp ce introducea niște fișe între copertele unor cărți, întrebându-l, pe un ton plăcut:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Da. Aveți cumva o arhivă cu albumele absolvenților de liceu? Și, în al doilea rând, îmi spuneți unde aș putea viziona diapozitivele cu ziarele locale?

– Sigur. Camera de proiecție se află acolo. Făcu un gest cu mâna înspre o încăpere alăturată. Edițiile sunt datate cronologic. Aveți nevoie de ajutor la punerea în funcțiune a videoproiectorului?

Scott scutură din cap.

– Mă descurc. Iar albumele?

– La informații. Care promoție vă interesează?

– Liceul Lincoln, promoția 1995.

Pe chipul tinerei apăru o expresie de surpriză, urmată de un zâmbet.

– Promoția mea. Poate vă pot ajuta chiar eu?

– Ați cunoscut un bărbat pe nume Michael O'Connell?

Tânăra încremeni. Preț de o secundă, rămase fără grai.

Scott citi pe chipul fetei amărăciunea pe care i-o stârnea evocarea unor amintiri neplăcute.

– Ce-a făcut? șopti ea într-un târziu.

Sally se cufundă în mormanul de texte legale și articole de ziar care comentau anumite legi. Căuta ceva anume, fără să știe însă cu precizie ce înseamnă acel ceva. Cu cât citea mai mult, cu cât reflecta mai mult, cu cât analiza mai mult, cu atât mai neliniștită se simțea. „Una e, își zise cu asprime, să fii implicat într-o infracțiune la nivel intelectual, adică să examinezi o faptă în climatul abstract al sălii de judecată, apelând la argumente și dovezi, la mărturii și tehnici criminaliste, după care să lași sistemul judiciar să intervină. Sistemul judiciar penal a fost proiectat astfel încât să golească acțiunile de orice strop de umanitate. Anihilează realitatea infracțiunii, transformând-o într-un act teatral." Ea cunoștea cum decurge procesul și se simțea în largul ei să participe la acesta. Dar ceea ce făcea în clipa de față era să pășească într-o cu totul altă direcție.

Și anume, să descopere o infracțiune.

Și să i-o pună în cârcă lui Michael O'Connell.

Să-l arunce în pușcărie, apoi să-și vadă cu toții de viață. Părea simplu. Entuziasmul lui Scott o încurajase până în

clipa în care se așezase pe scaun și începuse efectiv să sondeze diversele variante posibile.

Cele mai bune pe care le găsise până acum erau frauda și extorcarea.

Ar fi destul de complicat, își zise, dar poate că ar izbuti să cumuleze toate acțiunile lui O'Connell de până acum și să le pună într-o nouă lumină, astfel încât să dea impresia că ar fi vorba de un plan întocmit de acesta în vederea șantajării ei și a lui Scott. Evident, pentru bani. Se gândi că ar putea, probabil, să-l convingă pe procuror că tot ceea ce făcuse O'Connell – și în special hărțuirea lui Ashley – făcea parte dintr-un plan periculos. Singurul lucru pe care trebuiau ei să-l „fabrice" era o amenințare la adresa lor, în caz că nu ar fi plătit o anumită sumă de bani. Scott ar fi putut să declare la o adică, sub prestare de jurământ, că atunci când îi dăduse lui O'Connell 5 000 de dolari, în Boston, acesta pretinsese mai mult. Iar când ei se împotriviseră, O'Connell trecuse la acțiune. Puteau chiar să explice faptul că nu apelaseră la poliție prin aceea că le fusese teamă de ce ar fi în stare să facă acesta.

Problema sau, mai precis, se lamentă Sally, prima problemă din lungul șir care avea să urmeze era ceea ce spusese Scott după ce îi înmânase cei 5 000 de dolari. Bănuia că O'Connell avusese la el un microfon și înregistrase toată conversația.

Dacă era așa, ei doi ar fi considerați niște mincinoși. O'Connell ar scăpa basma curată, ei doi ar fi puși sub învinuire, probabil, iar cariera ei, precum și cea a lui Scott ar fi puse în primejdie. S-ar întoarce astfel la linia de start, de data asta în mare încurcătură, și n-ar mai fi nimeni care să stea între O'Connell, furia sa dezlănțuită și Ashley.

Și, realiză brusc, chiar dacă planul lor ar reuși, n-aveau nici o garanție că O'Connell nu va beneficia de o reducere a

pedepsei. Câțiva ani de detenție? De cât timp ar avea nevoie Ashley ca să-și refacă viața, să se elibereze din încleștarea obsesiei lui? De trei ani? De cinci? De zece? Va putea să fie vreodată absolut sigură că el n-o să-i apară la ușă într-o bună zi?

Sally se lăsă să cadă pe spătarul scaunului.

„Ucide-l", își zise.

Scoase un geamăt surd. Nu-i venea să creadă ce-i trecea prin minte.

„Ce-i așa de grozav la viața ta încât să ții de ea cu dinții, în loc să o sacrifici?"

Gândul acesta o făcu să-și vină în fire. Nu se omora după slujba ei, era frământată de îndoieli în privința relației cu Hope. Trecuseră săptămâni întregi, ba nu, luni întregi de când nu mai simțise nici o bucurie. Rostul vieții ei? Îi veni să râdă, dar nu izbuti. Era o femeie între două vârste, o avocată de provincie care îmbătrânea, zi de zi apărându-i noi riduri săpate de îngrijorare. Se gândi că singurul lucru valoros pe care îl făcuse vreodată era Ashley. Chiar dacă era rodul unei iubiri neadevărate, totuși fiica ei era, incontestabil, cel mai bun lucru pe care ea și Scott reușiseră să-l făurească în scurtul timp petrecut împreună.

„Viitorul lui Ashley merită orice sacrificiu. Al tău, nu."

Din nou, Sally fu șocată de gândul acesta. Era o nebunie. Dar o nebunie ce avea noimă.

„Ucide-l", își spuse.

Apoi îi trecu prin minte alt gând, și mai bizar decât celălalt:

„Sau fă astfel încât să te ucidă el pe tine, iar apoi să plătească pentru asta."

Se îndreptă de spate și-și aruncă privirea asupra cărților și documentelor din jurul ei.

Cineva trebuia să moară. Dintr-odată, fu absolut încredințată de lucrul ăsta.

Am avut coșmaruri încă din prima clipă când m-am apucat de povestea asta.

Coșmarurile se năpusteau asupra mea pe neașteptate și mă zvârcoleam toată noaptea, leoarcă de sudoare. Odată, m-am trezit în toiul nopții, m-am dus clătinându-mă până la baie, să beau un pahar cu apă, și m-am holbat în oglindă la propria-mi reflexie. Am ieșit apoi pe hol și, umblând în vârful degetelor, am aruncat o privire în camera copiilor, ca să mă asigur că somnul le este lin, nu chinuit ca al meu. Când m-am întors în pat, soția mea a mormăit: „Totul e-n ordine?" și a adormit înainte să apuc să-i răspund. Mi-am pus capul pe pernă și m-am cufundat din nou în întunericul nesfârșit.

A doua zi am sunat-o.

– Cred că a sosit timpul să stau de vorbă cu unii dintre eroii principali ai acestei piese, am spus cu voce aspră. Am amânat prea mult lucrul ăsta.

– Da. Mă așteptam să-mi ceri asta, mai devreme sau mai târziu. Atâta doar că nu știu cine va fi dispus să stea de vorbă cu tine în momentul de față.

– Adică sunt dispuși să li se publice povestea, dar nu doresc să stea de vorbă cu mine? am întrebat neîncrezător.

Când vorbi, am deslușit o undă de tulburare în glasul ei; evenimentele deveneau tot mai dramatice. Eram tot mai aproape.

– Mi-e teamă, spuse ea.

– Teamă de ce?

– Sunt atât de multe lucruri în joc. Viață sau moarte. Șansă sau disperare. Miza e foarte mare.

– Îi pot găsi și singur, am spus brusc. Nu trebuie să mă joc cu tine de-a șoarecele și pisica. Aș putea să verific listele absolvenților. Să scotocesc prin bazele de date. Să caut pe site-urile studențești. Sau pe cele ale lesbienelor. Pe rețelele de socializare ale psihopaților. Nu știu. Cineva trebuie să aibă suficiente informații încât să fiu în stare să le descopăr adevăratul nume, adevărata adresă și celelalte așa-zise adevăruri pe care mi le-ai spus.

– Nu crezi că ți-am spus adevărul?

– Ba da. Ce vreau să spun e că știu suficient încât să urmez pista de unul singur de-aici încolo.

– Ai putea proceda așa, dar asta m-ar face să nu-ți mai răspund la telefoane. Și probabil că nu ai afla niciodată ce s-a întâmplat. Poate că știi unele lucruri sau poate că ai fi în stare să pui cap la cap niște amănunte, încât să închegi conturul poveștii. Dar ți-ar lipsi miezul. Esența care să-ți explice motivele. Ești gata să-ți asumi acest risc?

– Nu, am răspuns. Nu sunt.

– Așa mă gândeam și eu.

– O să joc după regulile tale. Dar nu pentru multă vreme. Simt că ajung la capătul răbdării.

– Da. Simt asta în vocea ta.

Dar nu păru s-o afecteze câtuși de puțin. Spunând aceste cuvinte, închise telefonul.

36

Cu cărțile pe față

Ashley era încă furioasă și supărată că fusese exclusă de la luarea unei decizii de o asemenea importanță pentru ea. Catherine era mai puțin indignată de atitudinea aparent irațională a lui Hope, Scott și Sally. Petrecu o oră întreagă la telefon, formând diferite numere și vorbind cu voce joasă, înainte s-o cheme pe Ashley și să-i spună:

– Noi două avem ceva de făcut.

Ashley stătea în bucătărie, cu o cană de cafea în mână, și se uita țintă la colțul în care se afla bolul Celui fără Nume – acum gol. Nimeni din casă nu putuse să-l ia de acolo. Se simțea legată de mâini și de picioare, în timp ce în jurul ei se petreceau lucruri care o priveau direct, dar nu i se permitea să ia parte la ele.

– Ce anume?

– Păi, spuse Catherine pe un ton blând, nu-mi place să stau pe margine cu mâinile-n sân.

– Nici mie.

– Cred că trebuie să facem ceva. Ceva la care cred că nu s-a gândit nimeni din casa asta. Rostind aceste cuvinte, Catherine flutură prin aer cheile de la mașină. Să mergem, spuse scurt.

– Încotro?

– Mergem să ne întâlnim cu un bărbat, răspunse Catherine cu vioiciune. Un personaj dubios, din câte îmi face impresia.

Ashley păru probabil ușor surprinsă, iar bătrâna nu-și putu ascunde un zâmbet.

– De genul ăsta de om avem nevoie. De cineva cât mai dezagreabil.

Se întoarse și, cu Ashley pe urmele ei, o porni spre mașină.

– Nu le spunem nimic părinților tăi sau lui Hope despre vizita noastră, zise ea pe când ieșeau din parcare. Ashley rămase tăcută în timp ce Catherine accelera, uitându-se de mai multe ori în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu le urmărește nimeni. Avem nevoie de ajutor din partea cuiva care vine dintr-un altfel de mediu. Cu valori diferite. Din fericire, oftă ea, cunosc câțiva tipi care locuiesc lângă mine și care, la rândul lor, cunosc pe cineva care s-ar potrivi acestei descrieri.

Lui Ashley îi stăteau pe limbă câteva întrebări, dar se abținu, gândindu-se că avea să afle despre ce era vorba în curând. Ridică din sprâncene când Catherine ieși de pe străduțele lăturalnice în bulevardul principal, după care aceasta vira înspre autostrada interstatală, luând-o în direcția din care veniseră cu doar câteva zile în urmă.

– Unde mergem?

– Într-un loc aflat cam la patruzeci și cinci de minute de-aici, spre nord, spuse Catherine cu însuflețire. Probabil la vreo două sute de metri de granița dintre statele Massachusetts și Vermont.

– Și ce facem acolo?

Catherine zâmbi.

– Ne întâlnim cu cineva, după cum ți-am spus. Genul de om cu care mă îndoiesc că ai avut de-a face vreodată, nici eu, de altfel. Zâmbetul îi dispăru de pe față și spuse pe un ton mai aspru: Poate asta ne va da un pic de siguranță.

Nu-i mai dădu nici o explicație, iar Ashley nu întrebă nimic, cu toate că se îndoia că *siguranța* era atât de simplu de obținut, chiar și dincolo de graniță, în Vermont.

Scott părăsi în grabă biblioteca orășenească.

Ceea ce aflase era o poveste tulburătoare, tipică orășelelor de provincie, alcătuită din tot felul de zvonuri, insinuări, invidii și exagerări, amestecate cu un sâmbure de adevăr, cu unele fapte reale și unele ipoteze. Poveștile de genul acesta sunt oarecum molipsitoare. Poate nu sar în ochi, dar se propagă cu viteza unei boli contagioase.

– O să vedeți, îi spusese bibliotecara, cât de dubioase au fost împrejurările în care a murit mama lui Michael O'Connell.

Dubioase era un termen prea blând, după părerea lui Scott.

Unele relații sunt fragile încă de la bun început și n-ar trebui să se nască din capul locului, însă, din motive inexplicabile, ele prind rădăcini și mai apoi degenerează într-o înlănțuire mortală. Acesta era mediul în care crescuse Michael O'Connell: un tată abuziv, mai mult beat decât treaz, care menținuse o atmosferă de ură și furie în familie; o mamă care fusese pe vremuri șefă de promoție și care își distrusese viitorul – atât de promițător – din cauză că se lăsase sedusă în primul an de facultate. Alura de Elvis a lui O'Connell senior, pe atunci un tânăr brunet, plin de mușchi, slujba lui bună de pe șantierul naval, mașina rapidă și voioșia-i molipsitoare, toate acestea o împiedicaseră să-i vadă celelalte cusururi.

Devenise un obicei ca poliția să descindă acasă la familia O'Connell sâmbătă seara. O mână ruptă, câțiva dinți scoși, vânătăi, asistenți sociali, internări în spitalul de urgență, iată care fusese cadoul ei de nuntă. În schimb, el se alesese doar cu nasul rupt – pierzându-și astfel definitiv figura atrăgătoare –, deși

nu o dată fusese nevoit să-și respingă soția, care îi flutura un cuțit de bucătărie prin fața ochilor. În casă domnea în permanență o atmosferă agresivă, violentă, urmată de fiecare dată de împăcarea celor doi soți. Asta ar fi continuat la nesfârșit, dacă nu ar fi survenit două nenorociri: tatăl căzu, iar mama se îmbolnăvi.

O'Connell senior era pe șantier când căzu de la o înălțime de zece metri, izbindu-se în cădere de o grindă de oțel. Ar fi trebuit să moară pe loc, dar nu-i fusese scris așa. În loc de asta, zăcu în spital vreme de șase luni, cu fractură de coloană vertebrală, fapt care îl făcu să devină dependent de calmante și care îi aduse o sumă considerabilă din partea companiei de asigurări. Obținu, de asemenea, o despăgubire pe temei de invaliditate, din care cea mai mare parte o risipi bând cu prietenii. Restul încăpu pe mâinile unui cuplu de escroci. Între timp, mama lui O'Connell se îmbolnăvi de cancer uterin. Suferi o intervenție chirurgicală care împreună cu propria ei dependență de calmante îi provocară și mai multă suferință.

O'Connell avea treisprezece ani în noaptea când mama lui se stinse din viață. La o zi după aniversarea zilei sale de naștere.

Amănuntele pe care Scott le află de la bibliotecară și din ziarele locale de la acea vreme erau tulburătoare și confuze, deopotrivă. Ambii părinți obișnuiau să bea și să se bată; lucrul acesta se întâmpla în mod curent, potrivit declarațiilor vecinilor, dar nu era nimic ieșit din comun și nici din cale-afară de grav. Însă în seara aceea, la scurt timp după lăsarea întunericului, izbucnise dintr-odată un scandal cumplit, urmat de două focuri de armă.

Împușcăturile reprezentau enigma întregii întâmplări. Unii dintre vecini erau gata să jure că se scursese un interval considerabil – vreo treizeci de secunde, poate chiar un minut sau un minut și jumătate – între cele două focuri de armă.

Tatăl lui O'Connell fusese cel care sunase la poliție.

La sosirea poliției, mama zăcea jos, moartă, împușcată în piept de la mică distanță, iar al doilea glonț fu descoperit în tavan. Băiatul, aflat la vârsta preadolescenței, era ghemuit într-un colț, în timp ce tatăl, cu fața toată zgâriată, ținea în mână un pistol de calibrul .38 cu țeava tăiată. Declarația lui O'Connell senior suna în felul următor: băuseră, ca de obicei, după care se încăieraseră, tot ca de obicei, doar că de data asta femeia scosese revolverul pe care el îl ținea încuiat într-un sertar de la birou. Nu știa să spună cum de reușise să pună mâna pe cheie. Femeia îl amenințase că-l omoară. Îi spusese că era sătulă de-atâtea bătăi și că venise momentul să se răzbune. Atunci, el se repezise la ea ca un câine turbat, urlând și îndemnând-o să-i dovedească pe loc ce poate.

O prinsese de mână. Se luptaseră. Primul glonț se înfipsese în tavan. Al doilea, în pieptul ei.

O încăierare. Prea mult alcool. Un accident.

Aceasta era versiunea lui sau cel puțin așa îi spusese lui Scott bibliotecara, clătinând din cap tulburată.

Evident, polițiștii își puseseră numaidecât întrebarea dacă nu cumva lucrurile se întâmplaseră invers: tatăl lui O'Connell pusese mâna pe armă, iar mama încercase să se apere. Mai mulți detectivi care văzuseră fotografiile de la locul faptei presupuseseră că ea se împotrivise avansurilor bărbatului băut și apucase țeava armei într-o încercare disperată de a-l împiedica s-o împuște. Glonțul din tavan fusese tras după aceea în mod deliberat, ca să ofere o confirmare versiunii susținute de el.

În toată acea stare de confuzie – ambele variante erau la fel de plauzibile, una susținând legitima apărare, iar cealaltă, ipoteza unei crime sordide, comisă la beție – răspunsul decisiv avea să vină din partea adolescentului.

Putea să susțină a doua variantă și să-și trimită în felul ăsta tatăl la închisoare, iar el să ajungă la orfelinat. Sau putea

să o susțină pe prima, caz în care viața sa – singura pe care o cunoștea – ar fi continuat ca până atunci, doar că fără mama sa.

Scott se gândi că era probabil singurul moment în care ar fi putut să aibă un sentiment de milă față de O'Connell. Și, oricum, era o milă ce ținea de trecutul acestuia, căci lucrurile se petrecuseră cu aproape cincisprezece ani în urmă.

Pentru o clipă, se întrebă ce ar fi făcut el în locul lui O'Connell. Și în clipa aceea înțelese că băiatul de atunci nu avusese de ales. Un rău pe care îl cunoști e mai bun decât cel pe care nu-l cunoști.

Prin urmare, tânărul O'Connell alesese să confirme versiunea tatălui său.

Scott se întrebă dacă revedea vreodată în coșmarurile lui imaginea uciderii mamei sale. Dacă o revedea luptându-se ca să-și apere viața. Dacă dimineața, când se trezea sub privirile bănuitoare ale tatălui, simțea minciuna aceea îngrozitoare sfredelindu-i sufletul ca un fier înroșit în foc.

Scott traversă orașul și opri mașina în fața casei lui O'Connell. Aici se găsea cheia întregii povești. Toate ingredientele care făcuseră din el un ucigaș.

Scott nu știa prea multe lucruri legate de psihologie, deși, ca orice istoric, era conștient de faptul că uneori evenimentele marcante sunt rezultatul unor emoții. Dar știa suficient cât să-și dea seama că Michael O'Connell devenise ceea ce era astăzi din cauza trecutului său. Mai mult de-atât, realiză, cuprins de tulburare, că singurul lucru care-l ținea pe linia de plutire era Ashley.

Oare ar putea s-o ucidă pe Ashley cu aceeași ușurință cu care tatăl său își omorâse soția?

Scott își ridică privirea și și-o ațintì din nou asupra casei în care copilărise O'Connell. Era atât de cufundat în contemplarea acesteia, încât nu observă silueta care țâșni la un

moment dat din spatele unui copac din apropiere, iar atunci când cineva îi bătu cu degetul în geam, se întoarse brusc, inima galopându-i cu putere.

– Ieși din mașină!

Era un ordin ce nu îngăduia nici o replică.

Scott își ridică uimit privirea și văzu un bărbat brunet, cu nasul strâmb, stând cu fața aproape lipită de geam. Într-una din mâini bărbatul ținea o coadă de topor.

– Ieși imediat! repetă el.

Reacția instinctivă a lui Scott fu să apese pedala de accelerație și să pornească în trombă. Dar n-o făcu, căci îl văzu pe individ legănându-și bâta asemenea unui jucător de baseball ce se pregătește să lovească mingea. În schimb, trase adânc aer în piept, își desfăcu încet centura de siguranță și deschise portiera.

Bărbatul îi aruncă o privire amenințătoare, ținând în continuare bâta ca pe-o armă.

– Tu ești ăla care pui tot felul de întrebări? se răsti el. Cine naiba ești? Să faci bine să-mi spui de ce îți bagi nasul în viața mea, înainte să-ți zdrobesc creierii!

Sally se întoarse înspre computer și-și dădu seama că ceea ce făcuse până în clipa de față era suficient pentru a o incrimina, la o adică. Trase sertarul biroului și scoase de-acolo o agendă veche cu coperte galbene. Ar fi fost o greșeală din partea ei să-și noteze în computer detaliile unei infracțiuni, fie ea chiar și una încă ipotetică. Se sili să gândească invers, de la coadă la cap, așa cum ar proceda un detectiv. O hârtie putea fi distrusă oricând. Era ca mersul pe plajă, oarecum; urmele pașilor rămân imprimate în nisip, dacă te plimbi dincoace de linia fluxului. Sub această linie însă ele sunt șterse de valurile mării.

Își mușcă buza de jos și luă un creion.

Sus, în capul paginii, scrise „Motive".

Apoi, a doua rubrică, „Mijloace."

Şi, în fine, adăugă o a treia rubrică, la fel de necesară: „Prilej".

Sally rămase cu privirea pironită pe aceste trei cuvinte. Ele alcătuiau un fel de „sfântă treime" în munca unui detectiv. Dacă află aceste trei necunoscute, în nouăzeci la sută din cazuri poliţia găseşte vinovatul şi poate fi sigură că acesta va fi condamnat. Experienţa sa juridică făcea ca misiunea ei să fie simplă: trebuia doar să submineze unul dintre aceste trei elemente. Ca la un scaun cu trei picioare: dacă unul dintre picioare este tăiat, scaunul se prăbuşeşte. Acum ea se pregătea să pună la cale o infracţiune, încercând să anticipeze modul în care avea să fie investigată aceasta. Sally se încăpăţâna să-i spună în mintea ei „infracţiune" sau „incident", sau „eveniment". Se ferea cu înverşunare de cuvântul „crimă".

Mai adăugă o rubrică pe hârtie: „Probe incriminatorii".

Aici avea mult de lucru. Începu să treacă în inventar diferitele modalităţi prin care puteau fi prinşi. Mostrele de ADN – asta însemna păr, piele sau sânge – trebuiau evitate cu orice preţ. Apoi, probele balistice – dacă aveau să folosească o armă, trebuia găsită una care să nu poată fi asociată cu persoana lor. În caz contrar, trebuia s-o ascundă sau s-o arunce într-un loc în care să nu poată fi găsită niciodată, lucru foarte greu de realizat, doar dacă n-o aruncau în ocean. Pe lângă asta, mai erau şi alte amănunte de care trebuia să ţină seama. Fibrele textile, amprentele trădătoare, urmele de încălţăminte în solul moale, urmele cauciucurilor de la maşină. Martorii oculari care i-ar vedea venind sau plecând de la locul faptei. Camerele de supraveghere video. Nici măcar nu era sigură că, pe un scaun incomod, sub lumina nemiloasă a unui bec spânzurat de tavan şi asaltaţi de întrebările inevitabilei perechi de detectivi – unul bun şi unul rău – Scott, Ashley, Hope sau Catherine nu ar ceda, până la urmă. Şi atunci ar încerca să

inventeze o poveste sau, și mai rău, să mintă – polițiștii își dau seama de fiecare dată când li se toarnă o minciună – și ar fi pierduți cu toții.

Evident, dacă vreunul dintre ei ar ajunge pe scaunul acela, în camera de interogatoriu, ar însemna că toate speranțele lor se vor fi spulberat.

Indiferent ce aveau de gând să facă, trebuia s-o facă absolut anonim. Incidentul trebuia să pară, chiar și la o examinare minuțioasă, că nu are nici cea mai mică legătură cu Ashley.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai greu de înfăptuit. Și, cu cât sarcina părea mai dificilă, cu atât mai tare o cuprindea disperarea. Avea senzația că totul se destramă în jurul ei: nu doar slujba, pe care o neglijase, ci și relația ei cu Hope, ca și întreaga sa viață. De parcă nesiguranța aceasta legată de Ashley năruia toate celelalte lucruri din viața ei.

Sally scuturâ din cap. Privi la coala de hârtie din fața ei. Își aduse aminte dintr-odată de examenele pe care obișnuia să le dea la facultate. Într-un fel, era la fel ca atunci. Singura deosebire era că acum un eventual eșec avea să-i afecteze nu notele, ci viitorul. Al lor, al tuturor.

Își notă în gând să nu uite să facă rost de mai multe perechi de mănuși chirurgicale.

Asta avea să-i împiedice, cel puțin, să lase amprente, când se vor fi hotărât ce să facă.

Își mai notă în minte un lucru: „Nu uita să mergi la un magazin second-hand ca să cumperi haine. Și încălțăminte".

Sally dădu din cap aprobator. „Poți s-o faci, își spuse. Orice-ar fi."

Personajul *dezagreabil* cu care urmau să se întâlnească Ashley și Catherine aștepta lângă SUV-ul său, un Chevrolet rablagit, și trăgea dintr-o țigară, râcâind cu vârful pantofului în

pietrișul din parcare. Catherine îi observă numaidecât jacheta de vânătoare, colorată în roșu și negru, precum și abțibildurile cu NRA[1] ce-i împodobeau mașina. Era un tip scund, cu pieptul bombat și cu un început pronunțat de chelie. „Un tip uns cu toate alifiile", își zise Catherine. Pe vremuri, lucrase într-o fabrică de confecții, dar la un moment dat descoperise o sursă de venituri mult mai consistentă.

Opri mașina vizavi de a lui și-i spuse lui Ashley:

– Stai aici. Ține capul jos. Dacă am nevoie de tine, îți fac semn cu mâna.

Ashley nu știa prea bine ce se întâmplă. Încuviință din cap și se răsuci, ca să n-o scape din ochi pe Catherine.

Aceasta se dădu jos din mașină.

– Domnul Johnson, presupun?

– Întocmai. Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Frazier, nu-i așa?

– Așa e.

– De obicei, nu-mi place să fac afaceri așa, la drumul mare. Prefer să le fac în cadrul unor expoziții legale.

Catherine dădu din cap aprobator. Se îndoia de adevărul acestei afirmații, dar trebuia s-o accepte ca făcând parte din întreaga șaradă.

– Apreciez faptul că v-ați făcut timp, spuse ea. Nu v-aș fi sunat dacă n-ar fi fost vorba de o urgență.

– Pentru uz personal? În scop de protecție?

– Da. Absolut.

– Vedeți dumneavoastră, eu sunt colecționar, nu furnizor. Și de obicei vând sau fac schimb de arme doar în cadrul

[1] The National Rifle Association – Asociația națională a posesorilor de arme, înființată în anul 1871 (n.tr.)

expozițiilor autorizate. Altfel aș avea nevoie de un permis federal, mă-nțelegeți.

Catherine încuviință din cap. Pricepuse că bărbatul vorbea într-un limbaj codificat, căutând să eludeze prevederile legale.

– Repet, apreciez gestul dumneavoastră, spuse ea.

– Vedeți dumneavoastră, un furnizor de arme, ca să fie cu acte-n regulă, trebuie să completeze o grămadă de hârtii pentru cei de la poliție, apoi trebuie să aștepte trei zile. În schimb, un colecționar de arme poate să facă schimb sau să comercializeze armele fără toate aceste cerințe. Desigur, sunt obligat să vă întreb dacă aveți de gând să comiteți vreo faptă ilegală cu această armă.

– Sigur că nu. Este doar pentru protecție. În ziua de azi, nu mai ești în siguranță nicăieri. Așadar, ce aveți pentru mine?

Traficantul de arme se îndreptă spre portbagajul mașinii, pe care îl deschise larg. Înăuntru se găsea o servietă de metal cu cifru, pe care o deschise rapid. Pe un suport de polistiren de culoare neagră erau înșirate mai multe pistoale. Catherine se uită la ele oarecum nedumerită.

– Eu nu mă prea pricep la arme.

Domnul Johnson dădu din cap aprobator.

– Cele de calibrul .45, de nouă milimetri, sunt mai mult decât aveți dumneavoastră nevoie, cred. Iată pe care ar trebui să le luați în considerare: pistolul automat de .25 și revolverul de .32. Cel de calibrul .32, cu țeavă scurtă, este ceea ce căutați, după părerea mea. E mic, pentru femei. Cu șase gloanțe. Doar fixezi ținta și tragi. Foarte solid, de nădejde și în același timp ușor de mânuit. Încape în poșetă. O armă potrivită pentru doamne. Dezavantajul ar fi că împușcătura cu un astfel de pistol nu face ravagii, ca la armele mai mari, înțelegeți ce spun? Dar asta nu înseamnă că nu poți ucide pe cineva cu el. Poți, fără probleme. Dar... pricepeți ce vreau să zic?

– Sigur. O să-l iau pe acesta.

Domnul Johnson zâmbi.

– Bună alegere. Acum, legea mă obligă să vă întreb dacă aveți de gând să scoateți arma în afara granițelor statului.

– Sigur că nu, minți Catherine.

– Sau să i-o dați altcuiva.

Catherine nici nu privi în direcția lui Ashley, care aștepta în mașină.

– Nici vorbă.

– Și nici nu intenționați s-o folosiți în scopuri ilegale.

– Din nou, nici vorbă.

Bărbatul dădu din cap în semn de încuviințare.

– Prea bine.

O privi țintă pe Catherine, apoi aruncă o privire înspre mașina acesteia.

– Am deja datele dumneavoastră de contact. Și seria revolverului. Dacă cineva, de pildă un agent ATF[1], vine la mine și-mi pune întrebări, voi fi obligat să-i răspund. Înțelegeți ce spun? Dacă vreți să vă împușcați soțul, ei bine, asta-i treaba dumneavoastră. Vreau doar să vă spun...

Catherine ridică o mână.

– Soțul meu a murit în urmă cu câțiva ani. Vă rog să stați liniștit, domnule Johnson. E vorba doar de o biată bătrână care locuiește singură la țară și vrea să se poată apăra, la o adică.

Bărbatul zâmbi.

– Patru sute de dolari. Bani gheață. Vă dau câteva gloanțe în plus, în prețul ăsta. Găsiți-vă un loc în care să exersați. Contează mult să fii pregătit.

Luă arma și o vârî într-o casetă ieftină de piele.

---

[1] ATF – Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives – Departamentul Trafic cu Alcool, Tutun și Arme și Explozive (n.tr.)

– Asta e gratis, spuse el și-i înmână caseta lui Catherine, care îi dădu, la rândul ei, banii.

– Ar fi bine să ținești seama de încă un lucru. În momentul când vă veți hotărî să apăsați pe trăgaci, spuse el lipindu-și mâinile una de alta, în poziție de tragere, folosiți-vă amândouă mâinile, ca să nu vă tremure, apoi luați-vă poziția cea mai comodă, trageți adânc aer în piept și, încă ceva...

– Da?

– Goliți încărcătorul. Trageți toate cele șase gloanțe. Dacă v-ați hotărât să împușcați pe cineva, doamnă Frazier, ei bine, nu există jumătăți de măsură. Doar în filme se întâmplă ca eroul să nimerească arma din mâna banditului sau să-l rănească la umăr, punându-l în imposibilitatea de-a mai trage. În viața reală nu se întâmplă așa ceva. Dacă ați luat această hotărâre, țintiți-i pieptul și asigurați-vă că nu lăsați nici o urmă care să dea de bănuit. Vreți să împușcați pe cineva? Atunci faceți în așa fel încât să-l ucideți.

Catherine încuviință din cap.

– Niște sfaturi demne de luat în seamă.

Prodecanul Departamentului de Istoria artei avea doar câteva clipe libere, după cum ținu chiar ea să mă informeze. Era în timpul orelor sale de audiență, iar la ușa biroului ei se înghesuiau o mulțime de studenți. Femeia zâmbi strâmb imaginându-și multitudinea de scuze, obiecții, cereri și critici care o așteptau în ziua respectivă.

– Așadar, spuse ea, lăsându-se pe spătarul scaunului, care este motivul pentru care astăzi mi-a bătut la ușă un adult în carne și oase?

I-am explicat ce mă interesează în termenii cei mai vagi, care socoteam eu că ar face-o să vorbească.

– Ashley? zise ea. Da. Îmi aduc aminte de ea. S-a întâmplat în urmă cu câțiva ani, nu-i așa? Un caz extrem de ciudat, aș spune.

– De ce spuneți asta?

– Avea niște note excelente, un veritabil talent artistic, era harnică – lucra la muzeu, cu jumătate de normă – și apoi, dintr-odată, totul s-a năruit în chipul cel mai dramatic. M-am gândit că s-o fi încurcat cu vreun băiat. De obicei asta se întâmplă când o tânără, până atunci promițătoare, intră-n bucluc. De cele mai multe ori problema se rezolvă cu tone de șervețele de șters lacrimile și câteva căni de ceai fierbinte. Însă în cazul ei au circulat prin departament tot felul de zvonuri, majoritatea neclare, referitoare la modul în care a fost dată afară și la integritatea performanțelor sale pe plan academic. Dar nu mă simt confortabil să vorbesc despre toate astea fără permisiunea ei. Nu aveți cumva la dumneavoastră o permisiune scrisă în acest sens?

– Nu.

Prodecanul ridică din umeri, cu un zâmbet crispat pe față.

– Atunci nu vă pot spune prea multe.

– Înțeleg. M-am ridicat să plec. Vă mulțumesc oricum pentru timpul acordat.

– Poate îmi spuneți dumneavoastră ce s-a mai întâmplat cu ea. Pare să fi ieșit complet de sub observația noastră.

Am ezitat, neștiind exact ce să-i spun. Lucrul acesta o făcu să mă privească îngrijorată.

– I s-a întâmplat ceva rău? întrebă ea, de data asta fără urmă de veselie în glas. M-ar întrista să aud asta.

– Da, se poate spune că i s-a întâmplat ceva.

37

O conversație lămuritoare

Scott ieși din mașină cu mișcări precaute, privind țintă la tatăl lui O'Connell. Acesta roti bâta prin aer, cu o expresie amenințătoare.

Scott se dădu un pas în spate, ferindu-se din calea lui, și trase adânc aer în piept, mirându-se de faptul că era atât de calm.

– Nu cred că e înțelept din partea dumneavoastră să mă amenințați cu bâta asta, domnule O'Connell.

O'Connell senior își încleștă mâna pe bucata de lemn, mormăind:

– Ai răscolit tot cartierul întrebând despre mine. Așa că o s-o las jos când îmi spui cine ești.

Scott îl privi fix în ochi pe bătrân. Rămase tăcut, cu o figură impasibilă, până când O'Connell vorbi din nou:

– Aștept un răspuns.

– Știu asta. Dar mă întreb ce fel de răspuns să vă dau.

Cuvintele acestea îl derutară pe bătrân. Făcu un pas în spate, apoi înaintă din nou, ridicând bâta și întrebă:

– Cine ești?

Scott continuă să-l fixeze cu privirea, măsurându-l din cap până-n picioare, ca și când n-ar fi avut nici un motiv să-i fie frică de bâta ce amenința să se abată asupra capului său.

Bărbatul din fața sa avea o constituție robustă, dar avea un burdihan fleșcăit de la atâta bere, care i se revărsa peste blugii pătați. Brațele groase, musculoase încă erau acoperite cu tatuaje încolăcite în jurul bicepșilor. Avea pe el doar un tricou negru, cu logoul de la Harley-Davidson, blugii și o pereche de cizme, părând să nu se sinchisească de frigul de-afară.

Părul închis la culoare îi era tuns foarte scurt și presărat cu fire cărunte. Pe antebraț avea un tatuaj cu numele Lucy – probabil singura rămășiță a căsniciei sale, în afară de fiul său și de casa în care locuia. Scott se gândi că bărbatul băuse probabil, deși nu se împleticea nici la vorbă, nici la mers. Băuse doar cât să-și alunge toate inhibițiile, probabil, și să i se întunece mințile, ceea ce putea fi un lucru bun, din câte nădăjduia Scott. Își încrucișă brațele pe piept, cu o mișcare lentă și clătină din cap, vrând să-i dea de înțeles lui O'Connell că deținea controlul situației.

– V-aș putea provoca mari bătăi de cap. Cum nici nu vă puteți imagina, domnule O'Connell. Niște bătăi de cap care n-ar trece cu nici un fel de calmante. În același timp însă v-aș putea fi de mare folos. Asta înseamnă că ați avea prilejul să câștigați niște bani. Ce variantă preferați?

Bătrânul lăsă puțin mai jos brațul în care ținea coada de topor.

– Zi mai departe.

Scott scutură din cap. Improviza din mers.

– Nu vreau să discut aici, pe stradă, domnule O'Connell. Iar persoana pe care o reprezint sigur n-ar fi de acord să-i dezvălui intențiile într-un loc în care ne-ar putea auzi oricine.

– Despre ce naiba vorbești?

– Hai să intrăm în casă, să stăm puțin de vorbă între patru ochi. Altminteri, intru în mașină și nu mă mai vezi niciodată. Dar s-ar putea să fii vizitat de altcineva. Iar acel altcineva,

domnule O'Connell, te asigur că nu va fi nici pe departe la fel de politicos ca mine. Tehnica sa de negociere e total diferită de a mea.

Scott socotea că O'Connell avusese de multe ori de-a face cu amenințările la viața sa, așa că era un limbaj pe care cu siguranță îl înțelegea.

– Cum ai zis că te cheamă? întrebă bătrânul.

– N-am zis. Și nici nu am de gând să-ți spun.

O'Connell șovăi o clipă, lăsând bâta și mai jos.

– Despre ce-i vorba? vru el să știe. Tonul său trăda o undă de curiozitate.

– Despre o datorie. Doar atât îți spun deocamdată. Ar putea fi ceva interesant pentru tine. Din care să câștigi ceva bănuți. Sau nu. Depinde de tine.

– De ce m-ai plăti tu pe mine?

– Pentru că întotdeauna e mai ușor să plătești pe cineva decât să recurgi la alternativă.

Scott îi lăsă lui O'Connell câteva secunde, ca să cugete la semnificația cuvântului „alternativă".

Din nou, tatăl lui O'Connell șovăi puțin, după care lăsă mâna jos, cu bâta atârnându-i pe lângă picior.

– Bine. Nu cred nimic din tot rahatul ăsta. Deocamdată. Dar poți să intri în casă, să-mi spui despre ce este vorba. Zi ce-ai de zis.

Rostind aceste cuvinte, făcu un gest cu bâta în direcția casei.

Exista un loc în pădure, dincolo de drumul noroios ce se-ntindea de-a lungul râului Westfield și înainte de localitatea Chesterfield Gorge, în care ambele maluri ale cursului de apă erau străjuite de pereți de stâncă cenușie, înalți de douăzeci de metri. Stâncile apăruseră în urma unui seism preistoric și erau locul preferat al vânătorilor, în lunile reci, și al pescarilor, când

vremea se încălzea. În zilele fierbinți de vară, Ashley fugea, pe furiș, la râu, împreună cu prietenii ei, și toți se bălăceau, în pielea goală, în apele reci.

– Cred că trebuie să-l ții cu ambele mâini, spuse Catherine cu severitate. Prinde-l cu mâna dreaptă, apoi pune și mâna stângă, ține și apasă pe trăgaci.

Ashley își depărtă ușor picioarele, își încolăci palma stângă în jurul mâinii drepte și-și încordă mușchii, pipăind trăgaciul cu degetul arătător.

– Uite-așa, zise ea cu voce joasă.

Apăsă pe trăgaci, simțind în palmă reculul aproape insesizabil al armei. Împușcătura răsună în întreaga pădure și coaja de pe trunchiul stejarului care îi servise drept țintă se despică, împroșcând cu așchii împrejur.

– Uau, simt furnicături în tot antebrațul.

Catherine încuviință din cap.

– Ce trebuie să faci, draga mea, este să apeși pe trăgaci de cinci sau șase ori, ținând pistolul nemișcat, astfel încât toate gloanțele să fie grupate în centrul țintei. Poți face asta?

– Am senzația că glonțul vrea să țopăie. Să meargă unde-i place. De parcă ar fi viu.

– Are personalitate, vrei să spui. Ashley dădu din cap a încuviințare, iar Catherine adăugă: Și nu e o personalitate plăcută.

– Hai să mai încerc o dată.

Își luă din nou poziția de tragere, iar de data asta își încleștă mâna stângă cu putere pe revolver, ca să-l țină cât mai nemișcat.

– Să-i dăm drumul.

Trase și celelalte cinci gloanțe rămase. Trei dintre ele loviră trunchiul copacului, la o distanță de câteva zeci de centimetri unul de celălalt. Celelalte două se pierdură undeva în pădure. Le auzi șuierând printre crengi și printre puținele frunze care se

încăpățânaseră să rămână agățate de ele. Ecoul împușcăturilor reverberă din trunchiurile golașe ale copacilor, împresurându-le și înfundându-le urechile. Ashley expiră încet, cu un șuierat prelung.

– Nu-ți închide ochii, spuse Catherine.

– Cred că ar trebui să mai încerc.

Ashley deschise butoiașul pistolului și goli tuburile cartușelor pe jos, pe covorul format din ace de pin. Scoase fără să se grăbească alte șase gloanțe și le introduse în încărcător.

– Am de gând să folosesc chestia asta o singură dată.

– Da. Adevărat. Și numai dacă vei fi realmente nevoită s-o faci.

– Exact. Ashley se întoarse și ținti încă o dată trunchiul copacului. Numai dacă voi fi realmente nevoită.

– Dacă nu vei avea de ales.

– Dacă nu voi avea de ales.

Mai aveau multe de spus asupra acestui subiect, dar nu voiau să rostească explicit cuvintele respective, nici măcar în liniștea pădurii, unde nu le-ar fi auzit nimeni.

Scott păși încet pe cărarea pe jumătate acoperită cu pietriș, care ducea spre casa lui O'Connell, aflată la o distanță de vreo treizeci de metri de stradă. Era o construcție cu un singur nivel și cu ramele ferestrelor vopsite în alb. O antenă veche de televizor atârna pe acoperiș asemenea aripii frânte a unei păsări, iar lângă ea se înălța o antenă parabolică mai nouă, de culoare cenușie. În curtea din fața casei, o Toyota roșie, decolorată, căreia îi lipsea o portieră, era abandonată, cu roata din față pe-o movilă de zgură. Pete maronii de rugină devorau suprafața de metal. Mai încolo, lângă o ușă laterală, se zărea o furgonetă puțin mai nouă, de culoare neagră, dedesubtul unui acoperiș

din plastic ondulat. Era, de fapt, un fel de șopron improvizat, care mai găzduia și un utilaj rablagit de curățat zăpada, precum și un snowmobil căruia îi lipsea șenila. Trecând prin dreptul furgonetei, Scott observă o scară de aluminiu, o trusă de scule din lemn și niște materiale pentru acoperiș, toate aruncate de-a valma în remorcă. O'Connell îi arătă cu degetul înspre ușa laterală, dar Scott băgă de seamă că exista o ușă și pe fațada principală a casei. Bănuia că aceea nu era folosită prea des.

„Probabil că mai este o intrare și prin spate, își spuse. De verificat."

– Pe-aici. Fă-te că nu observi deranjul. Nu mă așteptam la musafiri, spuse tatăl lui O'Connell pe un ton grosolan.

Scott dădu la o parte plasa contra insectelor, încadrată într-o ramă de aluminiu, apoi încă o ușă, de data asta una de lemn masiv, și intră într-o bucătărie micuță. „Deranj" era un eufemism, un compliment la adresa acelei încăperi. Cutii de pizza. Caserole cu mâncare pentru cuptorul cu microunde. Trei lăzi de bere la doză. O sticlă de whisky ce trona în mijlocul mesei, în tovărășia unei grămezi de conserve.

– Haide să mergem în sufragerie, să stăm jos, domnule... ei bine, domnule cum-te-cheamă. Cum să-ți spun?

– Smith e-n regulă, spuse Scott. Iar dacă ți-e greu să-ți aduci aminte, și Jones e la fel de bun.

Tatăl lui O'Connell pufni într-un râs forțat.

– OK, domnule Smith sau Jones. Acum, că te-am poftit înăuntru, așază-te undeva unde să te am sub ochi și explică-mi frumos și rapid ce ai de spus, să nu revin cumva la părerea mea de la început, cum că ar fi mai bine să pun bâta pe tine. Și să ajungi cât mai curând la partea cu câștigul pe care l-aș putea obține. Vrei o bere?

Scott păși în micuța sufragerie. Înăuntru era o canapea uzată, un fotoliu din acelea cu spătarul rabatabil, lângă el, un răcitor voluminos ce servea drept măsuță, iar în față, un televizor supradimensionat. Pe dușumea zăceau împrăștiate o sumedenie de ziare și de reviste porno, precum și grămezi de reclame și cataloage de la diverse magazine. Pe unul dintre pereți era agățat un trofeu de cerb, care se holba cu ochii săi goi, de sticlă. De unul din coarne atârna un tricou. Încercă să-și imagineze cum arăta casa aceasta pe vremea când O'Connell locuia aici, copil fiind, și văzu cu ochii minții tabloul unei vieți cât de cât normale. Dacă dispărea gunoiul din curte. Dacă se făcea ordine înăuntru. Dacă se repara canapeaua, se schimbau scaunele, se atârnau niște poze pe pereți și se zugrăvea peste tot, atunci casa ar fi fost aproape acceptabilă. Dezordinea ce domnea pretutindeni îi spunea multe despre tată, dar prea puține despre fiu; tatăl lui O'Connell își înlocuise probabil soția moartă și fiul plecat cu mizeria ce-l înconjura.

Scott se așeză pe un scaun care scârțâi sub greutatea lui, amenințând să se prăbușească, după care se întoarse spre tatăl lui O'Connell.

– Am pus tot felul de întrebări din cauză că fiul tău se află în posesia unui lucru care îi aparține persoanei pe care o reprezint. Clientul meu își dorește înapoi lucrul respectiv.

– Ești avocat, deci?

Scott ridică din umeri.

O'Connell se așeză în fotoliu, nerenunțând însă la bâta pe care și-o puse în poală.

– Și cine e șeful ăsta al tău?

Scott scutură din cap.

– Numele e irelevant în discuția asta.

– OK, atunci, domnule Smith. Spune-mi cu ce se ocupă.

Scott schiță un zâmbet diabolic.

– Clientul meu face o grămadă de bani.

– Legal sau ilegal?

– Nu cred că vrei cu adevărat să cunoști răspunsul la întrebarea asta, domnule O'Connell. Și, oricum, te-aș minți dacă aș fi nevoit să răspund.

Scott își auzea propriile cuvinte rostogolindu-i-se de pe buze, aproape șocat de ușurința cu care născocea totul, ducându-l de nas pe bătrânul O'Connell. „Lăcomia, își zise el, e un drog puternic."

O'Connell zâmbi.

– Așadar, ai vrea să iei legătura cu năbădăiosul de fiu-meu? Nu dai de el în oraș?

– Nu. Se pare că a dispărut.

– Și atunci ai venit să dai târcoale pe-aici.

– Era una dintre posibilități.

– Lui fiu-meu nu-i place aici.

Scott ridică mâna, întrerupându-l pe bătrân.

– Să nu discutăm chestiuni evidente, spuse el aspru. Ne poți ajuta să dăm de el?

– Cât îmi dați?

– Cât ne ajuți?

– Nu știu sigur. Noi doi nu prea discutăm.

– Când l-ai văzut ultima oară?

– Acum vreo doi-trei ani. Nu ne prea înțelegem.

– Nici de sărbători?

O'Connell scutură din cap.

– Ți-am spus, nu ne înțelegem. Ce-a furat?

Scott zâmbi.

– Repet, domnule O'Connell, informațiile de genul ăsta te-ar pune într-o poziție, cum să-i spun, primejdioasă? Pricepi ce vreau să zic?

– Nu sunt tâmpit. Bineînțeles că pricep. Cât de primejdioasă, mai exact, domnule Smith?

– N-are nici un rost să facem speculații.

– În ce rahat a intrat? Din care te-alegi bătut soră cu moartea? Sau din care dai ortu' popii?

Scott trase adânc aer în piept, întrebându-se până unde să mai meargă cu fabulațiile.

– Să zicem că are șansa să repare paguba pe care a produs-o. Dar pentru asta e nevoie să coopereze. E o chestiune delicată, domnule O'Connell. Iar tergiversarea nu face decât să agraveze situația.

Scott se simți dintr-odată cuprins de aversiune.

– Despre ce-i vorba, despre droguri? A furat droguri de la cineva? Sau bani?

Scott zâmbi.

– Domnule O'Connell, o să mă exprim în felul următor: dacă fiul tău încearcă să ia legătura cu tine, iar tu ne dai de știre, te așteaptă o recompensă.

– Cât?

– Ai mai întrebat asta. Scott se ridică de pe scaun și își roti privirea prin încăpere. Observă că holul ducea spre dormitoarele din spatele casei. Era un spațiu îngust, care nu permitea prea multe manevre. Hai să spunem că va fi un cadou generos de Crăciun.

– Așadar, dacă dau de el, cum iau legătura cu tine? Îmi lași un număr de telefon?

Scott adoptă un ton plin de infatuare.

– Domnule O'Connell, detest telefoanele. Ele lasă urme, cu ajutorul cărora poți fi depistat.

Făcu un gest înspre computer.

– Știi să trimiți un mail?

O'Connell răspunse, cu glas răgușit:

– Bineînțeles. Cine nu știe? Însă trebuie să-mi promiți ceva, domnule Jones sau Smith, sau cum te-o fi chemând. Promite-mi că fiu-meu n-o să fie ucis din cauza asta.

– OK, spuse Scott, mințind cu ușurință. Asta nu mi-e greu să-ți promit. De îndată ce iei legătura cu fiu-tău, îmi trimiți un mail la adresa asta. Se apropie de masă, unde zări o factură de telefon neplătită și un capăt de creion. Inventă pe loc o adresă de e-mail și o notă pe hârtie.

Îi înmână apoi hârtia lui O'Connell.

– Să n-o pierzi cumva. Și care-i numărul de telefon, să te pot suna?

Bătrânul mâzgăli pe hârtie numărul de telefon, privind cu atenție adresa de mail.

– OK, spuse el. Altceva?

Scott zâmbi.

– Noi doi n-o să ne mai întâlnim. Iar dacă cineva o să te ia la întrebări, presupun că vei avea destulă minte să nu spui nimic despre discuția noastră. Cu atât mai mult dacă acel cineva este fiu-tău. Ne-am înțeles?

Tatăl lui O'Connell se uită încă o dată la adresă, rânji și ridică din umeri.

– Mie-mi convine.

– În regulă. Nu te mai ridica. Ies singur.

Lui Scott îi bătea inima mai să-i sară din piept în timp ce se îndrepta încet spre ieșire. Știa că în spatele său se află nu numai o bâtă de lemn, ci și un pistol, despre care îi spuseseră vecinii,

precum și o pușcă de calibru mare, probabil; capul de cerb cu ochii de sticlă, de pe perete, era o mărturie în acest sens. Nu putea decât să spere că bătrânul omisese să-și noteze numerele de pe plăcuța de la mașina sa, cu toate că existau mari șanse să recunoască vechiul Porsche, dacă avea să-l revadă vreodată. Scott luă aminte la toate detaliile, în drum spre ieșire; poate avea să revină aici la un moment dat și voia să își amintească modul în care erau amplasate piesele de mobilier. Ieșind, remarcă încuietorile fragile de la ușă. Lăcomia era un lucru oribil, iar un om care era gata să-și vândă propriul fiu trebuie să fi fost de o cruzime pe care el, unul, n-o putea înțelege. Se simți deodată cuprins de scârbă. Avu totuși prezența de spirit de a arunca o privire în spatele casei, unde zări încă o ușă, așa cum se așteptase. Apoi se întoarse și porni cu pași grăbiți înspre stradă. La orizont se îngrămădeau nori grei, plumburii.

Michael O'Connell se gândi că fusese prea liniștit și prea detașat în ultimele zile.

Dacă voia s-o forțeze pe Ashley să înțeleagă faptul că nimeni în afară de el n-ar putea s-o protejeze, secretul era să scoată în evidență vulnerabilitatea celorlalți. Ceea ce o împiedica să vadă profunzimea iubirii lui și a nevoii lui de-a o avea lângă el era zidul de apărare pe care părinții îl ridicaseră în jurul ei. Iar când se gândi la Catherine, simți un gust amar. Era bătrână, fragilă, locuia singură în mijlocul pustietății și el avusese șansa de-a o scoate din ecuație, dar dăduse greș, deși fusese la doar câțiva pași de ea. Își jură să nu repete această greșeală.

Ședea în fața computerului, jucându-se absent cu cursorul, într-o liniște deplină. Aparatul era nou. După ce Matthew Murphy i-l distrusese pe cel vechi, își cumpărase numaidecât

altul. După două-trei secunde, îl închise, apăsând fără zgomot pe câteva taste.

Simți un imbold irezistibil să facă ceva neprevăzut, ceva care să-i atragă atenția lui Ashley, un lucru pe care aceasta să nu-l poată ignora și care s-o facă să înțeleagă că era inutil să fugă de el.

Se ridică în picioare și își dezmorți trupul, ridicându-și brațele deasupra capului, arcuindu-și spatele, asemenea pisicilor de pe coridor. Michael O'Connell se simțea foarte încrezător. Era timpul să-i mai facă o vizită lui Ashley, fie și numai ca să le reamintească tuturor că nu dispăruse din peisaj, ci aștepta în continuare momentul potrivit. Își luă geaca și cheile de la mașină. Familia lui Ashley habar n-avea cât de strâns îngemănate sunt dragostea și moartea. Zâmbi, spunându-și în sinea lui că ei nu pricepuseră că toate astea erau, de fapt, o dovadă de romantism din partea lui. Dar dragostea nu înseamnă doar trandafiri, diamante sau cărți poștale cu inimioare. Era timpul să le dea de înțeles că devotamentul său rămăsese neschimbat. În mintea sa se învolburau o grămadă de gânduri și idei.

Telefonul suna de zor când Scott se întoarse acasă.

– Scott?

Era Sally.

– Da, răspunse el.

– De ce respiri așa de precipitat?

– Am auzit de-afară telefonul sunând. Abia am ajuns acasă și m-am repezit să răspund. E totul în regulă?

– Da. Teoretic.

– Cum adică?

– Ei bine, nimic concret. Ashley și Catherine au fost plecate toată ziua nu știu pe unde. Nu vor să-mi zică. Eu am fost la

birou și am încercat să găsesc o ieșire din mizeria asta în care suntem, fără prea multe rezultate. Cât despre Hope, ea n-a scos nici un cuvânt de când s-a întors din Boston, decât că trebuie să stăm din nou de vorbă, și asta cât mai curând cu putință. Așa că poți veni la noi acum?

– N-a spus de ce?

– Nu, n-auzi? N-ai ascultat ce ți-am spus? Dar trebuie să aibă legătură cu ceea ce a descoperit în Boston, în timp ce l-a urmărit pe O'Connell. Pare extrem de supărată. N-am mai văzut-o niciodată atât de închisă în sine. Stă în cealaltă cameră privind în gol și tot ce-am reușit să scot de la ea este că trebuie să ne întâlnim cât mai urgent.

Scott ezită, întrebându-se ce o fi supărat-o pe Hope în halul acesta, lucru care nu o caracteriza câtuși de puțin. Se străduí să nu reacționeze la agitația din vocea lui Sally. „E cu nervii la pământ", își zise. Asta îi aducea aminte de ultimele luni petrecute împreună cu ea, înainte să afle despre relația cu Hope. Undeva în adâncul inimii, simțise că lucrurile nu mergeau cum trebuie între ei. Se trezi clătinând din cap și spunându-i lui Sally:

– Prea bine. Și eu am aflat o mulțime de lucruri despre O'Connell. Nimic de bine, dar...

Se opri. Pentru prima oară de când își începuse investigațiile, o idee îi încolți în minte.

– Nu știu sigur cum am putea să ne folosim de tot ce-am aflat, dar... Știi ce, ajung la voi numaidecât. Ashley cum e?

– Pare foarte retrasă în sine. Chiar distantă. Presupun că un psiholog amator ar spune că e în pragul unei depresii grave. Să ai de-a face cu un individ de genul ăsta e ca și cum ai suferi de o boală incurabilă. De cancer.

– N-ar trebui să vorbești așa, spuse Scott.

– Adică n-ar trebui să fiu realistă? Ar trebui să fiu optimistă?

Scott rămase tăcut. Sally putea fi foarte dură uneori, își zise în sinea lui, putea fi enervant de directă. Însă acum, când era vorba de propria lor fiică, lucrul acesta îl înspăimânta. Nu știa care atitudine e mai bună: a lui, care spunea: „O să ieșim noi din asta", sau a lui Sally, care susținea: „Suntem în mare încurcătură și va fi și mai rău". Îi venea să urle.

În loc de asta, scrâșni din dinți și zise:

– Am zis că vin numaidecât. Spune-i lui Ashley...

Se opri din nou. O auzea pe Sally respirând precipitat.

– Ce să-i spun? Că totul va fi bine? întrebă ea pe un ton amar. Și, Scott, adăugă după o scurtă ezitare, încearcă să vii cu o idee despre ce să facem mai departe. Dacă nu, măcar cu o pizza.

– Sunt tot descurajați, zise ea.

– Înțeleg, am spus eu, deși nu eram sigur de asta. Totuși, vreau să stau de vorbă măcar cu unul dintre ei. Altfel povestea nu e completă.

– Ei bine, zise ea cu voce joasă, cântărindu-și cu grijă cuvintele înainte să vorbească, există o persoană dispusă, de fapt, chiar dornică să spună ce știau. Însă nu sunt sigură că ești pregătit pentru o astfel de discuție.

– N-are nici o noimă ce spui. Cineva vrea să vorbească, dar uite că alții se împotrivesc, pentru a se proteja pe ei înșiși. Sau tu îi protejezi pe toți?

– Nu sunt siguri că tu le înțelegi situația pe deplin.

– Nu fi stupidă. Am stat de vorbă cu tot felul de oameni, m-am băgat în povestea asta până-n gât. Erau într-un impas, știu asta. Orice-ar fi făcut ca să iasă din acest impas, mi s-ar părea justificat...

– Serios? Chiar crezi asta? Scopul scuză mijloacele?

– Asta am spus?

– Da.

– Ei bine, am vrut să zic că...

Ea ridică mâna, retezându-mi cuvintele și rămase nemișcată, rătăcind cu privirea pe fereastră, dincolo de copacii de pe stradă. Oftă adânc.

– Erau la o răspântie de drumuri. Trebuiau să facă o alegere. La fel ca majoritatea alegerilor pe care oamenii – oamenii obișnuiți – sunt forțați să le facă, și aceasta avea să aibă consecințe grave pe plan personal. Iată ce trebuie tu să înțelegi.

– Dar care le erau opțiunile?

– Bună întrebare, spuse ea cu un zâmbet trist. Răspunde tu în locul meu.

38

O conspirație diabolică

Scott păşea pe aleea din faţa casei unde locuia fosta sa soţie măcinat de îndoielile şi incertitudinile ce i se învălmăşeau în suflet. Ajunse la uşa de la intrare, dar, când ridică mâna să apese pe sonerie, şovăi câteva clipe. Se răsuci brusc şi iscodi cu privirea prin întunericul străzii. Acum era mult mai aproape de Michael O'Connell, dar acesta continua să se ascundă. Se întrebă dacă nu cumva era urmărit chiar în clipa aceea de cel pe care, la rândul lor, îl luaseră în vizor cu atâta hotărâre. Nu ştia dacă aveau vreo şansă să i-o ia înainte, să ajungă într-o poziţie care să prezinte avantaje. Se îndoia. Era foarte posibil ca, de undeva din clădirea de vizavi, chiar în momentul acela, O'Connell să pândească din întuneric, cu ochii aţintiţi asupra lui. Scott simţi cum îl cuprinde furia; îi veni să strige din toate puterile. Îşi imagină că incursiunea sa în trecutul lui O'Connell, pe care o socotise o acţiune imprevizibilă, era, de fapt, exact gestul la care se aşteptase acesta, pe care îl prevăzuse şi anticipase. Nu-şi putea alunga gândul că O'Connell aflase ce făcuse Scott, oricât de imposibil părea lucrul acesta.

Din gâtlej îi ieşi un geamăt surd şi simţi un firicel de transpiraţie prelingându-i-se de la subsuoară. Se îndepărtă brusc

de ușă, furios, vrând să-l privească în ochi pe bărbatul care îl pândea, în închipuirea sa, dar apoi se opri.

În spatele său, ușa se deschise. Era Sally.

Aceasta scrută o clipă întunericul nopții, în direcția în care privea Scott. Înțelese instantaneu ce era în mintea acestuia.

– Crezi că ne urmărește? Tonul ei era sec și hotărât.

– Da. Sau nu.

– Păi, hotărăște-te.

– S-ar putea să fie acolo, ascuns în întuneric, urmărindu-ne toate mișcările. Dar s-ar putea să fie doar în imaginația mea. Nu putem ști cu siguranță, așa că suntem neajutorați.

Sally se întinse spre el și-i puse mâna pe umăr. Un gest de o tandrețe surprinzătoare, care i se păru ciudat chiar și ei. Își dădu seama că nu-l mai atinsese de mulți ani pe omul acesta, cu care odinioară împărțise același pat.

– Vino înăuntru, spuse ea. Suntem la fel de neajutorați și acolo, dar măcar e mai cald.

Hope avea în mână o sticlă de bere, pe care și-o ținea lipită de frunte, de parcă ar fi vrut să-și răcorească tâmplele fierbinți. Ashley și Catherine erau în bucătărie, unde pregăteau cina sau, cel puțin, acesta fusese pretextul destul de transparent născocit de Sally, ca să le scoată din camera unde urmau să stea de vorbă. Scott era încă încordat, de parcă nu-și putea alunga senzația care-l cuprinsese afară, la intrare. Sally, în schimb, părea stăpână pe sine. Se întoarse către Scott, făcând un gest în direcția lui Hope.

– N-a scos aproape nici un cuvânt de când s-a întors acasă. Cred că a descoperit ceva.

Înainte ca Scott să apuce să spună ceva, Hope își puse sticla de bere pe masă, cu un gest brusc.

– Cred că situaţia e mai gravă decât ne-am imaginat, spuse ea, spărgând tăcerea.

– Mai gravă? Cum naiba ar putea să fie şi mai gravă de-atât? sări Sally.

Lui Hope îi apăru brusc în faţa ochilor rânjetul îngheţat al pisicii moarte.

– E un individ bolnav, complet dezaxat. Îi place să tortureze şi să omoare animale.

– De unde ştii asta?

– Am văzut cu ochii mei.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Scott pe un ton ascuţit.

– Un sadic? întrebă Sally.

– Poate, cel puţin într-o oarecare măsură. Aşa pare. Dar ăsta e doar un aspect. Mai este ceva.

Glasul lui Hope era rigid, dur, ca de piatră.

– Are un pistol.

– L-ai văzut şi pe ăla? vru să ştie Scott.

– Da. Am intrat la el în apartament cât timp era plecat.

– Cum ai reuşit una ca asta?

– Ce mai contează? Am făcut-o şi gata. M-am împrietenit cu o vecină de-a lui, care, din întâmplare, are o cheie de la apartamentul lui. Iar ceea ce am văzut înăuntru m-a convins de faptul că lucrurile vor fi şi mai grave. Nici vorbă să se simplifice. E un tip cu adevărat periculos. Cât de periculos? Nu ştiu. Destul de periculos încât s-o ucidă pe Ashley? Nimic din ce-am văzut nu mi-a sugerat contrariul. Are pe computer mai multe fişiere legate de ea. Unul intitulat *Ashley – Dragoste* şi altul, *Ashley – Ură*. Cred că asta spune totul despre el. Dar nu-i numai atât. Are şi nişte fişiere legate de noi. Nu mi-am dat seama ce se afla în ele. Însă cred că termenul „obsesie" e derizoriu, e prea mărunt ca să descrie toată demenţa acestui individ. Aşa că, spuneţi-mi voi. E

un tip bolnav. Un tip hotărât. Obsedat. Unde duc toate astea? Ne putem feri de el? Poate cineva să se ferească?

– Ce vrei să spui, Hope? întrebă Sally.

– Vreau să spun că tot ce-am văzut sugerează un deznodământ tragic. Știți ce înseamnă asta. Hope nu reușea să-și alunge din minte ceea ce văzuse în apartamentul lui O'Connell. Pisicile moarte și înghețate, pistolul din bocanc, pereții goi, austeri, per ansamblu, un loc sumbru, sordid, dedicat unui singur țel: Ashley. Se lăsă pe spătarul scaunului, gândindu-se cât de greu îi era să pună în cuvinte această idee: O'Connell nu trăia decât pentru atingerea singurului său scop în viață.

Sally se întoarse spre Scott.

– Dar tu? Ai aflat ceva?

– O mulțime de lucruri. Și totul e în deplină concordanță cu ceea ce a spus Hope. Am văzut locul în care a crescut. Și am stat de vorbă cu tatăl lui. Greu de găsit un tip mai nesuferit, mai respingător și mai depravat ca el.

Rămaseră toți pe gânduri, reflectând la cuvintele acestea. Aveau multe de spus, dar știau cu toții că alte comentarii nu-și mai aveau rostul.

Sally fu cea care sparse tăcerea.

– Trebuie să...

Cu cât dezbăteau mai mult acest subiect, cu atât mai inertă se simțea. Avea senzația că, dacă cineva i-ar monitoriza bătăile inimii, ar constata că acestea sunt inexistente.

– E un ucigaș? întrebă ea pe un ton tăios. Suntem siguri de asta?

– Ce este un ucigaș? Adică cine poate spune cu siguranță? zise Scott. Tot ce am aflat îmi spune că răspunsul la întrebarea ta este da. Dar până nu trece la fapte...

– S-ar putea să-l fi ucis pe Murphy.

– S-ar putea să-l fi ucis și pe Jimmy Hoffa[1] și pe JFK[2], dacă e să ne legăm de crimele neelucidate petrecute de-a lungul timpului, răspunse Scott violent. Trebuie să ne concentrăm la ceea ce știm cu certitudine.

– Da, da, certitudinea nu e punctul nostru forte, replică Sally. De fapt, e cam singurul lucru de care nu dispunem deloc. Nu *știm* nimic, decât că tipul e diabolic și că stă la pândă undeva prin apropiere. Și că s-ar putea să-i facă rău lui Ashley. S-ar putea s-o urmărească toată viața. S-ar putea să facă sau să nu facă o grămadă de lucruri, fir-ar să fie!

Se lăsă din nou tăcerea. Hope se gândi că erau ca prinși într-un labirint și, indiferent pe unde voiau s-o apuce, nu exista nici o cale de ieșire.

Într-un târziu, Sally rosti pe un ton aproape șoptit:

– Cineva trebuie să moară.

Cuvintele sale îi făcură pe ceilalți doi să încremenească.

Scott vorbi primul, cu o voce posomorâtă. Îi aruncă o privire lui Sally.

– Planul era să găsim o infracțiune și să i-o punem în cârcă lui O'Connell. Tu trebuia să te ocupi de asta.

– Singurul mod în care putem face lucrul ăsta cu un oarecare grad de certitudine – Doamne sfinte, urăsc cuvântul ăsta – este fie născocind un cadru complex, pentru care nu cred că avem destul timp la dispoziție, fie punând-o pe Ashley să mintă. Adică am putea s-o batem bine și apoi să spunem că a fost opera lui O'Connell. Ar fi acuzat de vătămare corporală, ceea

---

[1] Jimmy Hoffa – celebru lider sindical american, dispărut pe 30 iulie 1975, declarat oficial decedat în 1982 (n.tr.)

[2] JFK – John Fitzgerald Kennedy, cel de-al treizeci și cincilea președinte al Statelor Unite ale Americii, al cărui mandat s-a desfășurat între anul 1961 și momentul asasinării sale, extrem de controversate, în 1963. (n.tr.)

ce i-ar aduce condamnarea la închisoare pentru o bună bucată de vreme. Desigur, unul dintre noi ar trebui s-o lovească, să-i scoată câțiva dinți și să-i rupă niște coaste, ca totul să pară cât mai veridic. Cum vă place scenariul ăsta? Și, dac-ar fi să apară vreun detectiv băgăreț...

– Bine, dar ce...

– Ne putem întoarce oricând la varianta solicitării unui ordin de restricție. Credeți, fie și numai pentru o clipă, că o foaie de hârtie ar putea s-o protejeze?

– Nu.

– Pornind de la ceea ce știm acum despre O'Connell, credeți că ar face greșeala de a încălca ordinul de restricție fără s-o rănească pe Ashley? Asta l-ar aduce în fața instanței. Procesul ar dura multă vreme, luați seama, iar el ar fi eliberat pe cauțiune.

– Nu, la naiba! murmură Scott.

Sally îi aruncă o privire.

– Bărbatul cu care ai stat de vorbă... tatăl...

– Un nemernic. Un ticălos de primă mână.

Sally clătină din cap.

– Și ce relație are cu fiu-său?

– Îl urăște. Iar fiu-său îl urăște, la rândul lui. Nu s-au mai văzut de câțiva ani buni.

– De unde atâta ură?

– Bătrânul își abuza și fiul, și soția – mama lui O'Connell. Era un bețiv și, ori de câte ori se îmbăta, devenea violent. Nimeni din cartier nu-l agreează. Cred că o astfel de viață ar fi un iad pentru orice copil, nu doar pentru O'Connell.

Sally inspiră rapid, încercând să dea un sens cuvintelor pe care avea de gând să le rostească, deși știa că erau întru câtva lipsite de noimă.

– S-ar putea conchide, spuse ea cu prudență, că omul acesta este, în anumite privințe, cauza – psihologică, evident – pentru care Michael O'Connell a devenit ceea ce este în prezent?

Scott încuviință din cap.

– Fără îndoială. Cred că oricare dintre noi știe lucrul ăsta.

– Violența generează violență, spuse Sally.

– Da.

– Ashley se află azi în primejdie din cauză că omul acesta, cu ani în urmă, i-a insuflat propriului său fiu o nevoie patologică, obsesivă, poate chiar criminală de a fi iubit, de a controla o altă ființă umană, nu știu, de a distruge sau de a fi distrus, în fine, spune-o cum vrei.

– Așa mi-a lăsat impresia. Vocea lui Scott deveni mai stridentă. Și mai este ceva. Mama – care n-a fost nici ea tocmai ușă de biserică – a murit în circumstanțe suspecte. Cred că el a ucis-o. Dar n-a putut fi acuzat de asta.

– Deci, pe lângă faptul că a dat naștere unui ucigaș, este el însuși un criminal? întrebă Sally.

– Da, presupun că da.

– Numai puțin, să ne întoarcem la cele afirmate mai înainte, continuă Sally, cântărindu-și cu grijă cuvintele. Sunteți de acord cu mine că orice planuri diabolice ar avea Michael O'Connell cu privire la Ashley, ele i-au fost sădite în suflet de propriul tată?

– Da.

– Păi, spuse ea brusc, atunci e simplu.

– Ce e simplu? întrebă Hope.

Sally zâmbi, dar zâmbetul său nu avea nici urmă de veselie.

– În loc să-l ucidem pe Michael O'Connell, mai bine îl ucidem pe tatăl lui și apoi găsim o cale să aruncăm vina asupra lui.

În cameră se așternu din nou tăcerea.

– Gândiți-vă, e logic, spuse Sally rapid. Fiul își urăște tatăl. Tatăl își urăște fiul. Deci, dacă îi facem pe cei doi să se întâlnească, sunt mari șanse să se ajungă la crimă, nu-i așa?

Scott clătină încet din cap, în semn de încuviințare.

– Nu este evident că ei doi sunt un pericol la adresa lui Ashley?

De data aceasta, Sally se întoarse spre Hope, care încuviință și ea din cap.

– Suntem gata să ne transformăm în criminali? întrebă Sally. Am fi în stare să omorâm pe cineva – chiar și din motive cât se poate de justificate –, iar a doua zi să ne trezim și să ne vedem de treabă, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat?

Hope îi aruncă o privire lui Scott. N-aveau să obțină atât de ușor un răspuns de la el, observă în sinea ei.

Sally vorbi pe un ton aspru.

– Vedeți voi, crima schimbă totul, inevitabil. Însă scopul acestei crime este readucerea vieții lui Ashley la starea ei de dinaintea apariției lui Michael O'Connell. Probabil că am reușit să facem asta, cu condiția ca ea să fie exclusă din proces cu desăvârșire. Iar ăsta e un aspect destul de dificil, între noi fie vorba. Însă noi trei suntem conspiratorii, iar asta ne va schimba, nu-i așa? Și încă profund. Căci acum, aici, suntem pe punctul de-a face primul pas. Până în momentul de față, am fost niște oameni rezonabili, care au încercat să-și protejeze fiica. Dar dacă facem pasul ăsta – oricât de mic ar fi – ne transformăm brusc în infractori. Pentru că, indiferent ce-ar fi făcut Michael O'Connell sau ce are de gând să facă, noi suntem pe urmele lui. El e impulsionat de factori de natură psihologică ușor de identificat; răutatea lui își are rădăcinile în copilărie, în trecut, în viața lui de până acum. *Nu* el e de

vină probabil pentru ceea ce a devenit în prezent. O'Connell este doar produsul involuntar al depravării și suferinței. Prin urmare, orice ne-ar fi făcut și orice i-ar putea face lui Ashley are o explicație pe plan moral. O fi greșit, dar cel puțin are o explicație. Noi, în schimb, hmm, va trebui să dăm dovadă de sânge-rece și de egoism, fără să putem invoca vreo justificare. Mă rog, poate una singură.

Atât Hope, cât și Scott ascultaseră cu atenție discursul lui Sally. Aceasta se foise întruna pe scaun, torturată parcă de propriile-i cuvinte, până când, într-un final, rămase nemișcată, ca țintuită locului.

– Și care ar fi aceea? întrebă Hope cu prudență.

– Ashley va fi în siguranță.

Din nou, se lăsă tăcerea.

Sally, care își ținuse respirația, pufni acum zgomotos.

– Asta presupunând că lucrurile vor decurge așa cum ne așteptăm, spuse ea, aproape șoptit.

– Și anume? întrebă Scott.

– Că vom scăpa basma curată.

Se lăsase noaptea, iar noi ședeam pe două șezlonguri de lemn, la ea pe verandă. Scaunele erau la fel de incomode ca gândurile care ne frământau. În mintea mea se învălmășeau o grămadă de întrebări, mai stăruitoare ca niciodată, care priveau dorința mea arzătoare de a sta de vorbă cu protagoniștii povestirii, sau măcar cu unul dintre ei, care să mă lămurească. Voiam să aflu care fusese momentul în care se transformaseră din victime, în conspiratori. Dar, spre disperarea mea, ea nu părea dispusă să se lase intimidată. Privea fix în întunericul nopții umede de vară.

– E uluitor, nu-i așa, ce poate să facă un om, când e adus la limita suportabilității, spuse ea.

– Ei bine, am răspuns eu cu precauție, dacă ajunge cu spatele la zid...

Râse, fără pic de veselie.

– Dar tocmai asta e, zise brusc. Așa *credeau* ei, că sunt cu spatele la proverbialul zid. Dar cum poți avea această certitudine?

– Teama lor era legitimă. Intențiile amenințătoare ale lui O'Connell erau cât se poate de clare. Pur și simplu nu știau ce să facă. Așa că, între atâtea necunoscute, au decis să-și ia soarta în propriile mâini.

Zâmbi din nou.

– Faci lucrurile să sune atât de simplu și de convingător. Dar ia întoarce-le invers.

– În ce sens?

– Păi, încearcă să privești întreaga situație din punctul de vedere al poliției. Ai de-a face cu un tânăr care s-a îndrăgostit de fata visurilor lui. Se întâmplă mereu. Eu și cu tine știm că, în realitate, dragostea lui e o obsesie, dar cum ar putea dovedi asta un detectiv? Ai cumva impresia că Michael O'Connell nu și-a ascuns cu grijă „incursiunile" electronice făcute în viețile lor, astfel încât să nu poată fi depistat? Iar ei ce au încercat să facă, în replică? Să-l mituiască. Să-l amenințe. Au pus să fie bătut. Dacă tu ai fi polițistul însărcinat cu anchetarea cazului, pe cine ți-ar fi mai ușor să învinuiești? Sincer, cred că pe Sally, pe Scott și chiar și pe Hope. Ei au mințit deja. Au mai dat dovadă de duplicitate. Până și Ashley a încălcat legea, când a făcut rost de pistolul acela. Iar acum conspirau să comită o crimă. Să ucidă un om nevinovat. Sigur că nu era nevinovat din punct de vedere moral sau psihologic, dar cu toate astea... Și sperau să *scape basma curată*. Așa că ce pretenții de moralitate puteau avea ei?

N-am răspuns nimic.

Și pe mine mă frământa același gând: cum reușiseră?

– Îți aduci aminte cine le-a spus că e o mare diferență între a zice și a face? Cine le-a atras atenția că e foarte greu să apeși efectiv pe trăgaci?

Am zâmbit.

– Da. O'Connell.

Ea râse cu amărăciune.

– Da. Asta i-a spus persoanei care era cea mai dură dintre ei toți, care avea cel mai puțin de pierdut dacă îl împușca, care își trăise deja cea mai mare parte a vieții și care risca poate cel mai puțin prin eventuala ucidere a lui O'Connell. În momentul critic însă ea a dat greș, nu-i așa?

Făcu o pauză, scrutând întunericul.

– Dar cineva trebuia să aibă destul curaj.

39

Începutul unei crime imperfecte

Sally vorbi prima.

– Va trebui să stabilim şi să ne distribuim sarcinile. Avem nevoie de un plan pe care să-l respectăm cu sfinţenie.

Era surprinsă de propriile-i cuvinte. Sunau atât de detaşat, de calculat, de parcă erau rostite de altă persoană. Se gândi că nici unul dintre ei trei nu părea capabil de crimă. Avea mari îndoieli că ar izbuti să ducă la îndeplinire un asemenea plan.

Hope îşi ridică privirea din pământ.

– Eu nu ştiu nimic în această privinţă. N-am avut în viaţa mea nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei. N-am citit romane poliţiste şi nici de groază, în afară de *Crimă şi pedeapsă* şi *Cu sânge rece,* pe care le-am citit pe vremea când eram la facultate, în timpul orelor de curs.

Scott râse scurt, oarecum stingherit.

– Grozav, spuse el. În *Crimă şi pedeapsă* ucigaşul ajunge în pragul nebuniei din cauza remuşcărilor şi îşi mărturiseşte fapta în cele din urmă, iar în cealaltă carte, tipii răi sunt prinşi din cauza prostiei lor şi apoi sunt trimişi la spânzurătoare. Poate-ar fi bine să nu folosim aceste două romane drept modele de urmat.

Cuvintele sale erau destul de amuzante, se gândi el, dar cu toate astea nimeni nu zâmbi.

Sally își flutură mâna prin aer.

– Știi ce, las-o baltă, spuse ea cu șiretenie. Noi nu suntem criminali. N-ar trebui nici măcar să ne gândim la asta.

Scott sparse tăcerea ce se lăsă pentru câteva momente.

– Cu alte cuvinte, să așteptăm cu mâinile-n sân să se întâmple ceva și să sperăm, în tot acest timp, că nu va fi vorba de o catastrofă?

– Nu. Da. Nu știu. Sally fu cuprinsă subit de îndoieli, de data asta în chip sincer. Poate că nu acordăm destul credit căilor legale. Poate-ar fi mai bine să obținem un ordin de restricție. Uneori metoda funcționează.

– Nu văd cum ar rezolva asta problema, spuse Scott. Nu e o soluție. Am rămâne, atât noi, cât și Ashley – mai ales ea –, într-o stare permanentă de teamă. Cine poate trăi în felul ăsta? Și chiar dacă ordinul de restricție l-ar ține pe O'Connell la distanță, cu fiecare zi ce trece, cu fiecare zi în care *pare* să fi dispărut din viața noastră, toată acea liniște aparentă n-ar duce decât la și mai multă nesiguranță. Nu, nu e o soluție! Creează doar iluzia siguranței. Și, chiar dacă am fi cu adevărat în siguranță, cum am putea ști asta? Cu certitudine?

Sally oftă adânc.

– Mereu te-ai priceput să dezbați subiecte ce n-ar trebui puse în discuție, Scott. Spune-mi, ești gata să apeși pe trăgaci și să ucizi pe cineva?

– Da! izbucni el.

– Ăsta-i un răspuns simplist, necugetat. A vorbit tulburarea care te macină, nu rațiunea. Dar tu, Hope? Ai fi în stare să ucizi pe cineva, pe un necunoscut, ca s-o aperi pe Ashley, sau,

la un moment dat, într-o împrejurare crucială, ți-ai pune întrebarea: „Ce fac eu aici? Doar nu e copilul meu!"

– Nu, bineînțeles că n-aș face asta, răspunse Hope.

– Din nou, ne repezim să dăm răspunsuri.

Scott se simți dintr-odată cuprins de frustrare.

– Ei bine, avocat al diavolului, dar tu? Tu ai face-o?

Sally se încruntă.

– Da. Nu. Nu știu.

Scott se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului.

– Lasă-mă să te întreb ceva. Când Ashley era mică și se îmbolnăvea, îți aduci aminte cum te rugai: „Aș vrea să fiu eu în locul ei, Doamne. Fă-o bine pe ea și dă-mi mie boala ei."

Sally dădu din cap în semn de încuviințare.

– Cred că orice mamă a simțit asta.

– Ai fi în stare să-ți dai viața pentru copilul tău?

De emoție, lui Sally i se puse un nod în gât. Dădu din cap că da, înghițind în sec, și încercă să-și recapete controlul.

– Pot s-o fac, spuse ea cu voce joasă. Pot să plănuiesc o crimă. Știu destule în acest domeniu. Poate că va funcționa. Sau poate că nu. Dar, chiar dacă va fi să mergem cu toții la închisoare, măcar vom ști că am încercat s-o apărăm. Iar asta înseamnă mult.

– Mult, dar nu suficient. Scott era mirat de cât de dur sunau propriile sale cuvinte. Spune-mi la ce te gândești.

Sally se fâstâci.

– Care credem noi că este punctul cel mai vulnerabil al lui O'Connell?

– Cred că e ceva legat de taică-său, răspunse Scott.

– Mai precis, continuă Sally, relația dificilă dintre ei doi. Ura lor reciprocă e un lucru pe care cred că O'Connell nu-l poate controla.

Scott şi Hope rămaseră amândoi tăcuţi.

– Se pare că aici e punctul lui slab. Exact la fel cum a făcut el, când a aflat care sunt punctele noastre vulnerabile, aşa trebuie să procedăm şi noi cu O'Connell. N-am învăţat de la el câteva chestii de care avem nevoie? El a aflat care erau punctele noastre slabe şi mai apoi a profitat de ele. La fel a făcut şi cu Ashley. Asta e strategia lui: caută, caută cu meticulozitate până-n pânzele albe, ca într-un final să preia controlul situaţiei. De ce am ajuns aici? Din cauză că presupunem că are de gând să-i facă rău lui Ashley. Poate chiar s-o ucidă, dacă ajunge să se înfurie şi nu se mai poate controla. Deci, dacă stăm puţin să reflectăm, cred că nu greşesc când spun că nu-i facem decât ceea ce ne-a făcut şi el nouă. Creăm o stare de confuzie, fără să lăsăm urme.

Din nou, ceilalţi doi rămaseră tăcuţi, însă tot ceea ce spusese Sally părea să aibă sens. Scott şi Hope o priviră pe femeia aceasta, pe care cândva o iubiseră sau o mai iubeau încă, şi văzură un om pe care abia îl recunoşteau.

– Trebuie să-i facem pe cei doi O'Connell să se întâlnească. Ăsta va fi un lucru decisiv. Trebuie să stea faţă-n faţă. Cu puţin noroc, vor ajunge să se încaiere. Însă lucrul ăsta trebuie să poată fi dovedit de un detectiv – că s-au întâlnit şi s-au bătut. În toiul încăierării, apărem noi. Pe furiş. Fără să lăsăm cea mai mică urmă şi nevăzuţi de nimeni – în afară de omul pe care îl ucidem.

Sally aruncă o privire împrejur, la cei doi interlocutori ai săi, apoi îşi ridică privirea în tavan. Glasul ei avea un ton meditativ, aproape filosofic.

– Vedeţi voi, totul ar avea sens. Cei doi se urăsc şi n-au încredere unul în celălalt. Au mai avut ciocniri violente în trecut. Un conflict nerezolvat. Nu-i rezonabil să presupui că fiul şi-a ucis tatăl într-un acces de furie?

– E adevărat, spuse Scott. Ca într-o tragedie grecească. Dar ei nu și-au mai vorbit de ani de zile. Cum facem...

Sally ridică o mână, întrerupându-l, apoi vorbi pe un ton coborât:

– Dacă ar crede că Ashley e acasă la bătrân...

Scott izbucni:

– Adică s-o folosim drept momeală? Scutură cu putere din cap. Imposibil.

– Ce altă momeală avem? întrebă Sally cu răceală.

– Am crezut că ne-am înțeles ca Ashley să fie exclusă din tot planul ăsta, spuse Hope.

Sally ridică din umeri.

– Ashley ar putea da un telefon fără să știe de ce îl dă. Am putea să-i scriem pe o hârtie ce să zică.

Hope se aplecă în față.

– Să zicem... doar să zicem că îi putem face pe cei doi să se întâlnească. Iar apoi apărem la fața locului și... cum îl ucidem?

Fu surprinsă la auzul propriilor cuvinte.

Sally rămase puțin pe gânduri.

– Nu suntem destul de puternici... chipul ei încremeni brusc. Ai zis că Michael O'Connell are o armă?

– Da. La el în apartament.

Sally încuviință din cap.

– Trebuie să folosim arma aceea. Nu una identică, ci exact aceea. Arma lui. Care are amprentele lui pe ea și poate chiar urme de ADN.

– Și cum punem mâna pe ea? întrebă Scott.

Hope se scotoci prin buzunarele pantalonilor și scoase cheia de la apartamentul lui O'Connell.

Ceilalți doi se holbară la ea. În clipa aceea, deși nimeni nu scoase un cuvânt, cu toții se gândiră la același lucru: este posibil.

Sally rămase singură, în timp ce ceilalți se așezară să ia cina încropită de Catherine și Ashley. Se gândi că ar trebui să se simtă groaznic, dar nu era așa. O parte din ea se simțea însuflețită, aproape entuziasmată la gândul crimei pe care aveau s-o comită.

Îi venea să râdă în hohote de ironia situației. „Vom face un lucru care ne va schimba pentru totdeauna, tocmai ca să nu ni se schimbe viața definitiv." Auzi vocea lui Hope din bucătărie și se gândi că singura cale de a reveni la relația lor de odinioară, când se iubeau una pe cealaltă, trecea prin Michael O'Connell și tatăl acestuia. Se întrebă dacă moartea poate să ducă la viață și-și spuse că răspunsul trebuie să fie afirmativ. Soldații, pompierii, salvamarii, salvamontiștii, polițiștii, toți aceștia sunt conștienți de faptul că într-o bună zi s-ar putea să se confrunte cu o astfel de decizie. Să te sacrifici pe tine însuți, pentru ca alții să poată trăi. Nu erau și ei în aceeași situație?

Întinse mâna și luă agenda galbenă și un pix.

Sally se apucă să-și însemneze pe hârtie diferite idei. Începu cu o listă de obiecte necesare și cu amănuntele menite să contureze un scenariu convingător pentru polițiștii care aveau să sosească la fața locului. Pe măsură ce scria aceste lucruri, își dădu seama că actul efectiv de a apăsa pe trăgaci era mai puțin important decât felul cum avea să fie el perceput ulterior. Se aplecă deasupra foii de hârtie, asemenea unui student emoționat care dă examen și își amintește brusc răspunsurile la întrebări, și elaboră, de la coadă la cap, modul în care aveau să decurgă lucrurile.

„Mai întâi născocim o crimă", își spuse.

Își duse mâna la față. „Suntem pe punctul de a deveni ceea ce am detestat dintotdeauna", își zise. Își încleștă încet pumnul, imaginându-și că îl strânge de gât pe O'Connell, zdrobindu-i traheea și trimițându-l pe lumea cealaltă, brusc și pe neașteptate.

Era târziu, iar eu stăteam în pragul uşii, şovăind.

Auzi ceva. Cineva îţi spune o poveste, vorbindu-ţi în şoaptă. Şi dintr-odată ai impresia că sunt mai multe întrebări decât răspunsuri. Ea trebuie să-şi fi dat seama la ce mă gândeam, căci mă întrebă:

– Începi să pricepi de ce sunt atât de reticenţi să stea de vorbă cu tine?

– Da, am spus eu. Desigur. Vor să evite o posibilă punere sub acuzare. Crima nu are termen de prescripţie.

Ea pufni.

– Evident. Asta a fost evident de la bun început. Încearcă să vezi dincolo de aspectul practic al întregii situaţii.

– Prea bine, pentru că lor le e teamă ca nu cumva să se trădeze.

Ea inspiră adânc, de parcă i-ar fi fost frică de ceva anume.

– Şi cum, mă rog frumos, ar putea să se trădeze, ca să folosesc exprimarea ta?

Am chibzuit un moment.

– Sally a studiat dreptul, mă gândesc că ar fi trebuit să aibă mai mult respect faţă de puterea legii.

– Da, da, spuse ea, dând din cap. E avocată, deci vede doar neajunsurile legii, nu şi puterea ei. Zi mai departe.

– Cât despre Scott, ei bine, el e profesor de istorie. Poate chiar mai mult decât „complicele" lui, el ar fi trebuit să prevadă riscurile unei acţiuni unilaterale. El este cel cu simţul dreptăţii cel mai dezvoltat.

– Un om care detestă violenţa o acceptă dintr-odată? întrebă ea.

– Întocmai. Chiar şi în tinereţe, când s-a înrolat în armată, a fost mai mult un gest politic sau, am putea spune, un act de conştiinţă mai degrabă decât o dovadă de patriotism frenetic. Asta l-a făcut să se păstreze dacă nu tocmai curat, măcar nu foarte murdar. Iar Hope...

– Ce-i cu Hope? întrebă ea pe un ton tăios.

– Ea pare cel mai puțin capabilă dintre toți trei să alunece... cum să-i zic... pe panta fărădelegii. La urma urmelor, implicarea ei nu se justifică printr-o legătură parentală.

– Așa să fie oare? N-a riscat ea cel mai mult dintre toți? O femeie care a iubit altă femeie, cu tot bagajul ei social, care și-a asumat cel mai mare risc în dragoste și care a renunțat, aparent, la dorința ei de a-și întemeia propria familie, care nu s-a ascuns de ochii lumii și care a tratat-o pe Ashley ca pe propriul copil. Ce vedea ea când se uita la Ashley? Vedea o bucățică din ea însăși? Vedea o altfel de viață, pe care ar fi putut s-o aleagă la un moment dat? O invidia, o iubea, nutrea vreun sentiment lăuntric de atașament, diferit de cel părintesc? Oare sportiva din ea n-o îndemna să treacă la acțiune, să preia inițiativa?

Torentul neașteptat de întrebări mă învălui la fel de rapid ca întunericul nopții.

– Da, am spus. Înțeleg toate astea.

– Toată viața Hope și-a asumat riscuri și s-a ghidat după propriile instincte. În asta constă frumusețea ei aparte.

– Nu m-am gândit în felul ăsta.

– Nu ți se pare că Hope este, în anumite privințe, cheia întregii povești?

Am scuturat din cap, nu foarte convingător.

– Și da, și nu.

– Cum așa? vru ea să știe.

– Cred că Ashley rămâne cheia poveștii.

40

Fuga printre umbre

Ashley își întinse picioarele și se împinse în tăblia de lemn de la capul patului, până când simți că încep să-i tremure mușchii. Era un exercițiu pe care îl făcea pe vremuri, când avea senzația că se desprinde de propriu-i trup și, din cauza „durerilor de creștere", i se părea că oasele nu-i mai încap sub piele. Exercițiile fizice și alergatul până la epuizare, sub supravegherea lui Hope, o ajutau într-o oarecare măsură, însă în timpul nopții se zvârcolea în pat, așteptând ca trupul ei să crească și să se transforme în adultul care avea să devină.

Era încă devreme, iar în casă dormeau cu toții. Catherine sforăia zgomotos în odaia alăturată. Din dormitorul lui Sally și Hope nu răzbătea nici un sunet, deși le auzise vorbind până târziu, în noapte. Erau prea departe ca să poată desluși ce-și spuneau, dar presupunea că era ceva referitor la ea. Nu mai auzise de multă vreme sunetele acelea înăbușite, afectuoase, venind din dormitorul lor, iar asta o neliniștea. Își dorea din toată inima ca mama ei să rămână cu Hope, dar Sally devenise tot mai distantă în ultimii ani și nu știa ce avea să se întâmple în viitor. Uneori se îndoia că ar putea să facă față încă unui divorț, fie și unui divorț amiabil, civilizat. Știa, din proprie

experiență, că „divorțul amiabil" nu atenuează câtuși de puțin durerea lăuntrică.

Ashley ascultă cu atenție câteva clipe, apoi ochii i se umeziră de lacrimi. Cel fără Nume dormise mereu în capătul coridorului, pe o pernă veche, la ușa dormitorului lui Hope, ca să fie aproape de ea. De multe ori însă, pe vremea când Ashley era copil, în felul acela magic, caracteristic câinilor, simțea când ea era tulburată și atunci venea nechemat, deschidea cu botul ușa camerei și se tolănea pe covorașul din fața biroului ei. O privea neclintit până când Ashley îi mărturisea problema care o frământa. Liniștindu-l pe câine cu vorbe blânde, reușea într-un final să se liniștească pe ea însăși.

Ashley își mușcă buzele. „L-aș împușca cu mâna mea, chiar și numai pentru că l-a omorât pe Cel fără Nume."

Se ridică din pat. Pentru câteva clipe, își plimbă privirea peste lucrușoarele dragi din odaie, care îi aduceau aminte de copilărie. Pe un perete, în jurul unui poster, atârnau zeci de desene de-ale ei. Erau și fotografii de-ale prietenelor ei sau de-ale ei în diverse ipostaze: în costum de Halloween, pe terenul de fotbal, la balul de absolvire. Mai era un steag multicolor, în centrul căruia scria PACE, cu un porumbel brodat deasupra. O sticlă goală de șampanie, cu două flori de hârtie în ea îi amintea de noaptea în care, proaspătă studentă fiind, își pierduse virginitatea – un eveniment pe care i-l împărtășise doar lui Hope, nu și părinților. Expiră ușor, gândindu-se că toate lucrurile din jurul ei erau mărturii a ceea ce fusese ea odinioară, pe când acum avea nevoie să afle încotro se îndreaptă și ce-i rezervă viitorul. Merse la ușa debaralei, de a cărei clanță era atârnată geanta ei. Își vârî mâna în geantă și scoase revolverul.

Ashley îl ridică și, întorcându-se, își luă poziția de tragere, țintind mai întâi patul. Ținându-și un ochi închis, se răsuci

încet, fixându-și de data aceasta ținta asupra ursulețului de pluș de pe pervazul ferestrei. „Trage toate cele șase gloanțe, își aduse ea aminte. Țintește-i pieptul. Nu brusca trăgaciul. Ține arma cât mai nemișcată."

Avea senzația că se poartă ridicol.

„El n-o să stea pe loc, își zise. S-ar putea să se repeadă la mine, încercând să mă împiedice să trag." Își reluă poziția, depărtându-și mai tare picioarele desculțe pe podea. Începu să calculeze în minte: cât de înalt era O'Connell? Cât de puternic? Cât de rapid s-ar mișca? Oare ar implora-o să-i cruțe viața? I-ar jura că o s-o lase în pace?

„Împușcă-l drept în inima aia blestemată, își spuse, dacă are așa ceva."

– Bang, zise cu voce tare. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Își lăsă mâna în care ținea revolverul să-i cadă de-a lungul coapsei.

– Tu ești mort, iar eu sunt în viață. Și pot să-mi reiau viața, spuse cu voce joasă, ca să n-o audă nimeni. Oricât de rău ar fi, nu poate fi mai rău ca acum.

Cu mâna încă încleștată pe revolver, se apropie de fereastră. Ascunzându-se în spatele draperiei, privi pe furiș afară, de-a lungul străzii. De-abia se crăpase de ziuă, iar în semiîntunericul străzii siluetele clădirilor se profilau neclar. „E frig, își zise. Văd că s-a așternut bruma pe jos. Prea frig ca O'Connell să-și fi petrecut noaptea afară, la pândă."

Clătină din cap și vârî revolverul la loc, în geantă. Își trase rapid pe ea o pereche de pantaloni strâmți, o bluză neagră, pe gât, și un hanorac și-și luă pantofii de alergat. Bănuia că în următoarele zile era puțin probabil să fie singură, așa că voia să profite de momentul acesta. În timp ce ieșea tiptil din cameră,

simți o undă de regret că lăsa pistolul acasă. Dar nu putea alerga cu el. Era prea greu. Prea nefiresc.

Aerul de-afară era rece, frigul pătrunzător cobora dinspre Canada, după ce străbătuse mai întâi Vermontul. Trase ușa după ea fără zgomot și-și îndesă pe cap căciula de lână, după care o luă la fugă în susul străzii, vrând să se îndepărteze cât mai rapid de casă, ca să nu apuce nimeni s-o vadă și să-i interzică să plece. Orice primejdie ar fi pândit-o se evaporă curând din mintea lui Ashley, care alerga tot mai tare. Bătăile inimii i se accelerară și începu să se încălzească, având senzația că lasă în urmă chiar și frigul.

Ashley alergă cu înverșunare, ajustându-și parcă gândurile după ritmul pașilor. Alergarea conferea furiei sale valențe poetice. Era atât de sătulă de toate restricțiile, constrângerile și ordinele familiei sale, ca și de propriile temeri, încât era gata să-și asume orice risc. „Desigur, își zise ea, n-o să fiu atât de stupidă încât să-i cad în plasă", așa că alese un traseu la întâmplare, alergând în zigzag.

Tânjea după luxul de a acționa nesăbuit.

Patru kilometri deveniră cinci, apoi șase, iar liniștea dimineții lăsă treptat locul zumzetului cotidian, care spera s-o protejeze. Vântul nu mai era atât de tăios încât s-o usture buzele și-și simți ceafa udă de transpirație. Când se întoarse și o porni înapoi, spre casă, simți o oarecare oboseală, dar nu îndeajuns încât s-o facă să încetinească ritmul. În schimb, fu cuprinsă de un soi de fierbințeală ce parcă o ardea pe dinăuntru. Cercetă cu privirea aleea ce se întindea în fața sa și deodată văzu o mișcare. Fu aproape copleșită de senzația că nu era singură. Scutură din cap și continuă să alerge.

Când se afla cam la opt blocuri distanță de casă, o mașină trecu în viteză pe lângă ea, periculos de aproape. I se tăie respirația și îi veni să tragă o înjurătură, dar continuă să alerge.

La șase străzi distanță de casă, cineva strigă ceva în direcția ei. Nu deslușì ce anume, așa că nu se întoarse, ci alergă și mai tare.

La patru străzi distanță de casă, o mașină din apropiere începu brusc să claxoneze. Sunetul mai-mai s-o facă să leșine de spaimă și o luă la fugă cu o viteză de care nu s-ar fi crezut în stare.

La două străzi distanță de casă, auzi un scrâșnet de cauciucuri în spatele ei. Trase aer în piept și, din nou, nu se întoarse să vadă despre ce e vorba. În loc de asta, făcu un salt uriaș de pe șosea pe trotuarul denivelat, a cărui suprafață era străpunsă din loc în loc de rădăcinile copacilor ce brăzdau asfaltul, asemenea valurilor agitate ale mării dinaintea furtunii. Caldarâmul părea să fi declarat război gleznelor și tălpilor ei, care aveau de înfruntat mari dificultăți. Alergă și mai tare. Ar fi vrut să închidă ochii și toate zgomotele să amuțească. Dar știa că asta e imposibil, așa că începu să fredoneze încetișor. Privea țintă înainte, refuzând să se întoarcă într-o parte sau în cealaltă, precum un cal de curse dresat să nu privească decât în față. Alerga cât putea de repede spre casă. Sări peste stratul de flori și străbătu peluza ca o săgeată, năpustindu-se înăuntru și trântind ușa în urma ei. Abia apoi se opri și-și întoarse privirea spre stradă.

Scrută șoseaua în lung și-n lat. Zări un bărbat care-și parca mașina pe aleea din fața casei. Niște copii se îndreptau râzând spre stația de autobuz, cu ghiozdanele în spate. O femeie cu un palton de-un verde aprins îmbrăcat direct peste pijama ieșise în curtea din fața casei ca să-și ia ziarul.

Nici urmă de O'Connell. Cel puțin aparent.

Își lăsă capul pe spate, inspirând valuri de aer rece. Își plimbă privirea prin împrejurimi și lăsă să-i scape un oftat. Realiză în clipa aceea că nici nu mai era nevoie ca O'Connell să fie prezent pentru ca ea să-l perceapă ca atare.

Puțin mai încolo, în josul străzii, Michael O'Connell se desfăta privind-o pe Ashley cum stătea șovăielnică în pragul ușii, iscodind împrejurimile. O'Connell sorbea dintr-o cană mare cu cafea, stând cu capul plecat în spatele volanului. Era convins că, dacă ea ar ști încotro să se uite, l-ar putea zări, dar cu toate astea nu făcu alt efort ca să se ascundă. Aștepta, pur și simplu.

Îi trecu prin minte s-o oprească în timp ce alerga, dar apoi se răzgândi. Vederea lui ar fi putut s-o alarmeze și i-ar fi fost ușor s-o ia la fugă într-o clipită. Ashley cunoștea toate aleile lăturalnice și curțile de prin zonă și, oricât de rapid era el, nu era sigur că ar fi putut-o prinde. Mai mult decât atât, ar fi putut să țipe, atrăgând atenția vecinilor, care ar fi sunat, poate, la poliție. Dacă ar fi făcut o scenă, el ar fi trebuit să se retragă, fără să aibă șansa de a-i vorbi. Cel mai tare detesta gândul de a da explicații vreunui polițist circumspect, care ar vrea să afle ce căuta el acolo.

Trebuia să găsească momentul cel mai potrivit. Nu aici, pe strada unde copilărise. Locul acesta îi aducea aminte prea mult de trecut. El era viitorul ei.

Era mult mai ușor, pentru moment, să o soarbă din priviri, se gândi. Îi plăceau în mod deosebit picioarele ei. Erau lungi și suple și-și dori ca în singura lor noapte petrecută împreună să le fi acordat mai multă atenție. Oricum, și le amintea perfect, goale și lucioase, și se foi în scaun, deja excitat. Își dori ca Ashley să-și scoată căciulița de lână, să-i vadă părul, iar

când ea făcu asta, zâmbi și se întrebă dacă nu cumva îi auzise gândurile. Era mai convins ca niciodată că între ei exista o legătură specială, indestructibilă.

Michael O'Connell izbucni într-un râs zgomotos.

Era suficient s-o privească pe Ashley de la distanță ca să-i simtă căldura în tot trupul. Era ca și cum prezența ei îl umplea de energie. Întinse mâna, călăuzit de pasiune, incapabil să mai stea nemișcat și deschise portiera.

În același moment, Ashley se întoarse, fără să sesizeze vreo mișcare și, deznădăjduită, intră în casă.

Michael O'Connell rămase nemișcat, pe jumătate ieșit din mașină, cu privirea pironită pe ușa care tocmai se închisese în urma lui Ashley. În imaginația lui, ea era încă acolo.

„Răpește-o", își zise.

I se părea atât de simplu.

Zâmbi. Totul era s-o surprindă singură.

„Nu neapărat singură", își zise. Dar singură în lumea lui. Nu într-a ei.

„Sunt invizibil", se gândi el, intrând la loc în mașină și pornind motorul.

Dar se înșela. De la fereastra dormitorului, Sally se uita afară, pe stradă. Își încleștă degetele pe pervazul ferestrei până i se albiră încheieturile, mai-mai să crape scândura, cu unghiile înfipte în stratul de vopsea. Era prima oară când îl vedea pe Michael O'Connell în carne și oase. Când îl observase pe bărbatul pitit în spatele volanului, își spusese că nu se poate să fie cine credea ea, dar în clipa imediat următoare știu că se amăgea singură. Era el. Nu putea fi altcineva. Stătea pe-aproape, ca de obicei, fără ca ei să-l poată atinge, urmărind din umbră fiecare pas de-al lui Ashley. Era acolo chiar și atunci când nu-l puteau vedea. Simți că o cuprind amețeala, furia și neliniștea.

„Dragostea este ură, își zise ea. Dragostea e diabolică. Dragostea e o greșeală."

Văzu mașina dispărând în josul străzii.

„Dragostea înseamnă moarte", își spuse în sinea ei.

Respirând anevoios, se întoarse cu spatele la fereastră. Se hotărî să nu spună nimănui că-l zărise pe O'Connell pe stradă, la doar câteva zeci de metri de ușa lor, spionând-o pe Ashley. „Vor turba cu toții, se gândi ea. Oamenii furioși acționează în mod nesăbuit. Trebuie să rămânem calmi. Organizați. Inteligenți. Să trecem la treabă. Să trecem la treabă. Să trecem la treabă." Se întoarse și dădu peste bucățica de hârtie pe care își făcuse notițele. Însemnările privitoare la crimă. Când luă creionul, observă că mâna îi tremura ușor.

După-amiaza târziu, Sally ieși la cumpărături, ca să procure câteva obiecte pe care le considera indispensabile planului lor. Se întoarse abia spre seară și aruncă o privire în camera lui Ashley, să vadă ce face. Fata stătea ghemuită în pat și citea, aparent plictisită. Sally o auzi pe Catherine trebăluind prin bucătărie și se întrebă unde-o fi Hope. Merse apoi la telefon și îl sună pe Scott.

– Da?

– Scott? Sunt eu, Sally.

– Totul e-n regulă?

– Da. Ziua a decurs fără incidente deosebite, spuse ea, omițând să-i spună că-l văzuse pe O'Connell pândind pe strada lor, în cursul dimineții. Nu știu cât va mai dura liniștea asta, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Înțeleg.

– Bun. Sper. Cred că ar fi bine să vii aici în clipa asta.

– Bine... ezită o clipă.

– E timpul să trecem la acțiune. Sally râse, dar râsul său era cinic, lipsit de veselie. Am impresia că în ultimele săptămâni noi doi am fost de acord de mai multe ori decât pe tot parcursul căsniciei noastre.

Scott zâmbi, la rândul lui, cu tristețe.

– Ciudat mod de a privi lucrurile. Poate. Dar și pe vremea când eram căsătoriți au fost momente bune.

– Tu nu trăiai în minciună, cum trăiam eu.

– „Minciună" e un cuvânt prea dur.

– Știi ce, Scott, n-am chef să mă cert cu tine pentru ce-a fost în trecut, dacă vrei să mă-nțelegi.

Pentru o clipă, rămaseră amândoi tăcuți, apoi Sally spuse:

– Să nu ne abatem de la subiect. Acum nu este vorba despre ce s-a întâmplat între noi, ci mai degrabă despre viitor și despre cum stau lucrurile în prezent. Și, mai presus de orice, e vorba de Ashley.

– Prea bine, spuse Scott, având senzația că între ei se întindea un ocean de sentimente despre care nu vorbiseră niciodată și nici n-aveau să le discute vreodată.

– Am un plan, rosti Sally.

– Bun, spuse el, trăgând adânc aer în piept. Nu știa ce altceva ar putea să spună.

– Habar n-am dacă e bun planul meu. Nu știu dacă o să funcționeze. Habar n-am dacă îl vom putea duce la îndeplinire.

– Să-l auzim.

– Nu e bine să vorbim la telefon. Cel puțin nu pe telefonul fix.

– Ai dreptate. Sigur că nu. Logic. Nu i se părea chiar atât de logic, totuși spuse: Vin chiar acum la voi. Puse receptorul în furcă, gândindu-se că rutina vieții era uneori insuportabilă. Viața lui, cel puțin, era atât de previzibilă, cu predatul la colegiu, cu traiul solitar, înconjurat de fantomele oamenilor de stat,

ale soldaților și conducătorilor ce făceau obiectul cursurilor sale. Bănuia că toate astea erau pe cale să se schimbe.

Hope se întoarse acasă înainte să sosească Scott. Ieșise la o plimbare, încercând – fără prea mult succes – să-și limpezească gândurile. O găsi pe Sally în sufragerie, studiind cu atenție niște foi de hârtie, cu un creion în gură. La intrarea lui Hope, își ridică privirea spre ea.

– Am un plan. Nu știu dacă o să funcționeze, dar vine și Scott imediat și putem să-l analizăm împreună.

– Unde sunt mama și Ashley?

– Sus. Deloc încântate de faptul că sunt excluse și de data asta.

– Mamei mele nu-i place deloc să fie dată la o parte, lucru foarte curios din partea cuiva care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în mijlocul pădurii, în Vermont, dar asta e. Așa e ea. Hope ezită, iar Sally simți numaidecât și o privi cu atenție.

– Ce s-a întâmplat?

Hope scutură din cap.

– Nu știu prea bine, dar încearcă să mă urmărești. Face tot ce-i cerem, nu-i așa? Ei bine, nu e normal din partea ei. Absolut deloc. Mama a fost mereu genul de „lup singuratic", genul „mă doare-n cot de ce zice lumea". Așa că atitudinea asta supusă a ei... ei bine, nu cred că ne putem bizui că face ceea ce îi cerem să facă. E ca o bombă cu ceas. De-asta a iubit-o tatăl meu, și eu la fel, doar că, uneori, când eram tânără, mi-a făcut viața grea, dacă pricepi ce vreau să zic.

Sally zâmbi.

– Ai impresia că tu ești altfel?

Hope ridică din umeri și răspunse, râzând:

– Presupun că nu.

– Nu crezi că și pe mine m-au atras aceleași calități la tine?

– Nu m-am gândit niciodată că *încăpățânarea* și *imprevizibilitatea* mea sunt niște calități.

– Ei bine, asta ne arată din ce aluat ești făcută. Sally schiță un zâmbet, în timp ce-și coborî privirea pe hârtiile din poală.

Cele două femei rămaseră tăcute. În chip ciudat, acesta era primul lucru afectuos pe care Sally i-l spusese de săptămâni bune, observă Hope.

Se auzi un ciocănit în ușă.

– Ăsta trebuie să fie Scott, zise Sally.

Își strânse foile, în timp ce Hope merse să deschidă ușa. În cele câteva secunde cât rămase singură, își lăsă capul pe spate și trase adânc aer în piept. „Odată ce ne apucăm de treaba asta, nu va mai fi cale de întoarcere."

Catherine fierbea pe dinăuntru. Se uită la tânăra femeie de lângă ea, până când Ashley azvârli, într-un final, cartea din care citise de trei ori aceeași pagină și spuse:

– Nu știu dacă mai pot suporta multă vreme starea asta. Mă tratează ca pe un copil de șase ani pe care îl trimit în camera lui. Să mă joc, în timp ce părinții mei îmi trasează viitorul. Fir-ar să fie, Catherine, nu sunt copil! Pot să mă apăr și singură.

– Sunt de acord, draga mea, spuse Catherine.

– Știi, aș putea să pun mâna pe pistolul ăla blestemat și să rezolv problema o dată pentru totdeauna.

– Ashley, draga mea, cred că tocmai asta încearcă să evite părinții tăi. Și nu ți-am luat pistolul ăla ca să te lași pradă furiei și să-l folosești așa, aiurea, doar pentru că te-ai enervat. Ți l-am luat ca să te poți apăra, în caz că O'Connell vrea să-ți facă rău.

Ashley își lăsă capul pe spate.

– Dar vrea, știi asta.

– Ce vrea, draga mea?

– Vrea să-mi facă ceva. Probabil că e pe-afară chiar în clipa asta, dând târcoale și așteptând.

– Așteptând ce, draga mea?

– Momentul potrivit. E nebun. Nebun de dragoste. Nebun de obsesie. Nebun de toate felurile. Dar e pe-acolo, pe undeva. Are un singur lucru important în viața lui, iar acela sunt eu.

Catherine dădu din cap în semn de încuviințare. Deodată, se aplecă înspre Ashley.

– Poți s-o faci?

Ashley deschise ochii și se uită mai întâi la Catherine, apoi la geanta în care vârâse pistolul.

– Poți s-o faci? repetă Catherine.

– Da, răspunse Ashley pe un ton aspru. Pot. Pot. Știu că pot.

– Eu n-am putut. Ar fi trebuit s-o fac. Să-l împușc când stătea în fața mea. Ar fi trebuit s-o fac. Dar n-am făcut-o. Poți să fii mai puternică decât am fost eu, draga mea? Poți să fii mai hotărâtă? Mai curajoasă?

– Nu știu. Da. Cred că da.

– Trebuie să știu.

– Cum ar putea ști cineva, înainte s-o facă? Adică, eu sunt suficient de furioasă. Poate și suficient de speriată. Pot să apăs pe trăgaci? Cred că da.

– Cred că ai putea, spuse Catherine. Sau cel puțin așa sper. Probabil că ai putea. E întuneric afară. Ești sigură că e acolo, pe undeva?

– Da.

– Ei bine, atunci poți pune capăt acestei povești băgând pistolul în buzunar și ieșind la o plimbare cu mine, la miezul

nopții. Iar dacă el încearcă să ne stea-n cale, o să treci la fapte. S-ar putea să-ți spună că nu vrea decât să stea de vorbă cu tine, asta spun ei întotdeauna. Dar, în loc să vorbești cu el, tu o să-l împuști. Pe loc. Chiar în clipa aceea. Poliția va sosi la fața locului și te va aresta, probabil. Atunci mama ta va angaja cel mai bun avocat. Încearcă-ți norocul în sala de judecată. Nu se poate spune că această comunitate, în care locuiesc mama ta și cu Hope, e dispusă să se arate tolerantă față de bărbați, și mai ales față de bărbații care hărțuiesc femei tinere. Nici măcar nu le acordă prezumția de nevinovăție.

– Crezi că...

– Cred că poți s-o faci dacă ești dispusă să plătești prețul.

– Pușcăria?

– Poate. Sau notorietatea. Sau faptul că o să devii ținta tuturor ciudaților, așa cum au prezis părinții tăi. Dar s-ar putea să merite acest preț.

Ashley clătină din cap.

– Nu mai pot suporta mult timp starea asta. Ba sunt înspăimântată, ba furioasă, ba mă simt în siguranță, ba amenințată.

– De ce nu putem să recugem la violență înainte s-o facă alții? spuse Catherine cu înverșunare. De ce e atât de nedrept? De ce să așteptăm până devenim victime?

– Eu n-am de gând să aștept.

– Bun. Nici nu credeam asta. Așadar, hai să vedem ce putem face.

Ashley dădu din cap aprobator.

Scott se uită la mormanul de lucruri adunate în sufragerie.

– Ai fost la cumpărături.

– Așa e, spuse Sally.

– Vrei să ne spui și nouă ce facem cu ele? Scott ridică o cutie cu șervețele îmbibate în amoniac. De pildă, cu astea?

Sally vorbi pe un ton calm, lipsit de orice inflexiune.

– Dacă cineva are motive să creadă că a lăsat urme de ADN într-un loc compromițător, poate să le șteargă cu astea, îndepărtând orice dovadă.

Scott își țuguie buzele. Era aproape amețit. „Șervețele cu amoniac, se gândi el. Ingrediente ale unei crime."

Sally își privi fostul soț și simți că acesta șovăie. Continuă cu o voce hotărâtă:

– Din câte deduc eu, am căzut de acord să-i facem pe O'Connell și pe tatăl lui să se întâlnească. Asta e posibil. Scott ne-a dat soluția, mai mult fără să-și dea seama. Și cred că putem pleca de la supoziția că cei doi vor avea un schimb dur de cuvinte. Am mai discutat despre asta. Apoi trebuie să găsim o cale de a fura arma lui O'Connell, de-a o folosi, cum s-ar presupune că ar face-o el însuși, împotriva tatălui său și de-a o pune înapoi în ascunzătoare, înainte ca O'Connell să-și dea seama că lipsește.

– De ce să n-o lăsăm, pur și simplu, la locul crimei? întrebă Scott.

– M-am gândit și la asta, răspunse Sally. Însă arma va fi dovada decisivă. Polițiștii și procurorii adoră să găsească arma crimei. Pe asta își clădesc întreaga teorie. E o probă incontestabilă în instanță. Dar pentru asta, trebuie neapărat ca ea să fie descoperită în posesia lui.

– Ce-i cu toate celelalte lucruri? întrebă Hope.

Sally aruncă o privire înspre obiectele de pe podea. Erau mai multe telefoane mobile, un tub de Super Glue, un laptop, o salopetă bărbătească de mărime mică, două cutii cu mănuși

chirurgicale, câteva perechi de botoșei chirurgicali ce puteau fi trași peste încălțăminte, două cagule negre și un briceag elvețian.

– De astea avem nevoie, din câte am socotit eu. Mai sunt și alte lucruri care ne-ar fi utile, cum ar fi, de pildă, niște păr din pieptenele lui O'Connell. Încă n-am terminat de întocmit lista.

– Computerul la ce va servi? întrebă Scott.

Sally oftă. Se întoarse către Hope.

– E exact modelul pe care l-ai văzut în apartamentul lui O'Connell, nu-i așa?

Hope examină aparatul.

– Da. Din câte îmi dau eu seama. Sau, cel puțin, așa îmi amintesc.

– Ei bine, spuse Sally, ai zis că în computer se găsesc materiale codificate referitoare la Ashley. Și la noi. Ăsta, în schimb, nu conține așa ceva.

Hope încuviință din cap.

– Cred că înțeleg.

– Poliția îi va confisca laptopul. Aș prefera să fie un computer pe care l-am pregătit tocmai pentru acest scop.

– Deci trebuie să îl înlocuim pe unul cu celălalt?

– Exact. Asta va șterge orice legătură între noi și el. Probabil că mai are pe undeva și alte copii, de rezervă, dar totuși... sincronizarea va fi un aspect decisiv.

Sally le înmânã amândurora câte o foaie de hârtie. În capul paginii, trasase o linie, linia timpului.

Hope se uită la foaia de hârtie. Sally înșirase toate sarcinile, evenimentele, acțiunile, dar le notase pe toate cu A, B sau C. Când își ridică ochii de pe foaie, văzu că Sally o privea.

– N-ai împărțit încă rolurile, spuse Hope. Sunt trei oameni care efectuează acțiuni interconectate, dar n-ai precizat cine ce are de făcut.

Sally se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului, încercând să rămână calmă.

– Am vrut să privesc lucrurile din perspectiva unui polițist modern, spuse ea. Trebuie să te gândești la ce vor găsi la locul faptei și la modul cum vor interpreta urmele descoperite. Crima implică întotdeauna un anumit raționament. Un indiciu duce la altul, și tot așa. Poliția dispune de tehnici moderne, precum analizele ADN, testele de laborator și tot felul de instrumente de care noi n-am auzit decât așa, în treacăt. Am încercat să le iau în calcul pe toate și să-mi aduc aminte ce anume poate compromite o investigație. Focul, de exemplu, îngreunează mult ancheta, dar nu distruge neapărat toate urmele. Apa alterează rănile și urmele de ADN, ca și amprentele. Problema e că noi vrem să comitem o crimă, o crimă violentă, dar în același timp vrem să lăsăm anumite indicii. Nu foarte vizibile, dar suficient de clare încât să ducă în direcția pe care o dorim. Poliția va face restul, dacă suntem destul de minuțioși, chiar și fără mărturisirea lui O'Connell.

– Dar dacă el îi îndrumă pe polițiști înspre noi?

– Trebuie să fim pregătiți și pentru ipoteza asta. Putem să ne fabricăm niște alibiuri reciproce. Dar, în principal, trebuie să facem astfel încât pista respectivă să pară absolut neplauzibilă. Asta-i șmecheria. Ar fi mult mai bine ca poliția să nu creadă nimic din ceea ce spune el – cum, de altfel, vor fi tentați să facă – și să înlăturăm orice bănuială ce ne-ar viza pe noi. Nu subestimați șansele ca planul nostru să dea greș. Cât despre polițiști, ei bine, aceștia preferă răspunsurile simple și întrebările la fel de simple. Chiar și cele referitoare la moarte.

Sally făcu o pauză, privindu-l mai întâi pe Scott, apoi pe Hope.

– Dar nu cred că o va face, spuse Sally.

– Nu va face ce?

– Nu va îndruma poliția înspre noi. Dacă procedăm ca la carte, nici măcar nu va ști.

Scott clătină din cap.

– Dar eu am fost acolo și am pus tot felul de întrebări. Cineva tot își va aduce aminte de mine.

– Tocmai de aceea, în momentul crucial tu va trebui să fii plecat undeva departe, făcând ceva concret, în prezența cuiva. De pildă, vei folosi cardul de credit și vei face o plângere undeva unde există camere video. Dar, pe de altă parte, e la fel de important să fii pe-aproape.

Scott se dădu puțin în spate, contrariat.

– Înțeleg, dar...

– Același lucru e valabil și pentru Ashley și Catherine. Deși ele vor avea de jucat un rol.

Din nou, ceilalți doi rămaseră tăcuți.

Sally trase adânc aer în piept.

– Ceea ce ne aduce la punctul culminant. La crima propriu-zisă. M-am gândit mult la asta și cred că eu trebuie să fiu cea care o comite.

Așteptă ca vreunul din ei să intervină, dar nimeni n-o făcu.

– Trebuie să pun mâna pe armă, spuse Hope. Eu sunt cea care știe unde se află. Și am cheia.

– Da. Dar tu ai mai fost o dată acolo. Aceeași problemă ca în cazul lui Scott. Nu, altcineva trebuie să ia pistolul. Poți să-mi spui mie unde se află.

Hope încuviință, dar Scott scutură din cap.

– Asta, desigur, presupunând că e tot acolo unde ai văzut-o tu. Ceea ce e puțin probabil.

Sally tuși sec, apoi spuse:

– Da, dar dacă *nu putem* face rost de armă, nu e prea târziu să ne reorientăm. Putem să renunțăm pentru moment și să facem alt plan.

Scott scutură din nou din cap.

– OK, să zicem că furăm pistolul. Apoi ți-l dăm ție... de unde știi că ești în stare să folosești o armă? Și mai ales într-o asemenea conjunctură?

– Va trebui s-o fac. Cred că e datoria mea.

Hope scutură din cap.

– Nu știu ce să zic. Mi se pare destul de riscant – încerc să gândesc ca tine, Sally, din punctul de vedere al unui polițist – ca mama lui Ashley să fie cea care comite crima. Un polițist s-ar putea să ia în calcul această posibilitate. Ai vrut să-ți protejezi copilul. Mă îndoiesc însă că un polițist s-ar gândi la posibilitatea ca *partenera de viață* a mamei să facă asta. Cu alte cuvinte, lipsa unei legături de sânge între mine și Ashley, faptul că nu e fiica mea mă va proteja de bănuieli, nu crezi? În plus, sunt mai tânără, mai rapidă, mai puternică, dacă va trebui să fug la un moment dat.

Scott și Sally o priviră uimiți. Amândoi pricepuseră unde bătea, dar nici unul nu reuși să articuleze vreun cuvânt, ca s-o împiedice să continue.

Hope schiță un zâmbet, în ciuda propriilor îndoieli.

– Nu, spuse ea încet, eu ar trebui să fiu cea care trage.

De data asta, am fost sigur că deslușesc o undă de viclenie în glasul ei.

– Te-ai gândit vreodată cum se poate schimba viața cuiva într-o clipită? Atât de multe lucruri care par mărunte devin dintr-odată hotărâtoare.

Era aproape miezul nopții, iar telefonul meu o luase prin surprindere.

– Nu crezi, spuse ea brusc, că luăm decizii mai bune noaptea, în întuneric, când stăm singuri în pat și încercăm să găsim o soluție la problemele cu care ne confruntăm? Sau e mai înțelept să așteptăm până dimineața, să chibzuim la lumina zilei, când lucrurile par mai clare? Mă întreb cum or fi procedat ei, zise ea cu voce joasă. S-au hotărât în timpul nopții? Sau în timpul zilei? Tu să-mi spui asta.

N-am răspuns nimic. Credeam că nici nu aștepta vreun răspuns, dar ea insistă.

– Mă interesează cum vezi tu lucrurile. Tu ești scriitorul. Era înțelept din partea lor? Aveau de luat niște decizii dificile, dar necesare? Sau acționau nesăbuit? Care le erau șansele de izbândă? Dar de eșec? Toți trei erau niște oameni raționali, pe punctul de a se lansa într-o acțiune cât se poate de irațională.

Am rămas tăcut și am auzit-o înăbușindu-și un oftat.

– Am un nume pentru tine, spuse ea dintr-odată, luându-mă prin surprindere. Cred că asta te va lămuri într-o oarecare măsură.

Am așteptat cu stiloul în mână, fără să spun nimic, dar imaginându-mi tot felul de ipoteze.

– Deznodământul. Îl poți întrevedea? O să mă exprim așa: crezi că erau pregătiți pentru neprevăzut?

– Nu. Cine e pregătit pentru neprevăzut?

Ea izbucni în râs, dar apoi mi se păru că râsul i se transformă în plâns. Nu-mi puteam da seama prin telefon.

41

Desfășurarea acțiunii

Sally se uită la Hope. Se aflau în dormitor, iar veioza de pe noptieră scălda încăperea într-o lumină galbenă, palidă.

– Nu pot să te las să faci asta, spuse Sally.

– Nu cred că ai de ales, îi răspunse Hope, ridicând din umeri. Cred că decizia a fost deja luată. Și oricum bănuiesc că asta e partea cel mai puțin riscantă din întreaga operațiune. Era o minciună, iar Hope știa lucrul ăsta.

– Operațiune?

– Din lipsa unui cuvânt mai potrivit.

Sally scutură din cap.

– Dacă o bombă explodează în mijlocul pieței, apelăm la sintagma *daune colaterale.* Dacă un chirurg greșește, spunem că s-au ivit niște *complicații.* Dacă un soldat e ucis pe front, devine o *pierdere de război.* Am impresia că toată viața recurgem la eufemisme.

– Dar noi? întrebă Hope. Ce cuvânt ai alege pentru noi două?

Sally se încruntă. Se îndreptă spre oglindă. Pe vremuri, fusese o femeie frumoasă. Pe vremuri, fusese plină de viață. Acum de-abia mai recunoștea persoana care o privea din oglindă.

– Cred că noi două nu știm ce ne va aduce ziua de mâine. *Incertitudine.* Ăsta e cuvântul.

Hope simți o împunsătură în inimă.

– Ai fi putut spune că mă iubești.

– Te iubesc. Doar că nu mă mai iubesc pe mine însămi.

Rămaseră amândouă tăcute, în timp ce Sally își coborî privirea pe hârtiile din fața ei.

– Ești conștientă că, dacă facem lucrul ăsta, viața noastră se va schimba.

– Credeam că scopul e tocmai revenirea la starea de dinainte.

– Și una, și alta, spuse Sally pe un ton bățos. Cred că va fi câte puțin din amândouă.

Luă din vraful de hârtii o foaie pe care scrisese o serie de instrucțiuni.

– Asta este pentru Ashley și Catherine. Vrei să vii cu mine ca să stăm de vorbă cu ele? De fapt, mai bine nu. Dacă nu ești de față, nu te pot lua la întrebări.

– O să te aștept aici. Hope se întinse la loc în pat și, scuturată de un fior, își trase cuvertura pe ea.

Sally le găsi pe Ashley și pe Catherine în camera fetei.

– Vreau să vă rog câteva lucruri, dragele mele. Credeți că puteți face ce scrie aici – nu-i mare lucru – fără să puneți întrebări? Trebuie să știu.

Catherine luă hârtia din mâna lui Sally, o citi rapid, apoi i-o dădu lui Ashley.

– Cred că putem, spuse ea.

– V-am scris ce trebuie să spuneți și vă dau un telefon mobil pe care vă rog să-l aruncați după ce vorbiți cu el, spuse Sally. Puteți să improvizați, desigur, dar să vă asigurați că atingeți toate punctele principale. Înțelegeți ce vă spun?

Ashley citi cu atenție ce scria pe foaia de hârtie și dădu din cap.

– Crezi că...

– Mi se pare că vrei să pui o întrebare, o întrerupse Sally, cu un zâmbet crispat. Ideea e că trebuie neapărat, repet, neapărat, să-l determinați pe O'Connell să facă această călătorie. Trebuie convins să meargă. Și, după părerea noastră, furia, gelozia și un dram de nesiguranță sunt tocmai ingredientele necesare ca să-l determine s-o facă. Dacă găsiți voi o exprimare mai convingătoare, sunteți libere să o folosiți. Dar rezultatul final trebuie obligatoriu să fie același. Ați înțeles? Hope cu tatăl tău și cu mine ne bazăm pe voi. Crezi că poți face asta, Ashley, draga mea? Pentru că totul depinde de puterea ta de convingere.

– Care totul? întrebă Ashley.

– Ah, încă o întrebare. Nu-ți voi răspunde nici la asta. Uite aici, jos. Mai multe numere de telefon. Nu am pretenția să le memorezi pe toate, dar e vital ca până diseară, hârtia asta și toate celelalte să fie distruse. Cam atât, deocamdată.

– Atât?

– Ți s-a încredințat un rol. Exact așa cum ai dorit. Însă nu ți se spune care e deznodământul piesei. Rolul care ți s-a dat limitează, ca să zic așa, gradul tău de *expunere la pericol.* Catherine, mă bazez pe tine să rezolvați chestiunea asta. Ca și celelalte sarcini de pe listă.

– Nu știu dacă îmi place lucrul ăsta, spuse Catherine. Nu știu dacă îmi convine să acționez fără să știu ce se-ntâmplă.

– Ei bine, cu toții pășim pe un tărâm necunoscut. Dar trebuie să fiu absolut sigură că vă îndepliniți rolul.

– Vom face cum ne-ai cerut. Cu toate că nu știu...

– Tocmai asta-i ideea. Să nu știți.

Sally se opri în pragul ușii. Se uită la Catherine, apoi la fiica ei.

– Mă întreb dacă înțelegi cât de mult te iubim, spuse ea cu prudență. Și până unde suntem dispuși să mergem pentru tine.

Ashley nu răspunse nimic, ci doar încuviință din cap.

– Desigur, adăugă Catherine, același lucru poate fi spus și la adresa lui Michael O'Connell și de aceea am și ajuns în situația asta.

Stând în mașină, Scott formă numărul tatălui lui O'Connell de pe telefonul mobil pe care i-l dăduse Sally. Acesta sună de trei ori înainte ca bătrânul să răspundă.

– Domnule O'Connell? spuse Scott pe un ton grav, de parcă avea de gând să-i propună o afacere.

– Cine e la telefon?

Bătrânul vorbea ușor poticnit, ca după două-trei beri.

– Sunt Smith, domnule O'Connell.

– Cine? făcu bătrânul, derutat.

– Domnul Jones, dacă preferi așa.

Tatăl lui O'Connell râse.

– O, da, da, sigur. Hei, adresa aia de e-mail pe care mi-ai dat-o nu-i bună. Am încercat-o și mi-a venit înapoi un mesaj de eroare.

– O mică schimbare în procedură, impusă de împrejurări, te asigur. Îmi cer scuze.

Scott presupunea că singurul motiv pentru care tatăl lui O'Connell avea calculator era acela de a accesa website-uri porno.

– O să-ți dau numărul meu de telefon.

Îi înșiră rapid cifrele respective.

– OK, am notat. Dar n-am nici o veste de la fiu-meu și nici nu mă aștept să am prea curând.

– Domnule O'Connell, am motive să cred că lucrul ăsta se va schimba. Cred că s-ar putea să primești vești de la el.

Dacă va fi așa, te rog să suni de îndată la numărul ăsta, așa cum ne-am înțeles. Dorința clientului meu de a sta de vorbă cu fiul tău s-a accentuat, ca să zic așa, în decursul ultimelor zile. Nevoia lui a devenit și mai stringentă, dacă pot să mă exprim în felul ăsta. Prin urmare, recunoștința lui față de tine, în cazul în care mă vei suna, va fi mult mai substanțială ca înainte. Înțelegi ce vreau să zic?

O'Connell ezită puțin, apoi spuse:

– Mda. Dacă am noroc, puștiul își face apariția, și atunci norocul îmi surâde din nou. Dar, după cum ți-am mai spus, n-am mai auzit nimic de el și nici nu cred să aud prea curând.

– Păi, nu putem decât să sperăm. Spre binele tuturor, mai spuse Scott, înainte să închidă.

Își rezemă capul pe tetieră și apăsă butonul care deschidea geamul. Avea senzația că se înăbușă. Îi era greață, dar când încercă să vomite, nu reuși decât să tușească uscat, mai-mai să se înece. Inspiră rapid și aruncă o privire pe hârtia pe care i-o dăduse Sally, cu lista de sarcini care-i reveneau. Talentul ei organizatoric era formidabil, la fel și precizia matematică de care dădea dovadă în elaborarea unui plan atât de dificil precum cel pe care tocmai îl puneau în aplicare. Pentru o clipă, se simți din nou cuprins de fierbințeală, în timp ce un gust amar, dezgustător îi invadă gura.

Se gândi că toată viața lui și-o trăise undeva la marginea mediocrității. Se înrolase voluntar să meargă în război întrucât știa că era un moment definitoriu pentru generația lui, dar mai apoi se dăduse un pas în spate și rămăsese la adăpost, în siguranță. Toată cultura și cunoștințele sale erau exclusiv în folosul studenților, nicidecum pentru sine. Căsnicia sa fusese un dezastru ce-l umilise peste măsură și care nu dusese la nimic bun, cu excepția lui Ashley. Iar acum era un bărbat între două

vârste, cu o viață searbădă și monotonă, iar această amenințare era primul său prilej de a face ceva cu adevărat deosebit, ceva care să sfideze granițele traiului său confortabil, de zi cu zi. Una era să facă pe tatăl cel furios, care răcnește: „O să-l ucid pe ticălos", când sunt șanse infime să se întâmple una ca asta. Acum însă, când planul lor de a comite o crimă era deja în curs de desfășurare și rotițele întregului angrenaj fuseseră puse în mișcare ireversibil, se trezi șovăind. Se întrebă dacă era în stare să facă mai mult decât să mintă.

„Să mint, la asta mă pricep cel mai bine, își zise în sinea sa. Am o experiență de invidiat."

Privi din nou lista. Cuvintele aveau să fie neputincioase, știa asta.

I se făcu iarăși greață, dar reuși să-și alunge senzația de vomă, porni motorul și se îndreptă mai întâi spre magazinul cu articole de menaj. Mai târziu, pe la miezul nopții, avea de mers până la aeroport. Știa că n-o să prea aibă parte de somn în orele următoare.

Pe la jumătatea dimineții, Catherine și Ashley rămaseseră singure acasă. Sally plecase îmbrăcată ca pentru slujbă, dar își îndesase în servietă un alt rând de haine. Hope, la rândul ei, plecase de-acasă ca și când ar fi fost o zi ca oricare alta, cu rucsacul azvârlit neglijent pe umăr. Nici una din ele nu le pomenise nimic lui Catherine și lui Ashley despre ceea ce aveau de gând să facă.

Dar atât Catherine, cât și Ashley observară o licărire misterioasă în ochii lor.

Gesturile încordate și cuvintele repezite ale celor două femei îi spuneau lui Ashley că nu dormiseră prea bine în noaptea aceea. Totuși, modul unitar în care acționau, omogenitatea

gesturilor lor o lăsară pe Ashley cu gura căscată. Nu le mai văzuse niciodată mișcându-se cu atâta fermitate și precizie.

Catherine intră în camera ei, respirând anevoios.

– Ceva se întâmplă, draga mea.

Avea în mână foaia de hârtie pe care erau trecute instrucțiunile.

– Asta ca să ne exprimăm delicat, spuse Ashley. Fir-ar să fie. Nu mai suport să stau deoparte și să mă uit la ceilalți.

– Trebuie să respectăm planul stabilit. Oricare ar fi el.

– Când s-a întâmplat ca un plan născocit de părinții mei să funcționeze așa cum trebuie? spuse Ashley, deși era conștientă că vorbea ca o adolescentă bosumflată.

– Nu pot să mă pronunț în privința asta. Dar Hope de obicei face exact așa cum spune. E de neclintit.

Ashley încuviință din cap.

– Neclintită ca o stâncă. După divorț, tata îmi punea la casetofon melodia asta și dansam în sufragerie. Era destul de greu să ne găsim preocupări comune, așa că îmi punea toate hiturile rock-and-roll ale anilor șaizeci. Jethro Tull. The Rolling Stones. The Dead. The Who. Hendrix. Joplin. M-a învățat tot felul de dansuri ridicole. Ashley se uită brusc pe geam afară, neștiind că și tatăl ei își aducea aminte de aceleași lucruri cu câteva zile în urmă. Mă întreb dacă o să mai dansăm vreodată împreună. Mereu am crezut că o să mai dansăm cel puțin o dată, știi tu, la nunta mea, de față cu toată lumea. Îmi imaginam că el vine la mine, ne învârtim de câteva ori și toată lumea aplaudă. Eu, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă. El, în frac. Când eram mică, cel mai mult îmi doream să mă îndrăgostesc. Altfel decât părinții mei, care aveau o relație tristă și plină de animozități. Mai degrabă ceva în genul iubirii dintre Hope și mama, doar că în visul meu era vorba de un băiat deștept și arătos. Când

îi spuneam lucrul ăsta lui Hope, ca îmi zicea că o să fie extraordinar. Râdeam şi ne imaginam rochia de mireasă, florile de pe mese şi tot felul de mărunţişuri de fetiţe. Ashley făcu un pas în spate. Şi uite, primul bărbat care îmi spune că mă iubeşte şi chiar nu glumeşte se dovedeşte a fi un coşmar.

– Viaţa e ciudată, spuse Catherine. Trebuie să avem încredere în ei că ştiu ce fac.

– Chiar crezi asta?

Catherine văzu că Ashley ţinea în mâna dreaptă revolverul.

– Dacă o să am vreodată şansa... începu Ashley.

Apoi făcu semn cu mâna spre foaia de hârtie.

– Bine. Actul întâi. Scena unu. Pe scenă îşi fac intrarea, din dreapta, Ashley şi Catherine. Care e prima ta replică?

Catherine îşi coborî privirea pe propria-i hârtie.

– Prima sarcină e cea mai dificilă. Trebuie să ne asigurăm că O'Connell nu-i pe-aici. Aşa că o să facem o plimbare.

– Şi apoi? întrebă Ashley.

Catherine se uită pe hârtie.

– Apoi urmează momentul tău de glorie. E partea pe care maică-ta a ţinut s-o sublinieze de trei ori. Eşti gata?

Ashley nu răspunse. Nu era sigură.

Îşi luară jachetele şi ieşiră. Se opriră puţin pe terasa de la intrare, privind în susul şi-n josul străzii. Peste tot domnea liniştea. Ashley avea degetele încleştate pe mânerul pistolului, în buzunarul hanoracului, pipăind cu nervozitate trăgaciul cu degetul arătător. O şoca să constate că teama pe care i-o insufla O'Connell o făcea să vadă peste tot în jurul ei numai primejdii. Strada pe care se jucase de-atâtea ori în copilărie, când făcea naveta între un părinte şi celălalt, ar fi trebuit să-i fie la fel de familiară ca odaia ei de sus, de la etaj. Dar nu mai simţea asta. O'Connell o transformase într-un loc ameninţător.

O deposedase de toate lucrurile care îi aparţinuseră: şcoala, apartamentul din Boston, slujba, iar acum şi locul în care copilărise. Se întrebă dacă el era conştient de măiestria acţiunilor sale diabolice.

Pipăi ţeava pistolului. „Ucide-l, îşi spuse. Altfel te ucide el pe tine."

Continuând a iscodi cu privirea în jurul lor, Catherine şi Ashley o porniră agale în susul străzii. Ashley îşi dorea ca O'Connell să-şi facă apariţia, dacă era acolo. După o vreme, în ciuda ploii, îşi scoase căciula de lână. Scuturâ din cap, lăsând ca părul să-i cadă pe umeri, după care îşi îndesă căciula înapoi pe creştet. Pentru prima oară în ultimele luni îşi dorea să arate irezistibil.

– Continuă să umbli, îi spuse Catherine. Dacă e pe-aici, o să apară.

Mergeau încet pe trotuar, când de undeva din josul străzii se auzi o maşină pornind. Ashley strânse şi mai tare pistolul în mână, iar bătăile inimii i se accelerară. Maşina se apropia, iar ea abia mai respira. Când automobilul trecu prin dreptul lor, se răsuci brusc pe călcâie, scoase arma din buzunar şi-şi depărtă picioarele, luându-şi poziţia de tragere pe care o exersase de-atâtea ori în camera ei. Îşi lăsă degetul mare să-i alunece pe piedica de siguranţă, apoi pe declanşator. Expiră zgomotos, aproape gemând, şi apoi scoase o şuierătură, din cauza încordării.

Maşina, condusă de un bărbat între două vârste, trecu de ele. Şoferul nici măcar nu întoarse capul; căuta cu privirea o adresă de pe cealaltă parte a trotuarului.

Ashley scoase un geamăt înăbuşit. Catherine, în schimb, îşi păstră cumpătul.

– Ascunde arma aia, spuse ea cu voce joasă. Înainte să te vadă vreo mamă care stă acasă cu copiii.

– Unde naiba o fi?

Catherine nu răspunse nimic.

Cele două femei își continuară drumul, încet. Ashley se simțea ciudat de calmă, de hotărâtă, gata să-și scoată arma și să pună capăt tuturor îndoielilor ce-o frământau. Asta simt cei care vor să împuște pe cineva? Atâta doar că adevăratul O'Connell, spre deosebire de cel din coșmarurile ei, care o pândea la fiecare pas, nu era de găsit.

O porniră înapoi spre casă, după ce cercetaseră toate împrejurimile, iar Catherine mormăi:

– Bun. Acum suntem sigure de-un lucru. Nu e aici. Înseamnă că e pe altundeva. Ești pregătită de pasul următor?

Ashley se îndoia că cineva ar putea să răspundă la o asemenea întrebare.

Michael O'Connell se afla la biroul său improvizat, într-o cameră întunecoasă, luminată doar de pâlpâiala ecranului calculatorului. Pregătea o mică surpriză pentru familia lui Ashley. Având pe el doar lenjeria intimă, cu părul pieptănat pe spate, după duș, asculta muzică tehno, ce răzbătea din boxele computerului, apăsând pe taste în ritmul acordurilor dinamice. Muzica suna strident, aproape isteric.

Lui O'Connell i se părea teribil de amuzant faptul că folosise o parte din banii pe care i-i dăduse tatăl lui Ashley, în încercarea – jalnică – de a-l „mitui", ca să-și cumpere un computer nou, în locul celui pe care i-l distrusese Matthew Murphy. Iar acum făcea niște șmecherii menite să le provoace necazuri serioase.

Mai întâi, un denunț anonim la fisc, prin care sugera că Sally le-ar fi pretins clienților să-i plătească onorariul pe jumătate cu cecuri și pe jumătate cu bani gheață. Nimic nu îi înfurie

mai tare pe inspectorii de la fisc decât cineva care încearcă să-și tăinuiască veniturile. Sigur, ea avea să nege totul, dar ei n-aveau s-o creadă. Aveau să-i examineze neînduplecați toate conturile bancare.

Gândul acesta îl făcu să râdă-n hohote.

În al doilea rând, un alt denunț anonim, de data asta la Brigada Antidrog din New England, care susținea că Catherine ar fi cultivat cantități importante de marijuana într-o seră din hambar, la ea la fermă. Spera ca denunțul să fie suficient de plauzibil încât să justifice emiterea unui mandat de percheziție. Chiar dacă nu aveau să găsească nimic suspect – cum știa că avea să se întâmple –, miza pe faptul că agenții, cu metodele lor brutale, aveau să-i distrugă toate obiectele de artă și suvenirele atât de dragi ei. Își și imagina casa ei răvășită și întoarsă cu susu-n jos.

În al treilea rând, îi pregăti lui Scott o mică surpriză. Navigând pe internet, dădu peste un website pornografic din Danemarca, website conținea imagini monstruoase, cu copii și adolescenți surprinși în tot felul de poziții provocatoare. Pasul următor era să facă rost de numărul unui card de credit furat și să trimită pe adresa lui Scott un catalog cu pozele respective. Nu era greu deloc să informeze, tot anonim, poliția locală cu privire la sosirea catalogului cu pricina. De fapt, se gândi, poate că nici nu trebuia să facă asta. Poliția avea să fie oricum informată, probabil, de către serviciile vamale, care monitorizau importul de produse ilegale.

Râse încetișor, imaginându-și explicațiile pe care aveau să le dea cei din familia lui Ashley, când aveau să se trezească prinși în nemilosul labirint birocratic. Și-i imagină stând la masă într-o încăpere fără ferestre, scăldată într-o lumină artificială orbitoare, bombardați de întrebările celor de la Brigada Antidrog sau de

la fisc, sau de la poliție, care nutreau un dispreț profund față de astfel de indivizi, niște îngâmfați din clasa de mijloc.

S-ar putea să încerce să dea vina pe el, deși se îndoia de asta. Nu era însă absolut sigur și tocmai de aceea avea o oarecare reținere. Era conștient de faptul că cele trei manevre aveau să lase o amprentă electronică putând duce la depistarea lui. Ce trebuia el să facă, se gândi, era să intre în locuința lui Scott într-o dimineață când acesta era la cursuri și să trimită comanda în Danemarca de pe computerul acestuia. De asemenea, era important să creeze o pistă electronică nedetectabilă pentru celelalte două denunțuri. Oftă. Asta însemna să facă două drumuri: unul până în sudul Vermontului și altul până în vestul Massachusetts-ului. Să inventeze niște persoane fictive era floare la ureche, își zise. Iar denunțurile le putea trimite de la un internet-café sau de la o bibliotecă de prin zonă.

Se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului și din nou izbucni în râs.

Se întrebă, pentru a nu știu câta oară, cum de-și imaginau că se puteau pune cu el.

Rânjind, se apucă de lucru, preocupat de surpriza neplăcută pe care i-o pregătea familiei lui Ashley, când telefonul mobil de pe birou începu să sune.

Lucrul ăsta îl surprinse. N-avea nici un prieten care să-l sune. Nu mai lucra la atelierul de reparații auto, iar colegii de la cursurile pe care le frecventa sporadic nu-i știau numărul.

Aruncă o privire pe ecranul telefonului și văzu un nume care-i tăie respirația: *Ashley.*

Înainte să-mi dezvăluie numele detectivului, mă puse să promit că o să fiu foarte atent la ce vorbesc.

– Să nu-i spui nimic, îmi ceru ea. Nimic care să-i dea de bănuit. Trebuie să-mi promiți lucrul ăsta, altminteri nu-ți spun numele lui.

– O să am grijă. Promit.

Acum, șezând pe canapeaua jerpelită din sala de așteptare a secției de poliție, nu mai eram atât de sigur pe mine. O ușă se deschise la dreapta mea și un bărbat cam de aceeași vârstă cu mine, cu părul grizonant, cu o cravată roz, țipătoare și cu o burtă respectabilă își făcu apariția, afișând un zâmbet strâmb în colțul gurii. Îmi întinse mâna și făcurăm cunoștință. Apoi mă invită la biroul său.

– Așadar, cu ce vă pot ajuta?

I-am repetat numele pe care i-l spusesem mai devreme, la telefon. Dădu din cap a încuviințare.

– Aici nu avem de-a face cu prea multe crime. Când se petrece totuși câte una, de obicei e vorba de un conflict între amanți sau între soți. Dar cazul ăsta a fost diferit. Nu înțeleg însă de ce vă interesează pe dumneavoastră.

– Niște cunoscuți de-ai mei mi-au sugerat să arunc o privire. S-au gândit că s-ar putea să iasă o povestire interesantă de-aici.

Detectivul ridică din umeri.

– Nu știu ce să zic în privința asta. Tot ce pot să vă spun e că locul crimei a fost oribil. O mizerie cumplită. A fost o treabă anevoioasă să facem investigații. La noi nu e ca la Hollywood. Făcu un semn cu mâna în jurul său. Era un loc sărăcăcios, în care toate lucrurile și angajații de asemenea trădau uzura vârstei. Însă, deși oamenii ne consideră proști ca gardul, până la urmă am reușit să punem lucrurile cap la cap.

– Eu nu cred asta. Mă refer la partea cu „proști ca gardul".

– Atunci sunteți o excepție. De obicei, oamenii nu-și imaginează cum stau lucrurile până n-ajung la noi cu cătușe la mâini, îngropați în rahat până-n gât și riscând să stea la pușcărie mult și bine.

Făcu o pauză, privindu-mă cu atenție.

– Nu cumva lucrați pentru avocatul apărării, hm? Sunteți unul dintr-aceia care se-apucă să răscolească lucrurile, încercând să găsească vreo greșeală de care să se prevaleze mai apoi în instanță?

– Nici vorbă. Eu sunt doar în căutarea unui subiect interesant, după cum v-am spus.

Bărbatul dădu din cap, dar nu părea prea convins.

– Ei bine, continuă detectivul cu voce joasă, eu nu mă pricep la asta deloc. S-ar putea să fie un subiect bun. Dar e vechi. În fine. Iată.

Se aplecă sub birou, scoase un dosar voluminos, tip acordeon, și-l deschise, în fața mea. Înăuntru era un maldăr de fotografii lucioase, pe care le împrăștie pe toată suprafața biroului. M-am aplecat în față. În toate pozele se vedea o harababură de nedescris. Și un cadavru.

– Dezastru, rosti el. După cum v-am spus.

42

Pistolul din pantof

Cam în același timp în care Catherine și Ashley se plimbau prin cartier, întrebându-se unde o fi Michael O'Connell, Scott parca în pădurea deasă de la marginea șoselei R2. Avantajul acestei zone împădurite era acela de-a fi separată aproape complet de șosea prin intermediul copacilor și al tufișurilor. Acesta era, pe de-o parte, și motivul pentru care aleseseră acest drum ca să meargă la Boston. Nu era la fel de rapid ca pe autostradă, dar era mai puțin circulat, inclusiv de către poliție. Era singur la volanul vechii sale camionete. Porsche-ul îl lăsase pe aleea din fața casei.

Scott își auzea zgomotul propriei respirații și-și spuse că nu era în toate mințile. Indiferent cât de încordat se simțea în acel moment, știa că, până la sfârșitul zilei, avea să fie mult mai rău de-atât. Răbdarea îi fu răsplătită câteva minute mai târziu, când zări un Ford Taurus alb, ultimul model, intrând în parcarea din pădure și oprind la câțiva metri de el. O recunoscu pe Hope la volanul mașinii.

Se aplecă și luă de jos, de lângă el, o geantă mică, roșie, de pânză. Când o ridică, dinăuntru se auzi un sunet metalic. Se dădu jos din mașină și traversă rapid parcarea.

Hope coborî geamul de la mașină.

– Fii cu ochii-n patru, spuse Scott. Dacă vezi pe cineva intrând în parcare, să mă anunți numaidecât.

Ea încuviință din cap.

– De unde ai...

– Noaptea trecută. După miezul nopții. Am fost până în parcarea de lângă aeroportul Hartford.

– Bună idee. Dar n-au camere de supraveghere în parcare?

– M-am dus în colțul cel mai îndepărtat al parcării. Acolo n-au camere. Va dura doar o secundă. Mașina asta e închiriată?

– Da, spuse el. Mi s-a părut mai bine așa.

Scott deschise geanta de pânză și merse în spatele mașinii. Îi trebuiră doar câteva minute să înlocuiască plăcuțele cu număr de Massachusetts cu cele de Rhode Island, pe care le desprinsese în noaptea precedentă de pe altă mașină. Avea în geantă o cheie universală și un clește mic. Vârî plăcuțele pe care tocmai le dăduse jos și apoi îi dădu lui Hope geanta.

– Nu uita, spuse el, trebuie să le schimbi la loc înainte să returnezi mașina.

Hope încuviință. Avea fața palidă.

– Știi ce, sună-mă dacă ai vreo problemă. Voi fi pe-aproape și...

– Crezi că, dacă o să se ivească vreo problemă, o să am timp să dau telefon?

– Nu. Sigur că nu. Bine atunci, o să mă orientez singur...

Vocea i se stinse. Erau prea multe de spus. Însă cuvintele erau insuficiente.

Scott se dădu un pas în spate.

– Sally ar trebui să fie pe autostradă deja.

– Atunci plec și eu, spuse Hope.

Așeză geanta de pânză pe scaunul de lângă ea.

– Ai grijă să nu depășești limita de viteză. Ne revedem în curând.

Se gândi că ar trebui să-i ureze noroc sau s-o încurajeze în vreun fel. Dar n-o făcu. O privi ieșind în viteză din parcare și aruncă o privire la ceasul de la mână, întrebându-se pe unde-o fi ajuns Sally, care o luase pe un traseu paralel, către est. Schimbarea plăcuțelor de înmatriculare părea un lucru minor, dar Sally avusese dreptate când le spusese că detaliile, aparent nesemnificative trebuiau tratate cu cea mai mare atenție. Pentru prima oară, își dădea seama că tot ceea ce învățase el de-a lungul vieții până în clipa de față n-avea mai deloc relevanță în contextul actual.

Cuprins de-o teamă subită, se întoarse la camioneta sa și, pornind înspre est, la rândul lui, se pregăti să se avânte în necunoscut.

Hope se apropia de punctul de intersecție în care autostrada interstatală o lua în direcția nord-est. Urma instrucțiunile lui Sally cu rigurozitate, respectând limita de viteză ca nu cumva să atragă atenția asupra ei. Se îndrepta spre locul stabilit de Sally, unde urma să se întâlnească mai târziu cu ea. Se hotărî să aibă o perspectivă detașată asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit, așa era cel mai bine. Își imagină că e vorba, pur și simplu, de o listă de sarcini ce trebuie rezolvate pe rând.

Încercă să analizeze la rece ultimele trei sarcini de pe lista ei.

Comiți crima.

Pleci de la fața locului. Te întâlnești cu Sally.

Nu lași nici o urmă după tine.

Și-ar fi dorit să fie matematician și să vadă tot ceea ce avea de făcut ca pe o înșiruire de numere generatoare de teorii și

probabilități. Să-și imagineze viața și viitorul ca pe o simplă statistică.

Însă era imposibil. Așa că încercă să-și autoinducă o furie îndreptățită avându-i drept țintă pe Michael O'Connell și pe tatăl acestuia, și să-și spună că planul lor era singura cale posibilă, singura pe care O'Connell n-avea cum s-o prevadă. Poate că, dacă reușea să atingă un anumit prag al furiei, avea să izbutească să-și ducă la îndeplinire misiunea pe care și-o alesese de bunăvoie.

„Cineva trebuie să moară, își spuse. Înainte să moară Ashley." Își repetă de nenumărate ori aceste cuvinte, ca pe un soi de incantație miraculoasă.

Hope își aduse aminte de meciurile în care rezultatul părea să depindă de ultimul minut de joc, dinaintea fluierului final al arbitrului. Avea nevoie și acum de puterea aceea supranaturală a sportivului care face un ultim efort, covârșitor și totodată decisiv pentru deznodământul jocului. Ca antrenoare, întotdeauna își îndemnase jucătoarele să aibă în minte momentul acela hotărâtor, în care le stau înainte atât victoria, cât și înfrângerea, astfel încât să fie capabile ca, la momentul respectiv, să facă exact ceea ce trebuie, fără ezitare.

Își închipuia că la fel stăteau lucrurile și în clipa de față.

Așadar, mușcându-și buzele, începu să-și imagineze cursul evenimentelor, așa cum îl anticipase Sally, folosindu-se în acest scop de descrierea locației, pe care i-o furnizase Scott. Își imagină casa veche, dărăpănată, mașina ruginită din curte, garajul ticsit cu părți de motor și tot felul de gunoaie. Bănuia ce avea să găsească înăuntru: mormane de ziare, sticle de bere și cutii cu resturi de mâncare, toate îmbâcsite de miasma zădărniciei. Iar în mijlocul acestui talmeș-balmeș, bătrânul O'Connell. Omul care îl concepuse pe nemernicul care le răvășise viețile.

Știa că, în clipa când avea să dea ochii cu bătrânul, trebuia să și-l imagineze pe Michael O'Connell.

Se văzu pe sine însăși așteptând.

Se văzu intrând.

Se văzu dând ochii cu bărbatul pe care ei trei îl condamnaseră la moarte.

Hope conduse mai departe spre est, cu mintea învolburată, dorindu-și să poată privi această călătorie ca pe un lucru banal, absolut obișnuit.

În jurul orei prânzului, Sally ajunse în Boston și parcă pe strada unde locuia Michael O'Connell, peste drum de blocul acestuia, într-un loc de unde putea vedea perfect intrarea în clădire. Avea în mână cheia pe care i-o dăduse Hope.

Stătea ghemuită în spatele volanului, încercând să treacă neobservată, dar în același timp având senzația că toți locatarii blocului de vizavi o văzuseră deja, îi reținuseră chipul și-și notaseră numărul de la mașină. Știa că temerile ei erau nejustificate, dar cu toate astea nu și le putea reprima. Se încăpățânau să-i rămână înfipte în minte, amenințând să preia controlul asupra emoțiilor și voinței ei și nu putea să facă nimic în această privință.

Și-ar fi dorit să fie la fel de prietenă cu întunericul cum era O'Connell. Asta ar ajuta-o – la fel și pe Scott, și pe Hope – în îndeplinirea planului lor.

Scutură din nou din cap. Singurul ei act de răzvrătire, prin care se abătuse de la înăbușitoarele restricții și convenții sociale, era relația cu Hope. Îi veni să râdă de ea însăși. O femeie între două vârste, din clasa socială de mijloc, cu o relație amoroasă incertă, nu părea câtuși de puțin să fie tiparul unei proscrise.

Și în nici un caz al unei ucigașe.

Își luă hârtiuța cu instrucțiuni și încercă să-și imagineze unde se aflau ceilalți. Hope o aștepta, probabil. Scott, la rândul lui, era pregătit. Ashley era acasă, cu Catherine. Iar Michael O'Connell era înăuntru, cel puțin așa spera.

„Cum ai crezut că ești în stare să pui la cale și să duci la îndeplinire un astfel de plan?" se întrebă brusc.

„Plan."

Își simți gâtul uscat. „Plan" nu era cuvântul corect. „Spune-i pe nume. E o crimă. Și încă una premeditată. Deosebit de gravă. Genul de infracțiune care în unele state se pedepsește cu scaunul electric sau camera de gazare. Chiar și cu circumstanțe atenuante, tot faci douăzeci și cinci de ani de pușcărie sau chiar detenție pe viață. Dar nu Ashley își spuse. Ashley va fi în siguranță."

Și în clipa aceea, dintr-odată, își dădu seama. Viața tuturor avea să fie distrusă. Mai puțin a lui O'Connell. Viața lui va rămâne neschimbată, atâta doar că nu va mai sta nimic în calea obsesiei sale pentru Ashley sau pentru altă femeie.

Nu va mai fi nimeni care s-o apere.

„Trebuie să funcționeze."

Își ridică privirea și observă că întunericul începe să se furișeze peste acoperișurile clădirilor. „Să trecem la treabă", își zise în gând.

Strânse telefonul în mână, străbătut de un fior de emoție, dar se strădui să-și păstreze calmul până când, la capătul celălalt al firului, se auzi vocea atât de cunoscută.

– Michael? Tu ești?

Trase adânc aer în piept.

– Bună, Ashley!

Pentru câteva secunde, se lăsă tăcerea. Ashley profită de moment ca să-şi arunce rapid privirea pe hârtia pregătită de mama ei. Îi scrisese ce să spună, subliniind de trei ori cuvintele esenţiale. Însă rândurile din faţa ei îi păreau neclare, cumva estompate. În timp ce aştepta ca Ashley să continue, Michael O'Connell se legăna în scaun. Faptul că îl sunase era extraordinar. Era semnul că el câştigase bătălia. De-abia îşi putea reţine un rânjet mare, de satisfacţie. Începu să bată din picior, asemenea unui toboşar care ţine ritmul.

– E minunat să-ţi aud vocea, spuse el. Mi se pare că sunt foarte mulţi cei care vor să ne despartă. Dar ştii că asta nu se va întâmpla niciodată. N-o voi permite. Zâmbi, apoi râse uşurel şi adăugă: N-are nici un rost să încerce să te ascundă de mine. Ai văzut, nu-i aşa? Te găsesc oriunde ai fi.

Ashley îşi închise ochii pentru o clipă. Cuvintele lui i se înfigeau direct în inimă.

– Michael, te-am rugat în repetate rânduri să mă laşi în pace. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să te fac să înţelegi că nu putem fi împreună. Nu te vreau în viaţa mea. Nici un pic.

Ştia că-i mai spusese toate astea. Fără nici un efect. La fel se aştepta să fie şi de data asta. Trăia într-o lume nebună, în care logica şi raţiunea nu-şi aveau locul.

– Ştiu că nu crezi ce spui, răspunse el, cu o undă de răceală în glas. Ştiu că te-au obligat să spui asta. Toţi oamenii din jurul tău vor să te transforme în ceva ce nu eşti. Ştiu că alţii îţi dictează ce să zici. Tocmai de aceea n-o să acord nici o atenţie cuvintelor tale.

Ashley se simţi cuprinsă de panică la auzul cuvântului „dictează" şi aruncă o privire rapidă pe hârtie. Dacă el văzuse totul, dacă aflase cumva ce puneau la cale?

– Nu, Michael. Nu. De o mie de ori, nu. Greșești. Ai greșit de la bun început. Noi doi n-o să fim împreună niciodată.

– E voia destinului, Ashley. Așa ne-a fost sortit.

– Nu-i adevărat. Cum poți să crezi una ca asta?

– Nu știi ce înseamnă dragostea. Dragostea adevărată. Dragostea absolută. Dragostea nu se sfârșește niciodată, continuă el cu răceală, subliniind fiecare cuvânt. Dragostea nu se termină. Dragostea nu renunță. E mereu acolo, în adâncul inimii. Ar trebui să știi lucrul ăsta. Spui că ești artistă, dar nu pricepi un lucru atât de simplu. Ce-i în neregulă cu tine, Ashley?

– Nu-i nimic în neregulă cu mine, răspunse Ashley pe un ton tăios.

– Ba da, este. O'Connell se aplecă în față. Uneori, am impresia că ești bolnavă, Ashley. Că nu ești în toate mințile. Un om care nu pricepe un adevăr evident nu poate fi în toate mințile. Sau unul care nu-și ascultă glasul inimii. Dar nu-ți fă griji, Ashley, căci eu te pot vindeca. O să fiu alături de tine. Orice s-ar întâmpla, oricât de greu ar fi, nu uita că voi fi mereu alături de tine.

Lui Ashley i se umplură ochii de lacrimi. Se simțea complet neajutorată.

– Te rog, Michael.

– Nu trebuie să te temi de nimic. Din cuvintele lui răzbătea o furie sumbră, mocnită. Eu o să te protejez.

„Tot ce spune el trebuie perceput tocmai pe dos, își zise ea. «O să te protejez» înseamnă «O să-ți fac rău». «Nu te teme» înseamnă «Teme-te și de umbra ta».“

Sentimentul de neputință aproape o copleșea. Simți că i se face rău și un val de căldură îi încinse tâmplele. Își închise ochii și se rezemă de perete, încercând să scape de amețeala care o cuprinsese. „Nu se va sfârși niciodată.“

Ashley deschise ochii şi-i aruncă lui Catherine o privire disperată.

Catherine nu auzise decât parţial dialogul dintre ei, dar îşi dădu seama că lucrurile nu mergeau prea bine. Punctă insistent cu degetul pe hârtie cuvintele ce trebuiau spuse cu orice preţ.

– Haide, spune-i! Spune-i, Ashley! îi şopti ea agitată.

Ashley îşi duse mâna la ochi şi-şi şterse lacrimile. Trase adânc aer în piept. Habar n-avea ce urma să se întâmple, dar simţea că avea să fie ceva cumplit.

– Michael, spuse ea cu voce joasă, am încercat cât am putut. Am încercat să-ţi spun „Nu" în fel şi chip. Nu ştiu de ce nu vrei să pricepi. Chiar nu ştiu. N-o să te pot înţelege niciodată. Aşa că acum am să merg să stau de vorbă cu singurul om care cred că te-ar putea determina să faci ceva. Cu omul care m-ar putea învăţa ce să zic ca să mă înţelegi. Care va şti ce trebuie să fac ca să scap de tine. Care sunt convinsă că mă va ajuta.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea avea rolul de a-l scoate din minţi, ştia lucrul ăsta.

O'Connell nu răspunse nimic, iar Ashley se gândi că s-ar putea să fie prima oară când o asculta.

– Există un singur om pe lumea asta de care ţi-e frică. Aşa că o să mă duc să vorbesc cu el diseară.

– Ce vrei să spui? întrebă O'Connell pe un ton brutal. Despre cine vorbeşti? Cine crezi că te poate ajuta? Îţi spun eu, nimeni nu te poate ajuta, Ashley. Nimeni, în afară de mine.

– Aici greşeşti. Există cineva.

– Cine? se răsti O'Connell.

– Ştii unde mă aflu, Michael?

– Nu.

– Sunt aproape de casa ta, Michael. Nu de cea în care locuieşti acum, ci de casa în care ai copilărit. Sunt pe drum

chiar acum, mă duc să stau de vorbă cu tatăl tău, minți Ashley, făcând pauză între cuvinte. El mă va ajuta.

Apoi închise telefonul. Când acesta începu să sune, câteva clipe mai târziu, se făcu că nu-l aude.

Sally privi pe deasupra volanului și deodată simți un fior străbătându-i trupul. Michael O'Connell tocmai ieșea din bloc, mergând cu pași grăbiți. Își trase la repezeală paltonul pe el, coborând dintr-un salt cele câteva trepte din fața blocului, după care o porni în josul străzii, aproape alergând. Sally se întinse și luă de pe scaunul de lângă ea un cronometru ieftin. Apăsă pe butonul de pornire de îndată ce-l văzu pe O'Connell urcând la volanul mașinii sale și demarând în trombă, cu un scrâșnet strident de cauciucuri.

Puse mâna pe telefonul mobil și apăsă pe tasta de apelare rapidă.

Auzi vocea lui Scott la capătul firului și spuse doar: „E pe drum", după care închise.

Scott trebuia să-și pornească, la rândul lui, cronometrul.

Nu avea timp să stea pe gânduri. Trebuia să acționeze rapid. Înșfăcă rucsacul, care conținea câteva obiecte esențiale, și ieși numaidecât din mașină, traversând grăbită strada, spre apartamentul lui O'Connell. Mergea cu capul între umeri și cu căciula de schi trasă cât mai mult pe față. Era îmbrăcată în hainele cumpărate dintr-un magazin second-hand: blugi, o pereche de pantofi sport uzați și o jachetă bărbătească. Pe mâini își trăsese o pereche de mănuși chirurgicale, iar peste ele, niște mănuși de piele.

„Trebuie să găsesc arma", își spuse.

N-aveau nici un plan de rezervă, în caz că n-o găsea. Se înțeleseseră să abandoneze planul, să se întoarcă acasă, în vestul

Massachusetts-ului și să născocească altceva. Se gândi că era posibil ca O'Connell să-și fi luat pistolul cu el, având în vedere că mergea la tatăl său. Acesta era un lucru pe care nu-l anticipase, faptul că O'Connell avea să plece atât de furios. Într-un fel, mai că spera să-l fi luat cu el. Poate avea să-l folosească în scopul dorit de ei; poate avea să comită greșeala care avea să le rezolve toate problemele.

Pe de altă parte, s-ar putea să ia arma ca s-o folosească împotriva lor.

Sau împotriva lui Ashley.

Nu aveau nici un plan de rezervă decât fuga și panica în caz că acesta dădea greș.

Sally urmă același traseu ca Hope, cu câteva zile în urmă. În decurs de câteva secunde, ajunse în fața apartamentului lui O'Connell. Era singură pe coridor, cu cheia în mână.

Nu era nici un vecin în jur. Doar câteva pisici care se frecau de pereți, mieunând. „Azi o fi ucis vreo surată de-a voastră?" se întrebă ea. Vârî rapid cheia în broască și se strecură fără să facă nici un zgomot.

Sally își impuse să nu se uite în jur. Nu voia să vadă universul lui Michael O'Connell, pentru că știa că asta n-ar face decât să-i alimenteze spaima. În plus, era esențial să se grăbească. „Ia arma, își spuse. Ia-o acum."

Găsi debaraua. Găsi și colțul indicat. Și găsi și bocancul, cu tot cu șoseta murdară dinăuntrul lui.

„Ar fi bine să fii aici", șopti ea.

Scoase șoseta, după ce mai întâi observă cu atenție poziția acesteia. Apoi se aplecă și privi în bocanc.

Când atinse cu degetele țeava metalică, scoase un geamăt înfundat.

Cu cea mai mare băgare de seamă extrase pistolul din bocanc.

Ezită o clipă. „Ăsta e pasul decisiv, se gândi. Mergi mai departe sau renunți."

Nu vedea altă opțiune decât frica. Îi era teamă să ia arma. Îi era frică și s-o lase acolo.

Având senzația că altcineva îi conduce mâna, strecură cu grijă arma într-o pungă de plastic pe care o avea în rucsac. Lăsă șoseta pe podea.

Mai avea de făcut încă un lucru. Merse rapid în mica sufragerie și aruncă o privire la biroul uzat, pe care Michael O'Connell își ținea laptopul. „Deci așa arată locul unde stătea când ne-a provocat toate încurcăturile alea nenorocite", își zise ea. Era timpul să-i facă și ea același lucru. Oricât de speriată era, pasul următor îi dădea o satisfacție răutăcioasă. Scoase din rucsac laptopul identic pe care îl cumpărase și-l înlocui pe cel de pe birou cu acesta. Nu știa când avea O'Connell să observe deosebirea, dar era sigură că avea s-o facă, mai devreme sau mai târziu. Era încântată de asta. Cu o zi în urmă, petrecuse ore în șir descărcând o mulțime de materiale pornografice și texte anarhiste, de factură neonazistă, umplând memoria computerului cu un heavy-metal turbat, de inspirație satanică. Când socoti că laptopul era încărcat cu suficiente materiale incriminatoare, compuse, tot pe computer, o scrisoare care începea cu cuvintele *Dragă tată, ești un nemernic* și în care O'Connell pretindea, chipurile, că regreta faptul că mințise pentru tatăl său cu mulți ani în urmă, dar că acum era pregătit să-și repare greșeala. Se socotea îndreptățit să răzbune moartea mamei sale, ca un act de justiție. Informațiile aflate de Scott cu privire la trecutul lui O'Connell se dovediseră de mare folos.

Sally mai făcu încă două lucruri. Deșurubă capacul din spate al aparatului, dezvelind astfel circuitele interne și, cu mare grijă, slăbi conectarea aparatului la sursa de curent, încât să

nu mai pornească. Apoi închise la loc capacul, cu o mică modificare: picură doi stropi de Super Glue pe unul dintre șuruburi, așa încât acesta să nu mai poată fi scos. Chiar dacă s-ar pricepe să repare aparatul, O'Connell n-ar avea cum să-l deschidă. Doar un tehnician de la laboratorul de criminalistică ar putea s-o facă.

Verifică de două ori poziția aparatului. Era exact așa cum îl lăsase O'Connell.

Sally își îndesă laptopul lui O'Connell în rucsac, lângă pistol.

Apoi aruncă o privire la cronometru. Trecuseră unsprezece minute.

„Prea încet, prea încet", își spuse, azvârlindu-și rucsacul pe umăr. Simțea țeava pistolului împungând-o în spate. Trase adânc aer în piept. Avea să se întoarcă în curând.

Telefonul mobil de pe scaunul de lângă el sună insistent. Scott nu fusese sută la sută sigur că bătrânul O'Connell îl va suna, dar totuși se aștepta s-o facă, așa că, atunci când auzi vocea acestuia la celălalt capăt al firului, era pregătit.

– Hei, domnule Jones?

Tatăl lui O'Connell vorbea grăbit, întru câtva șovăielnic, dar surescitat.

– Da, sunt Smith, răspunse Scott.

– Mda, mă rog. Domnul Smith. În fine. Hei, sunt...

– Știu cine ești, domnule O'Connell.

– Ei bine, să fiu al naibii, ai avut dreptate. Tocmai m-a sunat fiu-meu, așa cum spuneai c-o să se întâmple. Vine încoace.

– Acum?

– Da. Stă în Boston, la vreo nouăzeci de minute distanță, dar cum părea foarte grăbit, cred că o să ajungă mai repede.

– O să mă ocup de asta. Mulțumesc.

– Puștiul răcnea ceva în legătură cu o fată. Părea foarte supărat. Aproape nebun de furie. E vorba de vreo fată în toată tărășenia, domnule Smith?

– Nu. E vorba de bani. Și de datoriile pe care le are.

– Păi, el crede altceva.

– Ce crede el este total irelevant pentru afacerea noastră, nu-i așa, domnule O'Connell?

– Mda, presupun că da. Deci ce trebuie să fac?

Scott răspunse fără urmă de ezitare, dat fiind că se aștepta la această întrebare:

– Nu trebuie decât să-l aștepți acolo. Ascultă ce are de zis. Indiferent ce spune.

– Tu ce-o să faci?

– O să luăm niște măsuri, domnule O'Connell. Iar tu îți vei primi răsplata cuvenită.

– Ce mă fac dacă vrea să plece?

Scott simți că i se usucă gâtul. Bătăile inimii i se întețiră.

– Te dai la o parte și-l lași să plece.

Hope sorbea dintr-o cană de cafea în timp ce-o aștepta pe Sally să apară. Gustul amărui al lichidului fierbinte o arse pe limbă.

Își parcase mașina pe o stradă plină de magazine, cam la o sută de metri distanță de un supermarket. Traficul era aglomerat, dar ea era la o oarecare depărtare de intrarea în magazin, lăsând mai bine de douăzeci de locuri de parcare libere între mașina ei și automobilul cel mai apropiat.

Când o zări pe Sally făcându-și apariția în mașina pe care o închiriase și care avea un aspect șters, greu de identificat, înțepeni. Își puse cana în suportul de plastic și coborî rapid geamul, făcând un mic semn cu mâna în direcția lui Sally, ca

să-i atragă atenția. Așteptă să parcheze cu două rânduri mai în spate și apoi porni către ea. Observă că Sally era palidă și privea în jur neliniștită.

Sally scutură din cap.

– Nu te pot lăsa să faci asta. E de datoria mea...

– Am mai discutat despre asta, spuse Hope. Lucrurile s-au pus deja în mișcare. O schimbare ar putea să compromită totul.

– Dar pur și simplu nu pot.

Hope trase aer în piept. Se gândi că asta era șansa ei. Putea să dea înapoi. Să refuze. Să bată în retragere și să-i trezească și pe ceilalți la realitate.

– Ba da, poți. Și o vei face, spuse Hope. De noi depinde viitorul lui Ashley. Iar șansele noastre de izbândă depind de felul în care fiecare dintre noi își îndeplinește rolul. Asta-i tot.

– Ți-e teamă?

– Nu, minți Hope.

– Ar trebui să ne oprim în momentul ăsta. Cred că ne-am pierdut mințile.

„Da, probabil că ni le-am pierdut", își zise Hope în sinea ei.

– Dacă renunțăm la planul ăsta și i se întâmplă ceva lui Ashley, n-o să ne-o iertăm niciodată, cât timp vom trăi. Mai degrabă cred că mă pot ierta pe mine însămi pentru ceea ce urmează să fac acum. Dar să stăm deoparte și să lăsăm să i se întâmple ceva rău lui Ashley, ei bine, ăsta ar fi un lucru pe care cred că l-am duce cu noi în mormânt.

Hope trase adânc aer în piept.

– Dacă noi nu facem nimic, iar *el* trece la fapte, nu ne vom mai găsi liniștea niciodată.

– Știu, spuse Sally, scuturând din cap.

– Acum zi-mi de armă. E la tine în rucsac?

– Da.

– N-avem prea mult timp la dispoziție, nu-i așa?

Sally se uită la cronometru.

– Cred că ești cam cu cincisprezece minute în urma lui. Scott ar trebui să fie și el pe drum de-acum.

Hope zâmbi și scutură din cap.

– Știi, când eram copil, mă jucam multe jocuri contracronometru. Timpul este întotdeauna un factor crucial. Și acum e la fel. Trebuie să plec. În clipa asta. Știi și tu. Dacă e să jucăm jocul ăsta, ar fi mare păcat să pierdem din cauză că nu ne-am mișcat suficient de rapid. Haide, pleacă, Sally. Fă ce trebuie să faci. Și eu voi face la fel, iar la sfârșitul zilei, poate că totul va fi OK.

Sally ar fi avut multe de spus, dar în momentul acela alese să nu spună nimic. Se întinse și o strânse tare de mână pe Hope, căznindu-se să-și înghită lacrimile. Hope zâmbi și îi spuse:

– Du-te. Nu mai e timp. E târziu. Gata cu vorbitul. E vremea să trecem la fapte.

Sally încuviință din cap, lăsă rucsacul jos, în mașină, și se dădu câțiva pași în spate cât timp Hope porni motorul, făcându-i cu mâna când ieși din parcare. Erau doar vreo patru sute de metri până la intrarea pe autostrada interstatală, iar Hope știa că trebuie să se miște cât mai rapid, ca să-l ajungă din urmă pe Michael O'Connell. Se abținu să se uite în oglinda retrovizoare până ajunse la o distanță considerabilă de locul întâlnirii, căci nu voia s-o vadă pe Sally rămânând în urmă, singură și tristă.

Scott parcă vechea sa camionetă în fața colegiului comunitar, în parcarea alocată studenților. Colegiul era situat la zece sau unsprezece kilometri distanță de casa în care crescuse

Michael O'Connell. Camioneta se pierdu numaidecât în noianul de vehicule de toate felurile.

După ce iscodi cu privirea de jur împrejur, ca să se asigure că nu e nimeni prin apropiere, își scoase rapid hainele de pe el și își luă, în schimb, o pereche de blugi, un tricou, un hanorac albastru și pantofi de alergare. Își trase pe cap o căciulă strâmtă, bleumarin și, cu toate că soarele asfințea, își puse ochelarii de soare. Înșfăcă un rucsac, se asigură că are în buzunar telefonul mobil și apoi ieși din camionetă.

Cronometrul îi arătă că Michael O'Connell era pe drum de cel mult șaptezeci de minute. După toate probabilitățile, conducea cu viteză maximă, își zise Scott, și n-avea să oprească pentru nici un motiv, decât dacă avea să fie tras pe dreapta de vreun polițist, fapt care le-ar fi fost de folos.

Scott își băgă capul între umeri și traversă parcarea. Știa că prin fața intrării în școală trecea un autobuz, care avea să-l ducă până la vreo doi kilometri de casa lui O'Connell. Îi reținuse orarul și avea mărunțiș pentru un bilet dus în buzunarul drept, iar pentru biletul de întors, în buzunarul stâng.

Vreo șase studenți de diferite vârste așteptau în refugiul din stația de autobuz. Se amestecă printre ei fără probleme; la un colegiu comunitar, puteai fi student și la nouăsprezece, și la cincizeci și nouă de ani. Evită să-i privească în ochi pe tinerii din stație. Se gândi că, dacă reușea să-și inducă gânduri neștiute, obscure, asta avea să-l ajute să treacă neobservat.

Când sosi autobuzul, se așeză undeva în spate, singur. Se întoarse și privi în urma sa, la peisajul cafeniu și obosit al orășelului, în timp ce autobuzul pornea din stație, pârâind din toate încheieturile.

Scott fu singurul care se dădu jos în stația respectivă.

Preț de o clipă, rămase nemișcat, singur pe marginea drumului, privind în urma autobuzului ce dispărea în lumina palidă a înserării. Apoi o porni de-a lungul șoselei, cu pași repezi, întrebându-se în sinea sa încotro se grăbește așa, dar știind totodată că timpul era elementul esențial.

Fotografiile de la locul faptei au o însușire stranie. E ca și cum ai încerca să urmărești un film cadru cu cadru, în locul unei acțiuni continue. Aproximativ de mărimea unei coli A4, lucioase, viu colorate, ele sunt piese care fac parte dintr-un puzzle uriaș.

Am încercat să îmi întipăresc în minte fiecare imagine, privindu-le ca pe filele unei cărți.

Detectivul stătea în fața mea, studiindu-mi chipul.

– Încerc să vizualizez locul crimei, am spus, ca să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat.

– Eu am impresia că fotografiile sunt ca niște linii pe hartă, spuse el. Locul crimei capătă sens de fiecare dată, până la urmă. Deși, trebuie să recunosc, asta n-a fost prea plăcută la vedere.

Se aplecă și scotoci prin maldărul de fotografii.

– Priviți aici. Arătă cu degetul spre piesele de mobilier răvășite și carbonizate. Câteodată, e pur și simplu chestie de experiență. Înveți să vezi dincolo de harababura din prim-plan și să tragi concluzii.

Mi-am coborât privirea la fotografiile de pe masă, încercând să le observ prin ochii lui.

– Ce fel de concluzii? am întrebat.

– A fost o încăierare teribilă. O încăierare crâncenă.

43

O uşă deschisă

Investigaţiile întreprinse de Scott prin împrejurimi, cu câteva zile în urmă, îl învăţaseră unde era mai bine să aştepte.

Ştia că trebuie să fie cât mai greu de remarcat, să nu sară în ochi cu nimic; dacă l-ar fi văzut cineva şi ar fi făcut conexiunea între silueta îmbrăcată în veşminte închise la culoare, ce pândea din umbră casa lui O'Connell, şi bărbatul în costum şi cravată, care deunăzi pusese tot felul de întrebări despre acelaşi O'Connell, ar fi putut da de bănuit. Dar trebuia să-şi găsească un loc de unde să vadă faţada casei şi în mod special aleea de pământ din faţa intrării. Trebuia să stea la pândă fără să trezească suspiciunile vecinilor sau ale câinilor din împrejurimi. Locul pe care îl alese era puţin mai la distanţă, dar în rest, era perfect. Fostul hambar, azi dărăpănat ca vai de lume, cu acoperişul pe jumătate prăbuşit, era o imagine jalnică. Din colţul în care se pitise, vedea chiar intrarea în casa lui O'Connell. Conta pe faptul că Michael O'Connell avea să-şi facă apariţia valvârtej, într-o viteză nebună, cu scrâşnet de cauciucuri la ultima curbă, împroşcând pietrişul şi praful de pe aleea din faţa casei. „Fă cât mai mult zgomot, şopti Scott, ca pentru a-i alimenta lui O'Connell nesăbuinţa. Fă astfel încât să vadă lumea că ai venit acasă."

În casele vecine luminile erau aprinse. Scott inspiră aerul rece. Din când în când, vedea câte o siluetă trecând prin dreptul vreunei ferestre și aproape în fiecare locuință se distingea licărirea ecranului televizorului.

Își ridică o mână în fața ochilor, să vadă dacă tremură. „Poate doar un pic", își zise. Dar nu atât încât să-i compromită pasul următor.

„O mulțime de răspunsuri o să aflăm în noaptea asta", se gândi el. Orice nelămurire pe care o mai avea cu privire la propria persoană sau referitor la Sally ori Hope avea să-și găsească răspunsul în curând.

Se gândi la Hope pentru o clipă și simți un fior de panică.

„Eu n-o cunosc, își zise. Știu doar în linii mari ce fel de persoană e."

Și iată că întreaga lui viață depindea acum de capacitățile și abilitățile acestei femei.

Scott respiră greoi, încercând să-și imagineze ce anume îi făcuse pe ei trei să creadă că ar fi în stare să înfăptuiască un lucru atât de ieșit din comun, atât de străin lor. În clipa aceea de îndoială, auzi deodată sunetul unei mașini care se apropia în viteză.

Sally se întorsese în Boston. Se îndreptă spre un mall cu magazine scumpe și elegante din Brookline. Mai întâi, se opri la un bancomat de la intrarea în mall și scoase o sută de dolari. După ce luă banii din aparat, își ridică în mod deliberat capul, astfel încât camera de supraveghere să-i înregistreze chipul. Se asigură că-și bagă în buzunar chitanța de la bancomat.

Apoi intră în mall și se îndreptă spre un magazin cu lenjerie intimă de lux.

Șovăi o clipă când se văzu în mijlocul rafturilor încărcate de mătăsuri și dantele, până când zări o vânzătoare tânără. Fata era cam de vârsta lui Ashley.

Sally intră în vorbă cu ea.

– Mă întreb dacă m-ați putea ajuta.

– Desigur, spuse tânăra. Ce căutați?

– Păi, aș vrea să iau ceva pentru fiica mea, care seamănă mult cu dumneavoastră la dimensiuni. Ceva special, căci a avut o perioadă tare grea în ultimele săptămâni. S-a despărțit de prietenul ei, știți cum e, și vreau să-i iau ceva care s-o facă să se simtă frumoasă și atrăgătoare, pentru că dobitocul ăla i-a șubrezit respectul de sine. Mă-nțelegeți ce spun?

– O, da, cum să nu, spuse fata, dând din cap. Sunteți tare grijulie.

– Păi, așa e orice mamă. Și știți ce, aș vrea să iau ceva și pentru o persoană apropiată, cu care nu m-am purtat prea frumos în ultima vreme. Poate o pijama de mătase?

– Da, avem așa ceva. Cunoașteți mărimea?

– O, da. E pentru cineva foarte drag mie. Am trecut prin multe împreună, la noi acasă, în vestul Massachusetts-ului. Relația noastră a fost cam încordată în ultima vreme și aș vrea să repar lucrul ăsta. Florile sunt frumoase, dar atunci când ai o relație specială, poate e mai bine să cauți ceva care să dureze mai mult, nu-i așa?

Vânzătoarea zâmbi.

– Bineînțeles.

Sally se gândi că simplul fapt că pomenise de vestul Massachusetts-ului – unde se știa că trăiesc multe lesbiene – avea să-i dea de înțeles vânzătoarei mesajul dorit. Se luă după ea, printre rafturile cu lenjerie scumpă, socotind că deja vorbise destul; era sigură că vânzătoarea avea să-și aducă aminte de

ea. De asemenea, nu uită să folosească și cardul de credit, fapt care avea să confirme prezența ei aici. Se gândi chiar să vorbească, înainte de plecare, cu șefa magazinului, ca s-o felicite, chipurile, pentru amabilitatea angajatelor. Acesta era genul de conversație pe care oricine și l-ar fi amintit ulterior, la o adică.

Sally își închipuia că se află pe scenă, recitând versuri inventate pe loc.

– Iată câteva dintre articolele noastre cele mai frumoase, spuse vânzătoarea.

Sally zâmbi, de parcă ceea ce făcea în momentul acela era cel mai natural lucru din lume.

– O, da. Într-adevăr.

Între timp, Catherine și Ashley se aflau într-un supermarket din apropierea casei lui Hope și Sally, împingând un cărucior plin cu produse alimentare naturale, care costau o mică avere. Cele două femei fuseseră foarte tăcute pe tot parcursul ieșirilor.

Când traversaseră primul culoar, aproape de intrarea în magazin, Ashley zări un morman de dovleci așezați unul peste altul, ca un turn, iar printre ei erau presărați știuleți de porumb, pe post de ornamente. Era un decor având ca temă Ziua Recunoștinței[1], cu grămăjoare de nuci și coacăze și cu un curcan de hârtie în centru. O înghionti pe Catherine și-i făcu semn cu mâna înspre migălosul aranjament.

Catherine încuviință din cap.

Împinseră căruciorul până în apropierea turnului de dovleci. Când ajunseră chiar lângă marginea mesei ce servea drept fundație a edificiului, Catherine rosti cu voce tare:

---

[1] Ziua Recunoștinței (engleză: Thanksgiving Day) este o sărbătoare anuală de o zi, în care se mulțumește pentru bogăția recoltei din acel an. Ea se sărbătorește în Statele Unite și Canada. Este o sărbătoare a familiei. (n.red.)

– O, fir-ar să fie, am uitat sosul de fasole.

Spunând acestea, smuci căruciorul într-o parte, astfel încât roata din față se lovi de piciorul mesei. Întregul aranjament începu să se clatine, iar Ashley scoase un țipăt scurt și se aplecă fulgerător, aparent încercând să restabilească echilibrul edificiului, în realitate însă scoțând unul dintre dovlecii de la baza acestuia.

Într-o clipită, întregul edificiu se prăbuși cu un zgomot de nedescris și toți dovlecii, bostanii uscați ornamentali și știuleții de porumb se împrăștiară pe dușumea, rostogolindu-se care-ncotro.

Catherine rămase cu gura căscată.

– Doamne Dumnezeule! strigă ea în gura mare.

În câteva secunde, câțiva tineri, angajați de-ai supermarketului, precum și managerul își făcură apariția la locul dezastrului. Tinerii se apucară numaidecât să refacă aranjamentul ornamental, în timp ce Catherine și Ashley se scuzau întruna și insistau să plătească pentru stricăciuni. Managerul le refuză politicos, dar Catherine își băgă mâna în buzunar și scoase o bancnotă de 50 de dolari, pe care i-o întinse acestuia.

– Atunci vă rog cel puțin să-i recompensați pe tinerii aceștia amabili, care curăță mizeria făcută de mine și de Ashley.

– Nu, nu, spuse managerul. Serios, doamnă, nu e nevoie.

– Dar insist.

– Și eu, la fel, spuse Ashley.

Femeia luă banii, clătinând din cap, spre bucuria băieților, care lucrau cu sârg.

Apoi Ashley împinse căruciorul spre casierie, iar Catherine își scoase cardul, să plătească produsele. Amândouă stăteau cu fața spre camerele de supraveghere. Erau sigure că cei de la magazin aveau să-și aducă aminte de seara aceea. Așa sunau

ultimele cuvinte rostite de Sally: „Faceți ceva care să sară în ochi, într-un loc public, și prin care să se confirme prezența voastră acasă".

Își îndepliniseră misiunea. Habar n-aveau ce se petrecea în momentele acelea într-un alt colț al New Englandului, dar își imaginau că era ceva foarte primejdios.

Farurile mașinii lui Michael O'Connell măturară fațada întunecată a casei în care locuise odinioară. Lumina farurilor se reflectă din portiera lucioasă a furgonetei tatălui său. O ușă se trânti cu zgomot și Scott îl văzu pe O'Connell îndreptându-se cu pași mari spre intrarea de la bucătărie. Mersul grăbit al lui Michael O'Connell trăda încordare și furie.

„Furia sa era cât se poate de bine-venită, se gândi Scott. La furie, oamenii nu sesizează anumite amănunte, ce se pot dovedi extrem de importante."

Îl văzu pe O'Connell deschizând precipitat ușa laterală și dispărând înăuntru. Fusese în raza lui vizuală doar câteva secunde, dar din toate gesturile sale se putea deduce că ceea ce-i spusese Ashley la telefon îl determinase să vină acasă valvârtej, călăuzit de un singur gând.

Trăgând adânc aer în piept, Scott traversă strada în fugă, cu umerii încovoiați, furișându-se printre umbre. Fugi cât putu de repede până pe aleea din fața casei, unde O'Connell își parcase mașina. Se lăsă pe vine și-și deschise rucsacul, de unde scoase mai întâi o pereche de mănuși chirurgicale, pe care și le trase pe mâini. Apoi scoase un ciocan de cauciuc și o cutie de cuie galvanizate, pentru acoperișuri. Aruncă o privire scurtă în direcția casei, respirând precipitat, apoi înfipse un cui într-unul din cauciucurile din spate ale mașinii lui O'Connell. Aplecându-se, auzi un sâsâit slab, produs de aerul ce ieșea din anvelopă.

Apoi mai luă câteva cuie și le împrăștie la întâmplare de-a lungul aleii.

Mișcându-se cât mai precaut cu putință, Scott se furișă până la remorca furgonetei bătrânului O'Connell. Lăsă cutia cu restul cuielor, deschisă, în remorcă. Puse și ciocanul undeva în apropiere, printre celelalte scule ce zăceau împrăștiate în remorcă și în tot garajul.

Odată îndeplinită această primă misiune, Scott se întoarse pe furiș în ascunzătoarea sa. În timp ce traversă strada, auzi primele răcnete, pline de ură, venind din casă. Ar fi vrut să mai stea, să audă ce-și ziceau, dar știa că nu se poate.

Când ajunse în hambarul cel dărăpănat, își scoase telefonul mobil și apăsă pe tasta de apelare rapidă.

Hope răspunse după două tonuri de apel.

– Ești pe-aproape?

– La mai puțin de zece minute distanță.

– Circul e în plină desfășurare. Sună-mă când ai oprit.

Hope închise fără să-i răspundă și apăsă pedala de accelerație. Ei calculaseră un defazaj de cel puțin douăzeci de minute între sosirea lui Michael O'Connell și sosirea sa. Erau în grafic, observă. Gândul acesta nu reuși însă s-o liniștească.

Înăuntru, Michael O'Connell și tatăl său stăteau față în față, la câțiva metri unul de celălalt, în mijlocul sufrageriei murdare.

– Unde e? se răsti fiul, cu pumnii încleștați. Unde e?

– Unde-i cine? replică tatăl.

– Ashley, fir-ar a naibii! Ashley!

Privi cu înfrigurare de jur împrejurul său.

Tatăl râse batjocoritor.

– Ei, asta-i culmea. Chiar culmea.

Michael O'Connell se întoarse cu fața spre bătrân.

– Se ascunde pe undeva? Unde-ai dus-o?

Bătrânul O'Connell scutură din cap.

– Tot nu știu despre ce mama dracului vorbești. Și cine naiba e Ashley? Vreo fostă colegă de liceu?

– Nu. Știi foarte bine despre cine vorbesc. Te-a sunat. Trebuia să vină aici. A zis că e pe drum spre tine. Nu mai fă pe prostul cu mine, că dacă nu, jur că...

Michael O'Connell ridică pumnul în direcția tatălui său.

– Juri că ce? îl întrebă bătrânul, pe un ton sarcastic.

Bătrânul își păstră calmul. Sorbi o înghițitură din sticla de bere, privindu-l țintă pe fiul său, cu ochii îngustați. Apoi se îndreptă nonșalant spre fotoliu, se prăbuși pe acesta, mai luă o gură de bere și ridică din umeri.

– Nu știu ce vrei, puștiule. Habar n-am cine-i Ashley. Mă suni după atâția ani în care n-ai mai dat nici semn de viață și începi să urli și să mă iei la întrebări despre nu știu ce gagică, de parcă ai fi un derbedeu de la liceu. Mă bați la cap cu tot felul de chestii de care habar n-am și apoi apari aici c-o falcă-n cer și una-n pământ, întrebându-mă niște aiureli, iar eu nu pricep nimic din toate astea. Mai bine ia-ți o bere și nu te mai purta ca un țânc.

Spunând acestea, făcu semn cu mâna înspre frigiderul din bucătărie.

– Nu vreau să beau. Nu vreau nimic de la tine. Niciodată n-am vrut. Vreau doar să știu unde e Ashley.

Tatăl ridică din nou din umeri, desfăcându-și larg brațele.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești. Bați câmpii.

Michael O'Connell, clocotind de furie, împunse aerul cu degetul, înspre bătrân.

– Să nu te miști de-aici, bătrâne. Rămâi aici fără să te miști. O să arunc o privire primprejur.

– Nu plec nicăieri. Vrei să arunci o privire? N-ai decât. Nu s-a schimbat mai nimic de când ai plecat tu.

Fiul scutură din cap.

– O, ba da, s-a schimbat, spuse el pe un ton amar, traversând sufrageria și împingând la o parte cu piciorul ziarele împrăștiate pe podea. Ai îmbătrânit mult și te-ai făcut și mai beţiv, iar locul ăsta arată ca o cocină.

Tatăl îl pironi cu privirea când trecu prin dreptul lui. Nu se clinti din fotoliu când Michael O'Connell se îndreptă spre partea din spate a casei.

Mai întâi, intră în încăperea care pe vremuri fusese camera lui. Vechiul său pat era tot acolo, înghesuit în colțul odăii și câteva dintre posterele sale cu AC/DC și Slayer erau tot pe peretele unde le lipise el. Două sau trei trofee sportive ieftine, un tricou de fotbal atârnat pe perete, câteva manuale de liceu și un tablou cu un Chevrolet Corvette roșu ca focul erau singurele lucruri care îi aminteau de vremurile de altădată. Traversă camera din câțiva pași și deschise brusc ușa de la debara, așteptându-se s-o găsească pe Ashley ascunsă acolo. Însă debaraua era goală, în afară de două jachete vechi ce miroseau a praf și a mucegai și de câteva cutii cu jocuri video depășite. Trase un șut într-una dintre cutii, împrăștiindu-i conținutul pe duşumea.

Toate lucrurile din acea cameră îi aduceau aminte de o ființă pe care o ura: ura omul care fusese odinioară, detesta familia din care provenea. Văzu că tatăl său aruncase, pur și simplu, pe pat unele lucruri care îi aparținuseră mamei sale – rochii, pantaloni, paltoane, cizme, câteva cutiuțe pictate, în care se găseau bijuterii lipsite de valoare și o fotografie cu ei trei, într-una din rarele lor vacanțe, într-un camping din Maine. Fotografia îi stârni amintiri amare: doar scandaluri și beții urmate de o tăcere mormântală pe drumul de întoarcere. Era

ca și cum tatăl său ar fi aruncat în camera aceea tot ceea ce-i aducea aminte de răposata sa soție și de fiul înstrăinat, ca pe niște rămășițe nedorite, nedemne de altceva decât să atragă praful și să miroasă a vechituri.

– Ashley! strigă el. Unde naiba ești?

Tatăl său răcni din fotoliul său din sufragerie:

– N-o să găsești pe nimeni și nimic. Dar poți să te mai uiți, dacă asta te face să te simți mai bine.

Apoi râse – un râs forțat, prefăcut, menit să-l înfurie și mai tare pe fiu-său.

Michael O'Connell scrâșni din dinți și deschise larg ușa de la baie. Trase la o parte perdeaua de la duș, care era murdară și mucegăită. Un flacon cu medicamente așezat pe colțul chiuvetei se răsturnă, iar pastilele se împrăștiară pe gresie. Se aplecă și ridică sticluța de plastic, văzu că erau medicamente pentru inimă și izbucni în râs.

– Să-nțeleg că bătrânul ceasornic îți dă de furcă, hm? spuse el cu voce tare.

– Nu pune mâna pe lucrurile mele, răspunse bătrânul, strigând la rândul său.

– Du-te naibii, șopti Michael O'Connell, ca pentru sine. Sper doar ca, orice-ar fi, să suferi îngrozitor înainte de-a da ortu' popii.

Aruncă flaconul pe jos și-l zdrobi sub talpă, la fel și pastilele împrăștiate pe gresie, după care ieși din baie. Intră în celălalt dormitor.

Patul matrimonial era nestrâns, cu așternuturile toate murdare. Încăperea duhnea a țigară, a bere și a haine nespălate. Într-un colț, un coș de plastic pentru rufe gemea sub grămezile de tricouri și lenjerie intimă. Noptiera de lângă pat era plină de flacoane cu medicamente, de sticle cu băutură pe

jumătate golite și, printre toate astea, un ceas deșteptător. Își goli în palmă toate pastilele, și le vârî în buzunar, apoi azvârli flacoanele goale pe pat. „Ce surpriză te-așteaptă când o să ai nevoie de ele", își zise în sinea sa.

Michael O'Connell se apropie de debara și trase brusc de mânerul ușii duble. Jumătate din debara – jumătatea care îi aparținuse mamei sale – era goală. Restul era ocupat de hainele tatălui său – toți acei pantaloni, cămășile, jachetele sport și cravatele pe care nu le purtase niciodată.

Lăsă ușile deschise și merse la ușa glisantă de sticlă care dădea în curtea din spatele casei. Trase de ea, dar era încuiată. Își lipi fața de sticlă, scrutând cu privirea prin întunericul de afară. Descuie ușa și ieși în curte, nebăgându-l în seamă pe tatăl său, care răcni din sufragerie:

– Ce naiba mai faci acum?

Michael O'Connell se uită în stânga și-n dreapta. „Aici n-ai unde să te ascunzi", își zise el.

Se întoarse și intră înapoi în casă.

– O să arunc o privire și-n pivniță, strigă el. Nu vrei să mă scutești de-un efort și să-mi spui unde e, bătrâne? Sau poate că vrei să te întreb într-un stil mai dur.

– Dă-i drumul. Du-te-n pivniță. Și știi ce? Nu mă sperii deloc. Niciodată nu mi-a fost frică de tine.

„Mai vedem noi asta", își spuse Michael O'Connell în sinea lui.

Se îndreptă spre ușa pivniței și o deschise. Era un loc întunecos, neaerisit, plin de praf și pânze de păianjen. Odată, când avea în jur de nouă ani, tatăl său îl obligase să intre aici și închisese ușa cu cheia. Mama sa era plecată de-acasă, iar el făcuse ceva care îl înfuriase pe bătrân. După ce-l lovise peste cap, îl împinsese pe copil pe scări în jos și-l lăsase în beznă

timp de-o oră. Stând în capul scărilor, Michael O'Connell se gândi că lucrul pe care îl detestase cel mai tare la părinții săi era acela că, oricât de mult urlau și se băteau, păreau să fie tot mai dependenți unul de celălalt. Ceea ce ar fi trebuit, în mod normal, să-i despartă le suda și mai tare relația.

– Ashley! strigă el. Ești aici?

Un bec chior arunca o lumină slabă în colțurile încăperii. Iscodi printre umbre, în căutarea ei.

Pivnița era goală.

Își simți pieptul clocotind de furie, iar din piept fierbințeala îi coborî de-a lungul brațelor până în pumnii strâns încleștați. Se răsuci pe călcâie și se întoarse în sufragerie, unde îl aștepta tatăl său.

– A fost aici, nu-i așa? întrebă Michael O'Connell. Mai devreme. Ca să stea de vorbă cu tine. Dar, cum n-am ajuns la timp, ți-a zis să mă minți, nu-i așa?

Bătrânul ridică din umeri.

– Bați câmpii, ți-am mai spus.

– Spune-mi adevărul.

– Îți spun adevărul. Habar n-am despre ce vorbești.

– Dacă nu-mi spui ce s-a-ntâmplat, ce ți-a spus când a fost aici și unde s-a dus, o să-ți pară rău, bătrâne. Nu glumesc. Sunt în stare să te lovesc și o s-o fac, crede-mă, o să te fac să suferi ca un câine și n-o să-mi pese nici cât negru sub unghie, cum nu mi-a păsat nici până acum. Deci, spune-mi, când te-a sunat, ce ți-a zis?

– Sau ești mai smintit decât te țineam minte, sau mai tâmpit. Nu-mi dau seama exact.

Bătrânul duse sticla la gură și se lăsă pe speteaza fotoliului.

Michael O'Connell făcu un pas în față și, cu o mișcare fulgerătoare, lovi sticla, răsturnând-o din mâna tatălui său. Aceasta

se izbi de-un perete, făcându-se țăndări. Tatăl nu reacționă, ci se mulțumi să arunce o privire înspre sticla spartă de pe podea, după care se întoarse și-l privi țintă pe fiul său.

– Asta e întrebarea care m-a frământat mereu, să știi. Care din noi doi a ajuns mai rău?

– Blestematule ce ești! Răspunde-mi la ce te întreb.

– Mai dă-mi o bere, prima dată.

Michael O'Connell se aplecă și-l înșfăcă pe tatăl său de pieptul cămășii, ridicându-l pe jumătate din fotoliu. Într-o clipită, tatăl îl apucă pe fiu, la rândul lui, de gulerul puloverului, răsucindu-i-l atât de tare, mai-mai să-l sufoce. Fețele lor erau la doar câțiva centimetri depărtare una de cealaltă, privindu-se ochi în ochi. Apoi O'Connell își trânti tatăl înapoi în fotoliu, iar acesta îi dădu drumul la guler.

Michael O'Connell se apropie de televizor. Rămase câteva clipe cu privirea pironită pe ecran.

– Așa-ți petreci tu nopțile? Te-mbeți și te uiți la televizor?

Tatăl nu răspunse.

– Prea mult privit la vechitura asta de televizor nu-ți face bine. Nu știi lucrul ăsta?

Michael O'Connell așteptă o secundă, lăsând cuvintele ironice să-și facă efectul, apoi își luă o poziție de arte marțiale și izbi cu piciorul în televizor, care căzu pe podea, făcându-se țăndări.

– Nemernicule! O să plătești pentru asta.

– Chiar? Ce altceva trebuie să mai sparg pe-aici ca să te fac să-mi spui ce s-a întâmplat după ce te-a sunat? Cât timp a stat aici? Ce ți-a promis? Ce i-ai zis că vei face?

Înainte ca bătrânul să apuce să-i răspundă, se duse la bibliotecă și, dintr-o mișcare, răsturnă de pe rafturi toate fotografiile și celelalte nimicuri.

– Alea erau niște prostii rămase de la maică-ta. Nu dădeam doi bani pe ele, oricum.

– Vrei să mai caut, până găsesc ceva de care-ți pasă? Ce ți-a spus?

– Uite ce e, puștiule, spuse bătrânul, cu buzele strânse, habar n-am care-i treaba cu gagica asta de care vorbești. Habar n-am de ce te interesează atât de mult. Ai dat cumva de bucluc? Ceva legat de bani?

Michael O'Connell se uită la tatăl său.

– Despre ce vorbești?

– Cine e pe urmele tale, puștiule? Fiindcă am impresia că respectivii pot să dea de tine oricând au chef și, când o s-o facă, n-o să fie prea amabili. Dar probabil că știi asta deja.

– Bun, spuse Michael O'Connell cu voce joasă. Îți mai dau o singură șansă, după care vin la tine și mă răzbun pentru toate bătăile pe care le-am încasat de la tine când eram copil. Deci te-a sunat astăzi o fată pe nume Ashley? Ți-a zis cumva că are nevoie s-o ajuți să se despartă de mine? Ți-a zis că vine să stea de vorbă cu tine?

Bătrânul continuă să-și fixeze fiul, cu ochii mijiți, plini de ură. Însă, stăpânindu-și furia ce amenința să erupă din clipă-n clipă, reuși să articuleze, printre dinți:

– Nu. Nu, fir-ar al naibii! Nici Ashley, nici altă fată. Nu s-a întâmplat nimic din ce-ai spus tu. Ăsta e adevărul gol-goluț, indiferent dacă vrei sau nu să mă crezi.

– Minți. Ticălos bătrân, minți cu nerușinare!

Bătrânul scutură din cap și râse, ceea ce-l înfurie pe Michael O'Connell și mai tare. Avea senzația că pășește pe o muchie îngustă și se străduiește să-și țină echilibrul. Ce-și dorea în clipa aceea, mai mult ca orice, era să-i zdrobească fața bătrânului cu pumnii. Trase însă adânc aer în piept și-și

spuse că are nevoie totuși să afle ce se întâmplase, căci simțea că fusese sunat cu un anumit scop. Atât doar că nu-și putea da seama care este acesta.

– Ea a spus...

– Nu știu ce ți-o fi spus. Dar eu îți spun în mod sigur că domnișoara nu-știu-cum n-a sunat și n-a venit aici.

Michael O'Connell se dădu un pas în spate.

– Nu pricep...

Mintea lui lucra febril. Nu înțelegea de ce l-ar fi trimis Ashley aici, dacă n-ar fi avut un plan în minte. Nu vedea ce ar fi putut ea să urmărească punându-l pe drumuri.

– Pe cine-ai călcat pe coadă? îl întrebă bătrânul din nou.

– Pe nimeni. Ce vrei să zici? ripostă Michael, furios că îi întrerupsese șirul gândurilor.

– Despre ce e vorba? Despre droguri? Ai pus la cale vreo tâlhărie împreună cu alți indivizi și apoi le-ai tras o țeapă? Ce-ai făcut de te urmăresc tipii ăștia? Ai furat ceva de la ei?

– Habar n-am despre ce vorbești.

Îl deruta expresia încrezută de pe chipul tatălui său. Își dădu seama, în clipa aceea, că bătrânul ar fi trebuit să fie mult mai nervos că îi distrusese televizorul. „Nu e nervos, pentru că știe că o să-și cumpere altul", își zise Michael O'Connell în sinea sa.

– Cu cine te-ai încurcat, puștiule? Cineva e tare furios pe tine.

– De unde știi asta?

Bătrânul dădu din umeri.

– Nu-ți spun. Știu, pur și simplu.

Michael O'Connell își ațintì privirea asupra lui. „N-are nici o noimă, își zise. Sau poate că are."

– Bătrâne, o să te lovesc, crede-mă. Ești slab și ramolit și pot să-ți pricinuiesc suferințe cumplite. Spune-mi imediat despre ce vorbești! se răsti el.

Făcu rapid doi pași înspre tatăl său, care nu se clinti din fotoliu, continuând să rânjească și întrebându-se dacă îl ținuse suficient de vorbă pe fiu-său, încât domnul Smith să aibă timp să aranjeze treburile, oricare ar fi fost acestea.

La mai puțin de un kilometru distanță de casa lui O'Connell, pe una dintre străzile învecinate, Hope zări mai multe automobile și camionete cam hodorogite, cu portierele acoperite cu stickere cu Harley-Davidson, parcate la întâmplare pe marginea șoselei. Văzu lumini răzbătând dinăuntrul unei case vechi și dărăpănate, aflate la o oarecare distanță de șosea, și auzi zgomot de voci și de muzică rock. Își dădu seama că e vorba de o petrecere. Cu bere și pizza, probabil, și metamfetamină pe post de desert. Opri mașina pe care o închiriase în spatele uneia dintre camionetele parcate pe stradă, așa încât să pară că se numără printre invitați.

Cu mișcări rapide, își trase pe ea salopeta pe care o cumpărase Sally. Își vârî în buzunar o cagulă de culoare bleumarin, apoi își luă mănușile chirurgicale, iar peste ele, o pereche de mănuși de piele. Își înfășură încheieturile mâinilor și gleznele cu mai multe straturi de bandă adezivă neagră, încât să nu-i rămână nici o porțiune de piele dezgolită între salopetă și mănuși sau pantofi.

Își azvârli pe umăr rucsacul în care se afla pistolul și începu să alerge înspre casa lui O'Connell, îmbrăcămintea sa închisă la culoare făcând-o să se confunde cu bezna nopții. Având în mână telefonul mobil, formă numărul lui Scott.

– OK. Am ajuns. Sunt cam la două sute de metri distanță. Cum recunosc casa?

– O'Connell-fiul are o Toyota de culoare roșie, veche de cinci ani, cu număr de Massachusetts, o informă Scott. Tatăl

are o furgonetă neagră, parcată pe jumătate sub un fel de șopron. Singura lumină ce răzbate afară e de la ușa laterală. Pe acolo trebuie să intri.

– Ei sunt încă...

– Da. I-am auzit spărgând ceva înăuntru.

– Mai este cineva cu ei?

– Nu, cel puțin eu n-am văzut pe nimeni.

– De unde-aș putea să...

– Din șopron, dacă stai în partea dreaptă. E plin cu tot felul de scule și părți de motor. De-acolo vei putea să-i vezi, fără să fii văzută.

– În regulă, spuse Hope. Tu stai de pândă. Vorbim după aceea.

Scott închise. Se rezemă cu spatele de peretele hambarului, ce parcă stătea să se prăbușească, și continuă să pândească. Era foarte puțină lumină, observă. Hope putea să se apropie fără probleme, dacă se furișa la adăpostul umbrelor. Avea s-o scoată la capăt.

Se opri brusc, căci expresia „s-o scoată la capăt" n-avea nici o noimă. Nici unul dintre ei n-avea s-o scoată la capăt, era conștient de asta. În afară, poate, de Ashley, care era singurul motiv pentru care făceau tot ce făceau.

Scott era îngrozit de ceea ce avea să se întâmple în continuare și se întrebă: dacă el se simte așa, cum s-o fi simțind Hope, ea, care trebuia să apese efectiv pe trăgaci?

Alergând aplecată de mijloc, mai degrabă ca un animal sălbatic decât ca o sportivă, cum fusese pe vremuri, Hope traversă curticica laterală și se lipi de peretele din spate al șopronului. Apoi se răsuci, se lăsă la pământ și aruncă o privire împrejur, ca să-și fixeze niște repere. Cele mai apropiate case erau la cel puțin treizeci-patruzeci de metri, pe partea cealaltă a străzii.

Își rezemă capul de peretele șopronului și închise ochii.

Hope începu să-și facă un inventar al sentimentelor care o încercau în momentele acelea, sperând să găsească printre ele unul care să-i dea putere pe parcursul următoarelor câteva minute. Și-l imagină pe Cel fără Nume zăcând neînsuflețit în brațele sale și, apoi, o văzu cu ochii minții pe Ashley în locul câinelui.

Asta o întări.

De asemenea, se mai alimentă cu gândul că O'Connell ar putea, la o adică, să se răzbune și pe Catherine. Știa că mama ei s-ar apăra cu îndârjire, dar bătrâna femeie n-ar avea nici o șansă să iasă învingătoare din confruntare.

Adăugă, în final, amenințarea pe care o reprezenta O'Connell la adresa lor, a celor trei complici, și făcu un calcul. Încercă să nu ia în acest calcul îndoielile și nesiguranța. Planul care le păruse atât de clar, de firesc în timpul discuției, când stăteau toți trei așezați confortabil în sufragerie, acum părea greșit, pervers și absolut imposibil de realizat. Transpira abundent, iar mâinile îi tremurau.

„Cine sunt?" se întrebă dintr-odată.

Își aminti că fusese un moment în viața ei, imediat după ce murise tatăl ei, când se simțise teribil de înspăimântată. Nu era atât de mult teama de a fi rămas singură, fără el, cât mai degrabă spaima că n-avea să fie capabilă să se ridice la înălțimea așteptărilor lui, ale tatălui. Încercă să-și spună că el ar fi vrut-o exact în locul unde se afla acum, cu capul rezemat de șopron, învăluită de întunericul nopții, cu umezeala din aer pătrunzându-i în oase, pe sub salopetă. El ar fi înțeles ce înseamnă să-ți asumi un risc ca să protejezi pe altcineva. Își dorise mereu s-o vadă că are inițiativă, indiferent că era o

acțiune bună sau una mai puțin bună. „Tu ești căpitanul", își auzi propria voce în întuneric.

Hope se gândi că, în clipa aceea, se afla cu adevărat în pragul nebuniei.

„Limpezește-ți mintea", se îndemnă.

Își trase cagula pe față, acoperindu-și chipul.

Vârî mâna în rucsac și scoase de-acolo pistolul, din punga de plastic în care era pus.

Pipăi trăgaciul cu degetul. Era prima oară în viața ei când ținea în mână un pistol. Își dori să fi avut ceva mai multă experiență cu armele, dar în același timp fu surprinsă să simtă un fior străbătând mânerul de oțel și pătrunzând apoi în mâna sa, ca un fel de putere stranie, aproape amețitoare.

Hope merse ghemuită până la marginea șopronului și ascultă glasurile furioase ce se auzeau dinăuntru, așteptând momentul potrivit.

– Vreau să aflu ce se-ntâmplă! răcni Michael O'Connell.

Fiecare cuvânt de-al său era încărcat de ură și de îndârjire, deopotrivă. Ura adunată de-atâția ani împotriva bărbatului din fața sa, care se legăna pe fotoliu, cu o expresie arogantă pe chip, și pasiunea îndârjită față de Ashley. Își simți inima bătându-i nebunește; era aproape orbit de furie.

– Ce se întâmplă? Tu stai aici, în fața mea și urli ceva despre nu știu ce fată, când ar trebui să fii mult mai preocupat de cel pe care ai reușit să ți-l faci dușman, spuse bătrânul, fluturându-și mâna prin aer.

– Nu știu despre ce vorbești. N-am înșelat pe nimeni.

Bătrânul ridică din umeri, cu un gest enervant. Michael O'Connell făcu un pas înspre el, cu pumnii încleștați, moment

în care tatăl său se ridică, în sfârșit, din fotoliu, îndreptându-și spatele.

– Crezi că te-ai făcut destul de mare și de puternic ca să mă poți doborî?

– Nu cred că vrei să afli răspunsul la întrebarea asta, bătrâne. Pari cam burtos și cam ieșit din formă. Lovitura aia închipuită de la spate poate chiar începe să te supere. Nu te-ai priceput la nimic, decât să bați femeile și copiii, iar asta a fost cu mult timp în urmă. Acum nu mai sunt copil. Așa că ar trebui să te gândești bine la asta.

Răceala din vocea lui îl determină pe bătrân să se oprească. Își umflă pieptul și scutură din cap.

– Pe vremea aia n-aveam nici o problemă să te pun la pământ. Oi fi crezând tu că ești mare și tare acum, dar tot pot să-ți țin piept, mai mult decât îți închipui. Și acum te pot zdrobi.

– Ai fost o cârpă pe-atunci, și la fel ești și acum. Până și mama era în stare să-ți țină piept. De fapt, dacă n-ar fi fost beată, nici n-ai fi putut s-o bați. Așa s-a întâmplat în noaptea în care a murit, nu-i așa? Era prea beată ca să mai poată opune rezistență, așa că ai întrevăzut o șansă și ai profitat de ocazie. Ai omorât-o.

Bătrânul scoase un mârâit amenințător.

– N-ar fi trebuit să mint pentru tine. Ar fi trebuit să le spun polițiștilor adevărul de la bun început, spuse cu amărăciune Michael O'Connell.

– Nu-ntrece măsura, răspunse tatăl său cu răceală. Nu spune lucruri despre care n-ai dreptul să pomenești.

Pe măsură ce tonul lor scădea în intensitate și se umplea tot mai mult de ură, cei doi bărbați se apropiară unul de celălalt, până când ajunseră la doar câteva zeci de centimetri distanță, asemenea unor dulăi gata să se sfâșie.

– Crezi că poți să mă omori și să scapi basma curată, cum s-a întâmplat cu ea? Nu prea cred, bătrâne.

Tatăl se repezi dintr-odată și-l plesni pe fiul său peste față, cu putere. Lovitura răsună în toată încăperea.

Michael O'Connell rânji sălbatic. Cu mâna dreaptă îl prinse pe tatăl său de gât și strânse cu putere, având un sentiment de teribilă satisfacție. Simți mușchii contractându-se sub strânsoarea degetelor sale și tendoanele începând să cedeze, ceea ce-i insuflă o plăcere aproape copleșitoare. Panicat, bătrânul îl apucă de încheietură, înfigându-i unghiile în carne în încercarea disperată de a se elibera, în timp ce simțea că rămâne fără aer. Fața bătrânului începuse să se învinețească de-a binelea, când Michael O'Connell îl împinse brusc, dându-i drumul. Bătrânul se prăbuși peste măsuța de cafea, răsturnând tot ce se afla pe aceasta. În cădere, se prinse de brațul fotoliului, răsturnându-l și pe acesta și rămase întins pe spate, horcăind, cu ochii holbați. Fiul său izbucni în râs și scuipă în direcția bătrânului.

– Acolo să rămâi, bătrâne. Pentru totdeauna. Dar nu uita ce-ți spun: dacă o să primești vreodată un telefon de la Ashley sau din partea lui Ashley, și-i promiți că o ajuți în vreun fel, mă întorc și te omor. Mai întâi te chinui, până când o să mă implori să te omor. Abia după aceea te omor. Pricepi ce-ți zic? Aș vrea să ucid tot ce ține de trecut. Asta m-ar face să mă simt mult mai bine. Și aș începe cu tine.

Bătrânul rămase pe podea, încremenit. Michael O'Connell văzu spaima din ochii lui și, pentru prima oară în seara aceea, se gândi că meritase să facă atâta drum până aici.

– Ar fi bine să speri că n-o să mă mai vezi niciodată, bătrân nenorocit ce ești. Pentru că data viitoare vei sfârși într-o groapă, în pământ, unde ți-e locul. Unde trebuia să fii de mulți ani.

Michael O'Connell se răsuci pe călcâie și, fără să mai arunce o singură privire în urma sa, ieși pe ușa laterală.

Aerul răcoros al nopții îl izbi din plin, ca o amintire neplăcută, dar el nu se putea gândi decât la cuvintele lui Ashley. De ce-o fi crezut ea că tatăl lui ar putea s-o ajute? Cineva mințise.

Se urcă la volan, porni motorul și decise să afle numaidecât răspunsul la aceste întrebări.

Hope auzise toată cearta, apoi zgomotul unei scurte încăierări. Strânse pistolul în mână, ținându-și respirația când îl văzu pe Michael O'Connell ieșind pe ușă și îndreptându-se cu pași mari spre mașina aflată la doar câțiva metri de locul unde era ea ascunsă. Așteptă până când dădu cu spatele pe alee și dispăru rapid în noapte.

Pasul următor, știa prea bine, era decisiv.

Sally îi spusese să nu amâne. Nici măcar o secundă. „De îndată ce el pleacă, intri."

Se ridică.

Auzea vocea lui Sally în ureche.

„Nu ezita. Nu aștepta. Du-te direct înăuntru. Nu spune nici un cuvânt. Doar apasă pe trăgaci. Nu privi în urmă. Pleacă."

Hope trase încă o dată aer în piept și ieși din spatele șopronului. Străbătu rapid conul de lumină din fața ușii laterale.

Privi în jos și-și văzu mâna stângă apucând clanța, iar apoi intră în casă.

Hope se afla în bucătărie, de unde putea vedea, de-a lungul holului, până în sufragerie, exact cum îi spusese Scott. Stătea acolo, ca înlemnită, și-l privea pe tatăl lui Michael O'Connell căznindu-se să se ridice de pe podea.

Bătrânul se întoarse cu fața la ea. Nu părea deloc surprins.

– Domnul Jones te-a trimis? întrebă el în timp ce se ridică, scuturându-și hainele de praf. L-ai ratat pe derbedeu cu mai puțin de un minut. Ce s-a auzit mai înainte era mașina lui, care tocmai pleca de-aici.

Hope ridică pistolul și-și luă poziția de tragere.

Bătrânul O'Connell păru descumpănit.

– Hei, spuse el pe un ton ascuțit. Pe ticălosul ăla îl vrei, nu pe mine.

Toate lucrurile dimprejur i se părură dintr-odată exagerate. Culorile erau mai vii, sunetele mai puternice, mirosul mai înțepător. Hope își auzi propria respirație răsunând zgomotos, ca o cascadă. Încercă să nu se gândească la ceea ce avea să facă în clipa următoare.

Țintind direct pieptul bătrânului, apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Detectivul aduse o cutie voluminoasă, ce înainte fusese sigilată cu o fâșie de bandă roșie, acum ruptă. O trânti pe birou cu o bufnitură surdă, după care se aplecă înspre mine, cu un rânjet și mă întrebă:

– Știți cum sunt copiii în dimineața de Crăciun? Când se zgâiesc la toate cadourile alea împachetate, de sub brad?

– Da, dar ce...

– La fel e și cu recoltarea probelor. Copiii au mereu impresia că cel mai mare cadou e și cel mai grozav, dar adesea nu-i așa. Se întâmplă deseori ca ambalajul cel mai banal, mai puțin atrăgător, să conțină cadoul cel mai valoros. Într-un fel, tot așa ni se întâmplă și nouă. Se poate ca lucrul cel mai mărunt să devină cel mai important, când ajungi în fața instanței. Prin urmare, când ajungi la locul crimei și începi să aduni probele sau când efectuezi o percheziție, trebuie să fii atent la toate amănuntele.

– Și în cazul ăsta?

Detectivul rânji. Scoase un pistol aflat într-o pungă de plastic, sigilată și ea cu bandă roșie. Îmi dădu arma, iar eu am studiat-o prin învelișul transparent al pungii. Am observat pe mâner și pe țeavă urme de praf din acela folosit de criminaliști pentru detectarea amprentelor.

– Aveți grijă, spuse el. Nu cred că e încărcat, dar nu sunt sigur. Zâmbi. Ați fi surprins să aflați câte accidente fatale se petrec la noi, în camera de depozitare a armelor confiscate, considerate ca fiind descărcate.

Am apucat arma cu precauție.

– Nu pare prea mare lucru de capul ei.

Detectivul încuviință din cap.

– O armă de tot rahatul, spuse el clătinând ușor din cap. Cea mai ieftină ce poate fi găsită pe piață. Fabricată de o firmă din Ohio, care ștanțează fiecare componentă separat și apoi le asamblează, bagă arma într-o cutie și o expediază la cine știe ce comerciant de proastă reputație. Un magazin de arme respectabil n-ar accepta niciodată asemenea porcării. Și nici un profesionist n-ar umbla cu așa ceva.

– Cu toate astea, funcționează.

– Oarecum. E un pistol automat de calibrul .25. Calibru mic. N-are nici greutate mare. Asasinii profesioniști – din care nu sunt prea mulți pe-aici, cum poate vă imaginați – preferă armele de calibrul .22 sau .25, pentru că le pot atașa cu ușurință amortizoare artizanale și, în plus, dacă sunt încărcate cu gloanțe magnum, de cauciuc, fac treabă bună și curată. Dar n-ar folosi în nici un caz o mizerie ca asta. Nu te poți baza pe o astfel de armă. Nu-i ușor de mânuit, se întâmplă deseori să se blocheze atât piedica de siguranță, cât și trăgaciul, și, dacă nu tragi de la distanță foarte mică, n-are precizie. Și nu-i nici prea eficientă. N-ar opri un pitbull

furios sau un violator, decât dacă reușești să-i nimerești din prima în inimă sau într-alt loc fatal.

Zâmbi văzându-mă că răsucesc arma pe toate părțile.

– Sau dacă tragi de foarte, foarte aproape. Mă refer la doi amanți care stau unul lângă altul.

Zâmbi din nou.

– Și, în general vorbind, nu este prea înțelept să stai atât de aproape de o persoană pe care vrei s-o ucizi.

Am încuviințat din cap, iar detectivul se lăsă să cadă pe scaun, în spatele biroului.

– Vedeți, în fiecare zi învățăm câte ceva.

Am ridicat din nou arma, ținând-o în lumină, de parcă ar fi putut să-mi spună ceva.

– Desigur, spuse detectivul, acum, după ce v-am împuiat capul cu neajunsurile acestei arme, trebuie să recunosc că, după cât se pare, și-a atins scopul. Într-un fel.

44

Din nou decizii

Hope realiză numaidecât că făcuse o greșeală.

Analizând rapid toate posibilitățile, trase cu degetul mare piedica de siguranță, asigurându-se că arma se află în poziția de tragere. Își ridică mâna stângă și bâjbâi febril, căutând să introducă glonțul – ceea ce ar fi trebuit să facă înainte de-a intra în casă. Îi trecu prin minte gândul îngrozitor că nici ea, nici Sally nu se obosiseră să verifice dacă arma era încărcată corespunzător.

În clipa aceea, nu știu dacă să fugă sau să continue.

Tatăl lui O'Connell, care ridicase mâinile în semn de capitulare, scoase dintr-odată un răcnet puternic și se năpusti asupra lui Hope.

Era la doar un pas de ea când ridică din nou arma în poziția de tragere. Apăsă pe trăgaci chiar în clipa în care bătrânul se aruncă peste ea.

Simți pistolul zvâcnind în mâna ei, auzi o pocnitură, urmată de o bufnitură surdă, după care se dădu câțiva pași în spate, izbindu-se de masa din bucătărie și răsturnând-o la podea. Sticlele goale de băutură de pe masă zburară prin toată încăperea, spărgându-se de pereți și de dulăpioarele cu veselă. Hope căzu pe podea, aproape fără respirație. Tatăl lui O'Connell, gemând

parcă din adâncul măruntaielor, se prăbuși peste ea. Își înfipse degetele în cagula de pe fața ei, încercând s-o strângă de gât și o lovi sălbatic cu pumnii.

Nu știa dacă îl nimerise. Se căzni, disperată, să ridice arma și să mai tragă o dată, dar O'Connell o prinse de mână, ca într-o menghină, încercând să-i smulgă pistolul.

Hope căută să scape din strânsoare, lovindu-l cu piciorul drept în vintre. Îl auzi pe bătrân gemând de durere, fără ca forța să-i slăbească însă. Era mai puternic decât ea, își dăduse seama de asta din prima clipă, iar acum încerca să întoarcă arma înspre pieptul ei. În același timp, continua să-i care la pumni cu mâna cealaltă. Multe dintre lovituri nu-și atingeau ținta, dar cele care o nimereau o făceau să vadă negru în fața ochilor, de durere.

Îl izbi din nou cu piciorul, iar de data asta forța loviturii îi aruncă pe amândoi pe spate, trăgând după ei, în cădere, tot ce se afla în jur. Coșul de gunoi se răsturnă, împrăștiind pe podea zaț de cafea, cu un miros înțepător, și câteva coji de ouă. Auzi ceva spărgându-se.

Tatăl lui O'Connell era un veteran al încăierărilor de prin baruri și știa că majoritatea confruntărilor se câștigă de la primele lovituri. Era rănit și simțea durerea străbătându-i tot corpul, dar n-o băgă în seamă și continuă să lupte. Chiar mai mult decât Hope, simțea, instinctiv, că această confruntare cu adversarul mascat era cea mai importantă din întreaga lui viață. Dacă nu-l biruia, avea să moară. Apucă arma cu și mai multă putere, încercând s-o îndrepte înspre trupul atacatorului său. Nu uitase că pe vremuri, cu mulți ani în urmă, trecuse exact prin aceleași faze, când se luptase cu soția lui, care era beată.

Hope depășise sentimentul de panică. În viața ei nu făcuse un asemenea efort. Adrenalina îi pulsa în tâmple și se căzni să

tragă aer în piept, căutându-și cumva resurse să învingă. Opintindu-se din toate puterile, îl azvârli pe bătrân la o parte de pe ea și se rostogoliră amândoi spre blatul de bucătărie. Vesela și tacâmurile se răsturnară, ca o cascadă, în jurul lor. Lucrurile părură să se mai limpezească: tatăl lui O'Connell urla de durere, iar Hope văzu un firicel de sânge prelingându-se pe vopseaua albă a dulăpiorului cu veselă. Glonțul îl nimerise în umăr, iar el luptase cu atâta îndârjire în pofida faptului că avea osul rupt și mușchiul sfâșiat.

Bătrânul dădu să apuce arma cu amândouă mâinile, dar Hope îl lovi dintr-odată cu mâna liberă, izbindu-l cu capul de dulăpior. Îl văzu dezvelindu-și dinții, într-o expresie de furie și de spaimă, deopotrivă. Își ridică din nou genunchiul și-l lovi încă o dată în vintre. Apoi se dădu un pic în spate și-i trase un pumn în gură, cu toată puterea. Bătrânul se clătină, ametit, sub forța loviturii, dar rămase în continuare agățat de trupul ei.

Începu să-l lovească cu pumnul, strângând cu putere pistolul în mâna cealaltă. Fiecare mușchi din trupul său se împotrivea cu înverșunare încercărilor lui O'Connell de a-i smulge arma.

În secunda aceea, simți dintr-odată că acesta își slăbește strânsoarea. Se gândi că e pe punctul de-a câștiga confruntarea, pentru ca în clipa următoare să simtă o durere ascuțită străbătându-i trupul. Își dădu ochii peste cap și aproape că-și pierdu cunoștința. Încăperea începu să se învârtă cu ea și totul i se înnegri în fața ochilor.

Tatăl lui O'Connell înșfăcase un cuțit de bucătărie din mormanul de tacâmuri ce zăceau vraiște în jurul lor. Ținându-i mâna cu pistolul la distanță, cu un singur braț, o înjunghie într-o parte, apăsându-se pe cuțit cu toată greutatea trupului său. Ar fi vrut s-o nimerească în inimă.

Hope simți lama cuțitului pătrunzându-i în carne. Singurul său gând în clipa aceea fu: „Asta este. Trăiești sau mori". Își îndreptă mâna stângă, în care ținea pistolul, spre fața bătrânului, schimonosită de durere și furie. I-l vârî sub bărbie, în timp ce cuțitul îi sfârteca trupul, și apăsă pe trăgaci.

Scott ar fi vrut să arunce o privire la ecranul luminiscent al ceasului de pe mână, dar nu îndrăznea să-și ia ochii de la șopron și de la ușa laterală a casei lui O'Connell. Număra în gând secundele scurse din momentul în care văzuse silueta lui Hope dispărând înăuntru.

Dura mult prea mult.

Ieși vreo doi pași din ascunzătoarea sa, apoi se întoarse, neștiind ce să facă. Inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. O parte din el îi spunea că lucrurile merseseră prost, că planul lor se năruise, că trebuia să plece de-acolo numaidecât, înainte să fie înghițit în vârtejul evenimentelor fatale. Teama, asemenea unui torent de nestăvilit, amenința să-l doboare.

Își simți gâtul uscat și buzele crăpate. Noaptea întunecoasă părea să-l sufoce și își duse mâna la gulerul cămășii, lărgindu-l.

Își spuse că trebuie să plece de acolo, să fugă cât mai departe. Se întâmplase ceva rău și era mai bine să dispară.

Dar n-o făcu. Rămase țintuit locului. Ochii săi scrutau întunericul. Își ciuli urechile, ca să deslușească cel mai mic zgomot. Aruncă o privire împrejur, dar nu văzu pe nimeni.

Sunt momente în viață când un om știe că trebuie neapărat să facă *ceva*, dar fiecare opțiune pare mai periculoasă decât cealaltă și orice decizie pare să prevestească deznădejdea. Indiferent ce se întâmpla, Scott știa că, într-un fel, viața lui Ashley s-ar putea să depindă de decizia pe care avea s-o ia el în următoarele secunde.

Poate viețile lor, ale tuturor.

Înspăimântat la gândul că panica începe să pună stăpânire pe întreaga sa ființă, Scott trase adânc aer în piept și, încercând să-și limpezească gândurile, opțiunile și șansele, o luă la fugă înspre casă.

Hope vru să țipe și-și căscă gura, dar din gâtlej nu-i ieși nici un sunet. Nici măcar nu icni, ci scoase doar un gâfâit aspru, răgușit.

Cel de-al doilea glonț pătrunsese pe sub bărbia bătrânului, făcându-i praf dinții, spulberându-i limba și gingiile, după care i se înfipsese direct în creier, omorându-l instantaneu. Împușcătura îi zdruncinase trupul, aproape desprinzându-l de pe Hope, dar apoi se prăbuși la loc peste ea, țintuind-o la pământ și sufocând-o sub greutatea sa.

Mâna lui era încă încleștată pe mânerul cuțitului, dar forța cu care i-l implântase în carne dispăruse. Hope aproape că-și pierdu cunoștința din cauza durerii cumplite. Inima și plămânii îi erau străbătute de săgeți de foc, iar agonia i se instala încet-încet în creierul încețoșat. Se simți dintr-odată epuizată și o parte din ea o îndemna să închidă ochii, să adoarmă chiar acolo, în momentul acela. Însă cu un ultim strop de voință, își adună toate puterile rămase ca să dea la o parte cadavrul bătrânului. Încercă o dată, dar nu reuși. Mai încercă o dată și îl clinti câțiva centimetri. Împinse pentru a treia oară. Era ca și cum ar fi încercat să urnească un bolovan îngropat în pământ.

Auzi ușa deschizându-se, dar nu vedea cine e.

Din nou, făcu un efort uriaș să nu-și piardă cunoștința, trăgând aer în piept.

– Doamne Dumnezeule!

Vocea îi era familiară. Scoase un geamăt surd.

Dintr-odată, greutatea trupului care-o țintuia la pământ, ca un val uriaș, dispăru ca prin farmec și se simți eliberată. Leșul celui care fusese până nu demult tatăl lui O'Connell se rostogoli pe linoleumul de pe podeaua bucătăriei.

– Hope! Doamne! își auzi ea numele și se forță să-și întoarcă încet capul în direcția de unde venea vocea.

– Bună, Scott. Reuși să schițeze un zâmbet, deformat de durere. Am avut niște probleme.

– Nu, zău. Trebuie să te scot rapid de aici.

Hope încuviință din cap și se căzni să se ridice în șezut. Mânerul cuțitului se vedea ieșindu-i dintre coaste. Scott vru să pună mâna pe el, dar ea scutură din cap.

– Nu-l atinge, insistă ea.

El clătină din cap.

– Bine.

O ajută să se ridice în picioare, iar Hope încercă să pășească. Mișcarea îi provocă mari dureri, dar își învinse senzația de amețeală. Scrâșnind din dinți și sprijinindu-se de Scott, păși peste trupul bătrânului O'Connell.

– Am nevoie de ajutor. Se agăță de umărul lui Scott, care o conduse spre ușă.

– Arma, șopti ea. N-o putem lăsa aici.

Scott privi în jur și zări pistolul pe podea. Îl ridică și luă rucsacul lui Hope. Vârî arma înapoi în punga de plastic, o închise cu grijă și apoi își azvârli rucsacul pe umărul celălalt.

– Haide să ieșim, spuse el.

Se îndreptară, cu pași împleticiți, spre ușă și apoi intrară în șopron, retrăgându-se în colțul cel mai întunecos al acestuia. Scott o rezemă de perete.

– Trebuie să mă gândesc.

Ea dădu din cap, trăgând în piept aerul rece, care îi limpezea gândurile. Simplul fapt că ieșise de pe tărâmul acela al morții îi dădea puteri. Se săltă puțin din loc.

– Pot să mă mișc.

Scott era frământat de sentimente învălmășite, de groază, panică și determinare, deopotrivă. Era conștient că trebuie să gândească limpede și eficient. Scoase cagula de pe fața lui Hope și în clipa aceea înțelese de ce se îndrăgostise Sally de ea. Durerea fizică pe care o resimțea în acele momente imprimase pe chipul ei o frumusețe neasemuită. Scott realiză instantaneu că ceea ce făcuse Hope era nu doar spre binele lui Ashley și al lui Sally, ci și pentru binele lui.

– Cred că am sângerat pe podea. Dacă poliția...

Scott dădu din cap. Chibzui câteva clipe, apoi dintr-odată știu ce are de făcut.

– Așteaptă-mă aici. Crezi că poți?

– Sunt în regulă, spuse Hope, deși se vedea clar că nu era așa. Sunt doar accidentată, nu invalidă, adăugă ea, apelând la un vechi clișeu din lumea sportului. Dacă ești accidentat, poți să joci mai departe, dar dacă ești invalid, nu mai poți.

– Mă întorc rapid.

Scott se furișă pe după colțul șopronului și apoi se ghemui la pământ, cercetând cu privirea învălmășeala de componente auto, scule, cutii goale de vopsea și mormane de țigle de acoperiș. Știa că undeva pe-acolo se afla lucrul de care avea nevoie, dar nu era sigur că-l poate depista în întunericul din șopron.

„Norocule, vino în ajutor", șopti el ca pentru sine.

Atunci zări ceea ce căuta. Era un recipient roșu, de plastic.

„Te rog, își zise. Nu cumva să fii gol."

Ridică recipientul, îl scutură și își dădu seama că mai era lichid înăuntru, cam o treime din cantitatea inițială. Desfăcu capacul și simți mirosul inconfundabil de benzină.

Scott se îndoi de mijloc și se furișă cât putu de repede până la ușa laterală a casei.

Pentru o clipă, crezu că i se face rău și trebui să-și reprime senzația bruscă de greață. Mai devreme, când intrase prima oară, fusese concentrat exclusiv asupra lui Hope, având în minte un sigur gând: s-o scoată din casă. Acum însă era singur cu cadavrul bătrânului O'Connell și pentru prima oară își coborî privirea și văzu fața sfârtecată a bărbatului, găurită în chip monstruos. Trase aer în piept și-și impuse să-și păstreze cumpătul, dar degeaba. Își simțea inima bătându-i nebunește și lucrurile începură parcă să danseze în jurul lui. Dezordinea produsă în urma încăierării și sângele din bucătărie păreau să capete strălucire, de parcă ar fi fost vopsite în culorile cele mai vii. Își zise că, în mod normal, moartea ar trebui să facă lucrurile mai întunecate, nicidecum mai luminoase.

Scott respira anevoios, umblând cu pași împleticiți.

Privi înspre locul unde o găsise pe Hope, țintuită sub trupul lui O'Connell senior și unde ar fi trebuit să fie o baltă de sânge, însă nu se zăreau decât vreo câteva picături roșii pe linoleum. Turnă niște benzină peste petele de sânge, după care vărsă restul pe hainele bătrânului. Aruncă o privire în jur și zări un prosop de șters vasele, pe care îl înmuie în sângele îmbibat cu benzină de pe pieptul bărbatului. Apoi și-l vârî în buzunar.

Îl cuprinse iarăși greața și dădu să se sprijine de perete, dar se opri. Fiecare secundă în plus pe care o petrecea la locul crimei sporea șansele de-a lăsa urme. Se ridică, aruncă recipientul jos și se apropie de aragaz. Pe tejghea, lângă arzătoarele aragazului, se afla o cutie de chibrituri.

Se trase cât mai aproape de ușă, aprinse toată cutia și apoi o aruncă pe pieptul tatălui lui O'Connell.

Benzina se aprinse numaidecât într-o văpaie uriașă. O clipă, Scott rămase nemișcat, urmărind flăcările care începeau să se împrăștie, după care se răsuci pe călcâie și se furișă afară, în întunericul nopții.

O găsi pe Hope rezemată de peretele șopronului. Își ținea mâna pe mânerul cuțitului, care era tot înfipt în ea.

– Trebuie să te forțezi să mergi, îi spuse el.

– Pot să merg, răspunse ea pe un ton răgușit.

Se furișară amândoi la adăpostul umbrelor, până ajunseră în stradă. Scott își petrecuse brațul pe după umerii lui Hope, ca să se poată sprijini de el, și păși încet prin întuneric. Ea-l conduse spre mașina sa. Nici unul nu se uită în urmă, la casa lui O'Connell. Scott se rugă ca focul să nu se extindă foarte rapid, ca să mai treacă vreo câteva minute până să fie observat de vecini.

– Ești bine? șopti el.

– Mă descurc, răspunse Hope, rezemându-se de el.

Aerul nopții o ajuta să-și pună ordine în gânduri și să-și controleze durerea, deși la fiecare pas se simțea sfâșiată de un junghi insuportabil. Oscila între încredere, speranță, disperare și neputință. Știa că, indiferent ce plănuise Sally în continuare, lucrurile n-aveau să decurgă conform planului. Sângele care-i șiroia din rană părea să confirme lucrul ăsta.

– Continuă să mergi, o îndemnă Scott.

– Parc-am fi un cuplu ieșit la o plimbare pe timp de noapte, spuse Hope în glumă, încercând să ignore durerea. Când ajungem la colț, o luăm la stânga, iar mașina ar trebui să fie puțin mai încolo, pe la jumătatea străzii.

Fiecare pas părea mai anevoios decât cel de dinainte. Scott nu știa ce s-ar face dacă s-ar ivi vreo mașină ori dacă cineva ar ieși din casă și ar da cu ochii de ei. În depărtare se auzeau niște câini lătrând. În timp ce se îndreptau, clătinându-se, către colțul străzii, semănând cu doi cheflii care băuseră prea mult la cină, Scott zări mașina ei. Petrecerea din casa din apropiere devenise și mai zgomotoasă.

Hope izbuti să se țină singură pe picioare. Simți că are nevoie de toată fărâma de putere care-i mai rămăsese, de fiecare mușchi din corpul ei slăbit.

– Pune-mă la volan.

Vorbi pe un ton cât mai categoric, ca să-l împiedice pe Scott să protesteze.

– Nu poți să conduci. Trebuie să te vadă un doctor, să mergi la spital.

– Da, dar nu aici. Nu în zona asta.

Hope reflectă câteva secunde, încercând să-și păstreze mintea limpede, cu toate că durerea îi tulbura gândurile.

– Afurisitele de plăcuțe de înmatriculare, spuse ea. Cele pe care le-ai schimbat. Schimbă-le înapoi.

Scott era descumpănit. Nu i se părea că asta ar fi o prioritate, comparativ cu pansarea rănii și internarea ei de urgență.

– Uite ce e...

– Fă-o odată!

O ajută să se așeze la volan, cum îi ceruse. Luă geanta cu plăcuțele și, trăgând aer adânc în piept, aruncă o privire încruntată în direcția casei unde petrecerea era în toi, apoi se aplecă și schimbă rapid numerele mașinii închiriate, montându-le la loc pe cele originale. Le luă pe celelalte și le vârî în rucsac, după care îndesă prosopul îmbibat în sânge și benzină în punga de plastic în care se afla și pistolul.

Se apropie apoi de Hope. Aceasta vârâse cheile în contact; cu fața schimonosită de durere, își dezlipi banda pe care și-o înfășurase în jurul gleznelor și-și scoase cele două perechi de mănuși de pe mâini. I le dădu pe toate, inclusiv cagula, lui Scott. Acesta o privi neputincios cum își extrage cuțitul din rană.

– Dumnezeule! gemu ea.

Își lăsă capul pe spate și aproape că-și pierdu cunoștința. Însă durerea era atât de intensă, încât n-o lăsă nici să leșine. Trase cu putere aer în piept.

– Trebuie să te duc la spital.

– Mă duc singură. Tu ai destule de făcut. Arătă cu mâna înspre cuțit. O să-l păstrez. Îl aruncă pe podeaua mașinii, împingându-l mai la o parte, să nu se vadă.

– Aș putea să-l fac dispărut, spuse Scott.

Lui Hope îi era destul de greu să judece limpede, dar scutură din cap.

– Scapă de celelalte lucruri, și de plăcuțe, în așa fel încât să nu poată fi asociate cu mașina asta.

Se străduia din răsputeri să-și aducă aminte ce trebuie făcut și să acționeze metodic, dar durerea o împiedica să judece calm și rațional. Și-ar fi dorit să fie Sally lângă ea. Sally ar fi sesizat toate dedesubturile și toate detaliile situației. La asta se pricepea ea cel mai bine, se gândi Hope. Se întoarse către Scott și încercă să-l privească altfel, ca pe o prelungire a lui Sally, cum de altfel și fusese cândva, cel puțin așa își imagina.

– În regulă, spuse ea. Ne ținem în continuare de planul stabilit. Pot să conduc. Tu fă ce ai de făcut. Arătă cu mâna înspre rucsacul în care se găsea pistolul.

– Nu pot să te las singură. Sally nu mi-ar ierta-o niciodată.

– N-o să mai aibă şansa să te ierte dacă nu mă laşi să plec. Suntem cam în urmă cu timpul. Ce ai tu de făcut în continuare este de o importanţă crucială.

– Eşti sigură?

– Da, spuse Hope, deşi ştia că e o minciună. Nu era sigură de nimic. Du-te. Du-te acum.

– Ce să-i spun lui Sally?

Hope căzu pe gânduri câteva clipe. O mulţime de lucruri îi trecură prin cap, dar se mulţumi să spună doar atât:

– Spune-i că voi fi în regulă. O să vorbesc cu ea mai târziu.

– Eşti sigură?

Scott aruncă o privire spre locul în care fusese înjunghiată şi văzu că salopeta neagră îi era pătată cu sânge.

– Nu-i aşa de rău precum pare, minţi Hope din nou. Hai, du-te, să nu cumva să ratezi ocazia.

Gândul că, după tot ce se întâmplase, s-ar putea ca planul lor să dea greş aproape că o scotea din minţi. Îi făcu semn cu mâna lui Scott.

– Du-te.

– Bine, răspunse el, făcând un pas în spate.

– Şi, Scott...

– Da?

– Mulţumesc c-ai venit să mă ajuţi.

Scott clătină din cap.

– Tu ai făcut ce-a fost mai greu.

Închise portiera maşinii şi o urmări pe Hope aplecându-se deasupra volanului şi pornind motorul. Se dădu un pas în spate, iar ea demară în viteză. Rămase singur în întuneric privind-o cum se îndepărta, până când stopurile roşii ale maşinii dispărură în bezna care-l împresura. Atunci îşi azvârli rucsacul pe spate şi porni în pas alergător înspre staţia de autobuz.

Întârziase, știa asta, lucru care se putea să aibă consecințe dezastruoase, dar cu toate astea era hotărât să respecte planul stabilit de Sally. Nu știa dacă Hope mai putea să facă ceva în noaptea asta, dar spera ca norocul să fie de partea lor. Aveau mare nevoie de el în orele care urmau.

Sally parcase în fața mallului, chiar la marginea parcării, unde ea și Scott stabiliseră să se întâlnească. Se uită la ceas, apoi își verifică cronometrul, puse mâna pe telefon și vru să sune pe cineva, dar apoi se răzgândi. Era la o distanță de aproximativ patruzeci și cinci de minute de Boston, aproape de autostrada interstatală, într-un loc ales din aceleași motive pentru care îl alesese și pe celălalt, unde se întâlnise cu Hope ca să-i dea arma. Acesta era diferit doar prin faptul că îi permitea lui Scott un acces facil la autostrada ce ducea înapoi, în vestul Massachusetts-ului.

Își rezemă capul de tetieră și închise ochii. Își impuse să nu se gândească la toate nenorocirile care se puteau întâmpla în noaptea aceea. Erau niște amatori în materie de crimă, se gândi ea. Da, aveau fiecare o oarecare experiență, care îi făcuse să considere că plănuirea, organizarea și conceptualizarea crimei erau un lucru realizabil, dar în ce privește executarea propriu-zisă a planului erau complet neștiutori. Într-un fel, atunci când plănuise desfășurarea evenimentelor din seara aceea, se gândise că lipsa lor de experiență avea să fie principalul lor atu. Niște profesioniști n-ar proceda așa în nici un caz. Planul lor era prea dezordonat, prea haotic și depindea mult prea mult de eficiența fiecăruia dintre participanți. Tocmai asta era punctul său forte, conchise în sinea ei.

Niște intelectuali n-ar face ceea ce făceau ei. Drogații și indivizii predispuși la violență ar ajunge, probabil, să comită

crime la un moment dat, în ascensiunea lor vertiginoasă pe scara infracționalității. În cazul lor, era ceva firesc.

Își strânse pleoapele cu putere.

Poate ideea că ei trei s-ar putea adapta statutului de criminali era doar o fantezie, până la urmă. Și-i imagină instantaneu pe Scott și pe Hope cu cătușe la mâini, înconjurați de polițiști. Tatăl lui O'Connell ar depune mărturie împotriva lor, fără îndoială, iar ea ar fi acuzată în clipa în care fie Scott, fie Hope ar ceda la interogatoriu.

Ashley, chiar dacă o avea pe Catherine alături, ar rămâne singură în fața lui Michael O'Connell.

Își deschise ochii și contemplă lumina verzuie din parcare.

Scott nu se zărea nicăieri.

Hope era, probabil, pe drum spre casă.

Michael O'Connell era oprit, probabil, undeva pe marginea drumului, încercând să-și schimbe roata spartă sau așteptând sosirea mașinii de service. Probabil era furios; înjura și se întreba ce s-o fi întâmplat. Cu siguranță nu se aștepta să fie implicat într-o reprezentație în care să-i fie rezervat rolul principal. Sally zâmbi. Se gândi că, în mod ironic, rolul care comportase cele mai mici riscuri, cum ar fi uitarea replicii sau alte greșeli banale, fusese al lui, fără ca el să aibă măcar habar de asta. Era lucrat pe la spate și habar n-avea că urma să fie eliminat, înlăturat din viața lui Ashley pentru totdeauna.

Își încleștă pumnii, spunându-și în sinea sa: „Te-am prins, nemernicule".

Expiră prelung. „Sper."

Scott trebuia să apară din clipă-n clipă.

Se-apucă să lovească volanul cu palmele, cuprinsă de frustrare și disperare.

– Unde naiba ești? șopti agitată, scrutând – pentru a câta oară? – împrejurimile. Haide, Scott, vino odată!

Întinse iarăși mâna după telefon, dar apoi îl lăsă jos. Așteptarea era unul dintre lucrurile cele mai grele, se gândi. Cel mai greu dintre toate era însă să depindă de cineva pe care crezuse cândva că-l iubește, pe care-l înșelase, îl părăsise și mai apoi divorțase de el. Adevărul era că singurul motiv pentru care relația dintre ea și fostul ei soț era cât de cât civilizată îl reprezenta Ashley. Un motiv suficient de puternic încât să-i ajute să treacă cu bine peste noaptea aceasta.

Apoi gândurile sale se concentrară asupra lui Hope. Scutură din cap, iar ochii i se umeziră de lacrimi. Știa că poate avea încredere deplină în Hope, cu toate că în ultimele luni nu făcuse mai nimic ca să merite lucrul acesta. Avea senzația că plutește pe un ocean de incertitudini.

– Hai odată! șopti din nou, de parcă putea să influențeze în vreun fel apariția lui Scott.

Un tomberon verde uriaș se afla în colțul îndepărtat al parcării în care Scott își lăsase camioneta. Spre marea lui ușurare, tomberonul era aproape plin, nu numai cu saci de gunoi, ci și cu sticle goale, doze și tot felul de alte rămășițe. Puse mâna pe unul dintre saci, care părea umplut doar parțial, îl desfăcu și aruncă înăuntru plăcuțele furate, fâșiile de bandă adezivă și mănușile. Apoi legă sacul la loc, cu grijă ca să nu se desfacă și îl așeză înapoi, în mijlocul mormanului de gunoi. Bănuia că tomberonul avea să fie golit în curând, probabil chiar în ziua următoare.

Se întoarse rapid la camionetă și aștepta să nu mai fie nici o mașină prin apropiere înainte să pornească motorul.

După ce puse rucsacul jos, în mașină, Scott se schimbă înapoi la costum și cravată. Știa că trebuie să se grăbească, dar și mai important era să nu atragă atenția asupra sa. Ar fi vrut să apese pedala de accelerație, dar se stăpâni și, ascultător, își menținu viteza sub limita legală. Chiar și când intră pe autostrada interstatală, îndreptându-se spre locul de întâlnire cu Sally, rămase cuminte pe banda din mijloc.

Nu știa ce-ar putea să-i zică în clipa când avea s-o vadă.

I se părea că nu există cuvinte potrivite care să descrie ce se petrecuse în seara aceea. Dacă nu-i spunea nimic, avea să-l urască. Dacă-i povestea tot ce se întâmplase, avea să fie îngrozită și, la fel, avea să-l urască. Va vrea să meargă la Hope numaidecât, renunțând la restul planului.

Totul putea să se năruie într-o clipă.

Conducea prin noapte, conștient de faptul că avea s-o mintă. Nu prea mult, dar suficient. Gândul acesta îl întristă și-l înfurie deopotrivă, dar mai cu seamă îl făcu să se simtă incompetent și profund necinstit.

Când intră în parcare, virând de pe autostradă, o zări pe Sally. Acceleră și, odată ajuns lângă ea, parcă pe locul alăturat.

Scott înșfăcă rucsacul în care se găseau pistolul și prosopul pătat cu sânge și benzină, apoi se dădu jos din mașină.

Sally rămase în mașină, dar porni motorul.

– Ai întârziat, spuse ea. Nu știu dacă mai am destul timp. A mers totul cum plănuisem?

– Nu tocmai, spuse Scott. N-a fost atât de simplu pe cât credeam noi.

– Ce vrei să spui?

Sally adoptase din nou tonul acela dur, avocățesc.

– A avut loc o mică încăierare. Hope și-a îndeplinit misiunea, a dus la capăt sarcina pe care și-a asumat-o. Scott ezită o

clipă. Dar a fost puțin rănită în timpul confruntării. Acum e în mașină, se îndreaptă spre casă. Iar eu mi-am făcut griji că ar fi putut să lase vreun indiciu în urma ei, care s-o plaseze la locul crimei, așa că am dat foc la casă.

– Dumnezeule! exclamă Sally. Dar asta nu era în plan!

– Am fost îngrijorat, pur și simplu, pentru eventualele urme, înțelegi? Și m-am gândit că ăsta ar fi cel mai bun mod de a compromite scenariul pe care vreun polițist mai răsărit s-ar putea să și-l imagineze. Nu asta ne-ai spus și tu?

Sally dădu din cap în semn de încuviințare.

– Da. Da. Bine. Presupun că nu va fi o problemă.

– În rucsac se află un prosop, în care am învelit obiectul. Pe țeavă vor rămâne, așadar, urme de benzină. Să arunci prosopul după aceea.

Sally încuviință din nou.

– Ăsta a fost un gest inteligent. Dar mai zi-mi despre Hope, cum se simte?

Scott se întrebă dacă minciuna i se citea sau nu pe chip.

– Ea e în grafic, ca timp. Acum fă ce ai de făcut și o să vorbești cu ea mai târziu.

– Ce a pățit Hope? Vreau să știu exact, îi ceru Sally pe un ton tăios.

– Trebuie să pleci. Să te întorci în Boston. Timpul este esențial. Nu putem ști ce are de gând să facă O'Connell.

– Ce a pățit Hope? repetă Sally, cu o furie amară în glas.

– Ți-am spus, a avut loc o încăierare. A fost tăiată cu un cuțit. Când m-am despărțit de ea, mi-a zis să-ți spun că e în regulă. Pricepi? Exact astea au fost cuvintele ei: „Spune-i lui Sally că sunt în regulă". Trebuie să isprăvești treaba în noaptea asta. Cu toții dorim lucrul ăsta. Hope și-a îndeplinit partea ei.

Eu, pe-a mea, la fel. Acum e rândul tău. E ultimul lucru, după care... Nu-și mai încheie propoziția.

Sally ezită.

– A fost tăiată cu un cuțit? Cum adică *tăiată cu un cuțit?* Spune-mi adevărul.

– Dar ăsta e adevărul, îi răspunse Scott pe un ton dur. A fost tăiată. Asta este. Acum pleacă.

Lui Sally îi trecură prin minte o sumedenie de răspunsuri pe care i le-ar fi dat fostului său soț în clipa aceea, dar se abținu. Oricât era de supărată, știa că odată, cu mulți ani în urmă, îl mințise, și iată că acum el era cel care o mințea în față, iar ea nu putea să facă nimic în acest sens. Clătină din cap, parcă nemaiavând încredere în propria voce, apoi luă rucsacul și demară în trombă. Din nou, Scott rămase singur, privind la luminile mașinii ce dispărea în întunericul nopții.

– Așa că, spuse detectivul, arătând cu degetul înspre fotografiile de la locul crimei, focul a distrus totul. Și, mai mult decât focul, apa aia nenorocită pe care o împroașcă pompierii peste tot. Desigur, nu le poți cere să nu facă asta, spuse el chicotind ușor. Am avut noroc că n-a ars toată casa. Flăcările au fost concentrate în zona bucătăriei. Vedeți peretele ăsta, pârjolit tot? Specialistul în incendieri a zis că autorul focului era un amator care n-a știut ce face și, în loc să direcționeze flăcările înspre restul camerelor, le-a întețit până-n tavan. Așa se face că au fost observate de vecinul de peste drum. În fine, până la urmă am fost norocoși c-am reușit să punem lucrurile cap la cap.

– Ați avut de-a face cu multe cazuri de crimă înainte? am întrebat eu.

– Aici? Nu suntem ca în Boston sau în New York. Suntem un departament destul de modest. Însă laboratorul de criminalistică

e excepțional, iar medicul legist e un om competent, așa că, atunci când se petrece o crimă, în general ne ocupăm de investigarea ei cu profesionalism. Majoritatea crimelor cu care ne confruntăm sunt rezultatul unor dispute domestice ce scapă de sub control, sau, alteori, al unor tranzacții eșuate cu droguri. De cele mai multe ori dăm de făptaș sau dacă nu, de vreun amic de-al lui, care ne spune ce s-a întâmplat.

– În cazul ăsta n-a fost așa, nu?

– Nu. Au fost câteva lucruri care ne-au contrariat grozav la început. Și nu e nimeni care să verse vreo lacrimă pentru că O'Connell a dat ortu' popii. Era un soț îngrozitor, un tată îngrozitor, un vecin îngrozitor, în fine, un pungaș și-un escroc, asta-i clar ca lumina zilei. Dacă ar fi avut un câine, cred că l-ar fi înfometat și l-ar fi bătut de două ori pe zi, doar așa, din principiu, înțelegeți ce vreau să zic? În fine, am găsit destule urme prin casă și la locul crimei ca să avem de unde să-ncepem cercetările.

Am încuviințat din cap.

– Dar ce anume v-a îndrumat în direcția corectă?

– De fapt, au fost două lucruri. Imaginați-vă, aveam un cadavru parțial carbonizat și, ca niște tâmpiți ce suntem, la început am crezut că bătrânul O'Connell s-o fi îmbătat și o fi dat singur foc la casă, din greșeală. O fi adormit cu țigara într-o mână și cu sticla de whisky în cealaltă. Desigur, pentru asta ar fi trebuit să-l găsim mai degrabă în sufragerie, pe fotoliu sau în patul lui, în dormitor, nu pe podeaua din bucătărie. Dar când medicul legist a făcut autopsia cadavrului carbonizat, a descoperit rana produsă în urma împușcăturii și a găsit un glonț de calibrul .25 înfipt în creier, iar altul, în umăr. Ei bine, de aici lucrurile au luat o nouă întorsătură. Așa că ne-am întors la locul faptei, căutând indicii care să ne furnizeze o pistă. Medicul a mai găsit fragmente de piele sub unghiile mortului, din care am putut extrage ADN-ul și, dintr-odată, ne-am dat seama că la locul crimei

avusese loc o încăierare ce s-a încheiat tragic pentru nenorocitul de bătrân. Pe când împrejmuiam locul faptei, unul dintre vecini și-a adus aminte că văzuse o mașină cu numere de Massachusetts plecând în trombă din fața casei, nu cu mult timp înainte de izbucnirea focului. Apoi, pe baza rezultatului testului ADN, am obținut un mandat de percheziție. Și ce credeți c-am găsit?

Zâmbea, așteptând să zic ceva, după care pufni scurt, cu satisfacția polițistului care constată că, din când în când, lucrurile merg așa cum e normal să evolueze.

Cât despre mine, nu eram atât de sigur că aș fi ajuns la aceeași concluzie.

45

O conversație... unilaterală

Hope se îndrepta spre nord, spre granița cu Maine. Avea de gând să ajungă într-un loc, aproape de malul mării, unde fusese cu mulți ani în urmă, într-o vacanță de vară, la scurtă vreme după ce o cunoscuse pe Sally și se îndrăgostiseră. Fusese prima oară când o luaseră pe Ashley cu ele în vacanță. Era un loc sălbatic, cu pâlcuri dese de copaci și tufișuri încâlcite ce coborau până la marginea apei, în timp ce talazurile uriașe ale Atlanticului se năpusteau cu furie asupra țărmului stâncos, împroșcând în jur stropi de apă sărată. Vara aici era un loc magic, cu foci care se jucau pe stânci și o mulțime de specii de păsări de mare ce se tânguiau în aerul mângâiat de briza oceanului. Acum era pustiu, spera ea, tocmai de aceea socotea că aici ar avea liniște, ca să chibzuiască bine ce are de făcut în continuare.

Își ținea brațul lipit de trup, apăsând pe locul rănii, în zona coastelor. Asta împiedica sângerarea, în timp ce rana îi pulsa de-o durere surdă, constantă. Nu o dată avusese senzația că își pierde cunoștința, dar după un timp își recăpătă cât de cât puterile și, cu dinții încleștați de durere, își zise că avea să reușească să ajungă la destinație.

Încercă să înțeleagă ce i se întâmplase. Își imagină organele interne – stomacul, splina, ficatul, intestinele – și, ca într-un joc de copil, încercă să ghicească unde era atinsă de lama cuțitului.

Zona aceea de țară părea chiar mai întunecoasă decât noaptea ce-o învăluia. Pâlcuri uriașe de pini negri străjuiau șoseaua, urmărind-o parcă în tăcere. Ieșind de pe autostradă, fu străpunsă de o durere ascuțită în clipa când învârti de volan și intră pe drumul șerpuitor ce-i aducea aminte de locurile copilăriei. Încercă să-și controleze respirația, inspirând câte puțin din aerul curat al nopții. Își imagină că se află pe drumul spre casa unde copilărise. O vedea pe mama ei, tânără pe-atunci, cu părul prins în vârful creștetului, lucrând în grădină, în timp ce tatăl său se afla pe terenul de fotbal pe care îl construise pentru ea, jucându-se cu mingea. Parcă îl și auzea strigând-o să vină afară, să se joace împreună. Avea o voce puternică, plină de viață, nu ca mai târziu, când zăcea pe patul de spital, bolnav și neputincios.

„Ajung în curând", își zise în sinea ei.

Niște indicatoare mici, cafenii, plantate la fiecare câțiva kilometri o îndrumau înspre locul cu pricina. Se simțea deja în aer mirosul sărat al oceanului. Își aduse aminte că undeva se afla o parcare ferită, care cu siguranță era pustie acum, în luna noiembrie. O alee îngustă, acoperită cu ace de pin, șerpuia printre pâlcurile de arbori și tufișuri, apoi trecea pe lângă un teren întins, de picnic, pentru ca mai apoi, după încă un kilometru, să ajungă la ocean. Își ridică privirea și văzu luna perfect rotundă. Avea să-i fie de mare folos lumina ei palidă. „O lună perfectă pentru vânătoare", își zise. Avea conturul de un galben strălucitor, semn că zăpada și înghețul băteau la ușă. Se îndoia că avea să întâlnească pe cineva; habar n-avea ce explicații ar putea să dea, la o adică. Nu mai avea energie să mintă nici dacă ar fi fost vorba de cel mai blajin polițist sau paznic.

Hope văzu încă un indicator, de data asta de culoare albastră, cu un „H" mare, alb, în centru.

Era o ispită nedreaptă, își zise ea. Uitase că la numai câțiva kilometri distanță se afla un spital.

Pentru o clipă, își imagină că o ia în direcția aceea. Spitalul ar întâmpina-o cu o lumină orbitoare și cu indicatorul INTRAREA DE URGENȚĂ afișat la vedere, cu litere roșii de-o șchioapă. Pe aleea circulară din fața spitalului ar fi parcate, probabil, una sau două ambulanțe. Iar înăuntru, la recepție, ar da de-o asistentă însărcinată cu trierea urgențelor.

Și-o imagină pe asistentă: o femeie robustă, între două vârste, pe care sângele sau pericolul n-o tulbură. I-ar fi de-ajuns să arunce o singură privire la rana ei și în clipele următoare Hope s-ar trezi pe masa de operație, înconjurată de medici și asistente, toți aplecați deasupra ei, încercând să-i salveze viața.

„Cine ți-a făcut asta?" ar întreba-o unul dintre ei. Desigur, ar avea la îndemână un carnețel în care să noteze cuvintele ei.

„Eu singură."

„Hai, serios, cine te-a înjunghiat? Poliția e pe drum și va vrea să știe. Spune-ne nouă."

„Nu pot să vă spun."

„Dar nu pricepem. Avem nevoie de răspunsuri. De ce ești aici? De ce ești atât de departe de casă? Ce ai făcut în noaptea asta?"

„Nu pot să vă spun."

„Mai bine zis nu vrei să ne spui. E destul de suspect. Avem niște bănuieli. Dacă vei supraviețui acestei nopți, o să avem și mai multe întrebări."

„N-am să vă răspund."

„Ba da, o vei face. Mai devreme sau mai târziu, vei răspunde. Şi încă un lucru, de ce eşti pătată cu sângele altcuiva? Cum a ajuns pe salopeta ta?"

Hope scrâşni din dinţi şi conduse mai departe, spre ocean.

Sally parcă vizavi de blocul unde locuia Michael O'Connell, aproape în acelaşi loc în care oprise şi mai devreme în acea seară. Strada era pustie, cu excepţia celor câteva maşini parcate în faţa blocului. Zona era cufundată în întuneric, noaptea furişându-se pe la colţuri, umbrele strângându-se laolaltă, ca la un sfat de taină, urzind planuri ascunse, menite să ţină la distanţă luminile ce se încăpăţânau să răzbată din părţile mai animate ale oraşului.

Îşi privi mai întâi ceasul de la mână, apoi cronometrul, care fusese fixat pentru întreaga zi. Inspiră prelung. Timpul trecea insuportabil de încet.

Sally privea neclintită faţada blocului lui Michael O'Connell. Ferestrele de la apartamentul acestuia erau cufundate în întuneric.

Iscodind cu privirea în susul şi-n josul străzii, se simţi cuprinsă de tulburare. Cât de aproape era? La două minute distanţă? La douăzeci? Venea încoace sau nu?

Scutură din cap. Ar fi trebuit ca o persoană să-l urmărească din clipa când plecase de la tatăl său, astfel încât să fie la curent cu tot ceea ce O'Connell avea de gând să facă în ziua aceea. Îşi muşcă buzele. Dar asta i-ar fi pus pe toţi în pericol, pentru că ar fi însemnat ca unul dintre ei să se afle mult prea aproape de O'Connell. De aceea lăsase descoperit acest interval de timp – dintre plecarea lui din casa părintească şi revenirea sa acasă. Scott îi predase însă arma cu întârziere, iar acum nu ştia cât timp mai avea la dispoziţie până la sosirea lui O'Connell.

Îi dezumflase roata, așa cum stabiliseră? Rămăsese undeva blocat, pe drum? Incertitudinea o scotea din minți.

Privind pe scaunul de alături, la rucsacul în care se afla pistolul, simți imboldul de a-l arunca, pur și simplu, într-un tomberon din spatele blocului. Și acolo erau mari șanse să fie descoperit de polițiști. Însă nu exista garanția că avea să fie așa, iar într-un plan cu atâtea necunoscute, măcar partea asta să fie o certitudine.

Într-un impuls de moment, puse mâna pe telefon. Nu și-o putea scoate din minte pe Hope.

„Oare pe unde ești? se întrebă ea, în șoaptă. Ești teafără?"

Mâinile îi tremurau. Nu știa dacă din pricina gândului că O'Connell ar putea să o prindă asupra faptului și să distrugă tot ce plănuiseră sau din cauză că se temea pentru Hope. Încercă să-și imagineze prin ce trecuse, să descifreze înțelesul ascuns al celor rostite de Scott, dar toate aceste gânduri nu făceau decât s-o înspăimânte și mai tare.

O'Connell era tot mai aproape, cu fiecare minut care trecea; îl simțea parcă.

Era conștientă că trebuie să acționeze fără întârziere. Totuși, paralizată de nesiguranță, șovăia.

Hope se afla undeva singură, în suferință; simțea și asta. Dar nu putea să facă nimic.

Scoase un geamăt surd, din străfundul gâtlejului.

În clipa aceea, cu un efort extraordinar de voință, Sally luă rucsacul și se dădu jos din mașină. Se rugă ca noaptea s-o ascundă sub faldurile sale întunecate, în timp ce traversă strada, cu capul vârât între umeri. Știa că, dacă cineva ar vedea-o și ar face legătura între persoana sa și O'Connell, totul s-ar nărui. Se împotrivi imboldului de-a o lua la fugă și păși cât putu de normal. Contactul vizual cu cineva ar fi fost, de asemenea, fatal.

La fel și conversația cu cineva. Și orice gest care ar atrage atenția asupra ei în decursul următoarelor secunde.

Știa că acesta era momentul decisiv pentru ea. Momentul culminant pentru toată înșiruirea de evenimente petrecute în noaptea aceea. Dacă ea dădea greș, s-ar duce de râpă totul, inclusiv Ashley. Arma crimei se afla în posesia ei. În clipa aceea, era complet vulnerabilă.

Își șopti în sinea ei: „Mergi mai departe".

În timp ce străbătea holul blocului, auzi zgomot de glasuri în lift, așa că se furișă pe casa scărilor și o luă la fugă, urcând câte două trepte deodată.

Se opri puțin lângă ușa solidă de la ieșirea în caz de incendiu, încercând să tragă cu urechea prin ea, apoi, realizând că era imposibil să audă ceva, o deschise ușor și se îndreptă hotărâtă spre apartamentul lui O'Connell. Avea în mână cheia de la doamna Abramowicz. Pentru o clipă o străfulgeră un gând înspăimântător: că el era înăuntru, întins în pat, pe întuneric. Trebuia să se gândească la un plan. Ce era de făcut dacă el se afla înăuntru? Dar dacă apărea înainte ca ea să-și termine treaba? Dacă o vedea pe hol? Sau în lift? Sau când avea să iasă din bloc, pe stradă? Ce-ar putea să-i spună? S-ar lupta cu el? Ar încerca să se ascundă? Oare el ar recunoaște-o?

Mâinile îi tremurau când deschise ușa apartamentului.

Intră rapid, închizând ușa în urma ei.

Își ciuli urechile, ca să audă eventualele zgomote de pași, respirație, trasul apei la baie sau țăcănitul tastelor de la computer – orice sunet care i-ar da de știre că nu e singură –, dar nu auzi nimic în afară de zgomotul chinuit al propriei respirații, care părea să crească în intensitate cu fiecare secundă.

„Fă-o acum! Fă-o acum! Nu mai ai timp! "

Se furișă pe coridor, temându-se să aprindă lumina, ocărându-se când se lovi de un perete. O lumină slabă se strecura din stradă pe ferestrele de la dormitor, ajutând-o să se orienteze. Trecând pe lângă o oglindă, își surprinse propria imagine, fapt care aproape îi smulse un țipăt.

Se repezi la debara și desfăcu înfrigurată rucsacul, scoțând pistolul. Simți mirosul înțepător de benzină, după cum o avertizase Scott. Vârî pistolul la loc, în bocanc, și peste el îndesă șoseta, cât mai adânc, ca să nu iasă mirosul. După ce împinse bocancul la locul lui, se ridică, sperând că așezase totul așa cum era înainte.

Sally își impuse să acționeze calm și eficient, să-și cântărească grijuliu fiecare pas, dar nu reuși. Puse mâna pe rucsacul acum gol, aruncă rapid o privire împrejur, conchise că totul arăta ca mai devreme și se întoarse, să plece.

Din nou, întunericul o făcu să se împleticească și se împiedică.

Încercă să-și păstreze cumpătul, impunându-și să n-o ia la fugă. Nu voia să se izbească de ceva, să dărâme vreun lucru. O'Connell nu trebuia să observe că fusese cineva la el în apartament, și încă de două ori în aceeași zi. Acesta era un lucru de o importanță crucială, își zise, în timp ce încerca să-și potolească bătăile inimii.

Își dorea aproape dureros de tare să iasă cât mai repede din apartament.

Când ajunse, în sfârșit, la ușă, o cuprinse panica. „E aici", își zise. I se părea că aude cheia răsucindu-se în broască. Că aude voci și zgomote de pași.

Își spuse că imaginația îi joacă feste, din cauza fricii, și-și impuse să se controleze. Ieși încetișor din apartament. Se uită în stânga și-n dreapta și văzu că nu era nimeni. Cu toate astea,

mâna îi tremura şi avea impresia că aude zgomote din toate părţile. Se dojeni şi se sili să-şi vină în fire.

Aşa cum făcuse şi mai devreme, încuie uşa şi coborî în holul de la intrarea în bloc. Tot pe scări. Străbătu holul şi apoi ieşi, în întunericul nopţii. Dintr-odată se simţi copleşită de bucuria reuşitei. Traversă strada, cufundându-se într-un anonimat mângâietor.

Pe stradă, în dreptul locului unde-şi parcase maşina, se afla un canal de scurgere. Cheia doamnei Abramowicz îi alunecă printre degete şi căzu, printre gratiile capacului, în noroiul de pe fundul canalului.

Intră în maşină, închise uşa şi abia după aceea, lăsându-şi capul pe spate, îşi dădu frâu liber lacrimilor. În clipa aceea se gândi că izbutiseră. „E-n siguranţă, îşi spuse. Am reuşit, Ashley e în siguranţă."

Apoi îşi aminti de Hope şi din nou fu cuprinsă de teamă. O teamă ce se căsca, nestăvilită, în sufletul ei, ca o gaură neagră, înghiţind-o, scufundând-o implacabil într-o teroare nedefinită. Sally avu senzaţia că-şi pierde răsuflarea. Puse mâna pe telefon şi formă numărul lui Hope.

Scott avu un sentiment de imensă uşurare când intră cu maşina pe aleea din faţa casei sale. Trase camioneta în spatele casei, la locul obişnuit, unde era greu de observat din stradă sau de către vecini. Strânse în grabă toate hainele pe care le purtase în noaptea aceasta şi le vârî în Porsche, după care se urcă la volan şi ieşi în stradă. Tură motorul la maximum, ca să se asigure că zgomotul va fi auzit de vecinii care nu dormeau la ora aceea.

În centru era o pizzerie frecventată îndeosebi de studenţi. La ora aceea – era aproape de miezul nopţii – prezenţa profesorului cu siguranţă n-ar fi trecut neobservată. Nu era un

lucru ieșit din comun – profesorii care stau toată ziua cu nasul între hârtii, corectând lucrări, simt și ei uneori nevoia să-și consume energia ieșind în oraș. Așadar, era cât se poate de firesc să fie văzut acolo.

Scott parcă mașina chiar în fața intrării, iar aceasta atrase atenția unor tineri care ședeau la tejghea, lângă fereastră. Automobilul sărea în ochi, așa se întâmpla de fiecare dată.

Își comandă o pizza cu pui și ananas, pe care o plăti, în mod deliberat, cu cardul de credit.

Dacă îl întreba cineva, nu putea să explice ce făcuse mai devreme în decursul acelei seri. „Am stat acasă și am corectat lucrări", ar fi spus. Și: „Nu, nu răspund la telefon când lucrez". Cert era că n-ar fi putut să conducă de la locuința tatălui lui O'Connell până în Boston și apoi să se întoarcă în vestul Massachusetts-ului în acel interval de timp. „Omor pe cineva și apoi îmi cumpăr o pizza? Domnule detectiv, dar e absurd." Nu era cel mai grozav alibi, dar era mai bun decât nimic. Pentru el era vital ca Sally să facă exact ceea ce stabiliseră în privința armei. Aceasta trebuia să fie descoperită în apartamentul lui O'Connell. Lucrul ăsta era atât de important, încât Scott simți că i se taie respirația la gândul că s-ar putea să nu se întâmple așa.

Se așeză la tejghea, într-un colț mai îndepărtat, unde nu era nimeni, și mâncă încet. Încercă să nu se gândească la ziua aceea, la cele întâmplate. Însă imaginea bărbatului ucis i se întipărise în memorie și nu-l mai părăsea. I se păru că simte mirosul de benzină, precum și duhoarea dezgustătoare a cărnii arse și în momentul acela îi veni să vomite. Se gândi că fusese în război, pentru a doua oară. Inspiră prelung și continuă să mănânce, concentrându-se asupra lucrurilor care-i mai rămăseseră de făcut. Trebuia să ia toate hainele pe care le purtase acasă la

tatăl lui O'Connell și să le arunce într-un coș de colectare a hainelor pentru săraci, unde aveau să fie preluate numaidecât de către fundațiile de caritate. Se gândi să nu uite de pantofi. Era posibil ca aceștia să aibă urme de sânge pe tălpi. Îi veniră în minte niște cuvinte care-l bântuiau în ultima vreme: „Toți avem sufletele mânjite de sânge".

Își coborî privirea la pizza și observă că mâna îi tremura.

„Ce-am făcut?"

N-avea de gând să răspundă la această întrebare. În schimb, se trezi gândindu-se la Hope. Pe măsură ce se gândea la starea acesteia, la gravitatea rănii sale, devenea tot mai conștient de faptul că avea să mai treacă multă vreme până să poată respira ușurat.

Scott aruncă o privire împrejur, prin restaurant, studiindu-i cu atenție pe ceilalți clienți nocturni, care-și vedeau de-ale lor, uitându-se pe geam sau zgâindu-se la câte un perete. Preț de o clipă, avu senzația că știau cu toții ce se petrecuse în noaptea aceea, ca și când vinovăția i-ar fi fost zugrăvită pe chip în culorile cele mai stridente.

Își simți piciorul zvâcnindu-i spasmodic.

„Totul se duce de râpă, se gândi el. O să mergem toți la pușcărie."

În afară de Ashley. Încercă să păstreze imaginea ei în minte, ca să alunge disperarea ce amenința să-l copleșească.

I se păru dintr-odată că pizza are consistența unei bucăți de cretă. Gâtul i se uscase. Își dorea din toată inima să fie singur, dar în același timp se temea de asta.

Împinse la o parte farfuria cu resturile.

Scott realiză, pentru prima oară, că tot ceea ce făcuseră ei, tot planul lor menit să-i redea lui Ashley siguranța îi aruncase de fapt într-o prăpastie fără fund, într-un abis al îndoielii.

Ieşi încet din restaurant şi se urcă în maşină, întrebându-se dacă avea să mai poată dormi vreodată liniştit. În clipa aceea ar fi zis că nu.

Hope era tot în maşina ei închiriată, dar cu motorul oprit, cu farurile stinse şi cu fruntea rezemată de volan. Oprise în colţul cel mai îndepărtat al micuţei parcări situate în apropierea plajei, la mare distanţă de drumul principal, în locul cel mai ferit cu putinţă.

Era buimăcită şi epuizată. Se întreba dacă avea să reziste până la capăt. Respiraţia îi era greoaie şi superficială.

Pe scaunul de alături se aflau cuţitul care îi provocase atâta suferinţă, un pix şi o foaie de hârtie. Îşi frământă mintea, încercând să găsească orice alt amănunt care ar putea s-o incrimineze. Zări telefonul mobil şi-şi spuse că trebuie să scape de el, dar în clipa în care întinse mâna după el, începu deodată să ţârâie.

Hope ştiu că e Sally.

Duse telefonul la ureche şi-şi închise ochii.

– Hope? Vocea lui Sally era răguşită, plină de nelinişte. Hope?

Nu-i răspunse.

– Eşti acolo?

Din nou, Hope nu spuse nimic.

– Unde eşti? Eşti teafără?

Lui Hope îi treceau prin minte multe lucruri, dar nu reuşea să articuleze nici un cuvânt. Parcă limba, buzele n-o ascultau. Trase anevoie aer în piept.

– Te rog, Hope, spune-mi unde eşti.

Hope scutură din cap, dar nu spuse nimic.

– Eşti rănită? Grav?

„Da."

– Te rog, Hope, răspunde-mi! o imploră Sally. Trebuie să știu că ești teafără. Te-ndrepți spre casă? Mergi la spital? Unde ești? Vin la tine. O să te ajut, doar spune-mi ce să fac.

„Nu poți face nimic, se gândi Hope. Doar continuă să vorbești. E minunat să-ți aud vocea. Îți aduci aminte cum ne-am cunoscut? Degetele ni s-au atins când am dat mâna și am avut senzația că o să luăm foc chiar acolo, în galerie, sub ochii tuturor."

– Nu poți vorbi? Este cineva lângă tine?

„Nu. Sunt singură. De fapt, nu sunt. Acum tu ești lângă mine. Și Ashley, la fel. Și Catherine, și tata. Îl aud pe Cel fără Nume lătrând, semn că vrea să mergem pe terenul de fotbal. Amintirile mă împresoară."

Sally simțea că-și pierde mințile de îngrijorare, că spaima o doboară cu forța unui uragan, dar reuși să se controleze.

– Hope, știu că mă auzi. Știu asta. Așa că o să continui să-ți vorbesc. Dacă poți spune ceva, orice, te rog s-o faci. Spune-mi unde să vin, și vin neîntârziat. Te rog!

„Sunt într-un loc pe care îl știi. O să râzi și o să plângi când o să afli unde anume."

– Hope, s-a isprăvit. Ne-am încheiat misiunea. Am reușit. Totul a trecut de-acum. Ashley va fi în siguranță, știu asta. Totul va fi ca înainte. Ea își va vedea de viața ei, Scott se va întoarce la cursurile lui, iar noi două vom fi ca înainte, pe vremea când eram atât de fericite. Am greșit, știu că m-am purtat îngrozitor, știu că ți-a fost greu, dar te rog, să mergem împreună mai departe, tu și cu mine. Te rog, nu mă părăsi! Nu acum, când avem o nouă șansă.

„Este singura noastră șansă."

– Te rog, Hope, te implor. Spune ceva!

„Dacă vorbesc cu tine, n-o să mai pot face ceea ce trebuie să fac. Mă vei convinge să n-o fac. Te cunosc, Sally. O să fii convingătoare și fermecătoare, și amuzantă, așa cum erai pe vremuri; asta am iubit la tine din prima clipă. Iar dacă cedez și vorbesc cu tine, n-o să fiu în stare să rezist la toate argumentele cu care vei încerca să mă faci să mă răzgândesc."

Sally rămase tăcută, frământându-și creierii în căutarea cuvintelor potrivite. Nu putea exprima ceea ce simțea; totul era sumbru și amenințător. Știa doar că trebuie să existe o soluție, niște cuvinte magice, capabile să împiedice lucrul de care îi era atât de frică.

– Hope, iubita mea, te rog, lasă-mă să te ajut!

„Dar mă ajuți. Mai vorbește-mi. Asta îmi dă puteri."

– Indiferent ce s-a întâmplat, există o cale de scăpare. Sunt convinsă de asta. Ai încredere în mine. Mă pricep la așa ceva. Asta fac de-o viață. Nu există nici o problemă din care să nu putem ieși, împreună. Nu te-ai convins, după noaptea asta?

Hope întinse mâna și luă pixul și bucata de hârtie de pe scaunul de alături. Își fixă telefonul între umăr și ureche, ca să poată asculta în continuare.

– Hope, o scoatem noi la capăt. O să reușim. Știu asta. Spune-mi că știi și tu.

„Nu, asta nu. Prea multe întrebări. Vom fi cu toții în pericol. Trebuie să fac asta. E singura cale ca să mă conving că suntem în siguranță."

Sally rămase tăcută, iar Hope scrise pe hârtie: *Prea multă tristețe în viața mea.*

Scutură din cap. „Prima minciună dintr-un lung șir, se gândi". Scrise mai departe.

Am fost acuzată pe nedrept la școala care a însemnat atât de mult pentru mine.

Sally şopti:

– Hope, te rog, ştiu că eşti acolo. Spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi ce să fac. Te implor!

Iar femeia pe care o iubesc nu mă mai iubeşte.

Hope clătină încetişor din cap în timp ce scria aceste cuvinte. Îşi muşcă buzele. Trebuia să găscască un mod de a-i da de înţeles că toate astea erau numai minciuni, dar în aşa fel încât doar ea, Sally, să ştie adevărul, nu şi paznicul care avea să găsească biletul cu pricina, nici detectivul care avea să-l citească.

Aşa că am venit în locul acesta, unde cândva ne-am simţit atât de bine împreună, ca să îmi amintesc cum era pe vremea aceea şi să-mi imaginez cum ar fi viitorul nostru, dacă eu aş fi mai puternică.

Sally, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, intuise că se petrecea ceva sinistru, ceva îngrozitor. Avea un sentiment al inevitabilului. „Vrea să ne protejeze."

– Hope, dragostea mea, te rog! rosti ea cu disperare, printre hohote de plâns. Lasă-mă să vin la tine. Noi întotdeauna ne-am bazat una pe cealaltă, încă de la început. Ne-am susţinut una pe cealaltă. Lasă-mă s-o fac şi acum, te rog!

„Dar, Sally, exact asta faci."

Am încercat să îmi înfig cuţitul în mine, dar asta m-a făcut să sângerez cumplit şi acum regret. Intenţia mea a fost să mi-l înfig în inimă, dar n-am reuşit. Aşa că am ales altă cale.

„Acum e-acum", îşi zise Hope.

Singura cale care mai există pentru mine. Vă iubesc pe toţi şi sper să vă amintiţi de mine aşa cum eram pe vremuri.

Era la capătul puterilor.

Glasul lui Sally se transformase într-o şoaptă tânguitoare.

– Te rog, Hope, draga mea, oricât de grav eşti rănită, putem spune că eu sunt de vină. Scott mi-a spus că ai fost înjunghiată. Ei bine, o să le spunem poliţiştilor că eu te-am înjunghiat. O să

ne creadă, sunt convinsă. Nu trebuie să mă părăsești. O să ieșim și din asta, împreună.

Hope zâmbi din nou. „E o ofertă foarte ispititoare, se gândi. Să-i mintă pe polițiști. Poate că ar funcționa. Dar nu era sigur. Asta e singura cale prin care putem fi siguri."

Voia să își ia rămas-bun, voia să-i spună toate acele lucruri pe care și le șoptesc îndrăgostiții pe întuneric, voia să-i mai zică despre mama ei și despre Ashley și despre tot ce se întâmplase în noaptea aceea, dar n-o făcu. În loc de asta, apăsă pur și simplu pe butonul de încheiere a convorbirii, retezând orice șansă de comunicare între ele două.

Aflată la ea în mașină, tot în același loc, peste drum de blocul unde locuia Michael O'Connell, Sally se lăsă în sfârșit copleșită de sentimentele care-i invadaseră inima și începu să plângă în hohote, incontrolabil. Simțea că se face mică de tot, că devine măruntă și fragilă, o umbră jalnică a celei care fusese la începutul zilei. Nu mai era sigură că planul lor merita un asemenea preț. Se aplecă de mijloc, bătu din picioare și se lovi cu fruntea de volan, agitându-și brațele cu furie. Apoi se opri, gemând prelung, ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac. Își închise ochii și se legănă înainte și-napoi, ghemuindu-se pe scaun, pradă agoniei. Nici nu-l observă pe Michael O'Connell, care, înjurând cu voce tare, scos din minți de furie și orb la tot ce se petrecea în jurul lui, trecuse la doar câțiva pași de ea, năpustindu-se pe ușa de la intrarea în bloc.

Epilog

„Aşadar, vrei să asculţi o poveste?“

– Să-nţeleg că te-ai întâlnit cu detectivul care a fost însărcinat cu investigarea cazului? mă întrebă ea cu prudenţă.

– Da, am răspuns eu. A fost extrem de concludent.

– Dar te-ai întors totuşi la mine pentru că mai ai câteva nelămuriri, am dreptate?

– Da. Cred în continuare că ar fi bine să stau de vorbă cu anumite persoane.

Ea clătină din cap, dar nu-mi răspunse imediat. Vedeam că se gândeşte la ceva, răscolind printre detalii şi amintiri.

– Ţi-ar fi totuna cu care din ei ai sta de vorbă, nu-i aşa? Cu Sally sau Scott?

– Da.

Scutură din cap.

– Nu cred că ei ar fi de acord să discute cu tine. Dar, oricum, ce te-ai aştepta să-ţi spună?

– Vreau să ştiu cum s-a încheiat povestea.

De data asta râse, dar fără pic de veselie.

– Cum s-a „încheiat povestea“? Ce expresie nepotrivită pentru a descrie prin ce au trecut oamenii aceştia şi mai ales impactul asupra vieţii lor în zilele care au urmat.

– Ei, doar înțelegi ce vreau să zic. Aș dori o evaluare, un bilanț final.

– Și crezi că ți-ar spune adevărul? După părerea mea, dacă le bați la ușă și spui: „Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre bărbatul pe care l-ați ucis", te vor privi ca și când n-ai fi în toate mințile și îți vor trânti ușa-n nas. Chiar dacă, să zicem, te-ar invita înăuntru, iar tu i-ai întreba, de pildă: „Cum s-a schimbat viața voastră în urma crimei comise?" ce te face să crezi că ei ar fi dispuși să-și deschidă inima în fața ta și să-ți mărturisească adevărul? Nu crezi că e ridicol?

– Dar tu cunoști răspunsul la aceste întrebări?

– Bineînțeles, răspunse ea cu prudență.

Era seara devreme, mai precis o după-amiază târzie de vară, pe la momentul acela incert dintre zi și noapte, când lucrurile din jur capătă un aspect palid, șters. În locuința ei erau deschise toate ferestrele, lăsând să pătrundă zgomotele răzlețe cu care mă obișnuisem de-acum, după atâtea vizite: glasurile copiilor, huruitul mașinilor. Sfârșitul unei alte zile blajine în suburbii. M-am dus la fereastră și am tras o gură de aer.

– Nu te vei simți niciodată acasă aici, nu-i așa? am întrebat-o.

– Nu, sigur că nu. E un loc mort. Posomorât, tocmai din cauză că e atât de normal.

– Te-ai mutat, nu-i așa? După toate evenimentele astea.

Ea clătină din cap.

– Ce perspicace ești.

– De ce ai făcut-o?

– Simțeam că nu mai pot să mă bazez pe solitudinea cu care mă înconjurasem vreme de atâția ani. Prea multe fantome. Prea multe amintiri. Am crezut că-mi pierd mințile. Zâmbi din nou. Așadar, ce ți-a spus detectivul?

– Că ceea ce prevăzuse Sally s-a întâmplat întocmai. De fapt, n-a zis exact așa, ci am dedus eu. Când polițiștii au descins în apartamentul lui Michael O'Connell, au descoperit arma crimei ascunsă în bocanc. Urmele de ADN descoperite sub unghiile tatălui său îi aparțineau tot lui. La început, a recunoscut că fusese acolo și că se încăierase cu bătrânul, dar a negat că l-ar fi omorât. Evident, un om care sparge fără scrupule sticluța cu medicamente a unui bătrân bolnav de inimă, strivind-o sub talpa pantofului, nu se poate bucura de prea multă credibilitate. Așa că nu l-au crezut. Nici o secundă. S-au prins că e vinovat chiar și fără să mărturisească, iar când au pus mâna pe computerul său, pe care îl dusese la reparat, și au găsit scrisoarea amenințătoare adresată bătrânului... ei bine, individul le avea pe toate: motive, mijloace, prilej. Sfânta Treime a muncii de polițist. Nu așa se exprimase Sally de la bun început, când întocmise planul?

– Da. Exact, spuse ea. Ei bine, asta mă și așteptam să-ți spună. Altceva nu ți-a mai zis?

– O'Connell a încercat să dea vina pe Ashley, pe Scott, Sally și Hope, dar...

– Era prea de tot să creadă în existența unei conspirații care să fi implicat atât de multe elemente improbabile, nu-i așa? Mai întâi, sustragerea armei crimei, care e dată altcuiva și trece prin trei perechi de mâini înainte să fie pusă la loc, în apartamentul lui O'Connell, apoi un incendiu... Serios, e cam greu de crezut, nu-i așa?

– Așa e. N-avea nici o noimă. Mai ales dacă luăm în calcul și sinuciderea lui Hope, împreună cu biletul ei de adio. Detectivul spunea că, dacă ar fi să-i dea crezare lui O'Connell, ar însemna că femeia asta, care se hotărâse să-și ia viața, se oprise pe drum ca să-l omoare pe un om pe care nu-l cunoștea, într-un loc în care nu mai fusese niciodată, după care se întorsese din nou în Boston,

ca să pună pistolul la loc, în apartamentul lui O'Connell, şi apoi bătuse tot drumul înapoi, până în Maine şi se aruncase în ocean, lăsând un bilet în care omisese să pomenească toate astea. Sau se putea lansa presupunerea că Sally ar fi ucigaşa, însă aceasta se afla în Boston, într-un magazin de lenjerie, la momentul crimei. Cât despre Scott, ei bine, acesta reprezenta o variantă posibilă, doar că nu avusese timpul fizic necesar ca să comită fapta, apoi să meargă în Boston şi ulterior înapoi în vestul Massachusetts-ului, unde să mănânce liniştit o pizza. Nici această variantă nu stătea în picioare.

În timp ce eu vorbeam, am văzut cum ochii i se umeziră de lacrimi. Părea să stea mai ţeapănă ca niciodată în scaunul ei, de parcă fiecare cuvânt i s-ar fi implântat direct în creier, trezindu-i amintiri dureroase.

– Ei, şi în concluzie? întrebă ea, dar de data asta vocea îi suna vlăguit.

– Păi, în concluzie, s-a întâmplat exact aşa cum preconizase Sally. Michael O'Connell a fost declarat vinovat de crimă. Se pare că el ar fi vrut să se ajungă la proces, căci şi-a susţinut nevinovăţia până în ultima clipă. Dar când poliţiştii i-au spus că arma cu care fusese împuşcat tatăl său era aceeaşi cu cea folosită la uciderea detectivului particular, a lui Murphy, şi că o să-l ia în vizor şi cu privire la crima aceea, atunci s-a dat bătut şi a ales calea mai uşoară. Bineînţeles, ăsta era doar un bluf din partea lor. Gloanţele care îl uciseseră pe Murphy erau prea deformate ca să mai poată fi identificate. Asta mi-a spus-o poliţistul. Cert este însă că ameninţarea şi-a atins scopul. A fost condamnat la închisoare pentru cel puţin douăzeci de ani, fără posibilitate de eliberare condiţionată înainte de executarea a optsprezece ani de detenţie.

– Da, da, spuse ea. Asta se ştie.

– Aşadar, au obţinut ce urmăriseră.

– Crezi?

– Au scăpat basma curată.

– Chiar?

– Păi, dacă e să-ți dau crezare, chiar au scăpat.

Se ridică în picioare și făcu câțiva pași prin încăpere, apoi merse la bufet și-și turnă un pahar cu băutură.

– Cred că nu-i prea devreme ca să beau ceva, spuse ea.

Am văzut că avea ochii umezi de lacrimi.

Am rămas tăcut, urmărind-o cu privirea.

– „Au scăpat basma curată", zici? Chiar crezi că așa s-a întâmplat?

– Cred că nu vor fi acuzați, am spus.

– Dar nu crezi că acuzația poate fi și una lăuntrică, la nivelul sufletului, unde vinovăția și nevinovăția coexistă într-un soi de echilibru tacit? Ar putea cineva – și-n special niște oameni ca Scott și Sally – să scape basma curată după o asemenea faptă?

N-am răspuns nimic. Simțeam că are dreptate.

– Nu crezi că Sally stă singură noaptea, pe întuneric, plângând amarnic și privind cu jale la cealaltă jumătate de pat, unde înainte dormea Hope? A scăpat basma curată de la ce? Sau pe Scott nu crezi că povara celor întâmplate îl bântuie în fiecare clipă? Oare nu-și amintește de mirosul cărnii arse la cea mai mică adiere de vânt? Cum poate el să-i privească în ochi pe toți acei tineri studenți, când știe ce secret cumplit ascunde în inima sa? Făcu o pauză, apoi întrebă: Mai vrei să continui?

Am scuturat din cap.

Atunci ea adăugă:

– Gândește-te bine la asta. Ei toți vor avea de plătit un preț pentru ceea ce au făcut, și asta pentru tot restul zilelor lor.

– Ar trebui să stau de vorbă cu ei, am repetat. Ea oftă adânc. Nu, serios, am insistat eu. Ar trebui să am o întrevedere cu Sally și cu Scott. Chiar dacă o să mă refuze, trebuie să încerc măcar.

– Nu crezi că ar trebui lăsați în pace după coșmarul prin care au trecut?

– Ar trebui să fie liberi.

– Liberi de O'Connell, poate. Dar altfel?

N-am știut ce să-i răspund.

Sorbi din pahar o înghițitură prelungă.

– Așadar, am ajuns aproape de sfârșit, nu-i așa? Ți-am spus o poveste. Cum am numit-o la început? O poveste polițistă? O poveste cu crime?

– Da. Așa ai numit-o.

Zâmbi printre lacrimi.

– Dar am greșit. De fapt, nu, n-am greșit, ci pur și simplu nu ți-am spus adevărul. Nu, nu ți l-am spus. E o poveste de dragoste.

Probabil că aveam o expresie surprinsă, dar ea se făcu totuși că nu observă. Se îndreptă spre bufet și deschise un sertar.

– Asta a fost. O poveste de dragoste. De la bun început. S-ar mai fi întâmplat oare tot ce s-a întâmplat dacă cineva l-ar fi iubit pe Michael O'Connell în copilărie, astfel încât să învețe să facă diferența între dragostea adevărată și obsesie? Iar Sally și Scott își iubeau fiica atât de mult, încât ar fi făcut orice – absolut orice – ca s-o protejeze, indiferent de prețul pe care trebuiau să-l plătească. Sau uită-te la Hope, care o iubea și ea pe Ashley, chiar mai mult decât și-ar fi putut imagina cineva. Și o iubea și pe Sally, mai profund decât crezuse aceasta, încât le-a oferit tuturor darul libertății, nu-i așa? Dacă te uiți cu atenție la acțiunile lor, la toate aceste evenimente, la tot ceea ce s-a întâmplat din ziua în care Michael O'Connell a intrat în viața lor, nu-ți dai seama că totul a gravitat în jurul dragostei? Prea multă dragoste. Prea puțină dragoste. În esență, e vorba de dragoste.

Am rămas tăcut.

În timp ce vorbea, am văzut-o scoțând din sertar un carnețel și notându-și ceva în el.

– Mai ai câteva lucruri de făcut, spuse ea dintr-odată, dacă vrei să înțelegi cu adevărat ce s-a întâmplat. Am impresia că e nevoie să porți, într-adevăr, o anumită discuție. Să obții câteva informații esențiale, pe care să le... hmmm... *dai mai departe.* Mă bazez pe tine.

– Ce-i cu asta? am întrebat când îmi întinse bucata de hârtie.

– După ce faci ceea ce ai de făcut, du-te în locul ăsta, la ora indicată aici, și o să înțelegi.

Am luat hârtia, am aruncat o scurtă privire asupra ei și am vârât-o în buzunar.

– Am niște fotografii, spuse ea. Le țin în sertar și nu le scot decât foarte rar. Ori de câte ori mă uit la ele, încep să plâng fără să mă mai pot opri, iar asta nu e bine, nu-i așa? Însă acum cred că ar trebui să vezi câteva.

Se întoarse din nou către bufet, deschise un sertar, scotoci puțin prin el și în cele din urmă scoase o fotografie. O privi preț de câteva secunde, zâmbind printre lacrimi.

– Uite, spuse cu o voce tremurătoare. Asta sau alta e totuna. A fost făcută după încheierea campionatului național, cu doar câteva săptămâni înainte ca ea să împlinească optsprezece ani.

În poză se vedeau două persoane. O adolescentă veselă, toată murdară de noroi, care ținea un trofeu aurit înălțat deasupra capului, și un bărbat mătăhălos, mai în vârstă, cu început de chelie, evident tatăl ei. Chipurile amândurora străluceau de bucuria inconfundabilă a victoriei greu obținute. Am privit poza cu atenție. Părea atât de reală, încât pentru o clipă aproape că am auzit uralele și țipetele exuberante ce trebuie să fi însoțit acel moment.

– Eu am făcut poza asta, spuse ea. Dar mi-ar fi plăcut să fiu și eu în ea.

Trase din nou adânc aer în piept.

– Nu i-au găsit trupul, spuse ea. Au trecut mai multe zile până când cineva i-a zărit mașina și a găsit biletul de pe bord. În ziua următoare, a avut loc o furtună puternică, așa cum se întâmplă adesea în zona asta la sfârșitul unei toamne târzii, așa că n-au putut să apeleze la scafandri ca să-i caute trupul. Curenții erau foarte puternici de-a lungul coastei și probabil că i l-au târât departe, în larg. La început, durerea a fost insuportabilă, dar cu timpul am înțeles că poate e mai bine așa. Îmi dă libertatea să mi-o amintesc așa cum era în vremurile bune. M-ai întrebat de ce ți-am împărtășit această poveste?

– Da.

– Din două motive. Primul ar fi acela că ea a fost cea mai curajoasă persoană care-a existat vreodată, și cred că lumea trebuie să afle lucrul ăsta.

Catherine zâmbi printre lacrimi și arătă cu mâna înspre buzunarul meu, unde vârâsem bucățica de hârtie.

– Și al doilea motiv? am întrebat eu.

– Acesta ar trebui să-ți sară în ochi cât de curând.

Am rămas tăcuți amândoi, apoi ea schiță un zâmbet.

– O poveste de dragoste, repetă ea. O poveste de dragoste despre moarte.

Cadrul diferă, în funcție de vechimea închisorii și de câți bani e dispus statul să investească în modernizarea spațiului de detenție. Dar dincolo de sistemul de iluminare, de senzorii și detectorii de mișcare, de mecanismele de blocare a ușilor, de camerele de supraveghere, închisoarea înseamnă peste tot același lucru: privare de libertate.

Am fost dus într-o încăpere și supus percheziției, mai întâi cu ajutorul unui detector, apoi prin pipăire, în stilul clasic. După aceea

mi s-a cerut să semnez o declarație prin care mă angajam ca, dacă aveam să fiu luat ostatic în închisoare, să nu pretind ca statul să ia măsuri extraordinare pentru salvarea mea. Mi-au cercetat servieta, deșurubând și examinând cu atenție fiecare pix și stilou pe care le aveam asupra mea. Filele carnetului meu de notițe au fost răsfoite pagină cu pagină, ca să se asigure că nu vârâsem vreun obiect înăuntru, cu scopul de a-l introduce clandestin în pușcărie. Apoi m-au condus pe un coridor lung, la capătul căruia se afla o poartă de securitate ale cărei gratii de fier s-au închis brusc, de îndată ce am pășit dincolo de ea. Însoțitorul m-a condus într-o încăpere de dimensiuni reduse, situată lângă biblioteca penitenciarului, după cum am aflat. De obicei, încăperea era destinată întrevederilor dintre deținuți și avocații acestora, dar se pare că un scriitor aflat în căutarea unui subiect de roman se încadra în aceeași categorie.

Din tavan se revărsa o lumină puternică. Încăperea avea o singură fereastră, prin care se vedea un gard de sârmă ghimpată, profilat pe cerul albastru, nesfârșit. O masă solidă de metal, și patru scaune pliante, ieftine erau singurele piese de mobilier din încăpere. Însoțitorul îmi făcu semn să iau loc și apoi arătă cu degetul în direcția unei uși laterale.

– O să sosească într-un minut. Nu uitați, puteți să-i dați un pachet de țigări, dacă i-ați adus, dar atât tot, nimic altceva. Ne-am înțeles? Puteți da mâna cu el, la atât se rezumă tot contactul fizic. Conform regulilor instituite de Curtea Supremă de Justiție, nu avem voie să vă ascultăm conversația, însă camera de acolo, din colț – făcu un semn cu mâna înspre colțul cel mai îndepărtat al tavanului –, înregistrează toată întrevederea. Inclusiv faptul că v-am dat această informație. Ați înțeles?

– Sigur, am răspuns eu.

– Ar putea fi şi mai rău de-atât. La noi regulile sunt mult mai blânde decât în alte state. N-aş vrea deloc să fiu transferat în Georgia, Texas sau Alabama.

Am dat din cap în semn că pricepusem, iar gardianul adăugă:

– Ştiţi, camera de supraveghere e pentru protecţia dumneavoastră. Avem aici nişte indivizi care ţi-ar tăia gâtul la primul cuvânt greşit. Aşa că suntem foarte atenţi la astfel de întrevederi, cum e aceasta.

– O să încerc să ţin minte.

– Dar nu trebuie să vă faceţi griji. O'Connell este considerat un adevărat gentleman prin partea locului. Nu face decât să le spună tuturor că este nevinovat şi chestii de genul ăsta.

– Asta susţine el?

Gardianul zâmbi şi în clipa aceea uşa se deschise, iar Michael O'Connell, cu cătuşe la mâini, purtând o cămaşă albastră de lucru şi pantaloni închişi la culoare, îşi făcu apariţia în încăpere.

– Asta spun toţi, zise gardianul şi se apropie de O'Connell, pentru a-i desface cătuşele.

Am dat mâna unul cu celălalt, apoi ne-am aşezat amândoi la masă, unul în faţa celuilalt. Îşi lăsase să-i crească o barbă neîngrijită, în timp ce părul şi-l tunsese scurt de tot, milităreşte. În jurul ochilor avea nişte riduri care îi apăruseră, probabil, doar în ultimii ani. Mi-am scos carnetul de notiţe şi am început să învârt stiloul între degete, în timp ce el îşi aprinse o ţigară.

– Prost obicei, spuse el. N-am scăpat de el nici aici.

– Ştii că poţi muri din cauza lor.

Ridică din umeri, nepăsător.

– Asta e cea mai mică dintre problemele mele aici. Poţi muri dintr-o grămadă de motive. La naiba, e destul să te uiţi chiorâş la careva, că te trezeşti pe lumea cealaltă într-o clipită. Aşadar, spune-mi de ce ai venit.

– Am făcut niște cercetări legate de crima pentru care ai ajuns aici, am spus cu prudență.

Ridică ușor din sprâncene.

– Serios? Cine te-a trimis?

– Nu m-a trimis nimeni. Mă interesează, pur și simplu.

– De ce te-ar interesa?

Nu știam prea bine ce să-i răspund. Prevăzusem că avea să îmi pună această întrebare, dar cu toate astea nu-mi pregătisem un răspuns. M-am rezemat de spătarul scaunului și am spus:

– Am auzit ceva vorbindu-se la o petrecere, dacă poți să-ți imaginezi, și mi-a stârnit curiozitatea. Am făcut niște investigații și apoi mi-am spus că n-ar strica să stau de vorbă cu tine.

– N-am făcut-o eu. Sunt nevinovat.

Am clătinat din cap, fără să zic nimic, sperând că avea să continue. El îmi urmări reacția, trăgând din țigară, după care suflă puțin fum înspre mine.

– Ei te-au trimis?

– La cine te referi?

– La Scott. Și la Sally. Dar mai ales la Ashley. Ei te-au trimis, să te asiguri că sunt tot aici, după gratii?

– Nu. Nu m-a trimis nimeni. Am venit singur. N-am vorbit niciodată cu oamenii aceștia, de care ai pomenit.

– Da, sigur. Pufni scurt. Sunt convins. Cu cât te-au plătit?

– Nu m-a plătit nimeni.

– Sigur. O faci gratis. Nemernicii. Nici acum nu mă lasă în pace.

– Poți să crezi ce dorești.

Păru să cadă pe gânduri o clipă, apoi se aplecă înspre mine.

– Spune-mi, zise el cu voce joasă, când te-ai întâlnit cu ei, ce-a zis Ashley?

– Nu m-am întâlnit cu nimeni.

Nu era adevărat și știam că el e conștient de asta.

– Descrie-mi-o. Se aplecă din nou, mânat de o curiozitate incontrolabilă, ce se desprindea din fiecare cuvânt al său. Cum era îmbrăcată? Şi-a tuns părul? Vorbeşte-mi despre mâinile ei. Are nişte degete subţiri, delicate. Şi picioarele? Tot lungi şi senzuale? Dar cel mai mult aş vrea să-mi descrii părul ei. Nu şi l-a tuns, sper! Şi nici nu şi l-a vopsit...

Respiraţia i se accelerase şi mi s-a părut că era excitat.

– N-am ce să-ţi spun, am zis. N-am văzut-o niciodată. Nu ştiu cum arată.

Expiră încet, prelung.

– De ce îmi iroseşti timpul cu minciuni? Apoi continuă, fără să aştepte un răspuns: Atunci când o s-o întâlneşti, o să vezi la ce mă refer. O să vezi că e exact aşa cum îţi spun.

– Ce anume?

– O să vezi de ce nu pot să mi-o scot din minte.

– Nici aici? Unde ai de stat atâţia ani?

Zâmbi.

– Nici aici, unde am de stat atâţia ani. Mi-o amintesc cum era în noaptea în care am fost împreună. E mereu lângă mine. Îi simt chiar şi atingerea.

Am clătinat din cap.

– Iar ceilalţi pe care i-ai pomenit?

Zâmbi din nou, dar de data aceasta era un altfel de zâmbet. Era ca de prădător.

– Nici pe ei n-o să-i uit niciodată. Colţul buzei îi zvâcni, dezvelindu-i dinţii. Ei au făcut-o, sunt convins. Nu ştiu cum, dar ei au făcut-o. Ei m-au băgat aici. Pot să jur. Mă gândesc la ei în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare minut. N-o să uit niciodată ce mi-au făcut.

– Dar tu ţi-ai mărturisit vinovăţia în faţa instanţei. Te-ai ridicat în picioare şi ai jurat, în faţa judecătorului, că tu ai comis crima.

– Am fost obligat de împrejurări. N-am avut de ales. Dacă ajungeam la proces și mă găseau vinovat, primeam minimum douăzeci și cinci de ani de detenție. Dar prin faptul că am mărturisit comiterea faptei am scăpat cu vreo șapte ani mai puțin, plus că am posibilitatea de eliberare condiționată. O să rezist optsprezece ani. Iar apoi o să ies și-o să repar lucrurile.

Zâmbi din nou.

– Nu te-așteptai să auzi una ca asta, hm?

– Nu am nici un fel de așteptări.

– Noi doi suntem sortiți să fim împreună, Ashley și cu mine. Nu s-a schimbat nimic. Doar pentru că sunt închis o bucată de vreme nu înseamnă că lucrurile s-au schimbat cu ceva. Inevitabilul se va produce, orice-ar fi. Spune-i soartă, destin, cum vrei, dar ăsta e adevărul. Eu am răbdare. Apoi o s-o găsesc.

Am clătinat din cap. Îl credeam în stare de așa ceva. Se lăsă înapoi pe spătarul scaunului și, ridicându-și ochii spre camera de supraveghere, își stinse țigara, după care scoase din buzunarul cămășii un pachet mototolit și-și mai aprinse una.

– Sunt dependent, spuse, lăsând fumul să i se scurgă printre buze. Mi-e imposibil să mă las. E mai rău decât cu heroina sau cocaina. Râse. Presupun că sunt la fel ca un consumator de droguri. Se uită țintă la mine. Ai fost vreodată dependent de ceva? Sau de cineva?

N-am răspuns nimic.

– Vrei să știi dacă mi-am ucis tatăl? Nu. N-am făcut-o eu, spuse el tăios, cu un zâmbet arogant. Au prins omul nepotrivit.

„Niște informații pe care să le dau mai departe."

La asta se referise ea, eram convins. Nu mi-a trebuit prea mult timp să-mi dau seama ce voise să spună.

Am parcat maşina pe alee şi m-am dat jos. Arşiţa zilei începea să se domolească. M-am gândit că trebuie să fie foarte greu să te deplasezi într-un scaun cu rotile pe o asemenea caniculă.

Am bătut la uşa casei lui Will Goodwin, apoi m-am dat un pas în spate, aşteptând. Grădina cu flori, pe care o văzusem cu câteva săptămâni în urmă, era acum o explozie de culori alternând de la un strat la altul, asemenea unei parade militare. Am auzit un zgomot de roţi scârţâind pe pardoseala de lemn, apoi uşa se deschise larg.

– Domnul Goodwin? Nu ştiu dacă mă mai ţii minte, am mai fost aici cu câteva săptămâni în urmă.

Tânărul zâmbi.

– Sigur. Scriitorul. Nu credeam c-o să te mai văd. Mai ai întrebări?

Goodwin schiţă un zâmbet strengăresc. Am observat la el nişte schimbări, de data trecută. Părul îi era mai lăţos, iar adâncitura din frunte, unde îl izbise ţeava de fier, părea să se fi vindecat, fiind ascunsă sub smocurile încâlcite de păr. Îşi lăsase barbă, care îi încadra faţa, dându-i un aer ferm, hotărât.

– Cum te simţi? l-am întrebat eu.

Făcu un mic gest înspre scaunul de sub el.

– Dacă chiar vrei să ştii, domnule scriitor, am făcut câteva progrese. Memoria îmi revine încetul cu încetul, mulţumesc de întrebare. Nu în privinţa atacului, bineînţeles. Amintirea aceea e pierdută şi mă îndoiesc că se va întoarce vreodată. În schimb, încep să-mi aduc aminte chestiuni legate de şcoală, exerciţii, cărţi citite, cursuri la care am fost, ştii ce vreau să spun, puţin câte puţin în fiecare zi. Aşa că sunt mai binedispus, dacă îţi vine să crezi. Poate în curând o să îndrăznesc chiar să-mi fac planuri.

– Asta-i bine. Foarte bine.

Zâmbi, apoi se legănă de câteva ori în scaun, după care se aplecă spre mine.

– Dar nu ăsta-i motivul pentru care ai venit, nu-i aşa?

– Ai ghicit.

– Ai aflat ceva nou? În legătură cu atacul comis asupra mea?

Am dat din cap în semn de încuviințare. Atitudinea sa jovială, prietenoasă se evaporă dintr-odată și, învârtind de roți, se apropie de mine plin de interes.

– Ce? Spune-mi! Ce ai aflat?

Am ezitat. Știam ce *s-ar putea* să urmeze. Mă întrebam dacă nu tot așa s-o fi simțind judecătorul atunci când aude verdictul la care au ajuns jurații. Vinovat. Acum trebuie să pronunțe sentința.

– Știu cine te-a lovit.

I-am privit chipul cu atenție, ca să-i văd reacția. N-a trebuit să aștept prea mult. Privirea i se înnegură și am avut senzația că între noi se așternuse ca un soi de ceață. Ura și amărăciunea pluteau în aer. Strânse din buze și am observat că mâinile îi tremurau.

– Știi cine mi-a făcut asta?

– Da. Problema e că nu am nici o dovadă, nu e genul de informație cu care să mergi la poliție, darămite în instanță.

– Dar știi cine a fost? repetă el cu o voce ascuțită. Știi cu certitudine?

– Da. Sunt absolut sigur. Mai presus de orice îndoială. Dar, repet, nu e genul de informație pe care s-o poată folosi un polițist.

– Spune-mi. Vorbea aproape în șoaptă, însă tonul său era atât de insistent, încât nu admitea un refuz. Cine mi-a făcut asta?

Mi-am întins mâna după servietă, din care am scos o poză de-a lui Michael O'Connell și i-am înmânat-o. „Două motive", îmi spusese Catherine. Acesta era cel de-al doilea.

– El e?

– Da.

– Unde e?

I-am dat încă o foaie de hârtie.

– E la închisoare. Aici e adresa lui, numărul matricol din penitenciar, câteva amănunte referitoare la condamnarea sa și data primei audieri pentru eliberare condiționată. Mai este multă vreme până atunci, dar îți dau toate aceste informații împreună cu numărul de telefon la care poți suna ca să afli mai multe, dacă vei vrea.

– Deci ești sigur? mă întrebă încă o dată.

– Da. Sută la sută sigur.

– De ce-mi spui toate astea?

– Cred că ai dreptul să știi.

– Tu cum ai aflat?

– Te rog să nu mă întrebi asta.

Făcu o pauză, apoi dădu din cap aprobator.

– În regulă. Mi se pare corect.

Will Goodwin se uită mai întâi la poză, apoi la bucata de hârtie.

– Închisoarea asta e un loc primejdios, nu-i așa?

– Da. E unul dintre cele mai dure penitenciare.

– Ți se poate întâmpla aproape orice acolo.

– Adevărat. Poți fi ucis pentru un pachet de țigări. Mi-a spus-o chiar el.

Tânărul clătină din cap.

– Da, îmi imaginez c-așa o fi.

Mă privi țintă câteva clipe, apoi spuse:

– E bine de știut.

M-am dat un pas în spate, pregătindu-mă de plecare, dar apoi am ezitat. Pentru o clipă, m-a luat amețeala și m-am simțit năpădit de un val de căldură. M-am întrebat, îngrozit, dacă nu cumva făcusem o greșeală uriașă.

L-am văzut pe Will Goodwin stând țeapăn în scaunul său, cu mușchii brațelor plesnind de încordare.

– Mulţumesc, spuse el încet. Vorbi pe un ton apăsat, fiecare cuvânt purtând parcă povara suferinţei prin care trecuse. Mulţumesc că ţi-ai adus aminte de mine. Mulţumesc că mi-ai spus toate astea.

– Am să plec acum.

Ştiam că las în urma mea ceva ce avea să rămână pe vecie în sufletul lui.

– Hei, mai am o întrebare, spuse el pe neaşteptate.

– Sigur. Ce anume?

– Ştii cumva de ce m-a atacat?

Am tras adânc aer în piept.

– Da.

Chipul i se întunecă din nou, iar buza de jos începu să-i tremure.

– De ce?

De-abia reuşi să articuleze aceste cuvinte.

– Pentru că ai sărutat fata nepotrivită.

Rămase tăcut câteva clipe, respirând cu greutate. Îl vedeam cugetând la spusele mele.

– Pentru că am sărutat...

– Da. Doar o dată. Un singur sărut.

Mă privi şovăielnic, de parcă ar fi vrut să mă mai întrebe o grămadă de lucruri. Dar n-o făcu, ci se mulţumi să scuture uşor din cap. Am observat însă că mâna i se încleştase pe roata de la scaun cu atâta putere, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Mi-am dat seama că în inima lui clocotea o furie înspăimântătoare.

Bucata de hârtie pe care mi-o dăduse Catherine mă îndrumă până în faţa clădirii impresionante a unui muzeu de artă dintr-un oraş care nu era nici Boston, nici New York. Era cu puţin trecut de ora cinci după-amiază, străzile erau înţesate de maşini, iar trotuarele forfoteau de oameni care se întoarceau acasă de la slujbă. Soarele începea să coboare în spatele clădirilor înalte, de birouri, în vreme

ce simfonia nocturnă a vieții urbane începea să se facă auzită prin barurile ce-și deschideau ușile, unul după altul. Auzeam mașinile claxonând, autobuzele huruind și, peste toate aceste zgomote, murmurul agitat al glasurilor omenești. Am rămas în picioare, la baza treptelor largi, iar șuvoiul de oameni se despică în două, curgând pe lângă mine, de parcă eram un bolovan în mijlocul unui pârâu. Am rămas privind înspre capătul scărilor, la ieșirea din muzeu, deși nu credeam că aș putea s-o recunosc. Totuși, în clipa în care am văzut-o, n-am avut nici cea mai mică îndoială că e ea. Nu știu de ce. Mai erau tinere care plecau de la muzeu la ora aceea și toate aveau înfățișarea aceea lejeră, de sfârșit de zi, cu un rucsac sau o geantă azvârlită neglijent pe umăr. Toate erau atrăgătoare, toate erau frumoase, toate aveau ceva fermecător. Dar nici una nu era ca Ashley. Ea era înconjurată de mai mulți tineri, cu care discuta aprins, și râdeau împreună, entuziasmați la gândul cine știe cărei aventuri. Am urmărit-o în timp ce cobora spre mine. Părea că lumina palidă i se agățase în păr, iar hohotele de râs i se împleteau cu adierea ușoară a vântului și pluteau tot mai sus, spre cer. Când a trecut pe lângă mine, mi-a venit să-i șoptesc numele și s-o întreb dacă ceea ce vedea la orizont merita necazul pe care îl lăsase în urmă, dar apoi mi-am dat seama că era o întrebare cât se poate de nepotrivită, deoarece răspunsul se afla undeva în viitor.

Așa că n-am scos nici un cuvânt, ci m-am mulțumit s-o privesc, pur și simplu, trecând pe lângă mine. Nici nu cred că m-a observat.

Am încercat să deslușesc în vocea ei, în mersul ei ceva care să-mi spună ceea ce aveam nevoie să aflu. Am crezut că am văzut acel ceva, dar nu puteam fi sigur. În timp ce o urmăream, Ashley a dispărut de sub ochii mei, înghițită de marea de oameni, pierzându-se în depărtare, pe calea propriei sale vieți.

Dacă o fi chemat-o Ashley într-adevăr. Putea s-o cheme Megan, Sue, Katie, Molly sau Sarah. Oricum, asta n-avea nici o importanță.

La Editura RAO va apărea:

Sala crimelor
P.D. James

Adam Dalgliesh cunoaşte deja prea bine Dupayne – un muzeu dedicat perioadei interbelice, în care există o încăpere specială pentru cele mai faimoase crime ale vremii – când este chemat să investigheze moartea unuia dintre administratori. Dalgliesh descoperă că victima dorea să închidă muzeul împotriva dorinţei celorlalţi administratori şi a personalului devotat al familiei Dupayne, aşa că se pare că toată lumea are ceva de câştigat de pe urma acestei morţi. Când devine evident că asasinul s-a inspirat din crimele adevărate reprezentate în Sala Crimelor şi se pregăteşte de o nouă lovitură, Dalgliesh ştie că, pentru a rezolva acest caz, trebuie să pătrundă în mintea unui asasin nemilos.

Ashley Freeman, o studentă frumoasă și sclipitoare, a avut ceea ce ea credea o simplă aventură cu Michael O'Connell, un „băiat rău". Dar acum nici un fel de argumente sau rugăminți nu-l pot face să înceteze să-i telefoneze, să-i scrie e-mailuri înflăcărate sau să o urmărească. În cazul lui Michael, trăsăturile fizice plăcute ascund un suflet negru și pustiu. Manipularea e religia lui, iar furia, limba în care se exprimă. De disperare, Ashley se duce la părinții ei, care sunt divorțați, și la noua parteneră a mamei – trei oameni prinși într-un triunghi de resentimente. Dar dragostea lor fierbinte față de Ashley este liantul care îi va uni ca să-l înfrunte pe prădător.

Alexandria
LIBRARII
34,99

editura rao

ISBN 978-606-609-235-7

9 786066 092357

www.rao.ro
www.raobooks.com